

ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଶାସ୍ତ୍ରାବଳୀ କଳା

ମହାଭାରତ

ଦ୍ଵିତୀୟ
ଶ୍ଳୋକ ପଢ଼

ନବନ
ମୁଦ୍ରଣ

ମୂଲ୍ୟ
ଟ ୨-୦୦

ପ୍ରକାଶକ-

ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ରାମକୃଷ୍ଣ ପ୍ରାଣୀ, କଟକ-୨

ପ୍ରକାଶନ ସମ୍ପାଦକ

ପ୍ରକାଶନ

ପ୍ରକାଶନ

ପ୍ରକାଶନ

ପ୍ରକାଶନ

ପ୍ରକାଶନ

ପ୍ରକାଶନ

ପ୍ରକାଶନ

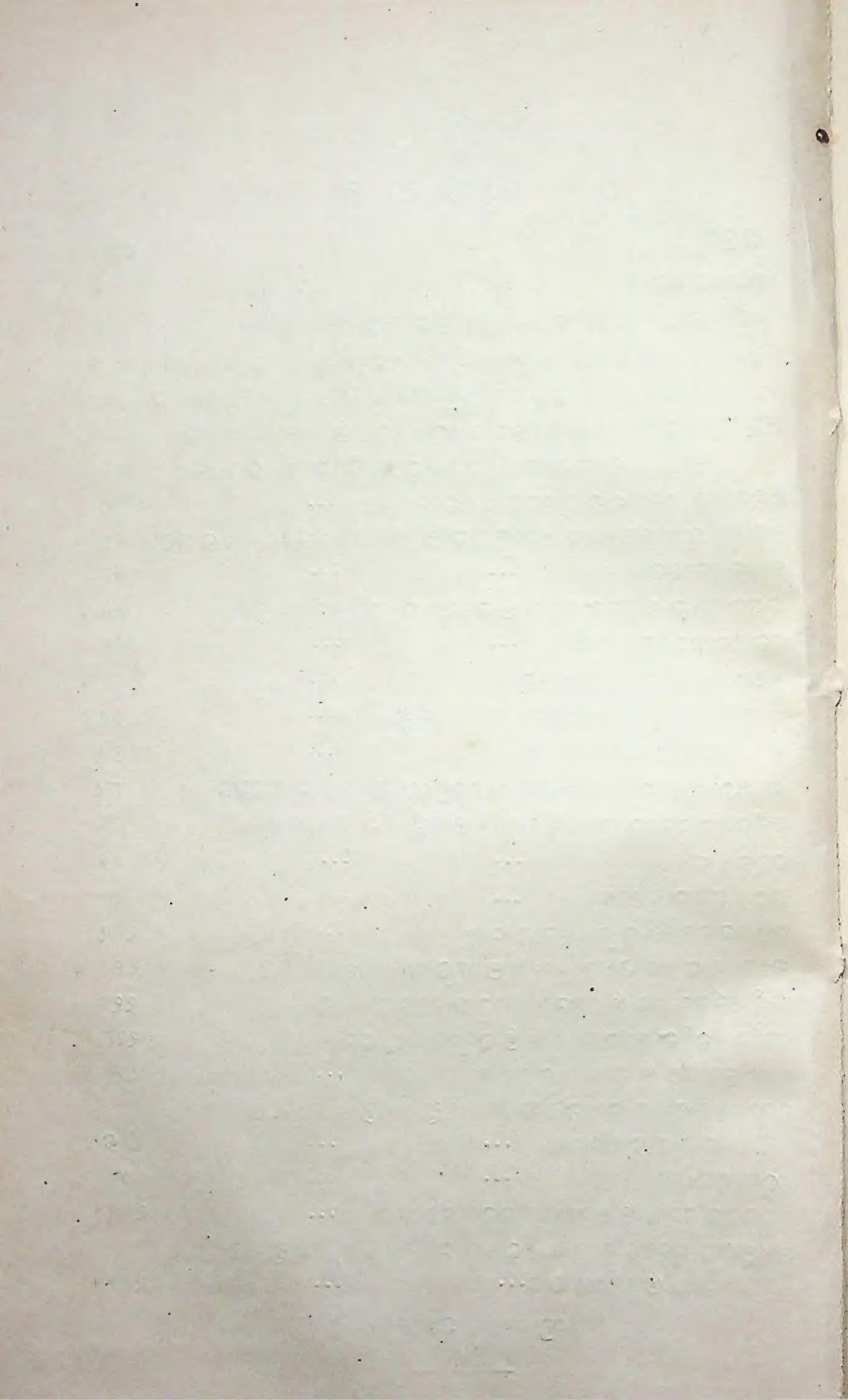
ମହାଭାରତ ଦ୍ରୋଣପର୍ବ

ସୂଚି ପଦ

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
ଶାରଳାଙ୍କ ବନ୍ଦନା	୧
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ମେଢ଼ଗଜା ସହିତ ଭେଟ ଓ ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ ଦର୍ଶନ	୨
ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ ନିର୍ଦ୍ଦାଶ ଏବଂ ମେଢ଼ ଗଜାର ବଂଶାନୁଚରିତ	୪
ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ ଭେଦ ନିମନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ଗମନ ଓ ବ୍ୟୁତ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦୀ	୮
ଅଭିମନ୍ୟୁ ଗର୍ଭ ମଧ୍ୟରେ ଥାଇ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ ଭେଦ ଶ୍ରବଣ ଓ ସେନାପତି ହୋଇ	
ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵିଷ୍ଟୟ ଦ୍ଵାର ଲୟ ଏବଂ ଜୟଦ୍ରଥର ଶିବଙ୍କଠାରୁ ବରପ୍ରାପ୍ତି	୧୮
ଅଭିମନ୍ୟୁର ଏକାଦଶ ଦ୍ଵାର ଭେଦ ଓ ଅଭିମନ୍ୟୁ ବଧ	୨୭
ଅଭିମନ୍ୟୁ ବଧେ ସଞ୍ଜୟ ଏବଂ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରର କଥୋପକଥନ ଓ ଅର୍ଜୁନର ଅଶ୍ଵର ଦର୍ଶନ	୪୨
ପାଣ୍ଡବାଦିଙ୍କ ହତନ	୪୫
କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହିତ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରଣା ଓ ଜୟଦ୍ରଥ ବଧାର୍ଥେ ଅର୍ଜୁନର ପ୍ରତିଜ୍ଞା	୫୫
ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଶକଟବ୍ୟୁତ ନିର୍ଦ୍ଦାଶ	୬୩
ଅର୍ଜୁନର ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵିଷ୍ଟୟ ଦ୍ଵାର ଭେଦ	୭୫
ଦୁଃଶାସନ, କୃପ, ଶଲ୍ୟ, ଅଶ୍ଵଥାମା ସହିତ ଅର୍ଜୁନର ଯୁଦ୍ଧ	୭୦
ବ୍ୟୁତ ଭେଦରେ ସାତ୍ୟକିର ଯୁଦ୍ଧ	୭୧
ସାତ୍ୟକି ସହିତ ଭୃଷ୍ମକୀଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ଭୀମଙ୍କର ବ୍ୟୁତ ଭେଦ	୮୧
ଅର୍ଜୁନଙ୍କର କେଶର ବ୍ୟୁତରେ ପ୍ରବେଶ ଓ କର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ଵାରା ଭୀମଙ୍କର ପରାଜୟ	୮୭
ଜୟଦ୍ରଥ ବଧ	୯୨
ସୁରଥ ଗଜାଙ୍କ ତପସ୍ୟା	୯୯
ସନ୍ଧି ଗୋଳୟରେ ଦ୍ରୁପଦ ଗଜାର ମୃତ୍ୟୁ	୧୦୧
ଗଟକା ଦ୍ଵାରା ଅଳାୟୁଧର ମୃତ୍ୟୁ ଓ ଅନମୁଷ ଦ୍ଵାରା ଗଟକାର ମୃତ୍ୟୁ	୧୦୯
କର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଜୁନର ଯୁଦ୍ଧ ଓ ହନୁମନ୍ତର କଳ୍ପାଙ୍କ ହେବାର କାରଣ	୧୧୫
ଗୋତମ ରୂପିଙ୍କ ଅବଲୋକ୍ଷ ଶାପ ଓ ହନୁମନ୍ତ ଜନ୍ମ ବିବରଣ	୧୧୮
ବଟୋଜ୍ଞତ ବଧ ଓ ତାହାର ପୂର୍ବ ଶାପ ବିବରଣ	୧୨୩
ଭୀମସେନ ଅଶ୍ଵଥାମା ରଥ ଫିଙ୍ଗିଦେବା ଅଶ୍ଵଥାମା ହସ୍ତୀର ନଧନ ଓ	
ତାହାର ବଂଶାବଳି	୧୨୭
ଦ୍ରୋଣାଭ୍ୟୁତ୍ୟ ବଧ	୧୨୮
ଅର୍ଜୁନଙ୍କର କୋଷ ଓ ଅନ୍ତର ପିତୃରାଶ ପରିଶୋଧ	୧୩୩
ଅଶ୍ଵଥାମାର ବୃଦ୍ଧସ୍ଥ ପ୍ରୟୋଗ, ଦ୍ରୋଣର ମୃତପିଣ୍ଡ ବାଡ଼, ଅଶ୍ଵଥାମାର	
ଶୋକ ଓ ଅସ୍ତଶସ୍ତ୍ର ବାନ...	୧୩୫

ଦ୍ରୋଣପର୍ବର ସୁଚିପଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ

ମହାଭାରତ

ଦ୍ରୋଣ ପର୍ବ

ନାସପୁଣ୍ୟ ନମସ୍ତୁତ୍ୟ ନରଂ ତୈବ ନଶ୍ରେଷ୍ଟମ୍ ।
ଦେବ୍ୟଂ ସରସ୍ବତ୍ୟଂ ବ୍ୟାସଂ ଚତୋଜୟମୁତ୍ସରୟେତ୍ ॥
କେଦେ ଶମାୟୁଶେ ତୈବ ପୁରାଣେ ଶ୍ରୁତେ ତଥା ।
ଆଦୌ ଶୁଦ୍ଧେ ଚ ମଧ୍ୟେ ଚ ହରଃ ସର୍ବେଶ ଗୀୟତେ ॥

ତଂ କେଦଶାସ୍ତପରନିଷ୍ଠିତଶୁଭବୁଦ୍ଧିଂ,
ଚର୍ମାୟୁରଂ ସୁରମୁନୀନ୍ଦ୍ରତଂ କରାନ୍ତଂ ।
କୃଷ୍ଣଭୂଷଂ କନକପିଙ୍ଗଜଟାକଳାପଂ,
ବ୍ୟାସଂ ନମାମି ଶିରସା ତଳକଂ ମୁନୀନାଂ ।

ଆଦୌ ଚକ୍ରତସ୍ତପାଶ୍ଚ ଜନନଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀଗୃହେ ଦାହନଂ,
ଦ୍ୟୁତେ ସ୍ବାହିରଣଂ କନେ ବିଚରଣଂ ମସ୍ତ୍ୟୁଲୟେ ଗୋପନଂ ।
ଲୀଳା ଗୋ ହରଣଂ ହ୍ୟନେନ ଚରଣଂ ସନ୍ନିଧି ସ୍ବା ଜମ୍ବୁଣଂ,
ଶ୍ଵସ୍ତ୍ରୋଶସ୍ତ୍ରଯୋଧନାଦି ଦଳନଂ ଏତନ୍ନୁହାସରତଂ ॥

ଶ୍ଵସ୍ତ୍ରୋଶତଟା ଜୟଦ୍ରୁପଜଳା ଗାନ୍ଧାରୀଲୋପୁଳା,
ଶଲ୍ୟଭାଦ୍ରବ୍ୟା କୃପେଶ ବହମ୍ନ କର୍ଣ୍ଣେନ ବେଳାକୁଳା ।
ଅଶ୍ଵଥାମାବକର୍ଣ୍ଣ ଘୋର ମକର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନାବର୍ହିଷ୍ଠ,
ସୋଃଭୀଷ୍ମା ଖଳୁ ପାଣ୍ଡବେଃ ରଣନୟା ଯଜର୍ଣ୍ଣଧୀରେ ହରଃ ॥

ଆବ୍ୟପବଂ ସସ୍ତ୍ରପବଂ ପବଂମାରଣ୍ୟକଂ ତଥା
ବିସ୍ଵଟ ପବଂ ବିଜ୍ଞେୟଂ ଚକ୍ରଧିଂ ଚବନନ୍ତରଂ ।
ଭୃତ୍ସୋଗଂ ପଞ୍ଚମଂ ପବଂ ଶ୍ଵସ୍ତ୍ରପବଂ ତତଃ ପରଂ
ସପ୍ତମଂ ଦ୍ରୋଣପବଂ ସ୍ୟାତ୍ କର୍ଣ୍ଣପବଂ ତଥାଷ୍ଟମଂ ।
ନବମଂ ଶଲ୍ୟପବଂ ସ୍ୟାତ୍ ଗବାପବଂ ତତଃପରଂ
ଦ୍ଵାଦଶକଂ ହୁ ତଥା ସ୍ରୋତଂ ଶର୍ବନାଶନ ମେବ ଚ ।

ସପ୍ତୋଦଧିଂ ତୁ ସ୍ତ୍ରୀପତ୍ନଂ ପ୍ରଦାନମୁଦକସ୍ୟ ତୁ
 ଶାନ୍ତପତ୍ନଂ ତତଃ ପ୍ରୋକ୍ତଂ ଅଶ୍ୱମେଧକମେବ ଚ ।
 ସ୍ୱର୍ଗାଭ୍ୟୁଦୟକଂ ଚୈବ ହରିବଂଶଂ ତଥେବ ଚ
 ଇତ୍ୟଶ୍ୱାଦଶପଦାଶାଂ ସଂଖ୍ୟା ଦ୍ୱୈପାୟନେ ରିତା ॥
 ହେମନ୍ତେ ପ୍ରଥମେ ମାସି ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷେ ସପ୍ତୋଦଧିଂ
 ପ୍ରକୃତ୍ୱଂ ଭରତଂ ଯୁଜଂ ନକ୍ଷତ୍ରେ ଯମଦୈବତେ ।
 ଭରତ ଶ୍ରୀ ତମାସେଶ ଗଙ୍ଗାସ୍ନାନେନ ମାନବଃ
 କଷ୍ଟ ସୁରଶମାସେଶ ସବପାପେଃ ପ୍ରମୃତ୍ୟତେ ॥
 ବ୍ୟାସଂ ବଶିଷ୍ଠନପ୍ତାରଂ ଶକ୍ତେଃ ପ୍ରୌଢମକଳସଂ
 ପରସ୍ପରମ୍ଭଜଂ ବନ୍ଦେ ଶୁକତାତଂ ତପୋନିଧିଂ ।

ତଦୈବ ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଚ ତଦ୍ ଗୋଦାବରୀ ତଦ୍ ସରସ୍ୱତୀ
 ସବୀରି ଶର୍ପାଳ ବସନ୍ତ ତଦ୍ ଯଯାତ୍ୟୁତୋଦାର କଥାପ୍ରସଙ୍ଗଃ ॥

ଶାରଳାଙ୍କ ବନ୍ଦନା

ଜୟ ଜୟ ହରିମୁଖ ଯି ପୁର ମୋହନ
 ଜୟ ମାଗୋ ଶାକମୁଖ ଦୁଗତ ନାଶିନୀ ।
 ଶ୍ରୀସିଦ୍ଧଶାରଳାପୁରେ ଏ କଳୟଗରେ
 ଭକ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ବସିବୁ ଝଙ୍କଡ଼ପୁରରେ ।
 ତୋହର ପ୍ରସଙ୍ଗେ ମାଗୋ ଏ ମହାଭରତ
 ଅକ୍ଳେଶରେ ଲେଖିବାକୁ ଭବର ମୋ ଚିତ୍ତ ।
 ଏବେ ଦ୍ରୋଣପତ୍ନୀ କଥା ଲେଖିବି ଗୀତରେ
 ପରମାନ କହୁଅସ ବସି ମୋ କଣ୍ଠରେ ।
 ଶୁଣ ସୁଜନରେ ମହାଭରତର ବାଣୀ
 ଅନାୟାସେ ତରସିବି ଭବସିନ୍ଧୁ ପୁଣି ।

ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ମେଈଁଛାଜା ସହିତ ଭେଟ ଓ ଜଳଧର ଦୁଃସ୍ତ ଦର୍ଶନ

ମନୁ ସଜା ପରୁରଲେ ଅଗସ୍ତି ମୁନିଙ୍କ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯାଇଥିଲେ ଶ୍ୱଶୁଙ୍କ କିତକ ।
 ତଥାପି ଯେ ଅନେକ ମତେ ଗଙ୍ଗାସୁତ
 ନରଣ ହୋଇଲେ ଶୁଣି ସଜା କୁରୁନାଥ ।
 ତବନ୍ତେ କି ହେଲ ଯେହୁ କହ ବ୍ରହ୍ମବୀର
 ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଯେଉଁପରି କୃଷିକାସ

ବଳିବ ହଜାର ଏଣେତେଣେ ଖୋଜି ବୁଲି
 ଶ୍ୱଶୁଙ୍କ ଅଭାବେ ସଜା ହେଲ ସେହୁପରି ।
 ଇତିପ୍ରକାରେ ହୋଇ ଏଣେ ତେଣେ ବୁଲୁଥିଲା
 ଅଭିଶ ପ୍ରକାଶେ ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁକୁ ବେଶିଲା ।
 ଦ୍ରୋଣ ବୋଲିଲେ ବାବୁଲ କିପାଁ କୁ ସଜନ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଶ୍ୱଶୁ ହେବାରୁ ମଉନ ।
 ତହୁଁ ଦ୍ରୋଣ ବୋଲେ ସଜା ଶୁଣ ମୋ ବଚନ
 ନେଉଁ ତ ଗିରିକ ବାବୁ ତଳସି ବହନ
 କର୍ମକୁ ଆଦରି ତଳେ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ନେଉଁ ତ ପଦ୍ମତେ ମିତ୍ର ହୋଇଲ ପାହାନ୍ତି ।
 ମେଈଁଛା ବେଶର ନୃପତିମାୟାପୁର ସଜ
 ବଡ଼ କାମରୁପୀ ସେହୁ ଅଟଇ ବନୁନ ।
 ଏଙ୍ଗେ ବଡ଼ ଅବୁ ବ ରହୁଛନ୍ତି ଯୋଧୀ
 ସେମାନଙ୍କର ତଳନ୍ତେ କମ୍ପେ ବାଗବତ ।
 ଭଗର ମୁଖୁ ଭରତ ସମର ସେ ଶୁଣି
 ଏଗବରେ ଆସେ ଭେନ ଥାଟର ପଲଣି
 ସଭାରେ ରୈବତଗିରି ବଜେ ଧାର୍ମବର୍ତ୍ତ
 ଯାଇଣ ମେଈଁଛାଜାର ସହିତରେ ଭେଟି ।
 ଅକଳତ ଥାଟ ଦେଖି ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସୈନ୍ୟସ୍ତ୍ରୀୟ ମଣି କଲ ଭ୍ରାନ୍ତି ।
 ଆସନ୍ତେଣ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ କରନ୍ତି ପହୁନ
 ଯେ ନିଉନ ତାର ପକ୍ଷେ କରବେ ସାହାୟ ।

ଆଶାହୀନ ଲୋକଙ୍କୁ ସେ କରନ୍ତି କାରଣ
 ସନ୍ଧି ପୁକୁଳ କମନ ତାଙ୍କ ବଡ଼ପଣ ।
 ଏହି କଥା ଶୁଣି ଗଜା ହୋଇଲେ ଭୟତ
 ଥାନ୍ତି ନିକଟକୁ ଯାଇ ପୁଚ୍ଛିଲେ ତୁରିତ ।
 କେବଣ ଦେଶର ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ମହାପାଳ
 ଗଜାଙ୍କୁ ଦେଖି ରହିଲେ ସେ ସକଳ ବଳ ।
 ଯୋଦ୍ଧାଏ ପୁଚ୍ଛିଲେ ତୁମ୍ଭେ କେବଣ ନୃପତି
 ଗଜେନ୍ଦ୍ରର ପରାସ୍ତେ ଦିଶେ ତୁମ୍ଭ ମୁଖି ।
 ମୁହିଁ ଅଟେ କୁଞ୍ଜଗଳ ଦେଶ ଅଧୀଶ୍ଵର
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ତୁଲେ ଜାଣ ବକାବ ମୋହର ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଲଣ ମୋହର ଯେଉଁ ମହାରାଜା
 ତାହାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପାଇ ପାଣ୍ଡବେ ଅପ୍ରୀତି ।
 ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ବଳୀୟାର ଅଟେ ନିଜ କର୍ମେ
 ପଶୁ ଶମ ପରାସ୍ତେ ଯାହାର ସୁଗ୍ରାମେ ।
 ବସାବ କର୍ମ ମୋହର ଦଇବ ଅବଳେ
 ସେ ସନ୍ଧି ପୁ ଶରଣ୍ୟା କଲ କୃତଜ୍ଞାଲେ ।
 ତାହାଙ୍କ ବଞ୍ଚେନେ ମୁହିଁ ହୋଇ ନିରମାୟା
 ପଳାଇବି ଇଚ୍ଛା କଲେ ପୁରାଣ ଉପେକ୍ଷି ।
 ହୋଇବି ଭୟାଣୀ ବନେ ଯୋଗୀରୂପ ଧର
 ଗୁଡ଼ିଲ ଯେ ମାୟା ମୋହ ଧନ ପୁଷ ନାୟ ।
 ଆହୋ ମୁଚ୍ଛ ନରପତି ଶୁଣି ତୋର ବାନା
 ଶରଣବସ୍ତ୍ର ତୋତେ ବୋଲୁଥାନ୍ତି ସିନା ।
 ନରପତି ଗୁଡ଼ିକ ମତ ଅଟଇ ମୁଁ ଜାଣି
 ସ୍ଵର୍ଗ ଜଳଧାର ପ୍ରାୟ ଏ ତୋହର ବାଣୀ ।
 ତାହା ଶୁଣିଣ ବୋଇଲ ମୁଚ୍ଛ ନରପତି
 କୁ ଯେବେ ଏଡ଼େ ଦୁଃଖୀ ମୁଁ ହେଲି ତୋରକତି
 ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଥାଅ ଏବେ ନ ଗୁଡ଼ି ତୋ ଗଜ୍ୟ
 ପାଣ୍ଡବ ତୁଲେ ସମର କରିବା ଆଜ ।
 ଆଜ ତୋର ପାଟେ ସେନାପତି ହୋନ୍ତୁ ଦ୍ରୋଣ
 ସୈନ୍ୟ ବେନ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କର ରଣ ।
 ଆମ୍ଭର ସହୃଦ ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ ଗୋଟି
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏଣେ ଆସନ୍ତୁ ବେନଶ କରାଣୀ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ କାଲି ତୋ ସମରେ ନ ଥିଲେ
 ବୁଦ୍ଧ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଜଣିବୁଟି ତୋର ବଳେ ।
 ଗଜା ବୋଲେ କୁ ଜଣିଲେ କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ
 କ୍ଷଣକେ ଜଣିବି ମୁହିଁ ବୁଦ୍ଧ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ।

ପୁଣେ ଗିରି ପଶ୍ଚିମରେ ଥାଇ ପୀଠ ବୁଦ୍ଧ
 ଭଞ୍ଜର ମେନାକ ବସନ୍ତରେ ଯେ ଅନ୍ତରାୟ ।
 ପଞ୍ଚଦଶ ଯୋଜନ ତା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅଛି
 ଚଉକତି ସରସ୍ଵତୀ ଯମୁନା ବେଡ଼ିଛି ।
 ତହିଁର ମଧ୍ୟରେ ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ ରତି
 ଅନେକ ମାୟା ସେ ମୁଚ୍ଛ ଜାଣଇ ଯେ ପାଣ୍ଡ
 ଦ୍ରାବ୍ୟ ଶଖାରେ ଉନ୍ନବ୍ୟ ଯେ ପାତେସ
 ଅଠାଶୋଇ ଶତ ଦ୍ଵାରେ ସେନା ସସ୍ତ୍ରାୟ ।
 ଅଭେଦ ବ୍ୟୁତ ଏ ପୁଣି ଦୈତ୍ୟ କାମରୂପୀ
 ପଞ୍ଚଦ୍ଵାରେ ରହିଲେକ ସବୁ କୋଣ ବ୍ୟାପୀ ।
 ମନ ଲେଉଟାରେ ଯେତୁ ନିଜେ ଯୋଗବଳେ
 ସେ ଜଳଧର ବ୍ୟୁତକୁ ଭେଦକ ସେ ହେଲେ
 ସ୍ଵର୍ଗ କରିପାରେ ତଳ ମଞ୍ଚକୁ ଉପର
 ଏ ସୈନ୍ୟ ଅଭେଦ୍ୟ ବ୍ୟୁତ ଅସ୍ତ୍ରତ୍ୟାକାର ।
 ସେହି ମୁଚ୍ଛ ଦେଶ ଗଜା ଦେଶ ନୃପତି
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତକୁ ଯେ ରତିଲକ ଗତି ।
 ଆହୋ ମନୁ କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ଆସିବେକ ଏଣେ
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ କରବେ ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ ତେଣେ ।
 ମୁଚ୍ଛ ନୃପତି ବୋଇଲ ବୁଦ୍ଧେ ମରବେ
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ଯଦ୍ୟପି ଏଠାକୁ ଆସିବେ ।
 ବୁଦ୍ଧ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଧରି ଜଣି ତୁମ୍ଭେ ରଣେ
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ମୁହିଁ ମାରବଇ ଏଣେ ।
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ ଦେଖି ତୋଷ ନରପତି
 ବିଜୟ କରିଲ ତହୁଁ ତେଜ ମନୁ ଭ୍ରାନ୍ତ ।
 ଆହୋ ପ୍ରଭୁ ପୂର୍ଣ୍ଣବ୍ରହ୍ମ ତତ୍ତ୍ଵର ମୂରତି
 ବଡ଼ ଦେଉଳରେ ନରେ ଦଶନ ପାଆନ୍ତି ।
 ତୋହର ଯେ ଆଦିଅନ୍ତ କେ ପାରିବ କହ
 ସଦାଶିବ ନ ପାରିନ୍ତି ତୋ ପାଦକୁ ଧାୟି ।
 କୁ ଆଦି ପୁରୁଷ ସବୁଥିତେ କରୁ ବାସ
 ଜ୍ଞାନ ଅଜ୍ଞାନରେ ହେଉ ଦୃଶ୍ୟ ବା ଅଦୃଶ୍ୟ ।
 ନାହିଁ କମଳରୁ ଜାତ କରିଲୁ କୁ ବ୍ରହ୍ମା
 ସେ ତ ନ ଜାଣି ପାରିଲ ତୋହର ମହିମା ।
 ଚଉବ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ନାଥ ଶରଣ ସୋବର
 ମୁହିଁ ଅକଞ୍ଚନ ନର ବାରେ ବସାକର ।
 ପତିଶ ପ୍ରକୃତି ମୋତେ କଲେଣି ଆକୁଳ
 ତେଣୁ ସଫାର ସାଗରେ ନ ମିଳଇ କୁଳ ।

ତୋ ନାମ ରସନା ରଚ୍ଛୁନ ହୋଇ ବିମନ
ମୋହର ଅଗତି ତହେ କର ତୁ ଛେବନ ।
ଏ ଶୁଦ୍ରମୁନ ଶାରଳା ବାସର ବିନତି
ଅନ୍ତମ କାଳରେ ପୁଣି ପାଇବି ମୁକତି ।

ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି ହୋଇ
ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁହ ନିର୍ମାଣ ଏବଂ ମେଈ
ରାଜାର ବଂଶାନୁଚରିତ

ସବୁରିଲେ ବୈବସ୍ବତ ମନୁ ନୃପବର
ହେ ଅଗସ୍ତି ମୁନି କୁହ ମୋ ପୂଜକା ଗିର ।
ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ମେଈରାଜା ନକଟରୁ ଆସି
ପୁଣି କେଉଁ କୃତ୍ୟ କଲେ କହନ୍ତୁ ପ୍ରକାଶି ।
ସେହୁ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ମୋହର ମାନସ
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ହେ ନରେଶ ।
ପ୍ରବେଶିଲ କୁରୁପତି ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ସନ୍ନିଧେ
ତାଙ୍କୁ ସେନାପତି କଲ ସେ ଦୁ ଶୟ ସୁଦେ ।
ପୁବର୍ଣ୍ଣ ରଥେ ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ଚର୍ମ ଯହେ ଗୁର
ତା ଉପରେ ଅସ୍ତ୍ରରହୁ କେଳକ ମଣ୍ଡାଳ ।
ଆଳଟ ବୁମର ପଡ଼େ ଉଡ଼ଇ ଯେ ନେତ
ଗଗନକୁ ଗତିକରି ଦିଶେ ସୁଶୋଭିତ ।
ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ରଥ ପୁଣି ବିଂଶଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ
କୋଡ଼ଏ ଶଉଣି ଆଣି ସାଜିଲେ ପକାତ ।
ସାର ବାହାନ ମର୍ଦ୍ଦଳ ଲକ୍ଷେ ବାଜେ ତୋଳ
ଯମରାଜା ଚମକିଲ ଶବଦ ଗହଳ ।
ଆଳମ୍ବ ଯେ ଲକ୍ଷେ ଲକ୍ଷେ ଉଡ଼ନ୍ତି ଯେ ଲକ୍ଷେ
ମୟୂର ପୁଞ୍ଜିହିଁ ଲକ୍ଷେ ବୁମରହିଁ ଲକ୍ଷେ ।
ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ତୁଲେ ଦେଇ ଅସ୍ତ୍ରଶ୍ୟ ସରଳ
ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲ ରାଜା କରେ ଅର୍ଘ୍ୟ ବେନ ।
କର୍ଣ୍ଣ ଅଶ୍ବଥାମା ଭୁରଶ୍ରବା ସୋମଦତ୍ତ
ଶଲ ଶକୁନି ସେ ମହାମଲ୍ଲ ଜୟଦ୍ରଥ ।
ଯୋଦ୍ଧା ମହାଯୋଦ୍ଧା ସଙ୍ଗେ ଦେଇ କୁରୁପତି
ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲ ଦ୍ରୋଣେ କରି ସେନାପତି ।
ଅନେକ ସାନନ୍ଦ ହୋଇ ସାଜନ୍ତି ସରଳ
ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି ବୋଲି ଶୁଭଲକ୍ଷ ଧ୍ବଜ ।
ସେନାପତି ହୋଇ ତଳଗଲେ ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ
ସଜ ହୋଇଣ ଆସନ୍ତି ସର୍ବ ଯୋଦ୍ଧାମାନ ।

ବାଜେ ମଇଳ ମହୁରି କରି ମିଷ୍ଟଧ୍ବଜ
ଅମର ବୃନ୍ଦ ବେନି କି ଦିନେ ସସ୍ବଯୋନି ।
ମକର ଶୁକଳପକ୍ଷ ଏକାକଶୀ ତଥ
ସେ ଆରତ୍ରା ନକ୍ଷତ୍ରରେ ଅଟନ୍ତି ପାହାନ୍ତି ।
ସେହୁଦିନ ସେନାପତି ଭରଦ୍ବାଜ ଶିଷ୍ୟ
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ମଣ୍ଡଳରେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବେଶ ।
ଉପାୟ କରିଣ ଗୁରୁ ବ୍ୟୁତ୍କଳେ ରଚିଲ
ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁହ ବୋଲି ଯାହା ବିଶ୍ୟାତ ହୋଇଲ ।
ବଡ଼ ଦୁରସକ ବ୍ୟୁତ୍କ ଅଟଇ ପ୍ରତଣ୍ଡ
ନାଗବନ୍ଧୁ ବସ ଶ ଅଟେ ଅରବଣ୍ଡ ।
ନବଲକ୍ଷ ରଥୀ ପୁଣି ନବଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ
ରୁଚିସହସ୍ର ଅଶ୍ବ ନ ଶଉଣୀ ପକାତ ।
ଏତେକ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବେନି ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ
ବ୍ୟୁତ୍କ ଦ୍ବାରକୁ ଆକୋରି ରହିଲେ ଆପଣ ।
ତିନିଲକ୍ଷ ଅଶ୍ବ ହସ୍ତୀ ବିଶଲକ୍ଷ ରଥ
ଦୁ ଶୟ ଦ୍ବାରରେ ବେନି ରହେ ଜୟଦ୍ରଥ ।
ବେନିଲକ୍ଷ ରଥୀ ହସ୍ତୀ ଚୌକିଲକ୍ଷ ହସ୍ତ
ଭୃଗୁଦ୍ବ ଦ୍ବାରରେ ରହିଲେ କର୍ଣ୍ଣ ମହାଶୟ ।
ତିନିଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ରଥ ରଥୀ
ଏହା ତଳେ ତିନିଶୌଣୀ ଆବର ପଦାତ ।
ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ବେନିଶ ସାର ଶଲ ରାୟ
ଚକ୍ରର୍ଥ ଦ୍ବାରରେ ରହିଲେ ହୋଇଣ ନନ୍ଦ ପୁ ।
ଲକ୍ଷେକ ରଥ ଆବର ଦୁଇଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ
ତିନିଲକ୍ଷ ଅଶ୍ବ ରୁଚିସହସ୍ରୀ ପକାତ ।
ବେନି ପଞ୍ଚମ ଦ୍ବାରରେ ପ୍ରିୟ ଭୁରଶ୍ରବା
ସୋମଦଶୀ କ୍ଷତ୍ରୀ ଦ୍ବୟ ସମରେ ମରବା ।
ନବଲକ୍ଷ ରଥ ଆଉ ନବଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ
ଏକାକଶ ଲକ୍ଷ ଅଶ୍ବ ନ ଶୌଣୀ ପକାତ ।
ବିଷ୍ଣୁଦ୍ବାରରେ ରହିଲେ ଯେ ବେନି କୃପାଭୂର୍ଯ୍ୟ
ସଙ୍ଗେ ଅନ୍ତନ୍ତ ତାଙ୍କର ତିନିସହସ୍ର ରାଜ ।
ଲକ୍ଷଶକୁମର ପୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ଶକୁନି
ସପ୍ତମେ ଜଗିଲେ ଦଶସହସ୍ର ସୈନ୍ୟ ବେନି ।
ଅଷ୍ଟମ ଦ୍ବାରରେ ସତର ସହସ୍ର ନୃପତି
ସୈନ୍ୟ ବେନିଶ ରହିଲ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ।
ଅତି ଅଗୋଚର କଥା ନକମ ଦୁଆରେ
ପିଞ୍ଜୁ ହୁ ପିଞ୍ଜୁ ବାଟ ନ ମିଳେ ସେଠାରେ ।

ବଶମ ଦ୍ଵାରେ ରହଇ ଦ୍ରୋଣ ପୁଣି ଦ୍ରୋଣି
 ହସ୍ତୀ ଅଶ୍ଵ ପଦାତକ କେ ପାରିବ ଗଣି ।
 ଏସୁ ଅନନ୍ତରେ ଯେଉଁ ଦ୍ଵାର ଏକାବଶ
 ଦୁଃଶାସନ ଭୁଲେ ରହେ ଦୈତ୍ୟ ଅଳ୍ପବ ।
 ପରଶ ଲକ୍ଷ ଶୁକ୍ଷ ଯସ୍ତ ମଉକାଶ
 ଅଶ୍ଵ ପଦାତକ ସଖ୍ୟା କହ ତା ନ ପାରି ।
 ଅସମ୍ଭବ ସୈନ୍ୟ ବେଳ କୁରୁକୁଳ ସାଇଁ
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁହ ମଧ୍ୟରେ ସେ ରହଲେକ ଯାଇଁ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁହ ଦେଖିଣ ସେ ଆନନ୍ଦ ନରେନ୍ଦ୍ର
 ଦ୍ରୋଣକୁ କହଇ ଶିରେ ବେଇ କର ଦନ୍ତ ।
 ବିପାକ କର୍ମ ମୋହର ଯେତେ ହନ ଥିଲ
 ମେଲେପଡେ ଶ୍ଵାସ ତେଣୁ ଶରଣ୍ୟା କଲ ।
 ଏସନକ ବୁଦ୍ଧି ଯେବେ ଥିଲ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ଆଶୁ ଏହା ନ ଭଲିଲୁ କେଉଁ ସଦାଶରୁ ।
 ମୁହିଁ ଆଶୁର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁହ ଶୁଣି
 ବେଦବାନକ ଭେଦନା ସ୍ଵାକୁ ବେଶ ନାହିଁ ।
 ସାଧୁଦ୍ରୋଣ ମହାବୀରୀ ଏ ତୋହର ବୁଦ୍ଧି
 କୁରୁବଳ ଚକ୍ଷଣେ ତୋ ଅଭୟ ବାରିଧି ।
 ଏହା ଶୁଣି ପୁରାକଳ ବୈଦମୁଖ ମନୁ
 ଏବେ ସଂକ୍ଷେପି କହବା ଘଟରଣି ସନ୍ଧୁ ।
 ସେ ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ୍କ କଲେ ଯେଉଁମାନେ
 ସେମାନେ କେ ଅଟନ୍ତି ଯେ କି ବ୍ୟମାନେ
 କି ଅବା ପାଣ୍ଡବ ଶତ ଥିଲେ ତାଙ୍କ ପାଶେ
 କର୍ମ । ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ୍କ ପାତଲେ ସେ ବେଶେ
 ଶୁଣ ଆଦେ ମହାଶୟ ବଳବ ନପତି
 କହୁଅଛି ସେହି ତଥା ଶୁଣ ବେଲମତି ।
 କଣ୍ଠବଦନ ନାମକ ସତ୍ୟଯୁଗ ଗୟେ
 ପ୍ରୟାଗପର୍ବେ ଗଙ୍ଗାକୁ ଧାନରେ ଲଗାଏ ।
 ବଶସହସ୍ର ବରଷ ପରିଯତେ ସେବ
 ତାହାକୁ ପ୍ରସନ୍ନ ତହୁଁ ହୋଇଲେ ଜାହ୍ନବୀ ।
 ଧବଳ ଶୁଦ୍ଧସ୍ଥିତିକ ପ୍ରାୟ ତାଙ୍କ କାୟେ
 ହି ଅମ୍ଭଙ୍କ ମଜ୍ଜଳ ଭୂଷିତ ସେ ମାଏ ।
 ପବନକାରଣୀ ସେହୁ ଅଟନ୍ତି ମନ୍ତ୍ରରେ
 ଅର୍ଚ୍ଚକାୟେ ବନେକଲେ କଣ୍ଠୟ ଆଗରେ ।
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଣ ଆଜ୍ଞା ବେଲେକ କପାଳୀ
 ବରମାଗ କଣ୍ଠୟରେ ପ୍ରସନ୍ନ ମୁଁ ହେଲି ।

ଶୁଣି ପ୍ରତିବାକ୍ୟ କହେ ଅନଙ୍ଗ ନାତି
 ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲୁ କି ମୋତେ ଅଭୟା ପାଦ୍ୟା ।
 ଗଙ୍ଗା ବୋଇଲେ ତୋହର ଯାହା ମନଇଚ୍ଛା
 ମାଗରେ କଣ୍ଠୟବନ୍ଧୁ ପ୍ରସନ୍ନବ କାଞ୍ଚି ।
 ମାଗୋ ଆଶାନ୍ୟ କୋଣର ଭୁକ୍ତଶତ୍ରୁ ଦେଶେ
 ମୋହର ଶୂନ୍ୟ ଅଟଇ ତହିଁର ପାରୁଷେ ।
 ମାଗେ ଧନରେ ମୋହର ନ ଥାଏ ବୃଦ୍ଧି
 ସବା ତୋର ଧର୍ମେ ମୋର ନାଶୟୁଗ ଲକ୍ଷ ।
 ମାଗୋ ମାଗିବ ବର ମୁଁ ଆଗୋ ବୟାମୟୀ
 ତୋହର ପ୍ରସନ୍ନେ ନର ସର୍ବସିଦ୍ଧି ପାଇ ।
 ମାଗେ ପ୍ରୟାଗ ଶର୍ପରୁ ମୋ ନଗର ଯାଏ
 ବେନିତାଳ ଗଭୀରରେ ହେବ ନୟାଟିଏ ।
 ଗଙ୍ଗା ବୋଇଲେକ ଭୁରେ କଟିଯାଅ ରେଖା
 ମୁହିଁ ତୋର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଯାଉଥିବ ଏକା ।
 ତହୁଁ ରେଖା କାଟି କାଟି ତଳେ ନୃପମଣି
 ପଛେ ପଛେ ଗୋଡ଼ାଇଲେ ବେଶ ସୁରଧୂମ ।
 ଶୁଭପୁରରେ ରଖିଲ ସେ ଗଜାର ଧର୍ମ
 ସେ ନୟା କଣ୍ଠୟରେଖା ବୋଲି ହେଲ ନାମ ।
 ସେହି ନୟାର ଉତ୍ତର ଶ୍ରାଗ ହଗ ଗଲେ
 ଅରବିନ୍ଦ ନାମେ ଗିରି ସପ୍ତଶାଖା ତଳେ ।
 ମେଘନଗର ବୋଇଣ ନଗ୍ରେକ ଅଛଇ
 ତା ଆୟୁତନ ପ୍ରଶାସ ଯୋଜନ ଅଟଇ ।
 ତଳଗତ ଦୋଶ ତହିଁ ତହିଁ ଅଟେ ବ୍ୟସ୍ତାନ
 ସେ ସ୍ଥାନେ ବାସ କରନ୍ତି ସାଧୁ ସେ ସୁଜନ ।
 ଶୁଭସହସ୍ର ମାତଙ୍ଗ ଆଆନ୍ତି ତାହାର
 ଅଶୀ ସସ୍ର ରଥ ଅଠାଅଶୀ ସସ୍ର ଘାର ।
 ପଞ୍ଚଶଠି ଅକୁ ବ ସେ ଭୁରଙ୍ଗମ ଆନ୍ତି ।
 ନବଲକ୍ଷ ସୈନ୍ୟ କଣ୍ଠୟକୁ ଖଟିଆନ୍ତି ।
 ମହାକୋଟୀଶ୍ଵର ସେହୁ କଣ୍ଠୟ ନପତି
 ସୁବୁଦ୍ଧି ସାଧୁ ଉପାୟେ ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ।
 କଣ୍ଠୟରୁ ବାହାରିଛି ସେ କଣ୍ଠୟ ନୟା
 ତେଣୁ ଦେଖଲେକ ଧନ ବଳରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ।
 ସେ ନୟାଗରରେ ଅଛି ଯେତେ ଯେତେ ବେଶ
 ସବୁଙ୍କର ରହୁଅଛି ତହିଁ ରହକୋଷ ।
 କଣ୍ଠୟବନ୍ଧୁ ନନ୍ଦନ ଭୂପାଳ ନପତି
 ଭୂପାଳ ସୁତ ଅରୁଣ ଗଜା ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ ।

ଅରୁଣ ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟେ ବୈଲେତନ
 ବହୁପାଳ ବୋଲି ଅଟେ ତାହାର ନନ୍ଦନ ।
 ବହୁପାଳର ନନ୍ଦନ ସାରପାଳ ନାମ
 ସାରପାଳର ନନ୍ଦନ ନରସିଂହ ସେନ ।
 ଶରତଚନ୍ଦ୍ର ବୋଲି ତା ପୁତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ମତନେଶ ସତ ।
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ନୈରତ ନୃପତି
 ରାହୁର ନନ୍ଦନାକ ସେ ବଳେ କଲ ରତି ।
 ରାହୁ ନନ୍ଦନା ରେବଳା ଅଟେ ରୂପବତୀ
 ତାଠାରୁ ହୋଇଲେ ପାଞ୍ଚପୁତ୍ର ଭିତପତ୍ନି ।
 ହୃତକେଶୀ ମଦନେଶ ନରାକୂଳ ନାମ
 ନରାକୂଳର କରୁଣକ ହୋଇଲେ ଜନମ ।
 ଯଦୁବଂଶ ସେହମାନେ ହୋଇଲେ ବଡ଼ାପା
 ରାଜସୀଠାରୁ ସେ ଜାତ ମହା ଅମରାପୀ ।
 ଏହାଙ୍କ ବଂଶରେ ଜନ୍ମ ମାୟାପୁର ସାର
 ସମସ୍ତ ଜଣିଲ ହରିକାରୁ ସେ ଅସୁର ।
 ମାୟାପୁର ସୁତ ମେରୁଶୂଳ ରାଜା ହେଲେ
 ଯଦୁବଂଶ ବାବେ ତାକୁ ପାଣ୍ଡବେ ମାଇଲେ ।
 ମେରୁଶୂଳ ସୁତ ଯେ କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ବର ସାର
 ମେଦନୀ ସହ ନ ପାରେ ତାହାର ଯେ ଭାର ।
 ପାଣ୍ଡବେ ବନବାସକୁ ଗଲେ ଯେତେବେଳେ
 ରହୁଲେ ହରିମୁ ବନେ ବରୁବଟ ତଳେ ।
 ସେହ ବନରେ ଦ୍ରୌପଦୀ ପାବାପୁଷ୍ପ ହୁଏ
 ଗୁପ୍ତରେ ରହୁଲେ ତହିଁ ସପ୍ତହନ ଯାଏ ।
 ସପ୍ତହନେ ବାହାରିଲେ ଶୁଭସ୍ଥାନ ପାଇଁ
 ଗୁପ୍ତରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ନଦୀତୀରେ ଯାଇ ।
 ସ୍ଥାନକରି ଦେବା ଫେରି ଆସିବାର କାଳେ
 କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ବର ବରଦ ଧରିଲକ ବଳେ ।
 ସେ ଦେବୀଙ୍କୁ ଟାଣି ଟାଣି ନେଇ ଘୋରବନ
 ପାରିଥିବୁ ଯାଇଥିଲେ ବେଶିଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ହସ୍ତ ଧରି ନେଇଛି ଅସୁର
 ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତରେ କର୍ଣ୍ଣବଟାରି ତାହାର ।
 ଭରସୁରରେ ଘେବନ କରି ପାଞ୍ଚାଳୀ
 ଯାଆନ୍ତେ ଅର୍ଜୁନ ତାକୁ ଧରିଲେ ଓଗାଳି ।
 ଅସୁର ଭୁଲେ ଅନେକ ହୋଇଲ ସମର
 ଅର୍ଜୁନ ତାହାକୁ ପ୍ରାଣେ କରିଲେ ସଫାର ।

କାର୍ତ୍ତିକର ପୁତ୍ର ପୁଣି ସମସ୍ତେ ଅସୁର
 ପଞ୍ଚବଟୀରେ ମାଇଲେ ତାକୁ ବୃକୋବର ।
 ବଂଶର ନିଧନ ଯଦୁ ବେଶିଲକ ମସ୍ତେ
 ତେଣୁ ପାଣ୍ଡବେ ବଡ଼ାପା ସେହୁଦିନୁ ହୁଏ ।
 ବୋଇଲେ ପାଣ୍ଡବେ ମୋର ହରିଲେବ ଆଧୁ
 ସେ ନିମନ୍ତେ ଜଣିବାକୁ ପାଣ୍ଡବେ ଏ ବୁଦ୍ଧି ।
 ତେଣୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନେ ସାବା ହୋଇ ନିଶାତରେ
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ କଲ ଗହନ ଆକାରେ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଗୁରୁରାଣ ପାତ୍ରବ କବାଟ
 ଏମନ୍ତ ପାଣ୍ଡବ ମନରେ କଲକ ମୁସଟି ।
 ଅଗସ୍ତି ବୋଇଲେ ଏବେ ଶୁଣ ମହାପାଳ
 ସେ ମୈତ୍ରବୀର ସୈନ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରବଳ ।
 ତୁ ପୁଣିଲୁ ମୈତ୍ରବୀର ପାଣ୍ଡବେ ଅସ୍ରୀତ
 ଗୁପ୍ତେ ତ ଭୟର ବଂଶେ ଘଟିଛି ଏ ଘଟ ।
 ଶୁଣି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଭରଜ ରାଜନ
 ବୋଇଲେ ପିଠିଲ ଥିଲା ଯେ ସନ୍ଦେହମାନ ।
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ ପୁଣି ଦୈତ୍ୟ ନାମରୁଣୀ
 କ୍ଷଣକେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇ କ୍ଷଣେ ହଗବ୍ୟାସୀ ।
 ମହେଶ୍ବରଙ୍କ ବରରେ ସେମାନେ ଅମର
 କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରକଟେ ସବେ ହୋଇଲେ ସଫାର ।
 ଏହୁପରି ଅଟେ ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ କଥା
 ତା ବସ୍ତାରି କହିବାକୁ ମୁଁ କି ସାମରଥୀ ।
 ବନ୍ଦଇ ବିଶୁଳଧର ଦେବ ପଞ୍ଚମୁଖ
 କହିତ ଲୋକନେ ଯାର ନ ରହଇ ଦୁଃଖ ।
 ମାତଙ୍ଗ ଚର୍ମ ବସନ ସବାକାଳେ ତୋର
 ପିନାକ ଧାରଣ କରିଥାଅ ନରକର ।
 ଅସୁର ସୁନ୍ଦର ଦଶେ ଜଟାଜଟ ଭର
 ଶୁଳ ଶକତିରେ ଶୋଭ ପାଉଥାଏ କର ।
 ପ୍ରେମେ ଗାଅ ଯେ ତାଣ୍ଡବ ନୃତ୍ୟ ରସକଳା
 ମଧୁର ଧ୍ବନିରେ ସବା ହୋଇଥାଅ ଶ୍ରେଳା ।
 ଗଲେ ହାତୁମାଳ ତୋର ଲଳିତରେ ତତା
 ବସ୍ତ୍ରାସାଗର ଅଭୟ କରିବ ଯେବାତା ।
 ମହାଧର ନାଶଗଲ୍ଲ ଗାୟତ୍ରୀ ବବାବେ
 ପୁଣି ସେହୁ ଅଙ୍ଗୁରିଲ ତୋର ପରସାବେ ।
 ଆନନ୍ଦରେ ଯୋଗଲସ୍ତେ କରିଥାଅ ସବା
 ବିଶାଖତେ ଆସନ ତୋ ଚରଣେ ମୁଦ୍ରା ।

ଅର୍ପଣ କର୍ମବାୟୁକ ଅଟ ପ୍ରଥମାଥ
 ଭବତ ଛତରେ ସଦା ହୋଇଥାଅ ରତ ।
 ପରଂବ୍ରହ୍ମ ନାଥ ଶରଣାର ସେ କର୍ମଳ
 ଶରଣରକ୍ଷଣ ନାଥ ଅଭୟ ପ୍ରୟତ୍ନ ।
 ଧନପତି କୁବେର ସେ ସଦା ଥାଏ ଖଟି
 ଭବଜଳୁଁ ତରନ୍ତି ସେ ଭଜ ତୋ ନାମଟି ।
 କାର୍ତ୍ତିକ ବଦାଦେ ତୋଳି ଧରିଲ ସେ ମେରୁ
 ଦସ୍ତେ ଧରିଲ ନୋହଲ କିଛି ସେହି ଗରୁ ।
 ଭୟହୀ ଥିଲେ ସେ ହୁକା ରସାତଳ ମଞ୍ଚ
 ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠରେ ସପ୍ତହୀପେ ଥିଲ ତୋର ରହ ।
 ସ୍ବାମୀ ପୂର୍ବକାଳେ କୁହ ହୋଇ କୁତୁହଳ
 ସପତ ସମୁଦ୍ର ରଖିଥିଲୁ କରତଳ ।
 ମର୍ଦ୍ଦଳ କଂସାଳ ଆଦି ଯେତେ ମହାଶକ୍ତ
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ କଲେ ତୋର ଉନ୍ମୁଚ୍ଚର ନାଦ ।
 ସେହି ବେଦ ବେଦ ପାଦପଦ୍ମେ ସଦା ସେବ
 କହିଲ ଶ୍ରୀ ଶୁକ୍ରମୁନି ଶାରଳା ସେ କବି ।
 ବନ୍ଦର ଶ୍ରୀ ଗଣନାଥ ଗଜବର ମୁଖ
 ବିଚିତ୍ର ନୟନୁ ତୋର ସୁତଳ ସୁରେଶ ।
 ଅଭୟ ବେଦ ସ୍ବାମୀ ତୋ ତାଣ୍ଡବରେ ହୋଇ
 ତାଳଲୟ ବିଶାରଦ ଶିରେ ରଙ୍ଗମାଳା ।
 ଗଜର ମସ୍ତକ ପ୍ରଭୁ ମନୁଷ୍ୟର କାୟେ
 ମୁହିଁ ଅକ୍ଷତ କାରେ ହୋଇବା ସବୟେ ।
 ଶରଣାର ପୁରୁଷ ତୋ ମହିମା ଅପାର
 କୋଟି ଭଣ୍ଡାରରେ ପୁରା ଖଟର କୁବେର ।
 ଭବୁଅଛି ହବାସି ତୋ ତରଣ ଗୋଟି
 ସଦୟ ହୁଅସି ନାଥ ନାହିଁ ମୋ ଆନଟି ।
 କାର୍ତ୍ତିକ ବଦାଦେ କୁହ ତୋଳିଲୁ ସେ ମେରୁ
 ଥୋର ହସ୍ତରେ ଧରିଲୁ ନ ହୋଇଲ ଗରୁ ।
 ଏକକାଳେ ରସାତଳ ହୋଇଲକ ମଞ୍ଚ
 କଷ୍ଟରେ କାମକରେ ତୋଳିବେଲେ ନେଇ
 ଧାରଣ ପୁରୁଷ କୁହ ମଞ୍ଚ କଲୁ ରକ୍ଷା
 ଭବତବହଳ ମୋର ପୁର ମନୋବାଞ୍ଛା ।
 ସ୍ବାମୀ କୁମାର ବୟସେ ଖେଳ କୁତୁହଳେ
 ଥୋରହସ୍ତେ ବାସନ୍ତି ଶୋଷିଲୁ ହେଲେ ।
 କୁତୁହଳ ପୁରୁଷ କୁ ସଦା ରଙ୍ଗେ ଶୋଭା
 ଭରହର ପୁରୁଷ ପ୍ରଥମେ ତାଳ ମେଳା ।

ସଶବେ ମର୍ଦ୍ଦଳ କ୍ଷଣେ କଂସାଳ ଶବଦ
 ଯଥାକ୍ଷେପେ ଜାଣୁ ସ୍ବାମୀ ସବୁଙ୍କର ସ୍ବାଦ ।
 ସ୍ବାମୀ ତୋର କରତଳ ଖେଳିବର ବେଶି
 ଆନନ୍ଦରେ ଶିବ ହେଲେ ପ୍ରସବଣ ଆଶି ।
 ଶିବଗଣ ନାୟକ କୁ ଯମ ଦର୍ପଭଞ୍ଜା
 ସବୁ ଦେବାଦେବୀ ଅଗ୍ରେ ହୁଏ ତୋର ପୂଜା ।
 କାର୍ତ୍ତୀୟରକୁ ଦହନ କଲୁ କୁହ କୁଟେ
 ମୁହିଁ ତୋତେ ଭେଟିଲି ମାଳ କଳୁବଟେ ।
 କଷ୍ଟତ ପ୍ରସନ୍ନେ ମୁହିଁ ମାଗିଲି ଗତ
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଲ ପରସ ସିଦ୍ଧ ଏହୁ ଗୋପ ।
 ବିଦୁରଜାଣୁ ତରଣେ ସେବା ନରନ୍ତର
 ଶୁକ୍ରମୁନି ଶାରଳାକୁ କରବ ଭଦ୍ରାର ।
 ଜୟ ଶାରଳା ହେଉଥୁର ଗ୍ରାମପାର୍ବୀ
 ଯାହାକୁ ପାଳିଲେ କୃପାଜଳ ମହାରୁଷି ।
 ସତ୍ୟ ହେତୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଆଦର ସେ କଳି
 ଶୁଭପୁର ବହୁଗଲ ବନ୍ୟାରୁପେ ଖେଳି ।
 ଦିନେ ପରୁରଲେ ତୋତେ କୃପାଜଳ ରୁଷି
 କହ ବେତେକାଳେ ଥିବୁ ଏହି ଭାବେ ବସି ।
 ସତ୍ୟ ସେ ସତରଲକ୍ଷ ଅଠେଶ ସହସ୍ର
 ଶୋଭାଯୁଗ ବାରଲକ୍ଷ ହୁୟାଶୋର ବର୍ଷ ।
 ଆଠଲକ୍ଷ ତରୁଣପୁଷ୍ପ ସେ ଦ୍ରାପର
 କଳି ଶୁଭଲକ୍ଷ ବଳି ତଳିଲ ଏଥର ।
 ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କଲେ ଜନ୍ମ କେତେ କେତେ ତପି
 ବାଳିକାରୁପେ ରହିଲୁ ଏତେକାଳ ବ୍ୟାପି ।
 ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମସାଧକ ଯୋଗୀ ଚନ୍ଦ୍ର ପରମାତ୍ମା
 ମୋତେ ଅଗୋଚର ହେଲ ତୋହର ମହିମା
 ଆଠ ବରଷ ପ୍ରାୟକ ତୋହର ଶରୀର
 ରଜରେବ ନାହିଁ କାହିଁ କରବ ମୁଁ କର ।
 କେବଣ ମହାତ୍ମାଶ୍ରୀ ଗୋ କହ କିନା ମାୟେ
 ଏହିରୂପେ ବେନିଥିବୁ ବେତେକାଳ ଯାଏ ।
 ବୋଇଲେ କୁମାର ମୁହିଁ ଅନାଦି ଅପଣ୍ଡା
 ପ୍ରାଣଦଣ ବ୍ରହ୍ମା ତାଣ ମୋର ଶିଷ୍ୟ ସିଦ୍ଧା
 ମୋର ଭଜା ହେଲେ ସିଦ୍ଧା କରବ ମୁଁ ପତ
 ଆଦର ଅନେକ କାଳ ଥିବ ଏହିମତ ।
 ଯାହାଙ୍କର ପରମାତ୍ମା ନ ଜାଣିଲେ ବ୍ରହ୍ମା
 ମୁଁ କାହିଁ ବଞ୍ଚି ପାରିବ ତାଙ୍କ ଗୁଣସାମା ।

ନମିବା ସରସ୍ବତୀ ତୋ ପ୍ରଥମାବତାର
 ଯହିଁ ଯୋଗୀମାନେ ସୁଖେ କରନ୍ତି ବହାର ।
 ଦିଶୁଥିଲା ଅବତାରରେ ଭୈରବୀ ମୁରତି
 ଭୃଗୁସ୍ବରେ ଶୈଳସଜା ଗୃହରେ ଉପୁର୍ତ୍ତି ।
 ରୂପରେ ଦଶନ ତୋର ଭୃଷଣ ନିମନ୍ତେ
 କାଳକ୍ଷୀତା କଲୁ ପଶୁ ଶରୀର ସହଚର ।
 ହାସରରେ ଅବତାର ସ୍ବୟଂ ବନମାଳୀ
 ନନ୍ଦସରେ ଜନମିଲୁ ହୋଇଣ ବଜ୍ରକ ।
 ତଂସ କରୁଥିଲେ ତୋତେ କଲୁ ଶୂନ୍ୟଗତି
 କଳରେ ପାଳେ କରୁଛ ନାମେ ଅଜପତି ।
 ଅରବିକ କାଳ ଉଡ଼ିଲୁ ପଶୁ ଶରୀର ତୁଲେ
 କେବଳ ଭୃଷଣ ହେଉ ରୂପର ଦେଖିଲେ ।
 ସବମଙ୍ଗଳା ଶାନ୍ତଳା ଚଣ୍ଡୀଙ୍କର ନାମ
 ଲୟ ଚରଣକୁ ମୁଣ୍ଡି ମନେ ଅବସମ ।
 ଯାହାର ଚର୍ଚ୍ଚନେ ଧର୍ମ ମୋକ୍ଷ ତାମ ଅର୍ପି
 ସେ ପାଦେ ଶାନ୍ତଳା ଦାସ କରେ କଣ୍ଠବଦନ ।
 ଏହା ମୋତେ ଆଜ୍ଞାକର ଆଶୋ ଶାନ୍ତମୁଖ
 ଏକାଦଶ ହନ ଯୁଦ୍ଧ ଲେଖର ଯେପରି ।
 କୁଳ ମହାମାୟୀ ମୋତେ ହସିଥି ସଦୟ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମିଳୁଥାଇ ତୋର ପଦାଶ୍ରୟ ।

ଜଳଧରୁ ତୁ୍ୟହୁଭେଦ ନିମନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ
 ଅଙ୍ଗୁ ନଈର ଗମନ ଓ ବୃନ୍ଦା
 ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦୀ

ଅଗସ୍ତି ମୁନିଙ୍କୁ ମନୁ ରାଜା ପୂଜାକଲ
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ପୁଣି ତହିଁ କେଉଁ କଥା ହେଲା ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ହେ ରାଜନ
 ଦ୍ରୋଣପତ୍ନୀ କଥା ଅଟେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗହନ ।
 ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି ହେଲେ ଯେ ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧେ
 ତହାକାରେ ବ୍ୟବହୃତାଲେ ଲେଖମଧ୍ୟେ ।
 ତହୁଁ ରୁର ତଣ୍ଡାଲର ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କତି
 ତହକୂଳ କରି ଦ୍ରୋଣହେଲ ସେନାପତି ।
 ଅତିଭୟଙ୍କର ଅଟେ ତହକୂଳ କଥା
 ବେଦବାନବ ଲେଖକ ନାହିଁ ସାମରଥୀ ।
 ଏହିପରି ତହକୂଳ ବାରିତାକୁ ଶୁଣି
 ସହସ୍ବେଦକୁ ଏକାନ୍ତେ ଘେନି ତହପାଣି ।

ବୋଲିଲେ ହେ ସହସ୍ବେଦ ନିଶିଅର୍ଦ୍ଧକାଳେ
 ବିଦ୍ୟନେ ସୁପନେକ ଦେଖିଲ ମୁଁ ତୋଳେ ।
 ଏକ କ୍ଷଣି ସୁକୁମର ବାରବେଶ ହୋଇ
 ବସ୍ତୁ ତହେ ମାରିବାକୁ ମୋତେ ଆକର୍ଷଇ ।
 ଦେଖିଲ ସେ ବସ୍ତୁ ତହ ଆସି ଅନ୍ତସ୍ବସେ
 ବାହୁମଳ ଭେଦ କରି ପରିଲକ୍ଷ୍ୟ ବସେ ।
 ପୁଣି ତହଣେ ସେ ତହ ମୋ ପାଶକୁ ଗଲ
 ଶରୀରର ହୃଦୟରେ ଯାଇ ବିଦହେଲ ।
 ଏହିବାକ୍ୟ ଶୁଣି କହେ ମନ୍ଦୀ ତତ୍ତ୍ଵମଣି
 ଅତ୍ତ ତ ପ୍ରକାର ଏହା ଭବିଷ୍ୟତ ବାଣୀ ।
 ଶୁଭ ହେଉ କି ଅଶୁଭ ହେଉ ଏହି କଥା
 ବିଦ୍ୟନ ହେଉ ଯେ ନ ବଢ଼ିବ ସବ୍ୟଥା ।
 ଯାହା ପରୁରଲ ଆସ କହୁଛ ଗୋପନେ
 ସେ ସକଳ ବିଷୟ ମୁଁ ଆଗରୁଟି ଜାଣେ ।
 ଏସନକ ସୁପନ ଯେ ଦରବ ନିର୍ମଣ
 ସେ ସକଳ କଥା ଏବେ ମନ ଦେଇ ଶୁଣ ।
 ତୁ ବେଦ ଅଟୁ ସକଳ ଭୂତେ ଅଧିକାଞ୍ଚ
 କେଉଁ କଥା ତୋତେ ପିତାତର ଅଧିକାଞ୍ଚ ।
 ସ୍ବାମୀ ଅର୍ଜୁନ ରଥର ସାରଥୀ ନିମନ୍ତେ
 ଆଦି ଆଶାଙ୍କ ଆଦର ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ବିଜଳ
 ଶୁଣିହେଁ ଯେ ଉଷ୍ଣାସିଲେ ଶୁଭ ମହାଶୁଳ ।
 ତୋ ଶତ୍ରୁ ଭଣି ବିଜଳ ସ୍ବର୍ଗସ୍ବରେ ଗଲ
 କେଶିନୀ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ହୋଇ ଏଠାରେ ରହୁଲା ।
 ସ୍ବାମୀ ଆଶିଷୁ ଆଦିକ ତଉଦ ବର୍ଷକୁ
 ତା ସକଳ ପୁରୁଲଣି ଯିବ ସେ ସ୍ବର୍ଗକୁ ।
 ଯହ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଆତ୍ମ ଘରେ ହେଲା ଜନ୍ମ
 କାଳକ୍ଷୀ ତଉଦ ବର୍ଷ ହେବ ତାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 କାଲ ସ୍ବର୍ଗକୁ ଯବ୍ୟପି ନ ବେକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ
 ଦରି ଅର୍ଜୁନ କି ଆଉ ରହିବେ ଶାନ୍ତି ।
 କୁନ୍ତ ଦୁହିତୁ ମାରିଣ ଯିବ ସେହୁ ସ୍ବର୍ଗେ
 ତାକୁ ବଞ୍ଚାଇବ ସ୍ବାମୀ କେବଣ ସବ୍ବଗେ ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଲିଲେ ପୁଣି ଅର୍ଜୁନ ଆଆନ୍ତେ
 ସେ କାହୁଁ ମରିବ ତାକୁ ମାରିବା କେମନ୍ତେ ।
 ସହସ୍ବେଦ ବୋଲେ ସ୍ବାମୀ ଅଭର ଉପାୟେ
 ଆଜି କୁମାରକୁ ପ୍ରତି ଯିବ ଧନଞ୍ଜୟେ ।

ମେଞ୍ଚୁରା ନିର୍ମାଣିତ ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ
 ଶୁଣିଣ ଅର୍ଜୁନ ତତ୍ତ୍ୱ ଚଳିବ ନିଶ୍ଚୟ ।
 କୁ ଦେବ ଯିବୁ ତହିଁକି ଅର୍ଜୁନକୁ ଘେନ
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତରେ ଯେ ଥିବ ପାଳଗୁନ ।
 ଆନେମାନେ ଚଳିଯିବୁ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତକୁ
 ସମରେ ଆଶ କରିବୁ ନେଇ ବାଳକକୁ ।
 ଆସୁ ଦୁହକୁ ଜଣିବ ଜୟଦ୍ରଥ ତହିଁ
 ହରଣ ବର ପ୍ରସାଦେ ମାରିବାର ପାଇଁ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ସହକରେ ଗୋଲପୁର କରି
 ଅନ୍ୟାୟ ପ୍ରବଳ ତାକୁ ପଚାଇବେ ମାରି ।
 ସହଦେବର ମୁଖରୁ ଏହିବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ଆନନ୍ଦରେ ମଧୁରୀୟ କଲେ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁର ନିଧାନ ଦ୍ରୋଣୀ ଝିଜାସେ
 କରୁଛନ୍ତି ନାଶପିବେ ଏହି ବେନିବୋଧେ ।
 ନିଃସନ୍ଦେହ କାର୍ତ୍ତା ଯଦୁ କହେ ସହନେକ
 ଶୁଣି ମନୁ ଭ୍ରାନ୍ତି ତେଜ୍ୟାକଲେ ବାସୁଦେବ ।
 ଏମନ୍ତ ବରୁର କରୁ ପାହୁଲ ଭଜନ
 ତଣ୍ଡ ସାନ ତଣ୍ଡ ସାନ ଶୁଭିକା ଧ୍ବଜ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ କହିଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର କଲ
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ କଲେ ଦେବ ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି ।
 ପ୍ରଥମରେ ଦ୍ରୋଣ ଦିଶାୟରେ ଜୟଦ୍ରଥ
 ଭୃଷସ୍ତ୍ର କର୍ଣ୍ଣ ତରୁଥେ ଶଲ୍ୟ ମହାରଥ ।
 ପ୍ରଥମରେ କୃପାଚାର୍ଯ୍ୟ ଶଷ୍ଠେ ଭୂରଶ୍ରବା
 ସପ୍ତମରେ ଅଶ୍ୱଥାମା ଯେତେକ କୌରବ ।
 ଏ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତକୁ ଦେବ ଅର୍ଜୁନ ନ ଯିବ
 କିଏ ବେଉଁଢ଼ାରେ ଦେବ ସମର କରିବ ।
 ପ୍ରଥମରେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ବଚନ ବୋଇଲ
 ଦ୍ରୋଣ ଯେଉଁଢ଼ାରେ ଅଛି ମୋହର ହୋଇଲ
 ଦିଶାୟ ଦ୍ଵାରକୁ ଜଗିଅଛି ଜୟଦ୍ରଥ
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ବୋଲେ ମାରିବ ତା ସୈନ୍ୟ ସହକ ।
 ଭୃଷସ୍ତ୍ର ଦ୍ଵାରେ ଜଗିଛି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ସୁନୁ
 ସେ ଦ୍ଵାରକୁ ଆବୋରିଲେ ଗାର ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
 ତରୁଥେଢ଼ାରେ ଅଛଇ ମହାରଥୀ ଶଲ୍ୟ
 ଉତ୍ତର ବୋଲେ ମୋ ଭ୍ରମେ ରହୁ ହେବ ଭଲ
 ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵାରେ ରହିଛି କୃପାଚାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ଵିତ
 ତାଙ୍କୁ ଆବୋରି ପ୍ରଥାଳ ଦେଶ ମହାବଳ ।

ଶତ୍ରୁଦ୍ଵାରକୁ ଜଗିଛି ଗାର ଭୂରଶ୍ରବା
 ପାତ୍ୟକ ବୋଲେ ସେ ଦ୍ଵାର ମୋତେ ସମର୍ପିବା
 ଏହିରୂପେ ଆବୋରିଲେ ସେ ଯାହାର ଦ୍ଵାର
 ବ୍ୟୁତ ରେହବେ ଅର୍ଜୁନ ଯାଇଣ ଭିତର ।
 ଅନ୍ୟପାଣ୍ଡବେ ତଳିବେ ତାଙ୍କ ସମକଷେ
 ଆଜି ସମରେ କୌରବମାନଙ୍କୁ କେ ରଖେ ।
 ସାଜିଲେକ ସୈନ୍ୟ ରଥ ମଣ୍ଡଳ ସେ ହସ୍ତୀ
 ଉଡ଼େ ତରଳ ପତାକା ହୋଇ ପନ୍ଥ ପନ୍ଥ ।
 ବାହାର ଦେଲେ ପାଣ୍ଡବେ କରି ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ
 ଚେରେବାର ଦେବରେ କମ୍ପଇ ମେହନୀ ।
 ବାହୁଶାବନ ପ୍ରବରେ ଦିଶିଲେ ଥାଟ
 ଦେଶାନ୍ତର ଜଣାଇଲ ଆସିଣ ନିକଟ ।
 ସୁଧୂଷ୍ଣଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମେ ସହସ୍ରାଞ୍ଚଳ
 ବୋଇଲେ କେ ଶୁଣିବାକୁ ଆଜ୍ଞାକର ସ୍ଵାମୀ ।
 ମାୟା ଅସୁର ବୋଲିଣ ମେଞ୍ଚୁବେଶ ଗୁଣା
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ନୃପତି ତାକୁ କଲ ପୂଜା ।
 ସରସ୍ଵତୀ ଗାରେ ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ ଭବି
 ଶଙ୍ଖସାଗର ଘୋଡ଼ାଙ୍କୁ ଘେନ ରହିଅଛି ।
 ଯେବେ ଯିବ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ ସମର ଆଡ଼କୁ
 ତେବେ ସେ ମେଞ୍ଚୁ ବାହକ ଜୟନ୍ତା ଗଡ଼କୁ ।
 ଶୁଙ୍ଘିତେବେ ଗ୍ରାମଦେଶ ନେବେ ପରବଧୁ
 କଟକ ଧୂମିରେ କେବେ ଆପଣ ଅସାଧୁ ।
 ଏମନ୍ତ ବାରତା ଯଦୁ ବର ଦେଲ ଯାଇଁ
 ବରୁଛଇ ବ୍ୟୁତ ରେହ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତରଣତଳେ ପଡ଼ି ପାଳଗୁନ
 ବୋଲେ ଜଳଧରବ୍ୟୁତ ଗୁଲ ମୋତେ ଘେନି
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଭ୍ରମେ ଶୁଣି ଧର୍ମଗୁଣେ
 କପଟ ଯୁଦ୍ଧ ବୋଲିଣ ପାଇଲ ବାର୍ତ୍ତା ।
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଯିବ ଜଳଧରେ
 ମେଞ୍ଚୁ ଗୁଣାକୁ ମାରିବୁ ଯୁଦ୍ଧି ତା ସଙ୍ଗରେ ।
 ମୁହିଁ ଯୁଦ୍ଧ କରିବ ସେ ଅସୁର ସଙ୍ଗର
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତର ସେ ଯୁଦ୍ଧ ଅଗୋଚର ।
 ସ୍ଵାମୀ ଆଜି ଦିବା ଗଣବନ୍ଧକର ମଝ
 ସେ ନିଶାଚର ବଳଙ୍କୁ ବିନାଶିବୁ ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ ଦ୍ଵାରେ ସବେ ଜଗିଥିବ ରହି
 ଭ୍ରମ ମଝ ବ୍ୟୁତ ରେହ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି ।

ଆମ୍ଭେ ମେଳିବୁଦ୍ଧ ଭେଦ ଆସିଲେ ଲେଉଟି
 ଅର୍ଜୁନ ଭେଦବେ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବୁଦ୍ଧ ଗୋଟି
 ଯଦି ବା ବିନୟ ହେବ ଆମ୍ଭ ଫେରିବାରେ
 ତଥାତ ଚନ୍ଦ୍ରବୁଦ୍ଧକୁ ଭେଦିବା ଗତିରେ ।
 ସଦ୍‌ଦେବ ବୋଲେ ସ୍ଵାମୀ ସଦ୍‌ କୁଣ୍ଡ ଜାଣୁ
 ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କ ଆଶ୍ରାନାହିଁ ତୋର ବିନୁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଶୁଣ ମୋହର ବଚନ
 ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥିବ ସର୍ବେ ହୋଇ ସାବଧାନ ।
 ଛୁଦ୍ରଟାକି ରହିଥିବ ନ ଭେଦିବ ବୁଦ୍ଧ
 ଆମ୍ଭର ଆସିବା ଯାଏ ବାହାରରେ ଯାଅ ।
 ଶ୍ୟାମ ଦ୍ରୁପଦ ବିରାଟ ସବୁନ୍ତି ତିଆରି
 ଜଳଧର ବୁଦ୍ଧେ ଗଲେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଧରି ।
 ସରସ୍ଵତୀ ନଦୀ ଯଦୁ ଭିତ୍ତିରବାହନ
 ବାରୁଣାବନ୍ତ ଭେଟିଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଲଗୁନ ।
 ଦେଖିଲେ ସେ ବୁଦ୍ଧ ଅଟେ ବିଷମ ପ୍ରମାଦ
 ଅସଂଖ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରମା ତାର ନ ପିଲଇ ଭେଦ ।
 ବୁଦ୍ଧ ବିପ୍ରାର ବିଂଶତି ଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
 ଭେଟିବାକୁ ନାହିଁ ବାଟ ନେତ୍ରେ ଦେଖନ୍ତେ
 କରାଜବଦନ ଗାରେ ଶଗନେ ଶେପନ୍ତି
 ତରୁନ୍ତି ଗର୍ଜନ୍ତି ଅନ ଆନ ଯେ ମୂରତି ।
 ବଡ଼ଆଖି ଭଜଦେବ ଯେଧନେ ମନ୍ଦର
 କେ ଗଣି ପାରିବ ସୈନ୍ୟ ସଂଖ୍ୟା କରି ତାର ।
 କୁଠାର ଖଡ୍ଗ ଗୁଳ୍ମ ଅସିପଥ କାତ
 କୋଦାଳ ମୁଷଳ ପଶୁ କାହାର ଖବିତ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ଧନୁର ଧରି ରହିଛି ଆଡ଼ିଣ
 କୁଳ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କା କରେ କାର ବଜ୍ରବାଣ ।
 ଦେଖିକରି ମହାରାୟ ବାନବ ସରନ
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ କେମନ୍ତେ ବେଶୁ ପାଲଗୁନ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ଏହା ଜଣିବ କିପ୍ରତେ
 ହୃଦେ ବିରାଜେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀ ମାରିବ କେମନ୍ତେ ।
 ଗୁହ୍ୟ କରଷ କିବା ନ ଲଗନ୍ତି କେହି
 ଅବୋଷୀ ପ୍ରାଣୀ ମାଇଲେ ହତ୍ୟାବୋଷ ପାଇ
 ବାହା ସ୍ଵାମୀ ଭୁରଜମ ବୁଦ୍ଧର ଦୁଆର
 ଦେଖିବା ଅଟଇ ତାହା କେବଣ ଆକାର ।
 ଶ୍ରବଣରେ ଶୁଣିନାହିଁ ଦେଖିନାହିଁ ନେତ୍ରେ
 ଗୁରୁ କହିନାହିଁ ପୁଣି ଭେଦିବାର ପଥ ।

ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନନ୍ଦିବୋଷ ବ ହା ଆହେ ବେଦ ହରି
 ଅସ୍ତ୍ର ପ୍ରହାର କରି ମୁଁ ଯାଉଥିବି ମାରି ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଲେ ଏହି ବୁଦ୍ଧ ଅଟେ ପାର୍ଥ
 ସବର୍ଣ୍ଣେ ଅଶୁକୁ ଗୁଳି ବାହୁଛି ମୁଁ ରଥ
 ଏତେ ଜଣ କୃଷ୍ଣ ନନ୍ଦିବୋଷ ରଥ ନେଇ
 ଜଳଧର ବୁଦ୍ଧହାରେ ଦେଲେକ ଲଗାଇ ।
 ଗାରବର ବୋଲଣ ଯେ ଦୈତ୍ୟ ସେନାପତି
 ତିନିଅରୁ ଦ ସେନାଙ୍କ ଆଗରେ ରହିଛି ।
 ଅସି ଖଡ୍ଗ କୁଠାର କୋଦାଳ ଆୟୁଧ
 ବେଳ ରହିଛନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା କରି ଦ୍ଵାରରୁଦ୍ଧ ।
 ସୁରମୁନ ଗଳିବାକୁ ତହିଁ ନାହିଁ ବାଟ
 ସାଗର ସମ ଦଶନ୍ତ ମେଳିଗଲା ଥାଟ ।
 ସମୁଦ୍ର ପ୍ରାୟ ଦଶଇ ଅସୁରଙ୍କ ଥାଟ
 ସିନ୍ଧୁ ଗର୍ଜନ ଅଧିକ ଶୁଭର ମୁଗଟ ।
 ବାହିନେଲେ ଭୁରଜମ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ
 ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵାରରେ ଘାରି ପ୍ରବେଶିଲ ରଥ ।
 ଦେଖି ମହାକୋପକରି ସେ କୌଣସି କଲ
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ଅସ୍ତ୍ର ବିନ୍ଦୁରେ ସକଳ ।
 ଦଶସହସ୍ର ଅଧିକ ଦୈତ୍ୟ ହୋଇମେଳ
 ନନ୍ଦିବୋଷେ ପ୍ରହାରରେ ମୁଷଳକୁ ତୋଳ ।
 ତାହାଦେଖି ଅରଜୁନ ହୋଇ କୋପଇର
 ସୁଗନ୍ଧ ନାଗର ସବୁ କରିଲେ ପ୍ରହାର ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ କରୁଥିଲେ ଦୈତ୍ୟ ଅପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
 ଅସ୍ତ୍ର ବାଜନ୍ତେ ରହିଲେ ଘାରି ଅତ୍ୟକ୍ଷେ ।
 ମାୟାସମର ବେଶିଣ ଗାର ଅରଜୁନ
 ଶରବାତରେ ଅର୍ଜୁନ ହେଲେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ।
 ଜ୍ଞାନାବଳି ଅସ୍ଵାତେ ନ ଭେଦଲ ସେହ୍ନା
 ତାହା ଦେଖି ଧନଞ୍ଜୟ କରଇ ଶବନ ।
 ନାଗର ଗୁଣେ ବସାଇ ପୁଣି ପଞ୍ଚସର୍ପ
 ଆକର୍ଷି କରିନ୍ତେ ଶର ଭେଦଲ କସ୍ତୀ ।
 ଆହୋ ଚରଚର ଶୁଣ ଯାହା ଶରବାତେ
 ଗିରି କର୍ମମାନ ହୋଇ ପଡ଼େ ଭୂମିମତେ ।
 ସେ ପୁଣି ନିର୍ବାଚକବେ କଲ ଶରବୃଷ୍ଟି
 ପଞ୍ଚସର୍ପ ଦୈତ୍ୟ ମାତ୍ର ମଲେ ମଣ୍ଡଲେଟି ।
 ପଡ଼ନ୍ତେ ଅସୁରବଳ ରଣ ଗଲେ ଶବ
 ପୁଣିହି ଆସିଲେ ଯୋଦ୍ଧା ହୋଇ ଗଲଗାଳ ।

ସେଲେକ୍ୟବିଜୟୀ ବୋଲି ଅଟେ ଯାର ନାମ
 ବିଭୀଷଣ ସେହି ପାର୍ଥ ହୋଇ ଅବରାମ ।
 ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଅସି କୁଳ ବୁଲଇଣ ଯାଠି
 ରେରେକାର କଣ ସବେ ସମରରେ ଉଠି ।
 ବାସବ ନନ୍ଦନ ଅଟେ ରଣେ ଜଗଜ୍ଜିତା
 ସପ୍ତହୀନ ଭେଦବାକୁ ଯେହୁ ସାମରଥୀ ।
 ବିଷ୍ଣୁକର ପ୍ରସାଦେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମର୍ଥ
 ଦୈତ୍ୟାନର ପ୍ରାୟେ ତେଜ ଜଗତେ ବିଖ୍ୟାତ
 ଶକଳ ସମର ଚହୁଁ ଦେଖେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଶରରେ ଗର୍ଜନ କରେ କାଳସର୍ପ ପ୍ରାୟ ।
 ସୈନ୍ୟହତ ଦେଖି ସେନାପତି ଶରବର
 ହସ୍ତୀ ଆଗେହୁ ଆସିଲ ଗୁମୁକୁ ତାଙ୍କର ।
 ଶନ ଅରବୁବ ସୈନ୍ୟ ବସିଣ ବାମରେ
 ରଖି କୋଟି କୋଟି ଶର ପ୍ରହାର ସେ କରେ
 ଚକ୍ରଦ୍ବିଗରେ ବେଦଣ କରିଲେ ସେ ଶର
 ନନ୍ଦିଘୋଷ କାହିଁ ଅଛି ନୋହିଲ ଗୋଚର ।
 ତାହା ଦେଖି ହରୁମାନ ବିପ୍ରାରିଲ ବୁଣ୍ଡି
 ସବୁ ଅସ୍ତ୍ର ପଡ଼େ ଯାଇ ତାର ଗର ଖଣ୍ଡି ।
 କିନ୍ତେ କଣ୍ଠ କଟାରିକ ଯମ ବେଇଥିଲ
 ଶରବର ସେନାପତି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମାରଲ ।
 ଯେଉଁପରି ଆକାଶରୁ ପଡ଼ିଲେ ନିର୍ଦ୍ଦାତ
 ସେ ଅସ୍ତ୍ର ଆସନ୍ତେ ଶୁଭେ ଶର ଚକ୍ରବତ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବିଶ୍ବେଧ ଶର ଦେଖି ସବ୍ୟସାଚୀ
 ତୁଣୀର ମଧୁ କାଉଲ ଏକ ଶର ବାଛି ।
 ଏକଦ୍ବୀ ବୋଲଣ ଅଟେ ତାର ନାମ ଗୋଟି
 କୁମ୍ଭକକୁ ମାରିଥିଲେ ସେ ଅସ୍ତ୍ରେ ଧୂର୍ଜଟୀ ।
 ସେହି ଅସ୍ତ୍ର ଗୋଟାକୁ ଯେ ଧରିଣ ଅର୍ଜୁନ
 ବ୍ୟବହର ପ୍ରଥମ ଦ୍ବାର କଲ ଛୁଇଁ ଭିଲ ।
 ଦୈତ୍ୟ ଶର ନିବାର ସେ ସଭାରେ ଗମିଲ
 ଶରସେନ ସେନାପତି ହୃଦରେ ପଡ଼ିଲ ।
 ଉଦ୍ଧନଶାୟୀ ହୋଇଣ ପଡ଼ି ମଲ ଶର
 ପୃଥ୍ବୀ କମ୍ପମାନ ହେଲ ଆବାତେ ତାହାର ।
 ଦୁରନ୍ତକ ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼ିଲକ ଅସ୍ତ୍ରାଙ୍ଗତେ
 ଦେଖିଣ ମହାବରସ ରହିଥିଲେ ଯେତେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ନାଶତମାନ ବିହେ ଗଳଗାଳ
 କେତେ ସୈନ୍ୟ ମଲେ କେତେ ଚର୍ଚ୍ଚିତଲେ ଭଳ

ପ୍ରଥମ ଦ୍ବାରେ ପଡ଼ିଲେ ଶନକୋଟି ସେନା
 ପଦାତ ସୈନ୍ୟର ଅବା କେ କରେ ଗଣନା ।
 ରଣ ଆନ୍ଦୋଳ ଲଗାଇ ଶର ଧନଞ୍ଜୟ
 ପ୍ରଥମ ଦ୍ବାରେ ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ମାରି କଲେ ଜୟ ।
 କେନ୍ଦ୍ର ନ ଥିବାର ଦେଖି ପାର୍ଥ ଜଗନ୍ନାଥ
 ବ୍ୟବହର ଉତ୍ତରେ ବେନ ଗଲେ ରଥ ।
 ଦୃଷ୍ଟାୟ ଦ୍ବାରେ ପ୍ରବେଶ ବାସବ ସନ୍ତତ
 ଅଛଇ ମନ୍ତ୍ରକ ନାମେ ଚର୍ଚ୍ଚି ସେନାପତି ।
 ମୟୁରକଣ୍ଠ ପଶ୍ଚାୟେ ତାର କଣ୍ଠବେଶ
 ଯମ ବେଦତା ତାହାକୁ କରୁଥାଏ ହାସ ।
 ବିବଦନ ଶତ୍ରୁବାହୁ ସବୁଙ୍କର କାୟ
 ରଣରଙ୍ଗା ସେ ଦାନବେ ତେଜ ଗହୁ ପ୍ରାୟ ।
 ବିଶେଷେ ଅୟୁରବଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଳିଷ୍ଠ
 ଲମ୍ବ ଲମ୍ବ ଓଷ୍ଠ ପୁଣି ତଙ୍ଗା ପ୍ରାୟ ପେଟ ।
 ଲମ୍ବ ଲମ୍ବ ପାଦ ପୁଣି ବିପ୍ରାରିତ ପାଟି
 ବୁଣ୍ଡି ବିପ୍ରାରନ୍ତେ ହିଣେ ମଧ୍ୟ ଭୁବନଟି ।
 ମହା ମହା ଭୟଙ୍କର ଦୈତ୍ୟବଳ ଦେଖି
 ଭୟେ ଦେବତା ଚଳିଲେ ଗଗନ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁହି ଶୁଣ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଏ ବ୍ୟବହର ଦେଖି ମୋତେ ମାଡ଼ୁଅଛି ଭୟ ।
 ପାର୍ଥ ବୋଲେ ଭେଦବାକୁ ନ ମିଳଇ ବାଟ
 ଗୋଚର ନୁହଇ ଦେବ ଅକଳନା ଥାଟ ।
 ଏ ବ୍ୟବହର ଭେଦବାର ନ ଜାଣଇ ମୁହିଁ
 ତୁହି ଯେବେ ଜାଣୁ ମୋତେ କହ ଶବ୍ଦଗ୍ରାସ୍ତ୍ର ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୂନ୍ୟ କାହିଁ ଯିବ ରଥ
 ତରତରେ ରହି ବାଣ ବିରୁଥାଅ ପାର୍ଥ ।
 ଅଧର୍ମ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଆଜ ଆଚରିବା ଜାଣି
 ମେଘମାନେ ପଶି ତୁହି ବାଣ ବିକ୍ଷି ଟାଣି ।
 ଅତି ଦୁର୍ବଳ ଅଟନ୍ତି ଏ ଅୟୁରବଳ
 ଏମାନେ ନ ମଲେ ଯୁଦ୍ଧ ନୁହେଁ ଭୁମଣ୍ଡଳା
 ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ମାରିବା ପାଇଁ କରୁଛନ୍ତି ବୁଦ୍ଧି
 କୂଟ କପଟେ ହରିବେ ତୁମ୍ଭର ସମ୍ବଳ ।
 ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ଦୋଷା ଅଟଇ ଯେ ଭନ
 ତାକୁ ଧର୍ମ ଅଚରିବା ନୁହେଁ ପ୍ରାୟୋଜନ ।
 ଏବେ କହି କୃଷ୍ଣ ବ୍ୟବ ପାଶେ ରଖି ରଥ
 ବୋଇଲେ ଶର ବିକ୍ଷଣ ସବ୍ କର ହତ ।

ଯେଉଁ ମାୟାଧରଙ୍କର ଚନ୍ଦ୍ରକୂଟ ବୁଦ୍ଧି
 କଥାକଥାକେ ଅର୍ଜୁନ ଦେଲେ ସେ ପ୍ରବୋଧ ।
 ବାସୁଦେବଙ୍କ ବଚନେ ଚିତ୍ତ କରି କୃଷ୍ଣ
 ଶୁଣିଣ ସମସ୍ୟା ଆଉ ନ ଦେଲ କଷ୍ଟାଟୀ
 ଧାତକାରେ ମଧୁରସ ବାନ୍ଧି ଅଶ୍ରୁବର
 ରଥ ଛୁଡ଼ାଇଲେ ଶୂନ୍ୟଭବନ ଭିତର ।
 ଗଗନରେ ଥାଇ ଦେବ ଚର୍ଚ୍ଚି କଲେ କୃଷ୍ଣ
 ଜଳଧର ବ୍ୟତ ଭେଦ କରିଲ କଷ୍ଟାଟୀ ।
 ପୁଣିହି ଦୃଶ୍ୟ ବାର ଅର୍ଜୁନ ଦେଖିଲ
 ଜ୍ଵାଳାବଳି ଶର ନେଇ ବେଗେ ପ୍ରହାରିଲ ।
 ଆକାଶ ଯେ କର୍ମ ଗଲ ନାଗର ଗତିରେ
 ଆସି ପଡ଼ଇ ଅସୁର ମାନଙ୍କର ଶିରେ ।
 ମସ୍ତକରେ ପଡ଼ି ଶର ଯାଏ ପାଦେ ଗଳି
 ପ୍ରସାସୁମ ହୋଇ ଦୈତ୍ୟ ପଡ଼ିଲେକ ତଳି ।
 କେହି ପ୍ରାଣେ ହିତ କେହି ହେଲ ମୋହଗତ
 ଲେମ୍ବ ଲେମ୍ବକେ ନାଗର କୃଷ୍ଣ କଲେ ପାର୍ଥ
 ଶରବୃଷ୍ଟ ବେଶି ଦୈତ୍ୟ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବ ଦେଲେକୃଷ୍ଣ
 ଆଖିରେ ପଡ଼ିଣ ଶର ତାହା ଯାଏ ଫୁଟି ।
 କେବଣ ନାଗର ପଡ଼ି କାର ବକ୍ଷସ୍ଥଳ
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ଇ ଯାଇ ବା ଶିଉଳମଳ ।
 ଭବତେ କଳ୍ପମ ହେଲ ସେହି ରଣସ୍ଥଳ
 କବଚ ନତ୍ୟ ବନ୍ଧେ ହୋଇ ମେଲ ମେଲ ।
 କେଉଁ ଦୁର୍ଦ୍ଦାକ ଅସୁର ଧାମେ ଶେଷ ହୋଇ
 କେଉଁ ଅସୁର ନାଗର ଆକାଶେ କ୍ଷେପିଲ ।
 ଗବା ମୁକୁରର ଛେଲ ପୁଣି ତଟ କାତ
 କେ ଅସୁର ଧରି କୃଷ୍ଣ ଦେଇ ଶୂନ୍ୟ ପ୍ରତି ।
 ଅସୁରମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ହୋଇ କୋପାନଳ
 ଆକାଶ ମାରଇ ଶର ଆଗଣ୍ଡଳକାଳ ।
 ଗଗନର ଯୁଦ୍ଧ ବେଶି ଶର ଛୁଦ୍ରମୁଖ
 ଶତ୍ରୁକୁ ନ ବେଶି ଗଣେ ହୁଅଇ ବିମୁଖ ।
 ବୃତାନ୍ତକ ମନ୍ତ୍ରୀ ପୁଣି ବଚନ ପ୍ରକାଶି
 ପାଣ୍ଡବ ସମର କରେ ମେଘମାଳେ ପଶି ।
 ମୁଖା ଦୁର୍ମୁଖା ନାମକ ଦୁଇଟା ଅସୁର
 ଶୋଧଉରେ ଆକାଶରୁ ପ୍ରହାରିଲେ ଶର ।
 ଦୈତ୍ୟ ଶର ଆସିବାର ବେଶିଣ କଷ୍ଟାଟୀ
 କହିତ ପ୍ରକାରେ ପକାଇଲେ ତାହା କାଟି ।

ଅର୍ଜୁନର ଶର ବାଜି ଦୈତ୍ୟଙ୍କର ଅଙ୍ଗେ
 ମନ ବିଚଳିତ ହୋଇ ନାଚନ୍ତି ସେ ରଙ୍ଗେ ।
 କଡ଼ା ବିକ୍ରୋଧ ବାର ଘୁମୁର ବାଉଣି
 ମଦଗ୍ଧେଲେ ନାଚନ୍ତି ଖେମଟା ନାଚଣ୍ଡି ।
 ବହୁତ ନାଗର ଯତ୍ନ ହେଲେ ପାଲଗୁନ
 ଦ୍ଵିଗୁଣ ମତୁଆଳରେ ହୁଏ ମୁଖଧନ ।
 ଡୋହଇ ବୋଇଲେ ଶୁଣି ଶର ଧନଞ୍ଜୟ
 ତୋର ଶରକୁ ଅସୁରେ ନ ଚରନ୍ତି ଭୟ ।
 ଏହିପରି ବଚନକୁ ଶୁଣି ପାଲଗୁନ
 ଜୁଣିରୁ କାତିଲ ବାନ୍ଧୁ ନାଗର ବହନ ।
 ଶେଷନ୍ତେ ସେ ଶରଗୋଟି ଗର୍ଜନ ନାଦରେ
 ଅନଳ କୃଷ୍ଣ କରିଲ ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ।
 ବହୁତ ସୈନ୍ୟ ପୋଡ଼ଣ ହୋଇଗଲେ ହତ
 ଭୟ ପାଇ ବେତେ ସୈନ୍ୟ ହେଲେ ଛୁଇଁଛନ୍ତି
 ଅର୍ଜୁନ କୋଇଲେ ବାହ୍ୟେ କାହା ମୋର ରଥ
 ଶତ୍ରୁ ମୁଖ ନ ଦେଖିଲେ ସମର ବିଅର୍ଥ ।
 ଶତ୍ରୁ ଆଗମେ ଯଦ୍ୟପ ଦେବ ଅଧୋମୁଖ
 ରଣ କରିବାରେ ଡେବେ ଅଛୁ ତୋର ସୁଖ ।
 ସମର ସହସେ ମୁହିଁ ନୁହଇ ନିସତ
 କାତର ଯୋଦ୍ଧାକୁ ଶର ନ କରେ ଆବାତ ।
 ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବ ଥାଇ ଶର ମୁହିଁ କରିଛୁ କ୍ଷେପଣ
 ତେଣୁ ଶତ୍ରୁମାନେ ମୋର ଲଜନ୍ତି କଷଣ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ଯାଦବ ଭଣ୍ଡାର
 ରଥ ଉଦ୍ଧ କଲେ ନେଇ ସେ ବ୍ୟୁତର ଦ୍ଵାର ।
 ଅସୁର ସରନ ଛନ୍ତି ହିଂସାମୁଖ ଗୋଟି
 ଧାତକାରେ ନନ୍ଦିଘୋଷେ ଦଖିଲ କିଷ୍ଟାଟୀ ।
 ଅବହୃତ ରଥ ବେଶି ଅସୁର ସୁବାହ
 ନନ୍ଦିଘୋଷକୁ ବେଡ଼ିଲ ଯେସନେକ ଗହ୍ଵ ।
 ପୁରଇ ସେ କଳାବଳୀ ବାଣ ପାଞ୍ଚ ଦୈତ୍ୟ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ବୋଲନ୍ତି ସେ ହୋଇ କୋପାନ୍ତ
 ଆଜ ତୋର ପ୍ରାଣ ନାଶ କରିବୁ କିଷ୍ଟାଟୀ
 ରଣରଙ୍ଗେ ଆମ୍ଭ ଆଗେ ଅଛୁ ଆଜ ଭେଟି ।
 ମେଘମାଳେ ପଶି ଯୁଦ୍ଧ ଥିଲ ଅରଜୁନ
 ଶିର ଲେଟାଇଣ ଆଜ ବେନକୁ ତୋ ପ୍ରାଣ ।
 କେବଳ ପଡ଼ଇ ଜଣା କ୍ଷଣି ସାଧୁପଣ
 ସମ୍ମୁଖ ସମରେ ଯେବେ କରୁଥାଏ ରଣ ।

ସ୍ଥିରକର କୁଣ୍ଡ ଏବେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଆହୁର
 ଜଣା ହୁଏ ଜଣାଯିବ କଲେ ସେ ସମର ।
 ଦୁଃସହ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି କହଇ ପୁରାତ୍ନ
 ଶୋଧେ ଓଷ୍ଠ ଚମ୍ପେ କହି ନ ପାରଇ ଆଉ ।
 ଗୁଣେ ଥୋଇଥିବା ପାଞ୍ଚଗୋଟି ଶବ୍ଦ୍ୟଶର
 କୋପେ ପେଶିଲ ତାହାକୁ ଅର୍ଜୁନ ଉପର ।
 ଦେବଜ୍ଞାନନ୍ଦନ କାଣ୍ଡ ପଡ଼ିବାର ବେଳି
 କୌମୋଦିନୀ ଗଦା ଆଉ ବଞ୍ଚାଇଲେ ମୃଷ୍ଟି ।
 ପୁଣି ନାଗଚେ ପୁରୁଷ ଶର ପଞ୍ଚସଠି
 ଅର୍ଜୁନର ଉପରକୁ ଯୋଧେ କଲ ବୃଷ୍ଟି ।
 ସେ ନାଗଚ ପଡ଼ିବାର ବେଳି କାୟୁବଳା
 ଲଙ୍କାରେ ବାନ୍ଧି ସବୁ ରୁର କରିଦେଲ ।
 ପୁଣି ନାଗଚେ ପୁରୁଷ ଶର ଦଶାଶତେ
 ଘୋର ଅନ୍ଧାର କରିଣ ଦିଶଇ ଭରିତେ ।
 ଏମନ୍ତ ବେଶିଣ ମନେ ହୋଇ କୁରୁହଳୀ
 ଅର୍ଜୁନ ପେଶିଲ ତହୁଁ ଶର ଆଦ୍ରାବଳୀ ।
 ତତକ୍ଷଣେ ପୃଥ୍ବୀ ଯେ ହେଲ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ
 ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବ ରହିଲେ ହୋଇଣ ନିର୍ଭୟ ।
 ଯେଉଁ କାଳତପ ଶର ଯମ ଦେଇଥିଲ
 ଆକର୍ଷି ପୁରାତ୍ନ ତାକୁ ଅର୍ଜୁନେ ମାଇଲ ।
 ସେ କାଳତପ ଆସନ୍ତେ ଶର ଫାଲଗୁନ
 ବରଷୁକ ତଡ଼େ ପ୍ରତିଶର କଲେ ଦେଲ ।
 ଦେବତପ ପରିତାଳେ ଉଠିଲ ବହନ
 ପ୍ରଳୟକାଳେ ଯେସନେ ଦିଶଇ ଅବମ ।
 ଆକାଶକୁ ଅଗ୍ନିଶାସ ହୁଅନ୍ତେ ପ୍ରକାଶ
 ଦେବପଣ ସାପେ ସୁତି କରିଲେ ଦିଶେଷ ।
 ଦେବତାଙ୍କ ସୁତିକାଳେ ହୋଇ ପରସଲ
 ଦେବତପେ ତଳଗଲେ ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଶରେ ବହୁତ ଦୈତ୍ୟ ହେଲେ ହତ
 ତଥାତ ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି ନ ହୋଇ ନବର୍ତ୍ତ ।
 ପୁନଃ ପୁନଃ ବଳେ ଦୈତ୍ୟ ଶର ସନ୍ତମ୍ଭ
 ଅବଶ୍ରାନ୍ତ ବଳେ ବାଣ ନୋହଣ ଦମ୍ଭ ।
 ଶରବାହୁ ମନେ ପାଶ୍ଚ କଲ ଏକ ବୁଦ୍ଧି
 ହବୁ ଅର୍ଜୁନ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଶର ବଳେ ସନ୍ଧି ।
 ଚଳିପଡ଼ୁ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ସେ କରି ଏକମୁଖ
 ଧର୍ମ ଉପେକ୍ଷଣ ଶର ବଳଇ ଦୁମୁଖ ।

ତାହା ଦେଖିଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ଫାଲଗୁନ
 ସୁଗାନ୍ତେ ଆଦିତ୍ୟ ଯେହ୍ନେ ଉଦେ ତେଜ ବେଳ
 ପିନ୍ଧୁ ଉଡ଼ୁଲିଲେ ଶୁଭେ ଯେହ୍ନେ ଘୋରନାବ
 ଖଣ୍ଡ ଶଇଳ ପଡ଼ନ୍ତେ ଯେପରି ଶବଦ ।
 ତମକ ପଡ଼ିଲ ଶତ ଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
 ଶରେ ଶରେ ଅନ୍ଧକାର ବୋଟିଲ ଜଗତେ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ନ ଦିଶଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସାରଥୀ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ରୁରିଅଣ ପୁଣି ନ ଦିଶନ୍ତି ।
 ଆବରଣ ନ ଦିଶଇ ସେ କପିକେତନ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦମ୍ଭିତ ତାକ ଅହୁ କ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଉଦେ ବହୁତ ଭାକିଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ନ ଶୁଭଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ବାଣୀ ।
 ରଥ ଉପରେ ଆଇଣ ଦେବ ଶିଶୁପତି
 ଥିବା ନ ଥିବା ଅଶ୍ବଙ୍କୁ ଖୋଜି ଆଉଁଷନ୍ତି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚକ୍ରକୁ ନ ଲଗି ତାଙ୍କ ପିଠି
 ଧାତକାରେ ଅଶ୍ବ ଗଲେ ଗଗନକୁ ଉଠି ।
 ବହୁଦୂର ଗମି ରହିଲେକ ଅବସ୍ଥାସେ
 ଲଗିଛନ୍ତି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦୁରନ୍ତକ ରସେ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ମାର ବୋଲି ଶୁଭେ ମୁଖଧୁନ
 ଆକାଶେ ଆଇଣ ତାହା ଶୁଣେ ଫାଲଗୁନ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣ ତଳେ ହୋଇ ପ୍ରଣିପାତ
 ବୋଇଲେ ସମର ମୁଖେ ନିଅ ମୋର ରଥ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଦେଖ ଆନନ୍ଦ ମନରେ
 ଆପେ ଆପେ ହଣାମର ହେଉନ୍ତୁ ଅସୁରେ ।
 ଆଦିତ୍ୟ ଉଦାତ୍ତେ ଯହୁଁ ବୋଟିଲ ରଜନ
 ନିଜ ପର ବୋଲି ଦୈତ୍ୟ ନ ପାରିଲେ ତହୁଁ
 କାହାର ଅସ୍ତକୁ କିଏ ନିଅଇ ଛଡ଼ାଇ
 ଏକ ପ୍ରହାରରେ ବଶିଷ୍ଠ କେ ମାରଇ ।
 ପଲାଇଗଲ ଶଯ୍ୟାକୁ ଗୋଡ଼ାଇ ମାରନ୍ତି
 ଆପଣେ ଆପଣେ ତହିଁ ହଣାହଣି ହୋନ୍ତି ।
 ଏକ ଶିରରେ ଆରେକ ଅସ୍ତ ନେଇ ପିଟି
 ଅସାଶ୍ବମେ ଦୈତ୍ୟବଳ ମଲେ ମଞ୍ଚଲେଟି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଦେବ ରମାନାଥ
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତକୁ ଯେ ବାହା ମୋର ରଥ ।
 ଅକାରଣେ ରଥ କର୍ପା କରୁ ଅବର୍ଜନ
 ଶସିସୁ କୁଳକୁ ଦେବ ବଡ଼ ଅପମାନ ।

ସମ୍ପର୍କ କରଣ ଯେବେ ଜଣିବା ଯୁକ୍ତେ
 ତେବେ ଆସୁର ସୁଖୀତି ଦେବ ଶିଳମତେ ।
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମରେ ଆଇ ମଲେ ରଣଭୂମି
 କରକୁଣ୍ଡରେ ବସିବ ଶୁଣ ହେ ଗୋସାଇଁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀଧର
 ବିଷମ ସମର ଏହୁ ମୋତେ ଅଗୋଚର ।
 ମରମର ହୋଇ ଦୈତ୍ୟ ମରନ୍ତେ ବହୁତ
 ପରେ ବେଶିଲେ ନାବାନ୍ଧ ସାଥୀ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଆକାଶରୁ ଯହୁଁ ରଥ ଆଣିଲେ ଶ୍ରୀଧର
 ପଡ଼ିଲା ପର ବେଶନ୍ତି ଥିଲେ ସେ ଅସୁର ।
 କେ ବୋଲଇ କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ମରଲେ ସମରେ
 କେ ବୋଲଇ ନନ୍ଦବୋଷ ନାହିଁ ତ ଏଠାରେ
 ମୃତପିଣ୍ଡ ଲେଉଟାଇ ଅସୁରେ ବେଶନ୍ତି
 କିଏ କୃଷ୍ଣ ଅରଜୁନ ବୋଲଣ ଚିତ୍ତନ୍ତି ।
 ଚିତ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣ ଲେଖି ଯହୁଁ ନ ପାଇଲେ ରଣେ
 ବୋଲଲେ କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ପଳାଇଲେ କେଣେ
 ଏମନ୍ତ ବିଷ୍ଣୁଛନ୍ତି ଅସୁର ସରନ
 ନନ୍ଦବୋଷ ବେନି ତଳେ କୃଷ୍ଣ ପାଲଗୁନ ।
 ପ୍ରାଞ୍ଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖନାଦ କଲେ ଦଇତ୍ୟାଦି
 ବେବକର ଶଙ୍ଖ ପାର୍ଥ ଫୁଙ୍କିଲେ ଓଟାରି ।
 ରଥଧ୍ବଜେ ଦୁମନ୍ତ ବସିବାର ବେଶି
 ପଳାନ୍ତି ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ସମର ଉପେକ୍ଷି ।
 ଗାଣ୍ଡିବ ଧନୁର ଯହୁଁ ଶୁଭେ ଗୁଣବୋଷ
 ଲେଉଟି ଧାଇଁଲେ ତହୁଁ ସେ ସବୁ ଶସସ ।
 ସମରେ ଶସସମାନେ ଅଟନ୍ତି ନିତ୍ରାନ୍ତି
 ନାସତ ଧର ବେଢ଼ିଲେ ରଥ ଚଉକତ ।
 ଯଥା ରକ୍ତସାୟୀ ରଣ କଲ ସତ୍ୟଯୁଗ
 ମୁଖବଦ କର ହେଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆଗେ ।
 ବଶିଷ୍ଠ ପରୁଷ ସେ ପରୁଷଣ ଶର
 ତନୁଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ମିଶି କରନ୍ତି ସମର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲଲେ ତୁହି ଶୁଣ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଲବକ ଯୁଦ୍ଧେ ଅସୁର ନ ହୋଇବେ କ୍ଷୟ ।
 ଧାନେ ସୁମରଣା କଲେ ଦେବ ବନମାଳୀ
 ପାତାନ୍ତି ଆସିଲେ ଶର କଙ୍କାଳ ବେତାଳ ।
 ଲହ ଲହ ଜହ୍ନା କେଶ ଅଟଇ ଖାଙ୍କର
 ଧରିଥାନ୍ତି ହସ୍ତେ ସେହୁ କାତ ଯେ ଖପର ।

ପଶ୍ଚି ଆକର କଠାର ବେନିଙ୍କର ବସ୍ତ୍ର
 ପୃଥ୍ବୀରେ ପାଦ ଶିର ଗଗନର ପଥେ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲଲେ ବେଶି ପଣ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଏ ବେନି ଅସୁକୁ ବେନି ଶୟନ କର କ୍ଷୟ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଚୋଇଲେ ଏ ତ ଅଟଇ ଭେରଣ
 ମୋହର ନୁହଇ ଅସୁ ଦେମନ୍ତେ ପେଶିବ ।
 ଅପରିଚିତ ଶର ସେ କଷର ପେଶଇ
 ଧର୍ମ ନାଶଯାଇ ପୁଣି ଦୃଷ୍ଟିତ ହୁଅଇ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲଲେ ଯେତେ ଅସୁ ଅରଜୁନ
 ପ୍ରସାଦ ପ୍ରତିପଦରେ ସମସ୍ତ ପାଇଲୁ ।
 ଖାଣ୍ଡବ ତହନ କାଳେ ଅଗ୍ନି ଦେବତାଏ
 ସବଦେବତାଙ୍କ ଅସୁ ତୋତେ ଆଣିଦଏ ।
 ରାଜସୁୟ ଯାଗକାଳେ କୁ ଗଲୁ ପାତାଳେ
 ଅସୁକୁଳନାଗ ଶର ବେଲ କନ୍ୟାକୁଲେ ।
 ଗୋପନରେ ବୁଲୁଥିଲୁ ହର ଉଦ୍ୟାନରେ
 ରୁଦ୍ରଦେବତା ଚୋଷିଲୁ କରତ ରୂପରେ ।
 ପ୍ରାଣପତ ଶର ଆଉ ଅମୋଗ ଶକତ
 ଶୋକା ଶୋଭକର ଦେଲେ ତୋତେ ପଶୁପତି
 ସଦାଶିବଙ୍କ ବଚନେ କୃପିତ ଗଉରୀ
 ବେଲେ ସେ ଅସୁ ରୁଣ ତୋତେ ଆଣିକରି
 ପାତାଳ ଶରକୁ ଯେବେ ଏତେ କୁହୁ ଦାହୁ
 ତେବେ ଏ ଅସୁ ସକଳ କପାଇଁ ରଖିବୁ ।
 ମାୟାଧର ପୁରୁଷ ସେ ବେବ ନରହରି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ପ୍ରବୋଧନ କଲେ ଏହିପରି ।
 କଙ୍କାଳ ବେତାଳ ଦୁଇ ବେବଶୟ ବେନି
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କ ପ୍ରତି ପେଶିଲେ ବେଗେ ପାଲଗୁନ ।
 ବେନି ଅସୁକୁ ବହୁତ ପ୍ରଣିପାତ ହୋଇ
 ବୋଲଲେ ଅସୁର ବଳ ବେଗେ ଖାଅ ଯାଇ
 ପାଲଗୁନର ବଚନେ ଦେବ ଅସୁ ବେନି
 ପଶିଲେ ସମରେ ହୋଇ ପ୍ରଳୟ ବହନ ।
 ଦୁଗ୍ରାମେ ଯେତେକ ଅସୁ ପେଶଇ ଅର୍ଜୁନ
 ଅସୁରମାନଙ୍କ ଶିର କରଇ ଛେଦନ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ମଧ୍ୟରେ ଯହୁଁ ହୁଏ ରକ୍ତବୃଷ୍ଟି
 ମୃତପିଣ୍ଡ ତୋତାପାଇ ବହନରେ ଉଠି ।
 ମୁଖା ଦୁର୍ମୁଖା ନାମରେ ଦୁଇ ଦୈତ୍ୟବୀର
 ମେଦନ ନ ସହଇ ସେ ଦୁହିଙ୍କର ଭାର ।

ବଳେ କର୍ଣ୍ଣ କଟାଇ ସେ ଦୁହିଙ୍କର ହାତେ
 ଶୀଘ୍ରରେ ପିଟିଲେ ନେଇ ନନ୍ଦବୋଷ ରଥେ ।
 ସେ କୁଠାର ପଡ଼ିବାର ଦେଖି ପାଳଗୁନ
 କୋପଇରେ ପ୍ରହାରଲ ପାଶୁପତ ବୋଧ ।
 ମହାଯୋଗେଶ୍ଵରଙ୍କର ଅଟଇ ସେ ବାଣ
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଅନ୍ଧକର ବେଳଥିଲ ପ୍ରାଣ ।
 ନାଗର ପଡ଼ନ୍ତେ ଉଲ୍ କାପାତ ହେଲ ମଣ୍ଡ
 ସେ ମହାଅଗ୍ନିର ତାପ କେ ପାରିବ ସହି ।
 ମୁଖା ଦୁର୍ମୁଖା ଅସୁର ଥିଲେ ଅସୁ ବେଳ
 ପାଶୁପତାସ୍ତ୍ରେ ଛୁଡ଼ିଲ ଦୁହିଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ।
 ଶର ଛୁଡ଼ିବାରୁ ତହିଁ ଅସମ୍ଭବ ହେଲ
 ଖେତର ଭୂତର ହୋଇ କବଚ ନାଚିଲ ।
 ହୁଁ ହୁଁ କାର ଶବଦରେ କଲେ ଘୋରବାଣୀ
 ଗରୁଡ଼ ମୁଣ୍ଡେକ ଆସି କଲେ ଲଗେ ପୁଣି
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ କୁହ ବେଶରେ ଅର୍ଜୁନ
 କରନ୍ତୁ ଶିରେକ ପୁଣି ହେଲ ଉତପଳ ।
 ପୁଣି ରୁଦ୍ରଶର ପାର୍ଥ ବିଛଲେକ ଟାଣି
 ସେହିସଖି ବେଳ ମୁଣ୍ଡ ପକାଇଲେ ହାଣି ।
 ପୁଣି କବଚ ନାଚଇ କରି ଭଣିରଙ୍ଗ
 ମୁଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ିଲଣି ତାର ନ ଲେଟଇ ଅଙ୍ଗ ।
 ପୁନଃ ପୁନଃ ସେ ନାଗର ବିଳେ ପାଳଗୁନ
 ଉତପତ୍ତି ମୁଣ୍ଡମାନ ପକାଏ ସେ ହାଣି ।
 ମୁଖା ଦୁର୍ମୁଖା ସମରେ ଦୁହନ୍ତ ନିଧନ
 ବିମୁଖ ହୋଇଲ ରଣ କରିଣ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲ ବେଦ ବଡ଼ ଅସମ୍ଭବ
 କାଟିଲ ମୁଣ୍ଡ କର୍ପୁରେ କିଏ ଅଛୁ ଗର୍ଭ ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଏହି କଥା ଅଛୁ ପୁରୀ
 ହେତା ଯୁଗର ଚରିତ କହିବାକ ଏବେ ।
 ଶବଣ ଯେ ହରିନେଲ ଶ୍ରୀରାମ ବନିତା
 ସେହି ଶବଣର ପୁଅ ଅଟେ ଇନ୍ଦ୍ରଜିତା ।
 ଲକ୍ଷ୍ମଣ ସଙ୍ଗେ ସମର କଲ ଅସ୍ତମିତ
 ସମରେ ଶିର ଛେଦିଲେ ସୁମିତ୍ରାର ପୁତ ।
 ନାଗର ପଡ଼ନ୍ତେ ଛୁଡ଼ି ପଡ଼ଇ ତା ଶିର
 ଖେତର ଭୂତର ହୋଇ କରଇ ହୁଁକାର ।
 ପୁଣି ଶିର ଉତପତ୍ତି ଗର୍ଭରୁ ହୁଅଇ
 ଦେଖି ଚକଚ ହୋଇଲେ ସେହି ବେନଭାଇ ।

ଶବଣ କନ୍ଧସ୍ତ ଭାଇ ନାମ ଚଣ୍ଡାସଣ
 ସେହି କହିଲ ତାହାର ମୃତ୍ୟୁଭେଦମାନ ।
 ଗର୍ଭରେ ଅଛୁ ଅମୃତମୟ ଲଙ୍ଗ ଖଣ୍ଡ
 ତେଣୁ ବାହାର ଦୁଅଇ ପୁଣି ତାର ମୁଣ୍ଡ ।
 ନାଭିକ ନାଗର କୁହ ବିନ ହୋ ଲକ୍ଷ୍ମଣ
 ତେବେ ଯାଇ ସେ ଅସୁର ହାରିବ ପରାଣ ।
 ଏହାର ଗର୍ଭରେ ଅଛୁ ଅମୃତର ଲଙ୍ଗ
 ତାକୁ ମାଇଲେ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିବ ତା ଅଙ୍ଗ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣ ଶୁଣି ଗର ଧନଞ୍ଜୟ
 ବୋଲେ ତା ଗର୍ଭରେ ଲଙ୍ଗ ଅଛଇ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ଅର୍ଜୁନ ସମର କଲ ତାହା ମନେ ରଖି
 ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗର ନାଗର ବିଛଇ ନାଭିକ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ନାଗର ପଡ଼େ ବହୁଜଙ୍କ ଗର୍ଭେ
 ଉତ୍ତାନ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ଦୁହେଁ ଏକଠାବେ ।
 ଧାର୍ଯ୍ୟ ଆସି ଆକର୍ଷିଲେ କଙ୍କାଳ ବେତାଳ
 ଘୋଟିଯାଇ ହୁଁ ହୁଁ କାରେ ବେଲେ ଦୁଳଦୁଳ
 ରକତ ମାଂସ ଭକ୍ଷଣ କରି ବଢ଼ିକୃଣ୍ଡା
 ଆକାଶେ କ୍ଷେପନ୍ତୁ ଯାଇ ରଣ ରଙ୍ଗେ ମଣ୍ଡି ।
 ଘୋଟିଲେ ସମରେ ସେହୁ ଆକାଶେ କ୍ଷେପଣ
 କୁଠାର ଅସୁ ବୁଲଇ ପିଟନ୍ତୁ ସେ ପୁଣି ।
 ତୈତ୍ୟଙ୍କ ମସ୍ତକ ଛୁଡ଼ି ପଡ଼ିଯାଏ ତଳ
 କବଚ ନାଚନ୍ତୁ ରଣେ ଦୋଇ କୁରୁବଳ ।
 ମୃତପିଣ୍ଡକୁ ଆବୋରି ଭକ୍ଷନ୍ତୁ ସେ ବେଳ
 ଅନ୍ଧରାଳରେ ଧାମନ୍ତ କୁଠାରକୁ ବେଳ ।
 ଅସୁର ମର୍ଦ୍ଦିନୀ ରଟମଟ କରି ପାଟି
 ପିଙ୍ଗଳବରଣା ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗେ ଗଲେ ଘୋଟି ।
 ବିଷମ ସମର ହେଲ କୃହ ଜଳଧରେ
 ଅସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସୁର ମଲେ କିଏ ଗଣିପାରେ ।
 ଦୁଃସହ ଅଗୋଚର ଏ ଜଳଧର କୃହ
 ମାୟା ଉପାୟେ ରହିଛି ଅସୁର ଯେ ମୟ ।
 ସେ କୃହ ଭିତରେ ଯହୁଁ କୁଟ ଯୁଦ୍ଧକଲେ
 କୃହକୁ ବେଳ ଅସୁର ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହେଲେ ।
 ନାଗର ପୁରଇ ପାର୍ଥ ଚଉଦଗ ବୁଝି
 ଅସୁର ବଳମଧ୍ୟରେ ଜଣେ କେହି ନାହିଁ ।
 ଖୋଜନ୍ତୁ ବିପିନ ଆଦି ଗିରିଶିଖେ ଉଠି
 ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତ ନ ପାଇଲେ କାହାର କେଉଁଠି ।

ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆତ୍ମୋ ଅଭିଜ୍ଞ
 କେଣେ ସେ ଶୁଣାଳବଳ ହେଲେ ଅନୁଜାନ
 ନ ପୁଣି ଜୟକ୍ରୀୟରେ ନ ଦିଅନ୍ତି ଧାଡ଼ି
 ଦେଖ ଉଜାଡ଼ି ନଗର ନ ଦିଅନ୍ତି ପୋଡ଼ି ।
 ସନ୍ତାମରୁ କେଣେ ଗଲେ ସେ ଦୁଷ୍ଟ ପାପିଷ୍ଠୀ
 ନ ପୁଣି କଟକ ବେଢ଼ି ଧରିନ୍ତି ସୁଧୂ ।
 ଏମନ୍ତ ବରୁଣ ତହୁଁ ଦେବକାର ବାଳ
 ରଥ ଓହ୍ଲାଇ ଦେଖନ୍ତି ତହିଁ ନଦୀକୂଳ ।
 ତହୁଁ ଅଶ୍ଵକୁ ରଥରୁ ଫେର ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ସରସ୍ଵତୀ ନଦୀରେ ଯେ ପିଆଇଲେ ପାଣି ।
 ଆକାଶରେ ଦେଖୁ ଥିଲ ମୟ ଦୈତ୍ୟେଶ୍ଵର
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରଥ ଗୁଡ଼ିନେ ମାୟା କଲ ଗାର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗମନ୍ତେ ରଥ ଓହ୍ଲାଇ ଅର୍ଜୁନ
 ପଦ୍ମ ଶିଖରୁ ଉଠି କଲେ ଶଙ୍ଖସ୍ଵନ ।
 କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ଛଡ଼ା ଛଡ଼ି ହେଲେ ଯେତେବେଳେ
 ଶୂନ୍ୟଭେଦ ଧାତକାରେ ଅଇଲେ ଶୁଣାଲେ
 ଯମ ଦେଇଥିଲ ତାକୁ ଯେଉଁ କାଳପାଣି
 ତାହା ଘେନି ଅର୍ଜୁନକୁ ବାନ୍ଧଲକ ଆସି ।
 ସଙ୍ଗରେ କୌଣସି ସୈନ୍ୟ ଅଛଇ ତାହାର
 ପାର୍ଥ କରେ ଅଛୁ ବଜେକର୍ଣ୍ଣ ଯେ କଟାର ।
 ପାର ସହସ୍ରେକ ଜଣି ବରୁଣର ଜ୍ୟୋତି
 ବେଶିଣ ବାନବେ କେହି ନ ଯାଆନ୍ତି କତି ।
 ଧନଞ୍ଜୟ ହସ୍ତରେ ଯେ ଧନୁତଣ ନାହିଁ
 ନଦୀକ ସେ ଆସିଅଛୁ ଗାଧୋଇବା ପାଇଁ ।
 ଭେଦ ନ ପାରି ବନ୍ଧନେ ପଡ଼ିଲ ପାଣ୍ଡବ
 ଅଶ୍ଵକୁ ପାଣି ପିଆଇ ଆଣିଲେ ମାଧବ ।
 ଅଶ୍ଵମାନେ ସୁସ୍ଥହେଉଁ ଦେବ ବରଦ୍ୟାଗ
 ନଦୀଭୋଗରେ ଯୋଡ଼ିଲେ ନେଇ ଅଶ୍ଵଗୁର ।
 କରେ ବାଗଡୋର ଧରି ରଥେ ଯାଇ ଉଠି
 ଦେଖିଲେ ରହିଛି ଧନୁ ନାହିଁ ଯେ କରୁଣୀ ।
 ଶ୍ରୀହରି ଉଠିଲେ ଯାଇ ରଥଧ୍ଵନ ପରେ
 ଅର୍ଜୁନ ଅର୍ଜୁନ ବୋଲି ଡାକିଲେ ଉଚ୍ଚରେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଶୁଣିଲ କୃଷ୍ଣ ଉଚ୍ଚ ଡାକ ବାଣୀ
 ଅତି ଉଚ୍ଚରେ ବୋଇଲ ଶେ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ରଥଧ୍ଵନରେ ଥାଇଣ ବୋଲେ ହନୁମନ୍ତ
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ୍ତେ ବନ୍ଦିହେଲ ତୋର ପାର୍ଥ ।

ଦନୁ ମୁଖରୁ ବାରତା ଶୁଣି ଜଗନ୍ନାଥ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣେ ଚନ୍ଦ୍ର ଧରିଣ ଧାଇଁଲେ ତୁରିତ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବିଜୟ ଯହୁଁ ଦେଖିଲେ ଦୁବନ୍ତ
 ଜଳଧର ଘେନିଯାଇ ହେଲେ ରସାଗତ ।
 ଅନ୍ଧାର ଭୁବନେ ଗଲେ ଅର୍ଜୁନକୁ ଘେନି
 ଦେବଦତ୍ତ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନ କରେ ଫାଲଗୁନ ।
 କୃଷ୍ଣକୁ ଶୁଭର ସେହି ଦେବଦତ୍ତ ନାବ
 ସେ ଶବ୍ଦ ବାରି ପଛେ ଗୋଡ଼ାନ୍ତ ଗୋବିନ୍ଦ
 ପଦମହୁଁ ଦେଶେ ଧାଇଁଛନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଦେଖିଲେ ସେ ବ୍ୟୁତ୍ତ ଅଟେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ଧାର
 ତହୁଁ ଦେବ କୌମୋଦିନୀ ଗବାକରେ ଘେନି
 ଗୋଡ଼ାଇ ପିନ୍ଧି ପଛେ ଅସୁର ସରନ ।
 ଜପାସୁର ଧପାସୁର କୋଲ ଦେଖିବାରେ
 ବହୁ ସେନା ଘେନି ଭେଟି କୃଷ୍ଣକୁ ଛମ୍ପୁରେ ।
 କରେ ପଦ୍ମ ସମାନ ଦେଖି ଗଦା ଘେନି
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉପରେ ତାହା ପ୍ରହାରିଲେ ଦେଖି ।
 କରେ କୌମୋଦିନୀ ଗଦା ଦେବ ଘେନି ପିଟି
 ଜପାସୁର ଧପାସୁର ମଲେ ମଞ୍ଚଲେଟି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଶେ ଥିଲେ କଜାଳ ବେତାଳ
 ଧାଇଁଯାଇଁ ଅସୁରଙ୍କୁ ପକାଇଲେ ଗିଳି ।
 ଜପାସୁର ଧପାସୁର ମରିବାରୁ ରଣେ
 ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖଧ୍ଵନ କଲେ ନାରାୟଣେ ।
 ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖ ଯହୁଁ କରଲକ ଧ୍ଵନ
 ତାହା ଶୁଣିଣ ହରଷ ହେଲେ ଫାଲଗୁନ ।
 ଜଟାସୁର ବୋଲି ପୁଣି ଏକଇ ଅସୁର
 ଦୃଷ୍ଟ ସହିତରେ ଆସି କଲକ ସମର ।
 କୌମୋଦିନୀ ଗଦା କୃଷ୍ଣ ପିଟିଲେକ ତୋଳ
 ସେ ଅସୁର ହାଡ଼ ମାଂସ ହୋଇଲକ ଧୁଳି ।
 ମାୟା ରଚିତ ବ୍ୟୁତ୍ତକୁ କେହି ଭେଦପାରି
 ଅକ୍ଳେଶେ ଭେଦିଲେ ତାକୁ ଦେବ ବରଦ୍ୟାଗ
 ସେ ଘେର ଅନ୍ଧାର ବ୍ୟୁତ୍ତ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ଆପଣେ ମାରନ୍ତି ଦେବ ଦୁରନ୍ତ ଅସୁର ।
 ଯହୁଁ ଶୁଭଲକ ତହିଁ ଗଦା ଯୁଦ୍ଧ ଧ୍ଵନ
 ଗୋବିନ୍ଦ ଭଜାର ବୋଲି ଡାକେ ଫାଲଗୁନ
 ଡାକ ଶୁଭର ପିକାକୁ ତହିଁ ନାହିଁ ବାଟ
 ଭୟଙ୍କର ବ୍ୟୁତ୍ତ ଏହି ସମସ୍ତ କପଟ ।

ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ପଶୁରିଲେ ମନୁ ନୃପବର
 ପାର୍ଥେ ବନ୍ଦକରି କର୍ପା ନ କାଟିଲ ଶିର ।
 ପାଣ୍ଡବ ମାରିବା ପାଇଁ ଅସୁରଙ୍କ କଷା
 ନ ମାରି ତାହାକୁ କର୍ପା କରିଛନ୍ତି ରକ୍ଷା ।
 ଅଗସ୍ତି କହନ୍ତି ଶୁଣ ଆଦେ ଯୋଷେଶ୍ବର
 ଅଗ୍ନି ଦେଇଥିଲେ ତାକୁ ଗୋଟିଏ କୁଠାର ।
 ସେହି କୁଠାରକୁ ପାର୍ଥ ଧରିଅଛୁ କରେ
 ଅଗ୍ନି ତେଜରୁ ପ୍ରଖର ତେଜ ସେ ବାହାରେ ।
 ତାହା ଦେଖିଣ ବାନବେ ମନେ ପାଇ ଶୁଭ
 କେହି ପଣି ନ ପାରନ୍ତି ଭୟସି ତା କଟ ।
 ନିଜ ଜୀବନକୁ ଅବା କାର ଭୟ ନାହିଁ
 କାଣ୍ଡ ମାଇଲେହେଁ ତେଜେ ଯାଏ ଭୟ ହୋଇ
 ତେଣୁଟି ରକ୍ଷା ପାଇଲ ଧାର ଧନଞ୍ଜୟେ
 ରକ୍ଷକକୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସେ ବେଢ଼ିଲେ ନିର୍ଭୟେ ।
 କଙ୍କାଳୀ ବେତାଳୀ ତହିଁ ବହୁ ସୈନ୍ୟ ମାରି
 ଗଭକୁ ଶେପି ହଅନ୍ତି ଅତି ଯତ୍ନକରି ।
 କର୍ଣ୍ଣକଟାଶକୁ ମାରି ପାତିଣ ଖପର
 ପିଅନ୍ତି ରକ୍ତକୁ ପିଣ୍ଡ କରନ୍ତି ଆହାର ।
 ଯେତେ ମାଇଲେ ଦୂରୁଜ କେତେ ନ ମରନ୍ତି
 ଦ୍ବିଗୁଣ ତେଜରେ ପୁଣି ସମର କରନ୍ତି ।
 ଶ୍ରୀନାରାୟଣ ବିମୁଖ ହୋଇଛନ୍ତି ରଣେ
 ସୁବର୍ଣ୍ଣନ ଚନ୍ଦ୍ର ତହୁ ଧଇଲେ ଆପଣେ ।
 ଶ୍ରୀନାରାୟଣଙ୍କ କରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣନ ବେଶି
 ପଳାନ୍ତି ଅସୁରବଳ ସମର ଭୟେଷି ।
 ବ୍ୟୁତକୁ ବାଟ ନ ପାଇ ଦେବ ନାରାୟଣ
 ବୁଲନ୍ତି ଯେ ଏଣେ ତେଣେ ଅଟପୁ ହୋଇଣ
 ଅନେକ କୌଣସିବଳ ମାରି ବାମୋଦର
 ଜଟାସୁରର କେଶକୁ ଧଇଲେ ସଭର
 ବୋଇଲ ଯେ କଉଣସି ଶୁଣ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ
 ମୋତେ ନ ମାଇଲେ କହିଦେବ ବ୍ୟୁତରେବ
 ତାହା କଲେ ଦୈତ୍ୟବଳ ହୋଇବ ନିଧନ
 ମୋତେ କୁ ନ ମାରି ଦେବ ଯଦୁକୁଳନାମ ।
 ଅସୁର ବଚନେ ଦେବ ଛୁଡ଼ିଲେ ତା ବାଳ
 ବୋଇଲେ ଯଥାର୍ଥ କହ ରେ ଦୈତ୍ୟଚଣ୍ଡାଳ
 କହ କେଉଁଠାରେ ତେବେ ଅଛି ଅରଜୁନ
 ତାକୁ ନ ଭେଟିଲେ ତୋତେ କରିବ ନିଧନ ।

ଜଟାସୁର ବୋଲେ ଦେବ ସତ ମୋର ବାଣୀ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଭେଟାଇବ ତୋତେ ଏହିକ୍ଷଣି ।
 ତହୁଁ ବହୁ ଅଳଙ୍କାର ବେନ ଦେବଗୁଣା
 ଆଶ୍ବାସନା କରି ଦାନବକୁ କଲେ ପୂଜା ।
 ତହୁଁ ଦୈତ୍ୟ ବାଟ କଡ଼ାଇଲ ବ୍ୟୁତରେବ
 ପଛେ ପଛେ ଦୈତ୍ୟନାଶି ଯାନ୍ତି ବସୁନ୍ଧର ।
 କପଟେ ନେଇଣ ଜାଣିକୃଷ୍ଣ ଭେଟାଇଲ
 ଏଥି ଭିତରେ ଅର୍ଜୁନ ଅଛୁଟି ବୋଇଲ ।
 ରାମେଣ ଜାଣିକୃଷ୍ଣରେ ପଡ଼ିଲେକ ଡେଇଁ
 ଦେଖିଲେ ତହିଁ ଭିତରେ ଧନଞ୍ଜୟ ନାହିଁ ।
 କପଟେ କହି ପଳାଏ ଦୈତ୍ୟ ଜଟେଶ୍ବର
 ଗୋବିନ୍ଦ ରହିଲେ ଯାଇ ସେ କୃଷ୍ଣ ଭିତର ।
 ଅର୍ଜୁନ ବନ୍ଦ ହୋଇଛୁ ଅନ୍ଧାର ଭୁବନ
 ବିଅର୍ଥ ହୋଇଲେ ଏବେ କୃଷ୍ଣ ଅରଜୁନ
 ମହା ବିଶ୍ବରୂପ ହେଲେ କଙ୍କାଳୀ ବେତାଳ
 ମାରିଣ ଅସୁରବଳ ତହିଁ କଲେ କେଳି ।
 କଙ୍କାଳୀ ଓଗାଳ ରହେ ଜାଣିକୃଷ୍ଣ ହାରେ
 ବେତାଳୀ ରହିଲ ଯାଇ ଅର୍ଜୁନ ପାଖରେ ।
 ବିକଟାଳ ରୂପ ଦେଖି ଶୁକିଲେ କୌଣସି
 ସହାର କଲ ବେତାଳୀ ଅସୁରଙ୍କ ଦପ ।
 କଙ୍କାଳୀ ଜାଣିକୃଷ୍ଣକୁ ଆବାରିଣ ଅଛି
 ଅର୍ଜୁନର କାଳପାଶ ଫେଡ଼ିଲ କାମାକ୍ଷୀ ।
 ବିଜେ ତହିଁ କଟାଶକ ଦେଇଥିଲେ ବହି
 ତେଣୁ ସେ ଅନେକ ବଳ ନାଶେ ପୀଳଗୁନ ।
 ଧନଞ୍ଜୟକୁ ଭରସ ଦେଖି ମସବାନ
 ମ.ତଳକି ବୋଲେ ନିଧ ପୁଷ୍ପକ ବିମାନ ।
 ତହିଁ ଅଛି ଅଜଗଦ ଧନୁ ଆଉ ତୁଣ
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତକୁ କୁ କରରେ ପ୍ରସାଣ ।
 ଶୁଣି ମାତଳ ସ୍ବର୍ଗରୁ ଅଇଲ ବହନ
 ଉପସ୍ଥ ତ ହେଲେ ଯହିଁ ଥିଲେ ଅରଜୁନ ।
 ବୋଇଲ ଏ ଯାନେ ବସି ଆଦ୍ରାବଳଧର
 ସମର କରି ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ପେଶ ଯମପୁର ।
 ଶୁଣି ପୁଷ୍ପକବିମାନେ ବସି ଧନଞ୍ଜୟ
 ଅନେକ କୌଣସି ସୈନ୍ୟ କରିଲେ ସେ ସପ୍ତ
 ଲଦ ଦେଇଥିଲେ ଯେଉଁ ଧନୁ ଆଦ୍ରାବଳ
 ତହିଁରେ ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ବଳ ।

ତେଣୁ ଅର୍ଜୁନ ହୋଇଲ ସମରେ ଅଜେୟ
 ଅନେକ ବିଷୟ ଶର ନାହିଁ ପରିସ୍ପୟ ।
 ରତ୍ନରେଣୁ ପ୍ରହାରନ୍ତେ ଅନେକ ସଜନି
 ପଳାଇଲେ ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ ଦୈତ୍ୟ ଘେନି ।
 ସେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ କୃଷ ଉପରେ ଥିଲକ କଳାଳୀ
 ବିଶ୍ଵରୂପରେ କୃଷ୍ଣକୁ ଅଣିଲ ସେ ତୋଳି ।
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ଆବର ମାତଳୀ ସାରଥୀ
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତରୁ ଯେ ବାହାର ହୁଅନ୍ତି ।
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତେ ଥାଇ ସେ ସମର କଲେ
 ତଳ ଅରବୁକ ଯୋଦ୍ଧା ସମରେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ବିଷମ ପ୍ରହାର ପାଇ ପଳାଇଲେ ଥାଟ
 ବ୍ୟୁତଭେଦ ବାହାରିଲେ ସରସ୍ଵତୀ ତଟ ।
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ମାତଳି ଦୁଷ୍ଟକ ଆଶ୍ଵେତ
 ଭେଟିଲେ ସେ ନଦିଘୋଷ ରଥ ଥିଲ ଯହିଁ ।
 ନଦିଘୋଷ ରଥ ଘେନି ହନୁ ଅଛି ରହି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଘେନିକରି ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇଁ ।
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ ଯୁଦ୍ଧ ଅସମ୍ଭବ କଥା
 ଏହା କହିବାକୁ ମୋର କାହିଁ ବା ଯୋଗ୍ୟତା
 ଅଭୟ ମାତଙ୍ଗ ମାଗୋ ନମସ୍ତେ ଶାରଦା
 ବାଳିକା ରୂପକୁ ଧରି ଭୁବି କରୁ ଖେଳା ।
 ମଳୟ ବସନ୍ତ ମାତଃ ଅଟୁ କୁ ମୋହମ
 ଶରଣ ରକ୍ଷଣି ମାତ ଜଗତଜନନୀ ।
 ଅବଶ୍ୟ ହୁଅଇ ସିଦ୍ଧ ଯାହାର ବଚନେ
 ଅନୁଗ୍ରହ ସାଧକ ଶ୍ରବ ପଞ୍ଚମନେ ।
 ପଣ୍ଡିତ ଧୀରଜନକ ତରଣେ ଆଗ୍ରସ
 ସବମଜ୍ଜା ଦେଖାନ୍ତୁ ବିନୟେ ପ୍ରବୋଧ ।
 ଅଦୃଷ୍ଟ କ ଦୃଷ୍ଟି ମୁହିଁ କରଇଲ ଆଣି
 ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷେ କହିଲେ ମୋତେ ଝଙ୍କିତ ବାସିନୀ
 କୃପାଜଳ ନୟନ ଗୋ ସେବା ତୋର ପାଦେ
 ଶୁଦ୍ରମୁକ ପଦ କହେ ଶାରଳା ପ୍ରସାଦେ ।
 ଦ୍ରୋଣପଦ ଲେଖିବାକୁ ପାରନ୍ତି କ ଶ୍ରବ
 ଯାହା ଆଜ୍ଞାକଲେ ମୋତେ ସେ ଶାରଳାଦେଘା
 ଜନ୍ମରୁ ମୁକ୍ତି ମୁହିଁ ପଡ଼ିନାହିଁ ବଦ୍ୟା
 ନ ଜାଣଇ ଜପ ମନ୍ତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ମୁଁ ସିଦ୍ଧା ।
 ପରମ ସାଧବା ସେହୁ ପରଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
 କାମିନୀଙ୍କ କାମସେଣା ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷେ କାମାକ୍ଷୀ ।

ସେ ମହାମାୟୀ ପ୍ରସାଦେ ମନେ ଯା ହୃଦର
 ମାଳକଲୁବଟ ତଳେ ବସି ତା ଲେଖଇ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ପୁରାଣ ଗନ୍ତୁଡ଼ି ମାର୍ଜଣ ପୁରାଣ
 ଶିବପୁରାଣ ନାରଦ ପୁରାଣ ଯେ ପୁଣି ।
 ବାମନ ବରାହ ଆଦି କୁରୁମ ପୁରାଣ
 ନୃସିଂହ ମତ୍ସ୍ୟ ବଜ୍ର କଳି ଯେ ପୁଣି ।
 ଏହି ଆଦି ଅଷ୍ଟାଦଶ ପୁରାଣରେ ସାର
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ପଦ ମହାଭାରତ ପ୍ରବର ।
 ଏତେକକୁ ଆଜ୍ଞାକଲେ ଦେବା ନରଞ୍ଜନ
 ତେଣୁ ବୋଲଇ ଶାରଳାବାସ ଶୁଦ୍ର ମୁନି ।

ଅଭିମନ୍ୟୁ ଭୈ ମଧ୍ୟରେ ଥାଇ
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ ଭେଦ ଶ୍ରବଣ ଓ
 ସେନାପତି ହୋଇ ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵିତୀୟ
 ଦ୍ଵାର ଜୟ ଏବଂ ଜୟଦ୍ରଥର
 ଶିବଙ୍କ ଠାରୁ ବରପ୍ରାପ୍ତି

ଅତ୍ରେୟ ପୁଜାକଲେ ମନୁ ନରପଣ
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ କଥା କଲ ହେ କର୍ଣ୍ଣନ ।
 କୂଟେ ଯୁଦ୍ଧକଲେ ଦ୍ରୋଣ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ କରି
 ପାର୍ଥ ବିନା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଧରନେକ କୋଳି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ କଥା ମୋତେ କହିବା ବିଶେଷ
 କୋଟିକଳ ପାପ ତେଜ ଶୁଣି ହେବ ତୋଷ ।
 ବଦନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ଶୁଣ ମହାଶୟ
 ଶ୍ରୀମହାଭାରତ ଶୁଣି ପାପ ତାପ ତେଜ ।
 ଏକନନ ହୋଇ ଶୁଣ ଶ୍ରୀ ମହାଭାରତ
 ଦେଶଭର କହେ ଯାଇ ପାଣ୍ଡବ ଅଗ୍ରତ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ ଗୋଟି ଯେ ରତ୍ନଲେଖୁଛୁ ଦ୍ରୋଣ
 ଭେଦନା ନାହିଁ ତାହାକୁ ଏ ତଳଭୁବନ ।
 ତଗର ମୃଗ୍ଧ ଏସନ ବାରତାକୁ ଶୁଣି
 ଯୁଧିଷ୍ଠିଦେବ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲେକ ପୁଣି ।
 ବୋଲିଲେ ବାବୁରେ ଶୁଣ ଗାର ଦୃକୋବର
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ ବୋଲି କୁହି ଜାଣୁ କ ପ୍ରକାର ।
 ସେ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ ଭେଦନା ମହାରେ କେ ନାହିଁ
 ଆସ ମଧ୍ୟେ କିଏ ତହିଁ ସମର୍ଥ ଅଟଇ ।
 ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵାରେ ଅଛନ୍ତି ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି
 କାଳଦଣ୍ଡ ପ୍ରାୟେ ଅଟେ ତାଙ୍କ ଶରଣକୁ ।

ସନ୍ନିଶେ ପଡ଼ିଲେ ତାକୁ କିଏ ବଳପିବ
ଏହା ଚନ୍ଦ୍ର ମନରେ ଭଲନ୍ତୁ ଧର୍ମଦେବ ।
ଶ୍ରୀମତେନ ବୋଲେ କୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଦେବଗୁପ୍ତ
ତା ଭେଦବାକୁ ସମର୍ଥ କୃଷ୍ଣ ଧନଞ୍ଜୟ ।
ବେଦ ବାନବେ ଅଜଣା ନର କେଉଁପ୍ରଭ
ତହବ୍ୟୁଦ୍ଧ ଶୁଣିନାହିଁ ଦୁଇକର୍ଣ୍ଣ ମୋର ।
ଶୁଣିଣ ଧର୍ମ ଗଜନ ହୋଇଣ ଚନ୍ଦ୍ର
ନକୁଳ ପୁଲିଲେ ତୁ କି ଜାଣୁରେ ବୁଝନ୍ତି ।
ନକୁଳ ବୋଲଇ ଦେଖିନାହିଁ ମୁଁ ନୟନେ
ପାଇନାହିଁ ଏହି ବ୍ୟାଘ୍ର ଶୁଣିନାହିଁ କାନେ ।
ଏହି ରୂପେ କଥାବାଣୀ ଦେଉଁ ଗୁରୁଭର
ଶଙ୍ଖ ଶବ୍ଦ ଯୁଧିଷ୍ଠିର କର୍ଣ୍ଣରେ ସମ୍ଭାର ।
ପାର୍ଥ ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ ପ୍ରାୟ ଶୁଭିଲ ଭୁବିତ
ତହିଁ ଧର୍ମ ଦେବଙ୍କର ପଂଚିଲ ଆରତ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶ୍ରୀମ ନକୁଳ ପୁଣି ସହଦେବ
ନିକଟରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ମିଳିଲେ ଜବ ।
ପାବପଦ୍ମେ ଶତ ଶତ ହୋଇ ପରଶାମି
ପରାଜିତ କସପାଇଁ ବିଶାଦିତ ସ୍ବାମୀ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିର କୋଳେ ନେଇ ଧରିଲେ ନନ୍ଦନ
ବୋଇଲେ ଶୁଣରେ ସୁତ ଯୁଦ୍ଧର ଆଶ୍ୱାସନ ।
ତହବ୍ୟୁଦ୍ଧ ବୋଲି ବ୍ୟୁଦ୍ଧ ପାତ୍ରଅଛି ଦ୍ରୋଣ
ତାକୁ ଭେଦବାକୁ ଶକ୍ୟ କାର ନାହିଁ ଜାଣ ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୋଲେ ଏବେ ଶୁଣ ବେଦସ୍ବାମୀ
ମୋ ଶିରେ ମୁକୁଟବାନ ହେବ ବ୍ୟୁଦ୍ଧଗାମୀ ।
ମୁହିଁ ତହବ୍ୟୁଦ୍ଧ ଆଜ ଭେଦବର୍ତ୍ତ ଗପ୍ତେ
ମୋର ସଙ୍ଗେ ରହୁଥିବ କୁମ୍ଭେ ଯେ ଗୁରୁଦେବ
କୁମର ବଚନ ଶୁଣି ହସିଲେ ଗଜନ
ତଉବ ବଞ୍ଚର ମାତ୍ର ଅଟୁ କୁ ନନ୍ଦନ ।
ଆସ୍ତେ ସେନାପତି ତୋତେ କରିବା କେମନ୍ତେ
କାହିଁ ଜାଣିବୁ କୁ ବ୍ୟୁଦ୍ଧଭେଦ କଥା ଯେତେ
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବେଦଙ୍କଠାରୁ ଏହି କଥା ଶୁଣି
ବୋଲଇ ଶୁଣିମା ହେଉ ନମ୍ର ତୁଳାମଣି ।
ଗର୍ଭେ ଥିଲ ମୁଁ ମକର ଶୁକ୍ଳ ସପ୍ତୋଦଶୀ
ଅର୍କକାର ପୁନର୍ବସୁ ମିଥୁନ ଯେ ଗୁଣି ।
ତେଜିଲ ନାମେ କରଣ ଆୟୁ ନାମେ ଯୋଗ
ପିତାମାତା ଦେଉଥିଲେ ନାନାଦି ପ୍ରସଙ୍ଗ ।

ମାତା ଗର୍ଭେ ହୋଇଥିଲ ମୋତେ ସାତମାସ
ପିତା କୁ ପୁଲିଲେ ମାତା ହୋଇ ହସ ହସ ।
କୌଣସି ଗୋଟିଏ କଥା କହ ମୋର ଆଗ
ତାହା ଶୁଣିବାକୁ ମୋର ହେଉଛି ସଗ୍ଗ ।
ମାତର ବଚନେ ପିତା ଅତି ତୋଷ ହୋଇ
ବୋଇଲେ କହିବ ଯାହା ଅଛି ମୁଁ ନିର୍ଭୀର ।
ପୁରୁଷା ବୋଇଲେ ସ୍ବାମୀ ଶୁଣ ମୋର ତଥ୍ୟ
ଅନ୍ୟ କଥାରେ ମୋହର ନାହିଁ ଅଭିମତ ।
ମହାଭାରତ ବୋଲଣ ହୋଇବ ସମର
ଏଥିର ଚରିତ ଦେବ କୁହ ମୋ ଆଗର ।
କହନ୍ତୁ ପିଅର ଯାହା ଶୁଣନ୍ତି ଜନନୀ
ଅସ୍ଥାତଶ ହବସର ବ୍ୟୁଦ୍ଧପର୍ବ ଭନ ।
ଶକଟ ଯେ ଜଳଧର ଶର ଆଦୁ ବଳୀ
ବୋର ଅନ୍ଧାର ଆବର ଶୂନ୍ୟର ଶିବଳ ।
ଉଲ୍ଲୁକ ସାଗର ବ୍ୟୁଦ୍ଧ ଗମନାଗମନ
ଯାହାର ଯେମନ୍ତ ଭେଦ କହିଲେ ସେମାନ ।
ସମସ୍ତ କହିଲେ ପିତା ମାତାଙ୍କ ସମକ୍ଷେ
ତହବ୍ୟୁଦ୍ଧ କଥାଟିକି କହିଲେ ସେ ପଛେ ।
ପ୍ରବେଶିବା କଥାଟିକି ପିତାପୁଲେ କହି
ସକଳ ଶୁଣିଲ ମୁହିଁ ଗର୍ଭ ମଧ୍ୟେ ରହି ।
ତୁମ୍ଭାପୁ ପ୍ରହର ଯେବେ ହୋଇଥିଲ ଗତି
ମାତା ମୋର ନିଦ୍ରାଘଳେ ସେ ନିଶା ପାହାନ୍ତି ।
ମାତାଙ୍କ ନିଦ୍ରାରେ ମୁହିଁ ନିଦ୍ରାଗଲି ପୁଣି
ବାହାରିବା କଥା ଟେଣୁ ନ ପାରିଲି ଶୁଣି ।
ରଣେ ତହବ୍ୟୁଦ୍ଧ ମାତ୍ର ପାଇଲ ମୁଁ ଭେଦ
କପର ମୁଁ ବାହୁଡ଼ିବ କହ ମୋତେ ବୁଝି ।
ଅଭିମନ୍ୟୁର ମୁଖରୁ ଏ ବଚନ ଶୁଣି
ବୃକୋବର ଧାତକାରେ ଉଠେ ଶିରଝୁଣି ।
ବୋଲଇ ଯେ ଆରେ ବାବୁ ନ ଭାବ କୁ ତାହା
ତେର ଅସୌହିର୍ଦ୍ଦି ବଳ ଭେଦ ହେବ ସାହା
ବ୍ୟୁଦ୍ଧ ଭଜିଲେ ଶଶିକୁ ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ
ଶଲ୍ୟ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଦି ନ ହୁଅନ୍ତି ଗଣ୍ୟ ।
ଗୁରୁଭର ମିଳି ତହିଁ କରୁଥିବୁ ରଣ
ବାହୁଡ଼ା ବେଳକୁ ପ୍ରବେଶିବେ ଅଭିମତ ।
ଏତେ ବୋଲି ଶ୍ରୀମତେନ କୋପେ ପରକୁଳ
ଆକାଶକୁ ଫିଙ୍ଗି ଗବା ଧରିଲ ସେ ତୋଳି ।

ବୃକୋବର ମୁରତି ଯେ ଦେବେ ଅଗୋଚର
 ଶୁଣି ଶଙ୍ଖଧ୍ବଜ କଲେ ସହଦେବ ଗାର ।
 ତତ୍ତ୍ୱଦ୍ୟୁତ ଭେଦକାକୁ କୁ ଯେବେ ସମର୍ଥ
 ବାହୁଡ଼ା ବେଳକୁ ପ୍ରବେଶିବେ କୃଷ୍ଣପାର୍ଥ ।
 ସହଦେବ ମୁଖ ଯଦ୍ୱ ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଲେ
 ଏକାଦଶ ଅକ୍ଷୋହିତୀ କଲ ସଜ କଲେ ।
 ତନକୋଟି ରଥ ପାଞ୍ଚକୋଟି କନ୍ୟା ହସ୍ତୀ
 ନବକୋଟି ଅଶ୍ୱ ତେରକୋଟି ଯେ ପଦାତ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ୟାମ ନକୁଳ ପୁଣି ସହଦେବ
 ଏକାନ୍ତ ଘେନିଣୀ ଧନ ହୋଇଲେକ ସବ ।
 ସଜ ହୋଇଣ ସରବେ ବାହାର ତଡ଼ିତ
 ସତ୍ୟ ଯୁଗର ଅଟଇ କେତନ ସାରଥ ।
 ତାହାକୁ ଗୁହ୍ୟିଣୀ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଗାର କହ
 ଧବଳ ରଥ ମୋ ସାଜିଆଣ ବେଶେ ଯାଇ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ କଥା ଶୁଣି ସାରଥ ତଳଲ
 ସମର ରଥ ମଣ୍ଡନ କରଣେ ଲାଗିଲ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ୟାମ ନକୁଳ ଗାର ସହଦେବ
 ଏହାକୁ ବୁଝାଇ ତଳେ ଅର୍ଜୁନ ସମ୍ଭବ ।
 ଆଜ୍ଞା ପରମାଣେ ବଶାବସୁ ସୁତ ଯାଇଁ
 ଅଶ୍ୱରହେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ରଥକୁ ମଣ୍ଡାଇ ।
 ଶୁଭ ଛଟିକରେ ଅଟେ ତାର ଗୁରୁପ୍ରମୁ
 ଅଶ୍ୱରହରେ ମଣ୍ଡଣି କରିଲ ଆରମ୍ଭ ।
 ଶ୍ରାବ ନବଳକ୍ଷ ତହିଁ ହୋଇଛୁ ମଣ୍ଡଣି
 ତେଜ ଦିବାଶର ଯେହ୍ନେ ନବ ଦିନମଣି ।
 ପାଟହସ ରହୁଅଛି ତହିଁ ଅସ୍ରମିତା
 ତଥୁ ଉପରେ ଅଛଇ ଗଜର ମୁକୁତା ।
 ଛଟିକର କଳଶ ଯେ ଦିଶେ ଅତି ଉଗ୍ର
 ଝଲକଇ ତରୁକତ ମାଣିକ୍ୟର ଝର ।
 ତାହାର ଉପରେ ଶତ ଗୁମର ମଣ୍ଡଣି
 ତା ସମ୍ମିଧେ ଲମ୍ବାଇଲେ ନେତର ପତନା ।
 ଧବଳ ଶଙ୍ଖ ପରସ୍ତେ ଯେଉଁ ଗୁରୁହସ୍ତ
 ହସନ୍ତ ମିଥୁନ ମାସେ ବକପତ୍ନୀ ପ୍ରାପ୍ତ ।
 ସେହି ଅଶ୍ୱକୁ ବେନଶ କରି ସୁଦତନ
 ଯୋଗଲ ଉଡ଼ବରରେ ସାରଥ କେତନ ।
 ଅଶ୍ୱହିଁ ଧବଳ ତାର ଗୁମର ଶୁକଳ
 ତେଣୁ ସେ ରଥର ନାମ ଅଟଇ ଧବଳ ।

ଆଦିତ୍ୟ ଉଦୟ କବା ହେଲ ସୋମବଂଶେ
 ଆଦିନାମେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ସେହିପରି ଦିଶେ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗର ସାରଥ ନାମ ତା କେତନ
 ସେ ରଥ ମଣ୍ଡନକରି କରଇ ଗମନ ।
 ଦାରୁକ ମାତଳ ତନ୍ତ୍ରଧ୍ବଜ ନାଗପୁଣ
 ସୁମନ୍ତ କେତନ ପୁଣି ଅଟେ ଯେ ଅରୁଣ ।
 ଏ ସପ୍ତ ସାରଥ ଯେବେ ରଥକୁ ବାହୁବେ
 ସିଦ୍ଧବନେ କହ୍ନିତରେ କୁଳିଣ ଆସିବେ ।
 ଏହି ରଥ ଧ୍ବଂସ ନୁହେଁ କାଳ ଅବସାନେ
 ସେହିପରି ସି ଶାଖା ଯେ ଏ ସାରଥମାନେ ।
 ରଥ ହସ୍ତ ସାରଥ ଏ ତନହେଁ ଅକ୍ଷୟ
 ରଥୀମାର ପୁନଃ ଜନ୍ମ ହୁଅଇ ଉଦୟ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟସାରଥ ଅରୁଣ ଇନ୍ଦ୍ର ମାତଳ
 କାମଦେବର ସାରଥ ତନ୍ତ୍ରଧ୍ବଜ ବଳୀ ।
 ଦଶରଥର ସାରଥ ସୁମନ୍ତ ବୋଲଇ
 ଅଭିମନ୍ୟୁର ସାରଥ କେତନ ଅଟଇ ।
 ଧନଞ୍ଜୟର ସାରଥ ବେବ ନାଗପୁଣ
 ବାସୁଦେବର ସାରଥ ଦାରୁକ ଯେ ଜାଣ ।
 କସ କହୁବ ସାରଥମାନଙ୍କ ମହିମା
 ଲେଖନ୍ତେ ଅନ୍ତ ନ ମିଳେ ଏହାଙ୍କର ସୀମା ।
 ଧବଳ ରଥକୁ ବେନ ବଶାବସୁ ସୁନୁ
 ଛୁନୁରେ କରନ୍ତେ ଉଗ୍ର ବେଶେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
 ଲକ୍ଷେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରନ୍ତେ ତହିଁ ବେଦଧ୍ବଜ
 ସଜ ହୋଇଲ କୁମର ଶୁଭବେଳ ବେନ ।
 ତାରକାୟୁଜେ କାର୍ତ୍ତିକ ଯେଉଁ ରୂପେ ଦିଶି
 ତେସନେକ ଅଭିମନ୍ୟୁ ତେଜ ପରକାଶି ।
 ଦିବ୍ୟ ଅଳଙ୍କାରେ ବେଶ ସୁଭଦ୍ରାର ବଳା
 କାମଦେବେଁ ପଟାନ୍ତର ବର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଧଳା ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଉଗ୍ରି ଜ ସୁଗୁଣରେ ସିନ୍ଧୁ
 ପାଣ୍ଡବକୁଳ ରକ୍ଷଣେ ମହିମା ତା ସାଧୁ ।
 ରଣବେଶ ହୋଇ ଖାର ବସେ ଯାଇ ରଥେ
 ଉଠଇ ରଥ ତକ୍ଷଣ ଗଗନର ପଥେ ।
 ନଭସପ୍ତ ଧନୁକଳ ଜଣେ ଆଦ୍ରାବଳ
 ଶ୍ରାବମଳା ପଦ୍ମଗ ଶୋଭଇ ବୋହଲ ।
 ପିତା ସମର୍ପଣ ଥିଲେ ଧନୁଶର ଆଦି
 ଶ୍ରାବନାଣେ ଯାହା ଦେଇଥିଲେ ଜନ୍ମଭେଦ ।

ପ୍ରଳୟ କାଳେ ଦଶନ୍ଧି ଯେହେ ନରଞ୍ଜନ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ସେହୁପରି ଦଶର ଶୋଭନ ।
 ଦକ୍ୟ ଅବତାର ହୋଇ ବସେ ଯାଇ ରଥେ
 ବାଗ ଧରିଣ କେତନ କରିଲ ସଙ୍ଗତେ ।
 ବାମଦଣ୍ଡେ ବୃକୋବର ବସିଣେ ନକୁଳ
 ପଛେ ରହିଛନ୍ତି ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀବର ।
 ଅନ୍ୟଙ୍କର ଯୋଦ୍ଧା ପୁଣି ଯେତେ ମଣ୍ଡପାଳେ
 ଶରବେଶେ ଗମନ୍ତି ସେ ଯୁଧିଷ୍ଠିରମେଳେ ।
 ଆଗୁଆଣି ହୋଇଛନ୍ତି ଦ୍ରୁପଦ ବିବଚ
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଦେନି ହୋଇ ମହାବ୍ରତ୍ତ ।
 ବାଜର ବିଦ୍ୟ ରଙ୍ଗେ ଟମକ ନିଶାଣ
 ଥାଟ ଚଳିବାର ଯଦୁ ବେଶେ ଗୁରୁଦ୍ରାଣ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରସାଗର ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ରଖିଲ ଆଗରୁ
 ଦ୍ରୁପଦ ବିବଚ ତାହା ଦେଖିଲେକ ଦୁରୁ ।
 ଜୟଦୈତ୍ୟ ନିକାରଣେ ଯେହେ ମଦବାନ
 ତେସନେ ଶୋଭନ୍ତି ଭରଦ୍ବାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
 କାନ୍ତି ଦଶର ଯେସନେ କାଳାନଳ ବହ୍ନି
 ତହିଁକି ଯୁଦ୍ଧେ ନାହାନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ପାଳଗୁନ ।
 ଦ୍ରୋଣେ ଦେଖି ସାରଥ୍ୟକୁ ପୁଞ୍ଜେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 କେତନ ବୋଇଲ ଏହି ଭରଦ୍ବାଜ ସୁନୁ ।
 ପଶୁଁ ଶମଠାରୁ ଦକ୍ୟ ପାଇଛନ୍ତି ସାଧୁ
 ତହବ୍ୟହ ରଚିବା ଯେ ଏହାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୋଲେ ଆଗେ ଜଣିବା ଏହାକୁ
 ଆହେ କେତନ ମୋ ରଥ ନିଅ ତା ଆଗକୁ ।
 ଗୋଷ୍ଠର ଯେ ଶଙ୍ଖ ପଦୁ ଶ୍ରେତଦ୍ବୟ ଗୁରୁ
 ଯାଅ ବୋଲନ୍ତେ ତଳନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟପୁରୀ ।
 ଯାଅ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଯଦୁ ଦେଲକ ସାରଥ୍ୟ
 ପ୍ରଥମ ହାରେ ଭେଟିଲ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର କତି ।
 ଯେଉଁରୂପେ ସୁଦ୍ରା ତାର ଆକାଶ୍ୱ ଖସଇ
 ତେମନ୍ତ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁଙ୍କୁ ସେ ରଥ ଭେଟଇ ।
 ଅବଦୃତ ରଥ ଦେଖି ପ୍ରବରନ୍ତି ଦ୍ରୋଣ
 କଷ୍ଟଟୀ ସମରମୁଖେ କଲକ ପ୍ରସାଣ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଗୁମୁରେ ତହୁଁ ସାରଥ୍ୟ ବୋଲଇ
 ପାର୍ଥସୁତ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଏହିଟି ଅଟଇ ।
 ଅର୍ଜୁନଠାରୁ ଅଧିକ ଦେଖି ତେନୋବଦ୍ଧ
 ପ୍ରଶଂସା କରିଲେ ତାକୁ ଭରଦ୍ବାଜସୁତ ।

ତାହାଶୁଣି ଅଭିମନ୍ୟୁ ପେଶି ଗୁରୁଶର
 ଶରଯାଇ ଦ୍ରୋଣପାଦେ କଲ ନମସ୍କାର ।
 ତାହାଦେଖି ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ହୋଇ ତୋଷ ତହୁ
 ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ କଲ୍ୟାଣ କରିଲେ ବହୁତ ।
 ସେହି ଗୁରୁବାଣେ ଗୁରୁ ମଣ୍ଡିତ୍ରମ ହୋଇ
 ବୋଲଇ ପ୍ରାକ୍ତ ଜଣିବା କଠିନ ଅଟଇ ।
 ଏହି ରୂପରେ ବିରୁଦ୍ଧ କରୁଛନ୍ତି ଗୁରୁ
 ନରପ୍ରୋଧ ବାଣ ପେଶେ କୁମର ଦୁରନ୍ତ ।
 ଯେମନ୍ତେ ନିର୍ଦ୍ଦାତ ଆସି ପଡ଼ଇ ଗଗନୁ
 ସେବାଣେ ବ୍ୟୁତ ମୃତ୍ୟୁ କଲ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁଙ୍କର ବାଣ ଆଗାତରେ କରି
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଗୁରୁ ଅଶ୍ୱ ଗଲେ ଅପସରି ।
 ଦ୍ରୋଣହାର ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଧାର୍ଯ୍ୟ ପାବନ
 ବହୁଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ପ୍ରହାର କଲେ ଗଦାବେନି ।
 ପାଞ୍ଚରଥୀ ପଡ଼ୁ ଦ୍ରୋଣ ବଳ ଗଲ ଭଜି
 ବିହରନ୍ତି ପାଣ୍ଡବେ ଯେ ଯୋଧେ ଗଲପାଦ ।
 ସମରରେ ଡାକଦେଲ ସୋମବନ୍ଧୁ ରଥୀ
 ବ୍ୟୁତଭେଦ ବସାଇଲୁ ରେ ଦ୍ରୋଣଦୁର୍ମତି ।
 ଶୁଣିକରି ମହାଯୋଧ ହୋଇ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ବୋଲଲେ ଦାନକ ବୋଲି ହେଲାସୁତ କରୁ
 କରିଲକ ମହାବେଶେ ବନ୍ଧୁ ଭଗ୍ନ ଦେଖି
 ନାସତ ଦନ୍ତଲେ ଗୁରୁ ଉପ୍ରୋଧ ନ ରଖି ।
 ବଳ ସମାନ ଦନ୍ତଲେ ପ୍ରସବଣ ବାଣ
 କୋପେ ମହାମୁଣି ଧରି ଉଦ୍ଧବେଲେ ଦ୍ରୋଣ ।
 ଯେଉଁରୂପେ ଗଗନରୁ ପଡ଼େ ଗିରିବର
 ସେହି ପ୍ରକାରେ ପଡ଼ଇ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶର ।
 ବେଶଭରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ପେଶେ ଶାଶ୍ୱତମୁନା
 ଶିରଶ୍ଚେଦ ଭେଦଗଲ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ସେହା ।
 ସିମ୍ଭନ୍ତ ରୁଧିର ଗଲେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଅଙ୍ଗରେ
 ଜଳଧାର ବହେ ଯେହେ ବରଷା କାଳରେ ।
 ବତିଶ ନାସତ ଦ୍ରୋଣ କରିଲେ ସେପକ୍ଷ
 ମହାଅନଳ ସମାନେ କରିଲେ ଗମନ ।
 ସେ ମହା ଅନଳଶର ସାରଥ୍ୟକୁ ଭେଦେ
 ଅର୍ଜୁନନନ୍ଦନ ତାହା କଷ୍ଟତରେ ହେବେ ।
 ଆବରଣ ଶରକୁ ଯେ ପେଶିଲେକ ଗୁରୁ
 ନ ପଡ଼ୁ ଛେଦନ ଶର ଅଭିମନ୍ୟୁ ଦୁରୁ ।

ଆକାଶେ ଆଉ ଦେଖନ୍ତୁ ଦିଗପାଳଗଣ
 ଦ୍ରୋଣ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଦୁହେଁ ରଣରେ ସମାନ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶର କେବେ ହୋଇଯାଏ ବ୍ୟର୍ଥ
 ମାତ୍ର ଅଭିମନ୍ୟୁ ଶର ନ ଟଳେ କିନ୍ତୁ ।
 ଏକ ଏକ ପ୍ରହାରକେ ପଞ୍ଚବିଂଶ ରଥୀ
 ସମରେ ପଡ଼ିଣ ସେହୁ ଉଦ୍‌ବୃତ୍ତ ନ ଯାନ୍ତି ।
 ଶ୍ରୀମତେନ ସହବେଦ ନକୁଳ ଏ ଚିତ୍ତ
 ସମରେ ପ୍ରହାର କଲେ ଅନେକ ସଭଳ ।
 ମେଦମାଂସେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲ ରଣସ୍ଥାନ
 ଗହଳ ରଣେ ବାଇଣ ନୁହେଁ ବେନୀସୈନ୍ୟ
 ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସମର ଅତି ଉତ୍ସାହର
 ତାହା ସହ ବ୍ୟୁତ ମନ୍ତ୍ର ଅର୍ଜୁନ କୁମର ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ସହିତ ଅଭିମନ୍ୟୁ ରଣକରେ
 ଶ୍ରୀମତେନ ସମାନ କେ ଅଛି ସିନେକରେ ।
 କୃତାନ୍ତକ ଶଶି ତାର ତେଜ ବିକଶିଲ
 ବ୍ୟୁତ ଶକ୍ତି ଦ୍ରୋଣ ପେଲି ଭିତରେ ପଶିଲ
 ବୃଦ୍ଧ ଅର୍କଦେଶ ଗଜା ମଦନ ନୃପତି
 ସେ ଗଜାର କୁଳେ ଛନ୍ତି ଅତୀସୁରୁ ରଥୀ ।
 ଥିଲବେଳେ ଦ୍ରୋଣସଙ୍ଗେ ସେନା ସୈନ୍ୟଭେଦ
 ତାହାକୁ ମର୍ଦ୍ଦନ କଲ ପାଣ୍ଡବପାକଳ ।
 ମଉଜେ କରେ ଧରି କରୁଡ଼ଲ ଶ୍ରୀମ
 ବଳିବେଲ କିନ୍ତୁତରେ କରଣ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ବାମକରେ ଗବାଧରି ପ୍ରହାରିଲ ତୋଳି
 ମଦନ ନୃପତି ପଡ଼ି ହୋଇଗଲ ଧୂଳି ।
 ଗଜା ପଡ଼ିବାର ଦେଖି ପାଣ୍ଡବବଳ
 ବେଡ଼ିଲେ ଶ୍ରୀମତେନକୁ ପିଟିଲେ ପ୍ରବଳ ।
 ରେ ରେକାର ଶବଦରେ କମ୍ପିଲ ଆକାଶ
 ଗଜା ପ୍ରହାରେ ଅନେକ ବଳ କଲ ଧ୍ବଂସ ।
 ଦ୍ରୋଣ କର୍ଣ୍ଣ ନ ସହନ୍ତ ଯାହାର ସମର
 ତା ସମରେ କେ ରହିବ ଆନ ଶର ପୁର ।
 ଅଶୀ ଅଶୀ ସହସ୍ର ସେ ଯୋଦ୍ଧା ଆଉ ହସ୍ତୀ
 ବେଳ ଶତ୍ରୁ ସମରରେ ନିଃଶେଷ କରନ୍ତି ।
 ଦମନ ବଳ ଧ୍ବଂସନ ଅଟଇ ତା ବାହୁ
 ଭରତେ ଭଗ୍ନେଇ ମଲ୍ଲ ଶ୍ରୀମ ମହାବାହୁ ।
 ସୈନ୍ୟବଳ ପଡ଼ିଲେ ବେଶିଲେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ସୁମାଳି ନ ପାରେ ଏକା ପାର୍ଥ ରଣ କରୁ ।

ଦମନବଳ ପଡ଼ିଲେ ଯହୁଁ ଶ୍ରୀମରଣେ
 ପଳାଇଲେ ହାର ପ୍ରତି ନ ରହିଲେ ଜଣେ ।
 ସୈନ୍ୟବଳ ପଡ଼ିଯାନ୍ତେ ଗୁରୁ ହେଲେ ଏକା
 ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧରେ ହୁଏ ହୋଇଲେ ତାଟକା ।
 ସମୟରେ ଛୁଦ୍ରପାଲ ସୁଭଦ୍ରାର ବଳା
 କୋପେ ନାଗର ବିକଳ ନାମେ ମହାଖେଳା
 ତାକମ ପ୍ରେତ ପିଣ୍ଡାତୀ ଆବର ଶୁମୁଣ୍ଡା
 ଖାଙ୍କରକେଶୀ ଦେବୀ ଦୁଃସନ୍ତ ପ୍ରଚଣ୍ଡା ।
 ପିଣ୍ଡାତୀ ନାଗର ଯହୁଁ ବିଳେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଶ୍ରେମ ଶ୍ରେମକେ ଭେଦିଲ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ତନୁ ।
 ରୁଧିରରେ ଜରଜର ଦ୍ରୋଣଙ୍କର କାୟ
 ଭୁଜ ଚରଣୁ ବହଇ ଜଳଧାର ପ୍ରାୟ ।
 ବଳହୀନ ହେଲେ ଗୁରୁ ନାହିଁ ଦୂରଦୃଷ୍ଟି
 ଶର ମାଇଲେ ଶତ କୁ ନ ପାରଇ ଭେଟି ।
 ହବୁଡ଼ାଶର କୁମର ଦୁର୍ରବେଳ ପ୍ରତି
 ଉତ୍ତମ ହୋଇଣ ଗୁରୁ ରଥେ ଗଲେ ପଡ଼ି ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ସାରଥୀ ରଥ ନେଲ ଆଡ଼କର
 ହାର ରଖି ନ ପାରଣ ଗଲେ ଅପସରି ।
 କେତନ ବୋଇଲ ବାଣ ବିର ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ବେନିଖଣ୍ଡ କରି କାଟ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ତନୁ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୋଲେ ଏହା ନୁହେଁ ଶକ୍ତି ଧର୍ମ
 ମୁର୍ଚ୍ଛିତ ଯୋଦ୍ଧା ଯେ ମାରେ ସେ ବଡ଼ ଅଧର୍ମ
 ପିତାଙ୍କର ଗୁରୁ ଏହୁ ଆନ୍ତ୍ର କନା ବର୍ଣ୍ଣି
 କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ବିଶ୍ଵରଣ ସ୍ବାକୁ ଦେବେ ଶାନ୍ତି ।
 ପ୍ରଥମ ହାରରେ ବଶସହସ୍ର ନୃପତି
 ପଞ୍ଚସପ୍ତ ହସ୍ତୀ ବଶସହସ୍ର ପ୍ରବାତ ।
 ଦ୍ରୋଣ ଯେ ଆବୋରିଥିଲେ କରବର ଆଟ
 ସବୁ ମଲେ ଦ୍ରୋଣ ଗଲେ ପିଟିଗଲ ବାଟ ।
 ସେସନେ ସାଗର ବ୍ୟୁତ ରଚି ହଂସପତ୍ନି
 ସୈନ୍ୟମଧ୍ୟେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ତେସନ ଦିଶନ୍ତି ।
 କ୍ଷେପିଆନ୍ତୁ ଅଶ୍ଵ ଗଜ ହୋଇ ପରଚଣ୍ଡ
 ଅଶ୍ଵ ଗଜ ସୈନ୍ୟ ମାର କଲେ ମସିଗୁଣ୍ଡ ।
 ସୈନ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଯାଏ ଏକରଥ ଗଲ
 କୁରୁସୈନ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ରାୟ ଦିଶଇ ଧବଳ ।
 ପଞ୍ଚବିଂଶ ସପ୍ତ ଗଜା ନଭସପ୍ତ ହସ୍ତୀ
 ଦେନଶ ଦିଶସ୍ତ ହାରେ ଜୟଦ୍ରଥ ଅଛି ।

ଭକ୍ତପାଟ ପିନ୍ଧି ଶୁଭ ମାଳା ମଣ୍ଡିତୋଇ
 କରଣ ପରସ୍ତେ ପିନ୍ଧୁଗୁଣା ବକାଶର ।
 ଶରଦେଶ ହସ୍ତରେ କୋଦଣ୍ଡ ଅଛି ଧରି
 ସୈନ୍ୟଙ୍କ ସହ ଉଠିଲ ଚକ୍ରଣେ ହଠାତ୍ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ପଛକଟି ଶ୍ଵାମସେନ ଥିଲ
 ମହାରାଜ ଘାତ କରି ଆଗ ହୋଇଗଲ ।
 କାଳକଣ୍ଠ ବେନି କବା ଦିନେ ନାଶକର
 ତେସନ ପ୍ରକାରେ ଦିଶେ ପାଣ୍ଡବ ସୁନ୍ଦର ।
 ଶୈବ ବେଶି ପଳାବନ୍ତ ଯେହ୍ନେ ଆନ ପକ୍ଷୀ
 ଭୁଜିଗଲେ କଉରବେ ଶ୍ଵାମସେନ ଦେଖି ।
 ଲେଉଟିଣ ଲକ୍ଷେବାର ବେନି କୁନ୍ତ ଗର୍ଭ
 ପ୍ରହାର କଲେ ନେଇଣ ଶ୍ଵାମସେନ ଅଙ୍ଗ ।
 ପଦନନନ୍ଦନ ବେଶି ପାତେ ବାମଅଙ୍ଗ
 ପଡ଼ିଣ କୋନ୍ତ ଶାବେଳୀ ହୋଇଗଲ ଭଙ୍ଗ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ଭାଙ୍ଗିବାର ବେଶି ଶ୍ଵାମସେନ ଉଠେ
 ବେନି ଗବା କୁଲଇଣ କୁରୁସୈନ୍ୟ ପିଟେ ।
 ପରବତ ଭାଙ୍ଗିଦିଏ ଯେଉଁ ମହାବଳୀ
 ତା ଆଦାତେ ସବୁ ରଥ ହୋଇଗଲ ଧଳି ।
 ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ ବେନି ଜୟଦ୍ରଥ ଥିଲ
 ବେଦିଣ କୃକୋବଇକୁ ବହୁସୁଦ୍ଧ କଲ ।
 ରଥ ହାନ୍ତୋଳାରେ ଶ୍ଵାମ ଅତି ପରତନ୍ତ୍ରୀ
 ରଥେ ରଥେ ପିଟିକରି କରବେଲ ଗୁଣ୍ଡା ।
 ଅପାର ସନ୍ତାପ ଦେଲ ସେହି ରଣଭଙ୍ଗ
 ସମରେ ଅଭଙ୍ଗ ଅଟେ ଶ୍ଵାମସେନ ଅଙ୍ଗ ।
 ଗବା ମୁଦୁଗର ଶେଲ ଅସିପସ ଯାଠି
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ସବେ ଶ୍ଵାମସେନେ ପିଟି ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ଭେଜ ଅଟେ କାଳାନଳ ଜଣି
 ସହସ୍ରେକ ଗଜା ବେନି ଉଠିଲକ ପୁଣି ।
 ମହା କୋଳାହଳ ହୋଇ ହେଲ ଘୋରରଣ
 ତା ବିପ୍ରାର କହିବାକୁ କେ ସମକ୍ଷ ପୁଣି ।
 ନକୁଳ ସହଦେବର ଘୋରରଣ କଥା
 ମହା ଭରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ସେହୁ ସାମରଥୀ ।
 ନକୁଳ ସମର କରେ ଅଗ୍ଧବ ଗହନେ
 ରଥ ଛଡ଼ାକାରେ ତୋଳେ ତାର କୁନ୍ତମୃନେ
 ଅକ୍ରଶ୍ଵକ୍ଷେ କୁଲଇଣ ଦିଅଇ ସେ ପଞ୍ଜି
 ବହୁତ ଦୂରରେ ପଡ଼ି ତାହା ଯାଏ ଭାଙ୍ଗି ।

ଏହିପରି ରଣ ହୁଏ ଦ୍ଵିଗୁଣ ଦୁଆରେ
 ମହା ମହା ବଳବନ୍ତ ପଡ଼ିଲେ ସମରେ ।
 ଶର ପ୍ରେମେ ସହଦେବ ସମରରେ ପଣି
 ଶରକାଳରେ ଗଗନମଣ୍ଡଳ ନ ଦିଶି ।
 ବଳଠାରୁ ଅଧିକରେ ଅଟେ ସେ ବାଣ
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ପ୍ରାୟେ ପଡ଼ିଣ ବେନର ଯେ ପ୍ରାଣ ।
 ବିଶେଷରେ ମନ୍ଦ୍ରୀ ସେହୁ ପରେ ସବୁ ଭେଦ
 ଆକାଶରୁ ବାଣ ପଡ଼ି ସବୁଦିଏ ଛେଦ ।
 ରଥ ଗଜ ପ୍ରକାତକ ଯେ ମୁଖେ ପଡ଼ଇ
 ବିମୁଖ ହୋଇଣ ସବେ ଯାଆନ୍ତି ପଳାଇ ।
 ଶାକଲ୍ୟ ଦେଶର ଗଜା ମନ୍ଥୁଅ ନୁପତି
 ମନ୍ଦ୍ରୀକୁ ଓଗାଲେ ବେନି ପାଞ୍ଚସପ୍ତ ରଥୀ ।
 ସମରେ ନିଶଙ୍ଗ ଅଟେ ମାନ୍ତ୍ରୀଦେବସୁତ
 ତା ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧିବାପାଇଁ ବଳାଇଲ ଚିତ୍ତ ।
 ଗୁଣ ଟଙ୍କାରିଣ ସହଦେବକୁ ଓଗାଳ
 ପ୍ରଶଂସଇ ସହଦେବ ସାଧୁ ମହାବଳୀ ।
 ପର୍ଯ୍ୟୁକ୍ତଣ ସହସ୍ର ବଳ ଧରି ଧନୁ
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ବାଣ ଦିନେ ମାନ୍ତ୍ରୀଦେବ ସୁନୁ ।
 ନାରାତ ପଡ଼ିଲେ ସେହୁ ପଡ଼ିଲକ ତଳ
 ହସ୍ତ ସାରଥୀ ରଥ ଯେ ଫୁଟିଗଲ ଗଳି ।
 ରୁଧିରେ ରକତ ବର୍ଣ୍ଣ ସବୁଜର କାୟେ
 ଦଶନ୍ତ ସବେ ମନ୍ଦାର କୁସୁମ ପରସ୍ତେ ।
 ସେମାନଙ୍କ ଅସ୍ତ୍ରସବୁ ନ ଭେକଇ କିଛି
 ମନ୍ଦ୍ରୀ ଅଭେଦ କବଚ ଅଙ୍ଗେ ପିନ୍ଧିଅଛି ।
 ବିରୁଦ୍ଧ ସହଦେବ ସେମାନଙ୍କୁ ବେଶି
 ଅନାଥ ଲୋକଙ୍କୁ ଧର୍ମଦେବ ସିନା ସାକ୍ଷୀ ।
 ଦ୍ଵାରେ ସମର କରଇ ଅଭିମନ୍ୟୁ ସୁତ
 ଦଶସପ୍ତ ଗଜାକୁଳେ ଅଛି ଜୟଦ୍ରଥ ।
 ଜୟଦ୍ରଥକୁ ଦେଖିଣ କବେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ସମ୍ଭାଳି ତୁ ଜୟଦ୍ରଥ ଏବେ ତୋର ଚକ୍ର ।
 ଏହା କହି ପାଞ୍ଚ ଲୁହାଣର ଏକମୁନା
 ବିନ୍ଦିବ୍ୟନ୍ତେ ଭେଦିଗଲ ଜୟଦ୍ରଥ ସେହୁ ।
 ଯେଉଁରୂପେ ସର୍ପମାନେ ପଶନ୍ତି ବକରେ
 ତେମନ୍ତ ଭେଦିଲ ଜୟଦ୍ରଥର ସେହୁରେ ।
 ପୁଣି ପାଞ୍ଚବାଣ ବେନି ଗାର ଅଭିମନ୍ୟୁ
 କିଞ୍ଚିତରେ ଛେଦିଦେଲ ଜୟଦ୍ରଥ ଧନୁ ।

ପୁଣି ପଞ୍ଚକାଶ ଦିନେ ସୁଭଦ୍ରା ତନୟ
 ସାରଥ୍ୟ ସହ ଛେଦିଲ ରଥ ଶୁଭଦ୍ରା ।
 ରଥ ପ୍ରୀତିମାନ ସବୁ ପଡ଼ିଲକ ଛୁଡ଼ି
 ରଥ ଯୋଦ୍ଧା ଏକ ବେଳେ ପଡ଼ିଲ କବଚି ।
 ଆନ ରଥେ ଜୟଦ୍ରଥ ଆଗେହୁଲେ ଯାଇ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଭିତରରେ ପଶେ ରଥବାହୁ ।
 ଶିଖର ସମାନରେ ଆଗେହୁଣ ରଥ
 ଭିତରେ ପଶିଲ ଯାଇ ସୁଭଦ୍ରାର ସୁତ ।
 କୁବ ଘେନି ଅଭିମନ୍ୟୁ ବେଗେ ଗଲ ଲେ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ନ ଦଶିଲ ସେ ରଥ ଧବଳି ।
 ସୈନ୍ୟ ଭଗ୍ନ ଦେଖି ଧାଇଁଲେକ ତିନିପାର
 ସୁଧୂଷ୍ଣ ଅଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ପଛରେ ତାଙ୍କର ।
 ଦଶସପ୍ତ ରଥ ଘେନି ପୁଣି ଜୟଦ୍ରଥ
 ଆଗେ ଓଗାଲେ ପାଣ୍ଡବ ଗାର ଶୁଭଦ୍ରାତ ।
 ସୁଧୂଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କୁହ ଶୁଣ ବୃକୋଦର
 ରଣ ଜଣି ଅଭିମନ୍ୟୁ ପଶିଲ ଭିତର ।
 ପଞ୍ଚସୁର ସସ୍ତ୍ର ଗଜା ପୁତ୍ର ମୋର ଏକା
 ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ମନେ କରୁଥିବ ଟଙ୍କା ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ଜଣିବର ପୁତ୍ର ପଛେ ଯାଅ
 ତାହା ଶୁଣି ବଜ୍ରହସ ପବନ ତନୟ ।
 କରେ କାଳବର ଗଦା ଘେନଣ ମାରୁତି
 ବହୁତ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ମାରବେଲେ ଯମକତି ।
 ବହୁତ ସମର ହେଲ ସିନ୍ଧୁ ଗଜା ଭୁଲେ
 ଦଶସପ୍ତ ଗଜା ତାକୁ ଆବୋରିଣ ସୁଲେ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ସହଚରେ କଲେ ରଣରଙ୍ଗ
 ପୁଣି ବେଢ଼ିଲେ ସମସ୍ତେ ହୋଇ ଏକସଙ୍ଗ ।
 ଶ୍ରୀମ ଦୁର ମାଗ୍ର ସୁତ ଏହି ତିନିମୁଣ୍ଡି
 ସମରରେ ନିଶୋଧନ କଲେ ବହୁ ରଥୀ ।
 ଦଶସହସ୍ର ଗଜନ ହେଲେ ଏକମୁଖ
 ଏକ ଯାବେଡ଼େ କଲେ ଘେନଣ ସାୟୁକ ।
 ଆକାଶ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲ କର ଶରବୃଷ୍ଟି
 ହସ ଦିଗରେ ସବୁ ବାଣ ଗଲ ଘୋଟି ।
 ସାଧୁ ହେ ପାଣ୍ଡବ ବୋଲି ହେଲ ଶୂନ୍ୟବାଣୀ
 ଏ ଦୁଃସହ ସମରକୁ କୁମ୍ଭେ ଗାରମଣି ।
 ପହଳ ସମର ଦେଖି ପବନ ନନ୍ଦନ
 ରଥ ତେଜ୍ୟାକରି କଲେ ପାଦରେ ଗମନ ।

ମନ୍ଦର ପଦ୍ମ କବା ଆସୁଅଛୁ ଉଠି
 ଗଦା ବୁଲଇଣ ତଥା ଶ୍ରୀମସେନ ଜଟି ।
 ଲୋଡ଼ ଶିର ନ ସହଇ ଯାର ଗଦାଘାତ
 ସେ ଗଦାଘାତରେ କାହୁଁ ରହିବ ବା ରଥ ।
 ହସ ସାରଥ୍ୟ ଆଦି ଯେ କିଛି ନ ରହିଲେ
 ଭଜିଲ କୌରବ ବଳ ସବେ ପଳାଇଲେ ।
 ଦେବଙ୍କ ଦୁଃସହ ଅଟେ ଶ୍ରୀମସେନ କୋପ
 ଜୟଦ୍ରଥକୁ ଦେଖିଣ ବଢ଼ିଲ ତା ବର୍ପ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ କୋପ ହୋଇ ତାହାକୁ ପୁଛଇ
 ଏସନକ ପ୍ରତିଜ୍ଞରେ ତୋର କିସପାଇଁ ।
 ପାଦଗତି କରି ପୁଣ ଧାମଇଁ ପାଦନ
 କୋପେ ପିଟିଲ ତା ରଥ ଆନ ରଥ ଘେନି ।
 କୋନ୍ତ ମୁନେ ବହୁ ସୈନ୍ୟ ମାରଲ ନକୁଳ
 ପୁଣିହିଁ ବହୁତ ଶର ବଜିଲ ପ୍ରବଳ ।
 ଆକାଶ କର୍ମିଲ ଶ୍ରୀମସେନ ଦେଲ ରଡ଼ି
 ଯେଉଁପରି ଆକାଶରେ ଶୁଭେ ଘଡ଼ିବଡ଼ି ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ମୁଣି ଦେଖି ସିନ୍ଧୁ ଗଜସୁତ
 ତିନିଗତ ରଥୀସହ ଉଠିଲ ଭରିତ ।
 ପରିଦ କୁଡ଼ି ନାଶିତ ଖଡ଼ଗ ଲଙ୍କିଆ
 ଝଟକ ଦଶନ୍ତ ସବେ ବିଜୁଳର ନିଆଁ ।
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ସବେ ଶ୍ରୀମକୁ ପ୍ରହାର
 ଶସ୍ତ୍ରରେ ପଡ଼ି ସେ ଅସ୍ତ୍ର ହୋଇଯାଏ ଚୁର ।
 ଦେନକରେ ଦେନଗଦା ଘେନଣ ମାରୁତି
 ଏକା ପ୍ରହାରକେ ମାରେ ପଞ୍ଚଦଶ ରଥୀ ।
 ପାଦଭରେ ବଳ ଦଳ ହୁଅଇ ମେଦନୀ
 ବଧା ଗୋଇଠାରେ ମଲେ ବହୁତ ସରନ ।
 ଭୟେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଗଲେ ସମରକୁ ଗୁଡ଼ି
 ପ୍ରବ୍ୟ ହୋଇଲେ ସବେ ଶୁଣି ଶ୍ରୀମରଡ଼ି ।
 ବସିଣ ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିଲେ ସମରେ
 କବର ନାଗଲେ ତିନି ପାଣ୍ଡବ ସମରେ ।
 ଦଣ୍ଡଭଗ୍ନ ଦେଖିକରି ଦୁଃଖୀଲାବଲ୍ଲଭ
 ଗଗରେ ଡାକିଲେ ଆରେ ଆରେରେ ପାଣ୍ଡବ
 ରେ ରେ କାର ଶୁଣିକରି ଶ୍ରୀମ ମହାବଳ
 ଘୃତ ସଂଯୋଗ ହୋଇଲେ ଯେସନେ ଅନଳ ।
 ବାଆନ ବାଆନ ଘର ଦେନ ଗଦା ନେଇ
 ଜୟଦ୍ରଥ ରଥ ପରେ ପିଟିଲକ ଯାଇ ।

ଏକ ପ୍ରହାରକେ ଭଗ୍ନ ହୋଇଗଲା ରଥ
ପାବନତ ହୋଇକରି ରହେ ଜୟଦ୍ରଥ ।
ଏକ ହସ୍ତରେ କୁଠାର ଅନ୍ୟ ହସ୍ତେ ଶୂଳେ
ଯଥା ଶିବ ଦିଶିଥିଲେ ଅନ୍ଧକ ନିର୍ମଳେ ।
ଜୟଦ୍ରଥକୁ ଦେଖିଣ ଧାମେ କୃକୋବର
ସହବେଦ ବୋଲେ କୁମ୍ଭେ ସମର ନ କର ।
ରୁଦ୍ରଅସ୍ତ୍ର ଘେନିଲଣି ସିନ୍ଧୁ ଅଧିପତି
ଏଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ପରାଜିତ ହେବା ତାର କତି ।
ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠି ପୁଚ୍ଛିଲେ ସହବେଦ ପ୍ରତି
ଏଥିର କିସ ଚରିତ କହ ଆମ୍ଭକତି ।
ଶୁଣି ସହବେଦ କହେ ହେ ନିପତି ଶୁଣ
ବହୁତ ଦିନର କଥା ଏହୁ ନୁହେଁ ଜାଣ ।
ସହବେଦ ବୋଲେ ସ୍ୱାମୀ ଶୁଣ ମହାପତି
ଥିଲବେଳେ ଆମ୍ଭେମାନେ କୁଣ୍ଡଳୀ ବନସ୍ତେ ।
ପାଞ୍ଚସର ଗଲୁ ଆମ୍ଭେ ବନେ ମୃଗମାରୀ
ଆଶ୍ରମରେ ଥିଲେ ଏକା ଦ୍ରୌପଦୀ ସୁଦୟା ।
ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ ଘେନି ଦିଷ୍ଟୁ ରଥା କୂଳେ
ଦ୍ରୌପଦୀ ସେ ଚଣ୍ଡାଳ ହରିନେଲ ବଳେ ।
ଯୌମ୍ୟ ପୁରୋହିତ ତାକୁ ବୁଝାଇଲେ ଯେତେ
ତାଙ୍କ କଥା ନ ଶୁଣିଲୁ ସେହୁ କର୍ଣ୍ଣପଥେ ।
ଶରଭର ହୋଇ ତହୁଁ ଗଲେ ପୁରୋହିତେ
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କହିଲେ ଯାଇ ନନ୍ଦନ ବନସ୍ତେ ।
ଆମ୍ଭ ଗୁରୁ ଶ୍ରବକି ଯେ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଶର
ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଷସମ ଦୁଃଶୀଳାର ପାଇଁ ।
ତାକୁ ପ୍ରାଣରେ ନ ମାରି ଦ୍ରୌପଦୀକୁ ଆଶ
ପ୍ରସମାନ ବେଳ ତାର ସାର ବଡ଼ପଣ ।
କୁମ୍ଭର ଆଜ୍ଞାରେ ଗଲୁ ଆମ୍ଭେ ଗୁରୁସର
ସରସ୍ୱତୀ କୂଳେ ଶ୍ରୀମ ଓଜାଳିଲେ ଯାଇ ।
ସୈନ୍ୟବଳ ଯାହାଥିଲା ମାରିକଲୁ ହତ
ଗବାବାତେ ଶ୍ରୀମସେନ ଶ୍ରୀ ଦେଲେ ରଥ ।
ଦ୍ରୌପଦୀ ଛାଡ଼ି ପଳାଏ ପାବନତ କରି
ବହୁଶାସ୍ତି ବେଳେ ତାର କେଶକୁ ଓଟାଇ ।
ଜାନୁତଲେ ଗଲାଲଲେ ତାକୁ ସାତଥର
ଏଥୁ ସଜଡେ ବହୁତ ହୋଇଛି ପ୍ରହାର ।
କୁମ୍ଭର ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ତାକୁ ନ ମାରଲୁ
ଶରଭରରେ ତାହାକୁ ସାତବେଶ କଲୁ ।

ପରୁରଣ ତାହାକୁ ଯେ କରଇଲୁ ସତ୍ୟ
ପ୍ରାଣେ ନ ମାରିବୁ ତୋତେ ଆରେ ଜୟଦ୍ରଥ ।
ସଦବା ତୁ ବୋଲଇବୁ ପାଣ୍ଡବକ ଭୂତ୍ୟ
ଏସନକ କରଇଲୁ ଆହେ ଧର୍ମସୁତ ।
ସତ୍ୟକରଣେ ଗୁଡ଼ିଲୁ ଗଲ ପ୍ରାଣ ଘେନି
ରାଜ୍ୟକୁ ନ ଗଲ ସେହୁ ହୋଇ ଅଭିମାନ ।
ଗୌରୀ ନଦୀକୂଳେ କପିଳାସର କନ୍ଦର
ତହିଁ ବନେ କରନ୍ତି ଭଜା ମହେଶ୍ୱର ।
ଅନ୍ଧକକୁ ନିବାରଣ ସୁଖେ ଛନ୍ତି ରହି
ପଡ଼େ ଗଙ୍ଗାମାର ତହିଁ ତଳଧାର ହୋଇ ।
ସେହି ନଦୀକୂଳେ ଯାଇ କରଇ କୁଟୀର
ତପସ୍ୟା କରଇ ତହିଁ ସିନ୍ଧୁ ନୃପବର ।
ନିଶ୍ଚଳେ ବସିଲୁ ଦିବାସେ ନାହିଁ ଶୟ୍ୟା
ଆହାର ଦିହାର ସବୁ କରଦେଲ ତେଜ୍ୟା ।
ଏ ବଧୂରେ ଦଶବର୍ଷ କରଇଲ ଧ୍ୟାନ
ସିଂହ ଶୟ୍ୟାରେ କର୍ମିଲ ଶିବକ ଆସନ ।
ଚନ୍ଦ୍ରବାର ଯେ ଅଶ୍ଳେଷା ନକ୍ଷତ୍ରର ଶ୍ରେଣ
ବାଳବ ନାମେ କରଣ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଯୋଗ ।
ତିନି ପ୍ରହର ପ୍ରବେଶ ଶୁନ ମଧ୍ୟ ବେଳ
ବୃଷର ଆଶେହି ବନେ କରଲେ ସୁତଳ ।
ରୁଦ୍ର ବୋଇଲେ କୁ ବର ମାଗ ସିନ୍ଧୁସୁତ
ଭକ୍ତ ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ମୁହିଁ ସିଂହଗତ ନାଥ ।
ମୁହିଁ ବରବାଚା ସିନା ପରଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
ବାତବ୍ୟ ପୁରୁଷ ମୁହିଁ ସଦଜନ ରଖି ।
ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେ ଯେବେ ବଞ୍ଚିନାଥ କୁହ
ପରମଗତି ଲଭିଲି ତୋର ରୂପ ଗୁଣ ।
ବାରବର୍ଷ ତପବଳି ଲଭି ବହୁ କେଶ
ବେଶିବ ମୁଁ ନିଜରୂପ କର କୁ ପ୍ରକାଶ ।
ଜୟଦ୍ରଥ ବାକ୍ୟେ ନିଜ ରୂପ ପରକାଶି
ସନୟନ ଶୁଣିକର ରୂପକୁ ପ୍ରକାଶି ।
ସିଂହ ଗବା ଶକତି ଶୋହେ ବେନକରେ
ଜଟାକଟୁ ଲମ୍ବ ଅଛି ପଥ ମସ୍ତକରେ ।
ସୋମ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅନଳ ଯେ ହୁଏ ତିନି ନେତ୍ର
ପ୍ରବଣ ମଳ ଜଟାରୁ ବହେ ଅବରତ ।
ଏ ବଧୂରେ ପଞ୍ଚବଣ ନୟନ କପୋଳ
ଉରେ ପିନାକ ତମ୍ବୁର ଦଶେ ମହୋଦ୍ଧୁଳ ।

ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ଯେ ସରସ୍ବତୀଙ୍କର ମର
 ଶୂନ୍ୟଗାମୀ ହୋଇ ବହୁଅଛି ତଳଧାର ।
 ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥୁ ଉପୁଜିଲ କାଳକୃତ
 ଅତଶୋଭା ଦଶର ସେ ମଳବର୍ଣ୍ଣ କଣ୍ଠ ।
 ଦ୍ଵାବଶ ନୟନ ଶୋଭେ ରୁଚିତ ତା ତନୁ
 ଅନିକାରିକ ଯେ ସଦା ପୂଜେ ଶତମନ୍ୟୁ ।
 କୋଟିଏ ସହସ୍ର କଳ ପିନାକ ଯା କରେ
 ମୁଗାଙ୍କ ଧାରଣା ନାଥ ଅତିକ୍ରମ ଦଶରେ ।
 ଖଣ୍ଡ ମହାଶବର ଶ୍ଵେତ କର୍କଟ ତନ୍ତ୍ରକ
 ଶରେ ଅଶ୍ଵକୁଳ ନାଗ ସଦା ବିରାଜିତ ।
 କଳେକଳେ ଦିଗମ୍ବର ନିଜ ରୂପ ଧରି
 ବବତ ଶାରଳା ଦାସ ଶିବ ସୁର ସୁର ।
 ଭବଲେ ଯେ ଦଶନାଥ ନାମ ମମତ୍ରଦେ
 ଫରମଗତି ପାଇବ ତବ ପରସାଦେ ।
 ଫଳେ ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ଯେ କାର୍ତ୍ତିକ କୁମର
 ଫଳାୟକ ଜୟନ୍ତକ ନୟୀ ମହାବଳ ।
 ଶ୍ରୀମଦ୍ ଗୁପ୍ତ ପ୍ରତପ୍ତ ମଣିଭଦ୍ର କାଳୀ
 ଚୌବକୋଟି ଶିବଶେ ଘେନି କଳେ ଖୁଳୀ ।
 ତଳ ତଳ ବୃଷଭରେ ଯାନ୍ତି ଗଣ ଘେନି
 ନବଲକ୍ଷ ତମ୍ବୁର ଯେ ବାଜେ ଟିକିଟିକି ।
 ଶିବଗଣେ ଘେନି କଳେ କଳେ କୁରୁହଳେ
 ଜୟଦ୍ରୁପଦୁ ସେ ନିଜରୂପ ଦେଖାଇଲେ ।
 ନିଜରୂପ ବେଶି ସିନ୍ଧୁଗଙ୍ଗା ପରଶାମ୍ବି
 ହାହି ହାହି ବୋଲି ଉଠେ କରଇ ବରମ୍ ।
 ଶଶିର ବୋଇଲେ ବରମାଗ ସିନ୍ଧୁଗଙ୍ଗ
 ମୋହର ପ୍ରସନ୍ନେ ତୋର ସିଦ୍ଧହେଉ କାର୍ଯ୍ୟ
 ବରମାଗ ଜୟଦ୍ରୁପ ବୋଲନ୍ତି ଧୂର୍ଜଟୀ
 ଫନୋବାଞ୍ଛା ପୁରାଇଣ ଦୁଅ ତୁହି କୁଣ୍ଡି ।
 ଚେପଟ ଯୋଡ଼ି ତହିଁ ବୋଲେ ସିନ୍ଧୁଗଙ୍ଗ
 ପାଣ୍ଡବେ ଜିଣିବ ମୋର ଅନ୍ୟ ନାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ
 ଶିବ ବୋଇଲେ ମାଗିଲୁ ନିଦାରୁଣ ବର
 ଯାହା ବାଞ୍ଛା କଲୁ ତାହା ଦେବେ ଅଗୋଚର
 କରତରୂପେ ଅର୍ଜୁନ ବୁଲୁଥିଲ ବନ
 ତାହାର ମୋହର ଭେଟ ହେଲ ଏକଦିନ ।
 ମୋତେବୋଇଲେତୋର ଘେନିଲେମୁଁ ପ୍ରାଣ
 ମୋହର ଏଥୁରେ କିସ ହୋଇବ କାରଣ ।

ଏହା କହି ଧନୁହଳେ ବୁଲଇଲ ମୋତେ
 ପୁଣି କଦାବର ପ୍ରତି ଦେଲକ ପଶ୍ଚାତେ ।
 ପାଣ୍ଡବତ ଅକ୍ଷୟ ଯେ ତୁଣ ଉପେ ଦେଲ
 ଶରଣ ପଶିଣ ମୁହିଁ ରକ୍ଷାଗତ ଦେଲ ।
 ମଳେନ୍ଦ୍ରହରଣେ ମୋତେ ଦେଲେ ଯେ ଅବସ୍ଥା
 କହନ୍ତେ ନ ସରଇ ସେ ସମର ବାରତା ।
 ଦ୍ଵାରକାରେ ଶମ୍ଭୁଶ୍ଵ ରଣେ ଜୟ କଲ
 ସୁଭଦ୍ରା ବେଶକି କଲେ ଏକା ହରି ନେଲ ।
 ଖାଣ୍ଡବ ଦହନ କାଳେ ଇନ୍ଦ୍ରର ବିବାଦେ
 ତେଜଶକୋଟି ବେଦତା ନ ପାରିଲେ ଯୁଦ୍ଧେ
 କରତା ଜଗଜ୍ଞେ ସେ ପାର୍ଥ ମହାଯୋଧୀ
 ଅଗ୍ନିହର ଭବକଲ ଲୁ ଦୁରୁଦ୍ଧ ବ୍ୟାଧି ।
 ରାଜସୁୟ ଦଞ୍ଜକାଳେ ଗଲ ସେ ପାତାଳେ
 ନବହୀପା ପୃଥ୍ଵୀ ଧରେ ତାର ଧନୁହଳେ ।
 ମୁହିଁ ତାକୁ ସର୍ବସମ ନ ହୋଇଲି ରଣେ
 ତୁ ଜିଣିବୁ ବର ମାତ୍ର କେବଣ କାରଣେ ।
 ଦରମାଗୁ ପଶୁବନ୍ଧୁ ରଣେ ଜିଣିବାକୁ
 ସମରେ ଜିଣିବୁ ଆନ ସେ ଶୁର ଭରଣୁ ।
 ଅର୍ଜୁନ ରଖ ବୋଲଣ ଡାକିବ ଯେ ଯୋଧୀ
 ତାକୁ ମାଇଲେ ଏ ବର ନ ହୋଇବ ସିଦ୍ଧି ।
 ପିନାକ ସମାନ ଏ ଧନୁ ତାକୁ ଦେଲେ
 ନୃପତିଙ୍କୁ ଜଣ ବୋଲି ଶଙ୍କର ବୋଇଲେ ।
 ପ୍ରଥମଯୁଦ୍ଧେ ଆମ୍ଭର ପୁତ୍ର ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଆପେ ଜେବନ କରିଲ ଏହା କର ଧନୁ ।
 ସେ ଧନୁ ଧରନ୍ତା ଯେବେ ଜୟଦ୍ରୁପ ହାତେ
 ଅବ୍ୟାପି ଆମ୍ଭେ ସରବେ ନ ଥାନ୍ତି ଗାଞ୍ଜିତେ ।
 ଏବେ ଆଣିଲ ସେ ଧନୁ ପିନାକର ସମ
 ତାକୁ ରଣେ ଜିଣିବାକୁ ହୋଇଲୁ ଅକ୍ଷମ ।
 ସିନ୍ଧୁ ଖଟାଙ୍ଗ ଆଉ କାଳାନଳ ବାଣ
 ଏହା ଥିଲେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ନ ଜଣନ୍ତା ରଣ ।
 ସହଦେବଠାରୁ ଶୁଣି ଶର ଶ୍ରୀମସେନ
 ଯୁଦ୍ଧ ନ କରି ରହିଲ ହୋଇଣ ମଉନ ।
 ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଅନାଦି ପୁରୁଷ
 ଅନନ୍ତ ରୂପେ ପୃଥ୍ଵୀ କରଇ ପ୍ରକାଶ ।
 ଏଥିକ ଅନନ୍ତ ନାମ ଜଗତରେ ଖ୍ୟାତ
 ଜୟ ମଳାୟାଦିହାସ ଅନାଦି ଅରୁଣ ।

ମୁହିଁ ପ୍ରଭୁ କି କହିବି ତୁମ୍ଭ ଯେଉଁ ଯଶ
ତମ୍ଭ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ତାରା କରନ୍ତି ପ୍ରକାଶ ।
ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝାନ୍ତି ମଧ୍ୟେ ଯେତେ ଜାଣିବ
ସବୁର ଗୁହାରି ପ୍ରଭୁ କୁହିବି ସବ ।
ତୁମ୍ଭ ସୃଷ୍ଟି ମୁହିଁ କି ଅଟଇ ବାହାର
ତେଣୁ ଶୁଣା ଯାଉନାହିଁ ଗୁହାରି ମୋହର ।
ପାପୀ ପର ପୀଡ଼ନରେ ହେଉଛି ଅପୟ
କ୍ଷଣେ ଶାନ୍ତି ନ ମିଳଇ ଆହେ ବୟାମୟ ।
ନିଶ୍ଚଳରେ କୁମ୍ଭ ନାମ କରିବାକୁ ଧ୍ୟାନ
ନାହିଁ ଅବକାଶ ସମେ ଆସୁଛି ଶମନ ।
କି ବୁଝି କରିବି ପ୍ରଭୁ ନ ପୁରୁଷ କିଛି
ଶାରଳାଦାସ କୁମ୍ଭର ଆଶ୍ରୟରେ ଅଛି ।

ଅଭିମନ୍ୟୁର ଏକାଦଶଦ୍ୱାର ଭେଦ ଓ ଅଭିମନ୍ୟୁ ବଧ

ପରାକ୍ରମ ପରାକ୍ରମ ମନୁ ନିପରାୟ
ପୁଣି କେଉଁ କୃତ୍ୟ ହେଲ କହ ମହାଶୟ ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବକୁ ମୋହର ମାନସ
କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୂଳ ଶୁଣ ହେ ନରେଶ ।
ଏଥୁ ଅନ୍ତେ ଶୁଣି ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ କଥା
ରୁଚିବେଲେ ପଣ୍ଡିତଙ୍କୁ ଆଣିଣ ବାରତା ।
ସ୍ୱାମୀ ଅବଧାନ କରି ଦେବ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
ଜଣିଲେ ଅର୍ଜୁନ ଜଳଧର ପଞ୍ଚଦାର ।
ତୌରପଣୀ ଲକ୍ଷ ଲେଖ ଯେଉଁ ତହିଁ ଥିଲେ
ପଞ୍ଚବତ୍ସରେ ତୌବନ ଲକ୍ଷ ତହିଁ ମଲେ ।
ରାବଣ ଲଗିଅଛି ସେଠାରେ ସଂଗ୍ରାମ
ସବା ଲଗି ରହିଅଛି ନାହିଁ ଯେ ବଞ୍ଚାମ ।
ମହତ୍ତ୍ୱ ସଙ୍ଗରେ ଥିଲ ଯେହ୍ନେ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ
ମାଇଲେ ସେ ନ ମରଇ ଦୁଃସାର ବନୁଜ ।
ତାହାର ରୁଧିର ଯାଇ ପଡ଼ିଗଲ ଶିତି
ସେହି ରୁଧିର ଦାନବ ହୁଅଇ ଉପୁଡ଼ି ।
ସେହିପରି ପଡ଼େ ଯହିଁ ଏହାଙ୍କ ରୁଧିର
କୋଟି କୋଟି ହୋଇ ଜାତ ହୁଅନ୍ତି ଅସୁର
ଏବେ ଆସି ହେଲ ଦେବ ପ୍ରହର ଯେ ବେଳା
ଆଉ ପାଞ୍ଚବତ୍ସ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥାଅ ହେଲା ।

ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ ହେଉ ଆସି ଏହି ରାତି
ତତ୍ତ୍ୱବ୍ୟୁତ ଭେଦକରି ଜଣିବେ ସବୁନ୍ତି ।
ଏହା ଶୁଣି ପାଣ୍ଡବ ଯେ ହରଷ ହୋଇଲେ
କେହ୍ନେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ବାହୁଡ଼ିବି ବଢ଼ିଲେ ।
ଏବେ ଶୁଣି ଜଳଧର ବ୍ୟୁତର ସମର
ବଞ୍ଚାମ ନାହିଁ କିହ୍ନେ ଭରସା ପସର ।
ନବଦ୍ୱାର ଜଣିଗଲେ କୁଣ୍ଡ ଧନଞ୍ଜୟ
ସେ ଦ୍ୱାର ସମର କଥା ଅଟେ ଅତିଶୟ ।
ବାହାନ୍ତି ଯେ ଭୁରଜମ ବେଦଗାର ବଳା
ରୁଧିର ଜଡ଼ିତ ହୋଇ ନ ଦିଶଇ କଳା ।
ରଥ ବାହି ଧନଞ୍ଜୟ ଭିତରକୁ ଗଲେ
ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯେଉଁ ଆସି ତାଙ୍କୁ ଓଗାଳିଲେ ।
ଉଟି ଗର୍ଭର ଶ୍ରେଣୀ ହୋଇଛି ବାହନ
କେହି ବା ବ୍ୟୁତ ପିଠିରେ କରୁଛି ଆସନ ।
କୁଠାର ପଶୁ କୋବାଳ ଧରିଛନ୍ତି କରେ
କିଏ ସେ ସାହସୀ ହେଇ ପଶିବ ସମରେ ।
କଡ଼ା ମରବଳ ଶ୍ରେଣୀ ସେ ଦାଉଛି
ବାଜେ ଦୈତ୍ୟ ନାଚନ୍ତି ଖେମଟା ନାଟଶ୍ରୁତି ।
ପିଣ୍ଡକୁ ମହତ୍ତ୍ୱ ସବେ ମତଙ୍ଗେ ଶ୍ରେଣୀ
ଭକ୍ଷନ୍ତି ଆନନ୍ଦେ ଗୋରୁ ମହତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରଗଳ ।
କାରଣ ମରଣ କରି କେହି ନ ଜାଣନ୍ତି
ବନ୍ଧେ ତଳଟିଣ ହାଡ଼ ମାଂସକୁ ଶ୍ରେବାନ୍ତି ।
ଧର୍ମଧର୍ମ କୋଲିଯାହା ନ ଜାଣନ୍ତି ଦେବ
ଏକ ଯେଉଁକୁ କରନ୍ତି ଲକ୍ଷେ ଯେଉଁ ବେଳ
ଧରଧର ମାର ମାର ତାକ ଅହରତ
ପାଦଭର ନ ସହଇ ବୟାମୟ ମାତ ।
ଏକ ପଡ଼ିଲେ ଆରେକ ଉଠେ ଅବତର
କଳିକଳା ଶବଦରେ କେହି ନୁହେଁ ସର ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ କୁହେ ଶୁଣି ଭଗବାନ
କାହିଁକି ବ୍ୟକୁଳ ମୋର ହେଉଅଛି ମନ ।
ସଂଗ୍ରାମରେ ପରାଜୟ ହୋଇବ କି ଆନ
ଏ ବ୍ୟୁତ କୁଟ ପରାୟେ ଦିଶେ ବେଦଗାର ।
କାକମାନେ ପୁନଃ ପୁନଃ ଗୁଡ଼ନ୍ତି ବୋବାଳ
କାହିଁକି ହେଉଛି ଏହା ନ ପାରେ ମୁଁ ଭଲ ।
ଶୁକ୍ରଶୁ ବୋଇଲେ ପାର୍ଥ ମହାର ଗହଳେ
ତେଣୁ ରବି କରୁଛନ୍ତି ଏହି କାକମାନେ ।

ଏହା କହୁ ରଥବାହୁ ନେଲେ ଅତିବେଗେ
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ମାରିଲେ ପାର୍ଥ ସେ ପ୍ରହର ଆଗେ
 ଶୁଣ ଚଇତନ ଏବେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ କପଟ
 ଯେତେ ମାଇଲେ ନ ସରେ ଅସୁରଙ୍କ ଥାଟ ।
 ହୃଦୟରେ ବରୁଣନ୍ତି ଦେବ ପୀତବାସ
 ତେଣେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ରଣେ ନୋହିଲେ କିନାଶ
 ଏଣେ ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ ସପ୍ତ ହେବ କାହିଁ
 ଯେତେ ମାଇଲେ ଅସୁର ଶେଷ ହେବ ନାହିଁ
 ଯାହାଙ୍କ ମାୟାକୁ ଜଣି ନ ପାରନ୍ତି ହର
 ସେ ମାୟା ଜାଣିବ ତାହିଁ ପାର୍ଥ ଧନୁର୍ବର ।
 ଏହି ମାୟାବଳେ ତହିଁ ହୃଦ ରଣଗୋଳ
 ସିନ୍ଧୁ ମନ୍ଥନ ପ୍ରସାୟେ ଶୁଭର ଚହଳ ।
 ମନୁ ପରାଜିତେ ପୁଣି ଅସ୍ତେ ମୃତ୍ୟୁ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଗଲ ତେଣେ କର୍ଣ୍ଣର କତିକି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ମନୁଲ ପୁଣି ସହଦେବ
 ଏ ବରୁଣୁ ଓଗାଳିଲ ସିନ୍ଧୁ ଗଜଦେବ ।
 ସେ ତ ନ ପ୍ରହର ଏହୁ ନ ପାରିଲେ ଯାଇ
 ଯେଣୁ ଶିବଙ୍କଠାରୁ ସେ ବର ଥିଲ ପାଇ ।
 ଏକା ଏକରଥେ ବସି ଗଲ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 କେମନ୍ତ ହୋଇଲ ଯୁଦ୍ଧ କହ କୁମୁଦନୁ ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଦେବସ୍ବତ ମନୁ ଶ୍ରୋତା
 ଶୁଣ ଆହେ ମହାଶୟା ଅଭିମନ୍ୟୁ କଥା ।
 ସେନା ମଧ୍ୟେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ରଥ ଦେଲ ବୁଲି
 ଚନ୍ଦ୍ର କରଣ ପ୍ରସାୟେ ଦିଶଇ ଧବଳି ।
 ଭୟଙ୍କର ଚହବ୍ୟୁତ ଭେଦଗଲ ପେଲି
 ଲେଉଟିବା ଭେଦ ଜାଣି ନ ପାରିଲ କଳୀ ।
 ରଣ ହାୟୋଳ ଲଗାଇ ରଥ ଚଳିଯାନ୍ତେ
 ଭୀମଗଲେ ରଥମାନେ ତା ଗମନ ପଥେ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ ଦେଖିଣ କୃଷ୍ଣକର୍ଣ୍ଣ କାପେ
 ବରୁଣିଲେ ଧନଞ୍ଜୟ କଲେ କି ବିଜୟେ ।
 ପଳାନ୍ତେସୈନ୍ୟ ଗୋଡ଼ାର ମାରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଖଣ୍ଡିତ କୋନ୍ତରେ ଛେଦଇ ସବୁଙ୍କର ଧନୁ ।
 ପୁଣି ଜାଣିଲେ ନହଇ ଏହୁ ପାଲଗୁଳ
 ତହୁଁ ବିକ୍ଷଳେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଉତ୍ତମାନ ସେନ ।
 ଦେବକୋଟି ରଥ ରଥୀ ପାଞ୍ଚକୋଟି ହସ୍ତୀ
 ନବକୋଟି କୁରୁଜନ ସାଗରେ ପକାତ ।

ଏତେ ସୈନ୍ୟ ଏକକାଳେ ଦେହଲେକ ରଥ
 ଅନର୍ଥୀୟ ଶରମାନ କରନ୍ତି ଆକାତ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ତାକହୁଏ ଶୁଣ ହେ କେତନ
 ସମ୍ଭାଳି ଆ ଅଶ୍ବକୁ ନ କ୍ଷେପନ୍ତି ଗଗନ ।
 ସାରଥୀ ବୋଇଲ ଏ ତ ସମର ଗହନ
 ଏଥିରେ ପଶିଲୁ ତୁହି ବାଳୁତ ନନ୍ଦନ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୋଲେ ମୁହିଁ ରଣେ ଜଗଜ୍ଜେତା
 ଜାଣୁନାହିଁ କି ସାରଥୀ ଅର୍ଜୁନ ମୋ ପିତା ।
 ତୁ ବୋଇଲୁ ଏହି ରଣ ଅଗମ୍ୟ ଗହନ
 ଏହା ବହିବାକୁ ମୁହିଁ ଅଟେ ହୃତାଶନ ।
 ବେଶ ମୋହର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଆଉ ରଣ ରଜ
 ସମ୍ଭାଳି ରଖ ତୁ ରଥ ଆବର କୁରୁଜନ ।
 ଏହା କହୁ କ୍ଷେପେ କାଣ୍ଡ ବନ୍ଧେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଏକ ପ୍ରହାରକେ ଛେଦେ ସବୁଙ୍କର ଧନୁ ।
 ପୁଣିହିଁ ହାବୋଡ଼ାଶର ବିନେ ତିନିକୋଟି
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ରଥ ଭଙ୍ଗ ତଳେ ଗଲ ଲେଟି ।
 ଭାବି ରଥମାନେ ଯହୁଁ ହେଲେ ମସିଗୁଣ୍ଡା
 ସମରେ ଧାଏଁ ପାଣ୍ଡବକୁଳ ପୁଷ୍ପ ଶଶୀ ।
 ଏକମୁଖ ହୋଇକରି ତହୁଁ ସର୍ବ ଯୋଧୀ
 ଆକର୍ଣ୍ଣ ପୁରାଇ ଶର ବିକ୍ଷଳେକ ସନ୍ଧ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ସେହିଠାର ବେଶି ଅର୍ଦ୍ଧପଥେ
 ଲକ୍ଷେଶର ମାରି ତାହା ଛେଦଇ କଷ୍ଟତେ ।
 ଏକ ଏକ ଶରକରେ ପଡ଼େ ଏକ ରଥୀ
 ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିମଲେ ଲେଟନ୍ତି ପକାତ ।
 ଜମନକ ସମନକ ନାମେ ଦେବି ସପ୍ତେ
 ଏକଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଭେଦ ସମରେ ବିଜୟେ ।
 ଏକ କାଳେ ନବଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଭେଦ ଧନୁ
 ଶତପୁରରେ ଦେହଲେ ଯାଇ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
 ପଞ୍ଚଶିଖ ନାଗଚକ୍ର ସମ ଦେଇଥିଲେ
 ତୁଣୀକୁ ଅଭିମନ୍ୟୁ ସେ ବେଶରେ କାଢ଼ିଲେ ।
 ସେ ଶରକୁ କରେ ଧରି ସୁଭଦ୍ରାର ସୁନୁ
 ବସାଇଲ ତାହା ନେଇ ଆସଣାର ଧନୁ ।
 ନବଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ସେ ନବଲକ୍ଷ ବାଣ
 ବିନିନ୍ଦେଶ ଛଇଛୁଡ଼ି ଫୁଟି ସଜାଗଣ ।
 ନବଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ସର୍ବେ ପଡ଼ିଲେକ ତଳ
 ତାଙ୍କ ଉପରେ କେତନ ରଥ ଦେଲ ବୁଲି ।

ସହସ୍ର ପ୍ରମାଣେ ରଥୀ ତନୁସପ୍ତ ବସ୍ତ୍ରୀ
ପଥସାଗର କୁରଙ୍ଗ ସାଗରେ ପ୍ରବାତ ।
ଏତେକ ମାରିଣ ତହୁଁ ବୋଲେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
କୃଷ୍ଣସ୍ତ ଦ୍ଵାରେ ରହିଛି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ସୁନୁ ।
କ୍ଷତ୍ରିୟବର ଶ୍ଵେତେଇମଲ୍ଲ ଗାର କର୍ଣ୍ଣ
ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋବିନ୍ଦ ସମରେ ଅଟେ ସେ ଭଜନ ।
ତାହାର ସମ୍ମୁଖେ ରଥ ତଳାଅ ଭରିତ
ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରାୟେ ମଣିଲ୍ଲ ଦିନକର ସୁତ ।
ପୁଣି ବିବରଣ ଏ ତ ନୁହଇ ଅର୍ଜୁନ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସାଗସ୍ତ କାହିଁ ସେ କପିବେତନ ।
ଏମନ୍ତ ବିବରୁଛନ୍ତି କର୍ଣ୍ଣ ମହାରଥୀ
ଏକାଲେ ଧବଳରଥ ପ୍ରବେଶିଲ୍ଲ କଟ ।
ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ ଦେଖିଣ କ୍ଷତ୍ରିୟକଣ୍ଠେଷୁ
ବୋଇଲ୍ଲ ରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଏଡ଼େ କୁହ ଦୁଷ୍ଟ ।
ଏ ମହାଯୁଦ୍ଧରେ ପଶୁ କି କଥା ତୋହର
ଗୋ ଦ୍ଵିଜ ହେଲେହେଁ ଯହିଁ ଛେଦବଦ୍ଧ ଶିର
କାଳବୃଦ୍ଧ ତରୁଣାଦି ସବେ ମିଶ୍ରାମିଶ୍ରୀ
ଅବଶ୍ୟ ମରଇ ରଣେ ସେହୁ ଆ ଏ ପଣି ।
ଏ ସମୟେ ପଣିଲୁ କୁ ହୋଇଣ ନଃଶଙ୍କା
ଅଶୀ ସହସ୍ର ସଜାଙ୍କୁ କୁ ବାଳକ ଏକା ।
ଶ୍ରୀମାର୍ଜୁନ ମାତ୍ରୀସୁତେ ଆବର ସୁଧୂଷ୍ଟି
ଏମାନଙ୍କଠାରୁ କୁ କି ଅଟୁରେ ଗରିଷ୍ଠି ।
ବେଉଁ ଅଭିମାମ୍ନ ହୋଇ କୁହ ଆରେ କାଳ
ମିଛେ କପାଉଁ ସୁଗ୍ରାମେ ପଣିଲ୍ଲ ତଣ୍ଡାଳ ।
କେମନ୍ତେ କୃଷ୍ଣ କୁହର ଅଟେ ସାହାପକ୍ଷ
ସଙ୍ଗେ ବେଇ ନାହିଁ ରଥ ରଥୀ ତୋର ପକ୍ଷ ।
ହସିବା ଖେଳିବା ପ୍ରାୟ ବିବରଲୁ ଅବା
କାହିଁକି ସମରେ ପଣି ଦ୍ରୋଣ ହେଲ୍ଲ ବାବା ।
ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵାରରେ ଥିଲେ ସପ୍ତଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣେ
ଏ ମନ୍ତ୍ରମଣ୍ଡଳେ ତାଙ୍କୁ ଜଣିବ କେ ରଣେ ।
ସେହାରୁ ଜଣି କୁହ ଆସିଲୁ କେମନ୍ତେ
ବାଳକ ବୋଲଣ ଅବା ଗୁଡ଼ବେଲେ ତୋତେ
ଦ୍ଵିଗସ୍ତ ଦ୍ଵାରରେ ଥିଲ୍ଲ ସିନ୍ଧୁ ନରପତି
ବେବ ବାନବଙ୍କୁ ସେହି ନ କରଇ ଶ୍ରୀତ ।
ଉତ୍ତର ସେବ ପାଇଛୁ ସେ ପିନାକ ଧନୁ
ତାଙ୍କୁ କେମନ୍ତ ଜଣିଲୁ ଆରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।

ମହାଯୋଦ୍ଧା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆ ଏ ଧର୍ମେ ମତି
ବାକ୍ତବ ବୋଲଣ ତୋତେ ଗୁଡ଼ଲ୍ଲ ସେ ରଥୀ
ସମରେ ବାକ୍ତବ ସେଣୁ ମାରି ନ ଯୋଗାଇ
ତେଣୁ ଗୁଡ଼ବେଲେ ତୋତେ କହିବି ନ କହି ।
ଅଜ୍ଞାନ ବାଳକ ହୋଇ ସମରକୁ ଆସ
ହାରିଲେ ଜଣିଲେ ତୋତେ ହେବ କେଉଁ ଯଶ
କୁହ ଏକା ଜଣେ ସିନା ପାଣ୍ଡବକୁଳକୁ
ଆଶ୍ରା କରିଛନ୍ତି ସିନା ତୋହର ବାହାକୁ ।
ବାବୁ ତୋର ସକଳକୁ ସବୁଙ୍କର ଆଶ
କେଉଁ ଅବଗୁଣ କୁହ ରଣେ ଦେଇ ଝାସ ।
କୌରବକୁଳ ରକ୍ଷକ ଲକ୍ଷଣ କୁମର
ପାଣ୍ଡବକୁଳକୁ କୁହ ଅଟୁ ସେ ପ୍ରକାର ।
ଏଡ଼େବଡ଼ କୁଳକୁ ରେ ଅଜ ପୁତ୍ର ବେନ
ଜାଇଁ ରହିଥାଅ ବାବୁ ଶୀର୍ଷଥାୟୁ ଘେନ ।
ଗୁଡ଼ ମନୁ ବରଗଣ ବାହୁଡ଼ରେ ବାଳ
ଶଲ୍ୟ ଭୂରଶ୍ରବା ତୋତେ ବେବେ ଯମଆଳ ।
ମୋହର ବୋଲକୁ ବାବୁ ଦୃଢ଼କରି ଜାଣ
ଏହଠାରୁ ବାହୁଡ଼ କୁ ଯାଅରେ ନନ୍ଦନ ।
ତୋତେ ପଠାଇଲ୍ଲ ପିତା ଅଜିଣ ଦବାବ
ଧୂବ ତାର ସଜ୍ୟ ଆଶା ଧୂବ ତା ସମ୍ପଦ ।
ଯେବଣ ପ୍ରାଣୀ ବାବୁରେ ଦବାବେ ପଣିଲ୍ଲ
ଜାଇଁ ଆଉଁ ଆଉଁ ଜାଣ ସେହୁ ହାବେ ମଲ୍ଲ ।
ଅଳମୁଷ ବୋଲି ବାବୁ ଯେବଣ ସକ୍ଷସ
ବେଶିଲ୍ଲ ମାସକେ ମାରି ଭସିବ ତୋ ମାଂସ ।
ସଖା କେହି ସଙ୍ଗତରେ ନାହିଁ ଆରେ ଶିଶୁ
ଜାଣୁ ଜାଣୁ ଅନଳରେ କପା ଆସି ପଶୁ ।
ମୁହିଁ ତୋହର ଆପଦ ବେନେ ଆରେ ବାଳ
କେମନ୍ତେ ବେଶିବ ମୁହିଁ ଥାଇ ତୋର କାଳ
ସମରେ ପଣିଲେ ତାକୁ ଅବଶ୍ୟ ଯେ ମାରି
ଧର୍ମ ଅଧର୍ମ ବାବୁରେ କହୁ ନ ବିବର ।
ମଉଗବେଁ ଜଣେ ପଣି ହରାଇବୁ କାର୍ଯ୍ୟ
ବାହୁଡ଼ ଯାଅରେ ବାବୁ ନ କର କୁ ଲଜ ।
ମାତା ପିତାଙ୍କ ଆଗରେ ପୁତ୍ରଙ୍କ ହିତାସ
କେମନ୍ତେ ଦେଖିବ ମୁହିଁ ତୋହର ଦିନାଶ ।
ଦୁଇ ମାତ୍ରୀସୁତ ଶ୍ରୀମ କୃଷ୍ଣ ଅଭିଜନ
ଏଥୁ ପଳାଇ ଯାଆନ୍ତି ବେଶଣ ଜୀବନ ।

ଏତେଦୂର ଯାଏ ଯେବେ ସେମାନେ ଆସନ୍ତେ
 ତାଙ୍କ ଶିର ଛେଦ୍ୟକ୍ତ ତୋହର ଦେଖନ୍ତେ
 ଗୁରୁନଳକ ହିଙ୍ଗାସ ଶୁଣି ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଗୁଣ୍ଡ ଟଙ୍କାର କରି ଆମନ୍ତ୍ରଣ ଧନୁ ।
 କୋପେ ପ୍ରଭୁର ହଏ ସୁଦ୍ରାମନ୍ଦନ
 ମିଛେହେଁ କେତେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛ ହେ କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଶାନ୍ତ ଏମନ୍ତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କେତେ କରିଥିଲ
 ରଣଯଜ୍ଞ କରି ସେହୁ ଶରଣ୍ୟା କଲ ।
 ଏବେ କୁନ୍ତ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ବାନ୍ଧିଲେ ମୁକୁଟ
 ତାଙ୍କ ଦେଖନ୍ତେ ମାଇଲ ମୁଣ୍ଡି କେତେ ଆଟ
 ସେହୁ ହର ଗୁଡ଼ି ଯେବେ ନ ଯାନ୍ତେ ପଳାଇ
 ନିଶ୍ଚୟ ମାରିଥାନ୍ତୁ ଆଜି ତାହାକୁ ଗୋଡ଼ାଇ ।
 ଜୟଦ୍ରଥକୁ ଶିଶୁର ଯେବେ ଦେଲେ ଧନୁ
 ତାହାର ଆଟ ମନ୍ତ୍ରୀଲ ଏହି ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
 ଏବେହେଁ ଶ୍ରେ ନାଥ କୁହ ଦେଖନ୍ତେ କୁନ୍ତର
 ନବସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା କୁଁ କରିଲି ସଫାର ।
 କୁନ୍ତ ସରପଣ ସବୁ ଜାଣିଅଛି ମୁଣ୍ଡି
 ମୋହ ଆଗେ କୁନ୍ତେ ଆଉ ନ କର ବଢ଼ାଇ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଆସନ୍ତେ ଏଡ଼େ ଗର୍ବ କରିଥାନ୍ତୁ
 କେବଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ କୁନ୍ତେ ପ୍ରମୁରେ ରହନ୍ତୁ ।
 ପଥାଳଦେଶେ ଦ୍ରୁପଦ ନୃପତିଙ୍କ ଘରେ
 ଧନୁ ଆମନ୍ତ୍ର ନ ପାରି ପଟାର ଉପରେ ।
 ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ରୋଣ କୃପ କୁନ୍ତେ ଭୁବିଶ୍ରବା କୁଲେ
 ଲକ୍ଷ ନ ବନ୍ଧି ଲଜରେ ବସିଲ ସକଳେ ।
 ମୋ ପିତା ଲକ୍ଷବନ୍ଧିଲେ ଯାଇ ତେତେବେଳେ
 ପରଶ୍ମୀ ନ ଦେଖି କୁନ୍ତେ ମାତ ରଣଗୋଳେ
 ଲକ୍ଷେ ନୃପତିଙ୍କୁ ଘେନି କଲୁ ବହୁ ରଣ
 କେତେ ଶାସ୍ତ୍ର କୁନ୍ତକୁ ନ ଦେଲେ ଯେ ଅର୍ଜୁନ
 ଶ୍ୟାମ କୁନ୍ତକୁ ରଥରୁ ଗୋଷାରି ଆଣିଲେ
 ଜାନୁତଲେ ଗଳାଇଣ ଗୁଡ଼ି ଦେଇଥିଲେ ।
 ଗୋଷଯାତ୍ରା କରି ଗଲ କାମ୍ୟକ କାନନ
 ସମ୍ପଦ ବେଶାଇବାକୁ ଗର୍ବକରି ମନ ।
 ଏକରଥେ ଆସି ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ବିଦ୍ୟାଧର
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ କେଶ ଧରି ବାନ୍ଧିଲ ରଥର ।
 ଗଜାଉ ମଇତ୍ର କୋଲି ଭଣ୍ଡାଇଣ ଶାସ୍ତ୍ର
 ବିପବବେଳେ ଗଜାଙ୍କୁ ଗୁଡ଼ିଣ ପଳାଅ ।

ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଗଜବକୁ ପିତା କୋପ କଲ
 ଭୟେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଯେ ଆକାଶ ଗୁଡ଼ିଲ ।
 ଶରରେ ପଥ ବାନ୍ଧଣ ପିତା ପାଲଗୁଳ
 ସୁଧୂଷିକ ପାଦତଳେ ପକାଇଲେ ଆଣି ।
 ନିର୍ଜନ ଆତ୍ମା ଦେନଶ ଭୁମ୍ଭେ ଅଛ ବର୍ଣ୍ଣି
 ସେବେଲେ ପଳାଇଗଲ ପାଇ ବହୁଶାସ୍ତ୍ର ।
 ସୁଦ୍ରା ବିଭାକୁ ଗର ବଳଗମ ବୋଲେ
 ଏକା ନିର୍ଜନ ଭୁବଙ୍କୁ କି ଶାସ୍ତ୍ର ନ ଦେଲେ ।
 ବିପଟ ଗନ୍ଧ୍ୟକୁ ଗଲ ଗୋଧନ ହରଣେ
 ସବୁଙ୍କୁ ମୋହ କରିଲେ ପୁଣି ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
 ସବୁରି ଶିରୁ କାଢ଼ିଲେ ମୁକୁଟ ଶାଭୁଷା
 ନିର୍ଜଳ ଆତ୍ମାକୁ ପୁଣି କୁନ୍ତେ କଲ ଆଶା ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀକ ହରିଣ ଯେ ଶାମ୍ଭୁକମର
 ତାହାପାଇଁ କୁନ୍ତେ କେତେ ନ କଲ ସମର ।
 ଏକା ମୋ ପିତା ସେବେଲେ ଯା କରିଛୁ ଜାଣ
 ଭୁବିଶ୍ରବା ଶାସ୍ତ୍ରସବୁ କୁନ୍ତେ କଲ ରଣ ।
 ପାଣ୍ଡବେ ଶର ମାରିଣ କଲେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ
 ନାଶ ନ କରି ମୁଣ୍ଡିଲେ ସବୁକରି ମୁଣ୍ଡ ।
 ମାଳେନ୍ଦ୍ରୀ ହରଣେ ଲଭିଅଛ ଯେ ଅବସ୍ଥା
 କହିଲେ ନ ସରେ କୁନ୍ତମାନଙ୍କର କଥା ।
 କୁନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣ କେତେ ମୋତେ କରୁଅଛ ସାନ
 ମୋର ପିତା ନୁହନ୍ତୁ କି ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 ହରି ବଳଗମ ମୋର ସୋବର ମଉଳା
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରଦ୍ରୁମୁଖ କି ସୁନ୍ଦର କଲା ।
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସମାନ ଯେ ଅଟେ ମୋର ବଳ
 ମୋ ହାତେ ନିଧନ ହେବେ କରୁରବ ବଳ ।
 ଶ୍ରୀପୁଷ୍ପ ହୋଇ ସିନା ବିଦ୍ୟାଗୁଣ ଥିଲେ
 ସାନ ବଡ଼ ଜଣାଯିବ ସମରେ ପଶିଲେ ।
 କିଷ୍କତ ଅଗ୍ନି ସଂସାର ପୁଣ ଦହୁପାରେ
 ଭସିଲେ ବିଷକୁ ରେଣୁସମ ପ୍ରାଣୀ ମରେ ।
 ବାସୁଦେବ ସାନ ଜନ୍ମ ବେଦଶାସ୍ତ୍ର କୋଳେ
 ଅଷ୍ଟମଲ୍ଲ ମାଇଲେ ସେ ଖେଳ କୁତୁହଳେ ।
 ସାନ ବୋଲଣ ନ ବୋଲ ବେଶ ଯୁଦ୍ଧ ମୋର
 ଗରୁଡ଼ ଯେ ଏକା ଜାଣ ହୋଇ ଅବତାର ।
 ନାଗବଳ ନିସ୍ବରନ କଲ ଏକା ହୋଇ
 ଆହେ କର୍ଣ୍ଣ ମୁଁ ଗରୁଡ଼ କୁନ୍ତେ ଜାଣ ଅଛ ।

କେ ଆଜି ଜଣିବ ରଣେ ସାକ୍ଷାତରେ ଦେଖ
ସାନବନ୍ଧୁ ଜଣାଯିବ ଦେଖିଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
ଏବେହେ ଆସନ୍ତୁ ଯେବେ ଇନ୍ଦ୍ରରଥ ପଲେ
ସେହି ସୁଦ୍ଧି ପାରିବେ କି ମାଜାରର ତୁଲେ ।
ତୁମ୍ଭେ ତ ସେହି ଇନ୍ଦ୍ରର ମୁଁ ଅଟେ ମାର୍ଜାର
ପିଞ୍ଜ ଥିବ ମରବନ୍ଧୁ ଯେସନେ ପାବର ।
ଅଗସ୍ତି ଗଣ୍ଡ ଶବ୍ଦରେ ସିନ୍ଧୁ କଲେ ପାନ
ଆହେ କର୍ଣ୍ଣ ତୁମ୍ଭେ ଦେଲ ସାଗର ସମାନ ।
ତୁମ୍ଭେ ସେ ସ ଗର ମୁଁ ଅଟଇ ଅଗସ୍ତି
କମିଷକେ ଗଣ୍ଡୁଷେ ମୁଁ ପିଇବ ସବୁକି ।
ଆହେକର୍ଣ୍ଣ ତୁମ୍ଭେ ଅତି ଯେତେ କୁହୁବକ
ମୁଁ ବଡ଼ବା ଅଗ୍ନି ଜାଣି ଚହୁବ ସବୁକି ।
ତୁମ୍ଭେ କର୍ଣ୍ଣ ଆଜି ନିଶ୍ଚୟ ହସରବ ବୁଦ୍ଧି
କୋଇନା ବାକ୍ୟ ନ କରି ହସରବ ନୟ ।
ଏତେବେଳେ ହୋଇଥାନ୍ତ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ
ଲକ୍ଷେ ଗୁଜାଙ୍କ ଉପରେ ହୋଇଥାନ୍ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
ଶୁଣୁ ପଡ଼ିଲେ ନଟେ ହାରିଲେଣି ଦ୍ରୋଣ
ପଥ ନ ପ୍ରତିଲେ ତବ ପ୍ରାଣ ଅକାରଣ ।
ତୁମ୍ଭେ ମୋର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ତାତ ବୋଲଣ ଶୁଣିଲି
ଗୁରୁବୋଲି ଏତେବେଳେଯାଏ ମୁଁ ସହିଲି ।
ଯଦ୍ୟପି ପଦ୍ମତ ଅଟେ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠିନ
କିନ୍ତୁ ତାହାକୁ କି କରି ନ ପାରିଲି ବୁଝି ।
ସେପରି ମୋ ଶର ବଳୁ ତୁମ୍ଭେ ପରବତ
ବନ୍ଧଣ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ କରିବି ନିପାତ ।
ଆହେ କର୍ଣ୍ଣ ତୁମ୍ଭେ ମୋତେ ମଣ ସାନବୋଲି
ମାତ୍ରସପ୍ତ ସୁ ପଣରେ ଦେଖ ମେରୁ ବୋଲି ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ ବାକ୍ୟେ କର୍ଣ୍ଣ ଅତ୍ୟନ୍ତ ତୋପିଲ
ବାହାନାବ କରିଣ ସେ ଧନୁ ଆମସ୍ତଲ ।
ଆକର୍ଷି ଶୁଣିଲି ପୁଣି ନାଗର ପୁରର
ବୋଲେ ତୋତେମାଲରେପୋରୁଷତନାହିଁ
ମହାକୋପରେ ରାଧେୟ ଶର କଲ ବୃଷ୍ଟି
ଏକାଧରକେ ନାଗର ବନ୍ଧେ ତରୁଷଠି ।
ପଥ ଲଢ଼ାଶର ବିନ୍ଧୁ ସୁରଦ୍ରାନନ୍ଦନ
ସମସ୍ତ ନାଗର ତାର ହେଉଲ ବହନ ।
ବାଣାଦାତେ କର୍ଣ୍ଣସାର କୋପେ ପ୍ରହ୍ଳୀକିତ
ହୋଧରେ ବନ୍ଧଲ ଆଦ୍ରୀବଳି ଯେ ନାଗର ।

ପାଞ୍ଚଶତ ଶର ବିନ୍ଧୁ ଅର୍ଜୁନ କୁମର
କର୍ଣ୍ଣର ନାଗରମାନ କଲ ନାରଖାର ।
ପୁଣି ରାଧେୟ ସବୁସ୍ତ ନାଗର ପରର
ସତର ବିନ୍ଧଲ ଅତି କୋପରର ହୋଇ ।
ସେ ଶର ଆସିବା ଅଭିମନ୍ୟୁ ଯେ ଦେଖିଲ
ନିଜେ ପ୍ରତିଶର କରି ତା ସର୍ବ ହେଉଲ ।
ତାହା ଦେଖିକରି କର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ହୋଧରର
ଶରେକ ମାରି ସମସ୍ତ କଲ ଅନ୍ଧକାର ।
କରଣ ଶରେକ ମାରି ଅର୍ଜୁନ କୁମର
କର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାର ଶତ କରିବେଲ ଦୂର ।
ସମର ତଥର୍ଥ ଦେଖି କର୍ଣ୍ଣ ମହାଭୀ
ପରିସ ନାଗର ଘେନି ବିନ୍ଧଲ ତଡ଼ତ ।
କୋପେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଶାସ୍ତ୍ରଣ ବାଣେକ ମାରଲ
ନାଗର ହେଉ କର୍ଣ୍ଣର ସେହ୍ନାକୁ ହେଉଲ ।
ଯେସନେ ଘାଇ ବିଦରେ ପଶେ କାଳସର୍ପ
ସେରୁପେ ତା ଦେହେ ପଶି ଶୁଦ୍ଧିଲ ତା ବର୍ଷ ।
ସାଷ୍ଟାମ ହୋଇଣ କର୍ଣ୍ଣ ଧନୁଶର ଧରି
ତରଣ ବାଣ ବିନ୍ଧଲ ଅତି କୋପକରି ।
ପରୁଣ ବାଣ ବିନ୍ଧଲ କୋପେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
ତତସ୍ତେଶେ କର୍ଣ୍ଣର ସେ ହେଉଲକ ଧନୁ ।
ପୁଣି ଶତେବାଣ କୋପେ ତାହାକୁ ପ୍ରହାରି
ହସ୍ତ ସାରସ୍ତ ରଥକୁ ହେଉଲ ତାହାରି ।
ବରଥ ହୋଇଲ ସେହି ରାଧେୟର ପୁତ
ପୁନଶ୍ଚ ତଡ଼ିଲ ଘାଇ ଗଜ ମଦମତ୍ତ ।
ବାଛୁ ବାଛୁ ଜୁଳାବଳି ବାଣ ରେଷଭରେ
ସହସ୍ରେକ ବିନ୍ଧଲ ସେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ପରେ ।
ସୁରଦ୍ରା ନନ୍ଦନ ସେହି ଶର ଆସୁ ଜାଣି
କର୍ଣ୍ଣର ସର୍ବ ଶର ସବୁ ପକାଇଲ ହାଣି ।
ହାବୋଡ଼ା ଶର ବିନ୍ଧଣ ପୁଣି ଅଭିମନ୍ୟୁ
ଗଜ କରୁ ଖସି ତଳେ ପଡ଼େ ସୂର୍ଯ୍ୟସୁନୁ ।
ଧରରେ ଶବେରମଞ୍ଜ ପଡ଼ିଗଲ ଘାଇ
ଦେଖି ଅଭିମନ୍ୟୁ ଜୟ ଶଙ୍ଖଦେ ଚାହିଁ ।
ଆକାଶକୁ ଶୁଭିଲ ସେ ଶଙ୍ଖର ଯେ ଧନ
ଜଳଧର ବ୍ୟଞ୍ଜେ ତାହା ଶୁଣି ତହପାଣି ।
ହୃଦ ମଧ୍ୟରେ ଚିନ୍ତୁତ ହେଲେ ଦେବଗୁର
ସମରରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ନାଶଯିବ ଆଜ ।

ଏହି ଦୁଃଖ ମନମଧ୍ୟ ନ ହୋଇଲ ଦୁର
 ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖ ଶବ୍ଦ କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ବାହୁଲ୍ୟେ କୁରଙ୍ଗମ ବେଦ ବରଦ୍ୟାରି
 ଶାହାର କଟ କପଟ କହଲେ ନ ସର ।
 ମାୟାରେ କରୁଥିବାରୁ ମୋହ ଜନାଇନ
 ଜ୍ଞାନଗୁଣେ ମହାରଣ କଲେକ ଅର୍ଜୁନ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ମୋହ ହେବା ବେଶି ସୁରଦ୍ରାର ବଳା
 ସାରଥିକ ବୋଲେ ମୋର ରଥ ବେଗେଚଳା
 କର୍ଣ୍ଣସର ପଡ଼ିଅଛି ତେଜନା ହଜାଇ
 ଶୂନ୍ୟମାଗେ ସେ ସାରଥି ରଥ ନେଲ ବାହ ।
 ତୁଷ୍ଟି ଦ୍ଵାର ଶିଖିଣ ଅଭିମନ୍ୟୁ ରଥ
 ଚକ୍ର ଧାରେ ମିଳିଲ ଯାଇ ସେ ଉଚ୍ଚିତ ।
 ରଥ ଗଲ ଅଶ୍ଵ ସେନା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗହଳ
 ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନ ପରି ଶୁଭର ଚହଳ ।
 ପାଞ୍ଚକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ତୁଲେ ଗୁପ୍ତ ଗୁରୁ ଶଲ୍ୟ
 ଦ୍ଵାର ଶ୍ଵେତଲ ଶରତକୁଳ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ଏହା ବେଶି କୁମରର ନ ଶ୍ଵରର କହୁ
 ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ସାରଥି ସଖା ହୋଇଅଛି ।
 ବେଶିଲ ଦ୍ଵାରେ ପ୍ରଶାନ୍ନକୋଟି ଛନ୍ଦି ରଥୀ
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ସବେ ନାଗର ବନ୍ଧୁ ।
 ବରଷା କାଳରେ ଯେହ୍ନେ ବରଷର ମାର
 ସେହିପରି ରଥୀମାନେ ବରଷନ୍ତ ଶର ।
 କରବା ଗହଳେ ଯେହ୍ନେ ପଡ଼େ ନରନ୍ତର
 ତହୁଁ ବଳ ଶତେ ଗୁଣେ ପଡ଼ୁଅଛି ଶର ।
 ନାଗର ଆସିବା ବେଶି ସାର ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ସାରଥିକୁ କହି କରେ ଧରଲକ ଧନୁ ।
 ଧନୁରେ ଆରଦ୍ରାବଳ ନାଗର ପୁରର
 ବନ୍ଧବାର ଅସ୍ତ୍ର ସବୁ ବେଲକ ଉଡ଼ାଇ ।
 ସାରଥିକ ବୋଲଲ ସେ ସମ୍ଭାଳ ମୋ ରଥ
 ଦୁଃସ୍ଵପ୍ନ ସମ୍ଭାମ ହୋଇବ ଯେ ଅପ୍ରମିତ ।
 ସାରଥି ବୋଲଲ ଏ ତ ଅଗୋଚର ଥାଟ
 ବଦସ ଅନ୍ଧାର ମୋତେ ନ ଦିଶଇ ବାଟ ।
 ସମ୍ଭାଳଣ ଯୁଦ୍ଧକର ତୁମ୍ଭେ କାଳବନ୍ଧି
 ଶରମପଥେ ରଥ ମୁଁ ଦୁଃଖୀ ନେଉଛି ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୋଲଲ ଯା ନୁହଇ ଉଚ୍ଚିତ
 ସନ୍ଧୀକୁଳେ ଜନ୍ମି ଏହା ଉଚ୍ଚିତ କେମନ୍ତ ।

ଅଶ୍ଵକୁ ସମ୍ଭାଳି ମୋର ରଥ ବେଗେ ବାହା
 ମୁଣ୍ଡି ମହାକ୍ଷତି ମୋତେ ନ କହ ବୁ ଏହା ।
 ଏପରି ନିଷ୍ଠୁର ବାକ୍ୟ ଶିଖିଣ ସାରଥି
 ବାହୁଲ୍ୟ ଆକାଶେ ରଥ ଯେହ୍ନେ ସୁରପତ ।
 ଏହା ବେଶି କୃପାଗୁଣୀ ଶଲ୍ୟକୁ ପ୍ରସର
 ବେଶିଲତ ଅପୁରୁଷ ଯୁଦ୍ଧ ଯେ ଏହାର ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଗୋବିନ୍ଦ କୁବେର ଅବା ଚନ୍ଦ୍ରସେନ
 ଆକାଶୁ ଖସଇ ରଥ ପୁଷ୍ପକ ସମାନ ।
 ଶଲ୍ୟ ବୋଲିଲେ ନୁହନ୍ତି ଏ ତ ବେଦଗଣ
 କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ଯୁଦ୍ଧେ ତାଙ୍କ କ୍ଷୟ ପ୍ରୟୋଜନ ।
 କୁଷ୍ଠ କବା ଅର୍ଜୁନ ଏ ନୁହଇଟି ଜାଣ
 ନହେଁ ନନ୍ଦୀଘୋଷ ନାହିଁ ଯେ କପିବେତନ ।
 ନାଗର ବନ୍ଧଇ ଏହୁ ଉପୋଧକୁ ଗୁଡ଼ି
 ବେଗ ବେଗ ହୋଇ ରଥ ଆସୁଅଛି ମାଡ଼ି ।
 ଏମନ୍ତ ବରୁର କରୁ ସେ ଧବଳି ରଥ
 ଶଲ୍ୟଙ୍କ ସନ୍ଧି ଯେ ଯାଇ ହେଲ ଉପଗତ ।
 ଶ୍ରୀକରେ ଯେ ଧନୁ ତାର ନିଉସସ୍ତ୍ର ବଳ
 ଗଣନାଦେ ଆକାଶରେ କମ୍ପେ ଆଖଣ୍ଡଳ ।
 ନାଗର ବନ୍ଧଇ କର ଅଶ୍ରୁପ୍ରସ୍ରାବେ
 ପଦେ ଛେଦଇ ଯେଉଁ ଶର ହେଲେ ବନ୍ଧି ।
 ବସ୍ତ୍ର ଖଳ ରଥୀ ରଥ ପକାତ ସହଚେ
 ସମସ୍ତେ ଶବ ଦୁଃସ୍ଵପ୍ନ ନାଗର ପଡ଼ନ୍ତେ ।
 ଯୋଦ୍ଧାଏ ଅନେକ ବାଣ ବନ୍ଧୁ ତାହାକୁ
 ନାଗର ନ ଛେଦଇ ସେ ରଥ ଧବଳକୁ ।
 ବେତନ ନାମେ ବସିଛି ଯେବଣ ସାରଥି
 ଶଣେ ରଥ ଶନ୍ଦ୍ୟେ କରେ ଶଣେ ଭୂମିଗତ ।
 ପୁଟିକ ରଥରେ ନାନା ରହୁ ଅଛି ଜଡ଼
 ଚର୍ଣ୍ଣିତ୍ର ଏ ବଜ୍ରଶକ୍ତି ତହିଁରେ ଯେ ପଡ଼ି ।
 ଏକା ପ୍ରହାରକେ ଫୁଟେ ଦଶବିଂଶ ରଥୀ
 ଅନବାର ଶର ତାର ଦୃଶ୍ୟ ନ ଦୃଶନ୍ତି ।
 ସତ୍ୟବର ବୋଲକରି ତହିଁ ଏକ ଗସ୍ତେ
 ତାର ତୁଲେ ପାରିବନ୍ତି ବଂଶୋଦ୍ଧର ଶବ ।
 ଗୋକ୍ଷୀର ଶ୍ଵେତ ସମାନ ତାର ଅଶ୍ଵମାନ
 ମଣ୍ଡି ହୋଇଛନ୍ତି ନାନା ରଚନ ଭୂଷଣ ।
 ମଦମନ୍ତ୍ରାଗନ ଆଉ ଅଶ୍ଵ ମହାବେଗ
 କୋପରର ହୋଇଣ ସେ ଆସି ଗଲଗଲ ।

ନବସହସ୍ର ଗଜନ ଛନ୍ଦି ତାର କୁଳେ
 ରୋରେ କାର କରି ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ ବେଢ଼ିଲେ
 ଶରବାତ ନରକରେ ଯେତେ ବର୍ଷେ ପଣି
 ହଲକନ୍ତ ସେ ନାଗର ବଦ୍ୟୁତ୍ତେଜ ଜଣି ।
 ଶୁଭୁଜେ ଶୋଭଇ ଆତ୍ମାବଳ ସମ ଧନୁ
 ନବସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା କୁଳେ ଯୁଦ୍ଧେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
 କୃତାନ୍ତକ ବୋଲିକରି ଏକର ନାଗଜ
 ବନ୍ଧିଲେ ସତସତର ହୋଇବ ବହୁଧ୍ୟ ।
 ଏହି ଶରକୁ ସେ କାଣ୍ଡେ କଲକ ସମ୍ଭାନ
 ଆକର୍ଷି ବନ୍ଧଇ ତାହା ସୁଭଦ୍ରା ନନ୍ଦନ ।
 ପ୍ରଳୟାଗ୍ନି ସମାନରେ ଉଠଇ ତା ତେଜ
 ଶୁଭୁତର ସମ ସବୁ କଲକ ବହୁଧ୍ୟ ।
 ଆହେ ମନ୍ତ୍ରାଞ୍ଜନା ଅଗ୍ନି ସମ ସେହି ଶର
 ଯସି କ ଉପରେ ପଡ଼ି କଲ ଗୁରୁଶାର ।
 ଅଶ୍ଵ ଗଜ ରଥ ରଥୀ ସାରଥ୍ୟ ସହଚେ
 ସବେ ଦହନ ହୋଇଲେ ନାଗର ପଡ଼ିବେ ।
 ସବ ଜୟ କରି ତଳେ ଗର ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ପଞ୍ଚମହାରେ ଭେଟିଲେ ଗୋଲକର ସୁନୁ ।
 କୃଷାବୃର୍ଯ୍ୟ ପୁଚ୍ଛିଲେ ଏ ଅଟେ କା କୁମର
 ଶଲ୍ୟ ବୋଇଲେ ଏ ନାତି ଅଟଇ ଆତ୍ମର ।
 କୃଷ ବୋଇଲେ ଏହାର ବଡ଼ର ସାହସ
 ବାଳପୁତ୍ର ହୋଇ ଏହୁ ଯୁଦ୍ଧେ ବେଳ ଝାସ ।
 ସୈନ୍ୟଙ୍କ ଭଜ ବେଶିଣ କୋପକଲେ ଗୁରୁ
 ଉଦ୍ରୋଧ ପୁଚ୍ଛି ବନ୍ଧିଲେ ଅଗ୍ନି ବାଣ ଦୁରୁ ।
 ବଜ୍ରପ୍ରାୟେ ସେ ନାଗର ଦୁରୁର ଆସିଲ
 ବନ ଅନଳ ଜାଣି ତା ତେଜ ପ୍ରକାଶିଲ ।
 ମେଘାସ କାନ୍ଦୁ ବନ୍ଧଇ ସୁଭଦ୍ରା କୁମର
 ବରଷିଲେ ମେଘମାଳ ହୋଇଣ ସୁଚର ।
 ପ୍ରଳୟ କାଳକୁ ଜଣି ବସେ ଗଜଗାଦି
 ସହ ନ ପାର ଯୋଦ୍ଧାଏ ପଳାଇଲେ ଭାଜି ।
 ଅଗ୍ନିର ତେଜକୁ ଯଦୁ ଲିଭାଇଲ ଜଳ
 ବେଶିଣ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ସବ ଦିଗପାଳ ।
 ପୁଣି କୃଷ ସପ୍ତଶିର ନାଗରକୁ ଧରି
 ବନ୍ଧିଲେ ସେହି ନାଗର ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମରି ।
 ଗହ୍ଵର ମୁଖ ଯେସନେ ଦିଶଇ ବିସ୍ତାର
 ସେହି ପ୍ରକାରେ ଦିଶଇ ସପ୍ତଶିର ଶର ।

ମହାମେଘ ଜାଣି ସେ ଆସିଲ ଗଜଗାଦି
 ଉପରୁ କ ଗିରୁଖଣ୍ଡେ ପଡ଼ୁଅଛି ଭାଜି ।
 ସାରଥ୍ୟ ବେଶି ବୋଇଲେ ସମ୍ଭାଳ ମୋରସ
 ଦେବସହ ଭରେ କୃଷ ହୋଇ ଯୋଧାକୃତ ।
 କେତନବାକ୍ୟେ କୁମର ହେଲେ କୋପମୁଖି
 ଧନୁରେ ଘୋଡ଼ ବନ୍ଧଇ ଅମୋଗ ଶକତି ।
 ଶକତିର ତେଜେ କୃଷ ହୋଇ ତେଜୋହୀନ
 ପୁଣିହିଁ ବନ୍ଧିଲେ ଗଣେ ସର୍ପଶର ବେନ ।
 ଗଜ ଧାଇଁଲେ ପରମେ ବିସ୍ତାରିଣ ଫେରୁ
 ଗରୁଡ଼ାସ୍ତେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଛେଦିଲେ ତା ଦୁରୁ ।
 କୃଷ ବୋଇଲେ କୁମର ଶାବନ ତୋ ଧନ୍ୟ
 ଏହା କହିଣ ବନ୍ଧିଲେ ଅସ୍ତ୍ର ଅଗଣନ ।
 ଅଶ୍ଵୀ ନାଗର ବନ୍ଧିଲେ ସେହି ବେଳରଥୀ
 ପଞ୍ଚଶରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ତାହା ଯେ ନପାତି ।
 ସହସ୍ରେ ନାଗର ଶଲ୍ୟ ବନ୍ଧିଲେ ତା ସଙ୍ଗେ
 ପୁଣି କୃଷ ସପ୍ତଶର ବନ୍ଧିଲେ ସବ୍ୟସାଚେ ।
 ଗୁରୁ ଅଶ୍ଵକ ଉପରେ ଗୁରୁସପ୍ତ ଶର
 ସାରଥ୍ୟକ ସହସ୍ରେକ କଲକ ପ୍ରହାର ।
 ବନ୍ଧିଲେ ଯେ ଅନିବାର ଶର ବେଳରଥୀ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଉପରକୁ ହୋଇ କୋପମୁଖି ।
 ରଥ ଗୋଟିଣ ସେ ବାଣେ ଅବକାର ସୃଷ୍ଟି
 ଆକାଶମଣ୍ଡଳେ ମହାମେଘ ଯଥା ଘୋଟି ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବନ୍ଧିଲେ ଯେ ଗୁଧାତସି ବାଣ
 କୃଷ ଶଲ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ଯେ ଛେଦଇ ସେ ଜାଣ ।
 ବନ୍ଧି ବିମୁଖ ହୋଇଲେ ବେଳ ମହାରଥୀ
 ପ୍ରତିଶରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଛେଦଇ ତା ଧାତି ।
 ତଦୁଁ କାମ୍ୟକ ବାଣକୁ ବନ୍ଧି କୃଷାବୃର୍ଯ୍ୟ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ହିଂସକାଣେ କଲେ ତା ବହୁଧ୍ୟ ।
 ହିଂସୁର ଯା ଲଢ଼ୁବେବ ବେଳସୁଲେ
 ସେହି ଶର ଅଭିମନ୍ୟୁ ବେଗରେ ବନ୍ଧିଲେ ।
 ନଦାବ ବାଣକୁ ଯଦୁ ବନ୍ଧେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ପଡ଼ି ସେ ଛୁଡ଼ିଲ କୃଷାବୃର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଧନୁ ।
 ଲହାର ପଞ୍ଚଶର ଯେ ବନ୍ଧି ପୁରମଣ
 କୃଷଙ୍କର ସାରଥ୍ୟକୁ ପକାଇଲେ ହାଣି ।
 ମୋହନ ଶସ୍ତ୍ରକ ପୁଣି ବନ୍ଧି ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ବାଣେ ଜର୍ଜରିତ କଲ କୃଷଙ୍କର ତନୁ ।

ସମରେ ଭରଣୀ ହେଲେ କୃପ ମହାରାଣୀ
 ତହୁଁ ଆଗେ ରଣକଲେ ଶଲ୍ୟ ସେନାପତି ।
 ପ୍ରଥମେ ଦାଣେ ଶଲ୍ୟ ଚଳେଇ ଦିଆଇ
 ବେନିକାଣେ ଛେଦିଲ ତା ଅର୍ଜୁନର ସୁତ ।
 ଅନେକ ଶର ବନ୍ଧିଲେ ଗାୟେ ଶଲ୍ୟଗୁରୁ
 ସବୁ ଶରମାନ ଛେବେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଦୁରୁ ।
 ଏହିପରି ସମର ଯେ ହେଲେ ଗୁରୁତାଣ
 ଶର ଆଘାତରେ ଦେଖା ନ ଗଲେ ଗଗନ ।
 ପଦ୍ମତାଣର ବନ୍ଧିଲେ ତହୁଁ ମହାରାଣୀ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବଳିଶରେ ଛେଦିଲ ହେତ ।
 ପଶୁରାମ ଶର ଏକ ପେଶେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ସେହୁ ପିଟି ଭେଦିଲ ଯେ ଶଲ୍ୟଙ୍କର ତନୁ ।
 ଶେମେ ଶେମେ ଭେଦିଲେ ଯହୁଁ ଶରବିକାଣ
 ଘାଏ ଅସ ସ୍ଥମ ତହିଁ ହେଲେ ଶଲ୍ୟରାଣ ।
 ରଥରେ ଉତ୍ତନଶାୟୀ ହୋଇ ଶଲ୍ୟରାୟ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ପଶିଲେ ହୋଇଣ ଚରଣେ ।
 କୁହ ଭେଦି ଜିଣିଲେ ସେନା ଏକାରଥ
 ତାକୁ ଜିଣିବାକୁ କେହି ନେ ହିଲେ ସମର୍ଥ ।
 ପ୍ରଥମ ଦୁଆର ଯୁଦ୍ଧ ଶୁଣ ଆହେ ଶ୍ରୋତା
 ଅଶୀସପ୍ତ ରାତ୍ରୀ ନବସପ୍ତ ଗଜ ମଣ୍ଡା ।
 ଅଶ୍ଵ ଯୋଦ୍ଧା ସହ ତନ ସାଗର ପବାତି
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ସବେ ନାଗର ବନ୍ଧିନ୍ତି ।
 କେ ଶତେ କେହୁ ସହସ୍ର କାଶମାନ ମାର
 କେହୁ କେତେ ଯେ ବନ୍ଧନ୍ତି ଜାଣିତ ନ ପାର
 ଶୂନ୍ୟ ଭେଦିଯାଏ ସେହି କାଣ ଜୁଳାବଳୀ
 ନାଗଚେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଦେବ ଅଶ୍ଵମାଳ
 ଅନିକାର ହସିଲ ଯେ ସେହି ରଣଭୂଇଁ
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ବନ୍ଧିବାରୁ ମେହନ କମିଲ ।
 ରଣଗୋଳେ ଧୟୋଲ ଯେ କହି ତ ନ ପାର
 ଶବବ ହୁଅଇ ସେହି ସମୁଦ୍ର ଲହରୀ ।
 କାଜର ଯେ ବଳିଦୋଷ ଟମକ ନିଶାଣ
 ଦୋରନାବ କରଣ ଯେ ଗର୍ଜନ୍ତି ବାରଣ ।
 ନରପେଶ ଯୋଦ୍ଧା ସେହୁ ବୀର ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଶରବନ୍ଧି ଛେଦିଲେ ସେ ସବୁଙ୍କର ଧନୁ ।
 ପୁଣି ପୁଣି ସେ ନାଗର କରଦେଶ ଭେଦ
 ରାଣୀଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ିପଡ଼େ ରଣମଧ୍ୟ ।

କେୟାର ଚକଣ ଆଦି ମୁକୁଟ ଶ୍ରୀଭୂଷା
 ରକତ କର୍ଦ୍ଦମରେ ଯେ ବେଳ ମାଟିମିଶା ।
 ତହୁଁ ରଥ ଭଗ୍ନହେଲ ମଲେ ବହୁ ବସ୍ତ୍ରୀ
 ଏକର ଭୟରେ ପଡ଼ି ଆରେକ ରୁଦ୍ଧ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ସଖ୍ୟା କେହୁ କରିବ ଗଣନା
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ କେତେ ରଥ ହୋଇ ତୁଳା
 ଏକା ହୋଇ ଅଭିମନ୍ୟୁ ମନ୍ତ୍ରେ ସବ୍‌ବଳ
 ସମୁଦ୍ର ମନ୍ତ୍ରେନ ଯେହେ ଶୁଭର ଚକ୍ର ।
 ଦେଖି ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ଭୂରାଣ୍ଡବା ମହାରାଣୀ
 ସାଧୁ ସାଧୁ ବାଜୁତ ତୁ ଅଟ ମହାଶୟୀ ।
 ଏହିପରି ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ହେ ବଳବନ୍ତା
 ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଭିମନ୍ୟୁ ତେ ର ପିତାମାତା
 କୃଷ୍ଣ କୁନ୍ତ ସମ୍ପଦରେ ତୋର ବଳବୁଦ୍ଧି
 ପଶୁରାମ ପ୍ରାୟ ଶୟୀ କୁହ ମହୋଦୋଧୁ ।
 ସହଦେବ ସମ ମନ୍ତ୍ରୀ ଶୁଣେ ଗୁଣେସ
 ଏକା ଜଣକେ ଏ ବ୍ୟୁତ ଅଇଲୁ ଯେ ଭେଦି ।
 ବଳବନ୍ତ ପରେ ଯେପରି ବୃକୋବର
 ବେଦବନ୍ତ ପଣେ ଯେଉଁପରି ବେଦବର ।
 କାଳାନଳ ବହୁ ଯଥା ତେଜେ ବନ୍ତ ପଣେ
 ତଥା ଦ୍ରୁ ଅଟେ ତେ ର କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ରଣେ
 ବଦ୍ୟାବନ୍ତ ପଣେ ଯେଉଁପରି ବୃହସ୍ପତି
 ସବୁରୂପେ ଯେଉଁପରି ଅଟେ ଶରୀରତି ।
 ନାଗର ବୃଷ୍ଟିକ ଅଟୁ ଦ୍ରୋଣମେଘ ପରି
 ବନ୍ତୀ କୁରୁସେନାଙ୍କୁ କୁହ ଅଟୁ ଯେ କେଶସ୍ତ୍ରୀ ।
 ସହବା ପଶୁକୁ କୁହ ଅଟୁ ମହା ସମ
 ସାଧକପଣେ ତୁ ଅଟୁ ଯେ ଗୀର୍ବ୍ଵ ସମାନ ।
 ଏକାଥରକେ ଜିଣିଲୁ ମହାରଣା ଗୋଲ
 ଏ ବିଧିରେ ପ୍ରଶଂସିଲେ ସ୍ଵର୍ଗେ ଦିଗପାଲ ।
 ଏଡ଼େବଡ଼ ଯୋଦ୍ଧାକୁ ଯେ ସାହା ନାହିଁ ଆଟ
 ଜଣକେ ମୁକୁଳା କଲ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ ବାଟ ।
 ଭୂରାଣ୍ଡବା ଅଳମୁଖ ସୋମ ଗଗବନ୍ତ
 ବାହୁକ କେଶୀ ଶବ୍ଦସ୍ତ୍ର ଥିଲେ ରଣଜିତ ।
 ଏ ସବ୍‌ଯୋଦ୍ଧା ସମରେ ଅପସରି ଗଲେ
 ପୁଣି ଏକମୁଖେ ସବେ କାଣ ଯେ ବନ୍ଧିଲେ ।
 ଶତେ ଶତେ ନାଗର ଯେ ବେନିଛନ୍ତି କରେ
 ଜୁଜୁଳୁ । ପୋକ ପ୍ରାୟ ଦିଶନ୍ତି ରଣରେ

ଏପରି ବହୁ ନାଗର କରନ୍ତେ ଯେ ଦୃଷ୍ଟି
ଶତେ ନାଗରେ ତା ଅଭିମନ୍ୟୁ ବେଳ କାଟି ।
କ୍ଷୁଦ୍ର ଛଦ୍ମେ କାହାକୁ ସେ ନ ଗୁଡ଼ିଇ କେଶେ
ଦଶସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧାସବ ସୁଦୈ ଏକା ଜଣେ ।
ନକ୍ଷତ୍ର ଭିତରେ ଯେହ୍ନେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ତେଜସ୍ବୀ
କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ସେହିପରି ଦିଶି ।
ଅପାର ସୈନ୍ୟବଳ ଯେ ଗଜଳ ଧନ୍ଦୋଳ
ଶର ବୃକ୍ଷରେ ନ ଦିଶେ ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳ ।
ସୈନ୍ୟ ପାଦରେଶୁ ଉଡ଼ି ନ ଦିଶେ ଆକାଶ
ଭାବ ନିକାରଣେ ଜାତ ସୁଭଦ୍ରାର ଶିଷ୍ୟ ।
ଏକା ହୋଇ କ୍ଷତ୍ରିୟକୁ ଦେଲ ବହୁ ଦୁଃଖ
ସମୟରେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ହୋଇଲେ ବିମୁଖ ।
କର୍ଣ୍ଣାଟ ଦେଶ ରାଜନ ଅଟେ ଜାନୁବେଶ
ଅବୁଝେ ଯୋଦ୍ଧା ବେନଶ ଓଜାଳିଲେ କାଟ
ଶତ ଶତ ନାଗର ଯେ ଘେନି ଶେଷ ମୁନା
ଭାରିତେ ବନ୍ଧିଲ ସେହି ଅଭିମନ୍ୟୁ ସେହ୍ନେ ।
ସବୁ ଅନ୍ଧକାର ହେଲ ନ ଦିଶିଲ କିଛି
ରଥୀ ସାରଥ୍ୟ କିଏ ସେ କେଉଁଠାରେ ଅଛି ।
ସାରଥ୍ୟକ ନ ଶୁଭଇ ଗୁଣବୋଧ ନାବ
ରଥୀମାନଙ୍କୁ ନ ଶୁଭେ ସାରଥ୍ୟ ଶବଦ ।
କେତନକୁ ନ ଦିଶଇ ଅର୍ଜୁନ ନନ୍ଦନ
ପୁଣିହିଁ ନ ଦିଶେ ତାକୁ ଧବଳ ସ୍ୟନ୍ଦନ ।
ଧନୁବୋଧ ନ ଶୁଭନ୍ତେ ବିଚ୍ଛରେ ସାରଥ୍ୟ
ରଥପରେ ନାହିଁ କିବା ଅର୍ଜୁନ ସନ୍ତତି ।
ଶୁଭଲ ଯେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ନ ତଳଇ ରଥ
କେତନ ସାରଥ୍ୟ କିବା ହେଲ ଅଶକତ ।
ସାରଥ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟ ଗୋଚର ନୋହିବାରୁ ଅଶ୍ବ
ତାହା ଶବ କେତନର ଉଡ଼ିଲ ସାହସ ।
ଅଶ୍ବ ଅଶ୍ରୀଳଲ ତହୁଁ ସାରଥ୍ୟ ଦୈବରେ
ତନୁଗତ ନାଗର ଯେ ପଡ଼େ ତାର ପରେ ।
ବୋର ଅନ୍ଧାର ଦେଖିଣ ବୁଲିଲ ସାରଥ୍ୟ
ଉଠିଲେ ଅଶ୍ବ ସକଳ ହେଲେ ନଶ୍ବେଗତ ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ ଦେଖିଲ ଯେ ସୂତ ଅଛି ରଥେ
ଆଦର ଦେଖିଲ ଅଶ୍ବ ବୁଲନ୍ତି ଭାରିତେ ।
ବୋଇଲେକ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଶୁଣ ହେ କେତନ
ରଣ ଗୁଡ଼ି ରଥ କିପା ଆଶିଲୁ ଗଗନ ।

କ୍ଷତ୍ରୀ କୂଳରେ ଅସଖ କଲୁ ମୋରେ ଆଶି
କିଏ ସେ ବୋଲିବେ ପିତା ମାମୁଁ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
ସମର କାଳରେ କ୍ଷତ୍ରୀ ଯେବେ ପିଠି ବ୍ୟକ୍ତି
ଗାନ୍ଧେ ଅଗାଧି ମଲେ ହୁଏ ନର୍କଗତି ।
କୁମର ବଚନେ ରଥ ବାହଲ ସାରଥ୍ୟ
ସମର କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ଯେ ମିଳିଲ ଝଟତ ।
ଭାରିତେ ଭାଗେଇମଲ ଅଟେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
ଅପାର କୁରୁ-ସାଗର ମନ୍ତ୍ରେ ଧରି ଧନୁ ।
ବହୁବଳ ବେନ ଜାନୁବେଶ ନରପତି
ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ ଦେଖିଣ ଧାଇଁ ଶୀଘ୍ରଗତି ।
ଲକ୍ଷେସ୍ବର କର ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ ବେଦିଲ
ଗଦା ମୁଦ୍‌ଗର ଭୃଷଣି ନଠାର ମାଇଲ ।
ସୁଭଦ୍ରା ନନ୍ଦନ ଅଟେ କନ୍ୟା ଜଗଜ୍ଜେଠ
ବିରଜେଣ ଅଭିରୁଦ୍ଧ ଯୋଦ୍ଧା ଗଲେ ପୁଟି ।
ପୁଣି ପୁଣି ପ୍ରହାର ଯେ କରେ ଶାରମଣି
ପାଶୁପତ ଶରେ ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ଲକ୍ଷେ ହାଣି ।
କୃତ ଚକ ଶର ଯାହା ଯମ ଦେଇଥିଲେ
ସେ ଅସ୍ତ୍ର ପେଶନ୍ତେ ତନୁସପ୍ତ ରଥୀ ମଲେ ।
ରୁଧିରରେ କରବମ ହୋଇଲେକ ମନ୍ତ୍ର
ଜାନୁବେଶ ସମଗ୍ରୀ ନ ରହିଲେ କେହି ।
ବାସୁକୀ ଅସ୍ତ୍ର ବନ୍ଧିଲ ସୁଭଦ୍ରା ନନ୍ଦନ
ସେ କାଶରେ ଉଡ଼ିଗଲେ ବହୁତର ସେନ୍ୟ ।
ରଥ ଯୋଦ୍ଧା ଗଜ ବାଣା ଉଡ଼ିଲେ ଗଗନେ
ଅପାର ଦୂରେ ପଡ଼ିଲେ ଯାଇଣ ସେମାନେ ।
ପୁଣି ଶକ୍ତିଶାଳ କାହିଁ ସୁଭଦ୍ରା ନନ୍ଦନ
ଧନୁରେ ଯୋଦ୍ଧା ତାହାକୁ ବନ୍ଧନ୍ତେ ତକ୍ଷଣ ।
ଜାନୁବେଶର ବାହୁରେ ତାହା ଗଲ ପୁଟି
ରଥ ଉପରୁ ପଡ଼ିଲ ସେହି ମନ୍ତ୍ରଲେଟି ।
ଭାର ବୁଲେ ରଥୀ ଦୁଇସପ୍ତ ପାରିବନ୍ତି
ନାଚେ ବିଦାତେ ସବେ ହେଲେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ
ପୁନରପ ବହୁ ଯୋଦ୍ଧା ଆଦୋରନ୍ତେ ଆସି
ଅଗ୍ନି ଅସ୍ତ୍ର ଅଭିମନ୍ୟୁ ତାହାକୁ ବନାଣି ।
ଜୟଶ୍ରୀ ବଜାଇଣ ପାଥସୁତ ତଳେ
ଷଷ୍ଠଦ୍ବାରେ ଭୂରଶ୍ରବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟରେ ମିଳେ ।
ଅଶିକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ବେନ ଭୂରଶ୍ରବା ରଥୀ
ଷଷ୍ଠଦ୍ବାରେ ଥିଲେ ସୁଦୈ ଉଠିଲେ ଝଟତ ।

ବେଶି ଅଭିମନ୍ୟୁ ତାଙ୍କୁ ରଥରେ ପ୍ରଣମି
 ବୋଇଲେ ଦୁଆର ପ୍ରବେଶେ ବେଦ ସ୍ବ ମି ।
 ଅପାର କାଳର ତୁମ୍ଭେ ଅଟ କୁଳବୃଦ୍ଧ
 ମୁଣ୍ଡି ବାଳୁତ ମୋ ସଙ୍ଗେ କୁମର କ ଯୁଦ୍ଧ ।
 କୁମ୍ଭେ ମୋ ଗୁରୁଙ୍କ ଗୁରୁ ମୋ ପରମଗୁରୁ
 ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲ ଏବେ ଧନୁ ଧରବାରୁ ।
 ନ ଶୁଣି ତା ଭୁଞ୍ଜିବା ଯୋଗ ପଞ୍ଚବାଣ
 ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ ବନ୍ଧିଲେ ଗୁଣ ଆମଞ୍ଜଣ ।
 ପୁଣି ପଞ୍ଚବଂଶ ଶର ଧନୁରେ ବସାଇ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଉପରକୁ ବନ୍ଧିଲେ ନିଠାଉ ।
 ସାରଥ୍ୟକ ପଞ୍ଚବଂଶ ଅଶ୍ବେ ପଞ୍ଚବଂଶ
 ରଥର ପରେ ବନ୍ଧିଲେ ପୁଣି ଦୁଇ ବଂଶ ।
 ପାଞ୍ଚଶରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ସେ ଶରକୁ ହାଣି
 ପୁଣି ଶ୍ରେଣୀ ପାଞ୍ଚଶର ବନ୍ଧିଲେ ସେକ୍ଷଣି ।
 ସେ ଶର ବେଗେ ଚଳିଲେ ଧର ଏକ ମୁଣ୍ଡି
 ଭୁଞ୍ଜିବାର ବଧୂଲେ ନବସସ୍ତ୍ର ରଥୀ ।
 ନିର୍ବାଚ ଶରକୁ ପୁଣି କୁମାର ବନ୍ଧଇ
 କୋଶଳର ତନୟସ୍ତ୍ର ରାଜାଙ୍କୁ ହାଣିଲ ।
 ଭୁଞ୍ଜିବାକ ସଙ୍ଗରେ ସମର କରନ୍ତେ
 ଦ୍ବିସସ୍ତ୍ର ରାଜା ପଡ଼ିଲେ ତାହାର ବେଶନ୍ତେ ।
 ଯାହା କଲ ତହିଁ ସେହ ସୁଭଦ୍ରାର ବଳା
 ମାନବରେ ଅଗୋଚର ତାର ଯୁଦ୍ଧଲଳା ।
 କଙ୍କପଣ ନାସତ ଯେ ଅତି ଶିଷ୍ଟମୁନୀ
 ବନ୍ଧନ୍ତେ ସେ ପୁଟାଇଲେ ଭୁଞ୍ଜିବା ସେହା
 ମେରୁ ପୁଟି ଗଜା ଯେତେ ବହେ ତନଧାର
 ସେପରି ରକ୍ତ ବହିଲ ପୁଟି ତା ଶରୀର ।
 ସେ ବାଏ ଅଚେତ ହେଲେ କୁରୁକୁଳ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଭୁଞ୍ଜିବା ଅସାଧୁମେ ଗୁଳିଲେକ ଥାଟ ।
 ବଳଙ୍କର କୃତାନ୍ତକ ଏହାଙ୍କର ମୂଳେ
 ପଡ଼ିଗଲେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ଯୁଦ୍ଧ ମହାବେଳେ ।
 ଆହେ ମନୁ ବଶ୍ତୁଧର ମରୁତ ରାଜନ
 ପଶ୍ଚିମରୁ ଆସିଥିଲେ ଯେତେ ରାଜାଗଣ ।
 ଦକ୍ଷ ଶେଷେ ଦିଶେ ଯଥା ଆକାଶ ସୁରଜ
 ଶିଖରେ ଜର୍ଜର ହୋଇ ଦିଶେ ତଥା ଅଜ ।
 ରତ୍ନମଣି କୁଣ୍ଡଳାଦି ବାହୁଟୀ ତୋଡ଼ର
 ରଜ ବେଶାଗଲ ରକ୍ତେ ହୋଇ ଜରଜର ।

ପଡ଼ି ଉଠି ବିରୁଦ୍ଧ ଶରମାନ ପୁଣି
 ଏକାଲେ ସମର କରେ ସେ କୁମର ମଣି ।
 ଏରୁଷେ ବହୁ ସମର କଲ ଜଣକରେ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଅସୁନ କିବା ପଶିଛି ସମରେ ।
 ଦଶସହସ୍ର ରାଜନ ପଡ଼ିଲେ ସେଠାରେ
 ଛୁପିର ନୟ ବହିଲ ମୃତପିଣ୍ଡ ପରେ ।
 ଶଷ୍ଠ ଦୁଆରକୁ ଜଣି ଯେ ବେଗେ ଚଳି
 ସପ୍ତମ ଦ୍ବାରେ ପ୍ରବେଶ ସେ ରଥ ଧବଳ ।
 ସପ୍ତମ ଦ୍ବାରର ଯୁଦ୍ଧ କଥା ଏବେ ଶୁଣ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତୁଲେ ଛନ୍ଦ୍ର ସହସ୍ର ରାଜନ ।
 ବତିଶ ସହସ୍ର ହସ୍ତୀ ନବ ସସ୍ତ୍ର ରଥୀ
 ସବୁରସସ୍ତ୍ର ମୁକୁଟ ବଜା ସେନାପତି ।
 ପଦାତି ନବକ୍ଷତ୍ରାଣୀ ଶକୁନର ସହ
 ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମର ସଙ୍ଗେ ନବସସ୍ତ୍ର ରାୟ ।
 ପୁଣି ଦଶସହସ୍ର ରାଜା ତହିଁ ରହିଥିଲେ
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ସବେ ନାସତ ବନ୍ଧିଲେ ।
 ଦୁଃଶାସନ ଦୁର୍ଜୟ ଯେ ଦେବ୍ୟ ଅଳମୁଖ
 ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନ୍ତି ନାସତ ବେଶେଷ ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ସାଇନ ତହିଁ ବଡ଼ାଇ ଗହଳ
 ସିନ୍ଧୁ ଗରଜନ ପରି ଶୁଭେ ମୁଖଗୋଳ ।
 ଯଦ୍ୟପିଟି କରୁରବେ ଅଟନ୍ତି ସେ ମଲ୍ଲ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବ୍ୟାଘ୍ର ଆଗେ ସେହ ଛେଳପଲ ।
 ଶେଷେ ନାସତ ବିରକ୍ତ କୌରବ ସାଇନ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ପ୍ରତାପରେ ଯାନ୍ତି ସ୍ବଜମଣ ।
 ଏକ ଗୋଟି ଯୋଦ୍ଧାକୁ ସେ ଦଶସସ୍ତ୍ର ରାୟ
 ବେଦଣ ବନ୍ଧନ୍ତି ବାଣ କାଳାନଳ ପ୍ରାୟ ।
 ଛେଦିଲ ସମସ୍ତଙ୍କର ପଳା ଖଡ୍ଗ ଧନୁ
 ଅନୁଷ୍ଠଣେ ବାଣ ବନ୍ଧେ ସାର ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
 ପୁଣି ଦେବ୍ୟମ ଆଜ୍ଞାଦଶ ବିରୁ ଶାସ୍ତ୍ର ବାଣ
 ରଥ ରଥୀ ପଡ଼ିଗଲେ ଗର୍ଭ ରାଜାଗଣ ।
 ଗଜ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଉପରେ ଶାସ୍ତ୍ର ବାଣ ପଡ଼ି
 ପ୍ରାଣ ହାରିଣ ପଡ଼ିଲେ ଗିରି ସମ ହେବ ।
 ଅଶ୍ବମାନ ହତ ହେଲେ ଥିଲେ ତହିଁ ଯେତେ
 ପଡ଼ିଲେ ପଦାତି ପ୍ରାଣ ହାର ଅସ୍ତ୍ରମିତେ
 ରଥୀଙ୍କ ବେଦ୍ବ ଛୁପିର ପଡ଼ଇ ନଳିଳ
 ରକତେ କବିମ ମଣ୍ଡ ନ ରହିଲ ଧୂଳି ।

ଅଭିମନ୍ୟୁ ଯୁଦ୍ଧକଥା କେବେ ଅଶୋଚର
 ଖେଳନ୍ତା କାଳକ ସେହି ଚଉକ ବନ୍ଧର ।
 ଦଶେଷତଃ ଯୋଦ୍ଧାକଳ କାଉଣ ସଭଣୀ
 ଏକା ଜଣକେ ସମର କଲ ଶରମଣି ।
 ରଥ ଗଜ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ସେ ଗ୍ରାସଣ ଶର ବନ୍ଧ
 ଜମିଷନେ ଶତ ଶତ ସୈନ୍ୟ ଦିଏ ଛେଦ ।
 ସେହ୍ନାପୁଟି କାଶ୍ୟାପ ଛେଦେ ଶ୍ରେମେ ଶ୍ରେମେ
 ଦେନଶଶୁଂହୋଇ ବହୁ ପଡ଼ନ୍ତି ସଂଗ୍ରାମେ ।
 ଅନର୍ଥୀୟ ଶରାଗାଳେ ସର୍ବେ ହେଲେ ହତ
 ସୈନ୍ୟ ସହଚେ ପଡ଼ିଲେ ନୃପତି ବହୁତ ।
 ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମକୁଟ କାହୁଁଟି ଆଉ ଜଗଦ୍‌କଳା
 ଚକଚ ନୟାରେ ସବୁ ଘୁସେ ହୋଇ ଭେଳା ।
 ନବସପ୍ତ ଗଜା ଭିନ୍ନସପ୍ତ ପାରିବନ୍ତି
 ସହକରେ ଛେଦନକ ସବୁଜର ମୁଣ୍ଡ ।
 ସେନନେକ ପଳାକନ୍ତି ବାସଭଗ୍ନ ପକ୍ଷୀ
 ସେହିପରି ପଳାଇଲେ ସମର ଉପେକ୍ଷି ।
 କଳନା ନ ଯାଏ ତହିଁ ଅନର୍ଥୀୟ କାଶ
 କୌରବ ଆଟକୁ କେହି ନୋହିଲେ ରକ୍ଷଣ ।
 ଶକୁନ ଦୁଃଖାସନ ସେ ଦେଖି ରଣ ଭଗ୍ନ
 ଦୁର୍ଜୟ ଦୁର୍ମୁଖ ଦୁରାପଦ ଦୁରାସନ ।
 ଦୁରାନ୍ତକ ଦୁରାବକ ଦୁର୍ମିତ ଦୁର୍ନାଦ
 ଦୁର୍ନଶ୍ଚ ଦୁର୍ବାର ଆଉ ଦୁରାନ୍ତ ଦୁର୍ବିନ୍ଦ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଏପରି ଅଠାଶୋର ଘର
 ଅସ୍ତ୍ରମ ହାରରେ ସର୍ବେ ଓଗାଳିଲେ ଯାଇ ।
 ବଳଶ ସହସ୍ର ମେଳିଯୋଦ୍ଧା ସଙ୍ଗେ ଘେନି
 ଅସଂଖ୍ୟ ନାଗର ସର୍ବେ ଭିନ୍ନ ହେ ଟାଣି ।
 ବଣ ଦେଖିଣ ଉପର ହୋଇ ଶରମଣି
 ଭିନ୍ନ ନାଗର ଖେଳନ୍ତା ସିଂହସମ ଜାଣି ।
 ମହାବାତେ ଯେଉଁପରି ପଡ଼େ ପକ୍ଷପଳ
 ତଳୁ ଛଣ୍ଡାଇ ମଉଳି ପକାଏ ଭୂତଳ ।
 କାର ଦେନଭୁଜ କାର କଳେବର କାଟି
 ମୁଣ୍ଡା ବୃକ୍ଷ ସମ ନାରେ କବର ଯେ କୋଟି ।
 କେବେ ପ୍ରଣୟା କରନ୍ତି ଧନ୍ୟ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ପୃଥ୍ୱୀଶର ନବାଗିଲୁ ଏକା ଧର ଧରୁ ।
 ଆକାଶରୁ ଅଇଲେକ ବହୁତା ପୁରୁଷେ
 ଆସି ଅଦୃଶ୍ୟ ରହିଲେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ପାଶେ ।

ଅଭିମନ୍ୟୁ ଅଟଇ ଯେ ନିଶ୍ଚଳକ୍ଷ ସତୀ
 ଏମାନେ ତା ସତୀପଣ ଦେଖି ହେଲେ ବୃତ୍ତ
 ଅଭିମନ୍ୟୁର ସମର ଦେଖିଣ ଏମନ୍ତ
 ବହୁତା ପୁରୁଷମାନେ ହୋଇଲେ ଚକଚ ।
 ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ ଦୈବସୂତ ମନୁ ପୂଜାକଲେ
 ବହୁତା ପୁରୁଷେ କଥା ସେଠାକୁ ଅଇଲେ ।
 କବନ୍ଧ ଅଗସ୍ତି କୁସ୍ମେ ଶୁଣ ଶୁଦ୍ଧଚେତା
 କହିଲେ ନ ସରବ ଏ ଦ୍ରୋଣପର୍ବ କଥା ।
 କବନ୍ଧ ବୋଲଣ ଦୈତ୍ୟ ଥିଲ ସତ୍ୟଯୁଗେ
 ସେହି ଦୈତ୍ୟ ନାଶଗଲ ପ୍ରଜାପତି ଗୁଣେ ।
 ଉଦେକବନ୍ଧ ବୋଲଣ ତ ହାର ଯେ ପୁଣି
 ଆକାଶ ମନ୍ଦିଣ ସେହୁ କରେ ମନ୍ଦକୃତ୍ୟ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ସତ୍ୟଯୁଗେ ଆଦି ନାମ ବହୁ
 ଦେବଙ୍କୁ ଭାରିଲେ ସେହି ଦୈତ୍ୟ ପ୍ରାଣ ନେଇ
 ଆଦିମାତାଙ୍କର ନାମ ଅଟେ ଉଗ୍ରତାପ
 ମାତା ପ୍ରୋଏ ନଦୀରନ୍ତ ପୃଥ୍ୱୀର ଘର ।
 ଆଦିମାତା ଜନମିଲ ନନ୍ଦଶତ ଘରେ
 କଂସ କରୁଛନ୍ତି ନେଇ ଶିଳାର ଉପରେ ।
 ସେ ମାତା ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ବିଷ୍ଣୁ ସତ୍ୟ ଯେ କରଇ
 ବୋଇଲେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଜନମ ଦୁଃଖ ମୋକ୍ଷପାଇଁ ।
 ଆଦିକ କହିଲେ ଉଦ୍ରାଗର୍ଭୁ କୁ ଜନ୍ମିବୁ
 ଚଉକ ବରଷ ଯାଏ ସେଠାରେ ରହିବୁ ।
 ଆଦି ବୋଲେ ସ୍ୱର୍ଗପୁର ମୁହିଁ ରକ୍ଷାକରେ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ରହିବ କେମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ।
 କୁମ୍ଭର ବଚନ ମୁହିଁ ଶ୍ରୀ ନ ପାରିବ
 ଚୌଦବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ନ ରହିବ ।
 ଚୌଦବର୍ଷ ଏକଦିନ ଅଧିକ ହେ'ଇଲେ
 ତୋତେ ଅର୍ଜୁନ ସହଚେ ମାରିବ ବୋଇଲେ
 କୁହିଁ ଯଦ୍ୟପି ହେ ଦେବ ରଖାଇବୁ ମୋତେ
 ସେହି ରକ୍ଷଭୂମିରେ ମୁଁ ମାରିବି ତୋତେ ।
 ଏହି କଥା ଯେବେ ଦୃଢ଼ କରିବ ଅନନ୍ତ
 ତେବେ ମୋ ମାତାଙ୍କୁ ମୋତେମର୍ତ୍ତ୍ୟକରନାତ
 ବିଷ୍ଣୁ ବୋଇଲେ ମୁଁ ଯେଉଁଦିନ ହେବ ଜାତ
 ତା ଆରତନ ସିଦ୍ଧଶ୍ରେ ଆସିବେ ତୋ ମାତା ।
 ସେ ଭୈରବୀ ଉଗ୍ରତାପ କେଶବ ବଚନେ
 ଯଶୋଦା ଗର୍ଭୁ ଜନ୍ମିଲେ ନନ୍ଦର ଭବନେ ।

କଂସ ଡରେ ବସୁବେବ ଗୋପପୁରେ ଯାଇ
 ନନ୍ଦ ହିଅକୁ ଆଣିଲ ନନ୍ଦ ପୁଅ ଥୋଇ ।
 ପୁଅ ଜନ୍ମହେବା ଶୁଣି ଧାଏଁ କଂସଗପ୍ତେ
 ସେ କନ୍ୟାକୁ ଚଢ଼େଇ ଘଟଣ ଶିଳାଏ ।
 ତତକ୍ଷଣେ ଉଦୁରିଣ ଗଲ ଭରରସା
 ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳେ ଯାଇ ବନ୍ଧାମିଲ ବେଷା ।
 କଟେ ଜଳଧର ବ୍ୟବ ହରି ରଘୁବଳେ
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଭୟେ ଢେଳିଗଲେ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ସମରରେ ପଡ଼ିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ
 ଭୟେ ଅର୍ଜୁନକୁ ନ ଛାଡ଼ିଲେ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
 ପାର୍ଥ ଚଢ଼ି ଥିଲେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ନ ପଡ଼ନ୍ତା
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନକୁ ମାରି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗମନ୍ତା ।
 ଉଦେକବନ୍ଧ ଦରତ କବନ୍ଧ ନନ୍ଦ ନ
 ନବବର୍ଷ ହେଲ କଲ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ମନୁନ ।
 ସେ ଉଦେକବନ୍ଧ ଡରେ ଦେବ ପୁରନ୍ଦର
 ଆପ୍ତାନେ ବସି ନ ପାରେ ଅମର ସଭାର ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ସଭାରେ ନ ବସୁ ଅନାବୃଷ୍ଟି ହେଲ
 କେଉଁ ଦେଖକୁ ସୁଖରେ ପାଳି ନ ପାରିଲ ।
 ଧାତା ବୋଲେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଅଲେ
 ଉଦେକବନ୍ଧ ମରବି ସୁହି ତାର କୁଳେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ପେଶିଲ ବହନ୍ତା-ପୁରୁଷଗଣଙ୍କୁ
 ସମରେ ନାଶ କରାଅ ସେ ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ ।
 ନୋହିଲେ ଉଦେକବନ୍ଧ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଧୂସିବ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ସ୍ୱର୍ଗେ ଗଲେ ସେ ଦୈତ୍ୟ ମରବ ।
 ଯେବେ ରଣେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ବରତଣ ଯିବ
 ତେବେ କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ନଷ୍ଟେ କନାଶ ହୋଇବେ
 ଭାଇ ବୋଲି କୌରବଙ୍କୁ ଭରି ଉପଶ୍ରବ
 ଯେ ଯେତେ କହିଲେ ପାର୍ଥ ନ କରିବ ବଧ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ମଲେ ପୁଅକଣ୍ଠେ ଅରଜନ
 କଣ୍ଠ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବେନ କରିବ ନଧନ ।
 ଅର୍ଜୁନ କୋପିଲେ କୁରୁବଳ ହେବ ନାଶ
 ନିମ୍ନଲେ କୌରବେ ପୃଥ୍ୱୀ ନ ହେବ ଉଶ୍ୱାସ
 ଏପରି କହିଣ ଦେବଲୋକେ ତଳମଲେ
 ଉଶ୍ୱାସ ନୋହିବ ଧରା ଅଭିମନ୍ୟୁ ଥିଲେ
 ବହନ୍ତା ପୁରୁଷେ କହୁଁ କରିଲେ କପଟ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଶର ହେଲ ଅକାଟ ଅଛୁଟ ।

ପ୍ରଥମକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଦେବ ନକ୍ଷତ୍ରକୁମର
 ଅଳୟୁଷ ଦୁଃଶାସନ ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗର ।
 ଏତେ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଦେବ ସେ ଶତ୍ରୁମଣ୍ଡଳ କଳା
 ମହା ମଉନାଗ ପ୍ରାୟ ତେଜ ଅନର୍ଗଳା ।
 ଭଦ୍ରାସୁତ ପ୍ରତିଜ୍ଞାରେ ଅଟେ ବଳବନ୍ତା
 ଶୈଳେକ୍ୟ ଏବ ହୋଇଲେ ତାକୁ ନ ଶିଶୁ
 ବ୍ୟବ ନୟ କଲ ଯେବୁ ନବଦ୍ୱାର ଛେଦି
 ତଳ ସାଗର ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ପକାଇଲ ଛେଦି ।
 ଦଶସପ୍ତ ଗୁଣା ସାତ-ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଯେ ରଥୀ
 ନେରଣତ ପାରିଦଣ୍ଡ ନକ୍ଷୋଣୀ ପକାତ ।
 ଏତେକ ନାଶକଲ ସେ ପଣି ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁହେ
 ଅପାର କୃତ୍ୟ କରିଲ ବାଳକ ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ତେ ।
 ନବଦ୍ୱାର ଶିଖି ଉପୁଷଙ୍ଗ କଳାଇଲ
 ବଶମ ଦ୍ୱାରରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲ ।
 ବହୁତେ ସୈନ୍ୟ ହତ ହୋଇବାର ବେଶି
 ଅଶ୍ୱଥାମା ଓଗାଳିଲେ ଉପୋଧ ଉପେକ୍ଷି
 ଭରଦ୍ୱାଜଙ୍କର ନାତି ଯୁଦ୍ଧେ ବଳବାନ
 ଭରତଯୁଦ୍ଧେ ତା ସଙ୍ଗେ କେ ହେବ ସମାନ ।
 ଭରତ ନାଗର ବେଗେ ଅର୍ଜୁନର ସୁତ
 କହୁତ ଶରେ ତା ଅଶ୍ୱଥାମା କରେ ହତ ।
 ପୁନରପି ପ୍ରହସି ଶ ପୁରୁଷଣ କାଶ
 ବନ୍ଧୁକ ଧାତକାରେ ସୁଭଦ୍ରାନନ୍ଦନ ।
 ନାଗର ଆସିବା ଦୁର୍ଭି ବେଶିକର ଦ୍ରୋଣୀ
 ପ୍ରତିକଳ ପଞ୍ଚକାଶ ପେଶି ତାହା ନାଶି ।
 ସେ ଦୁର୍ଭି ସମରେ କେହି ନୁହନ୍ତି ଯେ ଘଟ
 ଅଭିମନ୍ୟୁଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି ବଦନ୍ତ ।
 ଅଶ୍ୱଥାମାଙ୍କର ପିତା ଅଟେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 କେଉଁ ସାର ତାହାଙ୍କର ଆଗେ ଧନୁ ଧରୁ ।
 ଅସ୍ତ୍ରାଣ ଶର ବିଛନ୍ତି ସେହି ବେଳରଥୀ
 ଶର ଗହଣେ ନ ଦଶେ ସପ୍ତଦୀପ ପୃଥ୍ୱୀ ।
 ଅଶ୍ୱଥାମା ଗୁଣା ଗୁଣା ଅସ୍ତ୍ରମାନ ବିଛ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ତାହା ଦିଏ କହୁତରେ ଛେଦି ।
 ଏହିପରି କାଶମାନ ବିଛେ ଅଶ୍ୱଥାମା
 କୁଷ୍ଠେ ଯେଉଁ ଅସ୍ତ୍ର ସବୁ ବେରସ୍ତଲ ଉମା ।
 ମହାକାଳ କାଶେ ତାହା ଛେଦେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ପୁଣି ଦ୍ରୋଣୀ ବିଛଲେକ ଶର ଅଭିମନ୍ୟୁ ।

ସେ ମହା ବୋର ନାଗର ଆସନ୍ତେ ଭବିଷ୍ୟ
ତାହା ଛେଦ ପକାଇଲେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସୁତ ।
ଶରେ ଶର ପରିତାପ ହୁଅନ୍ତେ ଯେ ବେନି
ଚଢ଼ିବୁ ତାତ ଦୋରଲ ନିର୍ଯ୍ୟାସ ବହନ ।
ପୁଣିଶ୍ଚ ଶର ବିକଳ ଭରଦ୍ବାଜ ନାତି
ବନ୍ଧ୍ୟମାଳା ପ୍ରାୟେ ଶର ଆସଇ ଚଢ଼ିତ ।
ପଡ଼ନ୍ତେ ସେ ପଥର ଯେ ସମରେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ବେଶିକରି ଅଭିମନ୍ୟୁ ଦୋରଲ ବିମୁଖ ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ ବହୁମନ ନ ଗୁଣକୁ ଚିନ୍ତ
ବନ୍ଧ୍ୟମାଳା ଶରକୁ ସେ ପକାଇଲ ଛେଦ ।
କୋପେ ଅଶ୍ୱଥାମା ବିକେ ଅର୍ଜୁନର ବାଣ
ସୂର୍ଯ୍ୟବାଣେ ଛେଦଲ ତା ସରଦ୍ୱା ନନ୍ଦନ ।
କୋପଭରେ ଅଶ୍ୱଥୁ ମା ପ୍ରଣିଶର ପେଶି
ମେଘାଶର ପେଶି ତାହା ଅଭିମନ୍ୟୁ ନାଶି ।
ଏହିପରି କରିବୁ ଶର ବେନିବାଳ
ସୂର୍ଯ୍ୟଚେନ ନ ଦଶିଲ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳ ।
ଏପରି ରଣ କରନ୍ତେ ହେଲ ବେନିବାଡ଼
ଶର ଆତ୍ୟାତ ଶୁଭେ ଯେହ୍ନେ ଚଢ଼ିତ ।
ମହା ଅନଳ ନାଗର ବିକଳ ଦ୍ରୋଣି
ଅଭିମନ୍ୟୁ ଆବର୍ଜିତ ଶରେ ତାହା ହାଣି ।
ପୁଣି ନାଗପାଶ ଶର ବସାଇଣ ଧନୁ
ବିକଳ ଅଶ୍ୱଥାମାକୁ ପୁଣି ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
ଶରକର ବାଣ ବେନି ଭରଦ୍ବାଜ ନାତି
ବିକଳେ ସର୍ପ ପଳାଇ ଗଲେ ଚତୁଷଶାନ୍ତ ।
ଏହିପରି ସମର ଯେ ହେଲ ଦୁହିଙ୍କର
ପ୍ରତିକଳ୍ପ ଶରମନ ବିକଳେ ଅଗାର ।
ଆଦାନ ସଜାନ କେହି ଜାଣି ତ ନ ପାରି
ବେନି ଶର ଅଟନ୍ତି ଯେ ବଳେ ସମସରି ।
ଅଶ୍ୱଥାମା ପ୍ରଶଂସଇ ଧନ୍ୟ ଅଭିମନ୍ୟୁ
କୁ ବାଳକ ହୋଇ ଅସୁମାନ ଭଲ ଜାଣୁ ।
କୁହୁ ମହା ଧନୁରର ଏ ଶରତ ଯୁଦ୍ଧେ
କେ ରଥୀ ରହିପାରିବ ତୋହର ସନ୍ତୋଷ ।
ଏଡ଼େଯୋଦ୍ଧା ହୋଇଲୁ କୁ ହୋଇ ବାଳକସ୍ତ୍ରୀ
ଏ ବ୍ୟୁତ୍ପେ ପଶିଲୁ ଭୟ ନୋହିଲ ତୋ କଳ୍ପ
ଦ୍ରୋଣ ଜୟଦ୍ରୁପ କର୍ଣ୍ଣ ଭୃଷଣବା ଶଲ୍ୟ
ଏହାକୁ ଜଣିଲୁ କୁହୁ ଅଟୁ ମହାମଲି ।

ପରଶସ୍ତ୍ର ଶରାଙ୍କ ପାରିତନ୍ତ୍ର ମାନ
ଏକା ହୋଇକରି ନେଲୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରାଣ ।
କୁହୁ ଅଟୁ ଶେଷତରେ ମହାବଳବନ୍ତା
ଛେଦ ନନ୍ଦ ପ୍ରୟୋଗରେ ଅଟୁକୁ ଶକତା ।
ଏହି କୌରବ ସଭଳ ଅଟୁ ଅକୃପାର
ଏହାକୁ ମନୁନ କଲୁ ହୋଇ କୁ ମନ୍ଦର ।
ଏ କରବ ଅଟନ୍ତି ମହା ନାଗଶୁଣି
ଗରୁଡ଼ ହୋଇ ସ୍ୱାଙ୍କର ଚର୍ପି ତେଲୁ ଧୂମି ।
ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୋଲେ ଏକେ ଦୁହଙ୍କର ବାବା
ଆଜ ଏ କୌରବକଲ କରିବୁ ମୁଁ ପତା ।
ପୁଣି ଅସୁନେ ନାଗର କାଣ୍ଡରେ ବସାଇ
ମାରି ଅଶ୍ୱଥାମା ରଥ ଘୁଷାଇଲ ନେଇ ।
ମହାବଳବନ୍ତ ସେ ଯେ ବଣା ଜଗଜ୍ଞେ
ଅଶ୍ୱଥାମା ପ୍ରହରଣ ବାଣେ ସବୁ କାଟି ।
ପୁଣି କୋପେ ବିକଳର ବାସବର ନାତି
ଅଶ୍ୱଥାମା ଉପରକୁ ଅମୋଗ ଶକତ ।
ଅଶ୍ୱଥାମା ସେହି ଶକ୍ତି ଛେଦକରି ଦୁହୁ
ସପତସୂର୍ଯ୍ୟ ଚକ୍ରକୁ କାଢ଼ି ତୁଣିରନ୍ତୁ ।
ଶେଷତେ ଭୟେ ପକାଇ କୁରୁଙ୍କ ସଭଳ
ଏକ ଅଶ୍ୱଥାମା ବେଲ ମୁଖେ କଲେ ଧୁକ ।
ପାଞ୍ଚ ଯୋଦ୍ଧା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଟୁ ପକାଇଲେ
ଏକା ଧବଳି ରଥ ଯେ ସେଠାରେ ରହିଲେ
ଶୂନ୍ୟସ୍ୱରେ ଦୂରାରବ ପାଇଲେକ ବ୍ୟଥା
ବଡ଼ ଅସମ୍ଭବ ବେନି ରଥୀ ଯୁଦ୍ଧ ବଥା ।
ଅମୋଗ ଶକତ ତେଜ ସୂର୍ଯ୍ୟସମ ଜାଣ
ଦୁଇଶର ଯୋଗ ହେଲେ କାଳେ ରଣ ସ୍ତଣ
ଦୁହେଁ ସମର ଚରନ୍ତି ଦୁହନ୍ତ କେ ଭଙ୍ଗ
ପଥରପ୍ରାୟେ ଅଟଇ ଦୁହଙ୍କର ଅଙ୍ଗ ।
ଦୁହେଁ ସମର ଚରନ୍ତି ଅତି ରୋଷ ବହୁ
ଅମରମଣ୍ଡଳ ସ୍ୱର୍ଗେ ନ ପାରିନ୍ତି ରହି ।
ମୁନି କହନ୍ତି ଶୁଣ ହେ ବେଦସ୍ତତ ଗୁଣ
ରାଗ ବେଶି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପାଇଲକ ଲଜ୍ଜା ।
ଶିବ ଯେ ଅସୁକୁ ବଳସମେ ବେଦସ୍ତତ
ସେ ଅସୁକୁ ଅଭିମନ୍ୟୁ ମନେ ସୁମରଲେ ।
ସୁମରନ୍ତେ ସେହି ଅସୁ ହେଲ ଦ୍ରୁପଗତ
ତାକୁ ଗୁଣରେ ବସାଇ ଧରି ଅଛି ହସ୍ତ ।

ଅଶ୍ୱଥାମାର ରଥ ଯେ ଆସେ ବେଗକରି
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ସତୀକର ଅସ୍ତ୍ର ଅଛି ଧରି ।
 ଅଶ୍ୱଥାମା ରଥ ଯନ୍ତୁ ନିକଟେ ଅଛଇ
 କୋଣେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ସେହି ଅସ୍ତ୍ରକୁ ମାରିଲ ।
 ପଡ଼ିଲେ ଅଶ୍ୱଥାମାର ରଥ ଗଲ ଘଟି
 ଦେଖିକରି ଅଶ୍ୱଥାମା ଉଠେ ଗଲଗାଳ ।
 ମହାମନ୍ତ ନାମ ଏକ ଆଶ୍ୱେଷ୍ଠଶ ବେଗେ
 ମିଳିଲେ ଅଶ୍ୱଥାମା ଅଭିମନ୍ୟୁ ଆଗେ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ ପାଇଣ ବୋଲେ ଦ୍ରୋଣପୁତ୍ର
 ସମ୍ଭାଳ ସମ୍ଭାଳ କୁ ହୋ ଅର୍ଜୁନର ପୁତ୍ର ।
 ବଳସନା ଶତଧାର ଧନୁରେ ବସାଇ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଉପରକୁ ଦିଶିଲେ ନିଠାଇ ।
 ଦେଖିଣ ଅପସରିଲ ସୁଭଦ୍ରାନନ୍ଦନ
 ବଳବାଣ ବେନ ତାହା କଲେ ଛେବନ ।
 ଏସମତ ଚଳିବାରୁ ସୁଦେ ବେନସାର
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଦେବ ଦିନକର
 ବହୁଅସ୍ତ୍ର ବାଣେ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଭିମନ୍ୟୁ ପେଶି
 ହସନ୍ତେ ଦ୍ରୋଣ ଉପରେ ପଡ଼ିଲେ ଆସି ।
 ଶାଏ ଅସକତ ହେଲେ ଗୁରୁଙ୍କର ସୁତ
 ଉପରେ ଅଚେତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ଭୃତ ।
 ଧବଳ ରଥ ଚେତନ ସାରଥୀ ବାହୁଲ
 ବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟରେ ଯାଇଣ ପରବେଶ ହେଲ ।
 ଦେଖିଲ ବହୁତ ସୈନ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି ପୁର
 ରଥୀ ହାତୀ ପଦାତିକ କେତୁ ଗଣିପାରି ।
 ଅନେକ ଦେଶର ଚର୍ଚ୍ଚି ପୁରୁଷଲେ ସଜା
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବାଣେ କେତେ କଲେ ପ୍ରାଣତେଜ୍ୟା
 ଅନବରତରେ ବାଣ ଭିଜେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଅନେକ କ୍ଷତ୍ରିୟଙ୍କର ଛେଦିଲେ ଧନୁ ।
 ଅନେକ ପ୍ରତାପ ରଥୀ ହାତୀ ନାଶଗଲ
 କେତେ ଯେ ମଲେ ସେଠାରେ କଳନାନୋହିଲ
 ଅମାସ ସୈନ୍ୟ ସେଠାରେ ସମାପତ ଦେଖି
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲିଲେକ ହୋଇ ଅତି ଦୁଃଖୀ
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ ବେଢ଼ି ଏତେ ସୈନ୍ୟ ରହିଥିଲେ
 ଏକା ଅଭିମନ୍ୟୁ ରଣେ ଏତେକ ପଡ଼ିଲେ ।
 ସୈନ୍ୟଭଗ୍ନଦେଖି ଘବେ ସେ ମାନଗୋବନ୍ଦ
 କେମନ୍ତେ ଏତେ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ କଲ ଏହୁ ଭେଦ

ଦ୍ରୋଣ ଶଲ କୃପାଭୀଷ୍ୟ ନୟଦ୍ରୁଥ କହୁ
 ଚାନ୍ଦୀକ ଭୃଗୁଶ୍ରବାହ ଯେତେ ଯୋଦ୍ଧାଗଣ ।
 ଏତେ ମହାରଥୀ ମୋର ପଡ଼ିଗଲେ ତେଣେ
 ନୋହିଲେ ଭେଦ ଏ ବ୍ୟବହାରୁ ଆସେ ଜଣେ
 ମହାବାତେ ବୃଷ ସେହେ ଘଟି ପଡ଼ିଥାନ୍ତି
 ସେପରି ପ୍ରାଣଯୋଗରେ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।
 ଏହାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ମେହର ବଳିଯାଏ ଛନ୍ଦ
 ଶ୍ରେ ଚଳିବ ସଂସାରରେ କୁହ କହ ଜଣ ।
 କୃଷ୍ଣ ନାହିଁ ପାର୍ଥ ନାହିଁ ନାହିଁ ଶ୍ରୀମସେନ
 ଆବର ନାହିଁ ନକୁଳ ସହଦେବ ଜଣ ।
 ଏକା ସୁଶଗୋଷ୍ଠି ଆସି ଚଲେ ଏତେ କୃତ୍ୟ
 କା ଆଶେ ଚଳିବ ଏହା ଧନ୍ୟରେ ଉଧାତ
 ମାର ବେ ବେଢ଼ି ଏହାକୁ ମରୁ ଏ କୁମର
 ଅଧର୍ମ ବୋଲି ମନରେ ଭିତ୍ତି କ ବିସର ।
 ଧର୍ମରେ କଷଣ ମୋତେ କେଲ ବାଳକପୁଅ
 ଶାନ୍ତଯାତ ଉଧୂର୍ଯ୍ୟୁ ଧର୍ମ ନାହିଁ ଅଛି ।
 ସଜାର ମୁଖ ଏପରି ଯନ୍ତୁ ସେ ଶୁଣିଲେ
 ଚଳିଲେ ଯୋଦ୍ଧା ଆସି କୁଳ ପ୍ରତାପିଲେ ।
 ଦୁର୍ଜୟ ଯେ ଦୁରାଶଙ୍କ ରଥ ପଛେ ଥାଇ
 ପ୍ରହାରକଲେ ପରିସ ଶକତି ବୁଲାଇ ।
 ଅନମୁଖ ଅକାୟୁଧ ଏହି ଦୁଇଜଣ
 ବେଗେ ବେଶରେ ଛେଦିଲେ ତାର ଦେହଦୋଷ
 ଧନୁରେ ଶର ଯୋଗଣ ମେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଶକୁନ
 କୁମର ଧନୁରୁ ଗୁଣ ସକାଳରେ ହାଣି ।
 ନିଶସ୍ତ୍ର ହୋଇଲ ଯନ୍ତୁ ସୁଭଦ୍ରାର ସୁତ
 ଖଡ୍ଗ ଗେନ ରଥରୁ ଡେଇଁଲ ଭୃତ ।
 ବିହସିତ ପ୍ରସବୁ ତର ପାବଗତି
 କ୍ଷଣକେ ଛେବନ କଲ ଶତଶତ ରଥୀ ।
 କୂଟେ ତାକୁ ବେଢ଼ାଇଲ ସୈନ୍ୟ ବୁଝିସବୁ
 ଅଧର୍ମ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ଧର୍ମ ନାହିଁ ରସ ।
 ବହୁ ସୈନ୍ୟ ବେଢ଼ାଇଲୁ ସଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଏକା ଯୁଦ୍ଧ କରଇ ସେ ଅର୍ଜୁନ ନନ୍ଦନ ।
 ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ହାସରର କଥା
 ଭଲର ପୁଅ ମାରନ୍ତି କଣିଶ ଅବତ୍ତା ।
 କିଏ ସେ ଜେତୁ ତା କିଏ ଶୁଭୁ ତା ଅଟନ୍ତି
 ଏମାନେ ଏବେ ବାଳକୁମରେ ମାରନ୍ତି ।

ଖଡ୍ଗ ଚୁକ୍ତ ପରିସ ଗୁରୁଜ ଯେ ଯାଠି
 ପ୍ରହାର କଲେକ ସଦେ ଏକାବେଳେ ଉଠି ।
 ରଥୀମାନେ ଅଇଲେ ଯେ ଖଡ୍ଗ ଗପଳା ବୋଧ
 ପାବଗତରେ ଶୁଭରେ ଗଲେ ସସ୍ତ୍ର ତନ ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଯେ ଏକମୁଖ ହୋଇ
 ବେଢ଼ିଲେ ତଉପାଶରେ ନ ଦିଶଇ ଭୂର୍ ।
 ଶତ ପିଟିଲକ ଯହୁଁ ତାହାକୁ ଦୁର୍ମନ
 ପଳା ପାତ ବଞ୍ଚାଇଲ ଅର୍ଜୁନ ନନ୍ଦନ ।
 ପଳାରେ ବାଜଣ ସେହୁ ହୁଡ଼େ ମସୀଗୁଣ୍ଡା
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଆଉ ହସ୍ତେ ଥିଲ ଏକ ଖଣ୍ଡା ।
 ବୁଲଇ ପିଟିଲ ଯହୁଁ ଦୁର୍ମନ ଉପରେ
 ଦେବେ ସେ ଖଣ୍ଡା ବାଜିଲ ଯାଇଁ ଗୁରୁଜରେ
 ବେନଖଣ୍ଡ ହୋଇ ତାହା ଭଗ୍ନ ହୋଇଗଲ
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତେ ଉଣ୍ଡାହୋଇ ସୁଭଦ୍ରାର ବଳା ।
 ଏପରି ଦେଖି ତାହାକୁ ପ୍ରହର ସାରଥୀ
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ଏକା ଦେଲ ପଣ୍ଡୁରଜା ନାତି ।
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହୁଡ଼େ କଲ ସେ ମାଲ ବିରାଣ
 ଧାଇଁଯାଇ ତାର ପଛେ ଦୁଷ୍ଟ ଦୁଃଶାସନ ।
 ପ୍ରହର କରଣ ଗଦା ମାଇଲକ ଶିରେ
 ସେ ଗାତେ ଅର୍ଜୁନସୁତ ପଡ଼ିଲ ମଣ୍ଡରେ ।
 ପୁଣି ଦୁଃଶା ଗଗେ ଗଦା ପ୍ରହାରିଲ ତୋଳ
 ଅସ୍ତି ତମ ମାଂସ ତାର ହୋଇଗଲ ଧୂଳି ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ମଲ୍ଲ ବୋଲି ପଡ଼ିଲ ତହଳ
 ଜୟ ଶଙ୍ଖ ବଜାଇଣ ଗଲେ କୁରୁବଳ ।
 ଶୂନ୍ୟ ଚେ ହେଖୁଥିଲେ ବୃନ୍ଦାବନରଣ
 କହଲେକ ଧ୍ବଜ ଧ୍ବଜ ଅଟୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଆଜ୍ଞାବେଳେ ତହୁଁ ମାତଳକି ଗୁଣ୍ଡି
 ଆଦିକ ଆଶ ପୁଷ୍ପକ ବିମାନେ ବସାଇ ।
 ତଳିଲ ସାରଥୀ ତହୁଁ ବେବରଥ ବେନ
 ଆକାଶରେ ଶୁଭିଲକ ଜୟ ଜୟ ଧ୍ବଜ ।
 ଉତ୍ତରରେ ପଞ୍ଚଜିବ କଲେ ପୁଷ୍ପଦୃଷ୍ଟି
 ଅମରାକପେ ଯାଇ ସେ ସୁରେ କଲେ ଭେଟି
 ଅନେକ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ବେବ ପୁରପତି
 କୋଳେ ବସାଇ ଅନେକ ଉତ୍ସବ କରନ୍ତି ।
 ଅମରେ ବୋଇଲେ କୁହ ଅଟୁ ଏକଜଣ
 ଏବେ କବଳକୁ ମାର କରିଣ କୁ ରଣ ।

ଉଦେକବଳ ନାଶିଲ ଅମର ଭୁବନ
 ତୋର ଯୁଦ୍ଧେ ସେହୁ ନଷ୍ଟେ ହୋଇବ ନିଧନ
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ ଶୁଭରେ ଶ୍ରବ ନବାରିଲୁ
 ସମର କରି ଅନେକ ସୈନ୍ୟ କୁ ମାଇଲୁ ।
 କବଳକୁ ମାର କୁହ ମମତାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥ
 ତୋହର ଗାଈ ରହବ ଏ ସ୍ବର୍ଗ ଜଗତେ ।
 ଆଦି ବୋଲେ ମୋ କେତନ ସାରଥୀ ଯେକାଣ୍ଡି
 ଆବର ଧକଳ ରଥ ଆସୁ ସେହୁ ନେଇ ।
 ଏହାକୁ ଆଣିଣ ମୋତେ ଦେଲେ ଆଖଣ୍ଡଳ
 ନଷ୍ଟେ କୁହର ଶହର ପୁରୁଷକ କାଳ ।
 ଶତବାର ଜନ୍ମ ମୁହିଁ ମଣ୍ଡାକ୍ଷର ଅର୍ଥ
 ବହ୍ମାଅବତାରେ କୃଷ୍ଣ ବେନଗଲେ ମୋତେ
 ସଞ୍ଜାସା ସାରଥୀ ମୋର ରଥେ ହସ୍ତ ଗୁର
 ଥିଲେ ସେ ବାନବ ମୁହିଁ ପକାଇବି ମାର ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବୋଇଲେ କେତନ ଯିବ ରଥ ବେନ
 ବାଣୀ କହ ପଠାଇଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଲଗୁନ ।
 ଆଦି ବୋଲେ ସୁତ ଥିଲେ କରିବି ମୁଁ ରଣ
 ନିମିଷକ କବଳର ବେନବ ଜୀବନ ।
 ଯହୁଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲ ସେ ତାବର ତନୟ
 ଶୁଣକରି ଇନ୍ଦ୍ର ହେଲେ ଆନନ୍ଦ ହ୍ରସ୍ବ ।
 ଶୁଣ ଆଦି ବେବସୁତ ମଧୁ ନରପତେ
 ଏ ଉତ୍ତର ଯାହା ଦେଲ ଶୁଣ ଏକ ତତ୍ତ୍ବେ ।
 ଏ ସମୟେ ଦିନକର ପଶ୍ଚିମ ବାହନ
 ଯୁଦ୍ଧରଥ ବେନ ସୁତ ପ୍ରବେଶେ ସେସଖି ।
 ଧକଳ ରଥ ହୋଇଲ ଗୁରୁଶବ କତି
 ରଥ ଉତ୍ତରି ସାରଥୀ ସାକ୍ଷାତ କରନ୍ତି ।
 ଧୂସ୍ବି ଧ୍ବଜ ନକୁଳ ଆଉ ସହଦେବ
 ସାରଥୀକ ପୁରୁଷଲେ ସମର ପ୍ରସାଦ ।
 ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ବୋଇଲେ ଶୂନ୍ୟରଥ ଗୁଣ୍ଡି
 କୁ ଏକା ଅଇଲୁ ବାକୁ ଅଭିମନ୍ୟୁ କାଣ୍ଡି ।
 ସାରଥୀ ବୋଇଲ କୁହେ ଶୁଣ ଧର୍ମବୟ
 ଧମରେ ନିପାତ ଦେଲ କୁହର ତନୟ ।
 ଶୁଣ ଶୋକଭରେ କହ ନ ପାରିଲେ କଥା
 ମୁଁ ତେ ପଡ଼ିଲେ ଗୁରୁପାଣ୍ଡବେ ସେ କଥା ।
 ତେତି ସହଦେବ ବୋଲେ ଶୁଣ ମଣ୍ଡପତେ
 ଶୋକ ସହରନ୍ତ ବେବ ଯିବା ଇନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସ୍ତେ ।

ଶୋକ ଚେଷ୍ଟା ଉଠିଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ଚାରିପାର
ଶୋକେ ଅବଶ ଶରୀର ନ ପାରିବୁ ଯାଇ ।
ପୁଣି ଗୁଣ ସୁମର କାହୁଁ ନାହିଁ
ସବୁ ବୁଦ୍ଧିହୀନ କୁଣ୍ଡଳ ଏ ଯନ୍ତ୍ର ପୁଣି ।
ଜୟ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ଶଙ୍ଖ ଚନ୍ଦ୍ରାଗା
ସିନ୍ଧୁସୁଦା କମଳାଙ୍କ ହୃଦୟବଦ୍ଧାସ ।
ଯୋଗୀନକର କୁହେ ଚନ୍ଦ୍ରମୟ ଧନ
ସଦା ମୋ ହୃଦେ ବିକାଶ ତବ ସୁଧା ନାମ ।
ସେହି ନାମ ଗୁଣ ଗୁଣି ମୋ ଜୀବନ ଯାଇ
ମୋହଠାରେ ଏହି କୃପାବର ମହାବାହୁ ।
ଏହି ଭିକ୍ଷା ତବପାଦେ ଦେ ଜଗତଜଗ
କହଇ ଏ ଦ୍ରୋଣ ପଟେ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ବାସ ।

ଅଭିମନ୍ୟୁ ବଧରେ ସଞ୍ଜୟ
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ କଥୋପକଥନ ଓ
ଅର୍ଜୁନର ଅଶ୍ରୁତ ଦର୍ଶନ
ଏଥୁ ଅନନ୍ତରେ କଥା ଶୁଣ ଦୈବସୁତ
ଅଭିମନ୍ୟୁ ହେଲ ଯହୁଁ ସମରେ ନବର ।
ଜୟଧ୍ବଜ କରିଗଲେ କୌରବଙ୍କ ଥାଟ
ଝଟୁ ହକାରି ପ୍ରଜାକଲ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ।
ବଡ଼ର ଆନନ୍ଦ ଆଜି ଆମର ସରନ
ଜୟ ଶବଦେ ଉଛୁଳୁ ଅଛଇ ମେଦନୀ ।
ଜୟ ପତାକା ଉଡ଼ଇ ସବୁର ରଥରେ
ଭ୍ରମ ପଡ଼ଇକି ଆଜି ଆଶ୍ଚର ସମରେ ।
ତେଣୁ କି ଆନନ୍ଦ ହେଉଛନ୍ତି ମୋର ଥାଟ
ଭ୍ରମ ନାଶଗଲେ ନିଷ୍ଠକଙ୍କ ପଞ୍ଚରାଷ୍ଟ୍ର ।
ଭ୍ରମ ମଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ହୋଇବ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ
ଜୟଦ୍ରଥ କରିଥିଲ ସେବା ବଶୁନାଥ ।
ପାର୍ଥ ଛଡ଼ା ସେ ଚାରିକି କରିପାରେ ନାଶ
ବେଇଥିଲେ ଏହିପରି ବର ତାଙ୍କୁ ଉଷ ।
ଜଳଧର ବ୍ୟତୀତ ହରି ତେଲେ ଅର୍ଜୁନକୁ
ନୟଦ୍ରଥ ନାଶିଲ କି ରୁଷି ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ।
ତେଣୁ ଜୟଦ୍ରଥ ନାମେ ଶୁଭେ ଜୟବାଣୀ
ସାଧୁ ପୁଣ୍ୟବତୀ ମୋର ଦୁଃଖୀନା ଦୁରଖୀ ।
ଶୁଭଯୋଗେ ଜୟଦ୍ରଥେ ବେଲି ମୁଁ କୁମାର
ଅସମୟେ ହୋଇଲ ସେ ମୋର ହୃଦକାଶ ।

ଝଟୁ ବୋଲେ ବିଚିତ୍ରପାଣ୍ୟସବୁ ଶୁଣ
ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟାସ କଲେ ଭରଦ୍ବାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ ।
ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖିଗଲେ ହରି ଜଳଧରେ
ଅଭିମନ୍ୟୁ ସେନାପତି ଆବର ସମରେ ।
ପ୍ରଥମଦ୍ବରେ ଜଣିଲ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ସେହି
ରୁଷି ପାଣ୍ଡବ ଗଲେ ସେ ଯୁଦ୍ଧ କରି ତହିଁ ।
ଦ୍ବିତୀୟ ଦ୍ବାରେ ତୁମ୍ଭର ଜୟଦ୍ରଥ ଥିଲ
ଏହି ରୁଷିଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ଦୁଇ ଆରମ୍ଭିଲ ।
ଶିବଙ୍କ ବରେ ଜଣିଲ ସେ ରୁଷି ଶୁଭଙ୍କୁ
ସେ ରୁଷିହେ ଗୁଡ଼ିଗଲେ ଭୟଙ୍କର ତାକୁ ।
ସେହି ଦ୍ବରେ ଜଣିଲ ପାର୍ଥର ନନ୍ଦନ
ରଥର ନାମ ଧବଳ ସୁଦ ତା ଚେତନ ।
ଶଙ୍ଖ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦ୍ମ ମହାପଦ୍ମ ହୟ ରୁଷି
କର୍ଣ୍ଣର ଭୁଲେ ହୋଇଲ ସେହି ହସକାଶ ।
କର୍ଣ୍ଣକୁ ଜଣି ତୃତୀୟ ଦ୍ବାରେ ଭେଦ ପଶି
ଶଲ କୁପଙ୍କୁ ଚତୁର୍ଥ ଦ୍ବାରରେ ବଧୁଂସି ।
ଭୃଷ୍ମକା ଅଶ୍ରୁଧାମା ଜଣିଲ ପଞ୍ଚମେ
ଏହି କି ସମସ୍ତ ସୈନ୍ୟ ଶରଣକ ପ୍ରାଣେ ।
ଶତସହସ୍ର ରାଜନ ଅଶୀସହ ବ୍ରହ୍ମା
ପଞ୍ଚସହ ଭୃତଙ୍ଗମ ଅସଂଖ୍ୟ ପକାତ ।
ପଦ୍ମାବତ ବାଦ୍ୟକାର ପଡ଼ିଲେ ଯିକୋଟି
ଏତେକ ଧୂଂସିଲ ଏକ ସେ କୁମର ଗୋଟି ।
ଜଣି ନ ପାରିଲେ ତାକୁ ଯୁଦ୍ଧିଣ ସମରେ
କପଟ ଯୁଦ୍ଧ ମାରିଲେ ସେ ବାଳକୁମରେ ।
ରୁଷି ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଥାନେ ଆଜି ଯେକେ ମାର
ପଞ୍ଚକଟକରେ ହୋଇଥାନେ ଅସୁକାଶ ।
ପୁନଶ୍ଚ ବେଇଲ ଶୁଣ ଆହେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
ଅଭିମନ୍ୟୁ ଯୋଗେ ହେବ ତୋତେ ପୁଣିକଣ୍ଡ ।
ଅନେକ ବାର ଜଣିଛୁ ପାର୍ଥ ତୋ ପୁଅଙ୍କୁ
ପ୍ରାଣେ ନ ମାରେ ଉପେକ୍ଷ ଧ କରିଇ ଯେ ତାଙ୍କୁ
କେବଳ ମୋହେ ପକାଏ ନ ମାରଇ ପାର୍ଥ
ଭାବେ ଯୁଦ୍ଧ ବିନା ଅଛ ହୋଇବେ ଅନାଥ ।
ଏବେ ଉପରୋଧ ଆଉ କେତେ ନ କରିବ
ଏଣିକି ବେଶିକୁ ତୋର ପୁଣି କଷ୍ଟ ହେବ ।
ଆତ୍ମସ୍ନେହ ଛାଡ଼ଇ ସେ ତା ପୁଣି ବଞ୍ଚିଲେ
ଆତ୍ମ ଅପୁଣି କି ହେଲୁ ଜାଣ ତୋର ମନେ ।

ଏ ସର୍ବ ଉତ୍ସବ ମୋତେ ଭଲ ନ ଦିଶଇ
 ଦୁଃଖର କାରଣ ବନା ଆଉ ଫଳ ନାହିଁ ।
 ନରପେଶ ମନ୍ତ୍ରୀବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଧୃତଶ୍ତ୍ରୁ
 ଭବଲ ଏ ଶିଶୁ ବଧେ ହେଲ ପୁଷକଶ୍ଚ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବଧେ ପଣ୍ଡୁକୁଳହିଁ ବୁଢ଼ିଲ
 ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମର ଆଉ ବଂଶେ କି ଭବଲ ।
 ମଣ୍ଡାୟନ ଶ୍ରୀମ ସିନା ହୋଇଲ ନିଧନ
 ଧନ କଉରବେ କୁନ୍ତେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଜ୍ଞାନ ।
 ଅନ୍ତଃପୁରେ ଶୁଭିଲ ଯେ ଭଜେ ଶୋକବାଣୀ
 ଧୃତଶ୍ତ୍ରୁ କ୍ଷୀୟତ ହେଲ ତାହା ଶୁଣି ।
 ଏହା କହୁ ଧୃତଶ୍ତ୍ରୁ ହୋଇଲ ମଉନ
 ଭୂମିରେ ବସି ତଳକୁ ପେଡ଼ିଲ ଆନନ ।
 ହସ୍ତିନାପୁରେ ପ୍ରଭୁର ହେଲ ଏ କାରତା
 ଶୁଣ ସାବଧାନେ ଏଣେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କଥା ।
 ପୁତ୍ର ବଧ ହେ ଲବରୁ ଗଲେ ଗୁଣିଭାର
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେନ ଯାଇ ।
 ମୁକ କହଲେକ ଶୁଣ ଆହେ ନରମଣି
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନେ କୃଷ୍ଣ ପାଲଗୁଣ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବଧ ହେବା ଜାଣି ଦେବବର
 ବଡ଼କରେ ଜଳଧର ବୁଝି ଦେଲେ ସାରି ।
 ଜନଶତ ନବସାଗର ଯେ ଅଟେ ହୋଇ
 ପ୍ରାଣଶୌଣୀ କଲ ଏକା ଅର୍ଜୁନ ନରୋପ ।
 ଅରଜୁନକୁ ଶ୍ରୀହର ମାୟା କରିଥିଲେ
 ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସ୍ତ ସୈନ୍ୟ ମାନ୍ତ୍ର ନ ସରିଲେ ।
 ହୋଇଲକ ଅଭିମନ୍ୟୁ ବଧ ଯେତେବେଳେ
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନ ହରି ନାଶକରି ହେଲେ ।
 ଜୟ ଶଙ୍ଖ ବଜାଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଆଦିମୁକ
 ବାହୁଡ଼ା ବଜୟ କଲେ ହୋଇ କୃତୁଧଳ ।
 ଜୟ କୁ ଜଗନ୍ନାଥର ଜଗଜ୍ଜନଶିଖ
 ମାୟାଧର ପ୍ରସ୍ତବ ନ ଜାଣୁ ବେଦ କୟ ।
 କର୍ମଳ ତଳେ ଶୀଘ୍ରନ୍ତ ଯେହ୍ନେ ହଂସପତି
 ତଥା ମୋ ହୃଦେ ବଳସେ ଶ୍ଚକୃଷ୍ଣ ଭାରଣ ।
 ବୁଢ଼ିଲ ମୋ ସର୍ବମୋହ କୃଷ୍ଣଭକ୍ତି ଯୋଗେ
 ବାଗ୍ଦେବୀ ଭଣ୍ଡାରେ ବଳସର ମନରଙ୍ଗେ ।
 ସ୍ବସାର ସାଗର ଅଟେ ଜନ କାଳପାଣୀ
 ଜଗଦ୍‌ବନ୍ଧୁ ନାଥ ମୋତେ ତବ ପୁର ବେସି ।

ମାୟାକ ଭଣ୍ଡାର ଯେହ୍ନେ ମାୟାଧର ନାମ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚରଣେ ମୋର ଶତେକ ପ୍ରଣାମ ।
 ଅଗାଧ ସାଗରେ ମୁଁ ଯେ ବେଶିଲ ଅମାତ
 ଚକ୍ରଚରଣର ବେଦ ତୁ ପରମ ଗତି ।
 ଯୋଗେ କରନ୍ତି କୁନ୍ତକୁ ରୁଷି ସବା ଚିନ୍ତା
 ନଃଶକର ଚକ୍ତିରୁ ଯେ କୁହୁ ଭବାରତା ।
 ମନ ବଚନ ଶୈବ୍ୟ ସବା ମୁଁ ଭବଲ
 ସ୍ବସାରସାଗର ମୋତେ ତାର ରମାସାର୍ଦ୍ଧ ।
 ନ ପଡ଼ିଲ ନ ବେଶିଲ ନ ଜାଣେ ମୁଁ କିଛି
 ତବପରସାବେ ଶବ୍ଦ ମାୟା ମୁଁ ଶୁଣିଛି ।
 ହୃଦୟକୁ ଅଳଙ୍କାର ତବ ନାମ ଗୋଟି
 ହୁମେ ଦୟା କଲେ ଭବମୋହ ଯିବ କୁଟି ।
 ମଳ ସୁନ୍ଦର ନାମରେ ଯେଉଁ ମହାଧର
 କରିଛନ୍ତି ବାସ ଯାଇଁ ତହିଁର ଭସର ।
 ସର୍ବଜନ ଚିନ୍ତାଶି ଶ୍ଚାୟୁରୁଷୋଭନ
 ହୃଦଗତେ ଭବଲ ମୁଁ ଶ୍ରୀରାମ ଶ୍ରୀରାମ ।
 କୁଳସା ଚଳିଲୁ କମଳାଚରଣେ
 ଶ୍ଚେନ୍ଦ୍ର ନୁଶ ଶାରଳା ଯେ ଚିନ୍ତା କରେ ମନେ ।
 ବଦନ୍ତି ଅତସ୍ତି ଶୁଣ ବୈଦସ୍ବତମନୁ
 ସାତ୍ୟକିକୁ ଶୁଭଲେ ଯେ ଦେବ ଧର୍ମସୁନୁ ।
 ତୁ ମୋର ବଚନ ଯେବେ ଶୁଣିପରେ ବାବୁ
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନ ଏ ଏହିକ୍ଷଣି ଯିବୁ ।
 ନଃଶଙ୍ଖରେ ଯୁଦ୍ଧକରେ ତହିଁ ଅରଜୁନ
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ୍ପନ୍ନ ଅଭିମନ୍ୟୁ ହେବାର ନିଧନ ।
 ଯେବେ କି ତହିଁ କାରତା ପାଏ ଅରଜୁନ
 ପୁଷ୍ପଶାକେ ହରାଇ ନ ଦିଏ ନିକ ପ୍ରାଣ ।
 ପୁଷ୍ପର ନିଧନ ହେବା ଯେବେଟି ଶୁଣିବ
 ନ ପୁଣି ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥକୁ ବାହୁଡ଼ଣ ଯିବ ।
 ହେ ଧର୍ମ ନ କହ କେହି ଏହା ପାର୍ଥଆଗେ
 ଶୁଣିଲେ ରଣକୁ ଯିବ ସେହିକ୍ଷଣି ଶୁଭେ ।
 ଏହା କହୁ ଶୋକାକୁଳ ହେଲେ ସ୍ବପ୍ନେ
 ସେହିକ୍ଷଣି ସାତ୍ୟକି ଯେ ହୋଇଲ ବାହାରି ।
 ସାତ୍ୟକି ଯାଆନ୍ତେ ଶୋକେ ଧର୍ମ ମହାପତି
 ଆବାରେ ନନ୍ଦନ କହ ପଡ଼ିଗଲେ ଶେତ ।
 ଭରମାନଙ୍କ ଯତନେ ପୁଣି ଲଭି ଜ୍ଞାନ
 ବକଲେ କାନ୍ଦନ୍ତି ଭାଳି ପୁଣି ଗୁଣମାନ ।

କୁ ଗୁଣବନ୍ତ ନନ୍ଦନ ପ୍ରାଣ ପଞ୍ଚଭୂତ
 କୁଳମଣ୍ଡଳ ମୋହର କୁହ ଆରେ ସୁତ ।
 ସୋମବଂଶ ଉଦ୍ଭବ ଶେଷ ଅଟୁ ବଳବନ୍ତ ।
 ବୁଢ଼ିଲ ସୋମବଂଶକୁ କୁହ ଉଦ୍ଭବନ୍ତ ।
 ପୁନଃପୁନଃ ଯୁଧିଷ୍ଠିର କାନ୍ଦ ମହାଲୋଚି
 କେ ମୋହର ଲଭଇଲ କୁଳରୁ ଶପଠି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିକୁ କୋଳେ ଧରି କାନ୍ଦେ ଶ୍ରୀମସେନ
 କାହିଁଗଲୁ ଅଭିମନ୍ୟୁ କୁଳର ମଣ୍ଡନ ।
 ଶରବର ସୁନ୍ଦର କୁ କଷା ଜଗଜ୍ଜେଠି
 ଏପରି କହି ପ୍ରାଣେ ଶିର ଦେଲ ପିଟି ।
 କର୍ଣ୍ଣନ ଆତ୍ମା ମୋହର ରହିଛି କପାଳ
 ନିଶ୍ଚୟ ବିଷ ଖାଇ ମୁହିଁ ପ୍ରାଣ ଢେଳିବି ।
 ପେଡ଼ୁ ପୋଡ଼ୁ ଏ ଜୀବନ ଏହିକ୍ଷଣି ଯାଉ
 ଭାଇର ଅସିବାସ ଏ ଯେସନେ ନ ଥାଉ ।
 ବାଳପୁତ୍ର ନାଗଗଲ ମୋହର ଦେଖନ୍ତେ
 କସ ବୋଲିବ ଅର୍ଜୁନ ଆସିବର ମୋତେ ।
 କାନ୍ଦଇ ଶ୍ରୀମସେନ ଯେ ଭୂମିପରେ ପଡ଼ି
 ଯାଉପ୍ରାଣ ବୋଲି କହି ଶରେ ମୁଣ୍ଡକୋଡ଼ି ।
 ଆତ୍ମର ଶାବନ କାଳ ନିକଟ ହୋଇବ
 ତୋତେ ମରଇବାକୁ ଏ ପ୍ରାଣ ଯା ରହିଲ ।
 କପାଳ ନ ପୁଟିଗଲ ମେର ବେନ ଆଖି
 ମୁହିଁ ଯା ବସ୍ତ୍ର ରହିଲ ତୋ ମଘେ ଚେଷି ।
 ଲେକେ ଯେ କସବୋଲିବେ ସାଂସାରକ ଧର୍ମେ
 ପାଣ୍ଡବେ ଦେଖନ୍ତେ ପୁତ୍ର ପଡ଼ିଲ ସପ୍ତାମେ ।
 କୁପୁଷ୍ପସେ ଗାଇଦେବେ ଏ ଅଖ୍ୟାତ ବାଣୀ
 ଆତ୍ମ ବେଦ ସହିବ କି ଏହି କଥା ଶୁଣି ।
 କପାଳ ରହିଛି ପିଣ୍ଡେ ଏ କର୍ଣ୍ଣନ ଆତ୍ମା
 କି ବୋଲି ବୋଲିବ ପାର୍ଥ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମହାତ୍ମା ।
 ଭବସୁ କୁଳକୁ ଥିଲ ଏହି ପୁତ୍ର ଗୋଟି
 ଶ୍ରୀମତ ବେଦନ ଶୁଣି ନକୁଳ ଯେ ଉଠି ।
 ପଥର ବେନ ଆପଣା ଭର ପରେ ତାଡ଼ି
 ଢଳିଲେ କାନ୍ଦଇ ସେହି ବେଳ ବୋଇରଡ଼ି ।
 ଆହାରେ ନନ୍ଦନ କୁହ ଶୋହଡ଼ ସୁନ୍ଦର
 ଆତ୍ମକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁ ଗଲୁ ଶମନ ନଗର ।
 ତୋତେ ସଙ୍ଗେ ବେନଗଲୁ କରିବାକୁ ରଣ
 ସମକୁ ବେଳ ଅଇଲୁ ଆମ୍ଭେ ରୁଦ୍ଧଜଣ ।

ତୋ ବିନା ସବୁ ଦିଶଇ ଆତ୍ମକୁ ଅନ୍ଧାର
 ତୋ ସମ ପୁତ୍ର ହରଇ ରହିଛି ଶରୀର ।
 ଜନକ ମୁଖେ ପାଇବୁ ଆମ୍ଭେ ବଡ଼ ଲଜ
 ଛବିକୁଳକୁ ଦୁଷଣ ବାବନ୍ତେ କି କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ଶୋକ ବଳରେ ପଡ଼ନ୍ତି ଭୂମିର ଉପରେ
 ମହାବୃଷ ପଡ଼େ ଯେହ୍ନେ ବାତ ଆବାତରେ ।
 ସହଦେବ କଂଥୁଲେ ବୋଲ ଯୁଧିଷ୍ଠି
 କହିଲେ କାହୁଁ ପାଇବା ଆଉ ତାକୁ ନିକ ।
 ବାହେ ସାଶ୍ୱାମେ କହନ୍ତି ମନେ ଗୁରୁବ୍ୟଥା
 କହିଲେ ଯେ ନ ସରିବ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଅବସ୍ଥା ।
 ମିଛେ ଦହରେ ପଶିଲ ଗୁଣ୍ୟ ଗୋଡ଼ୁ ଗୋଡ଼
 ସୁଧୁତ ହରଇ ଆରେ ପ୍ରାଣ ଯା ନ ଛାଡ଼ୁ ।
 ବଳରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିଙ୍କର ଦେହେ ପଞ୍ଚ ଆତ୍ମା
 ପୁଣି ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲେ ବଳରେ ମହାତ୍ମା ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ସମରେ ପଡ଼େ ଯେତେବେଳେ
 ଶୂନ୍ୟଭୂବନ ଛାଡ଼ିଣ ଗଲେ ଦିଗପାଳେ ।
 ଶତଦନ୍ତ ବିବା ଆର୍ତ୍ତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତଗଲ
 ମେଦମ ବଲବଳିତ ଅନ୍ଧାର ଦିଶିଲ ।
 ଆକାଶରୁ ପଡ଼ିଲ କି ଖସି ନିଶାପତ
 ଦିଶିଲ ସୁଗନ୍ଧକ ପ୍ରାୟ ବସୁମତୀ ।
 ସୋମବଂଶ ଉଦ୍ଭବନ୍ତ ଯେଉଁ ପୁତ୍ରଗୋଟି
 ତାହାର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଲେଉଟିଲ ନବସୃଷ୍ଟି ।
 ପୃଥିବୀର ଅଧିପତି ଯଦୁ ନାଗଗଲ
 ଭଲ୍‌କାପାତ ପ୍ରାୟ ଚଉଦଗ ଯେ ଦିଶିଲ ।
 ଛେଣେ ଅନ୍ଧାର ଦେଖିଣ ପୁଲ୍ଲେ ପାଲ୍‌ଗୁଳ
 ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ରାୟ କପା ବୁଲୁଅଛି ପୁର ତଳ ।
 ଆଜ ଯେ ମକର ଶୁକ୍ଳ ସନ୍ଧ୍ୟାଦଶୀ ତଥୁ
 କପାଳ ସତେଜ ଦଶୁନାହିଁ ଛୁପାପତ ।
 ଏତେଦିନ ଆର୍ତ୍ତ ଆର୍ତ୍ତ କପା ଅଂଶୁମାଳୀ
 ତେଜୋହୀନ ହୋଇକରି ଦଶର ଏଭଳ ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ପାର୍ଥ ସମର ଗହନେ
 ସୁଖ କି ଦିଶେ ରେଣୁ ଉଡ଼ି ଦିଗମାନେ ।
 ବହୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚନ୍ଦ୍ରଲ ରଣେ ହେଲେ ନାଶ
 ତାହାଙ୍କ ଆତ୍ମା ସର୍ବତ୍ର ବରଇ ବଳାଧ ।
 ଯେଣୁକରି ଶାବଆତ୍ମା ଅଟେ ଅନାକୁଷ୍ଠ
 ତେଣୁ ଉଦ୍ଭାତ ଦଶୁଅଛି ସର୍ବ ସୃଷ୍ଟି ।

କୃଷ୍ଣ ବାକ୍ୟେ ଭ୍ରାନ୍ତ ଗୁଡ଼ି ପୁରୁଦାସ ନାତା
 ବୋଇଲେ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରକୁ ରଥ ମୋର ବାଡ଼ା
 ଅର୍ଜୁନ ଚରଣ ଶୁଣି ଦେବ ମଧୁପ୍ରାସ
 ରଣଭୂମିରେ ପ୍ରବେଶ ସୁଦ୍ଧା ଦଣ୍ଡ ସୁର ।
 ଦେଖିଲେକ ଅଶ୍ୱ ଗଜ ପରାଚଳ ପିଣ୍ଡ
 ହୁଇଛନ୍ତେ ପଥପରି ବୋଇ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ।
 ପାଞ୍ଚଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ବହେ ରକ୍ତ ମାଂସ
 ବହନନ୍ତି ଜଣାଚରା ଆବର ଗନ୍ଧସ ।
 ବ୍ୟାଘ୍ର ଭଲ୍ଲୁକ ଆବର ଶୃଙ୍ଗାଳ ଏ ଆଦି
 ଆନନ୍ଦେ ପିଅନ୍ତି ତକ୍ତ ମାଂସ ଖାନ୍ତି ଖେଦ ।
 ବୃମ୍ଭଣ୍ଡା ତାଳନା ଭରରସା ମେଲ ହୋଇ
 ଯୋଗିନୀ ବେତାଳଗଣ ସତତରେ ନେଇ ।
 ବିବସନା ବିବସନୀ କେଶ ସେ ମୁକୁଳା
 ମେବ ମାଂସ ଖାଆନ୍ତି ହୋଇଣ କୁଟୁହଳା ।
 ଶବ୍ଦେ ବଞ୍ଚେ ପୃଥ୍ୱୀ ଲତକିହ୍ନା ମରୁଆଳୀ
 କ୍ଷେପି ନାଚନ୍ତି ଗ ବନ୍ଧି ବ୍ୟକ୍ତି ହୁଲହୁଲ ।
 ଦେଖିକରି ଆନନ୍ଦିତ ହରି ଧନଞ୍ଜୟ
 ବୋଇଲେ ଶ୍ରୀମ ଏ ସବୁ କରନ୍ତି କ୍ଷୟ ।
 ଦେଖି ଆସୁ ଆସୁ ପାର୍ଥ ବୋଲନ୍ତି ଏପରି
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଗଲେ ଏହା କୁହିବା ପରୁ ।
 ଏ ସମୟେ ଫେରାଇଲେ ରଥ ବେବସାନୀ
 ପ୍ରତିଲେପ ଯଦୁ କୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ ରଣଭୂମି ।
 ଆସୁ ଆସୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପୁତ୍ରେ ଅରଜୁନ
 ବନ ବନ ଝୁରେ କର୍ପା ମୋ ବାମ ନୟନ ।
 ହୃଦୟ ବିକଳ ଆଉ ବହେ ପଞ୍ଚଭୂତେ
 ମଙ୍ଗଳ ତ ନ ଦିଶଇ ମୋତେ ଏ ଜଗତେ ।
 ବାମହାସେ ସୁବଦ୍ୟନ୍ତ ବହୁତ ଭଲ୍ଲୁକ
 ଆଗେ ବିକଟାଳ ସୁବ ଦିଅନ୍ତି ଜମୁକ ।
 ଅଭୂତେ ନୟନୁ ମୋର ବହେ ଅଶ୍ରୁକାରି
 ଶୋକରେ ଗାଣ୍ଡି ବ ଧନୁ ନ ପାରଇ ଧରି ।
 ପ୍ରମାଦ ଦିଶଇ ବଇକୁଳ୍ୟ ପଞ୍ଚଆୟା
 କ ବିପଦ ବଢ଼ିଲା କି କହ ହେ ମହାତ୍ମା ।
 ସୁରମୋଟି ଶୁଭ ମୋର ପଡ଼ିଲେ କି ରଣେ
 ତହବ୍ୟହେ କି କପଟ କଲେ ଗୁରୁଦ୍ରୋଣେ ।
 ହେ ହରି ଶୁଣିଲ ଡାଳେ ବସି ରବେ କାକ
 ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ବିକଟାଳେ ଦେଉଅଛି ଡାକ ।

ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ପୁଣି ହୃଦରେ ପଶିଲେ
 ଜୟ କି ଅଜୟ ହେଉ ଏକ ହୁଏ ଭଲେ ।
 ପୁଣି ବୋଇଲେ ଯଦ୍ୟପି ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ର ରୁଦ୍ର
 ତୋ ଶୁଭଙ୍କୁ ନ ପାରିବେ ଦେଇ ସେ ବିପଦ ।
 ଉଚ୍ଚପାତ କାଳ ଯେବେ ହୁଅଇଟି ପର୍ଥ
 ଲେକଙ୍କୁ ଦେଖାଯାଏ ତ ଏପରି ବହୁତ ।
 ଆଉ ଯେତେ ଅମଙ୍ଗଳ ଦେଖେ ପାଲଗୁନ
 କୁଟେ ବଞ୍ଚାଇ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆସନ୍ତି ସେ ଘେନ ।
 ସାତ୍ୟକି ତାକର ମହାବଳ ପ୍ରସତରେ
 ପାଣ୍ଡବ ବିରାଡ଼ୀ କୃଷ୍ଣ ଆସ ହେ ଫଲରେ ।
 ଏହି ପରାୟେ ସଙ୍କେତ କୃଷ୍ଣେ ଦୃଢ଼ଗଲ
 ରଥେ ଥାଇ ଅରଜୁନ ଜାଣି ନ ପାରିଲ ।
 ଏ ସମୟେ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇ
 ଦେଖିଲେକ ଶିଷ୍ୟସ୍ଥାନ ଭୁବନ ବିଶଲ ।
 ସ୍ୱାମୀ ଚଣ୍ଡୀନ ପରାୟେ ନାଶ୍ୟ ଦିଶନ୍ତି
 ଗତଆତ୍ମା ପରି ସଫଳନ ବସିଛନ୍ତି ।
 ଯେତେକ ଜନମାନଙ୍କୁ ଦେଖେ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ଲେଖନୀୟ କାର ମୁଖେ ହର୍ଷ ନାହିଁ କିଛି ।
 ସଫଳନ ଚକ୍ରାମଣି ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ
 ମୋହଠାରେ କୃପା କର ହେ ଚକ୍ରାନୟନ ।
 କୁଳସାବଲ୍ଲଭ ପାଦପୁଗ କରି ଆଶ
 ଦ୍ରୋଣପଦ୍ୟ ଲେଖଇ ଯେ ଶ୍ରୀଶାରଳାଦାସ ।
 ଜୟ ଜୟ ବାକ୍ୟେ ଚରଣେ ଶରଣ
 ପ୍ରାର୍ଥନା କରଇ ମାତ ହୁଅ ପୁରୁଷର ।

ପାଣ୍ଡବ ଆଦିଙ୍କ ଦ୍ରବ୍ୟ

ପୁନର୍ଭବି ପୂଜାକଲେ ମନ ବଶିଷ୍ଠର
 ପୁରୁଦରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ପାର୍ଥ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ତବପରେ ଯେଉଁ କଥା ହେଲ କହ ମୋତେ
 ଶୁଣିବକୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ମୋର ହେଉଅଛି ତତ୍ତ୍ୱେ ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତ୍ୟ ମୁନି କର ଅବଧାନ
 ଯାହା ପରାରିଲ ସଜା ମନଦେଇ ଶୁଣ ।
 ରଥ ଓହ୍ଲାଇଣ ଗଲେ ପାର୍ଥ ଯଦୁନାଥ
 ଦେଖିଲେ ବାହ୍ୟମନ୍ଦିରେ ବିଜେ ଧର୍ମସୁତ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିଣ ସେକ୍ଷଣି
 ମନ ମଧୁରୁ ପ୍ରତିଲେ ଭ୍ରାନ୍ତ ପାଲଗୁନ ।

ମସ୍ତକରେ ହସ୍ତଦେଇ ପୁଣି ଧନଞ୍ଜୟ
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟାଘ୍ର ଚୟ କଲେ କରି କି ଉପାୟ ।
 ଅସାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଥିଲେ ଗୁରୁଦ୍ରୋଣେ
 ସ୍ବାଗାମରେ ପଡ଼ିଲେବ କେଉଁ ସଜାମାନେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟାଘ୍ର କେଉଁପରି ପାରିଲ ସେ ଭେଦି
 ରଣସ୍ଥଳେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ବହୁତର ଯୋଧୀ ।
 ଏହିପରି ପୁଣି ପୁଣି ପୁଣି ଧନଞ୍ଜୟ
 ଶୋଭାରେ ନ ପାରିନ୍ତି କହୁ ଧର୍ମସୟ ।
 ପୁଣି ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ପ୍ରଥମ ଦୁଆରେ
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ଜଗିଲେକ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ।
 ଉଦ୍ଧା ହୋଇ ରଣଶାଳ କରି କେଉଁଜନ
 ତାହାଙ୍କୁ ଜଣିଲ ଏହା କହନ୍ତି ଆପଣ ।
 ଦୁଃଶୟ ଦ୍ଵାର ଜଗିଣ ଥିଲ ଜୟଦ୍ରଥ
 ପାଣ୍ଡବେ ଜଣିବା ବର ବେଳେ ବଶ୍ୟନାଥ ।
 କେତୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଲ ତାକୁ ଜଣିବାକୁ
 ସେ ସମର୍ଥ ଭୂରଣ୍ଡବା ଆବର ଶବ୍ୟକୁ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ବୋଇଲେକ ଶୁଣ ସବ୍ୟସାଚି
 ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟାଘ୍ର ଭେଦ ଆମ୍ଭେ ନ ଜାଣୁ ଯେ କିଛି ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୋଇଲ ମୁଁ ଏହା ପାରେ ଭେଦି
 ବାହୁଡ଼ିବାବେଳେ କୁହେ କରିବଟି ବୁଦ୍ଧି ।
 ଆମ୍ଭେ ବରୁଣକୁ ଗୁଲ ଯିବା ଏକାବେଳେ
 କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ପ୍ରବେଶିବେ ବାହୁଡ଼ିବା କାଳେ ।
 ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵାରେ ସେ ଏକା ନାସତେକ ବନ୍ଧି
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ରଥ ସାରଥ୍ୟ ହସ୍ତବର ଛେଦି ।
 ହାବୋଡ଼ା ଶର ପଡ଼ିଲେ ଯହୁଁ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ଅନେକ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ପୁଣି ମାଇଲ ଭିତରୁ ।
 ଦୁଃଶୟ ଦ୍ଵାର ଜଗିଣ ଜୟଦ୍ରଥ ଥିଲେ
 ପୁଣିପୁଣି ତନସସ୍ତ୍ର ଗଜନ ପଡ଼ିଲେ ।
 ଭୟକରି ଜୟଦ୍ରଥ ଦ୍ଵାର ଗୁଡ଼ିବେଲ
 ପୁଣି ଜୟଦ୍ରଥ ଭୟ ତେଜଣ ଉଠିଲ ।
 ଭିତରକୁ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଝସାଇ ପଶିଲା
 ଗୁଡ଼ି ନ ବେଲ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ରଥ ଓଗାଳିଲ ।
 ଏକା କୁମର ଭିତରେ ଗଲ ରଥ ଦାହି
 ଦୁଃଶୟ ଦ୍ଵାରେ ଜଗିଣ କର୍ଣ୍ଣ ଥିଲ ରହି ।
 ଅନେକ ଯୁଦ୍ଧ କଲକ ବର୍ଣ୍ଣ ତାହା କୁଲେ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଶରଦାତେ ବହୁସେନା ମଲେ ।

କର୍ଣ୍ଣକୁ ଭରଥ କରି ଗଲ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଶଲ୍ୟ କୃପଙ୍କୁ ଜଣିଲ ତୋହର ସେ ସୁନୁ ।
 ଭୂରଣ୍ଡବା ଅଳମୁଷ କାଣୀ କଉଣିକ
 ଦଶସସ୍ତ୍ର ଗଜା କୁଲେ ସଇନ୍ୟ ଅନେକ ।
 ଏକ ଏକ ଶରେ ସବେ ପଡ଼ିଲେ ଧରଣୀ
 ଅଧର୍ମ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ କଲ କୁରୁମଣି ।
 ପାଞ୍ଚ ସହସ୍ର ଗଜାଙ୍କୁ ବେନ କୁରୁଗୟ
 ବେଢ଼ିଟ ମାଲେ ବାକୁ ତୋହର ତନୟ ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ଦେକୁ ପୁଣି ପଡ଼ିଲ ବପଦେ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ ହୋଇଲକ ହାବେ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ମୁଖୁଁ ଏହି ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ପଡ଼ିଲ ସେ ଧନଞ୍ଜୟ ବଜ୍ରପାତ ମଣି ।
 ଅସାଧୁମ ହୋଇ ଯହୁଁ ପଡ଼ିଲ ବରୁଣି
 ଯାଇ କୋଳରେ ଧଇଲେ ତାହାକୁ ଶବ୍ଦହୀ
 ଜଳଭେଦ ତା ମୁଖରେ ସିଞ୍ଚିଲେ ଅରୁଣ ।
 ତେତା ପାଇ ପାର୍ଥ ଶୋକ କଲେକ ବହୁତ ।
 କେଶେ ଗୁଡ଼ିଗଲୁ ଆରେ ମୋ ପିଣ୍ଡ ପରଣ
 ମେ ନେସପିଂକା କୁହୁ ଅଟୁରେ ନନ୍ଦନ
 କେବଣ ପାତକ ମୁହିଁ କରିଥିଲ ପୁଣେ
 ତହିଁକି ଏ ଶାସ୍ତି ବହୁ ବହୁଲକ ଏବେ ।
 ମୁହିଁ ନଉଡ଼ୁଣୀ କପା ନୋହିଲ ବନାଶ
 ବଶ ଉଦ୍ଧାରିବୁ ବୋଲ କରିଥିଲ ଆଶ ।
 ଏବେ ମୁହିଁ ଗର୍ଭପତ୍ର ଗୁଲିଗଲୁ ତୁହି
 ଆଉ ଧର ଆସି ଯାଅ ମୋତେ ଦେଖାବେଇ
 ପୁଣି ପୁଣି ଶୋକେ ପାର୍ଥ ପଡ଼ିଲ ଭୂମିରେ
 ବାତାବାତେ ରମ୍ଭାବୁଷ ପଡ଼ିଲ ସଜାରେ ।
 ଅର୍ଜୁନର ଶୋକ ଦେଖି ହରି ଶୋକ କଲେ
 ଆରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ କାହିଁଗଲୁ କୁ ବୋଇଲେ
 ଯହୁକୁଳ ନନ୍ଦନ ମୋ କେତୁ ନେଲ ହରି
 କେବଣ ବାହୁଡ଼ା ମୋର ହୋଇଲ ବଇର ।
 ସକାଳ ବାରତା ଆସି ଶୁଣା ଦେଲ ମୋତେ
 ପୁଣି ବନାଶ ହୋଇଲ ପିଅର ଦେଖନ୍ତେ ।
 ନନ୍ଦ ଯଶୋଦାଙ୍କ ମୁଖ ଚାହିଁବ କେମନ୍ତେ
 ଅନେକ ଶୋକ କରନ୍ତି ବେଦ ଜଗନ୍ନାଥେ ।
 ଯେ ପ୍ରଭୁ ମାୟାରେ ବଶ ହୋଇଛୁ ସ୍ଵପାର
 ସେ ବାହ୍ୟେ କରନ୍ତି ଶୋକ ଆନନ୍ଦ ଭିତର ।

ଅର୍ଜୁନର ଶୋକକଥା କହିଲେ ନ ସରେ
 ପୃଥ୍ବୀ ପାଟେ ପୁଣି ପୁଣି ପଡ଼ଇ ମୋହରେ ।
 ଶୂରବଳ ସୁଦରରେ କଷା ଜଗଜ୍ଜେଠି
 ତୋ ନାମ ଧରିଲେ ସୁର୍ଗେ ତମକଣ ଇଠି ।
 ଆରେ ବାବୁ ବଡ଼ଦୁଃଖ ପଡ଼ଇକ ମୋତେ
 ତେଣୁ କୁହ ନାଶମଲ୍ ମୋହର ବେଶଜେ ।
 ପିଣ୍ଡର ତାରଣ ତୁହି ଆଦରର ଧନ
 ତୋ ବିନା କପର ମୁହିଁ ଧରିବ ଖାବନ ।
 କେବଣ ପାତକ ମୁହିଁ କରିଥିଲି ପୁଣି
 ତହିଁପାଇଁ ଏତେ ଶାସ୍ତି ଧାତା ଦେଲ ଏବେ ।
 ବାବୁ ଶରବତରୁକୁ ଜଣେ ତୋ ଆନନ
 ହିଲେକରେ ନାହିଁ କେହି ତୋ ରୂପେ ସମାନ
 କୁଞ୍ଚିତ କେଶ ତୋହର ଚକ୍ରକଣ କାଳିଆ ।
 ଓଷ୍ଠ ହଣେ ବିମ୍ବପାଳ ପରାଏ ନାଲିଆ ।
 ଶୋଭା ଦିଶୁଥିଲା ତୋର କର୍ଣ୍ଣର କୁଣ୍ଡଳ
 ତାହାବେଶି ହେଉଥିଲା ମୋ ନେତ୍ର ସମ୍ପାଳ ।
 କୁନ୍ଦନ ପରାସ୍ତେ ହଣେ ବସପୁର ତୋର
 ବିହମସିଂହ ସମାନ ଗତି କଲେକର ।
 ମୁଣ୍ଡାକୁ ବଳି ସୁନ୍ଦର ତୋର ବେଶ ବାହା
 ଅକ୍ଳଳ ପ୍ରସ ତୋତେ କୁଲବର ତାହା ।
 ରକତ କୁମୁଦ ପ୍ରାୟ ତୋ କର ପାପୁଲ
 ବଟଣ ଶୋଏଲା ପ୍ରାୟ ତୋହର ଅଙ୍ଗୁଳ ।
 ନାଭି ପାଖୁଡ଼ା ପରାସ୍ତେ ତୋର ନଖମାନ
 ଏବେ ସୁରୂପ ବେଶିବା ହୋଇଲ ସୁପନ ।
 ଆକର୍ଷଣ ବିପ୍ରୀର୍ଣ୍ଣ ବିପୁଳ ବସପୁର
 ଗଜରାସ ପ୍ରାୟ କଟି ହଣଇ ସୁତଳ ।
 ଗଣ୍ଡାର ନାଭି ସିଂହର ପ୍ରାୟ ମହାଗୋଟି
 ବର୍ତ୍ତୁଳ ପୀଡ଼ ସୁନ୍ଦର ହଣେ ତୋର ପିଠି ।
 ଖେଳନ୍ତା ସିଂହ ପରାସ୍ତେ ଜଗଜ୍ଜନ ମୋହ
 ତୋତେ ଝୁର ମୋର ତନୁ ରହିବ କି ଆଉ ।
 ଉଲଟ ରସା ପରାସ୍ତେ ହଣେ ବେଶ ଜାନୁ
 ତୋ ଆପଦ ନୋହିଲରେ ମୋତେ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ତୋ ପାବକଳପା ରକ୍ତ କୁମୁଦ ସମାନ
 ବୁଲନ୍ତେ ପୃଥ୍ବୀ ହଣଇ ଅତି ଶୋଭାବନ ।
 ହସ୍ତେ ପଦୁକଧି ଶୁଭେ ଶୋହେ ଶୁଭମଣି
 ଏତେ ଲକ୍ଷଣକୁ ଧାତା ଏହା କଲ ଆଣି ।

ଚନ୍ଦ୍ରଦଳସ ଗୁଣେ କୁ ସୁନ୍ଦର ରେ ସବୁ
 ବସାର ସାଗର କର୍ମସିଦ୍ଧ ଅଟୁ ବାବୁ ।
 ତୌରଂଶ ଲକ୍ଷଣ ସପ୍ତବଶ ଗୁଣବନ୍ତା
 କ୍ଷତିବର ଶୋହଡ଼ରେ ପ୍ରାକର୍ମେ ଶକତା
 ଉତ୍ପଳି ଏତେ ଗୁଣ ବେଶ ଆରେ ବାଳ
 ଆସିଥିଲୁ କାଟିବାକୁ ମୋ ତଣି ତଣ୍ଡାଳ ।
 ବାଳତାକୁ ବହୁସହେ ତୋତେ ପାଳିଥିଲ
 ତୌରବର୍ଣ୍ଣେ ତୋ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ବେଶି ନ ପାରିଲ ।
 କାନ୍ଦ ପାଳଗୁଳ କେଶବାସ ଅସମ୍ଭାଳ
 ଶାମକୁ ଶୁଣି କହିଲେ ହୋଇଣ ବିକଳ ।
 ତୋ ଶାରବର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଭେ ମହାସୁଲେ
 ଯମ ଡରେ ତୋର କୋପ ମୁରତ ବେଶିଲେ
 ହିଲେକ ଶକତ କୁହ ଧରିଲୁ ଗବାକୁ
 କପର ପ୍ରତି ଅଇଲୁ କୁହ ବାଳକକୁ ।
 ଦେ ନକୁଳ କରିଥିଲୁ କୁହ ଗଳାଗଣ୍ଡ
 କେମନ୍ତେ ପ୍ରତି ଅଇଲୁ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗୋଟି ।
 ସହଦେବ କୁ ତ ଭୂତ ଭବିଷ୍ୟତ ଜାଣୁ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ମୃତ୍ୟୁକିର୍ପା ଆଗୁ ନ ବଶାଣୁ ।
 ବୃହି କହିଥାନ୍ତୁ ସେବେ ଆଗୁ ମୋର ଆଗେ
 କିର୍ପା ପ୍ରାୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠି ସୁତକୁ ଅସୋଗେ ।
 କେଉଁ ଦ୍ରୋହ ଅଭିମନ୍ୟୁ କଲ ବାବୁ ତୋତେ
 ତାକୁ ପ୍ରତିବାକୁ ସତ ବଳିଲ କେମନ୍ତେ ।
 କାହାକୁ ଭକତ ଅବା ନୋହେ ମୋ ଦୁଲ୍ଲଭ
 କପର ସତ ବଳିଲ ତାହାକୁ ପ୍ରତିଭଳ ।
 ପୁଣି ନିଶାଣି ଶୁଣିଣ ସୁଧୂଷିକ ମୁଖ
 ଉତ୍ତନେ ପଡ଼ିଲ ପାର୍ଥ ଧର୍ମବର ପାଖ ।
 କୋଳ କରିଣ ଧରିଲେ ତାକୁ ସୁଧୂଷିର
 ସାଷ୍ଟାମେ ପୁଣେ ସୁତକୁ ଅଭିଜ୍ଞ ଶର ।
 କହରେ ସାତଥୁ ମୋତେ କୁ ସତ୍ୟବଚନ
 କପର ଜିଣିଲ ସେନ୍ଧ୍ୟ ମୋହର ନନ୍ଦନ ।
 କୁ ଯେ ବାହୁଥିଲୁ ରଥ ମୋର ପୁଅ କୁଲେ
 ସତ୍ୟକରି କହ କିଏ କେମନ୍ତେ ମାରିଲେ ।
 ସାରଥୀ କହିଲ ଶୁଣ ଯା କହୁଛୁ ସତ୍ୟ
 ଅଗୋଚର କଥା ସେହି କହି ନୁହଇତ ।
 ଥିଲେ ଦ୍ରୋଣି ଜୟଦ୍ରଥ ଆଉ କୃପ କର୍ଣ୍ଣ
 ଏକ ଏକ ଖରେ ହତକଲେ ତାଙ୍କ ସେନ୍ଧ୍ୟ ।

ହେଲେକେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ କୁସୁ ପୁଷ ଶର୍ମାପଣ
 ଦେଖି ପ୍ରଶଂସା କରିଲେ ଶର୍ମାର ରମଣ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଯୋଦ୍ଧା ଯଦୁ ନୋହଲେକ ସରି
 ବହୁ ସୈନ୍ୟ ଦେଖି ଆସି କରୁଦଣ୍ଡଧାର ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ଆରମ୍ଭ ତ କଲେ ତହିଁ ପୁଣି
 ସେ ଗୋଲେ ତାଟିଲେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଧନସୋଣି
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହୋଇ ପୁଷ ମଲ୍ଲପୁର କରି
 ତଣ୍ଡସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧାକୁ ସେ ପକାଇଲ ମାରି ।
 ଅଧର୍ମ ଯୁଦ୍ଧ ନଲେକ ସେହୁ ଗୋଲମାଲେ
 ଚେକେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ବହୁ ସୈନ୍ୟ ପ୍ରାଣ ନେଲେ
 ବଶାବ କରି କହିଲ ତହୁଁ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର
 ବହୁ ସୈନ୍ୟ ନାକେଲ ହୋଇ ବାଳପୁଅ ।
 ପୁଣିହିଁ ଅନେକ ରାଜା ଆସିବ ଦେଖିଲେ
 ତାହାର ଚତୁଃପଟା କାଟି ପକାଇଲେ ।
 ଖଡ୍ଗରପଟା ଯାଆନ୍ତେ ପୁଣ ମୁଥଘାତେ
 ଚଂଶସହସ୍ର ରାଜାକୁ ମାଇଲେ ଯୁକ୍ତେ ।
 ମୁହିଁ ଯେ ଦେଖ ତାଙ୍କ ପଛପଟେ ଥିଲି
 ସମର କରି ବହୁତ ସୈନ୍ୟକୁ ମାଇଲି ।
 ବିହସମ୍ପଦ ସମାନ କରି ପାଦଗତ
 ଶରଣେ ନପାତ କଲ ତଳସସ୍ତ୍ର ରଥୀ ।
 ଅଶାସ୍ତ୍ର କୁଳକାର ଏକାବେଳେ ଉଠି
 ଯାବତେ ପ୍ରହାର କଲେ ତାକୁ ଶର ଯଠି ।
 ସେ ଆଘାତେ ଅସ୍ଥିମାଂସ ତାର ଖେଲ ଥିଲି
 ଚିତ୍ତବର୍ତ୍ତ ନ ରହିଲ ନୋହଲକ କଲି ।
 ସହେପି ସାରଥୀ ଯଦୁ କହିଲ ବୁଝାଇ
 ତଳେ ପଡ଼ି ମୋହ ଗଲେ ତହିଁ ବୁଦ୍ଧିଭର ।
 ଚେତାପାଇ ପାର୍ଥ ପୁଣି ବହୁତ କାନ୍ଦିଲେ
 ପୁଣି କି ତୋ ମୁଖ ଆଉ ଦେଖିବି ବୋଇଲେ
 ତହିଁ ମନ୍ତ୍ରଣ ବାବୁରେ ନୋହଲକ ମୋତେ
 ଶୋଭଇଲେ ବୁଝାଇ କୁ ରହିଲୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତେ ।
 କା ଆଗେ କହିବି ମୋର ମନର ସନ୍ତାପ
 ଶୋହତ ସୁନ୍ଦର କୁହିଁ ପରଶ ସୁରୁପ ।
 ସମର ପଟୁଆରେ କୁ ସୈନ୍ୟ ଆବୋରିଣ
 ଏକାକେ ସମର କଲ ସନ୍ୟ ସାରପଣ ।
 ସାଗବତ ସୁନ୍ଦରରେ ମୋହର ନନ୍ଦନ
 ସାରପଣେ ମୋ ଥାଟକୁ ଥିଲୁ ଆବୋରିଣ ।

ମହାବଳବନ୍ତ କୁହିଁ ସମରେ ବଜ୍ରୀ
 ପୃଥ୍ବୀରେ ତୋ ସମାନ ନ ଥିଲୁ କେହି ।
 ଚକ୍ରକହ୍ନ ଶୋଧର ହୋଇ ସରମଣି
 କେ ମାଇଲ ମୋ ପୁଷକୁ ବହୁ ଏହିସଖି ।
 ଯଦ୍ୟପି ଉନ୍ନୁ କୁହେର ହୁଏ ଆଉ ଧାତା
 ପ୍ରଭତ ନୋହୁ ନାହିଁ ହୁ ଉଣି କେ ଶକତା ।
 ଶ୍ରୀମସେନ କୋଳକରି ତାକୁ ଧରିଥିଲୁ
 କହେ ଜୟଦ୍ରଥ ହେବୁ ତୋର ପୁଷମଲ ।
 ସେ ଯେବେ ଆମକୁ ରଖେ ନ ଥାନ୍ତା ଓଗାନ୍ତ
 ହିଁ ଲୋକରେ କେ ଯୁକ୍ତେ ଥିଲୁ ଆସୁଭକ୍ତ ।
 ଏକା ଜୟଦ୍ରଥ ଯୋଗୁ ତୋର ପୁଷମଲ
 ସେହି ସେ ପାଣ୍ଡବ କୁଳ ଶିଷ୍ୟ ନାଶକଲ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ବାନ୍ଧେ ଅସାଶ୍ଵମ ପାଲଗୁନ
 ବେଲେ ହୁଏ ପ୍ରାଣକୁ ମୋ କେହୁ ଗଲ ଦେଖ
 ହର ବେ ଇଲେ ଏପରି କଥା । ପାର୍ଥ ହେଉ
 ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ନ ଜାଣିବା ଲୋକପରି କହୁ ।
 ଅନେକ ପୁଣ୍ୟ ଯେ କରେ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ସେ ଯାଇ
 ପୁଣ୍ୟସୟ ହେଲେ ପୁଣ ସେଠାରୁ ଉସରି ।
 ସେ ଲଭିଛି ସେ ସ୍ଥାନକୁ କିପାଁ ଏହା କହୁ
 ଧାର୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ବିଦେକ ସେହୁ ମହାବାହୁ ।
 ମାତାରଜ ପିତାବାର୍ଯ୍ୟେ ସଙ୍ଗମ ଯେ କାଳେ
 ଶବ ଦେଖ ବଞ୍ଚିମର୍ତ୍ତ ଚର୍ଚ୍ଚର ଭିତରେ ।
 ଅନେକ କଷ୍ଟ ପାଇଣ ଗର୍ଭେ ଧରେ ମାତ
 ନବମେ ବଶମେ ଏକାବଶେ ପୁଷ ଜାତ ।
 ଶୁଭବେଳେ ବାର୍ଯ୍ୟ ଯେବେ ବେଇଥାଏ ପିତ
 ନ ବୁଝେ ଅକାଳେ ତାକୁ ଶମନ ଦେବତା ।
 ଅଶୁଭ ବେଳରେ ଯେବେ ବାର୍ଯ୍ୟ ପଡ଼ିଥା
 ସେ ପୁଷ ଅଯୋଗ୍ୟ ହୋଇ ଅଳ୍ପ ଯୁ ହୁଅନ୍ତି
 ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ପକ୍ଷମୀ ଦଶମୀ ଏ ତିନିତଥ
 ଏଥୁ ବାର୍ଯ୍ୟଦେଲେ ପୁଷ କେତେ ନ ବଞ୍ଚନ୍ତି
 ପ୍ରତିପଦା ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଏକାଦଶୀ ଦ୍ଵିନ
 ଏଥୁ ବାର୍ଯ୍ୟଦେଲେ ଶେଖୀ ହୁଅନ୍ତି ନନ୍ଦନ ।
 ମଉରରେ ନ ମାନଇ ଏହା ସେ ପୁଷ୍ପ
 ମଉରରେ ନାଶଯାଏ ପୁଷ ହୁଏ ଅଳ୍ପାୟୁଷ
 ଦ୍ଵିଶୟା ଦ୍ଵାବଶୀ ସପ୍ତୋବଶୀ ତିନିଦିନ
 ଏଥୁ ବାର୍ଯ୍ୟଦେଲେ ପୁଷ ହୁଏ କର୍ମହୀନ ।

ସଙ୍କରଣ୍ଡ ଅମାବାସ୍ୟା ରାତ୍ରୀ ଏ ତିନି
 ଶଶି ଆ କୁକୁଜା ଶଞ୍ଜି ହୁଅନ୍ତି ଜନମି ।
 ଆପଣା କଥା ନ ଜାଣି ପରେ ବେଳେ ଦୋଷ
 ତୋ କପାଳେ ଏହା ଥିଲା ଭ୍ରାତେ କରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ଯେହୁ ଜନମ ହୁଅଇ
 କାଳବଳେ ମୃତ୍ୟୁ ତାକୁ ଅବଶ୍ୟ ସଂଚାର ।
 ପାପପୁଣ୍ୟ ଯୋଗେ ମରେ କେହୁ ଆଶ ପଡ଼ି
 ଏଥକୁ ସନ୍ତାପ କର୍ପା କରୁଛୁ ବଦନ ।
 ଏଥୁ ଜନମ ହୋଇଲେ ତର ନୋହେ କାୟ
 ମୁହିଁ ଏହା ମଣଇ ଯେ ପଥକର ପ୍ରାୟ ।
 ଅରଳକ ଅବଦୁତେ ଗଲ ଅବଦୁତେ
 ସ୍ନେହ ଲଗାଇଲ କେତେ ଦିନର ଜମନ୍ତେ ।
 ପାଣିରେ ଫୋଟକା ସମ ଅଟେ ଏ ଶରୀର
 ନ ଜାଣିଣ ସବେ କହୁଥାନ୍ତି ମୋର ମୋର ।
 ପଥକ ଯେପରି କରୁମୁଲେ ବିଶ୍ରାମନ୍ତ
 କାହାରି କେ ଦୁହେଁ ଯେହା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଗମନ୍ତ
 କେ ଅଟେ କାହା କୁମର କେ କାହା ପିଅର
 ଏହି ସଂସାର ଅଟଇ ମାୟାର ଭଣ୍ଡାର ।
 ଚକ୍ରବୃତ୍ତେ ଫଳ ଫଳେ ତାତ ସଂଖ୍ୟା ନାହିଁ
 କେତେକ ବୃକ୍ଷରେ ଥାଇ କେତେକ ଝୁଡ଼ୁଇ ।
 ଯେ ଝୁଡ଼ୁ ତାହା ସଙ୍ଗେ କି ଯାଏ ଚକ୍ରବର
 ସେହି ପରକାରେ ପାର୍ଥ ସଂସାର ବେଶର ।
 ଚନ୍ଦ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରେ ମୃତ୍ତିକାର ଶୁଣ୍ଠି ଗଢ଼ୁଥାଏ
 କେତେ ଶୁଣ୍ଠି ତଳେ ପଡ଼ି ଶୁଣ୍ଠି ଯେ ଯାଏ
 କେତେକ ଶୁଣ୍ଠି ପୋଡ଼ିବା ବେଳରେ ଶୁଣ୍ଠି
 ଶୁଣ୍ଠି ଯିବା ଶୁଣ୍ଠି ସଙ୍ଗେ କୁସାର କି ଯାଇ ।
 ହାଟେ ବଣିକ ପସର ଘେନ ବସିଥାନ୍ତି
 ଶୁଳ ପ୍ରାୟେ ସବେ ବିକାକଣା କରୁଥାନ୍ତି ।
 ଯାର ଦ୍ରବ୍ୟ ଶେଷ ହୁଏ ସେହି ଶୁଳିଆଏ
 ଯାହାର ସରି ନ ଥାଏ ସେହି ରଞ୍ଜିଆଏ ।
 ହେ ଅର୍ଜୁନ ତା ବେପାର ହୋଇଲକ ଶେଷ
 ତେଣୁ ଶୁଳିଗଲ କୁହ କର୍ପା କରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ବୃଷ୍ଟି କାଳେ ନଦୀ ପୁରୁ ଜଳ ଯେ ବହଇ
 ବନେ ପଶି କାଠମାନ ଉପାଇ ଜମଇ ।
 ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ଯାଉଥାଏ ଶୁଣ୍ଠି
 ଶୁଣ୍ଠିକୁ ଲତା ଯେବେଟି ଧରଇ ଆକର୍ଷି ।

ସେ ଶୁଣ୍ଠିକ ତହିଁ ରହେ ଆରଣ୍ୟ ଯାଏ
 ଏହିପରି ସବୁ କଥା ଶୁଣ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଆମ୍ଭେ ଅସିଂହ ଏକା ଯିବୁ ଏକା ହୋଇ
 ମିଛେ ମିଛେ କୁ ଶ୍ରେୟନ କରୁ କାହିଁପାଇଁ ।
 ଲୋଭ ମୋହ ଅହଙ୍କାର ହଂସା ଅପକାବେ
 ସଂସାର ସାଗରେ ପଡ଼ି ଶୁଣୁଥାଏ ହାବେ ।
 ହଂସା ଅହଙ୍କାରେ ମାତ କୁଟିୟା କରଇ
 ସେ ହେତୁରୁ ନାନା ପାପେ ଆପୁ ଶୀଘ୍ରହୋଇ
 ଆପଣା ଦୋଷେ ମରନ୍ତି ନ ଜାଣନ୍ତି ଆନ
 ଚିନ୍ତା କରିବା ତହିଁରେ ନାହିଁ ପ୍ରୟୋଜନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ଦରି ଅଭିମନ୍ୟୁ ମୋର
 ନିର୍ଦ୍ଦୋଷେ ଲକ୍ଷଣକର ଆବର ସୁନ୍ଦର ।
 ଭଗ୍ୟବନ୍ତ ବସାବନ୍ତ ପରଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
 ଅହଂସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ଧର୍ମେ କର ସାକ୍ଷୀ
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଲିଲେ ଏହି ସଂସାର ଅନିତ୍ୟ ।
 ଜନ୍ମ ହୋଇ ଜଷ୍ଠାପୀ କେ ନର ଅଛି ଏଥ ।
 ପାପଆତ୍ମା ରହିଅଛି ସବୁର ଶରୀରେ
 ଜଷ୍ଠାପୀ ହୋଇଣ କେହି ନାହିଁ ଏ ମଣ୍ଡଳେ ।
 ଏହି ସଂସାର ଅଟଇ ପରାକାର ମୁଳ
 ଧାର୍ମିକ ପ୍ରାଣୀ ବଞ୍ଚଇ ବହୁତର କାଳ ।
 ଯମର ଅଧୀନ ଅଟେ ନଶ୍ଵର ଶରୀର
 ଏହି କଥା ନ ଜାଣଇ ଯେହୁ ମୂଢ଼ ନର ।
 କେ କାହାର ପିତା କେହୁ କାହାର କୁମର
 ମନ୍ଦପଣ କରିଣ ସେ ଯାଏ ଯମବର ।
 କେ କାହାର ସୋଦର ଯେ କେ କାହାର ବନ୍ଧୁ
 ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ପାର୍ଥ କର୍ପା ଧର୍ମପଥ ନନ୍ଦୁ ।
 ହଜଲ ମାଲକୁ ପାର୍ଥ କର୍ପା ବାଟରୁହୁ
 ଭୟ କାହୁଁ ଅଜ୍ଞାନକ କାଉଲେ କୁ ଆଉ ।
 କୁ କିପାଇଁ ମଲ ବୋଲି କାହୁଁ ଅକାଉଣେ
 ଶକ୍ତି ପୁଣି ସନ୍ତୀପଣେ ପଡ଼ିଲକ ରଣେ ।
 ଶକ୍ତିହୋଇ ମରଇ ଯେ କରେ ଶୟ ଧର
 ନଶ୍ଵୟ କରି ଜାଣ ସେ ବସେ ସ୍ଵର୍ଗପୁଷ୍ପ ।
 ରଣ ଯାଗ କରେ ଯେବେ ବଂଶରୁ ଗୋଟିଏ
 ରହ ପରଲୋକ ତାର ସ୍ଵର୍ଗକୁ ସେ ଯାଏ ।
 ଭଗ୍ୟବନ୍ତ ପୁରୁଷକୁ ଦିଶେ ସୁଗବାଟ
 ସୁନନକୁ ଦିଶଇ ସେ ପଥ ଶଙ୍ଖଟ ।

ଲେଉ ମୋହେ କହୁଥାନ୍ତି ମୋର ମୋରବୋଲି
 କେ ଆଗପଛେ କେ ଅବା ଯିବେ ଆଜିକାଲି
 ଗଲର କଥାକୁ ମନେ ନ କର ଶୋଚନା
 ସଂସାର ସାଗର ଦେଖ ଦଇବ ରଚନା ।
 ବୋଲଇ ଅର୍ଜୁନ ଶୁଣ ଦେବ ଦଇତ୍ୟାରି
 ମୋ ପୁଅକୁ ମରାଇଲେ ମୋର ଘର ଚାରି ।
 ପୁଅକୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଲେ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟାସ ଯୁଦ୍ଧେ
 କର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ରୋଣ ଅପସରି ଗଲେ ରଣମଧ୍ୟେ ।
 ଯାଉ ଶ୍ୟାମସୁର୍ତ୍ତ ବେଶି ଯମ କରେ ଶଙ୍ଖା
 ତାକୁ ଓଗାଳିଲ ଗୁରୁ ଜୟଦ୍ରଥ ଏକା ।
 ବୋଲାଇ ମରାଇଲେ ମୋର ପୁଅଗୋଟି
 ଶୁରକ ଶିର କମଳ ପକାଇବ କାଟି ।
 ଶୁଣି ହରି ବିଚାରନ୍ତି ପାର୍ଥ ଆଜି ହେଥେ
 ନ ପୁଣି ଘରମାନଙ୍କୁ ନାଶେ ବିନାୟକେ ।
 ଯା ଘଳି ବୋଇଲେ ହରି କାର ନାହିଁ ବୋଧ
 ଶୁଣି ଜୁର କଲ ଉଦେକବଳ ସ୍ତବ୍ଧ ।
 ତାର ଭୟେ ବେଦତାଏ ରହି ନ ପାରିଲେ
 ସୁଗନ୍ଧୁର ଗୁଡ଼ିକରି ପଳାଇଣ ଗଲେ ।
 ଅନେକ ସମୟ କଲେ ମରବା ବରୁଣ
 କୁବେର ଯେ ମହେଶ୍ୱର ଆବର ପବନ ।
 ଏମାନେ ଯୁଦ୍ଧେ ହାରିଣ ପଳାଇଣ ଗଲେ
 ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପାଶରେ ସକଳ କହିଲେ ।
 ଶୁଣି ବୋଇଲେ ଅଶାସ୍ତ୍ର ପାର୍ଥର କୁମର
 ତାହା ହସ୍ତରେ ମରିବ ଅସୁର ପାମର ।
 ପିତାମହଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ସୁରପତି
 ପୁଷ୍ପକେ ବସାଇ ନେଲେ ତୋହର ସନ୍ତତି ।
 ବହୁ ରହ ଅଳଙ୍କାର ତାକୁ ପିନ୍ଧାଇଲେ
 ଏବେ ସେ ଯୁଦ୍ଧ କରଇ କବଳର ତୁଲେ
 ପାର୍ଥ ବୋଲେ ନ ବେଶିଲେ ନ ଯାଏ ପରତେ
 ବ୍ରହ୍ମ ଅସୁର ନାଶିବ ଦେଖିବ କେମନ୍ତେ ।
 ସେ ଅସୁର ନାଶିବି ଅଭିମନ୍ୟୁ ହସ୍ତେ
 ମୋ ପୁଅକୁ ବେଶାଅ ହେ ହରି ଆଜି ମୋତେ
 ଶୁଣି କେଶବ ଦୁଷ୍ଟକ ବିମାନ ଆଗେହି
 ଶରଣ ଗେହପଲେ ପାର୍ଥ ସଙ୍ଗତରେ ନେଇ ।
 ବେଶିଲେ ଆକାଶେ ହୁଏ ରଣ ଗୁରୁତର
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ସଙ୍ଗେ ରଣ କରେ ସେ ଅସୁର ।

ଅନୁଷ୍ଠାନେ ବାଣ ଯେ ଦିଇଇ ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଦୁରେ ଥାଇଣ ଦେଖନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଇନ୍ଦ୍ରସୁନୁ ।
 ଜଟୀ ବଟତଳେ କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନେ ହୋଇ ଉଭା
 ଦେଖନ୍ତି ଶର ଆଦାତେ କମ୍ପେ ସୁର ଦେବା ।
 ଆକାଶେ ଶାସ କରନ୍ତି ରହି ବେଦବ୍ରହ୍ମା
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ବୋଲେ ପାର୍ଥ ଯାଅ ହେ ମହାତ୍ମା
 ଅନୁଷ୍ଠାନେ ଶରମାନ ହେଉଅଛି ଦୃଷ୍ଟି
 ପ୍ରାଣେ ନାଶିବି କୁହେ ନର ଦୁଇ ଗୋଟି ।
 ହତ ହେବାର ପୁଅକୁ ଦେଖି ସେହିକ୍ଷଣି
 କୋଳରେ ଧରିବା ପାଇଁ ଲେଡ଼େ ପାଲଗୁଣ
 କହନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ପାର୍ଥ ନୁହଇ ଏମନ୍ତ
 ସେ ତୋତେ ତ ନ ଚିହ୍ନିଲ କୁ ବି ତାରତାତ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ହରି କହଇ କୁମର
 ବାଳକାକୁ ପାଳିଥିଲ ମୁହିଁ ଯେ ଏହାକୁ ।
 ମୁହିଁ ଯେ ଏହାର ତାତ ଏ ମୋହର ସୁତ
 ଦିନେ ଅନ୍ତର ହେଲକୁ ନ ଚିହ୍ନେ ଆସୁନ୍ତି ।
 ହରି ବୋଇଲେ ବୋଇଲୁ କୁ ଯେ ମୋରବାଳ
 ମାୟା ମୋହେ ହୋଇଛନ୍ତି ସକଳେ ବାକୁଳ
 ପାର୍ଥ ବୋଲେ ଏ ବିଚାର ଯେବେ ଅଛି ସ୍ମରଣ
 ଏ ଜଗାତର ଭୁବନୁ ଚାଲି ଯିବା ବେଗେ ।
 ଶୁଣ ହେ ମନୁ ସରନ ମାୟା କୃଷ୍ଣଙ୍କର
 ମୋହ ଗୁଡ଼ିଲ ପାର୍ଥର ଆସିଲ ସରର ।
 ହରି ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି ଦ୍ରୋଣ ଯେ କୁନ୍ତୀ
 ଆବର ସୁଭଦ୍ରା ଶୋକେ କାତର ହୁଅନ୍ତି ।
 କୁନ୍ତୀ ବୋଇଲେକ କୁହେ ଶୁଣ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 କରଇଲ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କୁଳ ନିଶୋଧନ ।
 ତୋତେ ଆଶ୍ରା କରି ମୋର ବଞ୍ଚୁଛନ୍ତି ପୁତ୍ରେ
 ଶେଷେ ବୁଡ଼ିଲେ ସେମାନେଶୋକଜଳ ସ୍ରୋତେ
 ଅଳ୍ପଳ ତ ଅଭିମନ୍ୟୁ ସବଂଗଳାଗଣି
 କୁହେ ତ ଅଇଲ ତାକୁ ଗୁଡ଼ିଣ କେଉଁଠି ।
 ଆହେ ଜଗଜ୍ଜାତ ମଲ ମୋହର ପ୍ରୟୋଗ
 ଏଥି ଭୋର ଦୋଷ ନାହିଁ ଧାତା ବଟସୁତ ।
 ବାକୁ ଯେବେ ପଡ଼ିଥାନ୍ତି ଦିନେ ପାଞ୍ଚଜଣ
 କନ୍ଦମୁଳ ଖାଇ ସୁଖେ ହରୁଥାନ୍ତି ଦିନ ।
 ଭୁବି ଶିଖାନ୍ତେ ଯେ କଲେ ରାଜ୍ୟଧନେ ଆଶ
 ବଣ ବୁଢ଼ାଇ ସେମାନେ ହୋଇଲେ ନରାଶ ।

ଅନବରତରେ ଧାସ୍ୟ ବହେ ବେନ ଆଖି
 ଦ୍ରୋଣୀ ଦେବା କାନ୍ଦନ୍ତ ହୋଇଣ ନିର୍ମଣୀ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଉଚ୍ଚସ୍ବରେ ଡାକି
 ଧବଳ ରଥରେ ଯାଉ କି ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିକ ।
 ଆସ୍ଥାନେ ବସି ସେତୁ ଛୁ କି ନିଯୋଗମାନ
 କି ଅବା ଗଜ ଅଶ୍ବକୁ କରୁ ସମାର୍ଜନ ।
 କି ଅବା ଯମୁନା ଜଳେ ଭରୁଅଛି ସ୍ନାନ
 ବେଦ ବସେ ଭକ୍ତିକରି ଦେଉ ଅବା ବାନ ।
 କି ଅବା ଆସ୍ଥାନେ ବସି ପାତ୍ର ଜନସ୍ତନା
 କି ଅବା ଟିକେ ତନାଏ ବେନଟିରୁ ସଖା ।
 ବବା ହେଉଅଛି ଜନସ୍ତନା ଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
 କିପା ଶୋକ କରୁଅଛି ପରଦୁଃଖ ବେଶି ।
 ଦୁଃଖୀ ସୋଦର କୁ ଜଗଜ୍ଜନ ହିତକାଂକ୍ଷୀ
 ସର୍ବବା ଶୁଣୁ କୁ ଦୁଃଖୀଜନଙ୍କ ଗ୍ରହାର ।
 ଶସ୍ତ୍ରଜନ ଯୋଦ୍ଧାକୁ କୁ ନ କରୁ ନିଧନ
 ଆତ୍ମାର୍ଥ ଅଧିକେ ରଖୁ ସେ ପଶେ ଶରଣ ।
 ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ମଧ୍ୟେ ପଡ଼େ ତୋର ନାମ
 ପୃଥ୍ବୀରେ କରନ୍ତି ତୋତେ ସର୍ବେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ
 ସବୁରୂପେ ଥିଲୁ ମୋର କୁଳକୁ ଭୂଷଣ
 ତୋ ବନା କପରି ମୋର ରହିବରେ ପ୍ରାଣ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖକୁ ଚାହିଁ କାନ୍ଦଇ ପାଷାଳୀ
 ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ କାହାକୁ ବେଲ ବନମାଳୀ ।
 ସଂସାରେ ବୋଲନ୍ତି ତାକୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ରଣନା
 ସବୁ ଶ୍ରେଣୀ କୃଷ୍ଣ ବଂଶକୁ ଏ ଦେଲ ଲଜ୍ଜା ।
 ଉଚ୍ଚସ୍ବରେ କାନ୍ଦକରି କହେ ଯାଜ୍ଞସେନା
 ଧନ୍ୟରେ କୌରବ କୁମ୍ଭେ ଅଟ ବୀରପଣି ।
 ଅବୁନ ଯା ପିତା ମାତୁଁ ହରି ବଳବ୍ରମେ
 ତାକୁ ମାରବାକୁ ଶକ୍ୟ ହୋଇଲେ ସଂଗ୍ରାମେ
 ଦ୍ରୋଣୀ ଶ୍ରେବନ କଥା କହିଲେ ନ ସରେ
 ଶୁଣି ବସୁବେଦ ସୁତା ପଡ଼ିଲେ ମୋହରେ ।
 ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ ପଡ଼ିଲ ଯଦୁଁ ସେ ଭୂମିରେ
 କୁନ୍ତୀ ଦ୍ରୋଣୀ ଧରିଲେ ତାହାକୁ କୋଳରେ
 ଥର ଥର କଳେବର ନ ଛୁରେ ବଚନ
 କେଶ ବାସ ଅସଂସ୍କାଳ ନ ପିଟେ ନୟନ ।
 ମୁଖେ ଜଳ ସିଞ୍ଚି ପକ୍ଷୀ ବେନଶ ବଞ୍ଚନ୍ତି
 ବଡ଼କେ ତେଜନା ପାଇ ଉଠିଲ ଯୁବକ ।

ବାବୁଳୀ ପ୍ରାୟ ହୋଇଣ ଦଶଶତ ଶିଖ
 କାହିଁ ବସିଛି ରେ ମୋର ମଦନ ନୟନ ।
 ମୁହିଁ ତୋତେ ଧରିଥିଲ ରତ୍ନେ ବଶମାସ
 ବାଳଭାବ ଗୁଡ଼ି ବେଲ ତୋ ସୁବା ବସୁସ ।
 ଅବଳଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାୟେ ତୋର ମୁଖଗୋଟି
 ମୁକ୍ତ ବେଶିଲେ ତୋତେ ଶୁଦ୍ଧାନ୍ତ ଲେଉଟି ।
 ଅଚଳିତ ସେ ବେଶର ତୋ ରୂପ ମାଧୁରୀ
 ସେହି ମଧ୍ୟ ଗୁଡ଼ି ଆସ ନେତେ ଫେରି ଫେରି
 ଭବୁକ ଫଳଦାୟକ ସଜନ ବାନ୍ଧବ
 ଯୋଗୀଜନ ପୁନାକରୁ ବଞ୍ଚି ନମ୍ର ଭବ ।
 ବଡ଼ଭର ଭଲୁଥିଲେ ପାର୍ଥକୁ ବେବାକୁ
 ସାନଭର ବଢ଼ି ବେଲେ ବଂଶ ରହିବାକୁ ।
 ସୋମବଂଶ ରଖିବାକୁ ବୁଝି ଥିଲୁ ମୁଳ
 ବୁଝି ଉଦେ କରିଥାନ୍ତୁ ସୋମବଂଶ କୁଳ ।
 ଏହା ବରୁଣ ପାଣ୍ଡବେ ମୋତେ ଦେଲ ଭର
 ସର୍ବେ ଏବଂ ଅଭିମନ୍ୟୁ କାହିଁ ।
 କିବା ଅର୍ଜୁନ କୁମ୍ଭକୁ ସମରେ ଜଣିଲ
 ସେ ଭରରୁ କରି ମୋର ଅଭିମନ୍ୟୁ ମଲ ।
 ସିତୁବନରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ମୋର ପୁଷ୍ପଗୋଟି
 ଦୁଃଖୀର ସଙ୍ଗାଳ ମୋର ଗଳାକର ଗଣ୍ଡି ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ମାତା ବୋଲି ସର୍ବେ ମୋତେ ଭଞ୍ଜି
 ହେ ଭର ବରବ ଯୋଗେ ହୋଇଲ ନିରାଶୀ ।
 ମୋତେ ମରଣ କପାରି ନୋହୁଲ ତା ଆଗେ
 କପରି ପ୍ରାଣ ଧରିବ ତାହାର ବୟୋଗେ ।
 ଏହା କହି କୋଳେ ବସୁବେଦର ଦୁର୍ଲ୍ଲଖୀ
 କେଶ ବାସ ଅସଂସ୍କାଳ ଲେଟଇ ଧରଣୀ ।
 କପଟରେ ଜଳଧର ବୁଝି ଗୋଟି ରତ
 ମୋ ପୁଷ୍ପକୁ ମରଇଲ ଏକା ସେ ଶ୍ରୀବତ୍ସି ।
 ଏହା ଆଗରେ ମରିବ ମୁହିଁ ତଣି କାଟି
 ଯେଣୁ ମରଇଲ ମୋର ବାଳପୁଷ୍ପ ଗୋଟି ।
 ଆହାରେ ନୟନ ବୁଝି କୁଳଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାର
 କେମନ୍ତେ ସମରେ ବୁଝି ହେଲୁ ଅପହାର ।
 ବସୁ ସମାନ ଅଟଇ ତୋ ବେହର ତେଜ
 ବଦମସିଂହ ସମାନେ ତୋହର ପହୁନ ।
 ଯଦୁବଂଶ ମଧ୍ୟେ ବୁଝି ଥିଲୁ ରେ ସୁନ୍ଦର
 କପରି ବେହ ଧରିବ ବସୁନେ ତୋହର ।

ମେରୁ ଶୁକ୍ରବାକୁ ଦେହ ଦେଲ ସାମରଥ
 ବନ୍ଧ୍ୟାମାନକୁ ପକାଇ ତେ ପାତଳ ମାଥ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଜଣିବାକୁ କେ ସମର୍ଥ ହୋଇଲ
 କେ ସମର୍ଥ ଦେଲ ମୋର ପୁତ୍ରକୁ ମାଇଲ ।
 ଅନ୍ତତ୍ୟନ୍ତ କରାଇଲ ଉତ୍ତମ ପଣ୍ଡିମେ
 କେ ସମର୍ଥ ଦେଲ କାଳକୂଟର ଉଷଣେ ।
 ଅମରସଦେବ ଦୟା କେ ଦେଲ ସାମରଥୀ
 କ୍ଷୀରୋଦ ମୁକ୍ତିବାକୁ କେ ହୋଇଲ ଶକତୀ ।
 କିଏ ସେ ପୁତ୍ରକୁ ମୋର ଜଣିଲକ ରଣେ
 ଏକପାଦେ ମାପିଲ କେ ପୃଥ୍ବୀକୁ ପ୍ରସାଣେ ।
 ଏତେବଡ଼ ଦୟା କିଏ ଜନ୍ମିଛି ସଂସାରେ
 ରକେଇ ମୋ ପୁତ୍ରକୁ ମାଇଲ ପ୍ରାଣରେ ।
 ତୋପରି ନ ଥିବ ମଲ୍ଲ ପୃଥ୍ବୀ ଉତ୍ତର
 ଶତ୍ରୁ ଶ୍ରେୟାନ୍ତ ଦ୍ରଷ୍ଟେ ଥିଲେ ଧନୁଶର ।
 ସବୁଗୁଣେ ସୁନ୍ଦର ତୁ ଅଟୁ ଗୁଣନୟ
 ବୃହସ୍ପତି ସମ ଦୟା ଧାର୍ମିକ ସୁବୁଦ୍ଧି ।
 ପଶୁ ଶମଠାରୁ ବଡ଼ ଗାରିମା ତୋହର
 ସମୁଦ୍ର ପରି ଅଟଇ ତୋ ହୃଦ ଗଭୀର ।
 ଚନ୍ଦନ କର୍ପୁରକୁ କି ସରି ଗନ୍ଧବନ
 ବାଳଅର୍କ ପ୍ରାୟ ତୋର ବସନର ତେଜ ।
 ନାନା ପୁଷ୍ପରେ ଭୂଷିତ ହୁଏ ତୋର ଅଙ୍ଗ
 ଏବେ ରକତରେ ଦିଶୁଥିବୁ ତୁ ସୁରଙ୍ଗ ।
 ହଂସୁଲ କୁଳୀ ଉପରେ ପୁଷ୍ପର ସୁଗନ୍ଧ
 ତହିଁରେ ତୋତେ ଯେ ନନ୍ଦା ନ ମାଡ଼ଇ ଗନ୍ଧ
 ସହସ୍ରେକ ପରିବାସ ସେଦୁଆନ୍ତ ତୋତେ
 ଏବେ ଭୂମିଶୟ୍ୟାରେ ତୁ ଶୋଇଲୁ କେମନ୍ତେ
 ଅଳିଷ୍ଠ ଭ୍ରମର ଧରି ଖଟୁଥାନ୍ତି ବାଳୀ
 ଏବେ ଖଟୁଥିବେ ତୋତେ ଶାଗୁଣା ଶୁଗାଳ ।
 କୌତୁକ ହୀନା କରୁଛୁ ରେ କୁମରମଣି
 ଭୂତ ପ୍ରେତଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଆଜର ରଜନୀ ।
 ବହୁତ ଶୋକ ସନ୍ତାପ ଚଲୁ ମୋତେ ଦେଇ
 ଶୁଣାନେ ଶୋଇଲୁ ବଳା ତୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ।
 କଲି ନି ଆତ୍ମା ମୋହର ଯାଇ କିନା ଜଳ
 କାହାକୁ ବୁଝିବ ପୁତ୍ର ମୁହିଁ ମୁଖତୋଳ ।
 ଶ୍ରେ ଦୈବପୁରୁଷ କୁହ ଅଟୁ ବଡ଼ ନୟ
 ପ୍ରାଣ ନ ନେଇ କପାଳ ଦେଲୁ ପୁତ୍ର କଷ୍ଟ ।

ଅଭିମନ୍ୟୁ ଅଭିମନ୍ୟୁ ଡାକ ଉଚ୍ଚସ୍ବରେ
 ଚେତନା ହାରି ପଡ଼ିଲ ସେକ୍ଷଣି ଭୂମିରେ ।
 କ୍ଷଣକେ ଚେତନା ପାଇ ଉଠିଣ ବସିଲ
 ପୁତ୍ର ପୁତ୍ର କହି ଉଚ୍ଚସ୍ବରେ କାନ୍ଦିଲ ।
 ପୁତ୍ର କାରେ ଆଶାଦେଇ କଲଇ ନିରାଶ
 ତେଣୁକରି ନ ପାଇଲି ପୁତ୍ର ତୋର ଆଶ ।
 କେହୁ ମାଗନ୍ତେ କାହାକୁ ନାହିଁ କରିଥିଲ
 କାହା ପୂର୍ଣ୍ଣସ୍ବରେ ମୁହିଁ ଯୁଦ୍ଧ ଲଗାଇଲ ।
 କେବଣ ଗୁହ୍ମଜନର ପଡ଼ିଲକ ଶାପ
 ତେଣୁକରି ଗୁହ୍ମଜଲ୍ଲ ମୋତେ ଆରେ ବାପ ।
 ଗରଣ ଦୁରୁଦ୍ଧ ଦେଇ ସେଦିଥିଲି ହର
 କପାଳ ଶୋଳବରଣେ ମଲ୍ଲ ମୋ କୁମର ।
 ନାଟ ଖେଳୁଅଛୁ ପୁତ୍ର ବସି କେଉଁଠାରେ
 ନ ବସୁ କପାଳ ଆସି ମୋହର କୋଳରେ ।
 କାଶରେ ବସାଇ ତୋତେ ବୁଲଇ କିନା ବାଣ୍ଡ
 ପୁତ୍ର ମୋର ମନୋବାଞ୍ଛା ଅଣ୍ଟା ହେଉ ପିଣ୍ଡ ।
 ବଣ ବୁଡ଼ିଲ ମୋହର ତୋହର ଅଶ୍ରବେ
 ପରଶ ଧରି ରହିବେ କେମନ୍ତେ ପାଣ୍ଡବେ ।
 ସେବନ୍ତେ ସୁଭଦ୍ରା ଦିଗ ଦିଶିଲ ଅନ୍ଧାର
 ଆଉ ତୋ ସମ ପୁତ୍ର କି ଧରିବ ଗର୍ଭର ।
 କାନ୍ଦଇ ଉତ୍ତର ଶୁଭେ ମାର ଦେନକର
 ବଜ୍ରବାଜ ଦେଲ ପ୍ରାୟ ପଡ଼ିଲ ମସ୍ତକ ।
 ପୁଣ ଉଠି ଉରେ କର ମାରଣ କାନ୍ଦିଲ
 ଆହା ପ୍ରାଣନାଥ କହୁଁ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲ ।
 ମୂଳ ଚଟିଗଲେ ବୃଷ ଯେପରି ପଡ଼ଇ
 ତେହେ ଉତ୍ତର ପଡ଼ିଲ ଭଦ୍ରାମୁଖ ବୁଝି ।
 କୋଳକରିଣ ଅନେକ ଯୁବକ ତୋଳିଲେ
 ମୁଖରେ ପାଣି ସିଞ୍ଚଣ ସତେଜ କରିଲେ ।
 ତେଜ ଉତ୍ତର କାନ୍ଦଇ ଶିରେ ମାର କରି
 କାହିଁ ପ୍ରଡ଼ିଗଲ ମୋତେ ହେ ପ୍ରାଣ ଶତ୍ରୁ ।
 ହେ ସ୍ବାମୀ ଗୁଣସାଗର କ୍ଷଣେହେଁ ନ ଛାଡ଼ୁ
 ଜନ୍ମୁଛି ମୋହର ଆତ୍ମା କର୍ମ ମୋର ପୋଡ଼ୁ ।
 ମୋଠାରୁ ପାପିନୀ ଆଉ ନ ଥିବ କେ ନାଶ
 ଏ ବସୁସେ ବଧବା ମୁଁ ଦେଲି ହତଶିଶୁ ।
 ବାଳଶବର ପୁତ୍ର ନାଥ ଦେଲ ନବଯୁବା
 ମୋତେ ଏକାକରି ନାଥ କେଣେ ଗଲ ଅବା

ଏପରି କହୁ ସଦାସ ଉତ୍ତର ଭରଣ
ଏ ସୁବାଚସ୍ତେ ମୋତେ ଗୁଣସନ କାହିଁ ।
ପ୍ରାଣକୁ ଅଧିକ ନାଥ କରୁଥିଲ ମୋତେ
କେମନ୍ତେ ମନୁ ମୁହିଁ ବି କୁହ ଗୁଣ ଯେତେ ।
ହେବନେ ଶତ୍ରୁନେ ଶତ୍ରୁ ହବା ଅନୁକୃତେ
ତୁମ୍ଭିରେ ନ ବସାଇଣ ଧର ହୃଦଗତେ ।
ହାସ ପରିହାସ ଶୀତା କରୁକରଙ୍ଗେ
ଜଳମା ନ ଅଶେ ନାଥ ଥିଲେ କୁହ ସଙ୍ଗେ ।
ଶରଣ ସୋବର ନାଥ ଅଟ ଗୁଣନୟ
କୁହ ମୁଖକୁ ଚିତ୍ତନ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଳାନୟ ।
କୁହ ସମ ଧନୁର୍ଦ୍ଧର କେ ଅଛି ଜଗତେ
ଶୁଣ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଜଣିଲ ଏ ମହାଶରତେ ।
କାସିନୀ ମନମୋହନ କୁହ ରୂପଗୋଟି
କାହିଁ ଲଭିଲ ଏବେ ସେ ଲବଣ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତିଟି ।
ସ୍ବାମି ନବଦୀପେ ଯୋଜା ରକ୍ତହସ୍ତ ଯେତେ
କୁହେ ଧନୁ ଧରୁ ଭୟ କରନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ।
ମୁହିଁ ଶୁଣିଅଛି ନାଥ କୁହର ମନ୍ତ୍ରମା
ସୈନ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖେ ଜଣିଅଛି କୁପବର୍ମ ।
ଲଘୁ କୁବେର କରୁଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଦି
ଏମାନେ ହାରିବେ ହେଲେ କୁହର ବିବାଦୀ ।
ଧନୁ ଗଦା ଅସିପତ୍ର ଥିଲେ କୁହ ହସ୍ତେ
ଯୁଦ୍ଧେ ରକ୍ତ ନ ପାରେ କେ କୁହର ସାକ୍ଷାତେ
କି ଅପରାଧେ କୁହଙ୍କୁ ବେନଗଲ ଯମ
ସୁନ୍ଦର ବେଶି କୁହଙ୍କୁ ନେଇ ହୋଇ ବାମ ।
କାହାକୁ ମୁଁ ଦୋଷ ଦେବ ପୋଡ଼ୁ ମୋରକର୍ମ
ମୋହର କପାଳେ ଏହା ଲିଖିଥିଲ ଧର୍ମ ।
ଅଳପ ବୟସେ ମୁହିଁ ହୋଇଲି ଶକ୍ତି
ଆଦି ଦେବତାଙ୍କୁ କି ନ ବେଲି କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ।
କାହାର ଯଜ୍ଞକୁଣ୍ଡ ମୁଁ ଅନ୍ୟାୟେ ନାଶିଲି
କି ଅବା ଯୁକ୍ତି ଶମ୍ଭୁଲିଙ୍ଗ ଭଗ୍ନକଲି ।
କେଉଁ ଗୁରୁଜନ ମୋତେ ବେଲି ଏଡ଼େ ଶାପ
ଶବ ଥିବାଯାଏ ଅରଜିଲି ଏ ସଦାସ ।
ପ୍ରସବୁଲେ ଜାତହୋଇ ମୁଁ ମହାପାପିନୀ
ବଧବା ଯନ୍ତ୍ରଣା ହେଉକଲି ନିଲଶଣି ।
ମୁହିଁ ମୂଢ଼ୀ କରି ନାହିଁ କିଛି ବୁଦ୍ଧ ଓଷା
ତେଣୁକରି ସ୍ବାମୀରେ ମୁଁ ହୋଇଲି ନିଆଣୀ ।

ଶେ ଭରବ ପ୍ରିୟଜନ ଦେଲୁ କହିଁମାରି
ସ୍ବାମୀ ତନା ପ୍ରିୟଙ୍କର ଅନ୍ୟଗତ ନାହିଁ ।
ସୁରୁଷ ପ୍ରିୟ ଦଇଟି କରିଅଛି ଜାତ
ପରସ୍ପର ପରସ୍ପର କରୁ ବଟସୁତ ।
ଏପରି ଭରି ଲଗାଇ ଅଛି ମୋହମାନ
ସୁଖୀ ହେଉ ଦୁଃଖୀ ହେଉ କାଟିଆନ୍ତ ହନ ।
ଅଭେଦ ପ୍ରାଣପିତୃତା ମୋହର ଭାଙ୍ଗିଲୁ
ସୁଖୀଲେକେ ଦୁଃଖ ଦେଇ କରପେ ଗଣିଲୁ ।
ବରଟ କୁମାରୀ ଶେନ ବର୍ଣ୍ଣଣ ସୁକରେ
ଅଲକ୍ଷଣ ଚିତ୍ତମାନ ବେଶିଲ କାୟାରେ ।
ବହୁ ଅଳଙ୍କାର ଶୋଭା ନ ଅଶେ ଦେହକୁ
ସ୍ବାମୀ ଅଳଙ୍କାର ଏକା ନାଥ ଶ୍ରେୟକୁ ।
ଏତେ ଅଳଙ୍କାର ମୋର ବସନର କାୟେ
ସବୁ ଅଶଲ କରପେ ଭଗ୍ନ ହେଲ ପ୍ରାୟେ ।
ଶେ ସ୍ବାମୀ ଗୁଣେ ମୋତେ ଗଲୁ ଏକା କୁହ
ମୋଠାରୁ ସବୁବିଧା ତୋର ନ ଥିଲ ଯେ କେହି
ସ୍ବାମି ତୋହର ମୋହର ରକ୍ତରଙ୍ଗବେଳେ
ଅଳଙ୍କାରମାନ ନ ଥାଇ ମୋ ବସନଲେ ।
ହୃଦୟକୁ ହୃଦୟ ନ ଲଗେ ନାଥ ବୋଲି
ପରିହୃତ ବସନକୁ ପକାଅ ଯେ ପେଲି ।
ଥିଲ ମୋର ଯେତେ ସ୍ନେହ କାହାକୁ ତାବେଲ
ମରି ଶୋଇଲ ଯାଇଣ ଏବେ ରଣଭୂମି ।
ଗଜବନ୍ତ ପଲଙ୍କରେ ତଳିକାର ଶେଷ
ତାପରେ ଯେ ସିଂହ ଥିଲ କର୍ପୁରର ରଜ ।
ଆଳିଷ ଗୁମର ବସ୍ତ୍ର ଥିଲେ ଯେ ନାୟିକା
ଏହା ଗୁଣ କେଉଁପରି ଶୋଭିଲ ହେ ଏକା ।
ସ୍ବାମି କୁହ ଗୁଣ ଯେତେ କହିବି କିସ
ବଦନ ଅଶେ ଶରବ ଚନ୍ଦ୍ରମା ସଦୃଶ ।
ସ୍ତ୍ରୀ କଣିକା ସମାନ ଅଶେ ବକ୍ତବ୍ୟ
ବସନ୍ତ କୋକିଳ ଜଣି କୁହର ଭରଣ ।
ଅଳପ ବୟସେ କୁହେ ମହାଯୋଜା ଶର
ସମାନ ମୁହେଁ କୁହଙ୍କୁ ମହାରେ କେ ଶର ।
ହନେ ମୋହ ପ୍ରତି ହୋଧ ହୋଇନାହିଁ ଦେବ
କୁହ ଗୁମୋନ ସ୍ବାମି କେ କହି ପାରିବ ।
ହା ହା ନାଥ ବୋଲଣ ଯେ ପଡ଼ିଲ ତୁମ୍ଭିରେ
ନାଥ ନାଥ ବୋଲି କର ମାରେ କପାଳରେ ।

ଗତ ଶୁଣମାନ କେତେ କହିବି ବାହୁନି
 ଦେଉଳେ ଚଢ଼ାଇ କାଢ଼ିଦେଲ କେ ନିଶ୍ଚୟୀ ।
 ଅନାଥର ନାଥ ମୋର ଅନ୍ଧର ଲଭିବି
 ଭଣ୍ଡାପାତ୍ର ଶୋଷି ମୋର କେତୁ ମେଲ କାଢ଼ି
 ସ୍ବାମୀର ମରଣେ ପ୍ରାଣ ପ୍ରଡ଼ ମୋ ଶରୀର
 କରବ ସଙ୍ଗର କାର୍ଯ୍ୟ ଶୋକ ମୋର ସନ୍ତ ।
 ଯେଉଁ ପ୍ର ସ୍ବାମୀ ସଙ୍ଗେ ନ ଦିଅନ୍ତି ହାସ
 ଜୀବତେ ଶ୍ଯାନ ଦୁଅନ୍ତି ମଲେ ନର୍ଦ୍ଦେ ବାସ ।
 ଯେଉଁ ପ୍ର ସ୍ବାମୀ ସଙ୍ଗେ ନାଶ ହୋଇଥାନ୍ତି
 ସ୍ବାମୀକୁଳ ପିତାକୁଳ ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତି ।
 ଆହେ ଶୁଭ୍ର କହ ଯାଇ ମୋ ପିତାଙ୍କ ଆଗ
 ସ୍ବାମୀ ଯେ ମୋହର ମଲେ କରି ରଣଯାଗ ।
 ସ୍ବାମୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମୁଁ ହୋଇବି ବହୁଧ୍ୟ
 ସଖା ହୋଇ କରବି ମୁଁ ସ୍ବାମୀଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ଏସନ ବଚନ ଶୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରଧର ଆପେ
 କିନ୍ତେ ଦେବଗୁଣ ଭରିବଧୂର ସମୀପେ ।
 ସେ ସମୟେ ମାନ୍ୟଧର୍ମ ନ ରହିଲ ତହିଁ
 କେଶବ ବୋଲନ୍ତି ନିଜେ ଉଦ୍ଧବକୁ ବୁଝି ।
 ମାଗୋ ଶୋକ ଜଳେ ପଡ଼ି କପାଁ ଦେଉ ବାଇ
 ରଣ ଯଜ୍ଞରେ ପଡ଼ିଲେ କୁମ୍ଭ ସ୍ବାମୀ ଯାଇ ।
 ପୁତ୍ରର ଏହି ବଧାନ କରନ୍ତି ବଧାତା
 ନାଶ କରିବାକୁ ଅଛି ଶମନ ଦେବତା ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଜନମ ଦେଲେ ଅବଶ୍ୟ ମରବ
 ଶମନ ବାଡ଼ନ୍ତି ମାତ୍ର ଉଦ୍ଧବ ନୋହିବ ।
 ଅବଦୁତେ ଆସଇ ଗୋ ଅବଦୁତେ ଯାଇ
 ବେଶ ବବେଶ ଯେ ଯହିଁ ଥାଇ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇ
 ମାଗୋ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳକୁ ସହଅଛି ବହୁ
 ଏଥିରେ ଜନ୍ମ ଅମର କେହି ହୋଇନାହିଁ ।
 ପୁତ୍ରର ଏମନ୍ତ ଅଛି ନ ଜାଣୁ ନି ମାତ
 ସ୍ବାମୀ ଶୋକେ ମରବାକୁ ନ ବଳାଅ ଚିତ୍ତ ।
 ସବୁକାଳେ ଯମବେଦ କରେ ଅବସର
 ପିତା ମାତା ଥାଉଁ ପୁତ୍ରେ ନିଅଇ ଆଗର ।
 ଶୁଣି ହୋଧେ ବୋଲେ ତହୁଁ ଏପରି ଉଦ୍ଧବ
 ମାୟାଧର ପୁରୁଷ କୁ ପ୍ରଥୀ ଚିନ୍ତାହର ।
 ସ୍ବାମୀ ମୋର ଅଟନ୍ତି ତ କୁମ୍ଭର ଭଣନା
 ତାହାହୁଁ ମସର ଟିକେ ନ ପାଇଛ ଲଜ୍ଜା ।

ପ୍ରଡ଼ନ ଶୋକକୁ ମୁହିଁ କୁମ୍ଭର ବଚନେ
 କରବି ସ୍ବାମୀଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ସଙ୍ଗର ଯେହ୍ନେ ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଲିଲେ ମାଏ କେହ୍ନେ ଦେବହାସ
 ଆମ୍ଭେ ତ ଶୁଣିଲୁ କୁମ୍ଭ ଗଉ ଦେବମାସ ।
 ଆତ୍ମବତ୍ୟା ଆବର ଯେ ବାଳବତ୍ୟା ବୋଷ
 ପରମ ସାଧବା କୁମ୍ଭେ ବୁଝାଇବା କସ ।
 ମାତା କୁମ୍ଭ ଗର୍ଭେ ଅଛି ଯେଉଁ ପୁଷ୍ପଗୋଷ୍ଠି
 ଇନ୍ଦ୍ରଲେଖ ପରଲେଖ ଉଦ୍ଧବ ସେହି ।
 ସୋମବନ୍ଧ ଉଦ୍ଧାରକ କୁମ୍ଭର ଯେ ପୁଷ୍ପ
 କୁମ୍ଭେ ଶୋକ ନିବାହଣ ଚର ଆଗୋ ମାତ ।
 ସୁଲଦ୍ରାକୁ ବୁଝାଇଲେ ପୁରୁଷ-ଉଦ୍ଧମ
 ପ୍ରଡ଼ ମନ୍ତ୍ରୁ ପ୍ରକାଶ ନ କର ହିନ୍ଦନ ।
 ଉଦ୍ଧବ ପାଇଁ ଯେବେ ସମୟେ ମରବ
 ତଥାପିହିଁ ସେ କି ଆଉ ବାହୁଡ଼ ଆସିବ ।
 ଏହି ପରକାରେ ହରି ବୁଝାନ୍ତେ ବହୁତ
 ସବେ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟେ ହେଲେ ଶୋକରୁ ନିବୃତ୍ତି
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲି ଅଟନ୍ତି ଯେବଣ ପୁରୁଷ
 ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସେହୁ ପରକାଶ ।
 ମାୟା କହୁଁ ସଂସାର ଯେ କରନ୍ତି ବନ୍ଧନ
 ତେଣୁ ମାୟାଧର ବୋଲି ଅଟେ ତାଙ୍କ ନାମ
 ଅନ୍ଧୋଧୀ ପୁରୁଷ ତୁହି ଦେବ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣି
 ସମସ୍ତ ବସତୁ ନାଥ ତୁହି ଅଛି ସହ ।
 ଯାବତ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଶୁଭ ନାମ ଅନୁକୂଳେ
 ଶେଷ ହୁଅଇ ନିର୍ବିଘ୍ନେ ପରମ ମଙ୍ଗଳେ ।
 ଅପରାଧର ତୋହର କେହି ନାହିଁ ନ'ଥ
 ତୋ ନାମ ସ୍ମରଣେ କଳପାର୍ବୀ ହୁନ୍ତି ମୁକ୍ତ ।
 କ'ରଣ ଯେ ଉଦ୍ଧାରଣ ସବୁ ଅଟୁ କୁହି
 ଦୁରନ୍ତ ନାଶନେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ର ଅଛି ବହୁ ।
 ସ୍ବାମୀ କରନ୍ତିକେ ଧ୍ୟାନ କଲୁ ମହାଶର
 ଯୋଗୀଜନମାନଙ୍କର ହୃଦ ରହାହାର ।
 ପଶିଛି ଅଗାଧଜଳେ ନରଜନ୍ମ ହୋଇ
 କି ଅବା ମୋହର ଜ୍ଞାନ ତୋହ ମାୟା କହୁ ।
 ସ୍ବାମୀ ମୁଁ ମୁରୁଖ ଅଟେ ବାଆଣି ତିନେ
 ତବ ନାମକୁ ଲେଖିଲି ମୋ ସାମାନ୍ୟ ଜ୍ଞାନେ
 ତୁ ନାଥ ଜାତ କରବୁ ପୁଣି ଅନ୍ତ କରୁ
 ଏ ଚରିତ ଲେଖିଲି ମୁଁ କୁମ୍ଭର କୃପାନ୍ତ ।

ଏସାର ଚରଣ ମୁଁ କୁହିଲି ଏଥର
କୃଷାବର ଏହି ମୋତେ ତାର ଚରଣର ।
ଜଗତ ବୋଧ ନମନ୍ତେ ନାମ ଜଗନ୍ନାଥ
ସମସ୍ତ ଜୀବକୁ ଭୁକ୍ତ କରୁ ଆତସାତ ।
ନିର୍ମଳ ଜଳରେ ଯେତେ ପବନ ଗୋଟି
ସୌରଭକୁ ବସ୍ତାରଣ ନାଡ଼େ ଆଇ ପୁଟି ।
ତେତେ ବିକଶିତ କରୁ ଯୋଗୀଜନ ହୃଦେ
ମାୟା ମୋହ କି ବୁଝିବ ତୋ ଦିନା ପ୍ରସାଦେ
ନମୋ ନମୋ ନାରାୟଣ ଚରଣଗବାତା
ତମ ଭୁବନରେ ପ୍ରଭୁ କୁମ୍ଭେ ଦର୍ଶା କର୍ତ୍ତା ।
ସଦା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସ୍ୱସାର ମୋହଜଳେ ପଶି
ଏଥରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ତୁମ୍ଭେ ବ୍ରହ୍ମଗଣି ।
ଏ ଭବସାଗରୁ ହରି ବାରେକ ଉଦ୍ଧର
ଶୁଦ୍ଧ ଶାଢ଼ଳାବାସ ଯେ ଶ୍ରୀବ ନରକର ।

କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହିତ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରଣା
ଓ ଜୟଦ୍ରଥ ବଧାର୍ଥେ
ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା

ଶୁଣ ବୈବସ୍ୱତ ମନୁ ବରହୁ ଅଗସ୍ତି
ପୁରାଣା ଉତ୍ତର ଶୋକ ହୋଇଯାନ୍ତେ ଶାନ୍ତି
ପୁଣି ପାଣ୍ଡବେ ଏକସେ ବିରୁଦ୍ଧ କରି
ବେଶ ରଜନୀ ଅର୍ଦ୍ଧେକ ହୋଇଲଣି ଆସି ।
ସନ୍ଧ୍ୟାଲେଖେ ଆମ୍ଭେମାନେ କଲୁ ଏ ବିବାଦ
ଜୀବନେ ତ ଆଶା ନାହିଁ କି ଗୁରୁ ସମ୍ପଦ ।
ଯାହାପାଇଁ ଦ୍ରୁପଦ ଚନ୍ଦ୍ର ସେହି ଗଲ କାହିଁ
କେ ପଡ଼ିବ କେ ରହିବ କିଛି ଜଣା ନାହିଁ ।
କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣକେ ପ୍ରମାଦ ପଛଇ ଆବୋରି
କାଲି ପ୍ରାତଃ ସସେ ଯିବା ରଣସଜ୍ଜା କରି ।
କୃଷ୍ଣ ଯେବେ ପୁଣ୍ୟଶୋକେ ନ ପିବୁଟି ରଣେ
କୌରବେ ଲଗିବେ ଆମ୍ଭ ସହ ପ୍ରାଣପଣେ ।
ତହୁଁ ରୁରଗଣେ ଯେ ଆଆନ୍ତୁ ଗୁପ୍ତେ
ବାଉତା କହୁବେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସାକ୍ଷାତେ ।
ଶୋକାନଳେ ପାଣ୍ଡବ ଯେ ଯାଉଛନ୍ତି ଶ୍ରୀ
ବଣକୁ ସାଜି ନ ପୁଣି ବେତନ୍ତ ଯେ ଆସି ।
ତୋହର ନୟନକୁ ସେ ବଧକଲେ ଉଣେ
କେମନ୍ତେ କୌରବେ ଏବେ ମରବେକ ପ୍ରାଣେ

କହିକ ଉପାୟ କରି ଯେ ପଛ ତୋ ବୁଦ୍ଧି
ତହୁଁ କଣିଲେ ସିନା କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ସିଦ୍ଧି ।
ଲେଡ଼ିଲେ ପାଇବା ନାହିଁ ଆଉ ଅଭିମନ୍ୟୁ
କି ହେବ କାଟିଲେ ଟିକଟିକ କରି ତହୁଁ ।
ଚିନ୍ତା କଲେ ଏ ଶତ୍ରୁର ହେବ ଅତିକ୍ଷୀଣ
ସବେ ଇଠି ଚାଲି ଯାଇଁ କରବା ସ୍ୱାହାତ ।
ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ସ୍ୱାମୀ ମୋର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ
ଜୟଦ୍ରଥ ନ ମାରଲେ ନ ଶୁଦ୍ଧିବ ମୁଁ ।
ଏହି ନୟନ ମୋହର ଶୁଣ ବାମୋବର
କାଲି ଯୁଦ୍ଧେ ଜୟଦ୍ରଥ କରିବ ସହାର ।
ତାହା ଯୋଗରୁ ପଡ଼ିଲ ପୁଅ ଅଭିମନ୍ୟୁ
ତିରଣ ପ୍ରମାଣ କରି କାଟିବ ତା ତହୁଁ ।
ବନବାସେ ଦ୍ରୌପଦୀକ ହରିଲ ଯୁବତେ
ସେ ବୋଷ ନ ଧରିଲ ମୁଁ ଭଗ୍ନୀର ନମନ୍ତେ ।
ବଜ୍ରଭବ ଧରି ତାର ନ ଛେଦିଲି ଶିର
ତାହା ହେବୁ ନାଶଗଲ ମୋହର କୁମର ।
ମୁଁ ଯେବେ ଜୟଦ୍ରଥକୁ ନ ମାରବ କାଲି
ଧିବ କ୍ଷଣି ପଣ ଦଶ ନାମକୁ ବଢ଼ିଲ ।
ନ ଚାହିଁବି ନନ୍ଦିବୋଷେ ନ ଧରିବି ଧନ
କପଟରେ ମରାଗଲ ପୁଅ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
ଧିବରେ କପିକେତନ କୃଷ୍ଣ ଯାର ରଥେ
ତା ପୁଅ ଯେ ନାଶଗଲ ଏତେ ବଳଆଡ଼େ ।
ଭରତ ସମରେ ଶୁଭେ ମୋର ଶରପଣ
ଜୟଦ୍ରଥେ ନ ମାରଲେ ଶୋଭୁ ମୋର ଟାଣ
ପଶ୍ଚିମେ ଉଦୟ ଯେବେ ହେବ ଦିନକର
ନଳିନୀ ପୁଟିବ ଯେବେ ପବନ ଶିଖର ।
ଯଦି ଆବୋରିବେ ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ପୁରନ୍ଦର
ଜୟଦ୍ରଥକୁ ମାରବ ଏ ସତ୍ୟ ମୋହର ।
ଅଶ୍ରୁ କର୍ମରେ ଯେବେ ବଞ୍ଚୁଥାନ୍ତି ଜନ
ଦେବ ପିତୃକୁ ନିଆଣା କରେ ଯେ ପଞ୍ଜନ ।
ଯେବଣ ଜନ ବର୍ତ୍ତନ୍ତି ଏପରି ସୁଭବେ
ବେବଜ ବିଭୁ ବିରକ୍ତ ଯେଉଁମାନେ ଲେରେ
ଶକ୍ତ ଅନୁସାରେ ଯେହୁ ନ ଦିଅନ୍ତି ବାନ
ଗୁହଣ ସମୟେ ଯେହୁ ଭୁଞ୍ଜଇଟି ଅଇ ।
କୁନନ ସଙ୍ଗତେ ଯେହୁ କରଇଟି ଗୋଷ୍ଠି
ଯୋଗ୍ୟମାନ ହୋଇ ଯେହୁ ହେଉଥାଇ କଣ୍ଠୀ

ପଳ ଦୁଃଖ ଦେଖିଣ ସେ ଦୟା ନ କରଇ
 ଗୁରୁଜନ ଦେଖିଣ ସେ ନିର୍ଭୟ ହୁଅଇ ।
 ଏତେଲେକଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମୁଁ ଚଣିତା ହୋଇବି
 କାଲି ଯେବେ ଜୟଦ୍ରଥ ମାରି ନ ପାରିବି
 ବନ୍ଧାସଙ୍ଗାତର ଯେହୁ ଦୁଃଖଟି ଜନ
 ଦରିଦ୍ରତ ମୁଣ୍ଡିବ ସେ ନ କରେ ଦର୍ଶନ
 ଅମା ଦୋଇଟା ଯେ କରେ ପର୍ୟନ୍ତେ ଆଶା
 ପରଦ୍ରବ୍ୟ କରିବାକୁ ଯେ କରେ ଭରସା ।
 ତାତକେ ନ ମାରନ୍ତି ସେ ତାନ ଦେବାକାଳେ
 ପରପ୍ରାଣ କରିଦେବା ହୁଅନ୍ତି ସେ କଲେ ।
 ନିଜକର୍ମ ଆନୁଷ୍ଠାନେ ହୁଅଇ ସେ ସେବୀ
 ବନ୍ଧୁ ନ କୁହି ଯେହୁ ପରେ ହୁଏ ଭେଗୀ ।
 ଗୋଚର ଭୂମିରେ ଯେହୁ କରନ୍ତି ବିଷ
 ଜ୍ଞାନ ଜନ ହୋଇ କରେ ମରେ ବହୁକାସ ।
 ଜୟଦ୍ରଥେ କାଲି ଯେବେ ନ ମାରେ ସମରେ
 ଗଣିବା ହୋଇବି ଏହି ଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ।
 ଉକାତ ପ୍ରିୟକ ପରିତ୍ୟାଗ ସେ କରଇ
 ଆସତେ ଆଉଁ କା ଶର୍ଯ୍ୟା ଅପରେ ନିଅଇ ।
 ଗୋ ଶତମାନଙ୍କୁ ଯେହୁ ପ୍ରାଣେ କରେ ଶାନ୍ତ
 ସୁଶେବନ ପାଇ ଯେହୁ କରନ୍ତି ଅସ୍ତ୍ରାର୍ଥ ।
 ତହୁଁ କର୍ମଣୀ ଏକାଦଶୀ ସେ ସପ୍ତମୀ
 ଆମିଷ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ଯେହୁ ଆବର ପଞ୍ଚମୀ ।
 ଗ୍ରହପୀତା କାଳେ ଯେହୁ ନ କରନ୍ତି ପୂଜା
 ଉତ୍ସବ କରନ୍ତି ଯେହୁ ବନ୍ଧ କରି ଶଯ୍ୟା ।
 ଏତେ ଲୋକମାନଙ୍କର ସେତେ ମହାପାପ
 ଲଭିବ ଜୟଦ୍ରଥେ ନ କଲେ କାଲି ଲେପ ।
 ଏକା ସୂର୍ଯ୍ୟକରେ ଯେହୁ ଭୁଞ୍ଜେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭେ
 ମାତ ନାଶଟାରେ ଶର୍ଯ୍ୟା ହଏ ହୋଇ ଭେଳ ।
 ଧନ ଦେଖଣ ଦିଅନ୍ତି ଯେହୁ ପ୍ରିୟାଙ୍ଗ
 କୁଳକମାନଙ୍କୁ ଯେହୁ ବୁଝାନ୍ତି ସୁସଙ୍ଗ ।
 କର୍ମସ୍ଥାନେ ଯେହୁ ବସ୍ତ୍ର କାଳ ବଞ୍ଚୁଥାନ୍ତି
 ଯେଉଁ ବସ୍ତ୍ର ଜନ ଆଶେ ପ୍ରମଦ ବାଞ୍ଛନ୍ତି ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଣ ଯେହୁ ହୁଅନ୍ତି ଅଶାନ୍ତି
 ମହାବୀର ଗହେ ହରେ ଯେ ବସ୍ତ୍ର ସମ୍ପତ୍ତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବିକ୍ରମ ପ୍ରିୟଠାରେ ଯେ କରଇ ଆଶା
 ପରଦ୍ରବ୍ୟକୁ ହରିବା ଯାହାର ମନସା ।

ଏ ସବୁ ଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମୁଁ ହେବି ସମାନ
 ଯେଉଁ ଗଜା ବଢ଼ି କରେ ବୃଥା ପ୍ରକାଶନ ।
 ପିତାମାତା ଅନାଦର କରେ ସେ ଅଜ୍ଞାନ
 ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କୁ ଯେହୁ କରନ୍ତି ଅମାନ ।
 ଶାସ୍ତ୍ର ନ କୁହି ନ ଶଶି ନରେ ଧର୍ମ କଥା
 ଏତେ ଲୋକଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ର କେବେ ମୁଁ ସବୁଥା ।
 ଆଶା ଦେଖାଇଣ ଯେହୁ ଦାନଇ ନିଆଣ ।
 ସବା ଠକ ଲୋକପାଇଁ ଯାହାର ମନସା ।
 ଲେଖା କେବେ ମୁଁ ଯଦ୍ ଏହାଙ୍କର ଭୁଲେ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଅସ୍ତ୍ର ଯାଏ ଜୟଦ୍ରଥ ନ ମାଇଲେ ।
 ବଞ୍ଚୁଥାନ୍ତି ତ୍ରିପାତ୍ରୁଣ ହୋଇ ଯେତେ ନର
 ଅତିଥ୍ୟ ମାଗେ ଶେଷର ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଘର ।
 ପଞ୍ଚଶତେ ମନ୍ତ୍ର୍ୟ ମାନ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ର ଯେଉଁଜନ
 ଗୁରୁ ଉପକାସେ ଦନ୍ତ ଯେ କରେ ମୈଥୁନ ।
 ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଶାଲଟା ବସ୍ତ୍ର ଯେ କର ପିନ୍ଧଇ
 ପାକାସ୍ତବକ ପ୍ରିୟତ ଦିଲେ ଯେ ଉମଇ ।
 ପତଣା ସମ୍ପତ୍ତି ଯେହୁ ଦେଖି ନ ପାରିନ୍ତି
 ମିଥ୍ୟାକଥା କହୁ ଯେହୁ ପରକୁ ଗଞ୍ଜନ୍ତି ।
 ଯେ ଜନ ଭର ଅଶୁଭ କରି ବ୍ୟକ୍ତି ବାନ
 ଏତେଲେକ ସଙ୍ଗେ ମୁଁ ହୋଇବି ଗଣନ ।
 କାଲି ଯଦି ଜୟଦ୍ରଥେ ମୁଁ ନ ମାରଇ
 ଜାଣ ଦରି ନିଶ୍ଚୟ ସତ୍ୟଭଞ୍ଜ ହେବ ମୁଁହିଁ ।
 ଧକଲେରେ ଯେଉଁ ନର ବିକେ ମାରିବି
 ବେଳକାଷ୍ଠେ ପୁଣି ଶଶ୍ଵେ କରନ୍ତି ସେ ହଳ ।
 ଯେ ଦୁହେଁ ପଞ୍ଚାଶଦିନ ବସ୍ତ୍ରା ନ ପିଆଇ
 ଶରଣ ପଶିଲେ ଯେହୁ ରକ୍ଷା ନ ଲଭଇ ।
 ସମ୍ପଦ ଆଉ କୁଟୁମ୍ବ ଧନେ ନ ପୋଷନ୍ତି
 ଅଦୟା ମନ ହୋଇଣ ସବୁଦା ବଞ୍ଚନ୍ତି ।
 ଏକାବଶୀ ଶିବରାତ୍ରି ଗ୍ରହଣ କାଳରେ
 ଯେ ନର ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ଅଳ୍ପ ଏ ତଳ ଦିନରେ ।
 ସମରେ ପଶି ଯେ କ୍ଷଣୀ ହୁଅଇ ନିସତ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ଜଳକୁ ହୁଅନ୍ତି ସେ ଶାନ୍ତ ।
 ପ୍ରିୟ ହୋଇ ଅନଳକୁ ଯେବେ କରେ ଭୟେ
 ଏହି ପାପୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେତେ ସଙ୍ଗୀ ବେଦବୟେ ।
 ଯେବଣ ଜନ କରନ୍ତି ଗର୍ବେ ଗୋରୁହତ୍ୟା
 ବ୍ରହ୍ମଣଙ୍କୁ ମାରି ଯେହୁ ଶଙ୍ଖନ୍ତି ଦେବତା ।

ପ୍ରାଣକୁ ନୋଧରେ ନାଶ କରେ ଯେଉଁଜନ
ଆତ୍ମବାଣ ଦୋଷେ ଯେ ହରନ୍ତି ଜୀବନ ।
ମାନତା ନାଶ ହରଣ କରେ ଯେଉଁ ନର
ନିଜସ୍ବର୍ଯ୍ୟ ଉପକ୍ଷେ ଯେ କରେ ପରଦାର ।
ଅସ୍ବାର୍ଥ ଶ୍ରେୟେ ବଞ୍ଚଣ ଆନ୍ତ ଯେଉଁଜନ
ଆପଣା ଜାତି ଲୁଚୁଛୁ ଯେ ମୁଖ ଅଜ୍ଞାନ ।
ବିଧବା ବ୍ରାହ୍ମଣୀ କି ଯେ ହରେ କୁତୁବଲେ
ସେ ପାସ ଶ୍ରେଣିକି ନୟୁଦ୍ରଥ ନ ମାରଲେ ।
ଧନ ସେନ ବଳେ ଯେ ନିଜର ଆବାସ
ପ୍ରୀତି ଉପୁଜାଇ ଯେହୁ ତାକୁ କରେ ନାଶ ।
ପରେ ବୁଝୁ କହି ଯେହୁ ହସ୍ତଥାନ୍ତି ବିନ
ବଡ଼ଣୀ ଥୋପ ପକାଇ ମାରନ୍ତି ଯେ ମୀନ ।
ଯେବଣ ଜନ ନ ତେବେ ବୁଝ କବା ଓଷା
କନ୍ୟା ଦେବାକୁ ଦରିଶ କରଇ ନିଆଣ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ସପ୍ତପୁ ବୈଶ୍ୟ ଶୁଦ୍ର ବୁଦ୍ଧିଜାତି
ଏଥେ ଜନ୍ମହୋଇ ଯେହୁ ମହତ୍ତ୍ବ ଖାଆନ୍ତି ।
ଶର୍ପ ଜଳେ ଯାଇ ଯେହୁ ନ ବୁଝାନ୍ତି ଶିର
ଆସୁ ବଡ଼ମରେ ନନ୍ଦା କରନ୍ତି ପରର ।
ଖଣା ଖୋଳଣ କଣ୍ଟାକୁ ପକାନ୍ତି ଯେ ବାଟେ
ଅଳ୍ପ ସହୃଦେ ନିଜର ପେ ଦିଏ କପଟେ ।
ନୟୁଦ୍ରଥ ନ ମାରଲେ କାଲର ସମରେ
ମୋତେ ଗଣିବ ଯେ ଏହି ଶ୍ରୀଶୀଳ ସଙ୍ଗରେ ।
ଭଲ ପକାର୍ଥ ଖାଏ ଯେ କୁଟୁମ୍ବ ଲୁଚୁଇ
ଶରଥା ଭରଣ ଯେହୁ ଯତି ନ ତପଇ ।
ଶ୍ରେଣେ ପୋଡ଼ନ୍ତି ଯେହୁ ପରର ଆବାସ
ଯତି ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୈଶ୍ଣବେ ଯେ କରେ ହିଙ୍ଗାସ ।
ପରରେ କପଟ କରୁଥାନ୍ତି ଯେଉଁ ଜନ
ପରନିଦ୍ରା ଅକାଉଣେ ଯେ କରେ ଭଞ୍ଜନ ।
ଶୁକର ମାଂସ ସୁଜାତି ହୋଇଣ ଉଷନ୍ତି
ପରର ଯେ ନନ୍ଦାବାଦ ସବବା କରନ୍ତି ।
ଏହି ଲୋକଙ୍କର ଭୁଲେ ହୋଇବ ଗଣନ
କାଲି ନୟୁଦ୍ରଥ ମୁହିଁ ନ କଲେ ଛେଦନ ।
ଆପଣା ଶରଯା ପାକାପୁରଣର ପାଣି
ପିବୁଲେକଙ୍କୁ ଚର୍ପଣ କରଇ ତା ଆଣି ।
ହେ ଚନ୍ଦ୍ରସୂର୍ଯ୍ୟ ବରୁଣ ଦଶଦିଗପାଳେ
ଶୁଭଦନ ଶୁଭଦନ ଏ ମହାମଣ୍ଡଳେ ।

ବହନ୍ତା ପୁରୁଷମାନେ ଆଉ ବଶେବେବା
ରଣଜାଳେ କାଲି ସବେ ସପ୍ତସ ହୋଇବା ।
ଯଦି ମୁହିଁ ନୟୁଦ୍ରଥେ ନ ମାରଇ କାଲି
ଅଗ୍ନିରେ ଝାସି ମରିବ ଏହି ବ୍ରତ କଲି ।
ଗୋବର କୋଇଲେ ବହୁପାତକ ତ ଅଛି
ବିପ୍ରାରିଣ କେତେ ଭୁବ ବହୁକୁ ବଦସି ।
ଶୁଣି ଅତ୍ୟନ୍ତ ନୋଧରେ କହନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ
ଆବର କଥାଏ ମୋର ଶୁଣ ଭଗବାନ ।
ବହୁସିବା କଥାକୁ ଯେ ବସିଣ ଝୁରଇ
ପରର କଥାକୁ ବାନ ତେରିଣ ଶୁଣଇ ।
ବାଟରେ ଥିବା ଦୃଷ୍ଟକୁ ଯେ ଜନ କାଟନ୍ତି
ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଜନକୁ ଯେହୁ ବଞ୍ଚମାନ ବ୍ୟକ୍ତି ।
ଏତେ ଲୋକଙ୍କର ଭୁଲେ ଜାଣ ମୁହିଁ ଜଣେ
ଯଦି ନୟୁଦ୍ରଥକୁ ନ ମାରେ କାଲି ରଣେ ।
ଅର୍ଜୁନର ଏହିପରି ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ଶୁଣି
ହସିଣ କହନ୍ତି ତହୁଁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
ଦୁଃସବ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଭୁବ କଲୁ ଧନଞ୍ଜୟ
ତୋ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଣି ମୋତେ ମନ୍ତ୍ରପଣ୍ଡି ଭୟ ।
ଅଛନ୍ତି ଭରଦ୍ବାଜଙ୍କ ପୁତ୍ର ଦ୍ରୋଣପୁତ୍ର
ସେନାପତି ହୋଇଛନ୍ତି ଶତ୍ରୁଙ୍କ ଉତ୍ତର ।
ପଶୁରାମ ବଚନେ ସେ ମହା ଶୂରବର
ଶତ୍ରୁମାନ ଯେପରି କୁ ଜାଣୁ ତା ସମସ୍ତ ।
ତାହାଙ୍କର ନନ୍ଦନ ଯେ ଅଟେ ଅଶ୍ବଥାମା
ନିଶାସ ତାହାକୁ ସରି ନୁହେଁ ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ରୁପା ।
କାଳିକାଳେ ଶର ବିନ୍ଦୁ ଅନଳ ପଟେ
ପଞ୍ଚଧୂଷ ସେହି ଗିରି ପୁଟେ ଶରବାତେ ।
କୃପାସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଯେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶଳା
କୁପଙ୍କର ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଅଶ୍ବଥାମାର ମରୁତା ।
ଯାହାର ଧନୁ ଧଇଲେ କର୍ମ ଉଠେ ସୁଦ
ଭୟେ ଗୁରୁ ହୋଇ ଶିଖାଇଲେ ସଦାନନ୍ଦ ।
ମାତ୍ରୀକି ଭ୍ରାତା ଅଟନ୍ତି ମହାରଥୀ ଶଲ୍ୟ
ଶରତ ସମରରେ ସେ ଅଟେ ମହାମଲ୍ଲ ।
ସେ ହସ୍ତେ ଧନୁ ଧଇଲେ ମୁହିଁ କରେ ଭୟ
ଶଲ୍ୟ ଗୁମ୍ଫାରେ ଯୁଦ୍ଧିବ ଅଛି ତା ଉପାୟ ।
କୁମ୍ଭର ସୋବର ସେହୁ ଶ୍ୟାବର ନନ୍ଦନ
ତରି ତାକୁ ପୃଥ୍ବୀ ଦିଏ ଲକ୍ଷେ ଭର ସୁର୍ଯ୍ୟ ।

ଆଶରେ ପାଦକୁ ମହାପରେ ପକାଇଲେ
 ବସୁନ୍ଧର ମୁଖରୁ ରୁଧିର ଯେ ଗଲେ ।
 ଶରତେ ଶ୍ରବେଇମଲ୍ଲ ଯଦି ଶିରେମଣି
 ତାହାର ସାକ୍ଷାତେ ରହ କେ ଯୁଦ୍ଧିବ ପୁଣି ।
 ଧନୁଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ରଗୁରୁ ଦେବ ବଦ୍ୟାଗୁରୁ
 ଶସ୍ତ୍ରଗୁରୁ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁରୁ ସବଂ ଗାନ୍ଧାରୀଗୁରୁ ।
 ସୋମବଂଶ ମଣ୍ଡଳ ଯେ ପିତାମହ ଦେବ
 ଶାନ୍ତକୁ ସାମୁକ ସାର ରଥ ଭୂରଶ୍ରବା ।
 ଅଳମୁଖ ଅଳାୟୁଧ କୌଶିକ ଏ ତନ
 ଏମାନେ ଧନୁ ଧରିଲେ କମ୍ପଇ ମେଦନା ।
 ଭୂତ ରବିଷ୍ୟତଜ୍ଞତା ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ଶକୁନ
 ଶୁଣିଲେ ତାକୁ ଦଶଇ ଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ତନ ।
 ମାନଗୋବନ୍ଦ ଯେ ଏକା ଯଦୀ ମହାତଳେ
 କୁମ୍ଭ ସମ୍ପତ୍ତି ହରିଲ ସେହୁ ବୁଦ୍ଧିବଳେ ।
 ନର୍ଦ୍ଦର ବେଶର ଗାରବର ମହାପତି
 ନବସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ତାଙ୍କ ସନ୍ନିଧେ ଅଛନ୍ତି ।
 ଗତ ଆଗତ ଜାଣଇ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେ ସଞ୍ଜୟ
 କଳିଙ୍ଗସେନ ଜାଣଇ ବହୁତ ଉପାୟ ।
 ଶତେକ ସୋଦର ଘେନି ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଏକସଇ ଭୁଲେ ଛନ୍ତି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେକେ ହସ୍ତୀ ।
 ତନସାଗର ମୁକୁଟ ବନ୍ଧା ରଥୀ ଛନ୍ତି
 ଯିପର୍ବେ ଶଲ୍ଲ ଭୁଲେ କାଣ୍ଡ ବନ୍ଧା ରଥୀ ।
 ଦୁଃଖୀଳାର ବଲ୍ଲଭ ଯେ ଅଟେ ଜୟଦ୍ରଥ
 ଭୟରୁକୁ ସେବ ବର ପାଇ ସେ ଶକତ ।
 ପିନାକ ସମାନେ ତାର ହସ୍ତେ ଅଛୁ ଧନୁ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତାର କୁହ କି ନ ଜାଣୁ ।
 କପା ଏଡ଼େ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କୁ କଲୁ ଅକାରଣେ
 ମାର ପାଉକୁ କି କୁହ ଜୟଦ୍ରଥେ ରଣେ ।
 ମୃତୁରେବ କହିବର ଶସ୍ତ୍ର ନାଶଗଲ
 ତେବେ ନ ମରି ଇଚ୍ଛାରେ ଶରଶଯ୍ୟା କଲ ।
 ତୋ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଣି ମୋର ନ ଶ୍ଟୁରଇ କିଛି
 କେହ୍ନେ ଜୟଦ୍ରଥକୁ କୁ ମାରିବୁ ବଦସ୍ତ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ
 ଏକମାତ୍ର କୁନ୍ତେ ମୋତେ ହୋଇଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ।
 ତାହାକୁ ରକ୍ଷା କରିବ କେ ଅଛୁ ଜଗତେ
 କାଲି ନିଶ୍ଚୟ ମାରିବ ମୁହିଁ ଜୟଦ୍ରଥେ ।

ଯଦି ସପକ୍ଷ ହୋଇବେ ବ୍ରହ୍ମାବ୍ରହ୍ମ ଇନ୍ଦ୍ରେ
 ଜୟଦ୍ରଥକୁ ମାରିବ କୁନ୍ତର ପ୍ରସାଦେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ମୁଖ ଏପରି ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ସ୍ନେହେ ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 କୁହ ମୋର ପ୍ରାଣସଖା ଗାର ପାଳଗୁନ
 ଜୟଦ୍ରଥେ କେ ରଖିବ କାଲି ମନ୍ତ୍ରୀ ତନ ।
 ଯେବେ ସେହୁଠାରୁ ସେହୁ ବଳିଯିବ ରଣେ
 ଚନ୍ଦ୍ର ପେଶି ନାଶିବଇଁ ଭଗ୍ନି ଜାଉମାନେ ।
 ଏହା କହି ପାର୍ଥବର ଧରି ଜଗନ୍ନାଥ
 କାହାକୁ କିଛି ନ କହି ଉଠିଲେ ଭୂରତ ।
 କପିଧ୍ବଜ ରଥେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆସେବଣ
 କରଳାସେ ଗଲେ ଯହିଁ ହବେ ଭୁବନ ।
 ପାଦଶା ସହଚେ କପିଧ୍ବଜ ବଶ୍ୟନାଥ
 ଦେଖି ବ୍ରହ୍ମାର୍ଜୁନ ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଣିପାତ ।
 କହନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହସ୍ତଯୋଡ଼ି ସୁତର ଶୀ
 ଦେବ ଦେବ ମହାଦେବ ଦେବ ଶୂଳପାଣି ।
 ସମୁଦ୍ର ମନ୍ଥନେ ଘୋର ଗରଳ ଉଠିଲ
 ବଶ୍ୟସ୍ଵାର ଦହନ ସେହି କରୁଥିଲ ।
 ସୃଷ୍ଟିନାଶ ଦେଖି ଦେବଗଣ କଲେ ସୁତ
 ଦେବଗିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କୁ ହୋଇ ପଶୁପତି ।
 ଗନ୍ତୁସେ ତା ପାନକରି ରଖିଲ ଜଗତ
 ସେ ଯଶ ସ୍ଵାରେ ତବ ହୋଇଲ ଗୋଷ୍ଠିତ
 ସୃଷ୍ଟି ସୁତ ପ୍ରଳୟର କୁନ୍ତେ ଆହମୂଳ
 ନବେବନ କରେ ନାଥ ହୁଅ ଅନୁକୁଳ ।
 ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସୁତ ଶୁଣି ଦେବ ଗଙ୍ଗାଧର
 ମୁଦୁ ହାସ୍ୟେ ତାଙ୍କୁ ଦେବ କରିଲେ ଭୟର ।
 ମୋହର ବଧାତା କୁନ୍ତେ ବଶ୍ୟର ପାଳକ
 ଯେ ନ ଜାଣେ ସେହି କହେ ନନ୍ଦର ବାଳକ
 ଭୁଞ୍ଜଇ ନାଶନେ କୁନ୍ତେ ହେଲ ଅବତାର
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଘେନି ସୁଖେ କରୁଛ ବହାର ।
 ଯାହା ଆଜ୍ଞା କରିବ ତା କରିବ ପାଳନ
 କି କହୁଛ କହ ଶୀଘ୍ର ଦେବ ନାରାୟଣ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଦେବ କର ଅବଧାନ
 କୌରବ ପାଣ୍ଡବ ଯୁଦ୍ଧ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋ ସମାଧାନ ।
 ଅନ୍ୟାୟ ସମରକରି ଅଭିମନ୍ୟୁ ଗରେ
 ବେଦିକରି ମାଇଲେ ଯେ କୌରବ ପାମରି

ଦପଣ ବନାଶ ପାଶୁ କରୁଅଛୁ ପଣ
 କାଳ ନ ମାରରେ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବ ଦହନ ।
 ଏହିଦେବକୁ ନବେଦୁଛୁ ଶୁଣ ଗଙ୍ଗାଧର
 ଜୟଦ୍ରଥେ ଜୟ ପାର୍ଥ ଚରଣ ସମର ।
 ଶଙ୍କର ବୋଇଲେ ହରି ଶୁଣ ସାବଧାନେ
 ଅର୍ଜୁନ ବନସୀ ହେବ ଜଣି ଶତ ଗଣେ ।
 ତାହାର ସହାୟ ମୁଁ ହୋଇବି ରଣେ
 ନିଶ୍ଚୟ ନିଧନ କରିବି କାଳ କୁରୁଗଣେ ।
 ପୁଣି ବନ୍ଦନା କରିଣ ଶଙ୍କର ତରଣ
 ତଳେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ବହୁତ ପ୍ରବନ ।
 ପ୍ରବର୍ତ୍ତ ହୋଇଲେ ଶୁଣ କୃଷ୍ଣ ଧନଞ୍ଜୟ
 ମୋହବରେ କର ଯାଇ ଶତ ଲୁକ ଶୟ ।
 ଉତ୍ତର ପାଶୁ ବର ପାଇ କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ
 ହେଲେ ହୁଷ୍ଟ ଗନ ଯଥା ପାଏ ବହୁଧନ ।
 ସେହିପରି ମହାନନ୍ଦେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଅନ୍ତରେ
 ନମସ୍କାର କରି ଦୁନିତ ଜେଷ୍ଠ ଶଙ୍କରେ ।
 ବଦାୟ ହୋଇ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ନିଜପୁରେ
 କେ ନ ଜାଣେ ରଥ ଅଶ୍ଵ ରଖି କେଉଁଠାରେ
 କୃଷ୍ଣୟ ପ୍ରହର ଯହୁଁ ହୋଇଥିଲ ନିଶି
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଶୁଆଇଣ ଦେବ ବ୍ରହ୍ମବୀଣ ।
 ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥେ ଚାରି ଅଶ୍ଵକୁ ସେ ଯୋଡ଼ି
 ବାହକକୁ ରଖାଇଣ ହାରେ ଶିରବସ୍ତ୍ର ।
 ବୋଇଲେ ଅର୍ଜୁନ ବ୍ୟସ୍ତଅଛି ପୁଣି ହୋଧେ
 ନ ପୁଣି ଶରରେ ଉଠି ସୁଧାଯାଏ ସୁଦେ ।
 ବାହାର ହୋଇଲେ କୁନ୍ଦେ ବସାଇଣ ରଥେ
 ଧୀରରେ ବାହକ ଶର ପାହକା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।
 ଭଲମ୍ଭରେ ପରବେଶ ହେବ ବ୍ୟୁତ ହାରେ
 ମୁଁ ହେବି ପ୍ରବେଶିଲେ ସର୍ବେ ପଶିବା ସମରେ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ନକୁଳ ଯେ ସହବେଦ ତନ
 ବଞ୍ଚୟାହାରେ ରହିବେ ନିଜବଳ ବେନ ।
 ଏହା କହି ଗରୁଡ଼ରେ ବସି ଜଗନ୍ନାଥ
 ହାରକା ଭୁବନେ ଯାଇ ହେଲେ ଉପସ୍ଥିତ ।
 କୁକୁଣୀ ଯେ ଜାମ୍ବବନ୍ତ ଆଉ ସତ୍ୟଭାମା
 ପ୍ରର୍ଯ୍ୟ ବେଳ ପ୍ରଣମିତ ହେଲେ ସର୍ବକାମା ।
 କହୁଲେ କିଣା ଭଲମ୍ଭ ହେଲ ଆଜ ଶତ
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ କଥା କହିଲେ ଶ୍ରୀପତି ।

ପାର୍ଥେ ନେଇ ଜଳଧର ବ୍ୟୁତେ ଗଲ ରଣେ
 ବହୁବ୍ୟୁତ ରଚିଲେ ଯେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ଏଣେ ।
 କହି ବରପ୍ରସ୍ତ ଶ୍ରୀମା ମାରି ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଆହୁତ କେତେଦେ ମଲେ ତାହା କିଏ ଖଣୁ
 ତାହା ଦେଖି କଉରବେ ହୋଇ ଏକମେଳ
 କପଟ ଯୁଦ୍ଧେ ନାଶିଲେ ସୁରଦ୍ରାବ ବାଳ ।
 ବହୁତ ଗୁଣ କହନ୍ତେ ତାର ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ରୁକ୍ମଣୀ ଆଉ କାନ୍ଦିଲେ ସମସ୍ତ ଭରଣୀ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କୁନ୍ଦେ ନ ଜାଣ ଶନ୍ଦାବତ
 କାଳକଥିଲେ ଅର୍ଜୁନ ସହ ମୁଁ ମରଣୁ ।
 ପୁରୁ ଏପରି ବିଧାନ ଥିଲା ଆମ୍ଭେ ଜାଣି
 ସେହି ବେଳ ଜାଣି ସ୍ଵର୍ଗେ ନେଲେ ବହୁପାଣି
 ସ୍ଵାମୀଠାରୁ ଏହିକଥା ଶୁଣି ସର୍ବ ଧନ
 ଶେବନ ତେଜଣ ସର୍ବେ ହୋଇଲେକ ଶାନ୍ତି ।
 ଆହେ କ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଥିଲା ସମସ୍ତେ କହିଲେ
 ଶେବନ ଗୁଡ଼ ସମସ୍ତେ ନବର ହୋଇଲେ ।
 ବିସ୍ତାରି କହିଲେ ସର୍ବକଥା ବଳତାର
 ଅଛୁଣ ପ୍ରକାଶେ ଶେଷହେଲ ବଳବସ୍ତ
 ଦେବଜା ଯଶୋଦା ଅଭିମନ୍ୟୁ ମୃତ୍ୟୁ ଶୁଣି
 ଶେବନ କଲେ ସକଳେ କରି ଉଚ୍ଚବାଣୀ ।
 ଶେବନ କଲେ ସମସ୍ତେ ଭୀର କରି ମାରି
 ସୁରଦ୍ରା ଅଭି-ନାୟ କିଷ୍କକୁ ପୁମର ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଶୋକଗୁଡ଼ି ମାଣ୍ଡେ
 ଶର କୁଳ ଜାତହେଲେ ପଡ଼ନ୍ତି ନିଷ୍ଠୟେ ।
 ପାର୍ଥସହ ଆତ୍ମକୁ ଯେ ପେଶିଲେ ଅମରେ
 ଶର ନିକାରଣ ଅର୍ଥେ ଜନ୍ମ ଲୁ ମନ୍ତରେ ।
 ମହାଶରତ ଯୁଦ୍ଧେ ଯେ ହୋଇଲ ଯୁଦ୍ଧତେ
 ପାର୍ଥ ମେହବଣ ହେଲେ କୁଟମ୍ଭ ଦେଖନ୍ତେ
 ବୋଇଲେ ସେ ଭୁରଶ୍ରବା ଶୁଷ୍ଟ ମୋର ଅଜା
 ଦ୍ରୋଣ ମୋର ଗୁରୁ ମାମୁଁ ଶର ମହାବଳା ।
 କର୍ଣ୍ଣ ମୋର ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତା ଭର ଅଶ୍ଵଥାମା
 ଶକୁନ ମୋର ମାତୁଳ ଗୁରୁ କୃତକର୍ମ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଗାନ୍ଧାରୀଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଯେ ଶତେ
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠ କନିଷ୍ଠ ହୋଇଣ ସୋବର ସମସ୍ତେ ।
 ସହାମ କରି ମାରିବି କାହାକୁ ମୁଁ ରଣେ
 ଏହା ଦେଖି ଚିନ୍ତା କଲେ ସ୍ଵର୍ଗେ ବେଦଗଣେ

ଖଳକୁ ଡାକ ଘେଷିଲେ ଚକ୍ର ଆନନ
 କୌରବ ପାଣ୍ଡବ ତୁମ୍ଭ କର ଭଲ ଭଲ ।
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ପଡ଼ିବାରୁ ପାର୍ଥ ହେଉ ହୋଧ
 ପୁରକଣ୍ଠେ କୌରବକୁ କରିବ ନିଶୋଧ ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ମାତ ନ କର ଶୋଚନା
 ଭାବ ନିବାରଣେ କଟ ଦେବଙ୍କର ସିନା
 ତୁମ୍ଭେ ଏତେ ଶୋଭିଲେ ଶୋଭିବ ବା କିସ
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଦେବ ଜନ୍ମି ମଧ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ବିନାଶ ।
 ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁର ମାୟାରେ ସର୍ବ ଅଛି ଛୁନ୍ତି
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିକରେ ସେହି କୁଟବୁଦ୍ଧି ।
 ଏହିପରି କହୁଁ କହୁଁ ଶୁଣି ଶେଷ ହେଲୁ
 ପୁର ଆକାଶ ଲେଖିତ ବଣେ ଦଶିଲୁ ।
 ଏ ସମୟେ ଗରୁଡ଼ରେ ବସି ଜନ୍ମୋପ
 ସଭାରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବଚନ ଦେଲେ ଉଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେ ଘେନି ଧର୍ମନାରେ ପଶି
 ସ୍ଥାନସାର ଅବାସରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଆସି ।
 ସେ ବଧୂରେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାର ବାମୋଦର
 ନନ୍ଦଘୋଷ ରଥେ ଚଢ଼ି ଯୁଦ୍ଧେ ଆରୁପାର ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ରେତ ଗୋସ୍ଥୀର ଯେ କାମସାଧନ ହିସ୍ତ
 କପିକେତନ ଧ୍ବଜରେ ମାରୁତ ବିଜୟ ।
 ପାଣ୍ଡବସୁନ୍ଦର ପାର୍ଥ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାର
 ତେଜସ୍ବ ପ୍ରମେଲେ ଗଜନ ବିହାରୀ ।
 ଜୟ ଜୟ ମାରତନ୍ତ୍ର ଜୟ କୁ ବିରାଟ
 ନବକୋଟି ପୃଥ୍ବୀକି ତୁମ୍ଭ ଦେବ ସଞ୍ଚ ।
 ମହାଭୟକ ତୋହର ଯେ କୋଣାର୍କ ଶର୍ପ
 ମହୋଦଧି ଅଗ୍ନି ବୋଣେ ହେଉଛି ସ୍ଥାପିତ
 ମାଡ଼ବସି ଅର୍ଦ୍ଧ ଦୈତ୍ୟ ନାଶିଲୁ ସେଠାର
 ତେଣୁକରି ଯେ କୋଣାର୍କ ନାମ ହେଲ ତାର
 ପୃଥ୍ବୀ ଆଶାନ୍ତେ ଉଦୟ ନାମେ ଅଛି ଗିରି
 ଉଦୟ କାଳରେ ଆସୁ ପ୍ରବକ୍ଷଣ କର ।
 ନବଦ୍ବୀପ ସପ୍ତସିନ୍ଧୁ ପରେ କୁହ ତ୍ରମି
 ଦିନଶେଷେ ପଶୁମକୁ ଯାଇ ଦେବ ସ୍ବାମି ।
 ପ୍ରଥମେ ଯୋଜନରେ ତୋର ତେଜକାନ୍ତ
 ସେହି ତେଜ କଣାମାସ ଗବଜନ୍ତୁ ପାନ୍ତି ।
 ସ୍ବାମୀ ମହାରାଣୀ ତୋର କେ ପାରିବ ସହି
 ବସ୍ତାକର ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାଡ଼ିଅଛୁ କୁହ ।

ସପ୍ତଅଶ୍ବ ଉପେ ଚୟ ଉଜ୍ଜ୍ବଳ ତୋ ଚନ୍ଦ୍ର
 ସମସ୍ତେ ଗୋବେ ଶୁଦନ୍ତ ତୋତ ନାମ ଗନ୍ଧୁ ।
 ଅନଳ ଶୟୋଧୁ ଜୟ ଜୟ କୁ ମାର୍ତ୍ତନ୍ତ୍ର
 ତୋର ପାତଳରେ ନ କୋଟି ଯେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ।
 ଅଶାକାର ପୁରୁଷ କୁ ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି
 ଘୋରତମ ନାଶ କରେ ଦେବ ଦିନମଣି ।
 ତୋ ମହିମା କି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନରଦେବ ଦେବ
 କାଳଦନ୍ତ ଉପୁଷ୍ପ ତୁ ଉଦର ହୋ ସ୍ବାମି ।
 ଶୟନର ଚନ୍ଦ୍ରାମଣି ରବିକାନ୍ତପୁଷ୍ପ
 ମୋହର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପ୍ରଭୁ କରବ ପୁରଣ ।
 ଜୟ କୁ ଅପରାଜିତା ଅନଳ ଦିଗ୍ବଳ
 ହିମସ୍ବତ ଶବ୍ଦମା ତୋ ସହସ୍ରେକ ଭୁଜ ।
 ବାଳପର୍ବ ପର ଶୋଭା ତନ୍ତୁ ଦଶେ ତୋର
 ଦେବଗଣେ ତଖୁ ଦୈତ୍ୟ କରଣ ସାହାର ।
 ଶ୍ରୀକୃତରେ ଶୋଭାବନ ସଜନ ଅୟୁଧ
 ବସୁଧା ଶମିତ୍ରେ ଦୈତ୍ୟକୁଲେ କଲୁ ଯୁଦ୍ଧ ।
 ଅକାଳ ଅବାମ ତୋର ଅନବାର କାୟା
 ଡାକମବଳ ବେଶଣ ତ୍ରମ୍ଭ ମହାମାୟା ।
 ପ୍ରଥମରେ ଚନ୍ଦ୍ରମୁଖ ବିନାଶ କରଲୁ
 ଦ୍ବିତୀୟେ ଶନ୍ତୁ ନିଶନ୍ତୁ ଗାବନ ବେଶଲୁ ।
 ଗୁଣୁର ବଧୂ ତୁମ୍ଭେ କରୁଥେ କ୍ୟାମାଳେ
 ବିଦାଶି ଦେବଗଣଙ୍କୁ ତାଉଲୁ ନିଶ୍ଚଳେ ।
 ତୃତୀୟରେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଶତ୍ରୁ ରକ୍ତସାୟୀ
 ଅଗ୍ନି ସମ ମୁଣି ଧରି କରଲୁ ଦହଣ ।
 ସପ୍ତରେ ବସବଳ ଅଷ୍ଟେ କାଳଦନ୍ତ
 ନବମେ ଶୟନ ଅନ୍ତର ଯେ ବରୁପାଶ ।
 ଧୂମ୍ର ଲେଚନ କୋଟିଏ ଶୌଣୀ ଏହାକୁଲେ
 ରକ୍ତର ନଦୀ ବହିଲୁ ମେଷା ଯୁଦ୍ଧକାଳେ ।
 ଚକ୍ର ଯୋଜନ ଉତ୍ତର କଣ୍ଠସ୍ଥ ଯେ ଗିରି
 ତା ପରେ କାଳାନ୍ତ ବଟ ଭଜ ଯୁଗ ଗୁର ।
 ସେ ବଟ ଉପରେ ଦୈତ୍ୟ ଗଟାୟୁର ବସି
 ଉଦ୍ଧମୁଖେ ପିଉଥିଲୁ ରକ୍ତନୟ ଶୋଷି ।
 ତାହା ଜାଣିପାର ମାତ ତହିଁ ପ୍ରବେଶିଲୁ
 ଖଡ୍ଗର ଶାତରେ ତାର ଗାବନ ବେଶଲୁ ।
 ବହୁଭୟ ଦେଶି ଶଗେ ଧାଇଁଲୁ ମହିଷା
 ଏକାଦଶ ଦିନେ ମୃତ୍ୟୁ କଲକ ସେ ଆଶା ।

ସୋଦର ବନ୍ଧୁ ମଲେ କେନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ ଧରା
ତା କୁଟୁମ୍ବ ନିଶୋଧନେ ଦେଲ ସେ ନରେକ ।
ମହାମହେଶ୍ୱର ତାର ମେରୁକୁଳ କାୟ
ସପ୍ତହୀରା ପୃଥ୍ୱୀର ଘୋଷିଲ ତା ଦେହ ।
ଅନ୍ତର ବିଜୟ କରି ଧାଏଁ ମହାବଳୀ
କଣ୍ଠସ୍ତ ପିରର ଶୂଳ ପ୍ରତାପନ ଟାଳି ।
ଧାତକାରେ ଅତୁଣ୍ୟ କୁ ହେଲୁ ମହାମାୟା
ଶୂନ୍ୟ ଗୋପ୍ୟହେଲୁ ସେହେ କାନ୍ଦିଲ ଗୁପ୍ତ ।
ବିଜୟ କର୍ଣ୍ଣକଟାରି ସେଇ ଅକ୍ଷୟସ୍ତ
ମହତ୍ତ୍ୱା ବନ୍ଧେ ମାୟାର ଆସିଣ ଚନ୍ଦ୍ରମ୍ବେ ।
କୁଠାରକ ପ୍ରତାପରେ ଦେଲ ଦେଶଶତ୍ରୁ
ଦୁଇ ତଳେ ମର୍ଦ୍ଦିଲ ତାର ବଣି ମୁଣ୍ଡି ।
ଯଦୁ ଶପ ଘୋଷୁ ସେ ମହତ୍ତ୍ୱା ମୁଣ୍ଡି
କିଳ ଶସ୍ତ୍ର ରହେ ଦେଲ ଜୟବି ।
କାମକରେ କଠାର ଯେ ଜାତୀୟରେ ପାଣି
କାଳଅର୍ଦ୍ଧ ପର ତପ ବର୍ଣ୍ଣ ପରକାଶି ।
ରଟ ରଟ ମଟ ମଟ କରେ ବହୁପାଟି
ଲଟ ଲଟ ଜହ୍ନା ତାର ଭ୍ରମେ କାଳଦୁଷ୍ଟି ।
ବିକରଣ ବଦନ ତା ହସେ ବସସ୍ଥଳ
ପ୍ରସାଶ ଯୋଦନ ଭଜି ଦେଲ ତା ଶରୀର ।
ବେଳୁଁ ବେଳ ବଢ଼ି ଯାଏ ଅସୁରର କାସ୍ତେ
ଦେଶିଣ ଶୂଳ ମାଛଲେ ସେହି ମହାମାୟେ ।
ପ୍ରସ୍ତବୋଟି ଯୋଗୀ ସେଇ ମାଛରେ ଦିଶିଲ
ଅସୁରର ନାସା ହେବି କାନ୍ଦିଲ ଯେ ବାଳ ।
ବେଶାଳ ବାହନ ନବସାଗର ଯେ ବ୍ୟାଘ୍ର
ବେଢ଼ି ଆକର୍ଷି ଧରଲେ ଯାଇଁ କଟିଶର ।
ଦୁର୍ଗାର ବାହନ ସିଂହ ବଳୀ ମହାବଳ
ଆକର୍ଷି କାମୁଡ଼ନ ଯେ ମହତ୍ତ୍ୱାର ଶଳ ।
ଚୌଷଠି ଶାକମ ନିକୋଟି କାନ୍ଦାୟିନୀ
ପ୍ରାଣପଦ ଯୋଗୀ ଶତେପଦ ପିଣ୍ଡାବୁଣୀ ।
ଚନ୍ଦ୍ରାୟଣୀ ମୁରତି ଯେ ତରୁଣି କୋଟି
ବ୍ରହ୍ମାୟଣୀ ମୁରତି ଯେ ପ୍ରାଣପଦ ହେଟି ।
ନାଗୟଣୀ ମୁରତି ଯେ ଉପକୋଟି ଦେବା
ବ୍ୟାଘ୍ରମୁଖୀ ସାବପଦ ପଦେଇ ଭୈରବୀ ।
ବିନପଦ ବିଶ୍ୱଗୁଣୀ ଉପକଟ କାୟା
ଦୁର୍ଗାର କୁଳେ ଏତେକ ହୋଇଛନ୍ତି ସାହା ।

ଉଗ୍ରତାସ ଶୁଭେଶ୍ୱର ଶୁଭେଶ୍ୱର ବାସେଳୀ
ମାହେଶ୍ୱର କାଳକା ଯେ ଚକ୍ରାଳୀ ବେତାଳୀ
ଅହମୁଖୀ ଜମୁଣା ସେ ପ୍ରାଣବୋଟି ବାଳୀ
ମହାରବନା ଦେବା ଆଉ ବିକରାଳୀ ।
ଏତେକ ଦେବା ସଙ୍ଗରେ ସେଇ କୁତୁହଳେ
ସେ ଯାହାର ପରାଦମେ ମହୁଛନ୍ତି ଶୂଳେ ।
ଗଗରେ ମହତ୍ତ୍ୱ ଉଲ୍ଲସାଇ ସେମାବଳ
ହାଡ଼ିହୁଡ଼ି ଉଠିଗଲେ ଗେନକୁ ବଳୀ ।
କେ ଶତ ଯୋଜନ କେତୁ ସଦୃଶ ଯୋଜନେ
କେ ସାଗରେ ପଡ଼ିଲେ କେ ପଡ଼େ କାନନେ
କା ତରଣ ଉଠିଲ ତା ହାତ ଉଠିଲେ
ମୁଣ୍ଡ ମୋଡ଼ିହୋଇ ତାର ମୁଖ ବଜାହେଲ ।
ବେକ ବଜାହେଲ କାର କୁନାଦଳ ପିଠି
ହେଉମୁଣ୍ଡ ହୋଇ କାର ଆଖି ଖଲ ପୁଟି ।
ସେ ଯେଉଁଠାରେ ପଡ଼ିଲେ ସେ ତହିଁ ରହଲେ
କାଳବଶରୁ ସେମାନେ ପୁଣ୍ୟକୁ ପାଇଲେ ।
ଏପରି ତୋର ଚରିତ କହୁ ନ ସରଇ
କୁମର ଅଂଶ ସମାପେ ଏତେକ କେହି ନୋହି ।
କିଏ କାହିଁ ରହି ବହମୁଖୀ ସେ ହୋଇଛି
ମହାରେ ତା ଅର୍ଦ୍ଧବେଳ ପ୍ରାଣ ହୋଇପଡ଼ି ।
ପିତେଶ୍ୱର ନାମେ ଯାଏ ପ୍ରାଣଅଛି କାହିଁ
କୁମର ମହମା ମାନ କହୁ ନ ସରଇ ।
ଏରୂପେ ଲୋଡ଼ିବ ସୈନ୍ୟ ହୋଇବାଛୁରଙ୍ଗ
ପୁଣି ମହମା ମାତଲ କରି ରଣରଙ୍ଗ ।
ତାହାର ପ୍ରତାପେ କଣି ଉଠେ ମହାପୁରୀ
ପୁଣି ଶୂଳମାରି ଦେବା ନ ପାରି ସମ୍ଭାଳି ।
ବିଷ ହତା ହୋଇ କୁନ୍ଦେ ବିରୁଦ୍ଧ ମନ
ଗୁଡ଼ିବ ମୈତ୍ରାସୁରକୁ ଯଉ ଏ ଗଗନ ।
ଖାଇ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ନ ଆନୁ ସ୍ୱର୍ଗର
ଏମନ୍ତ କରି ଯେବେ ସେ ଦେଇଛନ୍ତି ବର ।
ଏପରି କୁଳ ବମନ ଜାଣି ଦେବତାଏ
କାକୁର ହୋଇ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆସୋ ମାଏ
କୁ ଯେବେ ଏ ମହତ୍ତ୍ୱାକୁ ଗୁଡ଼ିକୁ ଗୋ ମାତ
କୋଟିକଲୁ ତହିଁବଟି ବାଳବର ଗାଧ ।
ତେହିଣକୋଟି ଦେବଙ୍କୁ ରକ୍ଷିବ ଏକଣି
ଦେବପୁରୀମାନଙ୍କୁ ଯେ ନ ରଖିବ ପୁଣି ।

ଦେବଦତ୍ତ ବଳକୁଳ ଅସୁର ପ୍ରତାପ
 ଭବ୍ୟ ସଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ପୁଣି ହେଲେ ଗୋପ ।
 ଶଙ୍ଖେ ବୁଦ୍ଧି ନ ଶୁଭେ ବୁଦ୍ଧି କୋପାନଳେ
 ଶଙ୍ଖଚକ୍ର ଚାଳ କଲେ ସେ ସଙ୍ଗମଙ୍ଗଳେ
 ସେହି ଦେବା ପ୍ରତାପମ ସୁରୁପ ଅଭୟ ।
 କୁକୁମବର୍ଣ୍ଣ ଥରେ ତାହାଙ୍କର କାୟା ।
 ସେହି ପ୍ରତାପମ ଦେବା କହିଲେ କୁମୁକୁ
 କୁହ ମାତା ନ ପ୍ରତି ଗୋ ମହିଷ ସୁରକୁ ।
 ଏହାର ବଧାର୍ଥେ ତୋତେ ଦେବ କଲେନାଚ
 ଅପଦ ଖଣ୍ଡିତ କୁହ କର ତାଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ।
 ସୁବରେ ଏହି ମହିଷା ତୋଷନ୍ତେ ଧାତାଙ୍କୁ
 ଦୁନ୍ତେ କର ସେ ଦେଇଅଛନ୍ତି ତାହାକୁ ।
 ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ ବନ୍ଧୁ ବଧନ୍ତି ଜାଣି ସଙ୍ଗତାଳେ
 ପୁରୁଷେ ବଧ ନୋହୁଏ ମାଗିଲ ସେ କଲେ ।
 ଯେବଣ ପ୍ରିୟର ହସ୍ତେ ମୁଁ ବଧ ହୋଇବି
 ଜାନ୍ତି ମର୍ମସ୍ଥାନ ତାର ହରଲେ ଦେଖିବି ।
 ଏସନ କର ଧାତାଙ୍କୁ ମାଗିଅଛି ପ୍ରବେ
 କୁ ମାତା ଭଲଗୁ ହୋଇ ବଧକର ଏବେ ।
 ଏସନକ ବାଧ୍ୟ ଯଦୁ ମଙ୍ଗଳା କହିଲେ
 ଉଦୟନା ହେଲ ଦେବା ତାର ସୁଦିନାଳେ ।
 ରାମଣ୍ଡା ରୂପରେ ତୁମ୍ଭେ ବୁଦ୍ଧାଣ୍ଡକୁ ଘୋଷି
 ପ୍ରକାଶିଲ ମହାବୀରୁପ ନବସୃଷ୍ଟି ।
 ବସୁନ୍ତନେ ସୁନ ଜାନ୍ତି ତୋହର ଦିଶିଲ
 ତାହାକୁ ବୁଦ୍ଧିଶ ଦୈତ୍ୟ ମୋହେ ବଶହେଲ ।
 ଭବକୁ ଦେଖି ସାନନ୍ଦ ହୋଇଲ ଦୁଷ୍ଟମ୍ଭା
 ହୋଇଲ ସେଲେଦେ ଧନ୍ୟ କୁହ ଏକବାମା
 ଶକ୍ତିଲେକ ଅପରୁଦ୍ଧ ଅଟେ ଯେଉଁ ଛବି
 ମୁଁ ତାହା ଦେଖିଲ ଆଜ ଜ୍ଞାନ ନେତ୍ରେ ଦେବ
 ଯଉବନ ଦେଖି ଦୈତ୍ୟ ମୋହେ ବଶହେଲ
 ପଥଭୁକ ଆତ୍ମା ତାର ଶସ୍ତ୍ରରୁ ଛୁଡ଼ିଲ ।
 ଶୁଭରେ ମାଇଲୁ ଦେବା ନାଗସୁଣୀ ରୂପେ
 ଦେବଙ୍କ ଉପ୍ପ ମାରିଣ ରାମଣ୍ଡା ସୁରୂପେ ।
 ହୋଇଲୁ ଦୈତ୍ୟଙ୍କୁ କର୍ପା ଦେବେ ବ୍ୟକ୍ତିକର
 ଦେବତାଙ୍କୁ ନ ରଖିବ ଆଜ ଏ ସୁଗର ।
 ମହାଭୟଙ୍କର ରୂପ ତୋହର ଦେଖିଣ
 ପ୍ରକାଶଲେ ଦେବତାଏ ପ୍ରତି ନିଜ ସ୍ଥାନ ।

ଶଗଣାକମାନେ ଯଦେ ପକାଇଲେ ତରେ
 ଭୟରେ ଲୁଚିଲେ ଯାଇ ସାଗର ଭିତରେ ।
 ପକାନ୍ତେ ସେ ସଦାଶିବ କଲଗନ ହୋଇ
 ଯାଇ ନ ପାରି ତୋ ପାଶେ ନୃତ୍ୟକଲେ ରହି
 ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଶେଷ ହେବ କୁହ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଲଳିତ ଭୁଗଟ ହୋଇ କରନ୍ତି ସେ ନୃତ୍ୟ ।
 କୁହ ବୋଇଲୁ ହରକୁ ତୋ ଇଷ୍ଟ ସୁମର
 ନୋହଲେ ଏକାଣି ତୋତେ କରବ ଆହାର ।
 ଉଶ୍ନର ବୋଇଲେ କୁହ ମୋର ପିତାମାତା
 ତୋତେ ସୁମରୁଛୁ ମୁହିଁ ତୁ ଇଷ୍ଟଦେବତା ।
 ଆପଦ ଅଶ୍ରୁ ମା ଜଗନ୍ନାଥ ଅଟୁ କୁହ
 ମାର ଅବା ରଖ ତୋର ତଡ଼ୁ ଆନ ନାହିଁ ।
 କାର୍ପଣ୍ୟ ବଚନ ଶୁଣି ତୋଷହେଲୁ ମାୟେ
 ବୋଲୁ ଆଜୁ ତୁ ଶିବ ହେଥା ଶୂର୍ଭସ୍ୱେ ।
 ବର ମାଗ ତୋତେ ମୁହିଁ ହୋଇଲି ପ୍ରସନ୍ନ
 ଯେମନ୍ତ ଛେଦା ତୋହର ବର ମାଗି ସେନ ।
 ଦୁଇ କର ଯୋଡ଼ି ପୁଣି ବୋଇଲେ ଶଙ୍କର
 ଶ୍ରେ ଦୁର୍ଗା ହୋଇବୁ କୁହ ଶ୍ରୀଯା ମୋହର ।
 ଦୁର୍ଗା ହୋଇଲେ ହୋଇଛି ମୁହିଁ ଯେ ଭଲଗୁ
 କପର ତୋ ଶ୍ରୀୟା ହେବ ବଡ଼ ମୋର ଆଶ
 ଏପରି ସୁଶନ୍ତେ ହର ଧରି ତୋର ହସ୍ତ
 ଆଗ୍ରହରେ ବସାଇଲେ ନେଇ ହୃଦଗତ ।
 ତୋର ଅଙ୍ଗ ଘୋଡ଼ ଲଳେ ଜଟା ଦେଇ ହର
 ଏକ ଆସନ ବସିଲ ଉମା ମହେଶ୍ୱର ।
 ହିରଣ ଦେବେ ଆସିଣ ପ୍ରମୁରେ ମିଳିଲେ
 ପୁତ କରଣ ସମସ୍ତେ ପାଦରେ ବଦଲେ
 ଜୟ ଆପଦ ଖଣ୍ଡିତା ହିଲେକ ତାରଣୀ
 ସୁରସିତ ମୁଖଗଣ ତୋ ପାଦେ ବଇମା ।
 ଅଭୟା ମାହେଶ୍ୱରୀ ଗୋ ତୁ ସଙ୍ଗମଙ୍ଗଳେ
 ତୋ ଚରଣ ଆବଧାନ ମୁହିଁ ସଙ୍ଗକାଳେ ।
 ଆଦି ଅବତାରେ ମାତା କୁହ ଖେଳୁ ଖେଳୁ
 ଗଣ୍ଡ ଶକ୍ତି ପିନ୍ଧିଲ କରଦେଲୁ ଚକ୍ର ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଅସୁର ନାଶକର କରଣଲେ
 ଦେବଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ଖଣ୍ଡିଲୁ କୁହ ବୁଦ୍ଧିବଳେ ।
 ଦୁର୍ଗତିରୁ ତାରକାକୁ ତୋ ନାମ ତାରଣୀ
 ମହିଷ ନାଶନ୍ତେ ନାମ ମହିଷମର୍ଦ୍ଦିନୀ ।

ମଙ୍ଗଳବାରେ କୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଯେ ଜନ ଆସନ୍ତି
ପରମ ମଙ୍ଗଳ ହୁଏ ସଦ୍‌କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ।
ବହୁଣ କୁବେର ତତ୍ ସୂର୍ଯ୍ୟ ହର ବୁଢ଼ା
ବଞ୍ଚି ନ ପାରିଲେ ବେଶ୍ ତୋହର ମହମା ।
ମୁଁ ପୁର ମାତ୍ର ମୋର ଭବ ଅବା ବୁଦ୍ଧି
ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ସକଳ କାର୍ଯ୍ୟକର ସିଦ୍ଧି ।
ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସେବକ ମୁଁ ତୋର ପାଦପଦ୍ମେ
ଲଭିବି ପରମ ଗତି ତୋହର ପ୍ରସାଦେ ।
ମହୋଦଧର ଉତ୍ତର ଜନ୍ମଦୀପ ମହା
ଭରତ ଖଣ୍ଡରେ ଓଡ଼ିବନ୍ଧୁ ଅଛୁ ରହୁ ।
ତା ମଧ୍ୟ ପୁରୋକ ଅଛୁ ନାମ ଯାଜପୁର
ବିକଳା ନାମରେ ପୂଜା ପାଅ ମା ସେଠାର ।
ସମ୍ଭବପୁରରେ ସମଲଭ କୁ ବୋଲଇ
ସେଠାରେ ରହଣି ମାତ ନାନା ପୂଜାପାଉ ।
ଏହିରୂପେ ପୂଜାପାଉ ରହୁ କେତେ ପ୍ରାଣେ
କି ଶକ୍ତି ଯେହର ମାତ ତୋ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନେ ।
ବହୁଇ ଉତ୍ତମ କୋଣେ ଭରତର ନୟ
ଆଦର ଚିତ୍ତହସ୍ୟ ଆସନ୍ତି ଏ ଭେଦ ।
ଭବସ୍ଥ ମାହେଶ୍ୱର କୁ ସେହି ନୟନରେ
ଅଭୟା ବରଦାୟିନୀ ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳେ ।
ରୁଷିଶାସେ ରକ୍ତପାନେ ହେଉ କୁ କୃପତ
ମେ ହଠାତ୍ କୁଧାବର ମାତ ଭଗବତୀ ।
ମହାଭରତ ଭରତ ମୁହିଁ ଗୀତ ଯୋଗେ
କରନ୍ତେ ମୋତେ ଦିଶିଲ ତୋର ଅନୁରାଗେ
ଏ ଦ୍ରୋଣପର୍ବ ଶକଟ କୂଢ଼ କଥାମାନ
କହୁବା ପାଇଁ ମୋହର ବଳପଣୁ ମନ ।
ଜନ୍ମରୁ ମୁରୁଖ ମୁହିଁ ନ ଜାଣେ ଅନ୍ଧର
ଦେଖିନାହିଁ ଶୁଣିନାହିଁ ଲେଖେ କି ପ୍ରକାର ।
ତୋ ଅଭୟ ପାଦକୁ ମୁଁ ସେବୁଅଛି ନିତ୍ୟ
ମୋଠାରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ ମାତ ବୟାବିତ୍ତେ ।
ଆହେ ବୁଧଜନେ ମୁହିଁ ନୁହଇ ପଣ୍ଡିତ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନାମକୁ ଲୟ କରିଛୁ ମୋ ଚିତ୍ତ ।
ତାହାଙ୍କ ବୟାବୁ ମୁହିଁ ଲେଖୁଅଛି ଗୀତେ
ମୁଖମାନେ ଭବୁଛନ୍ତି ସ୍ୱାକ୍ଷ ଅନୁବ୍ରତେ ।
ବ୍ରହ୍ମବେଶ୍ଟ ବଟରସି ସ୍ୱତ ମୁହବର
ଗଣ୍ଡୁଷ କରିଥିଲେ ଯେ ସପ୍ତସିନ୍ଧୁ ମର ।

ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀଶାରଳା ପାଦେ ସଦ୍‌ବା ବରମ
କହଇ ଶାରଳା ତାସ ଗୁରୁ ଶୁଦ୍ରମୁଖ ।

ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଶକଟକୂଢ଼ ନିର୍ମାଣ

ବହୁଣ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ବୈବସୁତ ମନୁ
ଚନ୍ଦ୍ରକୂଢ଼ ସୁଦେ ଯଦୁଁ ମଲ ଅଭିମନ୍ୟୁ ।
କଠେର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲ ଶର ପ୍ରାଣପୁର
ଭଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଚନ୍ଦ୍ର ହେଲ ଏହି କଥା ଧ୍ବଜ ।
ମାନଗୋବିନ୍ଦର ଥିଲେ ଗୁପ୍ତଚରଗଣ
ରାସବାଳେ ଜଣାଇଲେ କୁରୁଥାଟେ ଜାଣ ।
ବୋଲେ ଅବଧାନ ହେଉ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
ଜୟଦ୍ରଥ ନାମରେ ଯେ ହେଲ ଅପଞ୍ଚାତ ।
କଠାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲ ଶର ସଦ୍‌ସାତୀ
ଜୟଦ୍ରଥ କାଲି ଆଉ ନ ଶାରିବ ବହୁ ।
ଡଗର ମୁଖ ପାରିଣ ବାରତା ଏମନ୍ତ
ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସଙ୍ଗତରେ ବେଶ୍ ଜୟଦ୍ରଥ ।
ଦୁଃଶାସନ ଶଲ୍ୟ ଆଉ ଶକୁନ ଯେ ଗଲେ
ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଗୁମୁର ଯାଇ ସମସ୍ତେ ମିଳିଲେ ।
ବିନୟ ଭାବେ କହିଲେ ତାଙ୍କୁ କୁରୁନାଥ
ଗୋଲପୁରେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ହୋଇଲ ନପାତ ।
ସିନ୍ଧୁରାଜା ଭଗାଲଲ ରୁଷି ପାଣ୍ଡବକୁ
ତେଣୁ ଅପଞ୍ଚାତ ଦେଲେ ସେ ଜୟଦ୍ରଥକୁ ।
କଠାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଅଛି ଅଭିଜନ
ଜୟଦ୍ରଥେ ନ ମାଇଲେ ହୋଇବ ବହନ ।
ଅର୍ଜୁନ ଦହନ ହେଲେ କାଲି ହବା ଶେଷେ
ତା ବିନା ପାଣ୍ଡବେ ପ୍ରାଣ ଧରିବେ ନ ଦିଶେ
ଯେବେ ଜୟଦ୍ରଥ ପାର୍ଯ୍ୟ ନ ମାରିବ ରଣେ
ସେ ତ ମରିବ ତାହାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କାରଣେ ।
କିନ୍ତୁ କବାପି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ନୋହିବ
ବିରୁଦ୍ଧର ଜୟଦ୍ରଥ ରହି ନ ପାରିବ ।
ବେଦଗାୟତ କରିବ ମାୟା ବହୁତର
ଉପାୟ କରି ଛେଦିବ ନିଶ୍ଚୟ ତାର ଶିର ।
ମୋ ବିରୁଦ୍ଧେ ସିନ୍ଧୁରାଜା ସମରେ ନ ଥାଇ
ଯେବେ ବଢ଼ିବ ଏ ସଜ୍ୟ ପ୍ରହଣ ପଳାଇ ।
ଭରଦ୍ୱାଜ ପୁତ୍ର କୁମ୍ଭେ ତଥା ଜଗନ୍ନେତ୍ରି
ଯେପରି ମାରି ନ ପାରେ ତାହାକୁ କଷଟୀ ।

ଆଜ୍ଞାହସ ମହାତମା ଉଦ୍ଧାତକ ଗୋଷୀ
 ଦୁଃଖୀନା ଉଧବା ହେଲେ ହେବ ଅପଶ୍ୟାତି
 ମନ୍ତ୍ର ଉପାଦେ ମନ୍ତ୍ର ପୋଳ ଏତାର
 ଏହି ବର୍ତ୍ତମାନେ ଧର୍ମ ହେବ ବହୁରେ ।
 ଦ୍ରୋଣକୋଳେ ମାରନାହିଁ ଏହି ଅଭିମନ୍ୟୁ
 ଅବୋଷେ ନ ଶିବ ପଥ କେବଣ କାରଣ ।
 ଶୂନାକୋଳେ ହସ ଆଜ୍ଞା ପଳାଇ ଏ ଦୁର
 ଏହାକହି ଶୋକ କଲେ କୁରୁ ବଞ୍ଚିଧର ।
 ନୟଦ୍ରୁପ ପଡ଼ିଲ ଯେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ପୟରେ
 ବୋଲେ ଅର୍ଜୁନ ଭୟରୁ ଗଣାକର ବାରେ ।
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ବନଂଜର ଏହି ଦୁଃଖ ଦେଖି
 ଶୋକେ ଅଶ୍ରୁମୁର୍ତ୍ତି ହେଲ ତାଙ୍କ ବେଶ ଆଖି
 ଉଠାଇଲେ କୋଳକରି ଭୂଜେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ପୁତ୍ର ଏହି ଚିନ୍ତା ଗଜା କର୍ପା ଶୋକକରୁ ।
 କଠିନ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲ ସାର ଧନଞ୍ଜୟ
 କାଲ ନିଶ୍ଚେଁ କରିବ ମୁଁ ତା ପରି ଉପାୟ
 ଶତ ପାର୍ଥ ବେନ ଯେବେ ଆସିବେ ଶ୍ରୀହରି
 ତେବେ ସୁଦ୍ଧା ନୟଦ୍ରୁପେ ନ ପାରିବେ ମରି
 କାଲ ଦେଖିବା ପାର୍ଥର କେତେ ଅଛି କଷା
 ତାହାଉପୁଁ ନିଶ୍ଚେଁ ତୋତେ କରିବ ମୁଁ ରକ୍ଷା
 ଏରୂପେ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲେ ଦ୍ରୋଣେରୁ
 ଦେଖିବା କାଲ ସମ୍ଭରେ ତେଡ଼ ତାକୁ ମାରୁ ।
 କରୁଛି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସର୍ପିଏ ହେବାଯାଏ ଅନ୍ତ
 ନୟଦ୍ରୁପ ନାଶେ କେହି ନୋହିବେ ସମର୍ଥ ।
 ଏହାଶୁଣି ବୋଇଲ ସେ ଗାନ୍ଧାରୀର ବାଳ
 ଦୃଢ଼ ଯେବେ ତୋ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନିଶ୍ଚୟ ତା ପାଳ ।
 ଯଦି ନୟଦ୍ରୁପ କାଲ ହିନ ରକ୍ଷା ହେବ
 ନିଶ୍ଚେଁ ଜାଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ନିଶ୍ଚୟକ ହେବ ।
 ଅର୍ଜୁନ ନିଧନେ ନ ବଞ୍ଚିବ କାୟୁକେବ
 ତାଙ୍କ ବିନା ନ ବଞ୍ଚିବେ ଭୂର ଯେ ପାଣ୍ଡବ ।
 ଦ୍ରୋଣକୁ ଗୁପ୍ତେ ସୁଜଇ କୃପ ଅଶ୍ଵତ୍ଥାମା
 କପରି ବୋଲ ବଞ୍ଚିବେ ଏହି ମହାତମା ।
 ଅର୍ଜୁନ ଯେବେଟି କାଲ ହୋଇବ ବହୁଧ୍ୟ
 ତହରେ ଶିର ଛେଦିବ ନିଶ୍ଚେଁ ଦେବଗଜ ।
 ଏତେ ବିକଳ କିପାରି ହସ କୁରୁଗଜ
 ନୟଦ୍ରୁପ ପଳାଇଲେ ଆତ୍ମଙ୍କୁ କି ଲଜ ।

ପାଣ୍ଡବଙ୍କ କୁଳେ ଏହି ବହୁତ ଅସ୍ତ୍ରାସ୍ତ୍ର
 ନ ଜାଣ କି ଏହାଙ୍କର ଅଛି ମନ୍ତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ।
 ଶୁଣି ସେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶୁଣି ତୋଳେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଭ୍ରମେମାନେ ଏହିପରି ନ କହ ବଚନ ।
 ଏହି ଭରଦ୍ଵାଜ ସ୍ଵତ ସ୍ଵଭେ ଜଗନ୍ନିତା
 ବହୁ ରୁଦ୍ର ଲୟ, ହେଲେ ତହିଁ କେ ଜଣନ୍ତା
 ଦ୍ରୋଣ କେ ଲେ ନୟଦ୍ରୁପେ ବେଳଯାଅ ଗୁଣ
 ଯେ ଯାହାର ଦଣ୍ଡ ବେଳ କର ସ୍ଵଭେ ସଜ୍ଞା ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟ ବୃତ୍ତିରେ ନାହିଁ ଏସନକ କର୍ମ
 ରଣ ପ୍ରତି ପଳାଇଲେ ହୋଇବ ଅଧର୍ମ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ସାମନ୍ତ ନୃପତି
 ବୋଇଲେ ପୃଥ୍ଵୀରେ କୁମ୍ଭେ ଅଟ ଏକ କ୍ଷଣୀ
 ନିଶ୍ଚୟ ବହୁଛି କୁମ୍ଭେ ନାଗର ଧଇଲେ
 ହିଲେକ ଜଣିପାରିବ ବହୁଅଛି ଭଲେ ।
 ତଳେ ମାନଗୋବତ ନୟଦ୍ରୁପେ ବେଳ
 କୁରୁଆଟରେ ଶୁଭର ନାନାବାଦ୍ୟ ଧ୍ଵନି ।
 ରଜନୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଉଠୁଁ ହନକର
 ବଣ୍ଡ ସାଜ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ହୋଇଲେ ବାହାର ।
 ଶକଟ ଆକାରେ ଏକ ବ୍ୟବ ସେ ରଚିଲ
 ବସନ ମାର୍ଗ କାହାକୁ ଗୋଚର ନେହିଲ ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଥେ ଦୁଇଲକ୍ଷ ମଉଦ୍ରା
 ହିଂଶଲକ୍ଷ ରଥୀ ନକ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପକାଡ଼ ।
 ତୋଳ ଟମକ ମର୍ଦ୍ଦଳ ତମା ବିଜିଘୋଷ
 ବଜାଇ ସମ୍ଭ୍ରମେ ସୈନ୍ୟ ଯୁଦ୍ଧେ ପରବେଶ ।
 ନବସାଗର ସୈନ୍ୟ ବିଶାଃତେ ହସ୍ତୀ
 ଚରଣ ସାଗର ସୈନ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତେ ପକାଡ଼ ।
 ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ବେଳଣ ସ୍ଵୟ ଗୁରୁଦ୍ରୋଣ
 ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵାର ଆକୋର ରହିଲେ ଆପଣ ।
 ଦଶପଦ ରଥ ଆଉ ହିଂଶପଦ ହସ୍ତୀ
 ପଞ୍ଚାଶ ଅର୍ବୁଦ ଅଶ୍ଵ ପାଞ୍ଚଶବ୍ ରଥୀ ।
 ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ବେଳଣ ସାର ଦୁଃଶାସନ
 ଯାଇ ଦୁ ଗୟ ଦ୍ଵାରକୁ ରହିଲେ ଜଗିଣ ।
 ଦଶପଦ ରଥୀ ଆଉ ଯୋଦ୍ଧା ଅଗଣନ
 ଅଶ୍ଵାବେହି ପାଞ୍ଚପଦ ସାଗର ସଲନ ।
 ବଜାଇଣ ସାରତର ଟମକ ମର୍ଦ୍ଦଳ
 ଭୃଗୁସ୍ତ୍ର ଦ୍ଵାରେ ଜଗିଲେ କୃପ ଆଉ ଶଲ୍ୟ ।

ପାଞ୍ଚମସ୍ତୋତ୍ରଣୀ ସୈନ୍ୟ ଶେନ ଭୂରଶ୍ରବା
 ତତ୍ତ୍ୱର୍ତ୍ତଦାରେ ରହିଲେ ଯେସନେ ମରବା ।
 କଳିଙ୍ଗସେନ ଆବର ଅନମୁଷ ଶର
 ହଳାୟୁଧ ଅନନ୍ତକ ଶୁର ବଣ୍ଡଧର ।
 ପାଞ୍ଚସପ୍ତ ରଜା କୁଳେ ସରନ ଅନେକ
 ଶେନ ଆକୋର ରହିଲେ ଅଖ ବେନ ତଳ ।
 ପଞ୍ଚମଦ୍ୱାରେ ରହିଲେ ଏମାନେ ଜଗିଣ
 ଶତ୍ରୁଦାର ରକ୍ଷା କଲେ ଯେହୁ ରଜା ଶୁଣ ।
 ଯମଜକ ସୋମଦତ୍ତ ବାହ୍ନିକ ଏ ଆଦି
 ଆକୋରଲେ ଅଖ ନବସପ୍ତ ରଜଯୋଧୀ ।
 ପଞ୍ଚସପ୍ତ ରଜା ପଞ୍ଚସର୍ବେ ଯେ ରଥୀ
 ଜଗି ରହିଲେ ଶକଟ ଦଣ୍ଡା ତରୁକଟ ।
 ସେହି ସପ୍ତମ ଦ୍ୱାରରେ ସେନାପତି ଦ୍ରୋଣୀ
 ସେ ଦ୍ୱାରକୁ ରକ୍ଷାକଲେ ଏତେ ସୈନ୍ୟଶେନ
 ବହୁତର ଜନ ବାଣୀ ସେନା ଅଗଣନା
 ଅସ୍ତ୍ରମେ ରହିଲେ କର୍ଣ୍ଣ ବେନ କୁରୁସେନା ।
 ଏଥୁ ମଧ୍ୟରେ ଶକୁନି ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମାର
 କବିମଦ୍ୱାରେ ରହିଲେ ଏହି ଦୁଇପାର ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ତନୁ ସହସ୍ର ରଜନ
 ଦୁଇପଦ୍ମ ଅଶ୍ୱ ହସ୍ତୀ ସୈନ୍ୟ ଅଗଣନ ।
 କେଶର ମଧ୍ୟେ ରହିଲେ ଯୋଦ୍ଧା ଲକ୍ଷ୍ମଣାଠ
 ପିମ୍ପୁଡ଼ି ପିମ୍ପାପାର୍ଶ୍ୱକ ତହିଁ ନାହିଁ ବାଟ ।
 ତା ମଧ୍ୟରେ ପୁଣି ଏକ ସୁତ ବ୍ୟୁତ କଲ
 ତନୁ ସାଗର ଯୋଦ୍ଧାକୁ ତହିଁ ରୁଦ୍ରାବଲ ।
 ଦେବକୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ତାହା ନରେ ଅଗୋଚର
 ଜୟଦ୍ରଥେ ଲୁଚୁରଲେ ତହିଁର ରକର ।
 ସେ ବଶମ ଦ୍ୱାରେ ଶେନ ପଞ୍ଚଶବ୍ ରଥୀ
 ସୁତବ୍ୟୁତ ଆକୋରଲ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ।
 ସାଗର ସଦୃଶ ଦଶେ କରରବ ଆଟ
 ମହା ଅରଣ୍ୟରେ ଯେହେ ନ ଦିଶଇ ବାଟ ।
 ନି ନାଶର ପାଠ ଶାଠ ମୁଖ ଅସୁବ୍ରତେ
 ମୁଁ ଏହା ଲଖନ କଲ ଶାରଳା କହନ୍ତେ ।
 ହେ ବୁଧଜନେ ନୁହଇ ମୁହିଁ ଜ୍ଞାନବାନ
 କେବଳ ହିଙ୍ଗୁଳା ମୋତେ ହୋଇଲେ ପ୍ରସନ୍ନ
 ପ୍ରସନ୍ନେ ବରଦାୟୁଷା ଝଙ୍କଡ଼ ବାସିନୀ
 ଏକ ଯୋଗେ ବସିଛନ୍ତି ହୋଇଣ ମଜ୍ଜନ ।

ମୁକତି ପତିଦାୟିନୀ ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳେ
 ଶାରଳା ବାସ ସେବର ତାଙ୍କ ପାବକଲେ ।
 ଜୟ ଜୟ ହେ ଅଗସ୍ତି କୁମ୍ଭେ ମହାବଳ
 ଭୁତ ଭବସ୍ୟାଞ୍ଜଳୀ ଆବର ସଦୃଶ ।
 କୁମ୍ଭେ ଜାଣ କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ବାରତା
 ନରଞ୍ଜନ ଗୋପୀ ପରସନ୍ନେ ବରଦାତା ।
 ଅନନ୍ତ ସ୍ୱପାର ମୋତେ ଅଗୋଚର ହେଲ
 ତହା ଜଳେ ବୁଡ଼ି ଜ୍ଞାନ ମୋହର ହଜିଲ ।
 ଏ ଭବ ସ୍ୱପାର ମିତ୍ର ମୋହନାଲ ପାଣୀ
 ଏ ମାୟା ପଟକୁ ମୋତେ କରିବ ଭଦାସୀ ।
 ସେ ବ୍ରହ୍ମରାଜିକ ପାବେ ଶରଣ ମୁଁ ନତ୍ୟ
 ଶାରଳା ବାସ କହଇ ଏ ସ୍ୱପାର ହୃଦେ ।

ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦ୍ୱାର ଭେଦ

ପୁଣି ଅଗସ୍ତି କହିଲେ ଶୁଣ ନୃପବର
 ଶରତ ଚରିତ ଅଟେ ଶ୍ରୁତି ସ୍ୱର୍ଗକର ।
 ଦ୍ୱାବଶ ଦବସ ଯୁଦ୍ଧ ଅତି ମନୋହର
 କହୁଅଛୁ ଶୁଣ ରଜା ମନ କରି ପ୍ରିୟ ।
 ଅତି ଦୃଢ଼ ଜଗିଲେ ସେ ଯଦୁ ଜୟଦ୍ରଥେ
 ବ୍ୟୁତ ଦେଖି ପ୍ରଶଂସିଲେ ଧତବସ୍ତୁସୁତେ ।
 ସମସ୍ତେ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ସାଧୁ ସାଧୁ ଦ୍ରୋଣ
 ଏବେ ଯେ କୌରବକଲ ହେଲେ ଉଦ୍ଧାରଣ
 ପ୍ରଥମଯୁଦ୍ଧେ ରଚିଲ କୁମ୍ଭେ ଚନ୍ଦ୍ରବ୍ୟୁତ
 ଜୟ ହେଲ ମଲ ପୁଣି ଅର୍ଜୁନର ପୁଅ ।
 ଏବେ କରିଅଛୁ ଗୁରୁ ଯେବଣ ଉଷାୟ
 ଆମ୍ଭର ଜୟ ହୋଇବ ଏଥରେ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ବ୍ୟୁତ କଥା ଶୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ହେଲ ଗୁପ୍ତି
 ଅନ୍ୟରଜାମାନେ ବହୁ କହିଲେ ପ୍ରଶଂସା
 ଶୁଣିଥିଲୁ ବ୍ୟୁତକଥା ଦେଖିଣ ନ ଥିଲୁ
 ଶକଟବ୍ୟୁତ ଏ ବୋଲି ଏବେ ଯେ ଜାଣିଲୁ ।
 ଆଜି ଜୟଦ୍ରଥଙ୍କର ନାହିଁ ନା ମରଣ
 ଅର୍ଜୁନ ଅନଳେ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବ ଦହନ ।
 ପାର୍ଥର ଚକ୍ଷୁନେ କୁଷ୍ଠ କେରେ ନ ବଞ୍ଚିବେ
 କୁଷ୍ଠବିନା ନିଶ୍ଚୟ ରୁରି ପାଣ୍ଡବେ ମରିବେ ।

ଏକା ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ପିତ୍ର କଲେ ସବକାର୍ଯ୍ୟ
 ଧୃତବ୍ରତ ପୁତ୍ର ଦେବେ ନିଷ୍ଠାବଦ୍ଧ ଗୁଣ୍ୟ ।
 ଏତେବଦ୍ଧ ଯୋଦ୍ଧାଥିଲେ ଶାସ୍ତ୍ର ମହାରଥୀ
 ମସ୍ତକଲେ ହେଲାପୁତ୍ର କରିଣ ସବୁନ୍ତି ।
 ଏହି ବ୍ୟୁତ କାହାବଳେ ନୁହଇ ଯେ ଭେଦି
 ଦ୍ରୋଣ ଏହା ବୁଦ୍ଧିବଳେ ଅଛନ୍ତି ସମାଧି ।
 କରୁବେ ଆନନ୍ଦତ ହୁନ୍ତି ବ୍ୟୁତ ବେଶି
 ଅତି ନିଷ୍ଠାପୁ ପାଣ୍ଡବ ହୋଇଲେ କର୍ମକ୍ଷୀ ।
 ଏଥୁପନକରେ ଶୁଣ ଗୁପ୍ତତ ଚରିତ
 ତପର ଯେ ଜଣାଇଲେ ପାଣ୍ଡବ ଅଗ୍ରତ ।
 ଶୁଣ ଆହେ ମହାବଳା ଧର୍ମ ଶିରୋମଣି
 କୁହୁଥାନ୍ତର ବାରତା ଅଲଲୁ ଯା ଶୁଣି ।
 କଠୋର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପାର୍ଥ କଲେ ଯେତେବେଳେ
 ଶୁଣୁଥିଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତର ନିଶାକାଳେ ।
 ସବୁ ବିଷୟ କହିଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଗେ
 ତା ଶୁଣି ଜୟଦ୍ରଥକୁ ବେନକରି ଦେଗେ ।
 ଦିନସ୍ଥ ଶବରେ ଗଲ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଦ୍ରୋଣେ ଅଗ୍ରତେ କଲ ବହୁତ ବିନତି ।
 ବୋଇଲକ ସାବଧାନ ହୁଅ ଆହେ ଗୁରୁ
 ରାସ ପାଣ୍ଡବ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପାର୍ଥ କରୁ କରୁ ।
 ଏ କୁରୁସାଗରୁ ଜୟଦ୍ରଥ ଯେ ପଳାଇ
 ପ୍ରାଣରକ୍ଷା କରିଣ ସେ ସମୟେକ ଥାଇ ।
 ରାଜାବର ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ଦ୍ରୋଣ ଯେ ବୋଇଲ
 ତାଲ ସମର ମୋହର ଶ୍ରବଣେ ରହିଲ ।
 ଶକଟ ଆକାର କରି ବ୍ୟୁତକୁ ସମାଧି
 ଦେବକୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ତାହା ନରେ ନୁହେଁ ଭେଦ
 ସ୍ତମ୍ଭ ଦ୍ଵାରରେ ଭରଦ୍ଵାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ଦିଶୁଥି ଦ୍ଵାରେ ରହିଲ ଶାର ଦୁଃଶାସନ ।
 ବୃଷାସୁ ଦ୍ଵାରେ ରହିଲ ଶଲ୍ୟ କୁପ୍ରବ୍ରତ୍ତା
 ତତ୍ପରେ ରହିଲେ ଭୃଷଣବା ମହାତମା ।
 ପ୍ରଥମରେ ଅଳମୁଷ କଳିଙ୍ଗରାଜନ
 ଶତ୍ରୁଦ୍ଵାର ରକ୍ଷାକଲେ ସୋମବନ୍ଧୁ ପୁଣ ।
 ସପ୍ତମହାରେ ଆବୋରି ରହିଲେକ ଦ୍ରୋଣି
 ଅଷ୍ଟମେ କର୍ଣ୍ଣ ଜଗିଲେ କୁରୁସେନା ବେନ ।
 ନବମହାରେ ଶକୁନି ଲକ୍ଷ୍ମଣକୁମାର
 ବଶମହାରେ ରହିଲେ ସରନ ଅପାର ।

ବଶମହାରେ ସେ ଯହିଁ ପଦୁବ୍ୟୁତ କଲେ
 ଶକେ ପାଖୁଡ଼ାବର ତା କେଶର ରଚିଲେ ।
 ତହିଁର ଭିତରେ ବ୍ୟୁତ ସନ୍ଧର ଆଗରେ
 ଜୟଦ୍ରଥ ଲୁଚାଇଲେ ତହିଁର ଭିତରେ ।
 ଭୃଷଣଙ୍କ ମୁଖରୁ ଏ ସମ୍ବାଦ ପାଇ
 ସୁଧୂଷ୍ଟର ବସିଲେକ ପ୍ରତ୍ନୀଭୂତ ହୋଇ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ବନ୍ଦୁରୁପି ନୋଧରେ ବୋଇଲ
 ଦୁଃଶାସୁ ଦ୍ଵାରରେ ଦୁଃଶା ମୋ ଭଗେ ରହିଲ
 ତାହାଯୋଗୁଁ ଅଭିମନ୍ୟୁ ହୋଇଅଛି ହତ
 ଦ୍ରୋଣପଣ ହୋଇବ କେଶ କଷ୍ଟରୁ ମୁକତ ।
 ଶକଟ ଶଙ୍ଖେ ସବୁ କରିବ ମୁଁ ଧୁଳି
 ଅଗ ତକ ଆଦିକରି ବନ୍ଧୁ ଓଧୁ ଫଳ ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ବୋଲନ୍ତି କୁମାର ନକୁଳ
 ପଦୁ ବ୍ୟୁତ ଚିଧୁସିବ ମାର କୁରୁବଳ ।
 ଭୃଷଣବା କୃପ ଶଲ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣ ଅଶ୍ଵଥାମା
 ମୋହର ଭାଗେ ରହିଲେ ଏ ଭୂର ମହାମା ।
 ସୁଧୂଷ୍ଟଙ୍କ ଅଗ୍ରତରେ କହେ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ଶକଟବ୍ୟୁତକୁ ଦେବ ନ ଭାବନ୍ତୁ କହି ।
 ମୁହିଁ ନୁହେଁ କି ଦ୍ରୋଣର ଧର୍ମର ସନ୍ତତି
 ଶକଟ ବ୍ୟୁତର ଭେଦ ମୋତେ କହିଛନ୍ତି ।
 ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ ମୋର ଅତୃଷ୍ଣି ଅଶ୍ରୁତ
 ତାହା ଭେଦି ଜୟ କଲୁ ଆମ୍ଭେ ସେ ସବୁନ୍ତି
 ଶକଟବ୍ୟୁତ ଭେଦିକ ମୁଁ ଏକାକେ ବଳେ
 କୁହେ ଭୂରହେଁ ନ ଯିବ କେହି ମୋର ଭୂନେ
 ନ ଥିବେ ଅଶ୍ଵ ଗଜ ନ ଥିବେ ରଥୀ ଯୋଧୀ
 ବହୁତ ସେ ନ୍ୟ ସେ ବ୍ୟୁତ ନ ପାରିବେ ବେଶି
 ଭିତରେ ଶୁଭଲ ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖବାଣୀ
 ବହୁ ମଙ୍ଗଳ ବାଞ୍ଛିନ୍ତି ଦେବ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
 ହରଷ ହୋଇଣ ଦେବ ନନ୍ଦିବୋଷ ସାନ
 ଶ୍ଵେତ ଗୋଷୀବିଷ ତହିଁ ଯୋଗ ଭୂର ବାଣ
 ଅନେକ ଶସ୍ତ୍ର ଥୋଇଲେ ନନ୍ଦୀବୋଷ ରଥେ
 ରଥ ବେନି ବନେ ହରି ଅଛୁନ ଅଗ୍ରତେ ।
 ଦ୍ଵାରକା ଭୁବନେ ହରି ଥିଲେ ନିଶାକାଳେ
 ରଥକୁ ଟେକିଲେ ପାର୍ଥ ପ୍ରତିଜ୍ଞାର ବଳେ ।
 ଅସ୍ଥାନର ତଳେ ହରି ରଥ କଲେ ତେଜ୍ୟ
 ପ୍ରଣେଲେ ସୁଧୂଷ୍ଟଙ୍କ ପାଦେ ଦେବବ୍ରଜା ।

ଧର୍ମର ନନ୍ଦନ କଲେ ବଡ଼ ଶୁଭବାଞ୍ଛି ।
 ତୋ ପ୍ରସାଦେ ମୋ ପାଣ୍ଡବକଳ ହେବେ ରକ୍ଷା ।
 ଦୁଃସବ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି ଗୁରୁଦ୍ରୋଣ ।
 ଶକଟ ଆକାରେ ବ୍ୟୁତ ରହିଲେ ଆପଣ ।
 ତହିଁର ଭିତରେ ସୁଗନ୍ଧାଦର ଆକାର ।
 ଜୟଦ୍ରୁପେ ଲୁଚାଇଲେ ତହିଁର ଭିତରେ ।
 ଅର୍ଜୁନର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତ ଜାଣ ଦେବହର ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତେ ଜୟଦ୍ରୁପକୁ ନ ପାରିଲେ ମାରି ।
 ଅନଳ କୁଣ୍ଡରେ ପଡ଼ି ସେହୁ ଶାସ ଦେବ ।
 ତାହାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କେବେ ଅନ୍ୟଥା ନୋହିବ ।
 ସ୍ବର ମୁଖୁ ଶୁଣିଲ ତ ବଡ଼ ଦୁଃସପବ ।
 ଦେବଙ୍କୁ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ସେହୁ ବ୍ୟୁତର ପ୍ରମାଦ ।
 ମୁହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର କି ତିଆରିବ ତୋତେ ।
 ପାର୍ଥକୁ ହରି ପ୍ରମାଦ ନ ପଡ଼େ ଯେମନ୍ତେ ।
 ଧର୍ମଙ୍କ ବଚନେ କହୁଛନ୍ତି ଦେବହର ।
 ଶୁଣିବ ଶକଟବ୍ୟୁତ କେଳ ନବଦଡ଼ି ।
 ଯଦ୍ୟପି ହିଲେକେ ସର୍ବେ ମିଳିବେ ସମରେ ।
 କେ ଆଜ ରକ୍ଷକ ଦେବ ଅର୍ଜୁନ ଗୁମୁରେ ।
 ଶୁକ୍ରାସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଣି ଦେବଗୟ ।
 ହୋଇଲେ ପରମଶାନ୍ତି ମନୁ ପଡ଼ି ଉପୁ ।
 ସାରବେଶରେ ସୁବେଶ ହୋଇଣ କରୁନି ।
 ବାନ୍ଧିଲେ ମୁକୁଟ ନିଜ ଝିରରେ ଝଟକ ।
 ଲକ୍ଷେକ ବଳ ତାହାର ସେ ଗାନ୍ଧିବ ଧନୁ ।
 ଶୁଭୁଜେ ଧଇଲ ତହିଁ କାସବର ସନୁ ।
 ଦେବବଞ୍ଚ ଶଙ୍ଖ ଅରଜନ କରେ ଧର ।
 ପ୍ରାଣଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖନାଦ କଲେ ଦେବ ହରି ।
 ଶୁଣିଣ ବୋଲନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଦଣ୍ଡଧାୟ ।
 ଦେବେ ଆସ ଦେବ ଶସ୍ତ୍ର ବର୍ଷ ଚର୍ଚ୍ଚିକରି ।
 ସ୍ବାମୀ ପୃଥ୍ବୀ ଆଶ୍ରେ ମେରୁ ହରି ଆଶ୍ରେ ଉମା ।
 ପାଣ୍ଡବେ ତୋହର ଆଶ୍ରା ଦବନ୍ତି ମହାତ୍ମା ।
 ବପରି ନାଶନ ଦେବ କୁହ ଚକ୍ରାମଣି ।
 ମୁହିଁ କିସ ତିଆରିବ ତୋତେ ଚନ୍ଦ୍ରାଣି ।
 ଶୁକରେ ଅର୍ଣ୍ୟ ଶେଷଣ ଦେବ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
 ଆଶ୍ରୟେ ବଦାନ୍ତି ନେଇ କୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥଶିର ।
 ଯାହା ମଙ୍ଗଳେ ଯେ ଶୁଭ ଦେବ ଅନୁକୂଳ ।
 କଲେ କଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ସର୍ବ ଶୁଭକେଳ ।

ଗୁମୁରେ ତନୟଭାବେ ବୋଲେ କୁନ୍ତୀଦେବୀ ।
 ତୋର ଯଶକଥା ହରି କେମନ୍ତେ ଶୁଣିବ ।
 ମାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖଶବ୍ଦ ଗୋହର ଯେ ବାଣୀ ।
 ମୁହିଁ ତୁପତି ହୋଇବ ସେହୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ।
 ଏପରି ସଙ୍ଗେତ ମୋତେ ଶୁଣାଇବ ହରି ।
 ଶୁଭରେ ବିଜୟ ଏବେ କର ଚନ୍ଦ୍ରଧାୟ ।
 ତଳାଇଲେ ନନ୍ଦିଘୋଷ କ୍ଷେପିଗଲେ ହସ୍ତେ ।
 ଦେଖାଯାନ୍ତି ନଳେ ଯେହ୍ନେ ବ୍ୟସନ୍ତ ପ୍ରାୟେ ।
 ଶୁକ ସୈନ୍ୟରେ ବୋଲନ୍ତି ଆଗ୍ରସାର ।
 ମେରୁ ପ୍ରଦକ୍ଷିଣ ଅର୍ପେ ଉଦେ କି ଶୁଭର ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ଚକ୍ର ପୃଥ୍ବୀ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଉଠଇ ।
 ପାତାଳ ଭୁବନେ କୁର୍ମ ପିଠି ତମକର ।
 ରଥ ଧ୍ବଜରେ ଥିଲ ଯେ ସାର ଦୁରୁମାନ ।
 ଦୈତ୍ୟ ମାରି ଲଙ୍କାପୁର କଲ ଯେ ଦହନ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ଛନ୍ଦ ପତାକ ନ ଥାଇ ।
 ଅସ୍ତ୍ରାଣ୍ୟ ବଳକୁ ଜଣି ସେ ରଥ ତଳଇ ।
 ଗମେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ପବନହୁଁ ବେଗେ ।
 ଶକଟ ବ୍ୟୁତରେ ପରବେଶ ଦ୍ରୋଣ ଆଗେ ।
 ରଥୀ ରଥ ଅଶ୍ବ ଗଜ ପତାକ ଗହଲେ ।
 ମୁଖଗବ ଶୁଭେ ଯଥା ସମୁଦ୍ର ଉତ୍ତୁଲେ ।
 ପାର୍ଥକୁ ଦେଖି ବେଡ଼ିଲେ ନବସପ୍ତ ଯୋଧୀ ।
 ସହସ୍ର ସହସ୍ର ଶର ସୁରାଆତ୍ମ ବିନ୍ଧି ।
 ଜଳକୃଷ୍ଣି ହୁଏ ଯେହ୍ନେ କକତା ମାସରେ ।
 ତେହ୍ନେ ଶର ବରଷିଲେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ପରେ ।
 ଶର ବରଷିବା ଦେଖି ପାଣ୍ଡୁର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ବିନ୍ଧିଲେକି ଶ୍ରେଣୀ ଶ୍ରେଣୀ ଶର ଅନର୍ଗଳ ।
 ଅନିବାର ଶର ବିନ୍ଧା ଦେବେ ଦେଖିକରି ।
 ତାଙ୍କର କାଟି ଆସେ ଗରଜନ କରି ।
 ରଥୀ ରଥ ଗଜ କାମ ଅସ୍ତ୍ରାଣ୍ୟ ପୁଟଇ ।
 ଯା ବେହେ ପଡ଼ଇ ସେହୁ ଉଦୁରି ନ ଯାଇ ।
 ପୁଷ୍ପଗୋକେ ଧନଞ୍ଜୟ ମହାବୋଧ ହୋଇ ।
 ଉପ୍ରୋଧ ଗୁଡ଼ି ନାଗର ଅସ୍ତ୍ରାଣ୍ୟ ବିନ୍ଧଇ ।
 ଚକ୍ର ପଲକ ମାତ୍ରକେ ବହୁଶର ବିନ୍ଧି ।
 କୋଟି କୋଟି ଯୋଦ୍ଧାଶିର ପକାନ୍ତି ସେ ଶ୍ରେଣୀ ।
 ଏରୂପେ ବହୁତ ସୈନ୍ୟ ଗଲେ ପ୍ରେତପୁର ।
 ରଣରଙ୍ଗେ ବିହରନ୍ତି ପାର୍ଥଧର୍ମର ।

ପଳାନ୍ତି ସରନ୍ୟାମେ ହୋଇଣ ବମ୍ବୁଖ
 ବଳ ନ ପାଇ କାହାର ହୋଇଲେ ନିରସ ।
 ବଳଭଙ୍ଗ ଚେଷ୍ଟକର ଭରଦ୍ବାଜ ଶିଖି
 ରବି ରବି ବୋଲି ତାଙ୍କେ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱାସି
 ଦେଖ ମୋ ହସ୍ତେ ପଞ୍ଚାଶୀସସ୍ତ୍ର ବଳ ଧନୁ
 କାହିଁକି ପଳାଅ କୁହେ ଉଦ୍ଧୃତ ମନୁ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ବଚନେ ଛୁଡ଼ାବେଳେ ସବୁରଥୀ
 ଶର ପୁରୁର ଦେଖିଲେ ପାର୍ଥ ଚଉକଟି ।
 ଦ୍ରୋଣେନ୍ଦ୍ର ଦଶସସ୍ତ୍ର ବାହୁ ଶାନ୍ତଶ ଶର
 ବନ୍ଧିଲେକ ନନ୍ଦିବୋଷ ରଥର ଉପର ।
 ବୋଲନ୍ତି ନାଗର ବୃଷ୍ଟି ଦେଖି ନାଗପୁଣ୍ଡ
 ଆଟେ ସେନାପତି ଆଜି ରାୟଗୁରୁ କ୍ରୋଧ ।
 ଏହି ଭିଆଇଲେ କୁଟ ଚନ୍ଦ୍ର ନାମେ କୁହ
 ଏକା ଏହାଙ୍କର ଯୋଗୁଁ ନାଶ ତୋର ପୁଅ ।
 ପୁଣିରପୁ ପାଶେ ଆଣି ତୋତେ ଭେଟାଇଲି
 ନ ପୁଣ ଉପୋଧ କରୁ କୁହ ଗୁରୁ ବୋଲି ।
 ଲବକ ଯୁଦ୍ଧ ନ କର ଏହାଙ୍କର ତୁଲେ
 ଆପେ ନାଶପିବୁ କୁହ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ଗଲେ ।
 ଆପଣେ ମରନ୍ତେ ଗୁରୁ ସୋବର ବା କାହିଁ
 ଅମରସା ଅର୍ଥେ କିଛି ଏଥେ ପାପ ନାହିଁ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନ ଶୁଣି ଶାର ପାଲଗୁନ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ବନ୍ଧିଲେ ପଞ୍ଚବିଂଶ ବାଣ ଭେନ ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖିକରି ଆଦେ ରିଲେ ଦ୍ରୋଣ
 ବୋଇଲେ ରଥ ସମ୍ଭାଳ ବେବ ନାଗପୁଣ୍ଡ ।
 ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣାମ କଲେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଅନାଇ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ମରାଇଲ କୁହେ ରଥେ ଆଇ ।
 ମାରିବ ମୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟଅସ୍ତ ମଧ୍ୟେ ଜୟଦ୍ରଥ
 ତାକୁ ନ ମାଇଲେ ମୋର ମରଣ ନିୟତ ।
 ମୋହର ବନସ୍ତ ଭେନ ହାର ପ୍ରତି ଗୁରୁ
 ମୋହର ବନାଶ ଅର୍ଥେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କି କରୁ ।
 କୁହେ ଗୁରୁ ପିତା ବୋଲି ନ କରି ଉପୋଧ
 ଅଭିମନ୍ୟୁ ଯୋଗେ ସବୁ କରିବ ମୁଁ ବଧ ।
 ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣ ମୋର କଷା
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛି ତାକୁ କରିବ ମୁଁ ରଥା ।
 ଶକଟବ୍ୟୁଥ ଅଟଇ ବେବଙ୍କୁ ଧୁଲିର
 ଦୁଃସବ୍ଦ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ପାଇବୁ ପ୍ରାଉବ ।

ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଗୁରୁ ବସ୍ତୁ ମୋର ସାଧେ
 ବଳକାଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶକଟ କଞ୍ଚିତ ।
 ଏକ ପ୍ରହରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁଣି ଓଧ ପଳ
 ଆଡ଼ ଦୃଷ୍ଟ ଏକଶରେ କରିବି ମୁଁ ଧୁଳି ।
 କୁହଙ୍କୁ ହେଉଛି ମୋର କଞ୍ଚିତ ଉପୋଧ
 ଆଭିମାନଙ୍କର ତୁଲେ କିସ ମୋର ଯୁଦ୍ଧ ।
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଣି ଦ୍ରୋଣାଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ
 ଓଷ୍ଠ କମ୍ପାଇ ପେଶିଲେ ପରିସ ନାଗର ।
 ପୁନଶ୍ଚ ରାଗେ ବନ୍ଧିଲେ ପାଞ୍ଚଗୋଟା ଶର
 ନିର୍ଦ୍ଦାତ ପ୍ରାୟ ଶୁଭଲ ଶବ୍ଦକ ତାହାର ।
 ବଳମୁନା ନାଗର ଦେଖିଲେ ପାଲଗୁନ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ପାଞ୍ଚଶର ପକାଇଲେ ଦାଣି ।
 ପୁପରପି ପାଞ୍ଚଶର ବନ୍ଧିଲେକ ଗୁରୁ
 ବେଗେ ଅର୍ଜୁନ ଛେଦିଲେ ତାହା ଆୟୁର୍ଦୁରୁ
 କଞ୍ଚିପକ୍ଷ ଶାନ୍ତମୁନା ବିଶାଶତେ ବାଣ
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ପଶି ବନ୍ଧିଲେ ସେ ଦ୍ରୋଣ ।
 ରଥ ଧ୍ୱଜପରେ ଥିଲ ସେ କପିକେତନ
 ତହିଁକି ଶତେକ ଶର କରିଲେ ଆଧାନ ।
 ନାଗର ଆସିବା ଦୁରୁ ଦେଖି ପାଲଗୁନ
 ଧାବକାରେ ବନ୍ଧିଲେ ସେ ଶାନ୍ତଶର ଭେନ
 ପୁଣି ପାଞ୍ଚଶତ ବାଣ ବନ୍ଧିଣ ଅର୍ଜୁନ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ସବୁବାଣ କରିବେଲେ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ଆଟରେ ଶୁଭଲ ସାଧୁ ସାଧୁ ଶାର ପାର୍ଥ
 ଗୁରୁ ସଙ୍ଗେ ଧୂଝିବାକୁ ହେଲୁ ତ ସମର୍ଥ ।
 ଏହାଙ୍କ ବିଦ୍ୟାରୁ ତୋର ଅସ୍ତ୍ର ମହାଭେଦ
 କଞ୍ଚିତ ନାଗରେ ଗୁରୁ ଶସ୍ତ୍ର ବେଲୁ ଛେଦ ।
 ସହସ୍ତେ ବାଣ ବନ୍ଧିଲେ ଗୁରୁ ପୁଣି ରେଖେ
 କୁଷାର ବୃଷ୍ଟି ହୁଅଇ ଯେସନେ ଆକାଶେ ।
 ଉଦୟ ଆଟ ହୋଇଲ ଅନ୍ଧକାରମୟ
 ଦକ୍ଷରେ ଦେଖାଗଲ ରାସ ହେଲ ପ୍ରାୟ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଆହେ ଦେଖ ସଦ୍ୟସାତି
 କପଟଯୁଦ୍ଧ କରିଲ ଦ୍ରୋଣ ଏବେ ପାଞ୍ଚ ।
 ଏହା ପ୍ରତି ଅସ୍ତ୍ର ଗୋଟି କୁହ ପାର୍ଥ ନାଶୁ
 ଏ ଅନ୍ଧକାର ବିନାଶି ଉଦେ କର ରାତ୍ର ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲୁ କୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତପରସନ୍ତେ
 ତହିଁକି କପଟ ଦ୍ରୋଣ ଭିଆଇଲୁ ତୋତେ ।

ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ତେବେ ଗଜତ୍ୟାଗ
କୂଟ ଗପଟ ସଜ୍ଜରେ ଆସୁଛୁ ନ ପାର ।
ଏହା କହୁ ସର୍ବ୍ୟସ୍ତସ୍ତ ବନ୍ଧୁ ଧନଜୟ
ଜୟିବକ ନାଶି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଜଗିଲେ ଭବୟ ।
ନନ୍ଦବୋଷ ରଥ ଆଗେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ରଥ
ଗଡ଼ ପ୍ରାୟ ବୋହିଛନ୍ତି ତାକୁ କୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ ।
ପଣି ପାର୍ଥ ହାବୋଡ଼ାସ୍ତ ଯହୁଁ ପ୍ରହାରଲେ
ଜଗ୍ଗନ ହୋଇଣ ଦ୍ରୋଣ ରଥରେ ପଡ଼ିଲେ ।
ପଣି ପାର୍ଥ ମରୁଣାସ୍ତ ଅତିବେଗେ ବନ୍ଧୁ
ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଅଶ୍ବ ସାରଥୀ ପକାଇଲେ କାନ୍ଧ ।
ସାଏ ଅସାଷ୍ଟମ ହୃଦେ ଭରହାଳ ବସି
ଭଜିଲେ ଚୌରବଳ ହୋଇଣ ନିର୍ମାଣୀ ।
ବାସଭଗ୍ନ ପ୍ରଣୀ ଯେହ୍ନେ ପଳାବନ୍ଧୁ ଡରେ
ରକ୍ତ ନ ପାରିଲେ ନନ୍ଦବୋଷତ ପ୍ରମୁରେ ।
ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଶର ପଣି ଅର୍ଜୁନ ଭଜିଲ
ସେସନେକ ବଳୁସତ ଆକାଶ ପଡ଼ିଲ ।
ରଥ ରଥୀ ଅଶ୍ବ ଗଜ ପକାତ ପଡ଼ିନ୍ତି
ସାରଥୀ ସହଚେ କେହୁ ବଞ୍ଚି ନ ପାରନ୍ତି ।
ଦେଖିଲେ ଅର୍ଜୁନପାଶେ କେହୁନାହିଁ ସୈନ୍ୟ
ଶ୍ମଶ୍ରୁଣୁଙ୍କ ପୂଜା କଲେ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
ସ୍ଵାମୀ ସାଏ ଅସାଷ୍ଟମ ହେଲେ ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ
ବେଗବର ମୋର ରଥ ବାହାନ୍ତି ଆପଣ ।
ଅର୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ଦେବଜ୍ଞଙ୍କ ସୁତ
ଗଜନମର୍ଗରେ ରଥ ବାହାଲେ ଉଦିତ ।
ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶରଶୁଭେ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଜଣି
ଶତଯୁଗ ରକ୍ତ ତାହା ସୁଧସ୍ତର ଶୁଣି ।
ମନେ ମନେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ ପଣ୍ଡି ବାଳ
ନିଶ୍ଚୟ ଅର୍ଜୁନ ଧୂସରରେ କୁରୁବଳ ।
ଯେହ୍ନେ ହଂସ ବହରନ୍ତି ସୁଖେ ସଲଳରେ
ନନ୍ଦବୋଷ ଅଶ୍ବେ ତଥା ଗମନ୍ତି ଧୁଜରେ ।
ଦୁଇହାରେ ଜଣିକରି ରଥ ଚଳିଗଲା
ମହାବ୍ୟୁହ ଭେଦ ପାର୍ଥ ଭିତରେ ପଶିଲା ।
ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ବ ଆସ ଗହଳ ପକାତ
ଆନନ୍ଦରେ ପିଣ୍ଡାଚୁଣୀବୃନ୍ଦେ ବହରନ୍ତି ।
ଅରଜୁନ କହନ୍ତି ଶ୍ମଶ୍ରୁଣୁ ମୁଖ ବୁଝି
ଜଗତ ଶାବନ ବହୁକୁହ ଯଦୁସାରି ।

ସମ୍ଭାଳଣ ରଥ ମୋର କାହା ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
ଠେଣ ସାଗରକୁ ଜଣେ କୌରବ ସଭଳ ।
ତହିଁକି ମନ୍ଦର ସମ ନନ୍ଦବୋଷ ରଥ
ତାହା ଲଢ଼ିବାକୁ କେହୁ ହୋଇବ ସମର୍ଥ ।
ଦ୍ରୋଣେନ୍ଦ୍ର ଗଲେ ଦେବ ତୋହର ପ୍ରସାଦେ
କହୁତେ ଜୟଦ୍ରୁପଦୁ ବନାଶିବ ଯୁଦ୍ଧେ ।
ଗହଳ ଚହଳ ହୁଏ ମୁଖସ୍ପଦ ବାଣୀ
ବୁଝଇ ସେ ମହାଗୋଳ ସିନ୍ଧୁବୋଷ ଜଣି ।
ବହୁତ ଶ୍ଵେତ ରଥରେ ଯେତ ସର୍ବ ରଥୀ
ପଞ୍ଚାଶଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଭଜିଲେକ ଧାତ ।
ନାଗତ ପଡ଼ିଲେ ହେଲ ଅନ୍ଧକାତମୟ
ସେହୁ ଥାଟ ଜଣିବାକୁ ଅର୍ଜୁନ ନିର୍ଭୟ ।
ଗଣ୍ଡୀବଧନୁ ଧରଣ ହୋଧେ ସବ୍ୟସାଚୀ
ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଭଜିଲକ ଆମୟ ।
ସେସନେ ଲେଟଇ ମହାବାତେ ରହାବନ
ବଳ ପ୍ରହାରେ ଜେସନେ ହୋଇଯାଏ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ।
କୁରୁ ସାଗର ବଳ ଯେ ମଧୁବନ ସମ
ଲେଟାଏ ପ୍ରତଣ୍ଡବାତ କି ସେ ଅରଜୁନ ।
ଆକାରୁ ମଞ୍ଚିଯାଏ ପାର୍ଥ ବାଣ ଦୋଟି
ପାଞ୍ଚକୋଟି ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ସେ ପକ ଲଲେ କାଟି ।
ବାତାବାତେ ପଡ଼ି ଯେହ୍ନେ ବୃଷ୍ଣ ପଦ୍ମପଳ
ମୁଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ିଲେ ନାତିଲେ ତାଙ୍କ ବସନ୍ତଳ ।
ଅଶ୍ବ ଗଜ ରଥ ସହ ହେଲେ ସର୍ବେ ଚୂର
ନଗପରି ବଞ୍ଚିଲକ ତାହାଙ୍କ ରୁଧିର
ରକତରେ ଜର ଜର ସବୁଜର ତରୁ
ଭବୟ କାଳରେ ଯେହ୍ନେ ଦେଖ ଯାଏ ଶତ୍ରୁ ।
ବକଲେ ବୋଧ ପାରନ୍ତି ବାକି ଯେ ସଭଳ
ସେ ରକ୍ତ ଖାଲ ଉଜ୍ଜାସ ହୋଇଲେ ସଭମ ।
ବସିବାକୁ ନାଶକର ପୁରେ ଠାବ ନାହିଁ
ବସ୍ତୁପୁରେ ଯାଉଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣମୁଖ ବୁଝି ।
ଅନେକ ପାପ ଯେ କରୁଥିଲେ ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ
ତାହାକୁହିଁ ଶାସ୍ତି ବେଳ ନ ପାରିଲେ ଯମେ ।
ଏ ମହାଭରତ ଯୁଦ୍ଧେ ମରିଲେକ ଯେବେ
ବୈକୁଣ୍ଠେ ଗଲେ ଅଠର ହବସ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।
ସମସ୍ତ ପାତକ ନାଶି ଲଭିଲେ ମୁକତ
ନାନାପାପୁ ତର ବଇକୁଣ୍ଠେ କଲେ ପ୍ରାଣ ।

ଦୁଷ୍ଟମ ମୁଖ ବୃଦ୍ଧି ଯେ ଗତେ ସଂଗ୍ରାମେ
 ଦୈବଶ୍ରେ ବାସ ହସନ୍ତ ଶୁଭ୍ରରୂପେ ଉମେ ।
 ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଚକ୍ର ପଦ ଧରି ନାଗପୁଣ୍ଡ
 ଘରତ ସୁଦ୍ଧ କରନ୍ତି ସାରଥୀ ହୋଇଣ ।
 ସମରେ ପଡ଼ନ୍ତି କେତୁ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଦେଖି
 ଲଭନ୍ତି ଦୈବଶ୍ରେ ଯମଦଣ୍ଡକୁ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଜୟ ଜୟ ମଲୋପୁର ସମ ଯାହା ବର୍ଣ୍ଣ
 ପୃଥ୍ବୀଜନ ଚିନ୍ତାମଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାନୁଜ ।
 ଭବନ ବାସୁଦେବ ଅପ୍ରସାଦ ମୁରତି
 ଏ ମହାଭାରତ ସୁଦ୍ଧ ରଚିଲେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ଅଗତିର ଗତି କୁନ୍ଦେ ମୁକତିର ବାତା
 କଳିତାଳ ଧ୍ୟାନ ଯେ ଶୁଦ୍ଧ ନିବାରଣ ।
 ବୃକ୍ଷସୀବଲ୍ଲଭ ପାଦରେଣୁ ପଦେ ପଦେ
 ବିଜୟ କରୁ ଶାରଳାବାସ ମମ ହୃଦେ ।

ଦୁଃଶାସନ, କୃପ, ଶଲ୍ୟ, ଅଶ୍ୱଥାମା

ସହିତ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସୁଦ୍ଧ

ପୁନରପି ପୁରାକଲେ ମନୁ ନରବସୁ
 ଦିଶୟ ଦ୍ୱାର ଜଣିଣ ଗଲେ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଏକଥା କୁନ୍ଦ ମୁଖରୁ ଶୁଣି ହେଲି ତୋଷ
 ଏକା ଉଦ୍ଧୃତ ହୋଇଲି କହ ମୁନି କିସ ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ଗୁଣା ପୁରାକଲ ଯାହା
 ମନଯୋଗ କରି କୁନ୍ଦେ ଶୁଣ ଏବେ ତାହା ।
 ଚକ୍ରାନ୍ତ ମହାଭାରତ କେ କହି ପାରିବ
 ବାଲି ବର୍ଷାଧାର ତାର କେ ନର କଳବ ।
 ସଂକ୍ଷେପେ କହୁଛି ଶୁଣ ହୋଇଲି ଯେ ଗୋଳ
 ପାଞ୍ଚକୋଶ ପରିଯନ୍ତେ ସୁଲେ କୁରୁବଳ ।
 ସେମାନେ ଅଟନ୍ତି ଜାଣ ତରଣର ଗୁଣି
 ବଡ଼ବାନଳ ସମାନ ପାର୍ଥ ହିଏ ଧ୍ୟାନି ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ବଧବାକୁ ପାର୍ଥ ମହାବୋଧେ
 ବସା ଉପୋଧ ପ୍ରବଣ ଅନୁକ୍ଷଣେ କଲେ ।
 କୁରୁସୈନ୍ୟ ସେହେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଳ ସମାନ
 ତାହାକୁ ଲେଟାଏ ପାର୍ଥ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ପବନ ।
 ଶକଟ ବ୍ୟୁତ ମଧ୍ୟରେ ତଳେ ନନ୍ଦିଂବାସ
 ପୃଥ୍ୱୀ କର୍ଜମ ହୁଏ ରକ୍ତ ମେଦ ମାଂସ ।

ଶବନ ସମ ତଳାନ୍ତି ରଥ ବେଦବନ
 ଓଗାଳିଲେ କହୁ ସୈନ୍ୟ ଭେଦ କୃପାବୃଦ୍ଧି ।
 ପୁରୁଷର ରଥ ବ୍ୟାଘ୍ର ଲଙ୍ଘିତର ଚନ୍ଦ୍ର
 ଫର ଫର ପତାକା ଯେ ଉଡ଼ଇ ଗଗନ ।
 ଧବଳ କମଳ ଚନ୍ଦ୍ର ସିନ୍ଧୁ ତେଜ ଜାଣି
 ଆକାଶରେ ଉଡ଼ାଡ଼ ଯେ ହେଲେ ଦିନମଣି ।
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ପାଞ୍ଚ ଅରବୁଦ ଯୋଧୀ
 ସହସ୍ର ସହସ୍ର ବାଣ ମହାବୋଧେ ବିନ୍ଧି ।
 ପୃଥ୍ୱୀ ଗୋଟିଲ ସେହି ବାଣ ନୁ ଲାବଳୀ
 ତାହା ଦେଖିଣ ବୋଲନ୍ତି ଦେବ ବନମାଳୀ ।
 ଦେଖ ଶବଦୃଷ୍ଟି ହୁଏ ସେ ପଣ୍ଡୁ ଦୁଲ୍ଲଭ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଦ୍ଧ ଚୋରକ ବରୁଣ ସମ୍ଭାଳ ।
 ନ ଜାଣି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କୁହୁ ଦୃଢ଼ା କଲୁ ଏତେ
 ବୋଇଲୁ ଯେ କୌରବଙ୍କୁ ଜଣିବ କିଷ୍କତେ ।
 ମରନ୍ତେଣ ଶେଷ ଏବେ ନୁହେଁ କୁରୁବଳ
 ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତ୍ୟ ପ୍ରାୟେ ପୁଣି ଶୁଭେ ମହାଗୋଳ ।
 ଶୁଣି ପାର୍ଥ ବୋଲେ ସ୍ୱାମୀ ନୁହନ୍ତି ବିମୁଖ
 କ୍ଷଣେ ରହଣ ମୋହର ସମରକୁ ଦେଖ ।
 କେଶବକୁ ବୃହାତ୍ ବିକ୍ଷେ ପାର୍ଥ ଶର
 ଅର୍ଜୁନ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ କରିବେଲେ ସେ ଅଗ୍ନିର ।
 ସେହି ଅଗାଧତରଣ କରିଣ ଗମନ
 ପଞ୍ଚଅର୍ଜୁନ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ କରିଲି ହେବନ ।
 ପୁଣି ଏକସପ୍ତ ବାଣ ବିକ୍ଷେଲେ କିଷ୍କତୀ
 ଏକସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ରଥ ଗଲ ଫୁଟି ।
 ପୁଣି ବହୁଶର ପାର୍ଥ ତୁଣୀରୁ କାଢ଼ିଣ
 ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ କରିଲେ ବର୍ଷଣ ।
 ବାଣଦାତେ ସୈନ୍ୟମାନେ ତଳେ ଗଲେ ପଡ଼ି
 ସଂପ୍ରକ ଶସ୍ତ୍ରରୁ ପ୍ରାଣଜଳ ଉଡ଼ି ।
 ସୈନ୍ୟଙ୍କ ପଡ଼ିବା ଦେଖି କୋପେ କୃପାବୃଦ୍ଧି
 ଅର୍ଜୁନେ ବିକ୍ଷେଲେ ପଞ୍ଚଦଂଶକ ନାଗନ ।
 ଆସନ୍ତି ନାଗଚମାନେ ଆକାଶକୁ ଗୋଟି
 ପାଞ୍ଚବିଶେ ନବରଲେ ତାହାକୁ କିଷ୍କତୀ ।
 ପଦ୍ମତାଳରେକ ଭେଦ କୃପାବୃଦ୍ଧି ମାର
 ବଜ୍ରଶରେ ଅରଜୁନ ତାକୁ ଦେଲେ ଚୁରି ।
 ପୁଣି କୃପ ବ୍ରହ୍ମସ୍ତ୍ର ବାଣେ ଦେଲେ ପ୍ରେମି
 ତା ଗର୍ଜନେ ଦିଗମାଳମାନେ ହେଲେ ସାପି ।

ପ୍ରକଟ ନାଗର ଘେନି କରେ ଫାଳଗୁଳି
 ନିର୍ଦ୍ଦୀତ ବାଣକ ସେହି ଭୂମିର ସେନାଣି ।
 ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ରାୟ ପେଶିଲେ କୃପ ମହାରାଣୀ
 ବକ୍ର ମହଗରେ ତାକୁ ଅର୍ଦ୍ଧନ ନିପାତି ।
 ହରି ବେଳେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଶରୀ ଏହି କପ
 ଅଳ୍ପସକେ ନ ଲୁହେ ଏହାର ଯେ ବର୍ଷ ।
 କୃଷ୍ଣବାକ୍ୟେ କ୍ଷୁରାସ୍ତ୍ର ଅରଜନ ବିଦି
 କୃପାସର୍ପ୍ୟଙ୍କର ଧନ ଗୁଣ ଦେଲେ ଛେଦି ।
 କ ମ୍ୟର ଅସ୍ତ୍ରକୁ ପୁଣି ଚକ୍ରଣ ଅର୍ଦ୍ଧନ
 କୃପାସର୍ପ୍ୟଙ୍କ କରୁ ଘେନିଲେକ ସେ ଶ ।
 ନିରସ ହେ ଲଣ ଚକ୍ର ଅଭିଜିତ ନାତି
 ଶତ୍ରୁଗ ପଦା ଦେଇ ରଥୁ ଡେଇଁଲେ ଚତୁର ।
 ସିଂହର ଗତି ପ୍ରାୟେକ ପ୍ରାନ୍ତେ ଶେଷିଗଲ
 ତା ଦେଖି ପାର୍ଥ ବାବଲ ଶରକୁ ସେଷିଲ ।
 ପୁଣି ଶରେର ପେଶିଲେ ପଶୁ ଗଜନଳା
 ସେହୁ ପୁଟିଲେ ଗୁଡିଲ କୃପ ଶତ୍ରୁଗପଦା ।
 ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗେମମୂଳରୁ ବକ୍ର ହେଲେ କୃଷ୍ଣି
 କୃପାସର୍ପ୍ୟ ମହାପରେ ପଡିଲେ ସେ ଗେଟି ।
 କୃପ ପଡିଲେ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ଚକ୍ରପାଣି
 ପ୍ରାଞ୍ଜଳନ୍ୟ ଶଙ୍ଖକୁ ସେ ବଜାଇଲେ ଖଣି ।
 ବାହୁଲେ କୁରଙ୍ଗ ଚକ୍ର ପ୍ରଭୁ ପଦ ଆଖି
 ମହାବାତେ ଗଗନରେ ଉଡେ ଯେହେ ପକ୍ଷୀ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ସେନ୍ୟ ପଥ ନିରୋଧକେ
 ଅର୍ଦ୍ଧନ ବନାଶେ ତାଙ୍କୁ ଅଳ୍ପ ଶରଣାତେ ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ଚଳିଯାନ୍ତେ ଶତତର ମଲ୍ଲ
 ଆଶେ ଡିଗାଳିଲେ ଗାର ସ୍ୱପ୍ନଗୁରୁ ଶର ।
 ବାମେ ଡାହାଣେ ଅଛନ୍ତି ବହୁତର ରଥୀ
 ଶୁଭ ମେବକ ଅଶ୍ୱ ଯେ ଦୁଇସପ୍ତ ହସ୍ତୀ ।
 ଲୁହାର ଧନୁ ଅଟଇ ଲୁହା ଶସ୍ତ୍ରଶକାଶ
 ଶାରଙ୍ଗ ପକ୍ଷୀର ବାଣ ଭରି ବେନି ହୋଶ ।
 ନାନା ଅଳଙ୍କାରେ ସର୍ବେ ହୋଇଛନ୍ତି ଭୂଷା
 ଗଜକ ଅଙ୍ଗେ ହୋଇଛୁ କାରମାଟି ଘଣା ।
 ପଡନ୍ତି ଉଠନ୍ତି ପୁଣି ଦଶ ବଂଶ ସିଂହ
 ଗୁଣସ ପ୍ରାୟେକ ସର୍ବେ ଗୋଟିକି ଆକାଶ ।
 ଏହାଙ୍କର କୁଳେ ଥିଲେ ପ୍ରାଞ୍ଜୟସ୍ତ୍ର ଗଜା
 ସମରେ ଅନିବାର ସେ ଦୁଷ୍ଟ ଦମିଗଞ୍ଜା ।

ଶରଜିତ ସୁରଜିତ ବୋଲି ଦେଖିଗସ୍ତ୍ର
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଳର କୁଳେ ଛନ୍ଦି ବଶସ୍ତ୍ର ହସ୍ତ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଳର କରେ ଶୋଭାପ୍ରାପ୍ତ କୋଳପାଠି
 ରେଭକାର ଶକ୍ତକର ଏକମଣେ ଉଠି ।
 ନାନାଭୂଷଣେ ଭୂଷିତ ହୋଇଛନ୍ତି ପୁଣି
 ଶେଷେ ଲଳିତା ସେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଶଣି ।
 ସୁନଜିତ ଗାନଜିତ ଏ ଦୁଇ ନଗର
 ନନ୍ଦିଘୋଷନସକ ସେ କରେ ଶରଭେଦ ।
 ଅର୍ଦ୍ଧନ ଚକ୍ରଲେ ଚକ୍ର ବାଣ ଚକ୍ରପାଠି
 ଏକବାଣେ ବଶସ୍ତ୍ର ମଶ୍ଚ ଗଲେ ପୁଟି ।
 କୋଳପାଠି ବାବଲେ ସେ ଦେଖି ଗରପାର୍ଥୀ
 ବାବଲ ଶରେ ଛେଦିଲେ ତାହାଙ୍କର ହସ୍ତ ।
 ଅଶ୍ୱପରେ ଅସାଶ୍ୱମ ଦେଲେ ଦର ଗସ୍ତ
 ସମକଣ୍ଠ ବେଶା ଗଲେ ମୁଣ୍ଡା କୃଷ୍ଣ ପ୍ରାୟ ।
 କଚରି ବାଣ ଚକ୍ରଲେ ପୁଣି ଅରଜନ
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ଜଟିଠାରୁ ଚଳିଲେ ଛେଦନ ।
 ଗଜା ଧରି ଅସାଶ୍ୱମେ ଚକ୍ର ଯେତେ ଥିଲେ
 ବାଣାଘାତେ ସର୍ବେ ଚକ୍ର ଡଳଣ ପଡିଲେ
 ପ୍ରଶଂସା ନୁହନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ସେହି ପୁର ବେଶି
 ପ୍ରଦାନରେ ଅଶ୍ୱପାରେ ଲୁଣ୍ଠିକୁ ଉଠେଷି ।
 କେଶବ ହୋଇଛୁ ବେଶ ବାହୁ ଧନଞ୍ଜୟ
 ଦୁଇ ଦୁଇ ଖଣ୍ଡ ହେଲେ ସବୁଜରି କାସ୍ତେ ।
 ଚଟାଶ ନୟନ ବକ୍ର ଅଧରରେ ଶୁଣି
 ମୃତପିଣ୍ଡ ପଡିଛନ୍ତି ରଣଭୂମି ବ୍ୟାପୀ ।
 ପ୍ରାଞ୍ଜ ଅରବୁତ ଯୋଦ୍ଧା ଅଶ୍ୱ ଏହିପରି ।
 କେତେ ପଡିଛନ୍ତି କର ନୃତ୍ୟ ସୁମାର ।
 ସମସ୍ତେ ବନାଶ ହେଲେ ନାହିଁ କେହି ସଖା
 ଅସ୍ତ୍ରଶ୍ୟ ବଳକୁ ଶେଷ କରିବ ଯେ ଲେଖା ।
 ଶଲ୍ଲ ଏକାଳେ ଆଉଦ୍ରାବଳ ଧନୁ ଧରି
 ଶୟାଜିତ ବୋଲି ଶର ବିଦେ ଟାଣିକର ।
 କୋଟିଏ ସୂର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରାୟେ କରଣ ବିକାଶି
 ମହା ଉଲ୍ଲ୍ଲାସାତ ପ୍ରାୟେ ପୃଥ୍ୱୀକି ସେ ଦଶି
 ବାଣାଘାତେ ଅଶ୍ୱ ଗଜ ରହିଣ ନ ପାର
 କରୁଛନ୍ତି ବଳ ସବୁ ପଳାଇଲେ ଡର ।
 ଯୋଦ୍ଧାମେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ କେହି ନ ପାରିଲେ ରହି
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ସଙ୍ଗେ ଲେଉଟି ଯେ କରଇ ।

କୃଷ୍ଣ ପ୍ରଶଂସନ୍ତ ସାଧୁ ଶଲ୍ଲ ତୋ ମନ୍ତ୍ରମା
 ସମୀକ୍ଷିତ ନାହିଁ କେନ୍ଦ୍ର ବେଦାକୁ ଉପମା ।
 ବହୁ ଶର ରତ୍ନମୟ ଶଲ୍ଲଙ୍କର ରଥ
 କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନେ ଶର ବିନ୍ଦେ ହୋଇ ସମକ୍ଷ ।
 ଧାର୍ମିକ ବିବେକ ଯେ ମହତ କୁଳଶୀଳ
 ଏପରି ବହୁ ପ୍ରଶଂସା କଲେ ଆଦମୁଳ ।
 ଶଲ୍ଲଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣି ପାର୍ଥ ତଳ ହୋଇ
 କୋଳେ କର୍ପା ଏବେ ପରଶଂସା ଭାବନା
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଅଜ୍ଞାନ କୁହୁ ଧନଞ୍ଜୟ
 ନନ୍ଦିବୋଷ ରଥ ତୋର ମେରୁର ପରାୟ ।
 ଯୋଗୁଅଛି ମହାବଳୀ ପୁଣି ଅଶ୍ୱରୁର
 ଧୂଳିପରେ ବହୁମନ୍ତ ରହିଛି ଆକୋର ।
 ଦ୍ୱିଗ ପିନାକ ଗାଣ୍ଡୀବ ଧନୁ ତୋର କରେ
 ପାଶୁପତ ଶର ପୁଣି ଅଛି ତୋ ଚର୍ଣ୍ଣରେ ।
 ଶନିପୁର କର୍ଣ୍ଣା ମହିଁ ତୋ ରଥେ ସାଗଥି
 ଶଙ୍ଖ ତହ ହସ୍ତେ ପୁଣି ଭରତ ମୁରତି ।
 ଏ ରଥ ଦେଖିଲେ ମୋର ସାସ କରେ ବୁଝା
 ଜାଣିଲେ ଭାବେ ମଲ୍ଲ ଏବେ ଶଲ୍ଲ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମା
 ନ ଥିଲ ଏପରି କେନ୍ଦ୍ର ଆଉ କେ ନୋହୁବ
 ଏପରି କହୁ ଶଲ୍ଲ୍ୟଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସନ୍ତେ ବେଦ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଶଲ୍ଲ୍ୟ ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣିଣ ସ୍ତରିଲେ
 ଶ୍ରେଣୀ ଶ୍ରେଣୀ ବାହୁକର ବାଣ ବୃଷ୍ଟିକଲେ
 ଶୁଭଦୟଙ୍କୁ ଦେଲେ ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚ ଶର
 ବଶବାଣ ବନ୍ଧିଲେ ସେ ସାଗଥି ଉପର ।
 ଧୂଳକୁ ବନ୍ଧିଲେ ପୁଣି ଷ୍ଟେବାଣ ଯୋଡି
 ଶଲ୍ଲ୍ୟକୁ ହାବୋଡ଼ା ଶର ମାରେ ସବ୍ୟସାଚୀ
 ସ୍ୱେପଡ଼ନ୍ତେ ଘୋଟକେ ହୋଇଗଲେ ତୁନା
 ସାଗଥି ମଲ୍ଲ ରେଣୁଲ ସେନ୍ଧ୍ୟଙ୍କର ସେନ୍ଦ୍ରା
 ରଥ ଶତଶତ ହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତେଣ ଭାଙ୍ଗି
 ଭୂମିରେ ଶଲ୍ଲ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ହୋଇ ଗଲଗାଳି ।
 ପୁଣି କୃତାନ୍ତକ ବାଣ ବନ୍ଧିଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ରହ ରହ ପାର୍ଥ ଡାକ ଦେଲେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
 ଘୋ ପାର୍ଥ ଶୁଣ ତୁ ଏବେ ମୋହର ବଚନ
 ଏହାଙ୍କୁ ବଧ କରିବା ଅଟେ ଅକାରଣ ।
 ବିଶେଷେ ଆସୁର ଗୁରୁ ସେ ପଣ୍ଡୁଙ୍କ ଶଳା
 ଆବର ଅଟନ୍ତ ସହଦେବଙ୍କ ମଉଳା ।

ଏହା କହୁ ସେ ସ୍ଥାନରୁ ରଥ ନେଲେ ବାହୁ
 ବେନ ଓଧ ତଳେ ଶଲ୍ଲ୍ୟ ରଥୀ ଗଲେ ରହୁ ।
 ପୁଣି ଯାଇ ଆଉ ରଥେ କରି ଆଶ୍ୱେଷଣ
 ଧନୁ ଶସ୍ତ୍ର ବେନ ଉଠିଲେକ ତତକ୍ଷଣ ।
 ପାଞ୍ଚଶତ ଯୋଦ୍ଧା ବେନ ସ୍ୱୟଂଗୁରୁ ଶଲ୍ଲ୍ୟ
 ନନ୍ଦିବୋଷ ଓଗାଳିଲେ ହୋଇ କୋପାଳ ।
 ତା ପାଶୁକୁ ନନ୍ଦିବୋଷ ରଥ ନ୍ୟନ୍ତେ ଚାଲି
 ବିଶାଖତ ଶର ଶଲ୍ଲ୍ୟ ବିନ୍ଦେ ଧନୁ ତୋଳି ।
 ଅସ୍ତମିତେ ବାଣ ବିନ୍ଦେ ସାରବର ପାର୍ଥ
 ପଦ୍ମମାନେ କମ୍ପନ୍ତ ପାଇ ସେ ଆଦାତ ।
 ସେହୁ ବାଣ ଶଲ୍ଲ୍ୟଙ୍କର ଅସୁମାନ କାଟି
 ସେ ଆଦାତେ ବହୁ ସୈନ୍ୟ ଫଡ଼ିଲେକ ଲେଟି
 ଅଶୀଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ ଶତଲକ୍ଷ ଯେ ପଡ଼ାଡ଼ି
 ନକୋଟି ମୁକୁଟବନ୍ଧା ସାତଶୋଣୀ ରଥୀ ।
 ଏ ପାଞ୍ଚ ଫଳାରମ୍ଭେ ବଡ଼ାଇ ଗଡ଼ଳ
 ରଥ ଗଜ ହସନ୍ତ ଯେ ଜାଣି ମେଘମାଳ ।
 ଏହୁ ସମୟକୁ ଅଛି ବାକ ଅଧେ ଦନ
 ଘେର ଅନ୍ଧକାରମୟ ହଣଇ ଗଗନ ।
 ମହା ବନସ୍ତରେ ଯେହ୍ନେ ଶାଳବୃକ୍ଷମାନେ
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱମାନେ ବେଶାୟାନ୍ତ ତେହ୍ନେ ।
 ଏକକୁ ଆରେକ ତହିଁ କରନ୍ତୁ ଉତ୍ତର
 ଅକାଳେ କର୍ପା ଗର୍ଜଇ ଏହି ଜଳଧର ।
 ସୈନ୍ୟ ଦେଖିଣ ସାନନ୍ଦ ଧାର ପାଳଗୁଳ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ହୋଧରେ ବାଣ ବିନ୍ଧୁଲକ ଚଳ ।
 ଜଳ ମେଦୁର ପଲକା ଏହି ଚଳବାଣେ
 ଜଳବୃଷ୍ଟି ହେଉଅଛି କି ଧାସ ଶ୍ରାବଣେ ।
 ଅନ୍ଧାର ବାଣ ମାଇଲେ ଶଲ୍ଲ୍ୟ ଦେବଦୟ
 ହବାରେ ପୁଣି ଦିଶିଲ ଅନ୍ଧକାରମୟ ।
 ଉଭୟ ପାଟ ମଧ୍ୟରେ ସବେ ହେଲେ ବଣା
 ବାରଣ ନ ହେଲ କେନ୍ଦ୍ର ପର କେ ଆପଣା ।
 ଏକର ସୋଣ ଆରେକ ନିଏ ହିଙ୍ଗିକର
 କାହାର ଅସ୍ତ୍ରକୁ କେନ୍ଦ୍ର ନଥଇ ଓଟାରି ।
 ଅନ୍ୟେ ଅନ୍ଧ ହୋଇଲେ ଯେ କୌରବ ସଭଳ
 ବନ୍ଧୁ ସୋଦରଙ୍କୁ କେନ୍ଦ୍ର ନ ପରିଲେ ଚିହ୍ନି ।
 କେ ରଜା କେ ରଥୀ ବୋଲି ନ ପାରିଲେବାରି
 ଆପଣା ମଧ୍ୟରେ ସବେ ହେଲେ ମରୁମରୁ ।

ପଞ୍ଚସୌ ସୈନ୍ୟ ଘେନ ଶଲ୍ୟ ମହାରଥୀ
 ଶାଠିଏ ଶାଠିଏ ବାଣ ବନ୍ଧିଲେ ଝଟକ ।
 ଅସ୍ତ୍ରମିତ ବାଣ ଯଦୁଁ ହୋଇଲେ କୃଷ୍ଣ
 ପବନ ଦେଶ କରିଣ ପଥ ତାହା କାଟି ।
 ବେଢ଼ିଣ ବନ୍ଧିଲେ ସବେ ଧର୍ମକର ତେଜ୍ୟ
 ଏକ ରଥୀକୁ ବେଢ଼ିଲେ ପାଞ୍ଚସପ୍ତ ରଜା ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ଚକ୍ରକପ ପଡ଼ି ଅଛୁ ଶର
 ଅଶ୍ବ ସାରଥୀ ରଥୀ ଯେ ନ ଦଶେ କାହାର ।
 ଶୁଭ୍ରଜରେ ପାଶୁପତ ଘେନ ସାର ପାର୍ଥ
 ବନ୍ଧିଣ ସକଳ ଅସ୍ତ୍ର କରିଲେ ବସର୍ଥ ।
 ଜଳକୃଷ୍ଣ ପ୍ରାୟେ ଶର ପଡ଼ିଲ ଗଗନ
 ସେ ଶରମାନ ଶିଳଇ ଧ୍ବଜେ ଆଉ ଦନୁ ।
 ବାକଳଶର ପେଶିଲେ କୋପେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ବାଜିଲେ ହେନ୍ୟ ଲେଟିଲେ ରମ୍ଭାବନ ପ୍ରାୟ
 ପୁଣି ପରିବ ଶରକୁ ପାର୍ଥ କରେ ଧର
 ମାରନ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ଗଜମାନେ ପ୍ରାଣହାର ।
 ମନଭେଦ୍ୟ ନାସତକୁ ବନ୍ଧେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ମଧ୍ୟଭୁବନ ସରନ୍ୟ ସବେ ହେଲେ କ୍ଷୟ ।
 ଅଂଶୋଶୀ ସୈନ୍ୟ ଅଶରକ ମଧ୍ୟେ ଥିଲେ
 ମନଭେଦ୍ୟ ଶରଦାତେ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ରତନମଣି ମୁକୁଟ ଭୂଷା ଜଗଦ୍ବଳା
 ସିମନ୍ତମା ବାହୁଟି ଯେ ବକ୍ଷ ରତ୍ନମାଳା ।
 ଶୁଭ୍ରକ ମଣିମାଣିକ୍ୟ ଅଙ୍ଗଭୂଷାତପ୍ତ
 ତଳେ ପଡ଼ିଣ ଦଶନ୍ତ ନକ୍ଷତ୍ର ପରାୟ ।
 ସାତଶୋଶୀ ବଳ ତହିଁ ଥିଲେ ଅତିଭୂଷା
 ଏକ ପ୍ରହାରରେ ସବେ ହୋଇଲେ ନିରୋଖା
 ମନଭେଦ୍ୟ ଶରେ ନ ରହିଲେ ଏକଜଣ
 ସେହ୍ନା ଟୋପରେ ରଙ୍ଗ ଯେ ବାହୁଟି କଙ୍କଣ
 ଶସ୍ତ୍ରର ରଙ୍ଗ ହୋଇଣ ତଳେ ଅଛୁ ପଡ଼ି
 କ ଜାଣି ଗଗନୁ ଅଶ୍ବରୁହ ପଡ଼େ ଝଡ଼ି ।
 ଗଜ ଅଶ୍ବ ମନୁଷ୍ୟର ବେହରୁ ଯେ ଗଳ
 ଲୁପ୍ତରମାନ ବହୁଛି କେ ପାରବ କଳ ।
 ଗଜ ଅଶ୍ବ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ମଡ଼ା ମେଲା ମେଲା
 ରକ୍ତନବେ ଶ୍ବସିମାନ୍ତ ଯେସନେକ ଭେଳା ।
 ଦିନକର ଅସିଣ ଯେ ନବଗଡ଼ ହେଲେ
 କୃଷ୍ଣାରେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଅସ୍ତ୍ର ଧରି ନ ପାରିଲେ ।

ସମରେ ଶ୍ରମରେ ସେହ୍ନ ପାଇ ମହାଦୁଃଖ
 ରଣ ଗୁଡ଼ି ପଳାଇଲେ ହୋଇଣ ବମୁଖ ।
 ମନବସ୍ତେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ବୋଲେ ରହ ବାବା
 ଯୁଦ୍ଧେ ମରଣ ସୁଲଭ ଆଉ କ ପାଇବା ।
 ନିସତେ ପଡ଼ି ଶୁଣୁ କେ ଦେଉଛନ୍ତି ଝାସ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁଖ ଗୁଣିଣ ବଳକୁଣ୍ଠେ ବାସ ।
 ମହାଶରତ ସମର ହେଉଅଛି ଏଣେ
 ଆକାଶରେ ରହି ବେଶୁଛନ୍ତି ଦେବଗଣେ ।
 ଧର୍ମ ଅଧର୍ମ ବେଶିଣ କରୁଛନ୍ତି ଗୋଳ
 ଧର ଧର ମାର ମାର ଶୁଭର ତହଳ ।
 ଦୁଃଖି ଲେଟି ପୁଣି କେ ଉଠନ୍ତି ମୋହ ତେଜ
 ରଣରଙ୍ଗ ବେଶିଣ କେ ଧାମେ ଗଳଗାଳ ।
 ସୈନ୍ୟଙ୍କ ଦିନାଶ ବେଶି ଶଲ୍ୟ ସେନାପତି
 ରଣେ ଅଗ୍ରସର ହେଲେ ହୋଇ କୋପ ମୁଣି
 ଶୁଭ୍ରଜେ କୋଦଣ୍ଡ ସମ ଧନୁ ଏକ ଧରି
 ଦଶନ୍ତ ଯେହ୍ନେ ପିନାକଧାୟା ସିଂହରା ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ରଥରେ ବ୍ୟାଘ୍ର ଚର୍ମର ଗୁଡ଼ିଣି
 କେଶସାର ଲଙ୍ଗୁଳ ଯେ ତାପରେ ଓଡ଼ିଣି ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଶସ୍ତ୍ରସନ ପ୍ରାୟ କରରେ କୋଦଣ୍ଡ
 ତାକରେ ମହା କମ୍ପାଏ ଶରତର ସଖ ।
 ଦଶାଶତେ ଦିବ୍ୟଅସ୍ତ୍ର ଲହା ଶସ୍ତ୍ର ମୃନା
 ଆକର୍ଷି ବନ୍ଧିଲେ ଶଲ୍ୟ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସେହ୍ନା ।
 ପୁଣି ରାଗେ ସହସେକ ବାଣ ଘେନ କରେ
 ଓଟାରି ବନ୍ଧିଲେ ଶଲ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ଉପରେ ।
 ପୁନରପି ବଂଶ ସିଂଶ ପୁରାଇଣ ବାଣ
 ପାର୍ଥ ସାରଥୀ କୃଷ୍ଣକୁ ବନ୍ଧିଲ ତକ୍ଷଣ ।
 ଧୂଣି ତୁଣୀରୁ କାଡ଼ି ତରୁଷଠି ଶର
 ଶୁଭି ଅଶ୍ବଙ୍କ ଉପରେ ବନ୍ଧିଲେ ସଭର ।
 ହସ୍ତର ବ୍ୟଗ୍ରତାପଣ କହି ତା କେ ପାର
 ରଣହଣ ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପେ ବସୁଧାୟ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କୁ ହୋ ବେଶ ପାଲଗୁଣ
 ଶଲ୍ୟର ଶର ଘୋଟିଲ ସର୍ବତ୍ର ମେଦନା ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଆହୁରି ସେ ବହୁ
 ଶେଷ ହେବା ଯାଏ ଶର ଦୁଇପୋଶ ମଧ୍ୟ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କହୁ କୁରୁହଳ କଥା
 ମଧ୍ୟସ୍ଥାନ ଆସି ହେଲେ ଆଦିତ୍ୟ ଦେବତା ।

ଜୟଦ୍ରଥେ ନ ଛେଟିବା ଯାଏ ମୋର ଭୟ
 ତୁ ଏ ଯୁଦ୍ଧ ମଣୁଅଛୁ ସାମାନ୍ୟର ପ୍ରାୟ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲେ ସାରଥ୍ୟ କୃଷ୍ଣ ଯାର ରଥେ
 କିନ୍ତୁ ପ୍ରାୟେକ ମଣେ ସେହି ଜୟଦ୍ରଥେ ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ମୋ ଗୁମ୍ଫରେ କିଏ ଠିଆହେବ
 ଶକଟ ବ୍ୟତୀତେ ଆଜ ମୋ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖିବ ।
 ବିଜୟ କରିବାଳ ଯେ ଆଉ ପଥବାଣୀ
 ପାଦପା ଯା ଦେଇଥିଲେ ହୋଇ ତୋଷ ମନ
 କୌଣସି ଯୁଦ୍ଧ ସମୟେ ପ୍ରୟୋଗ ନ କରି
 ରଖିଥିଲେ ପାର୍ଥ ତାହା ଅଭିଯୁକ୍ତ କରି ।
 ଧନୁରେ ଯୋଦ୍ଧାଲେ ପୁଣି ହୋଇ କୋପମୁର୍ତ୍ତି
 ଗୁଣ ଆମସ୍ତ ଶଲ୍ୟଙ୍କୁ ବିଚ୍ଛିଳେକ ଧାଡ଼ି ।
 ସେ ନିଦାସ ବାଣ ପଡ଼େ ହୋଇଣ ହ୍ରତସ୍ତ
 ହସ୍ତ ସାରଥ୍ୟ ଦୁହିଙ୍କ କାଟିବେଲ ମୁଣ୍ଡି ।
 ସେ ଅସୁର ତେଜ ପାଇ ରଥ ଗଲ ପାଟି
 ଶଲ୍ୟଙ୍କ ପରେ ପଡ଼ିଲ କଜସମ ଘୋଟି ।
 ଯେସନେକ କାଳସପ ପଶଇ ବିବରେ
 ସେପରି ବାଣ ଭେଦିଲ ଶଲ୍ୟଙ୍କ ଶରୀରେ ।
 ରେମେ ରେମେ ଭେଦବାରୁ ବୋହୁଲ ଶୋଣିତ
 ସେହ୍ନାସହ ଦେହ ହେଲ ଛୁପରେ ଜଡ଼ିତ ।
 ଶାପ ଅସାଷ୍ଟମ ହେଲେ ଇଚ୍ଛାବଶ ବାଳ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ସ୍ଵାର ଛେଦ ବସନ୍ତଳ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଶୁଣି ଦେବ ଶିଶୁପତି
 ସୋବର ମଉଳା ଏଡ଼ୁ ଆଆନ୍ତୁ ବରତ ।
 ଶରଦାଏ ମୋହ ଗଲେ ଶଲ୍ୟ ସେନାପତି
 ଅନୁଷ୍ଠାସେ ମୋର ରଥ ବାହା ହେ ଶ୍ରୀପତି
 ଅର୍ଜୁନ ବଚନେ ତହୁଁ ଦେବ ଦରଦ୍ୟାରି
 ଶୂନ୍ୟପଥେ ବାହନେଲେ ରଥ ବେଗଜରି ।
 ଶତ୍ରୁ ପାଳରେ ଦେଖିଲେ ବହୁସୈନ୍ୟ ଗୋଳ
 ଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ମାଡ଼ି ପଡ଼ିଛୁ ତହଳ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଦେଖ ଶାର ପାଲଗୁନ
 ତୃଷାକୁରେ ଅଶକତ ହେଲେଣି ସଜନ ।
 ଛୁପିର ଜଡ଼ିତ ହେଲ ଅଶ୍ଵଙ୍କର ଦେହ
 ତୃଷାର ଆକୁଳେ ତଳ ନ ପାରନ୍ତି ହସ୍ତ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ଶାର ପାଲଗୁନ
 ଜଳତରଙ୍ଗ ନାମରେ ଅସ୍ତ୍ର ଏକ ଭେଜ ।

ଆକର୍ଷିତ ହେଲେ ତାହା କାସକ ମନ୍ଦନ
 ସଞ୍ଚାରୀ ହୋଇ ଜଳ ଉଠିଲ ବହନ ।
 ସୁଶୀତଳ ସୁନର୍ମଳ ସୁବାସିତ ମାର
 ବୃଷ୍ଟି ହୋଇ ବହୁକାରୁ ଧରଣୀ ଉପର ।
 ତୃଷାର ଆକୁଳେ ଥିଲେ ଅଶ୍ଵ ଗଜ ସୈନ୍ୟ
 ଯେହ୍ନା ଇଚ୍ଛାସୁଖେ ସବେ ଲେଲେ ଜଳପାନ
 ତୃଷା ହରନ୍ତେ ସମସ୍ତେ ହୋଇ ତୋଷତର ।
 ଏକମୁଖେ ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ସାଧୁ ସାଧୁ ପାର୍ଥ
 ଏ ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧେ ତୋ ମହିମା ଧନ୍ୟ
 ସାଧୁ ତୋର ପିତା ମାତା ଧନ୍ୟ ଅରଜୁନ ।
 ଶତ୍ରୁକୁଠାରେ ତୁ ଆଉ ଏଡ଼େ ପରସନ୍ନ
 ସେଲେକ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ତୋର ଜୀବନକୁ ଧନ୍ୟ
 ଏ ମହାମଣ୍ଡଳେ କୁହୁ ଭୁଞ୍ଜ ଅଇଶ୍ଵର୍ଯ୍ୟ
 ଆମ୍ଭର ଆୟୁଷ ଘେନ ଶୁଭେ କରି ଘନ୍ୟ ।
 କୌରବ ଧାଟରେ ଶୁଭେ ଏସକଳ ଧନ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲନ୍ତି ଶୁଣି ଶାର ପାଲଗୁନ ।
 ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଣ ସୈନ୍ୟ ଅସୁଶୟ ଧରି
 ଯେ ଯାହାର ସ୍ଥାନେ ଯାଇ ରହିଲେ ଆଦୌ
 ସୁନା ଟୋପର ରହୁ ମୁକୁଟ କା ଶିରେ
 ତାଡ଼ି ତୋଡ଼ିର ବାହୁଟୀ ଶୋଭାପାଏ କରେ
 କୃପାଣ ପରଶୁ ଗଦା ଆଉ ମୁଦୁଗର
 କୁନ୍ଦ ଶଙ୍ଖ ଗୁରୁଜାତି ଯେ କଣ୍ଠ କଟାର ।
 ଶତ୍ରୁଙ୍କର ଶକ୍ତିମାନ ଶୁଭେ ରଣସ୍ଥଳ
 ରଜବସ୍ତ୍ର କରିଛନ୍ତି ସବେ ପରିଧାନ ।
 କଳିକଳା ଶବ୍ଦରେ ଉଠେ ମହାଧ୍ଵନି
 ଧନସ୍ତୁତି ତାକୁଥିଲେ ଯେସନେ ତାକମ
 ମହାରାୟୁକର ବଳ ସବେ ବଳବନ୍ତ ।
 ଅଶ୍ଵସ୍ଥାନା କୁଲେ ପାଞ୍ଚକୋଟି ଗଜବନ୍ତ ।
 ଦେଖ ଅସ୍ତ୍ର ବୁଲଇଣ ଆୟୁଧନ୍ତ ବଳୀ
 ନନ୍ଦିଂସାଶକୁ ଆସନ୍ତି ଓଗାଳିବେ ବୋଲି ।
 ଶରତେ ଯେ ମହାମଲ୍ଲ ଶସ୍ତ୍ରୀ ଉତ୍ତମ
 ଧନୁଧ୍ୟୁୟ ହାର ଜଗିଅଛୁ ଅଶ୍ଵସ୍ଥାନା ।
 ଅସିକ ନଧନ କାଳେ ଯେଠୁ ସି ପୁରର
 ଅଶ୍ଵସ୍ଥାନାର ମୁରତ ଦିଶେ ସେହିପରି ।
 ଝଟିକର ରଥେ ଅସ୍ତ୍ରରହୁ ଗଞ୍ଜଣ
 ସୃଷ୍ଟିମୃଗ ଚମ ଚର୍ଚ୍ଚି ହୋଇଛୁ ଗୁରୁଣ ।

ଦ୍ରୌପଦୀ ପତନ ନେତ ଉଡୁଅଛି ଚିହ୍ନ
 ପୁରୁଷର ରଥ ଗୋଟି ଦିଶେ ଶୋଭନ ।
 ବେଶ କେଶରୀର ଭୂଷଣ ଦ୍ଵାରେ ଅଛି ରହି
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ କହି ଚିତ୍ରାମାଣି ।
 ଅଶ୍ଵଥାମା ନିକଟକୁ ରଥ ବାହା ମୋର
 ଶୁଣି ରଥ ଚଳାଇଲେ ପ୍ରଭୁ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ଦ୍ଵାର ଜଗି ଅଶ୍ଵଥାମା ରହିଲେ ରଥେ
 ପୃଥ୍ଵୀ ବଳଦଳ କରି ନନ୍ଦିଘୋଷ ଯାନ୍ତେ ।
 ଧ୍ଵଜରେ ଦିଶଇ କପିକେତନର ଚିହ୍ନ
 ଦ୍ରୋଣପୁତ୍ର ବେଶିକରି ଛାଲେ ପ୍ରଥମେ
 ଦ୍ୟୁତ ଭେଦ ଆସେ କପିକେତନର ଧ୍ଵଜ
 ସାରସ୍ଵ ଅଛନ୍ତି ନିଜେ ପ୍ରଭୁ ବେଦଗ୍ରନ୍ଥ ।
 ବଶ ଅବୁଦ୍ଧ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ସଙ୍ଗରେ ଦେଶଣ
 ପିତା ପ୍ରଥମ ଦ୍ଵାରରେ ଥିଲେକ ଜଗିଣ ।
 ପାଞ୍ଚକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ବେଳ ଦୁଃଶାସନ ବାର
 ଜଗି ରହିଥିଲ ସେହି ଦଶପୁ ଦୁଆର ।
 କୃପ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆଦର ସ୍ଵପ୍ନଗୁରୁ ଶଲ୍ୟ
 ଭୀଷଣ ଦୁଆର ଜଗିଥିଲେ ମହାନଳ
 ଦଶଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ତେର ଶତ ପାରବନ୍ଧ
 ଏକା ଜଣକେ ଛେଦିଲ ଏତେକର ମୁଣ୍ଡ ।
 ଶ୍ରୀମ ନକୁଳାଦି କେହି ସଙ୍ଗରେ ନାହାନ୍ତି
 ଏକାଲେ କପର ନାଶକଲ ଏ ସବୁକ୍ତି ।
 ଶକଟଦ୍ୟୁତ ଭେଦଣ ଆସେ ଏକା ରଥେ
 ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ତ କେ କାହିଁ ନାହାନ୍ତି ଗଣ୍ୟତେ
 ଜୟଦ୍ରଥ ଯେବେ ଏଥୁ ପଳାଇ ଆଆନ୍ତା
 ଏତେ ପ୍ରମାଦ କପାଳି ଆସୁଛୁ ପଡ଼ନ୍ତା ।
 ଜଣକ ପାର୍ଶ୍ଵକ ପିତା କଲେ ମନ୍ଦପଣ
 ଶକଟଦ୍ୟୁତ ରଚିଲେ ସେହି ଅକାରଣ ।
 ମୋତେ ଜଣି ପ୍ରଦ୍ୟୁତ ଭେଦକ ବିଜୟ
 ଜୟଦ୍ରଥ ପ୍ରାଣ ଆଜି ଗଲକ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ପୁଣି ଛାଲେ ଦ୍ରୋଣପରି ପିତା ନାଶକଲେ
 କୃପାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦୁଃଶାସନ ପ୍ରାଣ ହରାଇଲେ ।
 ମାତା ସହୋଦର ଆଉ ପିତା ମଲେ ରଣେ
 ମୁଁ କର୍ତ୍ତା ଶବନ ଦେଖି ଥିବି ଅକାରଣେ ।
 ମଲେ ମରିବି ପଛକେ ଅର୍ଜୁନର ଶରେ
 ସମର କରିବି ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ପ୍ରାଣପଣରେ ।

ମାରିବ ଏ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଉପୋଧ ଉପେକ୍ଷ
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନକୁ ଆଜି କେ ପାରିବ ରଖି ।
 ଯଦ୍ୟପି କପିକେତନ ଅଛି ହନୁମାନ
 କେ ସହିପାରିବ ଆଜି ଅଶ୍ଵଥାମା ରଣ ।
 ପିତା ନିଧନେ ମନରୁ ଛାଡ଼ିଲ ଉପୋଧ
 ନିଉପୋଧ ଦୋର ତହିଁ ଆରମ୍ଭଲ ଯୁଦ୍ଧ ।
 ଅଜଗଦ ସମ ଅଶ୍ଵସ୍ତ୍ର ବଳ ଧନୁ
 ଧରି ପଶୁରାମ ପରି ଦିଶେ ଦ୍ରୋଣପୁରୁ ।
 ହବ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର ସୁସଜ୍ଜଣ ରଥ ଅଗ୍ରେ କରି
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥକୁ ସେ ରହିଲ ଆଦୋର ।
 ମହା ମଞ୍ଜରୀ ତହିଁ ଚୌକଲକ୍ଷ ଯୋଧୀ
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ସବେ ପାର୍ଥ ଶର ବନ୍ଧ ।
 ମହାଚଳପ୍ରୀ ଯୋଦ୍ଧା ସେ ଅଟେ ଅଶ୍ଵଥାମା
 ସେ ହସ୍ତେ ଅସ୍ତ୍ର ଧରିଲେ ସାବକରେ ବୁଢ଼ା ।
 ଚିନ୍ତାବନ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ମହାସର
 ମେହମା ସହ ନ ପାରେ ଅଶ୍ଵଥାମା ଭର ।
 ପଶୁରାମ ସମ ଅଟେ ଯାହାର ମହିମା
 ଇନ୍ଦ୍ର ସମାନେ ଯାହାର ଚର୍ଚ୍ଚନ ବହମା ।
 ପବନ ସମାନେ ଯେହୁ ବଡ଼ ବଳବନ୍ତ
 ପୃଥ୍ଵୀ ଶଖିବାକୁ ସେହି ଅଟେ ସାମରଥ ।
 ଅଶ୍ଵଥାମାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନ ସରେ କହନ୍ତେ
 ଘୋଡ଼ିଲ ସେ ଏକା ରଥେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ
 ଅଶ୍ଵଥାମା ସେ ସାଗରେ ଅଟେ ସେକୁବଳ
 ନାଗର ବର୍ଷାବ ବେଗେ ଆରମ୍ଭିଲ ଯୁଦ୍ଧ ।
 ପୁଣି ପଞ୍ଚବଣ ବାଣ ସୁସଜ୍ଜଣ ଦ୍ରୋଣ
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ଉପରକୁ ବନ୍ଧିଲକ ଟାଣି ।
 ନାଗର ଆସୁ ପାର୍ଥକ ପଡ଼ିଗଲ ଦୃଷ୍ଟି
 ପାଞ୍ଚଶରେ ସେ ବାଣକୁ ପକାଇଲେ କାଟି ।
 ପୁଣି ଅଶ୍ଵଥାମା ବାଣ ପଞ୍ଚାଶ ବନ୍ଧିଲ
 ଏକା ଶରେ ପାର୍ଥ ତାହା ଦୂର ନବାରିଲ ।
 କୋପରରେ ଅଶ୍ଵଥାମା ମାରେ ମୁଦୁଗରେ
 ଅର୍ଜୁନ ନବାରିଲ ତା ଶସ୍ତ୍ରଶମୁଦା ଶରେ ।
 ରୁଦ୍ରଶର କାଣ୍ଡେ ଯୋଦ୍ଧା ବନ୍ଧିଲେ କଷ୍ଟୀ
 ଅଶ୍ଵଥାମା ସେହୁ ଦୁଃଟି ବେହେ ଘାର କରି ।
 ରୁଧିରେ ନର୍ତ୍ତକ ହେଲ ଅଶ୍ଵଥାମା କାୟ
 କୋପରରେ ଗର୍ବେ ସେହୁ କାଳସର୍ପ ପ୍ରାୟ ।

ପଦ୍ମାସ ଗୁଣେ ଯୋଗ ଦ୍ରୋଣୀଦେଲେ ମାରି କୁହୁକବାଣ ବନ୍ଧିଲେ ଗୁରୁଙ୍କର ସୁତ
 ନନ୍ଦାଘୋଷ ବିବେଧରେ ଗର୍ଜି ଗଲେ ଗିରି । ଅନ୍ଧାରମୟ ଦିଶିଲା ଏ ତଳ ଜଗତ ।
 ଆସନ୍ତେ ପଦ୍ମାସ ଘୋଟି ବେଶି ସଦ୍ୟସାଚୀ ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ଣ୍ଣ ଅସ୍ତ୍ର ପାର୍ଥ ବେଳେ ତହୁଁ ଗୁଡ଼
 ବଜ୍ର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶିଲା ଗଲକ କୁହୁଡ଼ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କୁହୁ ଶୁଣ ଜନଞ୍ଜୟ
 ତୋ ଲାଘବ ଯୁଦ୍ଧ ବେଶି ମୋତେ ଲାଗେ ଭୟ ଏମନ୍ତ ପୁର କରନ୍ତେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର ହେବ
 ତୋହର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନଷ୍ଟେ ନିଷ୍ଠୁଳ ହୋଇବ । ଜଣାଯାଏ ଅଗ୍ନିଜାଳ ନାଶ ହେବୁ କୁହୁ
 ତୋହର କଥନେ ବର୍ଣ୍ଣି ନ ପାରିବ ମୁହିଁ । ଜାଣେ ଅଶ୍ୱଥାମା ତୋର ବାଲ୍ୟକାଳ ସଖା
 ହେଲାପୁର କରୁ ଆଜି ହୋଇବାରୁ ବେଶା । ସେ ବନ୍ଧର ମହାଗୁଣେ ଶରମାନ ଯୋଷି
 ନଜେ ମରବ ବନ୍ଧୁରେ କାହିଁ ବେଶାବେଶି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନ ଶୁଣି ଗାର ସଦ୍ୟସାଚୀ
 ବଶ ବଂଶର କାଢ଼ି ବନ୍ଧିଲେ ଆମୟ । ଅଶ୍ୱଥାମାର ଅଭେଦ ସେହ୍ନା ଅଜେ ଥିଲା
 ପାର୍ଥ ଅସ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ତାହା ତୁନା ହୋଇଗଲା । ପୁଣି ବଂଶ ସଂଶ ବାଣ ଶାସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରମୁନା
 ଆକର୍ଷ ବନ୍ଧିଲା ପାର୍ଥ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ସେହ୍ନା । ସେ ଅଭେଦ୍ୟ ସେହ୍ନାପରେ ପଡ଼ି କୁଟିଗଲା
 ସେହ୍ନାରେ ମଣି ଯେ ଥିଲା ତାହା ଗୁଣ୍ଡାହେଲେ ଖୁର୍ଦ୍ଧବାଣ ଅଶ୍ୱଥାମା ବନ୍ଧିଲେ ସଭର
 ବାବଲ ଶରେ ଛେଦିଲେ ଧନଞ୍ଜୟ ଗାର କାମ୍ୟକ ପଞ୍ଚବାଣୁ ବେନ ଅଶ୍ୱଥାମା
 ଧନୁରେ ବସାଇ ବେଗେ ବନ୍ଧିଲା ମହାମୁ । ପୁନରପି ଧଞ୍ଚବାଣ ବେନ ଗାରଦ୍ରୋଣ
 ଅହୁନକ ଉପରକୁ ବନ୍ଧିଲା ସେ ଟାଣି । ପୁଣି କୋଟିଏ ନାଗର ବସାଇଣ ବେଗେ
 ଗୁରୁ ଅଶ୍ୱକୁ ବନ୍ଧିଲା ଅତିଅନ୍ତ ରାଗେ । ଶାସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରର ପୁଣି ଗୁଣରେ ବସାଇ
 କପଳକନକୁ ଦ୍ରୋଣ ବନ୍ଧିଲା ନଠାଇ । ଗୁରୁପୁତ୍ରର ମହିମା ଶୁଣ ନପବର
 ନନ୍ଦାଘୋଷକୁ ବନ୍ଧିଲା ପୁଣି ଲକ୍ଷେ ଶର । କୁଷ୍ଠ ଧାରଥିକ ପୁଣି ବନ୍ଧେ ପଞ୍ଚବାଣ
 ବାଏଣ ବଡ଼ ବରକ୍ର ହେଲେ ନାଗପୁଣ ।

ପଦ୍ମାସ ଗୁଣେ ଯୋଗ ଦ୍ରୋଣୀଦେଲେ ମାରି କୁହୁକବାଣ ବନ୍ଧିଲେ ଗୁରୁଙ୍କର ସୁତ
 ନନ୍ଦାଘୋଷ ବିବେଧରେ ଗର୍ଜି ଗଲେ ଗିରି । ଅନ୍ଧାରମୟ ଦିଶିଲା ଏ ତଳ ଜଗତ ।
 ଆସନ୍ତେ ପଦ୍ମାସ ଘୋଟି ବେଶି ସଦ୍ୟସାଚୀ ସୂର୍ଯ୍ୟାବର୍ଣ୍ଣ ଅସ୍ତ୍ର ପାର୍ଥ ବେଳେ ତହୁଁ ଗୁଡ଼
 ବଜ୍ର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶିଲା ଗଲକ କୁହୁଡ଼ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କୁହୁ ଶୁଣ ଜନଞ୍ଜୟ
 ତୋ ଲାଘବ ଯୁଦ୍ଧ ବେଶି ମୋତେ ଲାଗେ ଭୟ ଏମନ୍ତ ପୁର କରନ୍ତେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର ହେବ
 ତୋହର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନଷ୍ଟେ ନିଷ୍ଠୁଳ ହୋଇବ । ଜଣାଯାଏ ଅଗ୍ନିଜାଳ ନାଶ ହେବୁ କୁହୁ
 ତୋହର କଥନେ ବର୍ଣ୍ଣି ନ ପାରିବ ମୁହିଁ । ଜାଣେ ଅଶ୍ୱଥାମା ତୋର ବାଲ୍ୟକାଳ ସଖା
 ହେଲାପୁର କରୁ ଆଜି ହୋଇବାରୁ ବେଶା । ସେ ବନ୍ଧର ମହାଗୁଣେ ଶରମାନ ଯୋଷି
 ନଜେ ମରବ ବନ୍ଧୁରେ କାହିଁ ବେଶାବେଶି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନ ଶୁଣି ଗାର ସଦ୍ୟସାଚୀ
 ବଶ ବଂଶର କାଢ଼ି ବନ୍ଧିଲେ ଆମୟ । ଅଶ୍ୱଥାମାର ଅଭେଦ ସେହ୍ନା ଅଜେ ଥିଲା
 ପାର୍ଥ ଅସ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ତାହା ତୁନା ହୋଇଗଲା । ପୁଣି ବଂଶ ସଂଶ ବାଣ ଶାସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରମୁନା
 ଆକର୍ଷ ବନ୍ଧିଲା ପାର୍ଥ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ସେହ୍ନା । ସେ ଅଭେଦ୍ୟ ସେହ୍ନାପରେ ପଡ଼ି କୁଟିଗଲା
 ସେହ୍ନାରେ ମଣି ଯେ ଥିଲା ତାହା ଗୁଣ୍ଡାହେଲେ ଖୁର୍ଦ୍ଧବାଣ ଅଶ୍ୱଥାମା ବନ୍ଧିଲେ ସଭର
 ବାବଲ ଶରେ ଛେଦିଲେ ଧନଞ୍ଜୟ ଗାର କାମ୍ୟକ ପଞ୍ଚବାଣୁ ବେନ ଅଶ୍ୱଥାମା
 ଧନୁରେ ବସାଇ ବେଗେ ବନ୍ଧିଲା ମହାମୁ । ପୁନରପି ଧଞ୍ଚବାଣ ବେନ ଗାରଦ୍ରୋଣ
 ଅହୁନକ ଉପରକୁ ବନ୍ଧିଲା ସେ ଟାଣି । ପୁଣି କୋଟିଏ ନାଗର ବସାଇଣ ବେଗେ
 ଗୁରୁ ଅଶ୍ୱକୁ ବନ୍ଧିଲା ଅତିଅନ୍ତ ରାଗେ । ଶାସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରର ପୁଣି ଗୁଣରେ ବସାଇ
 କପଳକନକୁ ଦ୍ରୋଣ ବନ୍ଧିଲା ନଠାଇ । ଗୁରୁପୁତ୍ରର ମହିମା ଶୁଣ ନପବର
 ନନ୍ଦାଘୋଷକୁ ବନ୍ଧିଲା ପୁଣି ଲକ୍ଷେ ଶର । କୁଷ୍ଠ ଧାରଥିକ ପୁଣି ବନ୍ଧେ ପଞ୍ଚବାଣ
 ବାଏଣ ବଡ଼ ବରକ୍ର ହେଲେ ନାଗପୁଣ ।

କୃଷ୍ଣର ବିରକ୍ତ ଦେଖି ପାଣ୍ଡୁର ନନ୍ଦନ
 ମହାଶୋଧେ ବନ୍ଧିଲେ ସେ ଏବଶତ ବାଣ ।
 ଅସୁବନ୍ଧ ଅଶ୍ୱଥାମା ଗୁଡ଼େ ଚଢ଼ିକତି
 ପର୍ଜ୍ଜନର ଶରତୟ ପଡ଼ିଲେ ଧାଡ଼ି ।
 ପ୍ରଥମ ଗାତେ ପଡ଼ିଲେ ତଥ ଗୁଣ ଦୁୟେ
 ଶୁଦ୍ଧ ସାରଥ ପଡ଼େ ଦ୍ୱିତୀୟ ଶର ଗାଏ ।
 ତୃତୀୟର ପଡ଼ିଲେ ଗା ତଥ ଦ୍ୱିତୀୟ
 ଚତୁର୍ଥର ଗା ଦ୍ୱାଦଶିର ଦୃଢ଼ରେ ପଡ଼ିଲ ।
 ଗା ଦୃଢ଼ ଦୃଢ଼େ ପଡ଼ିଲ ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚ ଶର
 ଶଷ୍ଠ ନାଗର ମଡ଼ିଲ ନାଗରେ କାହାର ।
 ହାତଶ ଶର ଫଡ଼ିଲ ଦ୍ୱାଦଶି ଚନ୍ଦ୍ରପଦ
 ଶଶପଦ ମନ୍ଦେ ଶଷ୍ଠ ମାଞ୍ଚି କପାଳେ ।
 ରୁଧିରରେ ବଳପ୍ରଦ ଦେଲେ ଦ୍ୱାଦଶି
 ଅସାଶ୍ୱସେ ପଡ଼ିଲେ ସେ ତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରତି ଧନୁ ।
 ସେ ସମୟେ ଅଶ୍ୱଥାମା ଅଚେତନ ଦେଇ
 ମୃତ୍ୟୁବେଦ ଚରପ୍ରାୟ ଭୂତରେ ପଡ଼ିଲ ।
 ଶୋକିତ କୋଳରେ ଲୋଭ ହସିବୁଝି ଧନ୍ୟ
 କି ଯୋଗେ କୁ ବନ୍ଧ୍ୟା ଶିକ୍ଷା କଲ ଅରଜନ
 ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୋକ ଚଳ ଶର ଅଶ୍ୱଥାମା
 ଶରତ ସୁତରେ ଶାଞ୍ଜି ରଖିଲ ମହାତ୍ମା ।
 ଏବେ ଅଶ୍ୱଥାମା ପରେ ଶର କର ବୃଷ୍ଟି
 ତାହାର ମୟୁକ ପାର୍ଥ ପକାଅ କୁ କାଟି ।
 ଅନେକ କାଳରୁ ସୁତ ନାହିଁ ତୋର ତାର
 ଏବେ ପଡ଼ିଲ କର ସେ ଦୃଢ଼ ସମର ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ତୋଳେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ମୋକ ହୋଇ ପଡ଼ିଅଛି ଦ୍ୱାଦଶି ଚଳୟ ।
 ଏତାଳେ ମାରିଲେ ଶସ୍ତ୍ର କଲେ ଅପ୍ରସଙ୍ଗ
 ଧର୍ମକୁ ଲଢ଼ିଲେ ସର୍ବଦାର୍ଥୀ ଦେବ ନାଶ ।
 ମୋକ ଗଲ ଶସ୍ତ୍ର କି ମୁଁ ନ ମାରିବ ରଣେ
 ଜାଣି ଧର୍ମକୁ ଲଢ଼ିବି କର୍ପା ଅକାରଣେ ।
 ସାରଥ ବନ୍ଧନେ ରଥୀ ପ୍ରାଣ ନ ସେକଇ
 ନ ମାରିବ ଶତ ରଣେ ଯେ ପିଠି ହସଇ ।
 ଶରଣ ରକ୍ଷଣ ବାନା ଉଡ଼ଇ ମୋକର
 ଏଥକୁ କଟାଇ ମୋତେ ନ କର ଶ୍ରୀଧର ।
 ପଦ୍ମବ୍ୟୁତ ଉତ୍ତରକୁ ବାହା ରଥ ମୋର
 ଶାଣିଅଛି ତ ଯେବଣ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମୋହର ।

ଅଶ୍ୱଥାମା ମୋହ ଦେଖି ବେବ ଜନାର୍ଜନ
 ଆନନ୍ଦରେ ବଜାଇଲେ ଶଙ୍ଖ ପାଞ୍ଚଜନ ।
 ପାର୍ଥ ବେବବନ୍ଧୁ ଶଙ୍ଖ ବଜାନ୍ତେ ଗହଳ
 ଜୟନ୍ତୀ ପୁରରେ ସାର ଶୁଭିଲ ଚଢ଼ିଲ ।
 ଶ୍ରୀମ ନକୁଳ ଆବର ସବବେବ ଗୁର
 ବୋଲନ୍ତି ସୁଧୃଷ୍ଠିଦେବ କ୍ୟାକୁଳିତ ହୋଇ ।
 କୃଷ୍ଣ ଏ ସୂଚନା ଶୁଭ କହିଗଲେ ମୋତେ
 ଜୟ କଲେ ପାଞ୍ଚଜନ ବାଇବି ଭୁବିତେ ।
 ପାଞ୍ଚଜନ ବେବବନ୍ଧୁ ଶଙ୍ଖଶବ୍ଦ ହେଲ
 ଏହି ଦୁଇ ଶଙ୍ଖ ଶବ୍ଦ କର୍ପା ଶୁଣାଗଲ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସଙ୍କେତ ତ ହୋଇଲ ଅନ୍ୟଥା
 ଏ କଥା ଶବ୍ଦ ମନରେ ହୁଏ ବଡ଼ କ୍ୟଥା ।
 ତୃତୀୟ ପ୍ରବର ଆସି ହୋଇଲଣି ଦିନ
 ସମରେ ତଥର୍ଥ କବା ହେଲ ଅରଜନ ।
 ସେ ବେଳୁରୁ କହିବେବ କଲେ ଜୟଶବ୍ଦ
 ମହାଗୋଲ ଶୁଭିଲ ଶଙ୍ଖବାଦ୍ୟ ନାବ ।
 ବଡ଼ କ୍ୟାକୁଳିତ ହୋଇ ସୁଧୃଷ୍ଠି ବୋଇଲେ
 ଆରେ ପାର୍ଥ କୃଷ୍ଣ ତୋତେ କବା ପରବଳେ
 କାହିଁ ଗଲୁ ଆରେ ଶୁଭ ଶର ଅରଜନ
 ଏହା କହି ସାତ୍ୟକି କି କହିଲେ ବଚନ ।
 ଚଳ କୁ ସାତ୍ୟକି ବେଗେ ଶୁକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଶ
 ଶୁଭିଲ ବାଣୀ କୁହୁ କୁହୁକରି ଆସ ।
 ଦ୍ୱିବିତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ମୁଁ ବଞ୍ଚିବୁ ତୋ ପଥ
 ଶକଟବ୍ୟୁତ ଭିତରେ ବାହା ତୋର ରଥ ।
 ବିଜୟକେତନ ରଥ ସୁଧୃଷ୍ଠି ର ଦେଲେ
 ଆଜ୍ଞା ସେନା ସାତ୍ୟକି ରଥେ ବଜେ କଲେ ।
 ସୁତକୁ ନାମରେ ଥିଲ ସେ ରଥେ ସାରଥ
 ତାକୁ ବୋଇଲେ କୁ ରଥ ତଳା ଶୀଘ୍ରଗତ ।
 ଚତୁର୍ଥ ମୁକୁଟାନ୍ତ ଅମୃତ ଭୂଷଣ
 ସାତ୍ୟକକୁ ସୁଧୃଷ୍ଠି ର କଲେ ମଣ୍ଡନ ।
 ସି ପୁର ବନ୍ଧନେ ଯେହ୍ନେ ସବାଣିକ ମୁଁ
 ସର୍ପାହୋଇ ମିଳିଲେ ସାତ୍ୟକର କତି ।
 ତଳାନ୍ତେ ହୁଏ ଆକାଶମାର୍ଗେ ରଥ ହୁଏ
 ମାତଲର ପ୍ରାୟେ ରଥ ବେଗେ ସୁତ ବାହେ
 ବାୟୁବେଗେ ଅଶ୍ୱ ଉଡ଼ିଗଲେ ଧାଡ଼ିକାରେ
 ସେକଣି ହେଲେ ଶକଟ ବ୍ୟୁତ ଦୁଆରେ ।

ଲକ୍ଷେକ ରଥ ଆବର ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ବସ୍ତ୍ରୀ
 ଚଳିବୋଟି ରହବର ଦ୍ଵିକୋଟି ପରାତ ।
 ଦୁଇ ଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ସନ୍ଦ୍ୟ ପାଞ୍ଚକୋଟିନେଇ
 ପ୍ରଥମ ଦୁଆର ଜଣି ଦ୍ରୋଣ ଥିଲେ ରକ୍ତି ।
 ଗୋଟିଏ ରଥ ବେଶିଣ ପରୁରକ୍ତି ଗୁରୁ
 ଏ ତାହାର ରଥଗୋଟି ଆସୁଅଛି ଦୁରୁ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତାର ଏକ କୁବେରଙ୍କ ରଥ
 କ ଅବା ଶ୍ରୀମସେନ କ ଅବା ମନମଥ ।
 ଏହା ବରୁଣ ସାତ୍ୟକ ଭେଟି ସମ୍ମୁଖରେ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଯେ ଶରବୃଷ୍ଟି କଲ ଧାତିକାରେ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ପାଖରେ ଥିଲେ ଯୋଦ୍ଧା ଦୁଇକୋଟି
 ଧାତିକାରେ ବେଢ଼ିଲେ ସେ ସାତ୍ୟକ ରଥଟି ।
 ନିବାସ ବାଣ ଗୋଟିଏ ମାଇଲେ ମାଧବୀ
 ପାରିବନ୍ତି ଗଜା ଯୋଦ୍ଧା ହେଲେ ପରାଭବୀ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ପଛ କରିଣ ପାଞ୍ଚସପ୍ତ ରଥୀ
 ସାତ୍ୟକକୁ ଓଗାଳଣ ଶର ସେ ବିକଳ ।
 ଅଗ୍ନି ବାଣ ସଦୃଶରେ ପାଞ୍ଚବାଣ ସନ୍ଧି
 ବିକଟ୍ୟନ୍ତେ ସ ତ୍ୟକର ସେହୁ ଗଲ ଭେଦ
 ସେ ବାତେ ଅତି ରାଗିଣ ଶରଙ୍ଗର ବଳ
 ସୁହେଲେ ଦ୍ରୋଣ ସୁହେଲେ ନ କରିଣ ହେଳା ।
 ଏକା ସାତ୍ୟକକୁ ବେଢ଼ି ସର୍ବେ ସୁଦୃଢ଼ଲେ
 ସାତ୍ୟକର ସୁଦୃଢ଼େଶ ବହୁ ପ୍ରଶଂସିବେ ।
 ସାଧୁ ସାଧୁ ତୋ ପିଅର ସାଧୁ ତୋର ମାତା
 ନେଇ ଗୁରୁ ପ୍ରଶଂସିଲେ ନମ୍ରବକ୍ତ ମଥା ।
 କୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥବୁଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୋର ମହାକଳୀ
 ଦବ୍ୟା ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି ତୋତେ ଦନମାଳୀ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପ୍ରସାଦେ କୁହ ହେଲୁ ମହାପୋଷୀ
 ସମରେ ଅନିବାର ତୁ ପଣ ଉପସ୍ଥାପୀ ।
 ଶବ ସୁ ଜଣିବାକୁ ତୁ ଅଟୁ ସାମରଥୀ
 କୃଷ୍ଣନାମ ସୁମର ତୁ ସମରେ ଶକତା ।
 ଏପରି ପ୍ରଶଂସା ସର୍ବେ କରନ୍ତି ମୁଖରେ
 ସାତ୍ୟକ ସୁଦୃଢ଼ କରନ୍ତି ପଣି ନରସୁରେ ।
 ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତିଙ୍କୁ ସେ ଜଣିବର ଗଲ
 ଦ୍ଵିତୀୟ ଦୁଆରେ ଦୁଃଶାସନକୁ ଭେଟିଲ ।
 ବହୁ ସୈନ୍ୟ ସେନା ତହିଁ ଦୁଃଶାସନ ଥିଲ
 ସାତ୍ୟକ ଆସିବା ବେଶି ପଥ ଓଗାଳିଲ ।

ସାତ୍ୟକ ଭେଟିଲେ ଯାଇ ସେ ଦୁଃଶାସନକୁ
 ଅନିବାରେ ଶର ଯୋଗି ଦକ୍ଷିଣ ତାହାକୁ ।
 ତାରପାଶେ ଗଜ ଅଶ୍ଵ ଯୋଦ୍ଧା ଯେତେ ଥିଲେ
 ସାତ୍ୟକର ଶରାଗାତେ ବହୁତ ପଡ଼ିଲେ ।
 ସହସ୍ରେକ ରଥ ଦୁଇସପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ତଥୀ
 ଅସୁତେତ ଅଶ୍ଵ ପାଞ୍ଚଅଶ୍ଵ ବ ପରାତ ।
 ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ସାତ୍ୟକର ବାଣେ
 ତାର ଯୋଦ୍ଧା ହୁଟିଲେ ନ ରହିଲେକ ଜଣେ ।
 ଦୁଃଶାସନ ସାତ୍ୟକର ଲଗିଲ ସମର
 ପ୍ରବେ ସଥା ହେଲ ସୁଦୃଢ଼ ଇନ୍ଦ୍ର ବିକଳ ।
 ସାତ୍ୟକ ଦକ୍ଷିଣ ଗଗେ ବାଣ ତଥାକଳ
 ଦୁଃଶାସନ ରଥ ଶୁଦ୍ଧି ହୋଇଗଲ ଧଳ ।
 ଦ୍ଵାରଗୁଡ଼ି ଆଡ଼ ହୋଇଗଲ ଧାର୍ମିକଶୁଦ୍ଧି
 ସାତ୍ୟକ ପକ୍ଷେ ଭିତରେ କର ଶରବୃଷ୍ଟି ।
 ସୁତେ ସୁରଥ ରଥ ବାହର ଭୁବିତ
 ବ୍ୟବ ଭେଦେଶ ତଳାଇ ନରସୁରେ ତା ରଥ ।
 ଅସ୍ତ୍ରଶ୍ୟ ସଲକ୍ଷ ଥିଲେ ତାହାର ଭିତରେ
 ବହୁତ ଯୋଦ୍ଧା ପଡ଼ିଲେ ସାତ୍ୟକର ଶରେ ।
 ଜୟ ଜୟ ଦୃଷ୍ଟିଦେଶ ଶଙ୍ଖଚକ୍ରପାଣି
 ମନ୍ତ୍ର ଶୁଭରୁର କୁହ ଖଣ୍ଡୁ ଦେବସ୍ଵାମୀ ।
 ନମିତ ନରାଜର ତୁ ହେଉ ନାନା ଜନ୍ମ
 ଦୁଷ୍ଟକୁ ବିନାଶି ବହୁ ଏକ ଏକ ନାମ ।
 ସ୍ଵର୍ଗ ଶୈଳ ପାତାଳାଦି ତୋ ଚହୁଁ ଉପୁଡ଼ି
 କୁହ ସକଳ ଉପାଶ କରୁ ଜଗସୁତ ।
 ନିରାକାର ସୂରୁଷ ତୁ ଦେବ କୃପାସିନ୍ଧୁ
 ସର୍ବ ଆତ୍ମାରେ ବିଶ୍ଵାସ କୁହ ଗୀନବନ୍ଧୁ ।
 ଶୁଭ ନିବାସେଣ ସେନା ଦେବଙ୍କ ଦାନକ
 ଦେବଗୀର ଗର୍ଭୁଁ ପ୍ରଭୁ ହେଲ ଉତପତ୍ତି ।
 ଏମରର କୁତୁହଳ ଦେଖିବା ନମସ୍ତେ
 ସାରଥ୍ୟ ହେଲିଲେ ପ୍ରଭୁ ଅର୍ଜୁନର ରଥେ ।
 କୌତୁକେ ନିଧନ କୁମ୍ଭେ କର ଦୟାମୟ
 ତୋ ନାମ ସୁରଣ କଲେ ପ ପ ହୋଏ ସୟ ।
 କଳିଯୁଗ ଶୁଭଲକ୍ଷ ବହିଶ ହଜାର
 ବର୍ଷଯାଏ ମାଳାତଲେ ବସତି ତୋହର ।
 ଅସ୍ତ୍ରଶ୍ୟ ମହମା ତୋର କହୁ ନ ସରର
 ମାନବ ଜନ୍ମ ମୁଁ ତୋତେ ଗୋଚର ବା କାହିଁ

କୃଷ୍ଣ କଞ୍ଚାଳ ଏଣେ ମାୟାବଦ୍ଧ ପାଣୀ
ନ ବୁଝି ମୋହ ଜଳରେ ଯାଉଅଛି ଭାସି ।
ମହା ମହା ପତିତକୁ ତୋ ଭାବ ଅଜଣା
ନ ପାଇ ତୋ ଅଳ୍ପ ସତା ହେଉଛନ୍ତି ବଣା ।
ଭୁବନୀନା ଜ୍ଞାନବାତା ସବୁ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର
ତୋ ଜ୍ଞାନ ଅତଡ଼େ ସବୁ ଦ୍ରବ ଅଗୋଚର ।
ଦେଖ ଦେଖ ମାୟାବଦ୍ଧେ ଯାଉଛନ୍ତି ବଡ଼
ଲୋଭ ମୋହକୁ ମନରୁ ନ ପାରନ୍ତି ଗୁଡ଼ ।
କେତେକ ତୋର କୃପାର ହୋଇ ଜ୍ଞାନବଦ୍ଧ
ସବା ବନ୍ଧୁ ନାମ ପାଇ ହୋଇଛନ୍ତି ମଣ୍ଡ ।
ଯମପଣ୍ଡ, ଭଗବାନ ଯାହାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା
ଭୟେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରଣୀ କର ତାଙ୍କ ମନୋବାଞ୍ଛା ।
ଇଡ଼ ପରଲୋକ ଭୟେ ଗତିମୁକ୍ତି ଚାତା
ଭୟ ଛଡ଼ା ଆଉ ନାହିଁ କାର ଏ କ୍ଷମତା ।
ଆହେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ତର ଆଶ୍ରୟ ଉଦ୍ଧାର
ଯଶୋବନ୍ତ ନନ୍ଦନ ମୁଁ ମୁରଖ ଅତ୍ୟନ୍ତ ।
ଶତ୍ରୁମାନ ଶାସନକୁ ଭରତେ ଭରତ
ଏହି କୃପା କର ପ୍ରଭୁ ଶଙ୍ଖ ଚତୁର୍ଥର ।

ବ୍ୟୁତ୍ଥ ଭେଦକର ସାତ୍ୟକିର ଯୁଦ୍ଧ

କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ମହା ବୃହତ୍ସେନ
ବୈବସ୍ବତ ମନୁଷ୍ୟା ହୋଇଛନ୍ତି ଶ୍ରୋତା ।
ସେହି ବ୍ୟୁତ୍ଥ ଭିଆଇଲେ ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥୀ
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦନା କା ଅଛୁ ଭେଦବା ଶକତି ।
ମାନବେ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଗୋଚର ବ୍ୟୁତ୍ଥ ସେହି
ପଞ୍ଚମ ଦାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଛନ୍ତି ଘାତ ।
ଦ୍ରୋଣକୁ ଜଣି ସାତ୍ୟକ ରଥ ଦେଖେ ଗଲ
ବ୍ୟୁତ୍ଥ ଭେଦକର ସୈନ୍ୟ ଭିତରେ ପଶିଲ ।
ସେ ବ୍ୟୁତ୍ଥ ଭେଦକେ ଏକା ସାତ୍ୟକ ସେଯୋଧ
କୃଷ୍ଣ ଅନୁଗ୍ରହେ ଶୁଭରେ ତାକୁ ସବୁକୁଛି ।
କୌରବ ସଭାକୁ ସବେ ଅଛନ୍ତି ସେ ସର୍ପ
ଶିରୁଡ଼ ସମ ସାତ୍ୟକ ଭାଙ୍ଗେ ତାଙ୍କ ବର୍ଷ ।
ପାଞ୍ଚ ସହସ୍ର ବଳାଙ୍କୁ ସେହି ଏକା ଯୋଧ
ମନୁନ କଲ ଯେସନେ ମନ୍ଦର ବାଉଧ ।
ସାତ୍ୟକିଂସାର ସେ ବ୍ୟୁତ୍ଥ ଭେଦ ନ ଜାଣଇ
ନରଦ୍ରୋଣ ରଥଗତ ପଥୁବେଶି ଯାଇ ।

ବେଶେ ମୁତ ପିଣ୍ଡମାନ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ଚର୍ଚ୍ଚି
କେତ ନଦୀ ଭିତରେ ରଥ ନିଏ ବାହୁ ।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦୃଶନ୍ତି ସୈନ୍ୟ ଏକରଥ ଗୁହଁ
ଏ କାହାର ରଥ ବୋଲି ହେଲେ କୁହାକୁହୁ ।
ଗୋଟିଏ ରଥ ଦେଖିଣ ବେଢ଼ିଲେକ ବଳ
ମାର ମାର ବୋଲି ହେଲ ଚର୍ଚ୍ଚି ମୁଖଗୋଳ ।
ଲକ୍ଷେସୁର କର ଆସି ବେଢ଼ିଲେକ ରଥୀ
ସେ ଯାହାର ଅନୁରୂପେ ନାଶର ବନ୍ଧନ୍ତି ।
ଆଧାନ ସନ୍ତାନ ସବେ କଲେ ନରନର
ଏତ ଏତ ହୋଇ ସବେ ମାରନ୍ତି ଅପାର ।
ଏକାକେ ସାତ୍ୟକ ଗାର କରଇ ସମର
ଯେସନେ ପିଛୁକୁ ଏକା ମନ୍ତ୍ରିଲ ମନ୍ଦର ।
ହସ୍ତର ବ୍ୟଗ୍ର କେ ତାର ଦେଖି ନ ପାରଇ
ନିର୍ଭୟେ ସାତ୍ୟକ ଶର ଅସଂଖ୍ୟ ଭରଇ ।
ନିତାଦ ବାଣ ପେଷନ୍ତେ ସୈନ୍ୟଅଙ୍ଗ ଫୁଟି
ଶଙ୍ଖରୁ ରକ୍ତ ବହଇ ଯେହ୍ନେ ଦ୍ରବ ବୃଷ୍ଟି ।
ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ସମ ସେହୁ ଅଟେ ମହାଯୋଧୀ
କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବୟାହୁ ତାର ବିଚକ୍ଷଣ ବୁଦ୍ଧି ।
ଏକାକେ ସବୁ ବଳଙ୍କୁ ବିମୁଖ କରଇ
କଲ ଭାଙ୍ଗନ୍ତେ ଦେଖିଲେ କୃପାବ୍ୟର୍ଥୀ ଚର୍ଚ୍ଚି ।
ପଶ୍ଚିମ କୋଶକୁ ନୃପ ସହସ୍ରାଞ୍ଚଳ ସୁଲେ
ପାଞ୍ଚସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ଥିଲେ ଆସି ସେ ବେଢ଼ିଲେ
ଶତ ଶତ ନାଶର ସେ ପୁଣଇ ଧନୁରେ ।
ଭରନ୍ତେ ସାତ୍ୟକ ଶର ପେଷିଲେ ସଭୁରେ ।
ବାଣ ପଡ଼ନ୍ତେ ଦେଖିଲେ ଦୁରୁ କୃପାବ୍ୟର୍ଥୀ
ତୋପରରେ ଭରଲେ ସେ ଶୁଭ୍ର ନାଶର ।
ସାତ୍ୟକ ଶରକୁ କାଟି ଅଭଲ ସେ ମାଡ଼
ସାରଥୀ ପରେ ପଡ଼ନ୍ତେ ସେହି ମୋହେ ପଡ଼ି ।
ମୋହେ ପଡ଼ନ୍ତେ ସାରଥୀ ସାତ୍ୟକ ନିର୍ଭୟେ
ମହାବଳେ ଗର୍ଜିଲ ସେ କାଳସର୍ପ ପ୍ରାୟେ ।
କୋପଭରେ ବଶବାଣ ବେଳ ଶଙ୍ଖଣ ମୁନା
ଭରନ୍ତେ ଭେଦଲ ସେହି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ସେହୁ ।
ଗୋଟିଏ ଶର ପଡ଼ଇ ତାହାଙ୍କ ନାଭିରେ
ଧନୁ ଗୁଡ଼ କୃପ ମୋହେ ପଡ଼ିଲେ ଭୂମିରେ ।
ଅନୁଷ୍ଠେ ରଥ ଚର୍ଚ୍ଚି ବାହୁଲେ ସେ ଦେଖେ
ଭେଦଣ ଶକଟବ୍ୟୁତ୍ଥ ପଶିଲେ ସରଗେ ।

ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ଆଉ ସରଳ ପଦାତି
 ସାତ୍ୟକ ଶରଣାତରେ ହୋଇଲେ ବିକୋତି
 ଯେତେବ ସରଳ ଅଟେ ତଳେ ଥିଲେ
 ସାତ୍ୟକକୁ ଦେଖି ଆସି ପଥ ନିବେଧିଲେ ।
 ପାଞ୍ଚସପ୍ତ ରଥୀ ସବେ ହୋଇ ଏକମୁଖ
 ଜଳଜଳା ଶୋକପ୍ରାପ୍ତ ବନ୍ଧୁ ଶର ଖଣ୍ଡଣ ।
 ବାହି ବାହି ଯେ ଯାହାର ଥିଲା ଖଣ୍ଡଣ ଶର
 ସାତ୍ୟକ ପରେ ସକଳେ କରିଲେ ପ୍ରହାର ।
 ଦେବତାଙ୍କୁ ଅଗୋଚର ସାତ୍ୟକ ମହିମା
 ଭୟେ ଅସ୍ତ୍ର ନ ଲଘନ୍ତି ତାହାଙ୍କର ସୀମା ।
 ଶସ୍ତ୍ରରେ ଶସ୍ତ୍ର ବାଜଣ ହୁଏ ପରିତାଳ
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଦେବ ଦଳକର ।
 କରୁଣ ଶରେ ଅନେକ ଯୋଦ୍ଧା ଶିର କାଟି
 ବେନଖଣ୍ଡ ହୋଇ ସବେ ପଡ଼ନ୍ତି ଯେ ଲେଟି ।
 ଭାରତ ଯୁଦ୍ଧେ ସାତ୍ୟକ ଅଟନ୍ତି ଶକତା
 କ୍ଷତ୍ରିବର ସୁନ୍ଦର ସେ ମହା ବଳବନ୍ତ ।
 ସୁଗାନ୍ତକ କାଳପ୍ରାପ୍ତ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସାମୁଜ
 ଦେଖି ରଣେ ଭଙ୍ଗିଦେଲେ ସବୁ ମହାବଳ ।
 ବିଶମ ସିଂହ ଯେସନେ ରଣରେ ଅଭଙ୍ଗ
 ଗଜ ସମାନ କଠିନ ସାତ୍ୟକର ଅଙ୍ଗ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ପଡ଼ି ତାହା ଅଙ୍ଗେ ହେଉଛନ୍ତି ଚୁର
 ନିର୍ଭୟେ ସେ ବସିଅଛନ୍ତି ରଥର ଉପର ।
 ଲକ୍ଷେକ ରଥୀ ଆବର ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ
 ତଳ ଅର୍ଦ୍ଧେ କୁରଙ୍ଗ ଦ୍ୱିଶୋଣୀ ପଦାତି ।
 ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ଘେନଣ ସୁରସେନ ଶୁଟ
 ସାତ୍ୟକ ସମ୍ମୁଖେ ମିଳି ଉଗାଳିଲେ ବାଟ ।
 ସୁତମୁନା ନାଗଚରୁ ଘେନ ପାଞ୍ଚଶତ
 ଛେଦିଲେ ସେ ମହାବଳେ ସାତ୍ୟକର ରଥ ।
 ସିଂହାଣ ବାଣ ଦେନଶ ସାତ୍ୟକ ପଞ୍ଚାଶ
 ଶଲ୍ୟଙ୍କର ଶରସବୁ କରିବେଲେ ଧ୍ୱଂସ ।
 କରିଲେ ଶଲ୍ୟ ଲଘବ ଅସ୍ତ୍ର ଦେବକର
 କହିତ ଶରେ ସାତ୍ୟକ ତା ଦେଲେ ନିକାରି ।
 ପୁଣି ସାତ୍ୟକ ମାରଣ ବଜ୍ରସମ ବାଣ
 ଶଲ୍ୟଙ୍କ ଗୁରି ଅଶ୍ୱର ଘେନିଲେ ପରାଣ ।
 ପୁନଶ୍ଚ ନିର୍ଦ୍ଦାତ ବାଣ ଗୋଟିଏ କରିଲେ
 ଶଲ୍ୟଙ୍କର ହସ୍ତସ୍ଥିତ ଧନୁକୁ ଛେଦିଲେ ।

ପାତ ଗଡ଼ରେ ଧାଇଁଲେ ଶସ୍ତ୍ରଗୁରୁ ଶଲ୍ୟ
 ଖଡ଼ଗପ୍ରଳା ଦେନଶ ଆବନି ଲେ ଗୋଳ ।
 ଅନୁଶାସ ମାର୍ଗରେ ସେ ବଳର କୃପାଣ
 ସାତ୍ୟକର ଗର୍ଦ୍ଧେରେ ପିଟିଲେ ବହନ ।
 ସତ କଞ୍ଚାଭଳ ରଥ ଚୋଡ଼ିଲା ଆଦାତ
 ସାତ୍ୟକ ପ୍ରାଣସା ବଳ ସତକୁ ବହତ ।
 ପ୍ରସ୍ତୁତ ଲାଲେ ଯେସନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ତେଜ
 ସାତ୍ୟକ କରିଲେ ପୁଣି ତେଜନ ନାଗର ।
 ସେ ଅସ୍ତ୍ରରେ ବଦଯୋଦ୍ଧା ପ୍ରସବୁକ ପାର
 ବିବସ୍ତ୍ର ହୋଇଣ ବହୁ ଯାଆନ୍ତି ପଳାଇ ।
 ଭୟ କରିଣ ସେଠାର ଯଦୁ ଗଲେ ଭ୍ରମ
 ମନ୍ତ୍ରଶାସ୍ତ୍ର ସାତ୍ୟକ ଯେ ଧାଏଁ ଗଲଗାଳି ।
 କାଳାନ୍ତରେ ତେଜ କରି ସାତ୍ୟକର ତେଜ
 ଭେଟିଲେ ସୈନ୍ୟ ପତଙ୍ଗ ହୁଅନ୍ତି ଚକ୍ରାନ୍ତ ।
 ତା ତେଜେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଧନୁ ଧରିଣ ନ ପାରି
 ରଣ ଛାଡ଼ି ସେହଠାରୁ ଗଲେ ଅପ୍ରସରି ।
 ରଥ ବାହି ଚଳିଯାଏ କ୍ଷତ୍ରିୟ ଉତ୍ତମ ।
 ପଦବ୍ୟୁତ ଉଗାଳିଲେ ସାର ଅଶ୍ୱଥାମା ।
 ଘୋର ସମର ଦେଖିଣ ମହାବଳେ ଉଠି
 ସେ ବ୍ୟୁତ କରରେ ରହି ଦୃଢ଼କରି ମୁଣ୍ଡି ।
 ଧାତକାରେ ଧନୁରେ ସେ ଚଢ଼ାଇଲେ ଗୁଣ
 ଏକାଳେ ସାତ୍ୟକ ଆସେ ରଥରେ ବସିଣ ।
 ଗୋଟିଏ ଯୋଦ୍ଧା ଦେଖିଣ ବିରୁଦ୍ଧର ଦ୍ରୋଣି
 ଆଉ ଏକ ପାର୍ଥ କାହୁଁ ଅଭଲ କି ପୁଣି ।
 ଏହା ବିରୁଦ୍ଧ ଦୁଇ ତା ସାରମୁଣ୍ଡି ଦେଖି
 ଅଜଗଦ ସମ ଧନୁ ଗୁଣେ ଶର ଯୋଡ଼ି ।
 ଲୁହା କଙ୍କପକ୍ଷ ଶର ସକ୍ଷି କୋବଣ୍ଡରେ
 ସାତ୍ୟକର ଉପରକୁ କରିଲେ ସଭରେ ।
 ହବ୍ୟଶର ପ୍ରହାରିଣ ଧାମର୍ଦ୍ଦ ସାତ୍ୟକ
 ରେ ରେ କୌରବ କୋଲଣ ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ ଭାଳି
 ବୋଲିଲେ ସବୁକୁ ଆଜି କରିବି ବିନାଶ
 ମୋ ଶର ଅନଳେ ତୁମ୍ଭେ ସବେ ଦେବ ଝାସ
 ଏହା କହି ପଞ୍ଚଦିଂଶ ବାଣ ପୁରାଇଣ
 ବିନିନ୍ଦେ ଦ୍ରୋଣି ପାଇଲେ ବହୁତ କଷଣ ।
 ଗୁରୁକ ନନ୍ଦନ ସେହି କଥା ଜଗଜ୍ଞେଠୀ
 ଗୁଣେ ବର୍ଣ୍ଣାଧାର ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ଶରବୃଷ୍ଟି ।

କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସାମୁଦ୍ର ଧାବୀ ନିର୍ଭୟ ତ ମତ
 ଅଶ୍ୱଥାମା ନାଗତକୁ ନାହିଁ ତାର ଶକ୍ତି ।
 ସାତ୍ୟକି ଅଶ୍ୱଥାମାକୁ ଯୁଦ୍ଧେ ନୋହେ ସରି
 କୃଷ୍ଣ ତେଜରୁ ସାତ୍ୟକି ଯାଏ ମାର ମାର ।
 ପଦ୍ମବ୍ୟୁତକୁ ଭେଦଣ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ
 ସୈନ୍ୟ ସହାର ପଶିଲେ କେଶର କ୍ୟୁହେଣ ।
 ତହିଁ ଅଶ୍ୱ ଗଜ ରଥ ସରନ୍ୟ ଚହଳ
 ମହାରଣ୍ୟ ପ୍ରାୟେ ଦିଶେ କରକ ବଳ ।
 ରଥମାନେ ଦଶନ୍ତ ସେ ଶାଳବୃଷ ପ୍ରାୟେ
 ମାତଙ୍ଗମାନେ ଦଶନ୍ତ ଗିରିବର ପ୍ରାୟେ ।
 ଏକଲକ୍ଷୀ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷୀ କେକିଝାଲ ଛତା
 ରୂପରେ ସକଳେ ଦଶୁଅଛନ୍ତି ଶୋଭିତା ।
 ଗଜ ଓଟ ଅଶ୍ୱ ଯେ ଶାଳିଳଜୀବ ପ୍ରାୟେ
 ତେସନକ ପଟାନ୍ତର କୁରୁପାଟ ହୁଏ ।
 ଏତେ ବଳକୁ ଘୋଷିଲ ଏକା ପାଲଗୁନ
 ଜାତ ହୋଇଛି କି ତହିଁ କାଳାନଳ ବହ୍ନି ।
 ପାର୍ଥ ଅନଳ ଶିଖାକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପବନ
 ବହିଣ କୌରବବଳ କରନ୍ତି ବହନ ।
 କପିକେତନ ଧ୍ୱଜରେ ଅଛି ହନୁମନ୍ତ
 ତା ଦୃଷ୍ଟିମାତ୍ରେ ଗଜାଶ୍ୱ ହେଉଛନ୍ତି ହତ ।
 ଦୁଃସହ ପ୍ରତଜ୍ଞା କରେ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ
 ନିର୍ଭୟ ଯୁଦ୍ଧ କରଇ ନ ଭେଶେ ଶରଣ ।
 ମହାବାତେ ବୃଷ୍ଣ ଯେହ୍ନେ ପଦ୍ମପଲ ଝଡ଼
 ତହୁଁ ପ ସରନ୍ୟମାନେ ଯାଉଛନ୍ତି ପଡ଼ି ।
 ପଡ଼ିବା ଯୋଦ୍ଧାକୁ ରକ୍ତକଳମରେ ଲେଟି
 ଭସ୍ମ ଭସ୍ମ ଯାଆନ୍ତି ଯେ ହୋଇ ଗୁଟିପିଟି ।
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ବହୁଅଛି ରୁପୁରର ନୟା
 ଯେଉଁପରି ଅକଳରୁ ଗଜା ଆସେ ଭେଦ ।
 ଗର୍ଭର ଜଳରେ ଶବ ଭସେ ମେଲା ମେଲା
 ଗଜ ଅଶ୍ୱାଦି ଭସନ୍ତି ଉଠେ ମଳମଳା ।
 ସେ ରକ୍ତନୟାକୁ ଭେଳା ଅଟେ ନନ୍ଦିଘୋଷ
 ଦେବରୁ ହୋଇ ବାହାନ୍ତି ନାବ ପାତବାସ ।
 ଶଙ୍ଖ ଶ୍ରେତ ଗୋକ୍ଷୀର ଯେ କାମପାଳ ହୁଏ
 ସେ ନୟାରେ ବହରନ୍ତି ହଂସପୁଅ ପ୍ରାୟ ।
 ଆହେ ବୁଧଜନେ ମୋର ନ ଘେନିବ ବୋଷ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଏକା ମୁହିଁ କରଇ ଅଭ୍ୟାସ ।

ସତ୍ୟବତ୍ସ ସୁତ ପରଶର ଯାର ପିତା
 ପରମାତ୍ମା ପୁରୁଷ ସେ ଯୋଗଧ୍ୟାନେ ଜିତା ।
 ମହାବ୍ରଜୟେ ରହନ୍ତି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଭବରେ
 ମହାଯୋଗେ ସାଧନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତ ବ୍ରଜାରେ ।
 ଅନନ୍ତ ଅବତାର ସେ ଯୋଗରେ ବେଶନ୍ତି
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭଗ୍ନ ପୁଣି ଭବଣ ଲେଖନ୍ତି ।
 ସଦ୍‌ଜନ ଚକ୍ରାମଣି ଦ୍ୱିଖକୃଷ୍ଣ ଯେହି
 ସେ ମୁନିଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନେ ମୁଁ ଭରତ ଲେଖଇ ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସେବଇ ମୁଁ ସେ ମୁନିଙ୍କ ପଦେ
 ଶୂଦ୍ରମୁନି ଲେଖେ ବେଶା ଶାରଳା ପ୍ରସାଦେ ।

ସାତ୍ୟକି ସହିତ ଭୂରଶ୍ରବାଙ୍କ
 ଯୁଦ୍ଧ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ଭୀମଙ୍କର
 ବ୍ୟୁତ୍ଥଭେଦ

ପୁଣି ଗଜା ପୁଞ୍ଜାକଳେ କହ ତପୋଧନ
 ପଦ୍ମବ୍ୟୁତ ଭେଦକରି ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ।
 କେଶରବ୍ୟୁତ ମଧ୍ୟରେ ଝିଆଇ ପଶିଲେ
 ତହିଁ ମଧ୍ୟେ ପଶିକରି କେଉଁ କୃତ୍ୟ କଲେ ।
 କହନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁନି ହୋଇ ସୁପ୍ରଧନ
 ଯାହା ପରୁରଲ ଗଜା ମନଦେଇ ଶୁଣ ।
 ଦ୍ରୋଣ ଯେଉଁ ପଦ୍ମବ୍ୟୁତ କରିଥିଲେ ତହିଁ
 ଶତକୋଟି ପାଖୁଡ଼ା ଯେ ତାହାର ଅଟଇ ।
 ପାଖୁଡ଼ାକେ ଅବୁ ବେଳ ଯୋଦ୍ଧା ରହିଛନ୍ତି
 ଅନୁକ୍ଷଣେ ଧନୁ ଧରି ନାଗତ ବିଜନ୍ତି ।
 କେହି ଦଶବଂଶ ମାରେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ପରେ
 ରୁରାଞ୍ଜ ବରଷନ୍ତି ଦିବ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର ଗାରେ ।
 କହନ୍ତେ ଭରତଯୁଦ୍ଧେ ଅସମ୍ଭବ କଥା
 ତାହା ଜଣିବାକୁ ଏକା ଅର୍ଜୁନ ଶକତା ।
 ଅସାର ଯୁଦ୍ଧ କରେ ସେ ସମରେ ନିର୍ଭୟ
 ପଦ୍ମପାଖୁଡ଼ାରେ ଛନ୍ତି ନବସସ୍ତ୍ର ଗୟ ।
 ଅସୀସସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ସଙ୍ଗେ ଛନ୍ତି ଏହାଙ୍କର
 ସର୍ବ ଅସ୍ତ୍ର ରହିଛନ୍ତି କର୍ଣ୍ଣ ମହାବୀର ।
 ଏ ମସ୍ତକେ ଶୁଭେ ଯାର ନାମ ମହାବାନ
 କୁଣ୍ଡଳ ମାଗିଲେ ତାକୁ ବାନ ସସ୍ତ୍ରଯୋନ ।
 ଲଲଟେ ମୁକୁଟ ଶୋହେ ଶତସୂର୍ଯ୍ୟ ଜ୍ୟୋତି
 ଯାର ଭୂଜେ ଶୋଭିପାଏ ବଜ୍ରର ଶକତି ।

ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ଶୁକ୍ରପୁରୁ ପୁରୁଷ ଅର୍ଜୁନ
 ଏ ଦ୍ଵାର ଆକୋର ଅଛି ବାରବର କର୍ଣ୍ଣ ।
 ଦୁଃସବ ପ୍ରତିଜ୍ଞ କରି ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଆକୋର
 ମହାହୋଧେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଅଛୁ ଆଗସର ।
 ଶୁକ୍ରପୁ ଡାବେ ପ୍ରଣମି କହେ ଫାଲଗୁନ
 ଭେଦବା କପରି ଅଛି ବେଳ ଗଣ୍ଡ ଚନ୍ଦ୍ର ।
 ଆହେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ବାହୁ ସମ୍ଭାଳ ରଥକୁ
 ଅତି ନିମିଷକେ ମୁହିଁ ଜଣିବି କର୍ଣ୍ଣକୁ ।
 ବଜ୍ରସମ ବାଣ ତହୁଁ ସହୋଧେ ମାଇଲେ
 ତାର ଆବାଚେ ବହୁତ ସୈନ୍ୟ ଭ୍ରମାଇଲେ ।
 ହାକୋଡ଼ା ଶର ମାରନ୍ତେ ପଡ଼ିଲେକ ଲେଟି
 ସେନା ଟୋପରେ ଭେଦଣ ରକ୍ତନୟା ଉଠି ।
 ରଣେ ଅଗଜତ ଯହୁଁ ହୋଇଲେ ସରନ
 କର୍ଣ୍ଣ ଓଗାଳିଲେ ଆସି ସମୁଦାୟା ବେଳ ।
 ଗିରି ସଦୃଶ ଦଶନ୍ତ ସେହୁ ସମ୍ବରଥୀ
 ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ମେରୁମୟ କର୍ଣ୍ଣ ସେନାପତି ।
 ବିଶାଖତେ ବାଣ କର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣେ ବସାଇଣ
 ବିନ୍ଦୁଲକ ପାର୍ଥ ପରେ ଅନଳ ସମାନ ।
 ଆସନ୍ତୁ ସେ ଶରତପୁ ଆକାଶରୁ ଗର୍ଜି
 ପ୍ରବଳ ବତାସେ ଯେହ୍ନେ ତରୁପଡ଼େ ଶୁକ୍ଳ ।
 ପ୍ରଳୟ ମେଘ ଯେପରି କରଇ ଶବଦ
 ଶୁଣିକରି ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ହୋଇଲେ ପ୍ରବଧ ।
 ତାହା ଦେଖି ପରଜୁନ ମହାହୋଧ କଲ
 ପ୍ରତିବାଣେ କର୍ଣ୍ଣ ଶସ୍ତ୍ର ସକଳ ଛେଦିଲ ।
 ଏ ସମୟେ ଆସି ଏଇ ମହାତେଜସ୍ଵି
 ଅଭିଭୂତ ରଣକ୍ଷେତ୍ରରେ ଗଲ ଯେ ବିଲସି ।
 ସେ ତେଜେ ପାଣ୍ଡବ ବଳ ହୋଇ ଉତ୍ତେଜିତ
 କୌରବଙ୍କ ସହ କଲେ ସମର ଅଭିଭୂତ ।
 ପୁଣି ପ୍ରହବାଣ ତହୁଁ ଅର୍ଜୁନ ମାଇଲ
 ବିଶାଖତ ବାଣେ କର୍ଣ୍ଣ ତାହା ନିବାରିଲ ।
 କାରୁଣୀ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ପୁଣି ବିନ୍ଦୁଲେ କରୁଥା
 ବହୁ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ଧନୁ ପକାଇଲେ କାଟି ।
 ମୋହନ ଶରକୁ ପୁଣି ବିନ୍ଦୁଲେ ଅର୍ଜୁନ
 ଶମନ ପ୍ରାୟେ ହରିଲ ସେ ସବୁଙ୍କ ପ୍ରାଣ ।
 ସମରେ ସରନମାନେ ହେଲେ ଅସାଧୁମ
 ଶସ୍ତ୍ର ଧରିବାକୁ କେହି ନୋହିଲେକ ସମ ।

ଚେତନା ହଜାଇ ସବେ ଆକୋରଲେ ଧବ
 ସବୁକରି ଶରୀରରୁ ବହେ ରକ୍ତଧାର ।
 ରୁଧିରରେ ସବୁକର ବେଦ ଜରଜର
 ନାଚନ୍ତୁ ତହିଁ କବର ଖେତର ଭୂତର ।
 ପଡ଼ିଲେ ସକଳ ଯୋଦ୍ଧା କେହି ନାହିଁ ସଖା
 ରଣଭଙ୍ଗେ ମାତିଛନ୍ତି କର୍ଣ୍ଣପାର ଏକା ।
 ନିରାଶରେ ଧନୁ ଧରି ରାଧାଙ୍କର ସୁତ
 ଶରକୃଷ୍ଣ କରେ ଯହିଁ ଅଛନ୍ତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ।
 ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମାବଳୀ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ପ୍ରେଷିଲେ
 ଏକଇ ନାଶରେ ପାର୍ଥ ସବୁ ନିବାରିଲେ ।
 ପୁଣି ସହସ୍ପେକ ବାଣ ବିନ୍ଦୁଲ ସାଧେୟ
 ସେ ଶରରେ ପରାଭବ ପାଇ ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ନିବାସ ବାଣ ଯୋଗି ପ୍ରୁତବ୍ୟନ୍ତେ ପାର୍ଥ
 ସେ ଅସ୍ତ୍ର ପଡ଼ିଲ ଯାଇ ସାଧେୟର ରଥ ।
 ହାକୋଡ଼ାନ୍ତେ ସେହି ଅସ୍ତ୍ର ରଥ ଗଲ ଛଳି
 ବିରଥୀ ହୋଇଣ କର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତରଣ ମଣ୍ଡି ।
 ଅନ୍ୟ ରଥ ବେଗେ ଆଣି ଦେଲକ ସାରଥୀ
 ଧାତିକାରେ ତହିଁ ବିଜେ କଲେ କର୍ଣ୍ଣରଥୀ ।
 ତେଣେ ଅଶ୍ଵଥାମା ସଙ୍ଗେ ସାତ୍ୟକିର ଯୁଦ୍ଧେ
 ଅସଂଖ୍ୟ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ରଣକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟେ ।
 କାରୁଣୀ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ଧରି ଦ୍ରୋଣ ବ୍ୟକ୍ତେ ପ୍ରେଷି
 କୁପାଣ ଶର ସାତ୍ୟକି ତା ଦେଲ ବିନାଶି ।
 କୁହକ ଅସ୍ତ୍ର ବିନ୍ଦୁଲେ ସାରବର ଦ୍ରୋଣି
 ହବାତେଜ ନାଶକରି ଘୋଟିଲ ରଜନୀ ।
 ସାତ୍ୟକି ବିନ୍ଦୁରେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଦେଖି
 ପଦୁବ୍ୟୁହେ ପଶିଲ ଯେ ସମର ଉପେକ୍ଷି ।
 କୁହକ ପଟିଆଆନ୍ତେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ବଳା
 ସାତ୍ୟକିକୁ ନ ଦେଖି ସେ ଘଲେ କାହିଁଗଲ ।
 ପଦୁବ୍ୟୁହ ମଧ୍ୟ ଯେତେ ଯୋଦ୍ଧା ରହିଥିଲେ
 ସାତ୍ୟକିକୁ ଦେଖଣ ସେ ଆଗେ ଉଗାଳିଲେ
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସମାନ ସେହୁ ଅଟ ଧନୁରର
 ବଳ ସେ ଧେଉଁ ନାସତ ତାହା ଅନବାର ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ଯୋଦ୍ଧା ତା ଶର ପଡ଼ିଲେ ସମରେ
 ବାତେ ରହାତରୁ ପ୍ରାୟ ଲେଟନ୍ତି ମଣ୍ଡରେ ।
 ବହୁ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ସାତ୍ୟକି ଯାଆନ୍ତେ ବନାଶି
 ରଥ ବସ ଭୂବସାଧା ଓଗାଳିଲେ ଆସି ।

ଶାନ୍ତନୁଙ୍କ ଘର ସେହି ଅଟେ ମହାରଥୀ
ପାଣ୍ଡବ କୌରବଙ୍କର ଅଜା ସେ ଅଟନ୍ତି ।
ଧାର୍ମିକ ଭୂରାଣ୍ଡବା ସେ ସାତ୍ୟକିକୁ ଦେଖି
ବନ୍ଧୁଲ ଶରଣ ନାଶ୍ଚର ଉପୋଧ ଉପେକ୍ଷ ।
କରୁଣା ନାଶ୍ଚର ଯୋଗ ବନ୍ଧୁଲେ ସଭର
ସାତ୍ୟକ ତା ନବାରିଲ କରି ପ୍ରତିଶର ।
ପୁଣି ପୁଣି ଭୂରାଣ୍ଡବା ଶର ବନ୍ଧେ ଗଗେ
ପ୍ରତି ଅସ୍ତରେ ସାତ୍ୟକ ନବାରିଲ ଦେଗେ ।
କେହି କାହାକୁ ସମରେ ବୁଝନ୍ତି ସେ ସାନ
ଅସ୍ତେ ଅସ୍ତ ପରିଚାଳ କରନ୍ତି ସମାନ ।
ବନ୍ତ ମୁଦୁଗର ଧରି ଭୂରାଣ୍ଡବା ଗାର
ସାତ୍ୟକର ରଥେ ନେଇ ପିଟିଲେ ସଭର ।
ମୁଦୁଗରର ଆଗାତେ ରଥ ହେଲ ଗୁଣ୍ଡା
ପାବନତରେ ଧାମର୍ଦ୍ଦ ଯଦୁଗର ଶର ।
ଏକହସ୍ତରେ ଗୁରୁଜ ଏକହସ୍ତେ ଯାଠି
ଭୂରାଣ୍ଡବା ପାଶେ ଗଲ ପଛକୁ ନ ହଟି ।
କରେ ଗୁରୁଜ ବୁଲଇ ପବନ ବେଗରେ
ଆକାଶ ପ୍ରହାରେ ଭୂରାଣ୍ଡବାର ରଥରେ ।
ସେସନେ ନିର୍ଦ୍ଦାତ ଆସି ପଡ଼ଇ ପଦ୍ମତେ
ତେସନେ ଶର ଶୁଭିଲ ଶସ୍ତ୍ର ସେ ପଡ଼ନ୍ତେ ।
ମହା ଅନଳ ଜଣିଣ ଉଠିଲ ଝଟତି
ସୁମର ବସ୍ତ୍ର ଥିଲ ସେ ଜଳିଲକ ଧାତି ।
ଭୂରାଣ୍ଡବାଙ୍କର ରଥ ହେତୁ ରସୁମୟ
ରଥୁ ବୁଦ୍ଧ ପଡ଼ିଲେ ସେ ମନେ କରି ଭୟ ।
ସମରେ ବନ୍ଧେଥା ହୋଇ ସେହି ବେନରଥୀ
ସେସନେ କେକୁ ମଙ୍ଗଳ ସେରୁପେ ଦିଶନ୍ତି ।
ଦେଗେ ଗୋଡ଼ାର ସାତ୍ୟକ ପିଟିଲେ ଗୁରୁଜ
ସମ୍ଭାଳିଲେ ପରିବେ ତା ଶାନ୍ତନୁ ସାଧୁଜ ।
ପରିବେ ଗୁରୁଜ ବାଜି ଉଠିଲ ଅନଳ
ନିଶାକର ପରି ହେଲ ଦିଶିଲ ଉଡ଼ିଲ ।
ପୁଣି ସାତ୍ୟକ ଧରିଣ ନବନିଶି ଯାଠି
ରେ ରେ କାର କରିଣ ସେ ଆକର୍ଷଣ ଉଠି ।
ଦେଖିକରି ଭୂରାଣ୍ଡବା ଧରି ବନ୍ତ ଲୁଚି
ପିଟାପିଟି ହେଲେ ବେନ ଅସ୍ତ ହେଲ ହତ ।
ପାବନତ କରି ପୁଣି ବସୁଦେବ ବଳା
ଶୁଭୁଲେ ଧଇଲେ ଏକ ଖଡ଼ଗର ଫଳା ।

ଭୂରାଣ୍ଡବା ଏକ କରେ ଘେନିଲେ ଆଡ଼ଶ
ଏକ ହସ୍ତରେ ଧାରଣ କରିଲେ କୃପାଣ ।
ଅନୁଷ୍ଠାନ ମାର୍ଗକୁ ସେ ବୁଲଇଣ ଖଣ୍ଡା
ଭୂରାଣ୍ଡବାକୁ ପିଟିଲେ ଯଦୁଗର ଶର ।
ଭୂରାଣ୍ଡବାଙ୍କ ଜାନୁରେ ସେହି ଖଣ୍ଡା ପଡ଼ି
ତଳେ ପଡ଼ିଗଲ ଖସି ହସ୍ତ ଗଲ ଗୁଡ଼ି ।
ଅସ୍ତ ଖସନ୍ତେ ସାତ୍ୟକ ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହେଲେ
ଧାର୍ମିକ ଭୂରାଣ୍ଡବା ତା ପାଶେ ହୋଇଲେ ।
ମନ୍ତ୍ର କେଶରୀ ସମ ଗର୍ଜି ମହାବଳ
ଆକର୍ଷଣ ଧଇଲେ ସେ ସାତ୍ୟକର ବାଳ ।
ବାମେ କେଶ ବନ୍ଧେ ଚକ୍ର ଧରି ଶିର ଝୁଣି
ବୋଲେ ରେ ପାଣ୍ଡବା ତୋତେ ଯମ ତାଳିଣି
ଏ କୁରୁସାଗର ବୋଲି ବୁଦ୍ଧ କି ନ ଜାଣୁ
ପ୍ରଭୁ ସେବକକୁ ବୁଦ୍ଧ ଏକା ପ୍ରାୟେ ମଣୁ ।
ସୁମର ଆରେ ପାଣ୍ଡବା ତୋର ମାତା ପିତା ।
ସୁମରରେ ମୂର୍ଖମତ ତୋ ଇଷ୍ଟବେଦତା ।
ସୁମର ବୋଲି ତାହାର କେଶ ବ୍ୟକ୍ତ ଟାଣି
ଉଡ଼େ ତାକର ସାତ୍ୟକ ରଖ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି ।
ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବ ମୁଖରେ ସାତ୍ୟକ ବେଲ ଯଦୁ ତାକ
କପିବେଦନେ ଶୁଭିଲ ତାହାର ସେ ବାକ୍ୟ ।
ଧନରେ ଥାଇ ବୋଇଲ ପବନନନ୍ଦନ
ରଣେ ବିରଥ ହୋଇ କେ ସୁରେ ଜନାର୍ଦ୍ଦନ ।
ଅତି ଉଚ୍ଚରେ ସାତ୍ୟକ ଗୁଡ଼ି ଥାଇ ତାକ
ଶରଣ ପଞ୍ଜର ଆହେ ପାର୍ଥ ମୋତେ ରଖ ।
ସ୍ତ୍ରୀ ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ସଦ୍ୟସାତ
ରଥ ପଛେ ରହି ପାର୍ଥ ବୋଲି କେ ତାକୁଡ଼ି ।
ଜନେ ପୁଣି ତାକ ଶୁଣି ଗାର ପାଲଗୁନ
ଗାଣ୍ଡୀବେ ଯୋଗିଲେ ଶରଣମୁନା ଶରବେଳ ।
କେ କାହାକୁ ସରାଇବ ବେଉଅଛି ଦୁରେ
କୁ ତାହାର ଭୁଜ କାଟିପକା ସେହିଠାରେ ।
କଣ୍ଠୀ ଲେଙ୍କକୁ ତୁ ରସାକର ଏହିକ୍ଷଣି
ପ୍ରହାର କରେ ଯେ ତାର ଭୁଜ ପକା ହାଣି ।
ତଥାରି ଏମନ୍ତ ପାର୍ଥ ପେଶିଲେ ନାଶ୍ଚର
ଧାତକାରେ ଛେଦଲ ତା ଭୂରାଣ୍ଡବା ଭୁଜ ।
ଭୁରର ହୁଣ୍ଡୁଲ ଛୁଡ଼ି ଭୂମିରେ ପଡ଼ନ୍ତେ
ସାତ୍ୟକର କେଶ ଧରିଥିଲ ବାମହସ୍ତ ।

ତା ବାମ ହସ୍ତରୁ ବାଳ ଛଡ଼ାଇ ପକାଇ
 ଭୂରଶ୍ରବାଙ୍କ ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତ ଖଣ୍ଡା ନେଇ ।
 ନିଜ ଦକ୍ଷକରେ ଧରି ଉଠାଇ ସେକ୍ଷଣି
 ଭୂରଶ୍ରବାଙ୍କର ବେକ ପକାଇଲ ହାଣି ।
 କନ୍ଧରୁ ତାହାର ମୁଣ୍ଡ ପଡ଼ିଲକ ଛୁଡ଼ି
 ରହିଲ ତା କଳେବର ରକତରେ ଚୁଡ଼ି ।
 ତହୁଁ ସାତ୍ୟକି ଧାଇଁଲ ସିଂହଗତି ଜଣି
 କେଶର ବ୍ୟୁତ ମଧ୍ୟରେ ଭେଟେ ତହପାଣି ।
 ଶୁକ୍ରଷ୍ଠ ସନ୍ତୋଷ ହେଲେ ସାତ୍ୟକିକ ବେଶି
 ବୋଇଲେ ଏକା ଅଇଲ ଠାକୁରେ ଉପେକ୍ଷି ।
 ପ୍ରଣାମ କରି ସାତ୍ୟକି କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପଦେ
 ବୋଲେ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦୟାୟୁ ବହୁ ଶଙ୍ଖ ଶବ୍ଦେ ।
 ନ ଶୁଣନ୍ତେ ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖର ଶବ୍ଦକ
 ଧର୍ମଙ୍କ ନନ୍ଦନ ତେଣୁ ହୋଇଣ ବିସାଦ ।
 ମୋତେ ଆଜ୍ଞା କରଲେ ସେ ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ ଘର
 କି ଅବା ମୋର ଅର୍ଜୁନ ଜୀବନେ କି ନାହିଁ ।
 ଯାଅ କୁ ସାତ୍ୟକି ବେଗେ ଭେଟ ପାଲଗୁଳ
 ଶୁଭେଶ ବାରତା ବାବୁ ହସି ବେଗେ ଆଣି ।
 ତେଣୁ ମୁଁ ଗମନ କରି ଏକ ରଥପରେ
 ଅନେକ ନିବେଦ୍ୟ ମୋତେ ପଡ଼ିଲ ଦାଟରେ ।
 ଶୁକ୍ରଷ୍ଠ ବୋଇଲେ ସଙ୍ଗେ ନ ଆଣିଣ ସଖା
 ଦ୍ରୋଣ ଦ୍ରୋଣିକ ଜଣିଲୁ କପର କୁ ଏକା ।
 ସାତ୍ୟକି ବୋଇଲ ଦେବ କୁନ୍ଦର ପ୍ରସାଦେ
 ଦ୍ରୋଣ ଦ୍ରୋଣିକ ଜଣିଲ ମୁହିଁ ଅସ୍ତ୍ରମାଦେ ।
 ଶଲ୍ୟ କୃପ ଆରୁର୍ଯ୍ୟାହିଁ ଜଣିଲ ସବୁକୁ
 ଆସନ୍ତେ ମୁଁ ଭୂରଶ୍ରବା ବେଉଥିଲ ଶାନ୍ତି ।
 କେଶ ଧରି ହାଣିବାକୁ ଧଇଲ ଶତ୍ରୁଗେ
 କୁନ୍ଦର ନାମ ଧରିଣ ତାକଲଇଁ ବେଗେ ।
 ଅବଶୁତେ ଏକଶର ଅଇଲ ବେଗରେ
 ଭୂରଶ୍ରବା ଭୁଜି କାଟି ପିଙ୍ଗିଲ ଭୂମିରେ ।
 ହସ୍ତ ଯାନ୍ତେ ତା ଶତ୍ରୁଗେ କାଟିଲ ତା ଶିର
 ପ୍ରାଣ ତେଜ ପଡ଼ିଲ ସେ ବୃକ୍ଷ ମହାଗର ।
 ସାତ୍ୟକି ମୁଖରୁ ଶୁଣି କଥା ଅମଙ୍ଗଳ
 ପାର୍ଥ ବେନି ନେହୁ ବହୁପଡ଼େ ପଶୁଜଳ ।
 ଶୁକ୍ରଷ୍ଠ ବୋଇଲେ କୁହ ଶୁଣ ଅରଜୁନ
 କେବଣ କାରଣେ କାନ୍ଦୁ ବକଳ ତୋ ମନ ।

ପାର୍ଥ ବୋଇଲେ ହେ ଦେବ କୁରୁବଳାୟୁତ
 ପ୍ରପିତାମହ ଆତ୍ମର ଅଟେ ମାନ୍ୟଯୁକ୍ତ ।
 କି କାରଣେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଆରମ୍ଭିଲେ ଯୁଦ୍ଧ
 ଅଧର୍ମେ ପ୍ରପିତାମହ ଆତ୍ମେ କଲୁ ବଧ ।
 ଏମନ୍ତ କହ କାନ୍ଦନ୍ତେ ଦୁଃଖେ ସଦ୍ୟସାଚୀ
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଏହି ଚିନ୍ତା ନୁହେଁ କିଛି ।
 ତୁଷ୍ଟୟ ପ୍ରହର ଆସି ହୋଇଲଣି ଦନ
 କଳନା ନୋହିଲ କେତେ ଛନ୍ଦ କୁରୁସୈନ୍ୟ
 ଯଦ୍ୟପି ଜୟକୁସେ ନ ପାଇଁ ଲେଉଟି ଆତ୍ମେ
 ଆସେ ନାଶପିବୁ ଲେଉଟୁ କି ବର କୁଟୁମ୍ବେ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଶୋକ ନିବାର ଦେବ ନାରାୟଣ
 ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖଶବ୍ଦ କଲେ ଘନ ଘନ ।
 ସେହି ଶଙ୍ଖ ଶବ୍ଦ ଗୋଟି ଗଲ ଧାତକାରେ
 ଜୟବାଣୀ ସମ୍ଭାରଲ ଯୁଧିଷ୍ଠି କର୍ଣ୍ଣରେ ।
 ସେହି ଜୟ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଦେବ ଧର୍ମସୟ
 ପାର୍ଥ ଯୁଦ୍ଧକରେ ଶବ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ହୃଦୟ ।
 ମାର ମାର ବୋଲି ଶବ୍ଦ କରେ ଶଙ୍ଖବର
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ହୃଦ ବକଳ ହୋଇଲ ଅନ୍ତର ।
 ଏହା ଶୁଣଣ ସାନନ୍ଦ ହେଲେ ଶୁରଜଣ
 ଧନ୍ୟ ଧନଞ୍ଜୟ ବୋଲି ଘଣ୍ଟିଲେ ବଚନ ।
 ପାର୍ଥ ଏକଥୁଲ ଯହୁଁ ବେନିରଥୀ ହେଲେ
 ପଦ୍ମବେଳେ ବ୍ୟୁତରେ ଅସାଇ ପଶିଲେ ।
 ବଡ଼ିଲ ସମର ବେଳୁବେଳି ମହାବୋର
 ଶର ଆତଯାତ କଲେ ଦୁଃଖ ଅନିକାର ।
 ବେଶୁବ ଅସୁରୁ ପାର୍ଥ ଶୁଭବ୍ୟକ୍ତେ ଟାଣି
 କର୍ଣ୍ଣ ରଥୀ ସାରଥିକ ପକାଇଲେ ହାଣି ।
 ଯୁଦ୍ଧଘନ ହୋଇ କର୍ଣ୍ଣ କରେ ଶରବୃଷ୍ଟି
 ତସୁବନ କରେ ତହୁଁ ଅଗ୍ନିକଣା ଉଠି ।
 ଶରଞ୍ଜର ପିଦାଗତି ବିଦ୍ୟୁତେଜ ଜଣି
 କଳଡ଼ା ମାସରେ ଯେହ୍ନେ ବରଷଇ ପାଣି ।
 ଶୁକରେ କର୍ଣ୍ଣର ପଞ୍ଚସ୍ରସ୍ତ ବଳ ଧନୁ
 ସହସ୍ର ଶର ବନ୍ଧିଲ ଗନ୍ଧର୍ବର ସୁରୁ ।
 ଗୁପ୍ତ ନାଶତ ବନ୍ଧିଲେ ଶର ଧନଞ୍ଜୟେ
 ଶସେୟ ମୋହ ହୋଇଲ ସେ ଅସୁର ଘାଏ ।
 ବିକ୍ରନ୍ତେ ନାଶତ ପାର୍ଥ ଲେଟନ୍ତ ସରନ୍ୟ
 କଟାନ୍ତ ପୁଟନ୍ତ ବାଣେ ପାଆନ୍ତ କଷଣ ।

ରଥୀ ଗଜ ପଦାତପ ହୋଇ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ
 ନାଚନ୍ତି କବର ସମ ଛୁଡ଼ନ୍ତି ମୁଣ୍ଡ ।
 ଆଦେ ବୃଧଜନେ ଏହି ଅସଂଖ୍ୟ ସମର
 ଅକରଇ ଲେଖିବାକୁ ଶକ୍ତି ଅଛି କାର ।
 ଶିରିଜା ପସରା ହୋଇ ତାଳ୍ୟ ଦ୍ୟୁତି ତହିଁ
 ତେଣୁ ମୁଁ ପରଯୋଡ଼ଣ ଭରତ ଲେଖିବି ।
 ସମର କରନ୍ତେ ଦେଲ ଚୌବନ୍ଦ ଦେଲ
 କେଶରବ୍ୟାଦେ ଲଗିଛି ସମର ପ୍ରବଳ ।
 ଏଣେ ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଶୁକଚକ୍ର ଚାପି
 ଚଉକ ବଡ଼ ଦେଲତ ହୋଇଲଣି ଆସି ।
 ଶ୍ରାମକୁ ଡାକ ପାଶକୁ ବୋଲନ୍ତି ଏ ଗିର
 ଚୌବନ୍ଦ ଦେଲ ଆସି ଦେଲେ ଦମକର ।
 ଅର୍ଜୁନ ବାରତା ମୁଁ ନ ପାଇଲି ଭଲେ
 ପାର୍ଥ ନାଶପିବ ଜୟଦ୍ରୁପେ ନ ମାଲଲେ ।
 ପ୍ରତଜ୍ଞା ସାଧକ ସେହି ଅଟେ ଜଗଜ୍ଜୈତି
 ନ ମାଲଲେ ଆବର କି ଆସିବ ଲେଉଟି ।
 ସାଧ କୁହ ବୃକୋଚକ ଯହିଁ ଅଛି ପାର୍ଥ
 ତା ଶୁଭ ବାରତା ଆଣି ଶୁଣାଅ ଭବିତ ।
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଗୁମ୍ଫାରେ କୁହ କହିବୁ ମୋ କଥା
 ଅଧର୍ମ ଯୁଦ୍ଧ କରିଣ ମାରୁ ସେ ସଦୃଶ ।
 ବଡ଼ ଅଧର୍ମୀ ଚୌବନ୍ଦେ ନ କରୁ ଉପ୍ରୋଧ
 ଆପଣା ନିଧନେ ଧର୍ମେ ନ ବଳାଅ ସଧ ।
 ଶତ ନିକାରଣେ ପାର୍ଥ କରୁ ଯେ ସଂଗ୍ରାମ
 ଜୟଦ୍ରୁପେ ବଧ ପରେ ପାକୁ ସଦୃଶ ।
 ହବସରେ ମାରୁ ଅବା ରଜନରେ ମାରୁ
 ସମରରେ ପାର୍ଥ ଟିକେ ହେଲା ଯେ ନ କରୁ
 ଏହିପରି କହନ୍ତି ଧର୍ମ ଯୁଧିଷ୍ଠିର
 ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ତହୁଁ ଗଲେ ବୃକୋଚର ।
 ଜୟସେନ ଲେହରଥ ସାଜବେଲ ଆଣି
 ବହୁବହୁ ମଣିରେ ସେ ହୋଇଛି ମଣ୍ଡଳି ।
 ରଥ ପତାକାରେ ବହୁମୁକ୍ତା ଅଛି ଖଞ୍ଜି
 ଯେହ୍ନେ ଅରୁଣ ଆଦିତ୍ୟ ରଥ ଯାଏ ସାଜ ।
 ବାଛି କୃଷ୍ଣକର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣି ଆଶୁକୁ ଯୋଡ଼ିଲ
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କୁ ସୁମର ଶ୍ରାମ ରଣେ ବଳେ କଲ ।
 ଜୟସେନ ରଥ ବାହୁନ ଏ ଶୂନ୍ୟପଥେ
 ପ୍ରବନ ଦେଗରେ ଅଣ୍ଟେ ଗୁଲୁ ଉଠିବେ ।

କରବକ ଥାଟ ମଧ୍ୟେ ଦେଲ ରହୁବର
 ମିଳିଲ ମାରୁତ ବୃଦ୍ଧ ପ୍ରଥମ ଦୁଆର ।
 ଭଦ୍ରୋଜ୍ଞ ନନ୍ଦନ ସେହିଦ୍ଵାରେ ଥିଲେ
 ଶ୍ରାମ ଆସିବା ଦେଖିଣ ଆଗେ ଉପାଳିଲେ ।
 ପଞ୍ଚବଣ ନାଗର ସେ ବସାଇ ଧନୁରେ
 ଆକର୍ଷି ବନ୍ଧଲେ ଦେଶେ ଶ୍ରାମକ ଉପରେ ।
 ଶର ଆସିବାର ଦୁରୁ ଦେଖିଣ ମାରୁତ
 ଲେହବନ୍ଧୁ ଧନୁ ଧରି ଶର ବଳେ ଧାଡ଼ି ।
 ପରିବ ନାଗର ପୁଣି ପାବନ ବନ୍ଧଲେ
 ଦ୍ରୋଣ ହବ୍ୟସସ୍ତ୍ର ପେଷି ତାହା ନିକାରିଲେ ।
 ତା ପ୍ରତଶର ନ ଜାଣେ ସାର ଶ୍ରାମସେନ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶସ୍ତ୍ର ଶ୍ରାମ ବାଣ ଦେଲ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ମହୋତ୍ତୋଷେ ସେ ବରଣସାର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ନାତି
 ଦେଶକରେ ଗବା ବେନ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଚଢ଼ିତ ।
 ବୁଲଇ ସେ କାଳବର ଗବା ଶ୍ରାମସେନ
 ସଦୃଶବରଣେ କବା ଆସୁଛି ଶ୍ରାମନ ।
 ଗେରେକାର ଶରକରି ଶ୍ରାମସେନ ଉଠି
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ରଥେ ନେଇ ଗବାବର ପିଟି ।
 ଗିରିବର ଛାଙ୍କିବାକୁ ସମର୍ଥ ଯେ ଶ୍ରାମା
 ଗବାପତି ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ରଥ ଦେଲ ଚୁନା ।
 ଦୁନଃସୁନଃ ଗବା ତୋଳି ପିଟେ ସାରଶ୍ରାମ
 ତା ଦେଖି ଦୁଃସ୍ତଲେ ଦ୍ରୋଣ ଦେଖି ତା ସଂଗ୍ରାମ
 ଦ୍ରୋଣକୁଲେ ଥିଲେ ପାଞ୍ଚ ଅଭିବ୍ରତ ରଥୀ
 ଗୋଡ଼ାଇ ପିଟିଲ ଶ୍ରାମ କରି ପାବଗତି ।
 ବାସଭଗ୍ନ ପକ୍ଷୀ ଯେହ୍ନେ ପଳାବନ୍ତ ଡରେ
 ଭୟେ ଯୋଦ୍ଧାଏ ପଳାନ୍ତି ସେହି ପରକାରେ
 ମୁକୁଳା ଶଶ୍ଵ ସେସନେ ଧାଏଁ ଗଲଗଲ
 ଗବା ପ୍ରହାରେ ଅନେକ ରଥ ଗଲ ଭଜି ।
 ଏହିପରି ବହୁସୈନ୍ୟ କରିଣ ନିଧନ
 ଦ୍ଵିଶ୍ଵାସୁ ଦ୍ଵାରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଶ୍ରାମସେନ ।
 ସେ ଦ୍ଵାରକୁ ଜଗିଅଛି ସାର ଦୁଃଶାସନ
 ତାର ସଙ୍ଗେ ଛନ୍ତି ତଳମରୁ ତ ସରନ୍ୟ ।
 ବୃକୋଚର ରଥଧ୍ଵଜ ପତାକାକୁ ଦେଖି
 ଦୁଃଶାସନ ଆଡ଼ଦେଲ ସେ ଦ୍ଵାର ଉପେକ୍ଷି ।
 ସୈନ୍ୟବଳ ପଳାଇଲେ ଏଣେତେଣେହୋଇ
 ଭିତରେ ପଶିଲେ ଶ୍ରାମ ରଥକୁ ଚଳାଇ ।

ପ୍ରଗଳ୍ଭ ପଲରେ ଯେହ୍ନେ ପଶେ ମହାବ୍ୟାଧି
 ସେପରି ଯାଆନ୍ତି ଶ୍ଵାମ ରଥ ବାହୁ ଶୀଘ୍ର ।
 ସୈନ୍ୟ ପଳାଇବା ଦେଖି କୃପ ଆଉ ଶଲ୍ୟ
 ହସ୍ତୀ ଚଢ଼ି ଓଷାଳିଲେ ଏହି ବେଳ ମଞ୍ଜୁ ।
 ମହାବଳ ଚଳାଇଣ ଉଠେ ବେଳ ଧାପେ
 ପୃଥ୍ଵୀ ବଲବଳ ହେଲ ଶ୍ଵାମସେନ କୋପେ ।
 ମହାବଳ ଦେଖି ଯଥା ସିଂହ କରେ ଶ୍ଵାମ
 ସେହୁପରି ଶ୍ଵାମ ସିଂହ ଦେଖି ଦେଲେ ଆଶ ।
 ଲେହ ଗିରିର ସଦୃଶ ଦଶେ ଶ୍ଵାମକାୟ
 ନୟନ ବୁଲଇ ଧାଏଁ କାଳସର୍ପ ପ୍ରାୟ ।
 କାଆନ କାଆନ ଭାର ଗବା ବେଳ ହାତେ
 ଯୋଦ୍ଧା ହୋଇ କେ ରହିବ ତାହାଙ୍କ ସାକ୍ଷାତେ
 ବେଳ ଗବା ବୁଲଣେ ଆଦର୍ଶେ ପିଟି
 ପ୍ରବଳ ବତାସେ ଯେହ୍ନେ ରସାବନ ଲେଟି ।
 ଯୋଜନେ ଓସାର ହୋଇ ବଢ଼ି ଅଛୁ କାୟ
 ରକତରେ ବଲେପନ ପବନ ତନୟ ।
 ଯୋଜନେକ ଆୟତନେ ପଡ଼ିଲେ ନୃପତି
 ରୁଧିରରେ ବଲେପନ ହୋଇଲେ ସବୁକୁ ।
 ସୈନ୍ୟଙ୍କର ଉଗ୍ର ଦେଖି ଶଲ୍ୟ ସାମରଥ
 ଶ୍ଵାମପରେ ଶର ବୃଷ୍ଟି କଲେ ଅପ୍ରମିତ ।
 ପୁନଶ୍ଚ ସଜାନ କଲେ ଶାନ୍ତଶା ଶାନ୍ତଶା ବାଣ
 ଶ୍ଵାମ ବାମଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ହୋଇଯାଏ ରୁଷ୍ଟି ।
 ବାଣାବାତେ ଅଗ୍ନି କଣା ଉଠଇ ଝେଳି
 ନିର୍ଭୟରେ ଦୁକୋଦର ଧାଏଁ ଡାକ ଡାକ ।
 ସପତବେଳ ପ୍ରହାର କଲେ ସେ ନାଗର
 ଶ୍ଵାମଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ସବୁ ହୋଇଗଲ ଉଜ୍ଜ ।
 ପବତେ ପଥର ପଡ଼ି ଯେହ୍ନେ ହୁଏ ରୁଷ୍ଟି
 ଦୁକୋଦରର ଶରୀର ଅଟେ ସେ ସମାନ ।
 ବେଳ ଉଡ଼ିର ଦେଖିଣ ଶ୍ଵାମସେନ ଉଠି
 ଶଲ୍ୟ କୃପଙ୍କୁ ଗଦାଏ ଗଦାଏ ସେ ପିଟି ।
 ବଜ୍ରାବାତେ ହସ୍ତୀ କୁରୁସ୍ଥଳ ଗଲ ଶୁଳ
 ମହାମତ୍ତ ନାଗ ଦୁଇ ପଡ଼ିଲେ ଗରଜ ।
 ବାହନ ବହନେ ଦୁହେଁ ହେଲେ ପାବସ୍ତବ
 ଦାରସ୍ତବ ତହୁଁ ଦୁହେଁ ଗଲେ ଅପସର ।
 ଶକଟକୁ ଘେନି ପଦ୍ମ ବ୍ୟୁତରେ ପଶଇ
 ନିଶାକାଳେ ତମ ଯେହ୍ନେ ଗୋଟିଣ ଆସଇ ।

ଦେଖିକରି ପଳାବନ୍ତ କଉରବ ଆଟ
 ସୈନ୍ୟଙ୍କର ଗଡ଼ଳରେ ନ ପାଆନ୍ତି ବାଟ ।
 ରଣରଙ୍ଗ ଶ୍ଵାମସେନ ସମରେ ନିର୍ଭୟ
 କାଳବନ୍ତପାଣି ଯାକୁ ଦେଖି କରେ ଭୟ ।
 ଦେଖ ଗଦା ମୁଦ୍‌ଗର ଛେଲ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ
 ଲକ୍ଷେଯୋଦ୍ଧା ଏକମୁଖ ହୋଇଣ ମାରନ୍ତି ।
 ପାଣି ପ୍ରଶୁଁକଠାର ଯେ ଖଡ୍ଗ କୁଳ ମୁନା
 ଶତ୍ରୁ ବାମଅଙ୍ଗ ପାତେ ଶ୍ଵାମ ମହାମନା ।
 ବୁଲଇ ପ୍ରଳୟ ଅଗ୍ନି ସମ ଚନ୍ଦ୍ରବେଳ
 ଗରଜଣ ଗଦାବର ପିଟଇ ପ୍ରବଳ ।
 ରକତନୟ ବହୁଳ ଶ୍ଵାମସେନ ରଣେ
 ପୃଥ୍ଵୀକୁ କରବମ କଲ ଏକା ଜଣେ ।
 ସୈନ୍ୟ ଗଡ଼ଳ ଦେଖିଣ ଦେଖ ବେଳ ହସ୍ତୀ
 ଉଡ଼ିବାହୁ କରି ଶର ପିଟିଲ ସବୁକୁ ।
 ହସ୍ତୀଅତି କରି ସବେ ହୋଇଲେକ ଧୂଳି
 ରଣଶୟ ବୋଲି ଏକ ପଡ଼ିଲ ବୋବାଳି ।
 ଗଳାରେ କୁଠାର ଦକ୍ଷେ ଧରଣ ତରୁଣ
 ଶରଣ ରଖ ବୋଲଣ ପୁରାନ୍ତ ସୈନ୍ୟ ।
 ଶରଣ ବୋଲିଲେ ଶ୍ଵାମ ଦ୍ଵିଗୁଣ ମାରଇ
 ଟିକେ ତାହାର ମନରେ ଦୟା ନ ହୁଅଇ ।
 କେତେକ ନିଏତ କେତେ ରଣରେ ପଶନ୍ତି
 ପଞ୍ଚଦଶ ବଂଶ ବାଣ ନଠାଇ ବଳନ୍ତି ।
 ବଜ୍ରରଠାରୁ କଠିନ ଯାହାର ଶରୀର
 ସେ ଶରକୁ ଶ୍ଵାମ ଟିକେ ନ କରେ ଖାତର ।
 ଗଦାଧର ଶ୍ଵାମସେନ ମାରଇ ଗୋଡ଼ାଇ
 ଫଳାବନ୍ତ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ନ ପାରନ୍ତି ରହି ।
 ପଳାଇଗଲେ ସରଳ ରଣେ ଉଜ୍ଜବେଳ
 ସୈନ୍ୟଙ୍କ ବମୁଖ ଦେଖି ଅଶୁପ୍ତାମା ଧାଇଁ ।
 କଣୟ ନିମିତ୍ତ ରଥେ ଆଗେହୁଣ ଦ୍ରୋଣି
 ବ୍ୟୁତହାରେ ସେହି ରଥ ଟେକାଇଲ ଆଣି ।

ଅର୍ଜୁନର କେଶର ବ୍ୟୁତରେ
 ପ୍ରବେଶ ଓ କର୍ଣ୍ଣଦ୍ଵାରା ଭୀମଙ୍କର
 ପରାଭବ

ଏଥୁପରେ ଶୁଣ ଗଜା ପଦ୍ମବ୍ୟୁତ କଥା
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଓଷାଳିଲ କର୍ଣ୍ଣ ମହାରଥା ।

ଶେଷ କରୁଅଛେ ଭକର୍ତ୍ତ ପାରସ୍ତ
 ଯୋଗିନ୍ଦ୍ର ହସ୍ତକର ଶାର୍ଦ୍ଦୂଳ ମୁରତି ।
 ଦଶକ କର୍ଣ୍ଣ ଯେସନେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମୁରତି
 କୋଟଶ୍ଚ ସମାନ ଧନୁ ତରେ ଧରିଛନ୍ତି ।
 ଅସ୍ତ୍ରକାଳେ ଦେଖାଯାନ୍ତି ଯେହ୍ନେ ଗ୍ରସ୍ତାପତି
 ମେନ୍ଦ୍ରପରି ଦେଖାଯାଏ କର୍ଣ୍ଣେର ମୁରତି ।
 ଶ୍ୟାମ ମେଘରେ ଭଜଳ ଯେନିପରି ହଣି
 ଅନୁକ୍ଷଣେ କର୍ଣ୍ଣ ଶବ୍ଦ ତେମନ୍ତେ ଚରୁଣି ।
 କର୍ଣ୍ଣରୂପ ଦେଖି ପାର୍ଥ ବୋଲନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି
 ଏହାକୁ ଜଣିଲେ ବ୍ୟୁତ ପିତା ଯେ ତର ।
 ଗନ୍ଧାର ନନ୍ଦନ କର୍ଣ୍ଣ କହୁ ସାମରଥୀ
 ଧାର୍ମିକ ବେଦେ ସାରପଣେ ଜଗଜ୍ଜିତା ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଶତବାଣ ବନ୍ଧେ ଶେଷେ ଶେଷେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସାଗଧୃଷ୍ଣି ସେ ମାରେ ଶତବାଣ ।
 ଶୁଭ ଅଶ୍ବକୁ ବନ୍ଧିଲ ଶୁଭଶତ ଶର
 ଶତେବାଣ ବନ୍ଧେ କପିକେତନ ଉପର ।
 ଶୁଭଶତ ଶର ଶୁଭସ୍ତ୍ର ସୁପରକୁ
 ପାଞ୍ଚଶତ ବାଣ ବନ୍ଧେ ରଥର ଧ୍ବଜକୁ ।
 ଅସ୍ତ୍ରବରଣିକା ଦେଖି ବୋଲନ୍ତି ଶୁଧର
 ଦେଖ ପାର୍ଥ ଧର୍ମ ଲବି କର୍ଣ୍ଣ ବନ୍ଧେ ଶର
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ତୋପେ ପାଲଗୁନ
 ଅରବିନ୍ଦେ ନାସତ ବନ୍ଧିଲେ ସେଷଣି ।
 କର୍ଣ୍ଣର ସମସ୍ତ ଶର ପକାଇଲେ ଛେଦି
 ଅର୍ଦ୍ଧଚନ୍ଦ୍ର ବାଣ ପାର୍ଥ ପୁନରପି ବନ୍ଧି ।
 ସେ ଅସ୍ତ୍ରର ପ୍ରତିଅସ୍ତ୍ର ସାଧେୟ କରିଲ
 ପାର୍ଥକୁ ବନ୍ଧିବା ଶର ବ୍ୟର୍ଥ କରିଦେଲ ।
 ଶେଷତା ଶରକୁ ଯଦୁ ବନ୍ଧିଲେ ବନ୍ଧୁ
 ଧାତବାରେ ଛେଦିଲ ସେ କର୍ଣ୍ଣ ଶୁଭହସ୍ତ
 ଶର ଆଗାତରେ ତହୁଁ ବାଣ ପଡ଼ିଗଲେ
 ହାବୋଡ଼ାସ୍ତେ ପାର୍ଥ କର୍ଣ୍ଣ ରଥକୁ ଛେଦିଲେ ।
 ବାଏ ବରଥୀ ହୋଇଣ ଗନ୍ଧାର ନନ୍ଦନ
 ଅନ୍ୟ ରଥରେ ବସିଣ ସୁହିଲ ବହନ ।
 ନିର୍ବାଚିତ ବାଣକୁ ଯୋଗି ବନ୍ଧେ ମହାରଥୀ
 ସୁରମୁନା ବାଣେ ପାର୍ଥ ତାହାକୁ ବକୋତି ।
 ଅର୍ଜୁନ ବନ୍ଧିଲେ ପୁଣି ମୁଦୁଗର ବାଣ
 କର୍ଣ୍ଣ ରଥ ଅଶ୍ବକୁ ସେ କରିଦେଲେ ଚୁଣ୍ଡି ।

ପୁଣି ଏକ ଅନ୍ୟ ରଥ ଆସେହୁଣ କର୍ଣ୍ଣ
 ପାର୍ଥ ସଙ୍ଗରେ ପୁଣି ଆମ୍ଭେ ଲ ରଣ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ଏ ଗୁଣ ଦେଖି ବୋଲନ୍ତି ମୋହନ
 ତୋ ସଙ୍ଗେ ସୁଦ୍ଧ କରିବା ନୁହେଁ ପ୍ରୟୋଜନ
 ପୁଣ ପୁଣ ହାରି କୁହ ନ ପାରିବୁ ଲଜ
 ଯାଅ ଅପସରି ତୋର ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ ଆଜ ।
 ପ୍ରଜ୍ଞେ କରିଛୁ ପାର୍ଥ ଜୟଦ୍ରଥ ପାଇଁ
 ନୋହଲେ କୁହ କ ଆଜ ଯାନ୍ତୁ ପ୍ରାଣନେଇ
 ଏତେ କହୁ ବରଦାୟ ବାହଣ କୁରଙ୍ଗ
 କେଶର ବ୍ୟୁତ ଭିତରେ ପଶିଲେକ ବେଗ ।
 ଦେଖିଲେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ତୁଲେ ସର୍ବ ଶର
 ଅଳମୁଷ ଅଳାୟୁଧ ଜଗିଛନ୍ତି ତହିଁ ।
 ସାରବାହୁ ସୁବାହୁ ସେ ଜଳଙ୍ଗ ନୃପତି
 ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ରହଣ ଅଛନ୍ତି ।
 ଶୁକବ୍ରହ୍ମା ଶୁକବ୍ରହ୍ମା ବେନ ମହାନଳ
 ଦରଦସେନ କାହିଁସୁବେଶ କ ମମାଳ ।
 ବିଦୁଡ଼ ନଦୁଡ଼ ଦେଶ ଉଡ଼ଙ୍ଗ ଭୃଷଣ
 ଅସ୍ତ୍ରଶ୍ୟ ଯୋଦ୍ଧା ସେଠାରେ ସଙ୍ଗେ ପରଚଣ୍ଡ
 ଅଶୀ ମରତୁତ ଯୋଦ୍ଧା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ତୁଲେ
 ସୁରବ୍ୟହୁ ଏମାନେ ଜଗି ଚେପୁଲେ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ହୋଇଲେ ଆହୋ ସାର ଧନଞ୍ଜୟ
 ଦେଖ ପୁଣି ରହୁଅଛୁ ଏଥେ କୁରୁସୟ ।
 ଅନେକ ଦେଶର ଗଜାମାନେ ଛନ୍ତି ରହୁ
 ଜୟଦ୍ରଥ କାହିଁ ଅଛୁ ସେ ତ ହଣୁନାହିଁ ।
 ପାର୍ଥ ବୋଲିଲେ ଏହା ମୁଁ ଜାଣେ ବାମୋଚର
 ଶତଟ ବ୍ୟୁତ ରେହବା ଦେଖି ଦୁହର ।
 ଏଥର ଭିତରେ ହେବ ପଦ୍ମବ୍ୟୁତ କଳ
 ଶତପାଶୁଡ଼ା ମଧ୍ୟରେ କେଶର ରଜନ ।
 କେଶର ଭିତରେ ସୁରବ୍ୟହ ଏକ ରତି
 ସୁର ପଶାମଧ୍ୟେ ଜୟଦ୍ରଥ ଅଛୁ ଲୁଚି ।
 ତ ହା ଛେଦିବ ନିଶ୍ଚୟ ଜାଣ ଜଗନ୍ନାଥ
 ତୁମ୍ଭ ପ୍ରସାଦେ ପାଇବ ମୁହିଁ ଜୟଦ୍ରଥ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ବାହୁଛୁ ମୁହିଁ ହସ୍ତ ଶୁଭ
 ଉପ୍ରୋଧ ପ୍ରତିଶ ଯୁଦ୍ଧକର ଶସ୍ତ୍ର ଧର ।
 ନଜେ କୁ ମରବୁ ଲେଖୁ ସୋବର କପାଳ
 ରସ୍ତା ବିନାଶନେ କର୍ପା ବସ୍ତାକରୁ କୁହ ।

କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି କୃଷ୍ଣ ପାଲଗୁଳ
 ବନ୍ଧନ ମୂର୍ତ୍ତି ଧରିଣ ଶରଦ୍ରଷ୍ଟେ ଘେନି ।
 ଗାଣ୍ଡୀବ ଧନୁରେ ଯୋଗି ବଳେ ଧନଞ୍ଜୟ
 ହୁଟକନ୍ତ ସେ ନାସତେ ବହୁଧେନେ ପ୍ରାୟ ।
 ଯେଉଁପରି ସର୍ପ ଯାଇ ବକରେ ପଶଇ
 ସେହୁ ଭେଦ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କର ଶରୀରେ ପୁଟଇ
 ସେ ଲବକ ଯୁଦ୍ଧେ ବହୁ ଯୋଦ୍ଧାଏ ପଡ଼ିଲେ
 ପୁଣି ପୁଣି ଧନଞ୍ଜୟ ଶର ବନ୍ଧୁଥିଲେ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଆଜ୍ଞାବେଳେ ସର୍ବ ଯୋଦ୍ଧା ଗଇ
 ଏକାକେ ଏକାକୁ ଜଣି ନ ପାରିବ ତେହ ।
 ଧର୍ମ ଅଧର୍ମ ବୋଲଣ କହୁ ନ ବସୁର
 ଏକମୁଖ ହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ସାକୁ ଶର ମାର ।
 ଶ୍ରୀରାଜା ପାଇ ସକଳ ଯୋଦ୍ଧାଏ ବେଢ଼ିଲେ
 ବଶବନ୍ତ ଶର ଯୋଗି ଏକସେ ବନ୍ଧିଲେ ।
 ମାରଧାର ପ୍ରାୟ ବୃଷ୍ଟି ହୋଇକାରୁ ଶର
 ଆକାଶେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଦେବ ଭନକର
 ଅମର୍ଯ୍ୟାସୁ ଶରବୃଷ୍ଟି ଦେଖି ଧନଞ୍ଜୟ
 ହେତୁଲେ ଲବକ ଶରେ ସେହୁ ଅସ୍ତ୍ର ତପୁ ।
 ସାତ୍ୟକିର ଯୁଦ୍ଧକଥା ତହୁ ତ ନ ପାରି
 ହୁଗ୍ରାମ ଦେଖି ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତୁ ମୁଗୁର ।
 ଏକ ଏକ ନାସତକେ ସୈନ୍ୟଅଙ୍ଗ ପୁଟି
 ଗଇ ଅଶ୍ବ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପଡ଼ନ୍ତୁ ଯେ ଲୋଟି
 ଯେତେ ଯୋଦ୍ଧା ପ୍ରବେଶନ୍ତୁ ଆସି ତାର ଆଗେ
 ଶ୍ରେମ ଶ୍ରେମକେ ନାସତ କଲେ ଅତି ବେଗେ
 ଯାହା ନାମ ଧରି ସେହୁ ବଳେ ଶରଗୋଟି
 ସେଠାରୁ ସେ ନ ତଳଣ ପଡ଼େ ମହାଲୋଟି ।
 ବହୁତ ସମୟ କରେ ସେହୁ ଏକାକରେ
 ଆବର ଅର୍ଜୁନ ଆସି ପଶିଲ ସମରେ ।
 ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଯାଇ କରବର ଶ୍ରେମ
 ସଦୃଶ୍ୟ ହେବକେ ସେ ଘରେ ଅଶ୍ବଥାମା
 ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ସମାନ ମୂର୍ତ୍ତି ଭଣେ ଗୁରୁପୁତ
 ନବନିଶି କୁନ୍ତ ସେହୁ ଧରିପଡ଼ୁ ହସ୍ତ ।
 ଆରେକ ହସ୍ତେ ଗାଣ୍ଡୀବ ସମ ଏକ ଧନୁ
 ଶରଶ୍ଚର ରୂପ ପ୍ରାୟ ଦଶେ ଦ୍ରୋଣସୁକୁ ।
 ରୁଦ୍ରଙ୍କ ସମାନ ସେହୁ ଅଟେ ମହାବଳୀ
 ନିଶିଂଗ ବର ମାଗିଲ ଖଟି ଅଶ୍ବମାଳୀ ।

ଅଭେଦ୍ୟ କବଚ ଯାଇ ଜଣି ଇନ୍ଦ୍ର ସେହୁ
 ବେଦତାକୁ ପୁରୁଷ ସେହୁ ନ କରେ ଗଣନା
 ରଣରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଅଟଇ ଅନେକ
 ତେଣୁ ତାକୁ ମୁକୁଟ ନ କାନ୍ଦେ କୁରୁସାୟ ।
 ଶ୍ରେମସେନ ତାତେ ଶୁଣି ଅଶ୍ବଥାମା ମୁଖ
 ଅଶ୍ବଥାମା କୋଳେ ଶ୍ରେମ ହୋଇଲୁ ନିରେଖା
 ଦୃଶ୍ୟ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପରି ମୋତେ କୁ ନ ସୁହ
 ଶରତ ସମୟେ ଏକା ହୋଇ କୁ ନ ସୁହ ।
 ଅଶ୍ବଥାମା କାବ୍ୟେ କେବେ କମ୍ପାଇଣ ଶ୍ରେମ
 ଓଷ୍ଠଭୁଜ କୋପେ ଶୁଦ୍ଧେ ହୋଇ ତମ ତମ ।
 କାଳଦଣ୍ଡ ସମ ଗଦା ଘେନ ବେନହସ୍ତେ
 ଧାର୍ଯ୍ୟ ପିଟିଲ ଶ୍ରେମ ଅଶ୍ବଥାମା ରଥେ ।
 ପ୍ରବତ ନ ସତେ ଯେଉଁ ଗଦାବର ଗାତ
 ଏକା ପ୍ରହାରେ ଛଳିଲ ଅଶ୍ବଥାମା ରଥ ।
 ସେହୁକ୍ଷଣି ଅନ୍ୟ ରଥ ଆଗେହୁଣ ଦ୍ରୋଣି
 ଶ୍ରେମସେନ ସାକ୍ଷାତରେ ରଥ କଲ ଆଣି ।
 ଦେଖି କୃକୋଦର ଉଠେ ଶ୍ରେମ ଶିର ଶୁଣି
 କାଳଦଣ୍ଡ ପ୍ରହାରିଲ ଦ୍ରୋଣୀ ରଥେ ପୁଣି ।
 ମହାବଳସ୍ତ୍ର ପାଣ୍ଡବ ଶରବର ଶଶ୍ବ
 ଅଶ୍ବଥାମା ରଥ ଗୋଟି କରିବେଲ ଗୁଣ୍ଡା ।
 ପୁନରପି ଗଦାବର ବୁଲଇ ପିଟିଲ
 ଶ୍ରେମ ମହାଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ଗୁଣ୍ଡା ହୋଇଗଲ ।
 ତହୁ ଗଜେକ ଆଗେହୁ ଅଶ୍ବଥାମା ରଥୀ
 ଶ୍ରେମେ ଶ୍ରେମକୁ ମାଇଲ ଅମୋଗ ଶକତ ।
 ସହସ୍ର କରଣ ସମ ସେ ଅସୁର ତେଜ
 ତାରଦାଏ ମୋହଗଲ ପବନ ଆସୁନ ।
 ଶକତର ଦାୟେ ଶ୍ରେମ ମହାରେ ଲୋଟନ୍ତୁ
 ଗଲୁ ଅଶ୍ବଥାମା ଓହ୍ଲାଇଣ ସାମୋଡ଼ନ୍ତୁ ।
 ଅପାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଥିଲୁ ଆରେ ଶ୍ରେମ
 କହୁତ ଯୁଦ୍ଧେ ହୋଇଲୁ କର୍ପା ଅସାଧୁମ ।
 ତେଜକୁ ବୁଲଇଣ ଅଶ୍ବଥାମା ଗଲୁ
 ମୋହ ତେଜ ଶ୍ରେମସେନ ଉଠେ ଗଲଗାଜ ।
 ଯେସନେକ ଗିରିବର ପଡ଼ଣ ଉଠନ୍ତୁ
 ଉଠଣ ଅଶ୍ବଥାମାକୁ ବୋଟିଲ ମାରୁତ ।
 ଧାଇଁ ତହୁ ଅଶ୍ବଥାମା ବୁଲଇଣ ଶଶ୍ବ
 ଶ୍ରେମ ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ହୋଇଗଲୁ ମସିଗୁଣ୍ଡା ।

ପୁଣି ଗୁରୁଜ ବୁଲଇ ଶ୍ରୀମକୁ ପିଟିଲ
 ଶ୍ରୀମ ବାମ ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ତାହା ଗୁଣ୍ଡା ହେଲ ।
 ନବକଣ୍ଠି କୁଳ ବୁଲଇଣ ସାର ଦ୍ରୋଣି
 ଶ୍ରୀମସେନ ଅଙ୍ଗେ ତାହା ପ୍ରହାରଲ ଆଣି ।
 କୁଳ ପ୍ରହାରନ୍ତେ ତାହା ସହଣ ମାରୁତ
 ହସିଣ ଅଶ୍ୱଥାମାକୁ ବଚନ ବୋଲନ୍ତି ।
 ଏତବେଳେ ମୋର ଗଦାଦାତ ସହ ଦ୍ରୋଣି
 ତେବେ ଜାଣିବା କପରି ଅଟୁ ଶାରମଣି ।
 ଗୁରୁପୁତ୍ର ବୋଲି ତୋର ଅପାର ସହଇ
 ଜ୍ୟେଷ୍ଠଭ୍ରାତା ବୋଲି ଜାଣି ହେଲା ଯୁଦ୍ଧ କଲି
 ସମ୍ଭାଳ ଏଥର କୁମ୍ଭେ ବୋଲି ସେ ଗଦାକୁ
 ଧାତକାରେ ପିଟେ ନେଇ ସେ ଅଶ୍ୱଥାମାକୁ ।
 ଉତ୍ତପାତ କାଳେ ଯେତେ ନିର୍ଦ୍ଦାତ ପଡ଼ଇ
 ଶ୍ରୀମସେନ ଗଦାଦାତେ ଦ୍ରୋଣି ମୋହଯାଇ ।
 ତହୁଁ ଶ୍ରୀମ ବୋଲେ ଯୁଗେ ଶୋଭଥାଅ ଶୁଭ
 କୁମ୍ଭେ ତ ଗୁରୁଜ୍ଞ ସୁତ କସ କହୁବଇଁ ।
 ଅସାଶ୍ୱସେ ଅଶ୍ୱଥାମା ମୋହେ ଅଛୁ ପଡ଼ି
 ପବୁକୁହ ସାଶେ ଶ୍ରୀମ କରେ ଜୟରହ ।
 ବହୁରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ସଇନ ପଡ଼ନ୍ତି
 ଅସଂଖ୍ୟ ବଳ ଭେଦଣ ଶ୍ରୀମସେନ ଯାନ୍ତି ।
 ଶକଟ ବ୍ୟୁତ୍ତ ଭେଦନ ଶ୍ରୀମ ନ ଜାଣଇ
 ଅର୍ଜୁନ ଗଲ ପଥକୁ ନିଶ୍ଚେପି ଗମଇ ।
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱ ବହୁ ପଡ଼ଣ ଅଛଇ
 ସେ ଅବା ଜାଇଛି ଉପେ ପଡ଼ଅଛି ତହିଁ ।
 ସମ ବନେ କରିଛି କି କାଳବନ୍ତ ବେଳ
 ଶ୍ରୀମ ଶ୍ରୀମରହ ଘାତେ କମ୍ପଇ ମେଦନ ।
 ଯଦ୍ୟପି ତହିଁ ଅଛନ୍ତି ମହା ମହା ରଥୀ
 ଶ୍ରୀମସେନ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କରି ନ ପାରନ୍ତି ।
 ପଳାନ୍ତି ସୈନ୍ୟ ନିର୍ଭୟ ରୂପ ତାଙ୍କ ଦେଖି
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱଆଦି ସମସ୍ତ ଉପେଷି ।
 ପୁନଶ୍ଚ ଗଦା ବୁଲଇ ତଉକଟ ସେପି
 ଏକଇ ପାଣ୍ଡବ କଉରବ ବଳ କ୍ୟାପି ।
 ପଳାନ୍ତି ସଇନ୍ୟମାନେ ହୋଇ ନିରମାଣୀ
 ସୈନ୍ୟ ଶ୍ରାବକାର ନେତ୍ରେ କର୍ଣ୍ଣପର ଦେଖି ।
 ଅର୍ଜୁନ ଅପରାଜୟେ ଦାର ଶୁଦ୍ଧିଧନ
 ଶ୍ରୀମସେନକୁ ଦେଖିଣ ପଥ ନିଶ୍ଚେଷଲ ।

ନାସତ ଗୁଣେ ବସାଇ ଶ୍ରୀମକୁ ଆକର୍ଷି
 ଲୁହାର ପଥ ନାସତ ଯହୁଁ ଦେଲ ସେଷି ।
 ଆସନ୍ତେଣ ଶ୍ରୀମସେନ ପାତ ବାମଅଙ୍ଗ
 ଲୁହାର ଶର ପଡ଼ଣ ମୁନ ହେଲ ଭଙ୍ଗ ।
 ପୁଣି ତୁଣୀରୁ ବାହୁଣ ଶସ୍ତ୍ରଣ ଶସ୍ତ୍ରଣ ବାଣ
 ଶ୍ରୀମକୁ ସନ୍ତାନ କରି ବନ୍ଧେ ଗାରକର୍ଣ୍ଣ ।
 ଅସଂଖ୍ୟ ଶର ଆସିବା ଦେଖିଣ ମାରୁତ
 ଶସ୍ତ୍ରଣ ନାସତ ମାର ସେ ହେବେ ତତ୍ତ୍ୱଶାତ
 ରଣେ ମହାମଲ୍ଲ ସେହୁ ସମରେ ନ ହଟି
 ଆତ୍ମାବଳ ଶର ବେଳ ଭୀମ ରଥେ ପିଟି ।
 ଭୀମସେନ ପ୍ରହାରଲ କାଳବର ଗଦା
 ସେ ଆଦାତେ କର୍ଣ୍ଣ ରଥ ଶୁଦ୍ଧି ହେଲ ପଦା
 ପୁଣି ଆରେକ ନାସତ ପୁରୁଷଣ କର୍ଣ୍ଣ
 ଭୀମସେନ ଉପରକୁ ବନ୍ଧିଲେ ବହନ ।
 ପାଦଗତି କରି ଭୀମ ମହାସଗେ ଉଠି
 ପୁନଶ୍ଚ କର୍ଣ୍ଣ ରଥରେ ଗଦାବର ପିଟି ।
 ଗଦା ପଡ଼ନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣର ରଥ ହେଲ ତୁନା
 ରଣେ ବକରେ ପାଣ୍ଡବ ଗାରବର ଜେନା ।
 ପୁଣି ଆସେବଣ କରି କର୍ଣ୍ଣ ଏକରଥ
 ଭୀମସେନର ଉପରେ ହୋଇ କୋପତଉ ।
 ସୁତମୁନା ଅସ୍ତ୍ର କାନ୍ଦି ବନ୍ଧିଲ ସେ ପାଞ୍ଚ
 ଭୀମ ଅଙ୍ଗେ ପଡ଼ିଲେ ସେ ନାସତ ପ୍ରପଞ୍ଚ ।
 ସେମେ ସେମେ ଶର ଭୀମ ବେହେ ଗଲ ଗଲ
 ରଣେ ଗରଜ ଉଠଇ ଭୀମ ମହାବଳୀ ।
 ବୁଲଇଣ ଗଦାବର ପିଟେ ଗାରଷଣା
 କର୍ଣ୍ଣର ରଥ ଶ୍ରାବଣ ହେଲ ମସିଗୁଣ୍ଡା ।
 ଶୁଣ ଆହୋ ତରତନ କର୍ଣ୍ଣ କ୍ଷସିପଣ
 ଆରେକ ରଥରେ ସେହୁ ଆସେବ ତତ୍ତ୍ୱଶା ।
 ପୁଣି ଶୂର୍ପ ନାସତ ସେ ବନ୍ଧିଲେ ଯେ ଧର
 ପଡ଼ଇ ଭୀମ ଉପରେ ଗରଜନ କରି ।
 ଦେନସୋଦର ସେ ଦୁହେଁ ଅଟନ୍ତି ଅଭେଦ
 କ୍ଷସିବୁଦ୍ଧି ରଖିବାରେ ନିରପେକ୍ଷ ଯୁଦ୍ଧ ।
 ଦୁହେଁଙ୍କର ସମର ସେ ଅଟେ ଅକଳନା
 ଦୁହେଁ ମହାମଲ୍ଲ କେହୁ ନୁହନ୍ତି ସେ ଉଣା ।
 ଧାମର ସେ ବୃକୋଦର କୋପେ ଗଲପାଳ
 ସଦାବର ଘାତେ ଗଲ କର୍ଣ୍ଣ ରଥ ଶୁଦ୍ଧ ।

ରଣେ ଅପମାନ ପାଇ ଶୁଆର ନନ୍ଦନ
 ପାଦଗତରେ ଧାଇଁଲ ଧରି ଧନୁବାଣ ।
 ବାମକରେ କମାଣ ସେ ଧରି କୋପେ ଉଠି
 ଭୀମସେନ ଉପରକୁ କଲ ଶରବୃଷ୍ଟି ।
 ଭୀମ ଉପରେ ପଡ଼ିଲ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଶର
 ପ୍ରତି ସେମନ୍ତ ରୂପର ବହୁଳ ପ୍ରଖର ।
 ଶରଦାତେ ବୃକୋଦର ହେଲ ଅସାଷ୍ଟମ
 ତାହା ଦେଖି କର୍ଣ୍ଣବାର ଧାଏଁ ତମ ତମ ।
 ଚର୍ଚ୍ଚନ ଗର୍ଜନ କରେ କ୍ଷଣି ମହାମଲ୍ଲ
 ବାମକରେ ଧରଲ ସେ ବୃକୋଦର ବାଳ ।
 ତାହାଣ କରେ କୃପାଣ ଧରି ବୋଲେ କର୍ଣ୍ଣ
 ରେ ରେ ପାଣ୍ଡବ ଆଜି ମୁଁ ଦେଖିବି ତୋ ପ୍ରାଣ
 ଏ କୌରବ ଧନୁକୋଳି ନ ଜାଣୁ କି ଶ୍ଯାମା
 ଏ ସୈନ୍ୟ ସାଗରେ ପଶି ଦେଖାଇ ଗାରିମା
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗର ରଜା ପରସ୍ତେ ତୁ ବୁଝୁ
 ସେହି ସାହସରେ ଆସି ଏକା ହୋଇ ପୁଝୁ
 କୁହ ଭେଦ ନ ଜାଣି ତୁ ପଶିଲୁ ମରିବୁ
 ପାଣ୍ଡବ ଶିଷ୍ୟ ସମ୍ପଦ ବୁଡ଼ିବରେ ବାବୁ ।
 ହରି ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଆଜି କେ ରଖିବ ରଖୁ
 ତୋ ପ୍ରାଣ ଦେଖିବି ମୋର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ସେ ଦେଖୁ
 ଶମନ ହାତେ ପଡ଼ିଲ ଆଜି ତୋର ବାଳ
 ଫେରିଣ ଯିବୁ କି ଆଉ ତୋର ନଜ ଆଳ ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରଇ କର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ଯାମ କାଳ ଧରି
 ତାହାଣ କରେ ଶତ୍ରୁଗ ଧରିଣ ଉଦ୍ଧର ।
 ଭରତେ ଶରୋରମଲ୍ଲ ବୋଲଇରେ ଭୀମ
 ମୋହର ଆଗରେ ଆଜି ସରିଲ ଗାରିମା
 ରେ ଭୀମ ଗର୍ଜନ କରୁଥବା ମହିତହୀ
 କେଶସ୍ୟ ଦେଖିଲେ ତାର ହୁଏ କେଉଁ କେ
 ଅନେକ ଆରମ୍ଭ କରୁଥାଇ ଯେ ଶୂରାଳ
 ବ୍ୟାଘ୍ରକୁ ଦେଖିଲେ ତର କିସ ଆଉ ବଳ ।
 ମହା ଗର୍ଜନ ଲମ୍ବୁର କରଇ ବକରେ
 ଭଗ ହୋଇ ପାରଇ କି ମଞ୍ଜାସ ଶୁମ୍ଭରେ ।
 ପଣା ଟେକି ଗରଜନ କରୁଥାଏ ନାଗ
 ରହିଣ ପାରଇ କି ସେ ଦୈନନ୍ଦେୟ ଆଗ ।
 ନ ଜାଣି ଅଇଲୁ ଯେବେ ପ୍ରାଣ ହରାଇଲୁ
 ସବାଧର୍ମ ପାଳି ଏବେ ଅଧର୍ମରେ ଗଲ ।

ଅଭିମନ୍ୟୁ ବଧକଲ୍ଲ ବାର ଦୁଃଶାସନ
 ଜୟଦ୍ରଥେ ବାଧା ଦେଉ ସେ କଲ ନିଧନ ।
 ସଦା ମିଥ୍ୟା କଥା କହି ବର୍ଜନ୍ତି ସେ ପ୍ରାଣୀ
 ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭଣିଲେ କି ଧର୍ମ ହୁଏ ଜଣି ।
 ସତ୍ୟବନ୍ତକୁ ଦେଖାଇ ଦେଲୁ ଅସଦ୍‌ବାଚ
 ସେହି ବୋଷେ ଆରେ ଶ୍ଯାମା ଦେଲୁ ମୁଣ୍ଡବାଟ
 କହୁ କହୁ କୋପେ କର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଣ ଅନଳ
 ବୋଇଲରେ ଶ୍ଯାମା ଆଜି ପୁରଲ ତୋ କାଳ ।
 ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ଏ ତିନି ଭୁବନରେ
 ଯେତେ ଛନ୍ତି ଦେବ ଆଉ ନାଗଲୋକ ନରେ ।
 ଏ ପଞ୍ଚକଟକେ ରଜା ମାନବକର୍ତ୍ତୀ
 କୌରବ ମାନୋଜାରଣ ମୁହିଁ କର୍ଣ୍ଣ ରଥୀ ।
 ସୁମରରେ ଶ୍ଯାମା ତୋର ଯେ ଇଷ୍ଟ ଦେବତା
 ସୁମରରେ ଶ୍ଯାମା ତୋର ଯେହୁ ପିତାମାତା ।
 କର୍ଣ୍ଣର ଏହି ନିଷ୍ଠୁର ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ସୁମରଣ ଚଳେ ଶ୍ଯାମ କୁନ୍ତୀ ମହାମାଣୀ ।
 କୁନ୍ତୀ କୁନ୍ତୀ କହିଦେଣ ପବନ ଦୁଲ୍ଲଭ
 ଶ୍ଯାମ କେଶ ଗୁଡ଼ିଦେଲ କର୍ଣ୍ଣ ମହାବଳ ।
 ଯାହା ସତ୍ୟ କରଇଛୁ ମାତା ମୋତେ ପୁତ୍ରେ
 ତା କଥା ଲଙ୍ଘନ ମୁହିଁ ନ କରିବି ଏବେ ।
 ଜ୍ଞାନ ଆଉଁ ଆଉଁ ଏହା ଲଙ୍ଘିବି କେମନ୍ତ
 କୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ ଆଗେ ଯାଇ କହ ଏ ବୃତ୍ତିତ ।
 ଆଉଁକେଲେ ନ ପଶିବୁ ଏ ଘୋର ସମରେ
 ପଶିଲେ ବଢ଼ି ନ ଯିବୁ ଜାଣିଥା ମନରେ ।
 କେଶ ଗୁଡ଼ିଦେ ସାଶ୍ୱାମ ବାର ବୃକୋଦର
 ଦେନକରେ ଧଳଲ ସେ ଗଦା କାଳବର
 ଶତସିଂହ ସୁମରଣ ଶ୍ଯାମ ଗଳଗାଳ
 କର୍ଣ୍ଣର ମୁଖକୁ ଗୁଣି ଦହଇ ଗରଜ ।
 ପିତାସମ ମାଳ ତୋତେ କରନ୍ତି ଉପ୍ରୋଧ
 ତେଣୁ କି ଜଣିଲୁ ମୋର ସଙ୍ଗେ କରି ଯୁଦ୍ଧ ।
 ପାଞ୍ଚଧର ମୁହିଁ ରଥ ଭଙ୍ଗିଲି ତୋହର
 ପ୍ରାଣ ନ ବେନଲ ଯେଣୁ ତୁ ମୋର ସୋଦର
 କୁନ୍ତୀ କେଶୁପୁତ୍ର ବୋଲି ପାଳିଲ ମୁଁ ଧର୍ମ
 ମାତା ନୋଧେ ଡରି କଲି ହେଲାର ସନ୍ତାନ ।
 ସେବେ କି ରଣରଙ୍ଗରେ ମୋ ଶୁମ୍ଭରେ ମିଳି
 ଜାଣିବା ତୋ ସସବୁଛି କେତେ ତୋର ବଳ

କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ଉପେକ୍ଷିଲ ଯାହାକୁ ମୁଁ ରଣେ
ତାକୁ କପାଳି ବଧୁ ଅଶ୍ୱାସୁ କଥାରେ ।
କୋପରେ ଗର୍ଜି କହଇ ପବନଜେୟ
ରହୁଣି ସମ ତାର ଦେଖାଯାଏ କାୟ ।
କାଳାନ୍ତକ ରୁପ ଶ୍ରମସେନର ସେ ଦେଖି
ରଣେ ପଳାଇଲେ କର୍ଣ୍ଣ ସମର ଉପେକ୍ଷି ।
ସମସ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ଏ ପଳାଇଲେ ରଣତେଜ
ଭିତରେ ପଶିଲ ବୃକୋବର ତଳଗାଜି ।
କର୍ଣ୍ଣ ଶରରେ ଅନେକ ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ହତାରି
ଉପେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ତହୁଁ ଗଲେ ଅପସରି ।
ଶ୍ରମ ରଣରେ ପଡ଼ିଲେ ଦହତ ସେ ଆଟ
ଏକାପାଣ୍ଡବ ସେ କୁରୁସେନା କଲ ନଷ୍ଟ ।
କେଶର ବ୍ୟୁତ୍ତେ ମାଇଲ ଅନେକ ସରନ
ଶୁଭେ ଯାଇ ରେଝିଲ ସେ କୃଷ୍ଣ ପାଳଗୁନି ।
ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୁ ହୋ ଶୁଣ ଧନଞ୍ଜୟ
ଶ୍ରମ ଏବେ କରିଲଣି ସବୁ ସେ ନ୍ୟସୟ ।
ଶୁଣିଣ ଅତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲ କିଶ୍କିନ୍ଧୀ
ବୃକୋବର ମୁଣି ଅଛୁ ଶ୍ରମର ପ୍ରକଟି ।
ରଥେ ଥାଇ ନମସ୍କାର କରିଣ ବୋଇଲ
ଯୁଧିଷ୍ଠି କର୍ପା ଗୁଡ଼ି ଅଇଲ ଗୋସାଇଁ ।
ଶ୍ରମସେନ ବୋଇଲ ରେ ଶୁଣ ପାଳଗୁନି
ଯୁଧିଷ୍ଠ କଲି କେଳ ଅବସାନ ଘୋର ।
ପ୍ରହରେକ ଦେଲଥାଉଁ ପଠାଇଲେ ମୋତେ
କୁହୁରି କୁଶଳବାଣୀ ନେବାର ନିମନ୍ତେ ।
ଶ୍ରମାର୍ଜୁନ ସାତ୍ୟକି ଏ ତଳ ମହାବୀର
ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ଭଦ୍ର ବଞ୍ଚି କଲକ ପ୍ରକାର ।
ରଣରଙ୍ଗେ ପଶିଛନ୍ତି କିବା ଦିଗପାଲେ
କେ ଆନ ଜିଣିବ ତାଙ୍କୁ ସମରର ଗୋଳେ ।
ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ଆହେ ଶୁଣ ବୃକୋବର
ଶକଟ ଭେଦଣ ପଦ୍ମବ୍ୟୁତ ଭିତର
କେଶର ବ୍ୟୁତ ଭିତରେ ସୁବିବ୍ୟୁତ ରତ
ସେ ବ୍ୟୁତ ମଧ୍ୟରେ ଜୟଦ୍ରଥ ଲୁଚିଅଛି ।
ଅସ୍ତ୍ରଶ୍ୟ ଅଗୋଚର ଏ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଚରିତ
ଏ ବ୍ୟୁତ ଭେଦନେ ଏକା କୁହ ସାମରଥ ।
ଶ୍ରମ ବୋଲେ ତୁମ୍ଭେ ଦେବ ପ୍ରଳୟାନ୍ତ କର
ତୋତେ କେଉଁ କଥା ଦେବ ଅଛୁ ଅଗୋଚର

ସୃଷ୍ଟି ସ୍ଥିତି ସେ ପ୍ରଳୟ ରଚନା ତୋହର
ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ କୁହ ଜାଣୁ ଦେବେଶ୍ୱର ।
ଏକା କୁ ସକଳ କରୁ ତୋ ତହୁଁ କେ ନାହିଁ
ତଳ ପ୍ରଳ ପାତାଳରେ ଦେଖିବାକୁ କାହିଁ ।
ଏ ହସାର ଅଟଇ ସେ ମୟା ଜଳ ସିନ୍ଧୁ
ଏଥୁ ତାରିବାକୁ ଦେବ କୁହ ଆୟ ବର ।
ବ୍ରହ୍ମା କ୍ଷଣି ଦୈତ୍ୟ ଶୁଦ୍ର ଜତି ଆଦିକର
ଦୁଃସବ୍ଦ ସଙ୍କଟ ତାରିବାକୁ ସେ କାଣ୍ଡାସ ।
ମନ ବଚନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଶୁଭଲ ମୁଁ ଯାହା
ପ୍ରଳୟାନ୍ତକ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୋତେ ହସ ସାହା ।
ସମୟେ ସମୟେ ହୃଦୟରେ ଦୁଃଖୀପାଇଁ
ମହାଭର ଧ୍ୟାନ ଶ୍ରମକୃଷ୍ଣ ଦେଖିଲ ।
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହସ ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ ମୋକ୍ଷ
କାଳବନ୍ଧ ନାଶକରୁ କୁହ ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
ଜ୍ଞାନେ ଅଜ୍ଞାନେ ବଚନେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସେ ଚିତ୍ତେ
ହୃଦୟରେ ଶୁଭଲ ମୁଁ ଏକା ଜଗନ୍ନାଥ ।
ଶ୍ରମ ମୋହ ଅହଙ୍କାର ହିଂସା ଅପବାଦୁଁ
ଏଥୁରୁ ଚରିବ ନାଥ ତୋହର ପ୍ରସାଦୁଁ ।
ନୃତ୍ୟ ଗୀତେ କିଏ ତୋର ରଞ୍ଜିତରେ ମନ
ହୃଦୟରେ ଧରିଛୁ ତୋ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଚକ୍ର ।
ମହାଭରତ ଚରିତ ଇନ୍ଦ୍ରଦ୍ରୁମ ମଧ୍ୟେ
ମୁଣି ବିକାଶ କରିଲ ଏ ଶରତ ସୁଦ୍ଧେ ।
କୁଳସାର ବଲ୍ଲଭ ସେ କଷା ଜଗଜ୍ଜେଠି
ଶୁଦ୍ରମୁନି ଶାରଳା ସେ ମହାପାଦେ ଲେଟି ।
ଜୟ ମାତ ସରସ୍ୱତୀ ସାଶାଜଣା ବାଣୀ
ଜୟମାତ ସରସ୍ୱତୀ ବସୁର ବରଣୀ ।
ତୋହର ସାଶା ଶୁଣିଣ ବସୁ ମୋହ ବୋଲି
ସବୁକେଲେ ତୋତେ ପାଶେ ରଖିଥାନ୍ତି ସେହି
ଏହାକୁ ସେ ପଡ଼େ ଶୁଣେ ଧାର୍ମିକ ସେ ଜନ
ଅଭିଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ପୁତ୍ର ପୁଣି କଳାଶବର୍ଦ୍ଧନ ।
ସକଳ ଦୋଷ ମୋହର ନ ବୋଧକ ଚିତ୍ତେ
ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇବ ମାନସ ଗହନ ଲେଖକେ ।
ତେଣୁତର ଲେଖିଲି ମୁଁ ଠିକ ଠିକ କର
ସିଦ୍ଧ ଶାରଳା ପ୍ରସାଦେ ଶରତ ବରଣ ।
ବିଦ୍ରାଘଣ କହବାକୁ କସ ମୋ ଶକଟ
ବୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଚକ୍ରପାଳ ବେନ ପୁତ୍ର ଗୌଣୀ ।

ଯାହା ଇଚ୍ଛେ ବେଢ଼ଛନ୍ତି ଅଳପୂର୍ଣ୍ଣ । ମାତ
ହେ ବୁଧଜନେ ମୁଁ ମୂର୍ଖ ପୁଣି ଅପଣ୍ଡିତ ।
କୁସ୍ଥାନବାସୀ ଅଟଇ ମୁଖବଂଶେ ଜାତ
ଜ୍ଞାନଜନକ ସଙ୍ଗରେ ନାହିଁ ମୋ ସଙ୍ଗତ ।
ଗ୍ରାମର ପାଠଶାଳାରେ ପଢ଼ିନାହିଁ ଭଲେ
ନିକଟେ ଶାସନେ ନାହିଁ ପୋଷଣିକ କୁଲେ ।
ଝଙ୍କଡ଼ ନିବାସୀ ତଣ୍ଡୀ ଶୁ ସାଲଳା ସେବ
ତାହାକୁ ପ୍ରସନ୍ନେ ମୁହିଁ ବୋଲଇଛୁ କବ ।
କଉନାହିଁ ବହୁସେବା ତାହାକୁ ପାବରେ
ଅବଦୃଷ୍ଟେ ଆଜ୍ଞାହେଲ ମୋତେ ସୁପନରେ ।
ମୋହର ହୃଦ ମଧ୍ୟରେ ବସି ମହାମାୟୀ
ସକଳ ପୁରାଣମାନ ଦେଉଛନ୍ତି କହ ।
ବସୁ ପୁରାଣ ମାର୍କଣ୍ଡ ପୁରାଣାଦି କରି
ସବ ପୁରାଣେ କହିଲେ ସେ ମା ଶାକମ୍ବରୀ ।
ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାରେ ମୁହିଁ ସମସ୍ତ ଲେଖିଲ
ଏତେ ପୁରାଣକୁ ମୁହିଁ ପ୍ରକାଶ କରିଲ ।
ଶ୍ରୀଚଣ୍ଡୀ ଶାରଳାଙ୍କର ଭକ୍ତ୍ୟର ମୁଁ ଭକ୍ତ୍ୟ
ଶାରଳା ଦାସ କହଇ ଶୁଭଚ ତରତ ।

ଜୟଦ୍ରୁପଦ ବଧ

ପୁଣି ଗଜା ଅଗସ୍ତ୍ୟଙ୍କ ପାବତଳେ ପଡ଼ି
ପୁରୀକଲେ ଉଦ୍‌ବୋଧର ଦେନକର ଯୋଡ଼ି ।
କହ ମୁନି ତେଣେ ପାର୍ଥ କଲେ କେଉଁ କୃତ୍ୟ
ଏହା ଶୁଣିଲେ ମୋହର ତୋଷ ହେବକରି ।
କହିଲେ ଅସ୍ତ୍ରେ ମୁନି ଶୁଣ ହେ ଗଜନ
କେଶର ବ୍ୟୁତ୍ପେ ପ୍ରବେଶ ବାସବ ନନ୍ଦନ ।
ସେ କେଶରବ୍ୟୁତ୍ପେ ଯେତେ ଗଜାମାନେ ଥିଲେ
ନାନା ଅସ୍ତ୍ର ବିନ୍ଧ ପାର୍ଥ ପଥ ନିବେଧରେ ।
ବେଲକ ବେଶର ଗଜା କାଶୀ କଉଶିକ
ମହୋଦର ଭୃଷାଳ ଯେ ମରୁ ବଞ୍ଚିନିକ ।
ବରବସେନ ମଦନସେନ ବିରୁପାକ୍ଷ
ଭରବଦ ଦେଶରେ ସେ ଗଜା ଜୁଡ଼ିପକ୍ଷ ।
ବଳଶିରି ନଗ୍ରସର, ନିଶାୟ ଭୃମରୁ
ଅରବିନ୍ଦ ମନ୍ତ୍ରାର ସେ ଭୂତଦେଶ ମରୁ ।
କୁବର ଜନାରାଜ ଇନ୍ଦ୍ରଦେଶ ବଶ୍ମଧର
ଜନ ତପୁଡ଼ ଆବର ମନ୍ଦ ଅନୁସାର ।

ଏତେ ଦେଶ ଗଜା ବେନ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
ବାଲମୀକ ସୋମବନ୍ଧୁ କଳିଙ୍ଗ ନୃପତି ।
ଏହାଙ୍କର କୁଲେ ଛନ୍ଦ୍ର ମନ୍ତ୍ର ତେଜ ବାର
ପଦ୍ମେକ ରଥ ଆବର ଅଶ୍ବ ବିସାଗର ।
ବଡ଼ଶ ଶଉଣୀ ସୈନ୍ୟ ଏହାଙ୍କର ମୂଳେ
ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଶୁଭିଆଡ଼େ ବେଢ଼ିଲେ ସକଳେ ।
ଅଳମୁଖ ଅଳାୟୁଧ ଦୁର୍ଭୟ ଦୁର୍ମନ
ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ୍ଦ ଯେ ଦୁର୍ବଳିକ ଦୁର୍ବାଳ ଦୁର୍ବଳ ।
ଏତେକ ଶୁଭଙ୍କୁ ବେନ ଗଜା ଧାର୍ଯ୍ୟଶୁ
ସୈନ୍ୟ କୁଲେ ଆବୋରିଛୁ ସେହି ବ୍ୟୁତ୍ପେ
ପ୍ରଥବଶ ବଡ଼ବେଳ ହୋଇଲଣି ତହିଁ
ଜୟଦ୍ରୁପ ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ନ ଦଶଇ କାହିଁ ।
ଅଗନ୍ୟ ଗହନ ଆଟ କିଏ ପାରୁ କଳି
ଯୋଜନେ ବସ୍ତ୍ରାର ପଦ୍ମ କେଶରର ଶୁଳ ।
ବ୍ୟୁତ୍ପେ ପ୍ରମାଣ କପରି କୁହ ଆହେ ଗଜ
କହନ୍ତେ ଅତି ନୁହଇ ସେ ଶୁଭର ଯୁଦ୍ଧ ।
ସଂକ୍ଷେପେ ସବୁ କହଇ ତୋହର ଅଗ୍ରତେ
ଗଜାଏ ଶର ବର୍ଷିଲେ ଅର୍ଜୁନ ସାକ୍ଷାତେ ।
ଅନେଶତ ଶର ସଙ୍ଗେ ବେନ କୁରୁପତି
ଅର୍ଜୁନର ଆଗେ ଆସି ମିଳିଲେ ଝଟକି ।
ନବସସ୍ତ୍ର ରଥୀ ଏକସସ୍ତ୍ର ଗଜା କୁଲେ
ଅଶୀଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଶ୍ରୀମସେନକୁ ବେଢ଼ିଲେ ।
ଦୁଇସସ୍ତ୍ର ରଥୀ ପଦାତିକ ଅଭିଗ୍ରତେ
ବେଡ଼ି ପ୍ରହାର କଲେ ସେ ନନ୍ଦବୋଷ ରଥେ
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବହୁ ଶସ୍ତ୍ର ବିନ୍ଧଇ ଅର୍ଜୁନ
ମହାହସ୍ତୀ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ପଡ଼ି ହୁଣ୍ଡି ତୁଣ୍ଡି ।
ଯେସନେ ଗିରିରେ ମାଡ଼ି ପଡ଼ି ହୁଣ୍ଡି ତୁଣ୍ଡି
ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଶସ୍ତ୍ରକୁ ତେସନେକ ଶ୍ରୀମସେନ ।
ଶର ବିନ୍ଧ ବିନ୍ଧ ସଙ୍ଗେ ହୋଇଲେ ବିମୁଖ
ଧନୁ ଧରି ନ ପାରିଣ ହୋଇଲେ ନରକ୍ଷ ।
ରଥ ଗୁଡ଼ି ବାର ଶ୍ରୀମ ତେଜସ୍ବଳ ବେଗେ
ଗୁରଳ ପଲକୁ ବ୍ୟାସ ଧାଏଁ କି ସରଗେ ।
କା'ନ କା'ନ ଶର ଗଜା ବେନ ବେନ ହସ୍ତେ
ପିଟନ୍ତେ କୌରବକଳ ଶୋଇଲେ ସମସ୍ତେ ।
ନାଶିତ ବିନ୍ଧନ୍ତେ ଦଶ ଦଶଇ ଅନ୍ଧାର
ନିର୍ଭୟରେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ବାସବ କୁମର ।

ସୁଦୃଢ଼ ପାର୍ଥ ଅଟଇ ମହାଧନୁର୍ଦ୍ଧର
 ତାଙ୍କ ଅସ୍ତ୍ର ସମ୍ଭ ମାରି କରିବ୍ୟନ୍ତ ନୁହ ।
 କୌରବ ସଜା ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କ ଶର ସର୍ପତସୁ
 ପାର୍ଥଶର ନାଶ କରେ ହୋଇ ବୈନତେୟ ।
 ସତ୍ୟକିର ଯୁଦ୍ଧକଥା କହିତ ନ ପାରି
 ଯାହାର ଶ୍ରେୟ ଅଟନ୍ତି ବେଦ ବରଦ୍ୟାରି ।
 ଯୋଦ୍ଧାଙ୍କୁ ଘୋଟି ଦକ୍ଷିଣ ଦାଶ କ୍ରାନ୍ତାବଳି
 ଆକାଶରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଯେ ହେଲେ ଧୃଷ୍ଣମାଳି
 ବହୁସୈନ୍ୟ ଲେଟାଇଲେ ଶ୍ରମ ଶବା ପିଟି
 ବାତ ଦିଶାରେ ଯେସନେ ରସ୍ତାବନ ଲେଟି ।
 ତେହେ ମନ୍ତ୍ରରେ ପଡ଼ନ୍ତି କୌରବଙ୍କ ଆଟ
 ମୃତପିଣ୍ଡ ଶବ୍ଦରେ ରୁଚି ହେଲ ବାଟ ।
 ତାହାଂରେ ବୃକୋଦର ବାମରେ ସାତ୍ୟକି
 କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଲଢ଼ୁ କୃତେର ତଳେ କି ।
 ଶତ୍ରୁଗ କୁଠାର ଆଡ଼ ଅସୁଗରତାରେ
 ଉଠଇ ଅନଳ ଶିଖା ଗଗନ ମଣ୍ଡଳେ ।
 ଧ୍ରୁବମଣ୍ଡଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୁଏ ଶରଜାଳ
 ହେଲଣି ଚଉଦ ଘଡ଼ି ହବା ଶେଷତାଳ ।
 ଗଡ଼ନ ବନ ପ୍ରସାସେ କୁରୁସର ସୈନ୍ୟ
 ବେଶି ନ ପାରିଲେ ଯହୁଁ ଜୟଦ୍ରଥ ବର୍ଣ୍ଣ ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ଥିଲ ସାର ହନୁମନ୍ତ
 ହରି ପୁଞ୍ଜିଲେ ତୋତେ କି ହେବେ ଜୟଦ୍ରଥ
 ହନୁମନ୍ତ ବୋଲେ ଦେବ ଅଛି ଗୋପ୍ୟ ହୋଇ
 କାହିଁ ରହିଅଛି ସେହି ମୋତେ ନ ଦିଶଇ ।
 ଦୁସ୍ତର ଏ ବ୍ୟତ ବେଦ ବଡ଼ଇ ଗହନ
 ଏ ବ୍ୟତ ଭେଦବା ଅଟେ ଅତ୍ୟନ୍ତ କଠିନ ।
 ସୈନ୍ୟବଳ ସେନ ଏଥେ ତଳେ କୁରୁଦିଗ
 କୁ ବେଦ ଚନ୍ଦ୍ର ସବୁଙ୍କୁ ବେଗେ କର ନାଶ
 କଉରବ ବଳ କିଛି ହୋଇଲେ ନିପାତ
 ଗହଳ ଶକ୍ତିଲେ ଦେଖାଯିବ ଜୟଦ୍ରଥ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ପୃଥ୍ବୀ ଚରିଛି ନୟମ
 ଦେଖିବୁ ତ ଶ୍ଵସ୍ତପଦେ କୋପ କଲେ ସମ ।
 ଏକାକୀ ସବୁଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡି ଦିନାଶି ପାରଇ
 କେବଳ ବଳସମ୍ପନ୍ନ କୋପକୁ ଡରଇ ।
 ହନୁମନ୍ତ ବୋଲେ ଶୁଣ ବେ ମଧୁସୂଦନ
 କୁଆଁଁଆଁଁ ଅର୍ଜୁନ ହେବ କି ଦହନ ।

ବସେ ମୁଣ୍ଡି ଆଉଁ ଯେବେ ପାର୍ଥ ଯିବ ନାଶ
 ଧୃତ ଆସେ ଶାନ୍ତିବାଦ ପ୍ରସୋଜନ କଥ ।
 ପ୍ରଭୁ କୁସେ ସୃଷ୍ଟି ପିତି ପ୍ରଦୟ କରତା
 ତୋତେ କି ତତେ ଅଟେ ଏହି ଗୁରୁକଥା ।
 ହନୁମନ୍ତ ଠାରୁ ହୁଏ ଶୁଣିଣ ଏସନ
 ସେହିକ୍ଷଣି ଚନ୍ଦ୍ରକୂଟ କଲେକ ରତନ ।
 ପାର୍ଥ ଜାଣି ନ ପାରିଲେ ଚନ୍ଦ୍ର ଗର ହରି
 ଦୋଇଲେକ ଆସ ସୂର୍ଯ୍ୟ କୁ ଉଦାତ କରି
 ନାସଦଶଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଲେ ବେଗେ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ତେଜ କୁଡ଼ାଇଲ ରହି ଶୂନ୍ୟମାର୍ଗେ ।
 ସନ୍ଧ୍ୟାସମ ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ଅନ୍ଧାର ଦିଶିଲ
 ସକଳ ଜନ ଶ୍ରବଣେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ଗଲ ।
 କଉରବ ଆଟରେ ଯେ ଶୁଭେ ଜୟ ଜୟ
 ଯୁଦ୍ଧ ରହୁ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଦେଲ କୁରୁସୟ ।
 ହବା ଅସ୍ତ ହୋଇ ଯହୁଁ ହୋଇଲ ରଜନ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଲ ପାଣ୍ଡବ ପାଳ ଗୁଣ
 ଅସ୍ତ ଶସ୍ତ୍ର ଦୈବେକ ସକଳ ସରନ
 ଦେହୁଁ ରକ୍ତ ଛତାଉଲେ ଗଙ୍ଗାରେ ପଶିଣ ।
 ନଷ୍ଟତ ହୋଇଲ ଯହୁଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପାର୍ଥର
 କୃପ ଶଲ୍ୟ କର୍ଣ୍ଣ ଆଦି ଗଲେ ତା ପାଶର ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସକଳ ଶରଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ
 ଶକୁନସହ ପ୍ରବେଶ ଅର୍ଜୁନ ପାଶରେ ।
 ଅର୍ଜୁନର ମୁଖ ଶୁଣି ଦୁଃଶେ କୁରୁସୟ
 ହା ବରଦ ବୋଲି ଶ୍ରୀଲେ ମାରେ କରଦୟ
 ଦ୍ରୋଣର ମହିମା ବାବୁ ଜାଣୁ ଜାଣୁ କୁହ
 ଏପରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦୃଢ଼ା କଲୁ କାହିଁ ପାଇଁ ।
 ଜୟଦ୍ରଥେ ମାରିବାକୁ ଏ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲ
 ତୋରପର ଶସ୍ତ୍ର ହୋଇ ଦିନାୟୁଜେ ମଲୁ ।
 କୁହ ମରନ୍ତେ ତୋହର ଆଉ ବୁଦ୍ଧିଶର
 କୃଷ୍ଣ ସହଚେ ସେମାନେ ବଞ୍ଚିବେ କି ସେହି
 ଏ ସମୟେ ପାର୍ଥ ବୋଲେ ଶୁଣ ଦାମୋଦର
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନିଷ୍ଠୁର ଏବେ ହୋଇଲ ମୋହର ।
 ତତା ଆସେଦଶ ପ୍ରଭୁ କର ହେ ରୁଚିତ
 ପଶିବ ଅନଳ ମଧ୍ୟେ ରହୁ ମୋର ସତ୍ୟ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ମୁଗ୍ଧର
 ଜୟଦ୍ରଥକୁ ମାରିବା ସହେ ଯୁଦ୍ଧକର ।

ଦୃଢ଼ ଯେଉଁ ଦଧାନ କଲ ପ୍ରଜାପତି
 ଦିବସ ଯାର ଅଟଇ ତାର ଅଟେ ବତି ।
 ଶସ୍ତ୍ର ଦିବସ ଏ ଦୁଇ ଜାଣି କୁହ ଏକା
 ଶୁଭ ସୁସ୍ତରେ ଏ କଥା ହୋଇଅଛି ଲେଖା ।
 ଶସ୍ତ୍ରଯୁଦ୍ଧେ ଯେବେ ତାକୁ ମାରି ନ ପାରିବୁ
 ତେବେ କୁହ ଅନଳରେ ଫଣ୍ଡେ ଶାସ୍ତ୍ର ବେକୁ
 ପୁଣି ବୋଇଲେ ସେ ନ ଧରୁ କିପା ପାର୍ଥ
 ଆଟେ ଅବା ଲଢ଼ିଥିବ ସେହି ଜୟଦ୍ରଥ ।
 ଶ୍ରୀମତେନ ବୋଲେ ଶୁଣ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ସୈନ୍ୟ ସଜାଅ ସୁଦୈବା ଆଜି ଦିବାବତି ।
 ଶ୍ରୀମ ବାକ୍ୟେ ବୋଲଇବ ଶୁଭା ଦୃଢ଼୍ୟୋଧନ
 ପାର୍ଥ ମୁଖେ କହୁ ସତ୍ୟ କଲି ମୁଁ ଲଙ୍ଘନ ।
 ଯେବେ ଧନଞ୍ଜୟ ସତ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଲଢ଼ିବ
 ତେବେ ଏହି ରଜନୀରେ ନିଶ୍ଚୟ ଯୁଦ୍ଧ ହେବ
 ଏହା କହି ଦୃଢ଼୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ହେ ବିବ୍ରାନ୍ତି
 କ୍ଷତ୍ରିୟ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତୋର ଏପରି କି ଅଛି ।
 କ୍ଷତ୍ରି ହୋଇକରି ଯେବେ ନ ରଖିବ ଧର୍ମ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ଯେବେ ସେ ନ ପାଳିବ କର୍ମ
 ଯୋଗୀ ହୋଇଣ ଯଦ୍ୟପି ନ ସାଧଇ ଯୋଗ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ନ କହେ ଯେତେ ଶୁଭା ଆଗ
 ପଣ୍ଡିତ ହୋଇଣ ଯେବେ ଗୁଡ଼େ ଧର୍ମପଥ
 ପ୍ରିୟ ହୋଇ ଯେବେ ପରପୁରୁଷରେ ରତ ।
 ଶୁଭା ହୋଇଣ ବଣ୍ଟଇ ଯେବେ ପରଜାକୁ
 ସ୍ୱର୍ଗରେ ବାସ ନ ମିଳେ ଏପରି ଲୋକକୁ ।
 କୁ ଯେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଲୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅପ୍ରୟାଏ
 ନ ମାଇଲେ ଜୟଦ୍ରଥ ସମରେ ନିଶ୍ଚୟେ ।
 ଅନଳ ଜାଲ ମରିବ ଏକଥା ମୋ ସତ୍ୟ
 ଏତେବେଳେ କାହିଁପାଇଁ ହେଉଛୁ ନିସତ ।
 ଏବେ ସମର କରିବେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ଗଲା
 ଯେବଣ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଲ ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଯେ ପାଷାଣର ଗାର
 ଏହା ଜଣୁ ନାହିଁ କୁହ ଲଢ଼ୁ କି ପ୍ରକାର ।
 କ୍ଷତ୍ରିୟ ହୋଇଣ ଯେବେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଲଢ଼ିବ
 ତେବେ ଏ ସଂସାର କେଉଁ ପରସ୍ପେ ତଳିବ ।
 ସତ୍ୟ ଲଢ଼ି ପୃଥ୍ବୀକ ମାଡ଼ିଯିବ ସିନ୍ଧୁ
 ଶୁଭା ହୋଇଣ ଯେବେଟି ହୋଇବ ଅସାଧୁ ।

ମାଳା ପିତାଙ୍କ ଯେବେ ନ ଆବୋରିବେ ସୁତ
 ସୁତନ ହୋଇ ଯେବେ କି ଦିନେ ଅଭିକତ
 ଅଗ୍ନି ତେଜତା ଯେବେ କି ଲଢ଼େ ଗୁହବାସ
 ଧନ ଆଉଁ ପିତୃ ଲୋକେ ବରେ ଯେ ନିଶ୍ଚୟ
 ପ୍ରିୟ ହୋଇ ଯେବେ ନୋହେ ପତିରେଭକତା
 ଧନବନ୍ଧ ହୋଇ ଯେବେ ନ ବୋଲଏ ଚାତା
 ଏ ସଂସାରେ ଏତେ କଥା ଯଦ୍ୟପି ଲଢ଼ିବ
 ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣାଦି ମିଥ୍ୟା କି ହୋଇବ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ବଚନେ ବୋଲେ ପାଲଗୁନ
 କେ ଏହା ଲଢ଼ିବ ଜାତ ହୋଇଣ ମେଦିନୀ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଲଢ଼ିବ ପାପ କହିଲେ କି ସରି
 ଯେହୁ ଯୁଦ୍ଧ ସାମରଥ ଅସୁ ଶସ୍ତ୍ର ଧାସୀ ।
 କୁଷ୍ଠ ଶ୍ରୀମ ସାତଂକି ଯେ ଶୋକରେ ଅବଶ
 ଅଗ୍ନି ଯୋଗ ନ ଚଳେ ବେଶୋକରେ ଅବଶ
 ମୃତ୍ୟୁବାଦେ ଅଗ୍ନି ତାନ କରଇ ସେ ସଖା
 ବୁଟମ୍ବର ମଧ୍ୟରେ ଯେ ତାକୁ କର ଲେଖା ।
 ଶୁଣି ଦଃଶାସନ ତଣ୍ଡୁ ଦୁର୍ଜୟ ଦଃସକ
 ତାଠ ଆଣି ଗରାବରେ ବନରୁ ବହୁକ ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ତହିଁରେ ଲଗାଇଲ ବନ୍ଧୁ
 ତାକୁ ସୋବର ବୋଲଣ ପ୍ରଶଂସେ ପାଲଗୁନ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ବୋଲେ ପାର୍ଥ ଆଜ୍ଞାଦିଅ ନାଥ
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ କୁମ୍ଭ ପାଦେ ରହୁଥାଉ ଚିତ୍ତ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ଆହେ ଶୁଣ ପାଲଗୁନ
 ଶତ୍ରୁର ବଚନେ କିପା ସାସ ମନେ ରେନ ।
 ଦେଖ ହେଉଛନ୍ତି ସବେ କିପରି ସାନନ୍ଦ
 କପଟ କଲ ବଚନେ ସେ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ।
 କୁ କ୍ଷତ୍ରି ଶୋଦ୍ଧ ଗାରବର ରଣରଙ୍ଗା
 ଶତ୍ରୁର ଉପତ ବାକ୍ୟେ ନ କର ତୁ ଶଙ୍କା ।
 ପୂର୍ବପରି ସମରକୁ କରି ଆତରଣ
 ମାରି ନ ପାରିଲେ ହେବ ଅନଳେ ବହନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ବେଦ ଜୟମ ଯେ କଲ
 ଜୟଦ୍ରଥ ନ ମାଇଲେ ଇସ୍ତୁ ହେବ ବୋଲ ।
 ସତ୍ୟଭରଣ କରେ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ନାହିଁ ଗତି
 ଲଭଇ ନର୍କରେ ସେହୁ ବହୁତର ଶାସ୍ତି ।
 ଆହେ ନାଗପୁଣ୍ୟ ମୋତେ ନ କର ନିଷେଧ
 ନିଶ୍ଚୟ ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟରେ ହୋଇବ ମୁଁ ବଘୁ ।

ମରବାକୁ ଅନଳରେ ପଶୁଛୁ ଅର୍ଜୁନ
 ବରଷ ବସୁସ୍ତେ ଧାଇଁଛନ୍ତି ବହୁଜନ ।
 ଶ୍ରେଣୀମଳ ଶରଣପ୍ରଭର ସାରଧୁ
 ଅର୍ଜୁନ ଅଟଇ ପୁଣି ହେଲେକାଳ ସାଧୁ ।
 ବହୁ ଅଗୁରୁ ଚନ୍ଦନ କାଷ୍ଠ ବହୁଅଣି
 ବେଡ଼ି ଅଗ୍ନିରେ ପକାନ୍ତି କୌରବ ପରଜ ।
 ଏକରୁ ଆରେକ ପୁଣି କେତେ ଭାବେ ତାକେ
 ଆସ ତେଣିବା ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରଣିତ ପାଦେ ।
 ଗଜା ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ବହୁ ଦୁଃସ୍ତ୍ର ଦବନ
 ଏହା ପ୍ରସ୍ତ ସନ୍ଧୀ ଏବେ ପ୍ରଣିତ ଅନଳ ।
 ଶକୁନି ତାଳେ ବ୍ୟବହାର ଆସ ଜୟଦ୍ରଥ
 ଦେଖିବା ଅନଳେ ଦବ୍ୟ ହେଉଅଛି ପାର୍ଥ ।
 ସବେ କହନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ମୁଖକୁ ଅନାଲ
 ଜଗଜ୍ଜନ ପୋତଇ ଏ ଭରସୁ ଅଟଇ ।
 ସଞ୍ଜୟ ଶକୁନି ଧରସଞ୍ଜୟର ବୁଲେ
 କଷ୍ଟସମ୍ଭରୁ ରଥୀ ବେନ ଜୟଦ୍ରଥ ଗଲେ ।
 ଅନେକ ସମ୍ଭବେ ସିନ୍ଧୁବେଶ ଅଧରତ
 ଅନଳ ଜାଳବା ସ୍ଥାନେ ମିଳଇ ତଡ଼ତ ।
 କୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ଅଭୟ ଦେଖ ଜୟଦ୍ରଥ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନଷ୍ଟଲେ ତୋର ହୋଇ ଆନନ୍ଦତ ।
 ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ହୁଏ ସିନ୍ଧୁବେଶା ସୁତ
 କୌରବଙ୍କ ସିଙ୍ଗେ ଉଷା ହୋଇ ଆନନ୍ଦତ ।
 ତତକ୍ଷଣେ ଅନଳର ଦବ୍ୟବେଶା ଦେଇ
 ଶ୍ରୀଫଳ ଶୋଷିଏ ଭଜ କରେ ବେନପରି ।
 ଅଗ୍ନିରେ ପ୍ରଣିତ ବୋଲି ବାସବର ଶିଷ୍ୟ
 ଲକ୍ଷେକ ମୁକୁତା କରେ ହୋଇ ସେ ପ୍ରବେଶ
 ଶ୍ରୀଫଳେ ଶ୍ରୀଫଳ ବେନ ପାର୍ଥ ବୁଲେ ବହୁ
 ପ୍ରଣିତାକୁ ଦୃଢ଼ବ୍ରତ କଲ ପାଲଗୁନ ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ଆସି ବୋଲେ ଶୁଣ ରେ ପାଲଗୁନ
 କି ଯୋଗେ ଅଭୟ ଏବେ ମରଣକୁ ଘେନ ।
 ତୋହର ବେଶ ଅଟନ୍ତି ଧୃତବସୁ ଯୋଏ
 ଅଧର୍ମ ମାରି ଲେଉଟି ହୁ ମୋତେ ତୁ ଅନ୍ୟାୟେ
 ଧର୍ମକୁ ଛାଡ଼ି ଅଧର୍ମେ କରିଲୁ କୁ ଆଶା
 ବହନା ପୁରୁଷ ତୋତେ କରିଲ ନିଆଶା ।
 କେତେଦିନ କର୍ତ୍ତିବୁ ତୁ କଲୁ ଏ ଉଚ୍ଚର୍ମ
 ମନ ଜାଣି ଶାସ୍ତି ତୋତେ ଦେଉଅଛି ଧର୍ମ ।

ଦୂର୍ଜନେ ରବି କରଣ ସାଧୁ ଲେଉଟୁ ମାରି
 ଅକାଳରେ ରେ ପାଣ୍ଡବା ମରୁ ପୋଡ଼କରି ।
 ଶକୁନି ବୋଇଲ କୃଷ୍ଣ ଯାହାର ସାରଧୁ
 ଶକଟବ୍ୟୁତ ରେବତ ପାରିଲ ତା ରଥୀ ।
 ଅଖ ଚକ୍ରବାଟେ ମେବେ ରେବତା ପ୍ରଥମେ
 ପାଶ ଗଡ଼େ ମିଳନ୍ତା ଆମ୍ଭ ସନ୍ଧି ଧାଳେ ।
 ନ ଜାଣିବାପ୍ରଣେ ବାହୁ ନ ପାରିଲୁ ହେବ
 ମରଣ ତଳକୁ ଶେଷ ବସନ୍ତ ବୁଜି ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲୁ କୁ ଯାହା ମରଣସଂପ୍ରଣେ
 ବଦାସ୍ତ୍ର ବୋଲି କର୍ମ । ନ ବୋଇଲୁ ରଣେ
 ଆତ୍ମରୁ ଏ ଜୟଦ୍ରଥ ଅଟେ କୁମ୍ଭ ସଲ
 ଏହାଯୋଗେ କୁମ୍ଭର ସେ କୋଣ୍ଡଲକ ଭଲ ।
 ଶ୍ରମସେବ କୋଲେ ହାତେ ଶସ୍ତ୍ର ଧରି ପାର୍ଥ
 ଉତ୍ତମ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମାରି ଏହି ଜୟଦ୍ରଥ ।
 ମୋତେ କିପାଇଁ ନ କହୁ ଆରେ ପାଲଗୁନ
 ଶେଷି ପିଟନ୍ତି ଜାଳବର ଗବା ବେନ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ବେବ ହେବ କି ସିଙ୍ଗା
 ଧର୍ମ ଲାଭି ରଖାଇବ କଥା ଏହୁ ଶବ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ଶର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ଯେବେ ପାରିଥାନ୍ତି ମାରି
 ତୁଣେ ଜୟ ଜୟ ଧନ ଶୁଭକା ମୋହର ।
 ଶେଷେ ଆଦିତ୍ୟବେଦ ଆନ୍ତେ ଯେବେ ରହି
 ଏକାଣି ତାକୁ ମାରିବୁ ରଖନ୍ତା ତେ ନାହିଁ ।
 ଅରଜୁନର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଣି ନାଗସୁଶ
 ଜାଳତର ଗାଡ଼ିଦେଲେ ଆକାଶୁ ତକ୍ଷଣ ।
 ପ୍ରଣିମ ଦିଗରେ ଦଶିଲେକ ମାରତଣ୍ଡ
 ବେଶିଲକ ବେନଅଛି ଦୁଇ ଭଜ ଦଣ୍ଡ ।
 ସମସ୍ତ ଯୋଦ୍ଧାଏ ଦେଖି ହୋଇଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
 କହନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ ମୁଖ ଗୁଣ୍ଠି ଦେବରାଜ ।
 ପାର୍ଥକୁ ଗୁଣ୍ଠି କହିଲେ ହସି ଜନାର୍ଦ୍ଦନ
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନଷ୍ଟଲେ କିପାଁ ବୋଇବୁ ଦବନ ।
 ଶକୁନି ଗୁଣ୍ଠି ଦଣ୍ଡଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଦନ
 ଏ ସବୁ କୁଟ କପଟ ତୋହର ଉଆଣ ।
 ଦରି କହିଲେ ସକଳ କହୁ କହି ସତ୍ୟ
 ଅସ୍ତ୍ର ଗଡ଼େନେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଥିଲ ଏ ଆଦିତ୍ୟ ।
 ଅବର ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉଡ଼ି ପାଦଧୁଳି
 ଆଜ୍ଞାହତ ହୋଇଥିଲେ ଦେବ ଅଂଶୁମାଳ ।

ସୁଗ୍ରାମ ଶେଷ ଦୃଶ୍ୟେ ଧୂଳି ବସ୍ତ୍ରାମିଳ
 ସେ ତାରଣ ସୂର୍ଯ୍ୟରଶ୍ମି ପ୍ରକାଶ ହୋଇଲ ।
 ଗବାବର ବେଳ ଶ୍ରାମ ତରଳ ଗର୍ଜନ
 ଭୟେ ଶୁଣି ପଳାଇଲେ କୌରବ ସଭନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ବେଗେ ଅସ୍ତ୍ର ଧରି ପାର୍ଥ
 ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ କୁଲେ ମାର ଜୟଦ୍ରଥ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଏହା ନଟକଟ କଥା
 ଲଘନ କରୁଛୁ ତୁମ୍ଭେ ଧର୍ମକୁ ସଫଥା ।
 ବୃଷସ୍ପତ୍ନରେ ଯେ ଧର୍ମ ଅଟଇ ପ୍ରଧାନ
 ପ୍ରଜାତାର ନାହିଁ ଧର୍ମ କଲେଇ ଲଘନ ।
 ମୁହିଁ ସତ୍ୟେ ପ୍ରଜଜ୍ଞ ଯେ ଜଣିଣ ଅଭିର
 ବିନା ସୁଦେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭ ନ ଦିଅଇ ।
 ଶୁଷ ନାଶଗଲ୍ଲ ଭୂଷଣବାହିଁ ପ୍ରଜ୍ଞ
 ଅନେକ ବାନ୍ଧବ ମଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶହିଁ ଗଲ ।
 ଯଦି ରଣେ ପଡ଼ିବେ ମୋ ଅନେଶତ ଶୁଭ
 ଗ୍ରାମେ କର ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ନ ଦିଅଇ ମନ୍ଥ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ ତୋର ମନ୍ଥମାକୁ ଧନ୍ୟ
 କି ସୁକ୍ଷଣେ ତୋତେ ମାତା କରିଥିଲ ଜନ୍ମ ।
 କୁନ୍ତିପତ୍ନ ଶ୍ରାମସେନ ନିମନ୍ତଣେ ନେଲୁ
 ପୁରଜ୍ଞାନ ହାତେ ବିଷଲତୁ ଖୁଆଇଲୁ ।
 ବୁଝି କୃତାବର ଯଦୁଁ କେଲୁ ଅସାଶୁମ
 ଜଳେ ପିଇିଲୁ ନାଗୁଣୀ ଖାଇବ ବୋଲଣ ।
 ନିକୁଠର ଭିଆଇଲୁ ଫୁଲୁ ଧର୍ମବାଟେ
 ନଇ ସଜଳସ ଗୁଆଇଲୁ ଛତ୍ରପଟେ ।
 ପାଣ୍ଡବେ ମରନ୍ତୁ ବୋଲି ସୁଧେ ଦେଲୁ ଗୋଡ଼
 ପ୍ରାଣ ପାଇଲେ ସେ ସୁତ ନୟାଗରେ ପଡ଼ି ।
 ନିମନ୍ତୁ ଗାନ୍ଧାରସେନ ବଂଶକୁ ଆଣିଲୁ
 ନେଇ ପଥର ଘରରେ ତାହାଙ୍କୁ ଭରିଲୁ ।
 ଅନେଶତ ଜଣ ତାର କୁଟୁମ୍ବ ସହିତେ
 ଅଲ ନ ଦେଇ ମାଇଲୁ ଧର୍ମୀ କୁ ଜଗତେ ।
 ସେ ପଥର ଘରୁ ଧର୍ମେ ବଞ୍ଚଣ ଶକୁଳ
 ଆମିକ ପୁରୁଷ କୁହେ କର୍ଣ୍ଣମନ୍ଥା ଦେବ ।
 ତତ୍ତ୍ୱବ୍ୟକ୍ତ ସମରେ ତ କଲ ଧର୍ମକୃତ୍ତି
 ଅଭିମନ୍ୟୁକୁ ବେଢ଼ିଲେ ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ ।
 ବେଢ଼ି ତାକୁ ମାଇଲେ ଯେ ଦଶସପ୍ତ ଶତ୍ରୁ
 ଦୁଃଶାକୁ ସର ପେଶିଲୁ କୁହିଁ କୁରୁବଞ୍ଚେ ।

ଧାର୍ଯ୍ୟାର ଦୁଃଖା ଗଦା ପଛକୁ ପିଟିଲ
 ସେ ଆବାତେ ଅଭିମନ୍ୟୁ ମନ୍ଥରେ ଲେଟିଲ ।
 ମୋକର କୁମର ତଳେ ଗଡ଼େ ଯେତେବେଳେ
 ବେଢ଼ି ବଞ୍ଚଣ ମାଇଲେ ତାକୁ ତେତେବେଳେ
 ଜୟଦ୍ରଥ ଗଦା ପିଟେ କୁମର ବୁକୁରେ
 ଭୁଲ ଧର୍ମ କଥମାନ କହିଲେ ନ ସରେ ।
 ସବୁବେଳେ ଧର୍ମପଥେ କୁହେ ଧାଅ ରହି
 ପୁଣ୍ୟଶୋଭେ ଧନୁଧରେ ଅର୍ଜୁନ ନ ସହି ।
 ଅର୍ଜୁନ ଧନୁ ଧରିଲେ ଶ୍ରାମ କୋସେ ଉଠି
 ତଳରେ ଅଧର ଶୁଣି ବୁଝିଲ ତରଣି ।
 ବେଶଗଦା ବୁଲୁଣ ଉଠି ଶିରଫୁଣି
 କୃତାନ୍ତକ ରୂପ ଦେଖି ଶୁଣିଲେ ସରନ ।
 ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ କୁଲେ ପିଇୁ ନିରନାଥ
 ଭୟେ ପଳାଇଲେ ସବେ ହୋଇ ଲକ୍ଷ୍ମଣ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ବେଳ ଦୁଇଗଡ଼ ଅଛୁ
 ପଳାଇ କୁ ପ୍ରାଣଭଣ୍ଡ କେଉଁଠାରେ ଲୁଚି ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେ ମୋର ସୈନ୍ୟ ରଖ ଶତ୍ରୁ
 ରଥ ତେଜ୍ୟାକରି ଏବେ ପଳାଇଛୁ ପାଶ୍ୱେ ।
 ଭୟରେ ପଳାଇ ତହିଁ ଗଲ ଜୟଦ୍ରଥ
 ବନ୍ଧୁ ଅସମ୍ଭାଳ ତାର କେଶ ମୁକୁଳିତ ।
 ଶ୍ରାମ ସାତ୍ୟକ ଏ ଦୁହେଁ ସୈନ୍ୟବଳ ଧୂସି
 ଦଶସପ୍ତ ପୋଛାକୁ ମାଇଲେ ଆକର୍ଷି ।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ଜେଜ୍ୟାକରି କୃଷ୍ଣ ଫାଲଗୁନ
 ଗୋଡ଼ାଇଣ ଜୟଦ୍ରଥେ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ବେନ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସନ୍ନ ନାମରେ ଏକର ସର୍ବତ
 ଦୈତ୍ୟଲେ ପ୍ରଜାଇଣ ଯାଏ ଜୟଦ୍ରଥ ।
 ପାର୍ଥ ତାକତ୍ୟ ରବି ସିନ୍ଧୁ ଅଧିପତି
 ମୃତ୍ୟୁକାଳେ ଲୁଚିଲେ କି ଗୁଡ଼େ ଜନ୍ମପତି ।
 ଭଗିର ବଳିଭ କୁହିଁ ପଶିଲୁ ସମରେ
 ବଂଶ ନାଶିଲୁ ମାଇଣ ବାନ୍ତୁତ କୁମରେ ।
 ପାର୍ଥ ଅସ୍ତ୍ର ଗୁଡ଼ିବେଳେ ହସ୍ତ ଯେତେବେଳେ
 ଅଗ୍ନି ଆଗେଷଣ କଲେ ଯମୁନାର କୂଳେ ।
 ତାହା ଦେଖି ଧାତକାରେ ଦୁତ ଧାର୍ଯ୍ୟଗଲ
 ସୁଧୂଷିର ଆଗେ ସବୁ ବାରତା କହିଲ ।
 ସ୍ୱାମି ସୁଭକରୁଁ ସୂର୍ଯ୍ୟବେଦ ଅସ୍ତ୍ରଦେଲେ
 ସୁଗ୍ରାମ ତେଜ ଅର୍ଜୁନ ଶସ୍ତ୍ର ଯେ ଗୁଡ଼ିଲେ ।

କରୁଦବଳ ଆଶି ଲଗାଇଲେ ବନ୍ଧି
 ଅନଳେ ଝାସିବ କୁମ୍ଭ ଶର ପାଲଟୁନ ।
 ଏହା ଶୁଣି ଯୁଧିଷ୍ଠିର ହୋଇଲେ ଦୁଃଖିତ
 ନକୁଳ ସହଦେବକୁ ସେନିଶ ସହିତ ।
 ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥାନକୁ ଧାଇଁଲେ ଶୋଇ ଉଦବେଗ
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ସେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ପଲେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗ ।
 ଦ୍ରୁପଦ ନପତି ଗଡ଼ଜାତ ବସନ୍ତ
 ପଥ ଦେଖି ଧାଇଁଲେ ଏ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଆଟ ।
 ସିନ୍ଧୁରାଜାକୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଧରିଛୁ କରାଣୀ
 ଲହୁପ୍ରସ୍ଥ ଗିରିତଳେ ହେଲେ ଭେଟାଭେଟି ।
 ଶୁଭ ଶକ୍ତନେ ଭେଟିଲେ ଯାଇଁ କୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ
 ଅତି ଆନନ୍ଦରେ ସର୍ବେ ହେଲେ କୃତକୃତ୍ୟ ।
 ଗୋଡ଼ାଇ ଭେଟିଲେ ଯଦୁ ଭୃତୁ ଯେନ୍ୟକଳ
 ଭରଣୁକଳ ଆଟରେ ହୋଇଲ ଗହନ ।
 ଅର୍ଜୁନର ଦାଶ ଦେଶ ଶୁଭରେ କରାଣୀ
 ଜୟଦ୍ରଥ ଧନୁ ଗୋଶ ପକାଇଲ କାଟି ।
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତେ ଜୟଦ୍ରଥ ଦୋଇପରି ଭସ
 ବଦ୍ୟାଧର ପରସ୍ପେକ ଦଶେ ଅତି ଶୋଭା ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେ ଶୁଣ ଆଦେ ପାର୍ଥ ଗାର
 ଶରଣ ରକ୍ଷଣ ବାଳା ଉଡ଼ଇ ତୋହର ।
 ତୋହର ବରଷା ଯେବେ ନିଅସ ହୁଅଇ
 ନ ମାର ତାହାକୁ ଗୁଡ଼ୁ କୁହ ବସାବହି ।
 ପିଠିହ ଏ ଅବା ମୁଖେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଭରଇ
 ଏପରି ଶବ୍ଦକୁ ପାର୍ଥ ନ ମାରୁ ଯେ କୁହ ।
 ତୋହର ହୋଇ ମୁଁ ଥାଏ ଏ ପ୍ରାଣକୁ ଦେନ
 କୁ ଯେ ଯଦିପୁମାନଙ୍କ ଅଟୁ ଶିରୋମଣି ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ହରିଣ କାଳେ କଲୁ ସାତବେଶ
 ସେହୁଦନୁ ମୁଁ ତୋହର ଭୃତ୍ୟର ଭୃତ୍ୟଟି ।
 ଶିରେ କରଦେଇ ବୋଲେ ରଣ ମୋଡ଼େ ପାର୍ଥ
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣି ବାସବ ହେଲେ ପ୍ରମୁଦୁତ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଦୋଇଲେ ଦର କର୍ପା କଲୁ ହସ୍ତ
 ଏହାକୁ ମାଇଲେ କିସ ପାଇବ ସମ୍ପଦ ।
 ସମ୍ପଦ ନମନ୍ତେ ଯେହୁ ନାଶେ ବଳଜନ
 ପଇଲେକେ ସେହୁ ହୁଏ ନରକେ ପତନ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଇଲେ କୁ ଯେ ପର ଭୟକାୟ
 ଶରଣ ରଖ ଏହାକୁ ନିଜ ପ୍ରାଣ ବାରି ।

ଆଦ୍ୟରୁ ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର୍ପା କଲୁ ପାର୍ଥ
 କୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ହୋଇବୁ କି ଅଧଃପାତ ।
 ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟେ ପଶିବୁ କୁ ଯାଇ ଯେତେବେଳେ
 ନ ରହିବ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ର ରଣଗୋଳେ ।
 ପୁରଣସ୍ତୁ ତୋର କେନ୍ଦ୍ରେ ଥାକୁ ପୁଡ଼ୁ କୁହ
 ଯେ ଏହା ନ କରେ ନଷ୍ଟେ ନକରେ ପଡ଼ଇ ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ଗଲେ ପାର୍ଥ ପଡ଼ିବ ପ୍ରମାଦ
 କପାୟ ମନ୍ତ୍ରନ ହେଲୁ ବେଗେ ଶିରଶ୍ଚେଦ ।
 ତୋର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ନମନ୍ତେ କରଅଛି ଏହା
 ଏହିକ୍ଷଣି ଦୁକୋବର ବଦାରିବ ହୁଆ ।
 ସାତ୍ୟକ ଶ୍ରୀକ୍ଷଣୀ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଗଜଗାଜ
 ଏହିକ୍ଷଣି ମାଂସ ତାର ପକାଇବେ ପିଞ୍ଜି ।
 ଅନ୍ୟାୟେ କର୍ମ ଯେଣୁ ମୋହର ରଣନା
 ଚନ୍ଦ୍ରରେ ହେହଦ ଶିର କୁହ କଲେ ତେଜ୍ୟା
 ମାୟାଧର ପ୍ରଭୁ ଜାନା ମାୟା କଥା କହ
 ଅର୍ଜୁନର ହୃଦୟେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଯାଇଁ ।
 ତହୁଁ ପାର୍ଥ ପ୍ରେଷିଲକ ଶର କାଳବନ୍ଧୁ
 ପ୍ରଶରେ ତଳିଲ ଅତି ହୋଇଣ ପ୍ରତ୍ୟୁ ।
 ନରପେଶ ଦାଶ ଗଲ ରଣ ରଙ୍ଗେ ଘୋଟି
 କରେ ପଡ଼ି ଜୟଦ୍ରଥ ଶିର ଦେଲ କାଟି ।
 କନ୍ଦରୁ ମନ୍ତ୍ରକ ଛୁବି ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଣ
 ପୁଣି ସେ ମୁଣ୍ଡ କନ୍ଦରେ ଲଗିଲ ବହନ ।
 ରେଷଭରେ ଜୟଦ୍ରଥ ଧାମେ ଗଜଗାଜ
 କରେ କୃଷ୍ଣା ଗୁଲିଲ ଅତି ସେଷେ ଗଜ ।
 ପୁଣି ପାର୍ଥ ଶୂର୍ପଣଖ ବନ୍ଧିଲେକ ଟାଣି
 ଜୟଦ୍ରଥ ଶିର ଦେଗେ ପକାଇଲେ ଦାଣି ।
 ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଣ ମୁଣ୍ଡ ଲଗିଲକ ଯାଇଁ
 ପୁଣି ପାର୍ଥ ଶର ମାର ଦେଲକ ଛୁଣ୍ଡାଇ ।
 ପୁଣି ଛୁବି ପୁଣି ମୁଣ୍ଡ ଲଗଇ ଭରତେ
 କାଟିଲ ଅନେକବାର ପାର୍ଥ ଏହିମତେ ।
 ଏହା ଦେଖି ରଖି ଦେଇ ପାର୍ଥ ଧନୁଶର
 କାହୁଁ ପାଇବ ଏ ବର କହ ଚନ୍ଦ୍ରଧର ।
 ସହଦେବ ମୁଖ ଚାହିଁ ପୁଛିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ
 କହ ମନ୍ତ୍ରବର ଏହା କେବଣ ଚରଣ ।
 ସହଦେବ ବୋଇଲେକ ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରପାଣି
 ଏଥୁର ଉକ୍ତ ବେଦ ଅମର ମୁଁ ଜାଣି ।

ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ହରିନେଲ ଏହି ଯେତେବେଳେ
 ଜୟଦ୍ରଥେ ଶ୍ରୀମ ଧର ମାଡ଼ଣ କରିଲେ ।
 ରୁହାଲେ ଦେବ ଧର୍ମ ମୁଣ୍ଡକୁ ମୋଡ଼ନ୍ତେ
 ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ତାହାକୁ ଦୁଃଶୀଳା ଉଠନ୍ତେ
 ଗଗନ ଅର୍ଜୁନ ଏହାକୁ କର ସାତବେଣୀ
 ଗୁଡ଼ଣ ବେଳେ ତାହାର ଗୋଟିକୁ ନ କାଟି ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ଗଲାଲେ ଦୁଇ ଜାହାଜଲେ
 ବୋଲଇ ଏ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଭୂତ୍ୟ ସବୁକାଳେ ।
 ଅସମାନ ପାଇଣ ନ ଗଲ ସିନ୍ଧୁ ଦେଶେ
 ତପେ କରିଲକ ଯାଇ ଶିବ କଇଲାସେ ।
 ଦୃଢ଼ ଯୋଗାସନେ ଚିନ୍ତାକରି ବିଶ୍ୱନାଥ
 ଦ୍ୱାବଣ ବରଷ ତପ କଲ ଜୟଦ୍ରଥ ।
 ହସନ୍ତ ହୋଇଣ ଶିବ ତା ପାଶେ ମିଳିଲେ
 କ ବର ମାଗିବୁ ମାଗ ବୋଲଣ କହିଲେ ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେ ପ୍ରଭୁ ଏହି ବର ଦେବେ
 ସମରରେ ସରି ମୋତେ ହୋଇବେ ପାଣ୍ଡବେ
 ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବୋଲଇ ସେ ଦୁଃଶୀଳାର କାନ୍ତ
 କୃଷ୍ଣସବ ଜଣିବ ମୁଁ ପାଣ୍ଡବ ସମସ୍ତ ।
 ଶିବ ବୋଲଲେ ବାଞ୍ଛାକୁ ତୁ ଦୁଃସବ ବର
 ଅର୍ଜୁନେ ବାଞ୍ଛା ହୋଇଲେ ରକ୍ଷା ନାହିଁ ତୋର
 ସମରେଜଣି ପାଇବୁ ସୁଧର୍ମର ଦେବ
 ଆକର ଶ୍ରୀମ ନକୁଳ ବାର ସହଦେବ ।
 ହର ବ୍ରହ୍ମା ଇନ୍ଦ୍ର ଆଦି କୁବେର ସହଚେ
 ସମର କରିଣ ମାର ନ ପାଇବେ ତୋତେ ।
 ଭୁର ହରିଶାଳ ଯେବେ ହେବେ ଏକ ଜଣେ
 ନିଶ୍ଚୟ ଶିରଶ୍ଚେଦନ ହୋଇବେ ତୋ ଉଣେ
 ଶୁଣି ଜୟଦ୍ରଥ ପୁଣି କହଇ ଏସକ
 ଛଡ଼ନ୍ତେ ମୁଣ୍ଡ ଲଗିବ ମୋର ପୁଣ ପୁଣ ।
 ଶିବ ବୋଲଲେ ତୋହର ଲଗିବ ଯେ ଶିର
 ମୁଣ୍ଡ ପଡ଼ିବି ସେବେ ତୋ ପିତା ହସ୍ତର ।
 ଭରତ ସାଗରେ ତୋର ପିତା ତପ କରେ
 ତା ତପ ଶ୍ରବଣକା ଯାଏ ଲଗିବ କରରେ ।
 ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେ ଧନ୍ତୁ କହିଲ ଅସାଧ୍ୟ
 ଜାଣିବ ନା ମୁଁ କେମନ୍ତେ ହୋଇବ ନା ବଧ
 ପ୍ରତି ବାକ୍ୟରେ ଉଦ୍ଧରି ବେଳେଟି ଧୁନିଟି
 ତୋର ମୁଖଲେବ ଅଟେ ପାଣ୍ଡବ କଷ୍ଟୀ ।

ରଥ ଗଲ ଅଶ୍ୱ ପରେ ଚଢ଼ଣ ନ ଥିବ
 ପାଦଗଜ ଦୋର ତୋତେ ଶର ଯେ ପେଶିବ
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ ହୋଇଥିବେ ଅବତାର
 ଏବେକ ରୁଷି ତୋତେ କରିବେ ସହାର ।
 ଗୁଣ ହୋଇଥିବ ପୁଣି ଦବା ନୋହିଥିବ
 ପିତାତ ସମାର ଧନୁ ତାର କରେ ଥିବ ।
 ମୋର ପାଶୁପତ ଶରେ ଛେଦିବ ତୋ ଶିର
 ମୁଣ୍ଡ ପଡ଼ିବ ଯାଇ ତୋ ପିତାର ହସ୍ତର ।
 ରଥ ଦେଉ ବୋଲି କହି ପଦାଇ ହସନ୍ତେ
 ତୋହର ମୁଣ୍ଡ ଦହନ ହୋଇବ ଏବନ୍ତେ ।
 ସହଦେବ କହିଲେକ ଜଗନ୍ନାଥ ପାଶ
 ଏହିରେ ଜୟଦ୍ରଥ ହୋଇବ ବିନାଶ ।
 ଅର୍ଜୁନ ଯେବଣ ଭାବେ ହୋଇଲେ ସହାର
 ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ଆଉ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ରୂପର ।
 ଈଶ୍ୱର ବିଭୂତ ଦେବ ଉପାଲେ ପିକୁଳ
 ବାସବକ ଆତ୍ମା ବେର ଅର୍ଜୁନକୁ ତୋଳି ।
 ବଧରେ ଅର୍ଜୁନ ଏହି ଗୁରୁଙ୍କର କପ୍ତ
 ଗାଣ୍ଡୀବ ଧନୁକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ଦେବସମ୍ପ୍ର ।
 ପାଶୁପତ ଶର ବେଲ ଅଛନ୍ତି ଈଶାନ
 ସନ୍ନ୍ୟାସୀକ ଦେଉଅଛୁ ବେଶ ବର୍ତ୍ତମାନ ।
 ସହଦେବ ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ହୁଷ୍ଟ ଜଗନ୍ନାଥ
 ଗାଣ୍ଡୀବେ ପାଶୁପତାସ୍ତ୍ର ଯୋଗଲେକ ପାର୍ଥ ।
 ଆକର୍ଷି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୁଣ ଓଟାର କଷ୍ଟୀ
 ଛୁଡ଼ନ୍ତେ ନାଟିକ ଜୟଦ୍ରଥ ମୁଣ୍ଡ ଗୋଟି ।
 ଉଡ଼ାଇ ବେଳେ ସେ ମୁଣ୍ଡ ପକିନାସ୍ତ୍ର ଗାତେ
 ମୁଣ୍ଡ ପଡ଼ିଲ ଆକାଶ ସୁରଥର ହସ୍ତେ ।
 ନୟନ ବୁଜି ପ୍ରସାରିଥିଲ ସେହୁ କର
 ତହିଁରେ ପଡ଼ିଲ ଯାଇ ଜୟଦ୍ରଥ ଶିର ।
 ଭସନ୍ତେ ବୋଲି ଛୁଡ଼ିବନ୍ତେ କରାଜଳ
 ଗୁଡ଼ିନ୍ତେ ନେତ୍ର ଅନଳେ ମୁଣ୍ଡ ଗଲ ଜଳ
 ଜୟଦ୍ରଥ ପଡ଼ିନ୍ତେଣ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଜୟ
 ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖ ଶବ୍ଦ କଲେ ବେବସମ୍ପ୍ର ।
 ବୁରୁକଳ ସୈନ୍ୟ ଶୁଣି ପ୍ରବଧ ବସୁସ୍ତେ
 ଶୋଷେ ଅଧୀର ହୋଇଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗସ୍ତେ
 ଜୟ ଜୟ ନାଗସୁଣ ଶଙ୍ଖ ବନ୍ଧାସା
 ସିନି ସୁତା କମଳାଙ୍କ ହୃଦୟ ବନ୍ଧାସ ।

ଉକ୍ତଙ୍କ କଷଣ କୁହେ ସବୁ ସେ ନ ପାର
ତାଙ୍କପାଇଁ ଧର ବାବୁ ନାନା ଅବତାର ।
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ତୁମ୍ଭ ସଖ ରହୁଥିବୁ ପୁଣି
ମୁଁ ଗୁର ନର ମାତର କଷ ବଞ୍ଚିପାଇ ।
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ତବଲୀଳା ହେ ଦେବ ଚମ୍ପେଶ
ଶାରଳା ଦାସର ରକ୍ତ ଚକ୍ରପାଦେ ଆଶ ।

ସୁରଥ ରାଜାର ତପସ୍ୟା

ବିଲଙ୍କ ଦେଶର ବୈଦସ୍ୟୁତ ମନୁ ରାଜା
ପୁରାକଳ ଅଗସ୍ତିଙ୍କୁ କରି ଦତ୍ୟ ପୂଜା ।
ବଡ଼ ଦୁରାସକ ଏହି ସୁରଥ ବ୍ୟବସ୍ଥା
ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଲି ଜୟଦ୍ରଥ କଥା ।
ପତା ତାର କି ନିମନ୍ତେ ଅଛୁ ତପୀ ହୋଇ
ଉତ୍ତରକୁରେ ବସିବୁ କେଉଁ ପଳପାଇଁ ।
ଏହା ବିସ୍ତାରିଣୀ ମୋତେ କହ ତପୋବନ୍ତ
ଶୁଣି ମୋର ଭ୍ରାତୃପିତୁ ଯାଉ ମୋ ଦୁଷ୍ଟତ ।
ବୋଲନ୍ତି ଅଗସ୍ତି ମୁଁ ଆହେ ମନୁ ରାଜା
ଯାହା ତୁ ପୁରା କରୁଛୁ ଏକଲବ୍ଧେ ଶୁଣ ।
ଉତପାତ ବଂଶେ ଜାତ ହେଲେ ମହାରଥ
ଏହାଙ୍କ କୁମର ନାମ ନିରମଳ ରଥ ।
ନିର୍ମଳ ରଥର ପୁତ୍ର ନିରାକୂଳ ରଥ
ପ୍ରତାପ ରଥ ବୋଲଣ ହେଲେ ସ୍ଵାର ସୁତ ।
ତାହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟେ ଅନୁରଥ
ଅନୁରଥର ନନ୍ଦନ ସେ ଭୂମନ୍ୟୁ ରଥ ।
ଭୂମନ୍ୟୁ ରଥର ପୁତ୍ର ନାମ ଶମ୍ଭୁ ମନୁ
କରଥ ବୋଲିକରି ଯେ ହେଲେ ତାର ସୁନୁ ।
କରଥର ପୁତ୍ର ନାମ ହେଲେ ବଶରଥ
ଏହାଙ୍କର ପୁତ୍ର ହେଲେ ଶ୍ରୀରଥ ସୁରଥ ।
ସୁରଥ ବାଲକାଳରୁ ଅଟଇ ଯେ ତପୀ
ରାଜା ହୋଇ ଦଗ୍ଧବସୁ କରଇ ଯଦ୍ୟପି ।
ମାରଇ ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବ ବଳବନ୍ତ ସାଧୁ
ମହା ଘେ ବୋଲଇଲ ଏକ ମହାଯୋଧୀ ।
ବଡ଼ଇ ପ୍ରତାପୀ ଏହି ସୁରଥ ଦେଶ ରାଜା
କୁବେର ସମାନେ ଧନ ଧର୍ମେ ପାଲେ ପ୍ରଜା ।
ଧାର୍ମକ ହବେକ ପୁଣି ସେ ପରମ ଯୋଧୀ
ତଣ୍ଡଳ ବଳଧ୍ୟୁସନ ଶରଜଗ୍ନ ଗଞ୍ଜା ।

ବଶସ୍ତ୍ରୁ ତଥା କୁଲେ ଦଗ୍ଧବସୁ କରେ
ପଶି ନ ପାଇନ୍ତି ଶତ୍ରୁ ତାହାଙ୍କ ସୀମାରେ ।
ଏହିପରି ସେହି ରାଜା ଦାସର ଯୁଗରେ
ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ୟୁ ବର୍ଷ ରାଜ୍ୟ କଲ ମଧ୍ୟପୁରେ ।
ସୁରଥ ରାଜାର ଶ୍ରୀଯ୍ୟା ନାମ ଯେ କାନ୍ତାୟ
ଜୟଦ୍ରଥ ବିଷ୍ଣୁ ରଥ ହେଲେ ସୁତ ବେନ ।
ବିଷ୍ଣୁ ରଥ ଥିଲେ କାଳଦମନର କୁଲେ
ଗୋମତ ଯୁଦ୍ଧରେ ହରି ତାହାକୁ ବଧୁଲେ ।
ସୁରଥ ରାଜାର ମନ୍ତ୍ରୀ ନାମ ଅକରୁକ
ଭୂତ ରବିସ୍ୟାତଲ୍ଲତା ଅଟେ ସବୁପିତ ।
ସୁରଥ ମହାରାଜା ଯେ ବଡ଼ ଶ୍ରୀରାଜନ୍
ତାହାର ସୁଲେକ ନବସ୍ୟୁ ଶତ ସୁତ ।
ରାଜା ହୋଇବାକୁ ଜୟଦ୍ରଥର ଯେ ସଧ
ଶ୍ରୀରେ ମୁହିଁ ହୋଇଲିଣ ଆସି ଅତି ବୃଦ୍ଧ ।
କୁଳମାସ କୃଷ୍ଣପକ୍ଷ ନବମୀର ତଥ୍ୟ
ମହା ନକ୍ଷତ୍ର ସେ ଦିନ ଭଗବାନ ସୃଜି ।
ବାସୁଦ୍ୟ ନାମେ କରଣ ଧୃତନାମେ ଯୋଗ
ଜୟଦ୍ରଥ ଉଦ୍ଧା ହୋଇଅଛୁ ରାଜା ଆଗ ।
କୁମରକୁ ଦେଖିକରି ବୋଇଲେ ନୃପତି
କୁଳ କୃଷ୍ଣ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଦିନ ପିତୃ ତଥ୍ୟ ।
ଶ୍ରୀର ସେ ଦିନ ହୋଇବ ଆରେ ଜୟଦ୍ରଥ
ଗଣ୍ଡା ଏକ ମାରି ଆଶ ବୋଇଲେ ସୁରଥ ।
ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଲେ ମୁଁ ନ ତହେ ଗଣ୍ଡାମାକ
ସେ ବୋଇଲ ଯାଉ ମନ୍ତ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରାଭଣ ବେନ ।
ଜୟଦ୍ରଥ ବୋଇଲକ ଗଣ୍ଡା ନ ପାଇଲେ
ଶ୍ରୀର ହୋଇବ କି ନାହିଁ ଆନ ଖବ ହେଲେ
ସୁରଥର ପୁରୋଦ୍ଧତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସୁବେବ
ସେ ବୋଇଲ ବନେ ଯେବେ ଗଣ୍ଡା ନ ପାଇବ
ମୃଗ ବାହୁଣୀ ଶଶା ହରିଣ ଶମ୍ଭୁର
ଶୟଳ ଶୂରଙ୍ଗ ଆଉ ବଶର ଶୂକର ।
ଖୋଜି ଖୋଜି ନ ପାଇବୁ ଯେବେ ବନେ ହେଉ
ଶ୍ରୀର ବିଧାନ କରିବା ମାନ ହେବ ମାର ।
ଏ ସକଳ ନ ପାଇଲେ ଆଶ ଏକ ବାସହା
ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ରୀରପାଇଁ ଯୋଗାଇବା ତାହା ।
ସୁରଥ ବୋଲେ ଏହାକି ଯୋଗାଇ ସୁବେବ,
ସୁବେବ ବୋଲଲ ବେନ ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥେ

ସୁରଥ ବୋଇଲ ଯେବେ ଏମନ୍ତ ଅଟଇ
 ପ୍ରତେ କରକାକ ଦେଖା ଶାସ୍ତ୍ର କାଟେ ନେଇ
 ସୁଦେବ ପଣ୍ଡା ବୋଇଲ ସତ୍ୟସୁଗ କଥା
 ଶୁଣ ମହାବୀରା ପିତୃ କାର୍ଯ୍ୟର ବାରତା ।
 ବରଲାଶ ଦେଶ ମନୋହର ନାମେ ବନ
 ସରସ ନାମେଶ ନରାଣର ସନ୍ନିଧାନ ।
 ମଣିକର୍ଣ୍ଣିକା ବୋଲଣ ଅଛି ପଦ୍ମତେଜ
 ତା ଉପରେ ବ୍ରହ୍ମନାମେ ପଞ୍ଚୀ ଶବରକ ।
 ମେଲୁତୁଣ୍ଡା ବୋଲି ଜାଣିବକର ଯେ ଯୋଧୀ
 ନରକା କ୍ୟାଧର ପୁତ୍ର ହିରଣ୍ୟପ୍ରସାଦ ।
 ସେ କ୍ୟାଧର ଉପୁଜିଲ ଦୁଇଗୋଟି ସୁନୁ
 ଏକର ନାମ ହିରଣ୍ୟ ଆଉ ନାମ ହନୁ ।
 ହନୁ ନାମା କ୍ୟାଧର ଯେ ସାତୋଟି ନନ୍ଦନ
 ଏକ ଏକଙ୍କର ନାମ ଅଟେ ଅନୁପମ ।
 ତନୁ ସୁରତି ଆବର ଶନୁ ସୁସର୍ଷିତ
 ରତି ମୁରତି ଏସନ ସହଚ ସନ୍ତତି ।
 ପିତୃ ତପ୍ତରେ କ୍ୟାଧର ସେହି ସାତ ସୁନୁ
 ଗଣ୍ଡାମାର ଆଶ ବୋଲି ଆଜ୍ଞା ଦେଲ ହନୁ ।
 ପିତାର ଆଜ୍ଞାରେ କର ନଦେଶିଣ ଶିରେ
 ସପତ କ୍ୟାଧ ପଶିଲେ ଅଭ୍ୟାସ ଉତ୍ତରେ ।
 ଗଣ୍ଡା ବାହୁଟିଆ ଆଦି ଯେତେ ଜନ୍ମ ଅଛି
 ମୃଗ ଶମ୍ଭର ସହଚେ ନ ପାଇଲେ କିଛି ।
 ନ ପାଇଲେ ହିରାସବେ ଲେଡ଼ି ହନୁ ଗୋଏ
 ବାହୁଡ଼ ଆସନ୍ତେ ଧ୍ୟେ ଦେଖି ସଶୃଙ୍ଖିଏ ।
 ରତନାମେ କ୍ୟାଧ ବୋଲେ ଫେରିଗଲେ ଅଜ
 ଆସୁ ଶବର ବଶକୁ ଦେବ ବଡ଼ ଲଜ ।
 ଏ ଶଶୁ ଗୋଟାକୁ ମାର କାର୍ଯ୍ୟ ତଳାଇବା
 ତମ୍ଭ ପକାଇ ଏହାର ମାଂସ ଭୋଜିଯିବା
 ନ କହିବ ପିତାଆଗେ ଏହି ଯେ ଗୋ ମାଂସ
 ଏହା ଭୋଜି ପିତା ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ଶେଷ ।
 ଏହିପରି ସବ କ୍ୟାଧେ ଏକ ମନ ହୋଇ
 ଶଶୁକୁ ବନ୍ଧିଲେ ସବେ ନାସତ ପୁରାଇ ।
 ମାରିଣ ସଶୁକୁ ତାର କେଳାଇଲେ ମାଂସ
 ସାତ ପୁତ୍ରଯାକ ଆଣି ଦେଲେ ପିତା ପାଶ ।
 ଯତନ କରି ଶବର ଥୋଇଲ ତା ପଞ୍ଚୀ
 ପିତୃଗଣକୁ ବାଜିଲ ଗଣ୍ଡାମାଂସ ବୋଲି ।

ତାର ଶ୍ଳୀ କକଟରେ ଥିଲେ ଯେତେ କ୍ୟାଧ
 ପିତୃଶ୍ରାବେ ତାର ଘରେ ଖାଇହେଲେ କୋଧ
 ତାଳବଣେ ସାତଜଣ ପାଆନ୍ତେ ମରଣ
 ଦୁତମାନେ ନେଇଗଲେ ଯମର ଭୁବନ ।
 ଦେଖି ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ବୋଲେ ସ୍ବାକୁ ଧରି ନଥ
 ବଧ କରିଛନ୍ତି ଶଶୁ ନରକେ ପକାଅ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରଗୁପ୍ତ ଏହିପରି ଦୁତଙ୍କୁ କହନ୍ତେ
 ଧରମ ଦେବତା ତାଙ୍କୁ ବୋଇଲେ ଏମନ୍ତେ ।
 ନୁହନ୍ତି ଏ ଦୋଷୀ ଗୁଡ଼ିକ ଅସତ୍ରକ୍ୟାଧ
 ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ଅର୍ଥେ ଏହି କଲେ ଶଶୁବଧ ।
 ଏମନ୍ତ ଶୁଣିଣ ଦୁତ ତାଙ୍କୁ ଗୁଡ଼ି ଦେଲେ
 ଯମ ତାଙ୍କୁ ତାସଗଣେ ନେଇ କସାଇଲେ ।
 ଏ ସତ୍ର କ୍ୟାଧଙ୍କ ମାତା ନାମ ଯେ ହରିତା
 ଗୋମାଂସ ରନ୍ଧି ଦାଡ଼ିଲ ବୋଇଣ ଅଜ୍ଞତା ।
 ସେ ଏକ ନକ୍ଷତ୍ର ହୋଇ ଉଦେ ଦେଲ ସୁଗେ
 ପିତୃକାର୍ଯ୍ୟ ପାଶ୍ଚାତ୍ତ କହିଲୁ ତୋ ଆଗେ ।
 ପୁରୋହିତଙ୍କ ବଚନ ଜୟଦ୍ରାଥ ଶୁଣି
 ଅରଣ୍ୟକୁ ଗଲ ସେହି ମନ୍ତ୍ର ସଙ୍ଗେ ଭୋଜି ।
 ଗଣ୍ଡାଜୀବ ଲେଡ଼ି ଲେଡ଼ି ନ ଖାଇଲ କାହିଁ
 ଏଣେତେଣେ ବୁଲି ବୁଲି ବହୁଶ୍ରମ ପାଇ ।
 ବସିଲେ ସେ ଦୁହେଁ ଧାଇଁ କମ୍ପ କୃଷ ତଳ
 ସେହିଠାରେ ଜୟଦ୍ରାଥ ଧରି ମନ୍ତ୍ରୀକାଳ ।
 କାମହସ୍ତେ କେଶ ବକ୍ଷକରେ ଖଡ୍ଗ ଧରି
 ବୋଇଲ ଲକ୍ଷ୍ମଦେବତା ସୁମର ତୋହରି ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଇଲେକ ମୁହିଁ କଲ କେଉଁ ବୋଧ
 ତୋର ଶରଣ ମୋତେ ନ କର ପ୍ରାଣେ ନାଶ
 ଜୟଦ୍ରାଥ ବୋଇଲ ମୁଁ ହେଉଅଛି ଦୃଢ଼
 ବଳ ବସୁକାଳେ ରାଜପଣ କରି ସଧ ।
 ତୁ ମନ୍ତ୍ରୀ ପଣ୍ଡିତ ଜାଣୁ ଭୂତ ଉଦ୍‌ବିଷୀତ
 କିପା ବସୁର ମୋତେ ନ କଲୁ ନୁପକାଅ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀ ସତ୍ୟକର ବୋଲେ ଗୁଡ଼ ବାଳ ମୋର
 ରଜା ହେବାପାଇଁ ଯେବେ ଲଜ୍ଜା ଥିଲ ତୋର
 ଏ କଥା ଆଗତ୍ ମୋତେ କହିଥିଲେ କୁହ
 କେତେଦିନରୁ ରାଜ୍ୟରେ ଥାନ୍ତି ରଜାହୋଇ ।
 ହେଉ ରଜାପଣେ ମନ କଳାଇଲୁ ଯେବେ
 ରଜାକୁ ବାଣିଶ ତୋତେ ରାଜ୍ୟଦେବ ଏବେ ।

ମନ୍ତ୍ରୀ ବାକ୍ୟେ ଜୟଦ୍ରୁପ କୋପ ସଂହରଣ
 ତହିଁ ମନ୍ତ୍ରୀକ ବେଳଣ ପୁରେ ପ୍ରବେଶିଲ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀକ ହକାର ପୂଜା କରିଲ ସୁରଥ
 ଦେଖ ଦିନୋବେ ମୋ ପୁଅ କେତେ ସାମରଥ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ବଳେ ଗଣ୍ଡା ନ ପାଇଲ ତାହିଁ
 ଦେଖଦିନୋବର କଥା କି କହିବି ମୁହିଁ ।
 ମନ୍ତ୍ରୀର ବଚନ ଶୁଣି ସୁରଥ କହଇ
 ଗଣ୍ଡାହକା ଆନନ୍ଦକ ନ ଥିଲେ କି ତହିଁ ।
 ବଜା କଥା ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀ କହେ କରି ହୋଧ
 ଗଣ୍ଡା ନ ପାଇଲ ଆନନ୍ଦକେ କିଏ ସଧ ।
 ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ତୋର ପୁଅ ହୁଏ କୃତ
 ତୋତେ କହୁ ନ ପାରେ ସେ ସଂଜ୍ୟୋତାର ଶ୍ରଦ୍ଧ
 ଜୟଦ୍ରୁପେ ସଜାକର ହୁଅ ଶର୍ପକାସୀ
 ମୁହିଁ କସ ଅରକତ ତୋ ପ୍ରାଣ ଦିନାଶି ।
 ସକଳ ବିଷୟ ମନ୍ତ୍ରୀ କହୁଛ ଏହାନ୍ତେ
 ସମୟେକ ବସ ଯାଇ ଆସୁ ଅଛୁ ଯେତେ ।
 ବଜାକୁ ସେନଶ ମନ୍ତ୍ରୀ ତଳେ ନିଶାରେ
 ବଜ୍ୟ ପୁତ୍ର ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରୀପୁ ମଣ୍ଡଳରେ ।
 ସମସ୍ତ ତ୍ୟାଗ କରିଣ ତଳେ ସୁରଥ
 ପ୍ରାଣ ବକଳେ ପଶିଲ ତହାକୁର ଶର୍ପ ।
 ମୁକ କହଲେ ସଜନ ଶୁଣ ମନବେର
 ଜୟଦ୍ରୁପ ଭୟେ ତସ ତା ପିତା କରଇ ।
 ଯହ ଜୟଦ୍ରୁପ ଆସି ହେବ ମୋର ପାଶେ
 ମୁଖ ନ ରୁହିବ ତାର ଶୁଭଣ ମାନସେ ।
 ତସ୍ତୁ ବୁଜି ଶୁଭୁ ଧାୟି ନିରାଶେ ବସିଲ
 ଏହି ପରକାରେ ତହିଁ କହୁଥିନ ଗଲ ।
 ଦିନେ ଶୁଲେ ଉପଦାସେ ମୋ ଦେହ ଜଳଇ
 ପୁଅ ବଜା ହୋଇ ତେଣେ ଦୀର୍ଘର୍ଯ୍ୟ ବୁଝଇ ।
 ଉପଦାସେ ଦେହ କରଥ ହେଉଛି ମୋହର
 ମୋ ଯୋଗେ ଜୟଦ୍ରୁପର ନ ତୁଟେ ଶଶର ।
 ସୁରଥ ଏପରି ମନେ ଶୁଭଳ କେଳରେ
 ଜୟଦ୍ରୁପ ମୁଣ୍ଡ ଉଡ଼େ କର ଅଞ୍ଜଳରେ ।
 ଭୟ ହେଉ କୋଲ ଦେଖି ପୁତ୍ରଲ ଅଞ୍ଜଳ
 ଜୟଦ୍ରୁପର ମସ୍ତକ ତହିଁ ଗଲ ଜଳ ।
 ଜୟ କାତ୍ୟାୟିନୀ ମାଗୋ ଶ୍ରୀସବମଜଳେ
 ମନ୍ତ୍ରୀର ମାଳା ଲମ୍ବଇ ତୋର ବସ୍ତ୍ରମଳେ ।

ଜୟ ଜୟ ମାହେଶ୍ୱର ପ୍ରସନ୍ନ ବଦନ
 ଶରଣେ ହ୍ୟସ୍ତକେ ଗୌର ନମୋଦାସପୁଣୀ
 ଶରଣନନ୍ଦନ ମାଗୋ ଅଟୁ ବାବନଧ
 ଯାହାରେ ପ୍ରସନ୍ନ ଦେଉ ତାର ସବିଧି ।
 ନର ମୁଣ୍ଡମାଳ ମାଗୋ ବିକାଶର ହୃଦେ
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅ କୁ ମୋତେ ସଦୟ ସାବଧେ ।
 କାମନା ପୁଣେ କର ତୁହି ମା କାମାକ୍ଷୀ
 ଶ୍ରୀପୁରୁଷରେ ବିହାର କରୁ ସପ୍ତଲକ୍ଷି ।
 ନିରାହାର ନିବିଡ଼ାବନୁସିଣୀ କୁ ମାତ
 ଶଶେ କରୁ ମହାହୋସ ଶଶେ ଦେଉ ଖାଦ ।
 ସମ୍ପତ୍ତି ବହୁଳ ମାତ ତୋର ପ୍ରଭାସାବେ
 ମହାଶୟର କହୁଛି ବସ ମମ ହୃଦେ ।
 ଏତକ କହୁଛି ମାତ ପୁରଥ ମୋ ଆଶ
 କହଇ ଯେ ଶୁଦ୍ରମୁକ ଶ୍ରୀ ଶାରଦା ଦାସ ।

ରାଜି ଗୋଲମୁକେ ଦ୍ରୁପଦ ରାଜାର ମୃତ୍ୟୁ

ମନ୍ତ୍ରୀରାଜ ପୂଜାକରେ ପୁଣି ଅଗସ୍ତିକି
 ଜୟଦ୍ରୁପ ବସ ହେଲ ହୋଇଲେ ବଡ଼ ।
 କାଶୀରେ ବାଶରଥ ହରିରଥ ତଳ
 ପାଣ୍ଡବକୁ ଓରାଳିଲେ ସପ୍ତେରଥୀ ସେନ ।
 ସାତ୍ୟକି ଶ୍ରୀମ ସମରେ ଅତି ଅନର୍ଗଳ
 ସୈନ୍ୟ ଦେଖି ଦେହରେ ସେ ଶର୍ପୀ ମହାବଳ
 ବାଉଳ ଶଶୁ ଶୁଭେଦମଲ ସେହ ଦୁଇ
 ବିଶ୍ୱରୂପ ବିକାଶିଲେ ମାରକାର ପାଇଁ ।
 ବଶେଷରେ ନିଶାକାଳ ହବାଯୁକ ଶ୍ରୀମି
 ରଣରଜା ବୃକୋବର ସମରରେ ଭ୍ରମି ।
 କଉରବକର ସୈନ୍ୟ ବହୁତ ଗହଳ
 ଶ୍ରୀମ ସାତ୍ୟକି ମାରନ୍ତେ ଉଠଇ ତହଳ ।
 ପଡ଼ିଲେ ଏଗାରଶୋଖୀ ଲକ୍ଷ ହେଲ ବୃଷ୍ଟି
 ଯେତେ ସୈନ୍ୟଥିଲେ ସବୁ ପାର୍ଥ ବେଳେ କାଟି
 ବାରଣ ନ ହେଲ ସୈନ୍ୟ ପର କି ଆପଣେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଅଗ୍ରତେ କହନ୍ତି ଯେ ଦ୍ରୋଣେ
 ଥାଟ ଭୁଷାଅ ନୋହିବ ଆସୁ କିଛି ଯଶ
 ଏ ରଜନୀ ଅନ୍ତେ ଯହୁ ହୋଇବ ବିବସ ।

ବ୍ୟୁତ ଏକ ଭିଆରକ ମାୟାର ବୁଝିକା
 କେବେ ନ ପାରିବେ ତାକୁ ବୁଝା ରହୁ ଭଜ ।
 ଶୁଣି ହସିଲେ ଶକୁନ ଶଲ କୁପ ବୁଝା
 କର୍ଣ୍ଣ ଆଉ ଦୁଃଖାସନ ଦୁର୍ଜୟ ଦୁଃସ୍ତା ।
 ଶକୁନ କୋଳେ ଭାରିଲ କୁମ୍ଭେ ତହବ୍ୟୁତ
 ବହୁଯୋଦ୍ଧା ମଢେଇ ଲଜ ନାହିଁ କହ ।
 ପୁଣି କୌଶଳେ ବେଟବ୍ୟୁତଟିଏ ଭଲ
 ଚର୍ଚ୍ଚିରେ ପଡ଼ିଲେ ଏକାଦଶ ଶୌଣୀ ବଳ ।
 କପ ଥକା କୌରବଙ୍କୁ ଉତ୍ତୋଷ କୁମ୍ଭର
 ସମରେ ନଜେ ପଡ଼ିଲେ ସିନ୍ଧୁ ନରବର ।
 କୁପ ବୋଇଲେ ପଳାଇ ଯାଅ ତପୁକୁଥ
 ବେଶାନ୍ତରେ ରହ ହୋଇ ସମରରୁ ସାକ ।
 ପ୍ରାଣ ଚାଣିଆନ୍ତା ଅନ୍ୟ ଦେଶରେ ସେ ପଣି
 ଏ ମହାମା ରଖାଲେ ତାହାକୁ ଆଶ୍ୱାସି ।
 ଗୋର ବଚନେ ସମସ୍ତେ କରିଲ ଭରସା
 ରହଣ ସିନ୍ଧୁଭଜନ ହୋଇଲ ନରଣା ।
 ପ୍ରଥମ ଦୁଆରେ ଥିଲୁ ଆପଣେ ଆବୋର
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଦେଖି କୁହ ଗଲୁ ଅପସର ।
 ଆହେ ଦ୍ରୋଣସାତଙ୍କ ଯେ ଅଟେ ଯେଉଁଯୋଧୁ
 ତାହାକୁ ନ ପାରିଲୁ କୁ ଦୁଆର ନରେଧୁ ।
 ସେ ଦୁଣି ବ୍ୟୁତ ରେଦିଲ ସୁଦେ ତୋତେ ଶୁଣି
 ଏକା ଶ୍ରମ ଧସାଇଣ ପଣିଲକ ପୁଣି ।
 ଗୁରୁପାଣ୍ଡବେ ଯେବେଟି ହୋଇଥାନ୍ତେ ମେଳ
 ଆଜିରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପୁଣିଥାନ୍ତା କ'ଳ ।
 ଆହେ ଦ୍ରୋଣ ଜୟଦୁଥ ପ୍ରାଣେ ଦେଲ ନାଶ
 ତୋହର ମୁଣ୍ଡେ ପଡ଼ିଲ ଦୁଃଖୀଲାର କଷ୍ଟ ।
 ବଶ୍ୱାସବାଚକ ପଣ କଲୁ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ପଳାଇ ଗଲେ ବଢ଼ିବା ତୋହର ସଙ୍ଗରୁ ।
 ହେ ଗୁରୁ ବଶ୍ୱାସବାଣୀ ଅଟେ ଦେଉଁ ଜନ
 ଜୀବନେ ଅଶୀର୍ଵାଦେ ନରକେ ପତନ ।
 ଧକ ଜୀବନ ତୋହର ଆଉ କଥା କହୁ
 ଦୁଇବଳ ମଧ୍ୟେ ପଣି ଲଜା ଯେ ନ ପାଉ ।
 କୁପ ବୋଲେ କେନ୍ଦ୍ର ମୁଖଦେଖାଇବୁ କେଣ
 ମୁର୍ଦ୍ଦନା ପାଟି ନ ଯାଇ ରହୁ ତେ ପ୍ରାଣ ।
 ଶରକେ ବଢ଼ିବା ଧକ ହୋଇ ମାନଇଜ
 ପଳା ଯା ଦ୍ରୋଣ ନ ରହ କୌରବଙ୍କ ସଙ୍ଗ ।

ଆହେ ଚରଣକ ମାନବୋଚିତ ହୋଧରେ
 ଜୟଦୁଥକୁ ସୁମରେ ବଢ଼ି ମାର ଶିରେ ।
 ଦ୍ରୋଣକୁ ବହୁ ହିଂସାସ କୁଷ ଜଳେ ଯହୁ
 ରାଗରେ ଦ୍ରୋଣ ଉଠିଲେ ଶିର ଦୁଣି ତହୁ ।
 କାଳଚକ୍ର ପ୍ରାୟ କେନି ତୋଳାକୁ ବୁଲଇ
 ଧାତକାରେ କୁଷ କାଳ ଧରକେନ ଯାଇଁ ।
 ବୁଲଇ କୁଷାଣ ବ୍ୟାଘ୍ର ଅଧରକୁ ଗୁଣି
 ବୋଇଲେକ ତୋତେ ନିଆଡ଼କୁ ଦେ ଅବ୍ୟାପି
 ତାଙ୍କ ହସ୍ତକୁ ଧରିଲେ ଯାଉ ଅଶ୍ୱଶ୍ୱାମା
 ବୋଇଲେ ନ ମାର ହସ ଅଟେ କୁପାବୁଦ୍ଧା ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ବୋଲେ ଯାଇ ଦ୍ରୋଣ କର ଧର
 ଶହକୁ ଶୁଣି ନ ପାରି ନଜେ ମହମର ।
 ରାଜାର ବଚନେ ଗୁଣିବେଳେ ତାର ବେଶ
 ରଣରଙ୍ଗ ଦେଖିବାକୁ ମୋର କୁଲେ ଆସ ।
 କରିବ ସମର ମୁଁ ଯେ ଏ ଜଣାର ମଧ୍ୟେ
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ବନାଶିବ ନହେଁ ଏହୁ ସୁଦେ ।
 ସୁଧୂଷି ଶ୍ରମ ନକୁଳ ସହଦେବ ପାର୍ଥ
 ମାର ନ ପାରିଲେ ପ୍ରାଣେ ମରବ ଏ ସତ୍ୟ
 କୁପ ବୋଇଲେ ସମସ୍ତ କଥା ଅଟେ ମିଛ
 ମରଣ କଥାଟି ସତ୍ୟ ଜାଣୁଛୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ସାଜନେଶ ସମଦଣ୍ଡ ସେନାପତି ଦ୍ରୋଣ
 ଦେ ବୋଲି ତାଙ୍କ ବେଳେ ସେ କୁପ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 କୁପର ବଚନ ଶୁଣି ରହିଲେକ ସେନା
 ବୋଲେ ଏକା ଶ୍ରମ ବଳ ନୁହଇ କଳନା ।
 ଶକୁନ ବୋଲେ ଯାଇଣ ସମର କରିବା
 ଅନ୍ଧକାରେ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ କପର ପାଇବା ।
 ଶକୁନ ବଚନ ଶୁଣି ରହନ୍ତାଣ ଶୁଣି
 ଲଗାନ୍ତେଣ ଗଜଦୁଳା ଅନ୍ଧାର ବନାଶି ।
 ଗଜକେ ପଞ୍ଚାଶ ଦୁଳା ଅଶ୍ୱେ ଶ୍ରବଣେଶ
 ତମିର ପାଟି ଦଶିଲ ଦବସ ସଦୃଶ ।
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ଉଠିଲେକ ଶୁଭଖମ୍ଭ ପରେ
 ଆରେରେ ପାଣ୍ଡବ ବୋଲି ତ କଲେ ଉଚ୍ଚରେ
 ଶୁଣି ସୁଧୂଷି ନକୁଳ ସହଦେବ ଶ୍ରମ
 ଶଖଣ୍ଡୀ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ କୁଲେ ସବସେନା ।
 ଧମନ୍ତ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ସଗ୍ରାମ ମଣ୍ଡଳେ
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁଙ୍କର ତାଙ୍କ ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣଦଳେ ।

ଦ୍ରୁପଦ ବୋଲେ କୌରବ ଆଟେ ଶୁଭେ ଥୁନ
 ସମୟରେ ଅଧର୍ମ କ ଦେଇ ଫାଳଗୁଳ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ରଭାତ ସପ୍ତରଥୀ କୁଳେ
 ଶ୍ରୀମ ସାତ୍ୟକି ଯାଇଣ ସଥେ ଉଗାଳିଲେ ।
 ବୃକୋତର ଶତାବଦ ଧରି ମହାବଳେ
 ରଥ ଗଜ ଅଶ୍ୱପତର ପିଟିଲେ ସବଳେ ।
 ଗୁଡ଼ ବଦାବେ ପ୍ରୟାଣ କରେ ଯେତେ ଗୁଡ଼
 କରୁଛଇ ଗଜ ରଥ ଶ୍ରୀମ ମହାବାହୁ ।
 ରଣଭଙ୍ଗେ ଧନ୍ଦୋଳ ସେ ଶ୍ରୀମ ସାରବର
 ଗବାବାଦେ ରଥ ଗଜ କରନ୍ତୁ ରୁ ।
 ହରିରଥ ଦାସରଥ କାଶୀରଥ ଚଳ
 ଶ୍ରୀମକୁଳେ ରଣଭଙ୍ଗେ ଗବାୟୁଧ ବେଳ ।
 ଶର ଗବା ଶତ ଗ ଅତି ବେଳ ଦାସରଥ
 ଶ୍ରୀମକୁ ପ୍ରହାର କମ ଦୋଳ ଗୋପଗଡ଼ ।
 ବେଶି ମାରୁତ ପାଳିଲେ ନିଜ ବାସଅଙ୍ଗ
 ଶ୍ରୀମଦାନ୍ତେ ସଦାସୁ ରଣେ ବେଳ ଭଙ୍ଗ ।
 ରେଭେକାର ଶବଦକୁ କରଣ ମାରୁତ
 ହରିନାଥ ସରେ ଗବା ପିଟିଲେକ ଧାତ ।
 ଗବା ପିଟିଲେ ପାଣିଲ ତାର ଚକ୍ରସେନା
 ରଥସବ ତାହା ଦେହ ହୋଇଗଲା ବୁନା ।
 ହରିରଥକ ମରଣେ କାଶୀରଥ ବେଗେ
 ଗବାବେଳ ପିଟିଲେକ ଶ୍ରୀମସେନ ଅଙ୍ଗେ ।
 ଗବା ପିଟିଲେ ଧଳଇ ସାର ଦୁକୋବର
 ସେହି ଗବାକୁ ପିଟିଲ କାଶୀରଥ ପର ।
 ଗବା ପଡ଼ିଲେ କାଶୀର ବୃକିଲ ସେ ପିଣ୍ଡ
 ତଳେ ପଡ଼ି କାଶୀର ସେ ଚକ୍ର ଗଣି ମୁଣ୍ଡ ।
 କାଶୀରଥର ମରଣେ ଶ୍ରୀମେ ଶିରଫ ଶି
 ଦାସରଥ ଗବା ଶ୍ରୀମେ ପ୍ରହାରଲ ପୁଣି ।
 କାମହସ୍ତ ପାତ ଶ୍ରୀମ ଉଡ଼ୁବଲ ଗବା
 ତାର ସୈନ୍ୟକୁ ପିଟିଣ କରଦେଲ ପବା ।
 ଦାସରଥକୁ ପିଟିଣ କରଲ ନଧନ
 ନୃସିଂହସ୍ତାୟ ଗର୍ଜଇ ସାରବର ଶ୍ରୀମ ।
 ଚଳଇ ମାରିଣ ଶ୍ରୀମ ନୋହଲକ ଶାନ୍ତି
 ଗବା ପ୍ରହାର ନାଶିଲ ଦଶସପ୍ତ ରଥୀ ।
 ସିଂହ ବଜାର ଥିଲେକ ଯେତେ ବରବର୍ଗ
 ସାତ୍ୟକର ପ୍ରହାରରେ ସବେ ଗଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ।

ଦ୍ରୋଣ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ସର୍ବଥୁକୁ ଗର କର୍ଣ୍ଣ
 ନବସପ୍ତ ରଥୀ କୁଳେ ଶାନ୍ତିଶୌଣୀ ସୈନ୍ୟ ।
 ଲକ୍ଷେକ ଶକ୍ତୀ ରଥୀ ଲକ୍ଷେଶୌଣୀ ଅଶ୍ୱ
 ଏତେକ ବେଳଣ କର୍ଣ୍ଣ ଥୁକୁ ମୋର ପାଶ ।
 ଶାନ୍ତିବଳ ସଙ୍ଗେ ଆମ୍ଭେ ହେଟାହେଟି ଦେଲେ
 ସୁଦ୍ଧ କରକୁ ଶିଖଣୀ ଦ୍ରୁପଦର କୁଳେ ।
 ଶାନ୍ତିସପ୍ତ ଗବା ଆଉ ପାଶସପ୍ତ ରଥୀ
 ବୃନ୍ଦ ଯୋଦ୍ଧା ବୃନ୍ଦ ଅଶ୍ୱ ଶକ୍ତଲକ୍ଷ ହୁଥୀ ।
 ଏତେ କଲ ବେଳ କହୋ ମହାରଥୀ ଶଲ୍ୟ
 ସମର କରକୁ ଯାଇ ଦର୍ଶନର କଲ ।
 ଚଳ ଅସୁର ସେ ହୁଥୀ ଅସୁରକ ରଥୀ
 ସାତକୋଟି ଅଶ୍ୱାସେଷ୍ଟା ଶୌଣୀଏ ପଦାତ ।
 ଏତେକ ସମୟ କୁମ ଆଗୁର୍ଯ୍ୟ ବେଳକ
 ଅଶ୍ୱାସ୍ୟମର କୁଳେ ସମର କରକ ।
 ଅର୍ଜୁନେକ ରଥ ବେଳ ଅର୍ଜୁନ ସେ ନାଗ
 ଗୁରୁଗୁରୁ ପଦାତ ପଗର୍ତ୍ତେ କୁରଙ୍ଗ ।
 ଏତେ ସୈନ୍ୟ କୁଳେ ବାଲମୀକ ମହାରଥୀ
 ସାତ୍ୟକ କୁଳେ ସମର କରକ ସବୁନି ।
 ଅସୁରକ ରଥ ବେଳ ଅସୁର ସେ ହୁଥୀ
 ଗୁରୁସପ୍ତ ଅଶ୍ୱାସେଷ୍ଟା ଅସୁର ପଦାତ ।
 ଦ୍ରୋଣାଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ଏତେସୈନ୍ୟବେଳ
 ସଦାବେଳ କୁଳେ ରଣ କରକ ଶକ୍ତନି ।
 ଦେ ଚେତନ୍ୟ ବୃନ୍ଦ ରଥ ବେଳବୃନ୍ଦ ହୁଥୀ
 ଗୁରୁବୃନ୍ଦ ଅଶ୍ୱ ନିଜ ସାଗର ପଦାତ ।
 ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ବେଳଣ ସାର ଦୃଶ୍ୟାସକ
 ଶ୍ରୀମସେନ ସଙ୍ଗରେ କରକ ସେ ରଣ ।
 ଏକ ଶୌଣୀ ଯୋଦ୍ଧା ବେଳ ଦୁର୍ଯ୍ୟବ ସେ ପିବ
 ନକୁଳର ସହଚରେ ସମର କରକ ।
 ଶଙ୍ଖେ ରଥାସେଷ୍ଟା ବେଳ ଶଙ୍ଖେକ ପଦାତ
 ଗୁରୁ ଶଙ୍ଖ ଅଶ୍ୱାସେଷ୍ଟା ବେଳ ଶଙ୍ଖ ହୁଥୀ ।
 ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ବେଳଣ ସାର ଅଳମୁଖ
 ସମର କରକ ଗଟଗଟର ପାଶ ।
 ବେଳ ଅସୁରକ ଯୋଦ୍ଧା ଅନ୍ତାୟୁସେ ବେଳେ
 ଦଶଟ ସହଚ ସୁଦ୍ଧ କରକୁ ବୋଇଲେ ।
 ପ୍ରହାର ସାଗର ହୁଥୀ ଚଳଶୌଣୀ ରଥୀ
 ସାଗରେ ଅଶ୍ୱ ସେଷ୍ଟା ସେ ସାଗରେ ପଦାତ ।

ଏତେକ ସୈନ୍ୟ ଶେଷଣ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଯିବ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସହକରେ ସମର କରିବ ।
 ସୈନ୍ୟବାଣୀ ଅର୍ଣ୍ଣପଦ ଯୋଦ୍ଧା ଗୁହ୍ୟଦ୍ରୋଣେ
 ପାର୍ଥ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧିବାକୁ ରଖିଲେ ଆସଣେ ।
 ଏରୂପେ ସବୁଙ୍କୁ ସୈନ୍ୟ ବାଣ କରି ବେଳେ
 ଦୁଃସବ ପ୍ରଜ୍ଞା କରି ରଥରେ ବସିଲେ ।
 ବାଜିଲ ଯେ ବିଜୟୋଷ ଟମକ ବାଜଣି
 ସବୁଯୋଦ୍ଧା ଯେ ଯାହାର ରଥ ଯାଇ ମଣ୍ଡି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠ ବୋଲିଲେ କହୁ ନ ମିଳେ ଉଦକ
 ପୁଣି ଶୁଣିଲେ ରଣରେ ହତ ଜୟଦ୍ରଥ ।
 ଚତୁଁ ତାହାଙ୍କର ପିଟିଗଲ ମନେ ଭ୍ରାନ୍ତି
 ବୋଲିଲେ ପ୍ରଜ୍ଞା ସିଦ୍ଧ କରିଲେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାର୍ଥ ସାତ୍ୟକ ଆଉ ଶ୍ରୀମସେନ
 ସିଂହ ରଥରେ କମ୍ପାଇ ଦେଲେ ଯୁଦ୍ଧସ୍ଥାନ ।
 ହରି ବୋଲିଲେ କି ବୁଝି କରିବା ହୋ ପାର୍ଥ
 ପ୍ରଜ୍ଞା ରକ୍ଷା କରିଲୁ ମାରି ଜୟଦ୍ରଥ ।
 ଏବେ ଯିବା ଶୁଭ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ ଗ୍ରାମକୁ
 ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ ଆସିବ ରଣ କରିବାକୁ ।
 କାଲି ପ୍ରସ୍ତୁତେ ଆସିବା ବଣ୍ଟବଳ ବେନ
 କି ରଣ କରିବା ଆଉ ଦେଲଣି ରକମା ।
 ଯିବା ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ଏବେ ସମର ହୁହାସ
 ଏହା ଶୁଣି କମ୍ପିଲ ସେ ବୃକୋବର ଦେହ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ବୋଲିଲେ ରହ ରହ ବୃକୋବର
 ଶୁଭ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥେ ଯିବା ନ କର ସମର ।
 ଶ୍ରୀମ କହିଲେକ ଶୁଣ ପ୍ରଭୁ ଦେବସ୍ଥଳ
 ରଥେ ବସି ଶୁଭ ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖ ମୋର ଆଜ ।
 ଦେବକ ସହାୟ ମୋତେ ହୋଇଥିବ ହରି
 ମାରିବ କୌରବବଳ ନ ପାଦୁ ଶବ୍ଦସ୍ଥ ।
 ବିଜେକର ଅର୍ଜୁନକୁ ବେନ ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥ
 ଦେବକ ସାତ୍ୟକ ଥାଇ ମୋହର ସହକ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀ କେଶ ବାନ୍ଧିବ ଦୁଃଶାକୁ ଦେଖିଲେ
 ଶତେ ଗୁରୁକି ମାରିବ ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଲିଲେ ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ବେନ ଦୁର୍ବଳ କୁମର
 ସମର କରିବା ପାଇଁ ହୋଇଲେ ବାହାର ।
 ଶରତ ସମରେ ରଣ ବସନ୍ତକା ବନ୍ଧୁ
 ଲକ୍ଷେକ ଶୂଳା ମଧ୍ୟରେ ମହମା ତା ସାଧୁ ।

ଧୃଷ୍ଣୟମନ ଶିଖଣ୍ଡୀ ସାର ସେ ସମ୍ଭାଳ
 ଶଙ୍ଖ ନନ୍ଦର ସହକେ ଚରଣର କାଳ ।
 ଏ ସବୁ ଯୋଦ୍ଧା ଶଳିଲେ ପିପ୍ପଳବେ ବସି
 ତେ ତାହା ସଙ୍ଗେ ସୂଚିବ ସମରରେ ସଖି ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠ ବୋଲିଲେକ ସତତେକ ଶୁଣ
 ମୋହର ଶ୍ରୀମେ ନନ୍ଦର ଗଦା ଦୂର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ସତତେକକ ଶଙ୍ଖର କୁମର ବୋଲଲ
 ମୋହ ଶ୍ରୀମେ ନନ୍ଦ ଦୁଃଶାସନ ସେ ରହିଲ ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ତହିଁ ବୋଲଲ ସତତେକ ଆସେ
 ନୟନପ୍ରତି କର୍ଣ୍ଣ ଦେବ ରହିଲ ମୋ ଆସେ ।
 ଧୃଷ୍ଣୟମ ବୋଲେ ସତତେକକ ଆଗରେ
 ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥୀ ଦେଲ ମୋହର ଶ୍ରୀମରେ ।
 ପୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀକି କହିଲେ ଚରଣର ଗଜ
 ମୋହର ଶ୍ରୀମେ ରହିଲେ ସାର କୁପାୟାର୍ଥ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠ ଆସେ ଶତଜଳକ କହିଲ
 ଅଳମୁଷ ଶ୍ରୀମେ ମୋ ଶ୍ରୀମରେ ରହିଲ ।
 ଏସବୁ ଶୁଣି ସବେ ପଶିଲେ ସମରେ
 ଶିଖଣ୍ଡ ମିଳିଲ ଯାଇ କୃଷ୍ଣର ପ୍ରମ୍ରେ ।
 କଣିକାଳ ମହାବୋର ଶୁଭର ଚକ୍ର
 ନ ଚକ୍ରି ବେ ତାହା କୁଲେ କରଲେକ ଶେଳ
 ତୋଟିଏ ସୈନ୍ୟ ଶେଷଣ ହୃତମୁଖ ସୁତ
 ସମର କଲକ ଅଳମୁଷର ସହକ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲଲ ଦେବ ଶୁଣ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 କର୍ଣ୍ଣ ବାହୁତଣ ଯିବା କରିବା ସମର ।
 ଆରେରେ ପାଣ୍ଡବ ବୋଲି ତାକୁହନ୍ତ ଦ୍ରୋଣ
 ଶୁଣି କ୍ଷଣୀ ଅଙ୍ଗେ ଦେବ ରବର କି ପ୍ରାଣ ।
 ଯଦ୍ୟପି ସମରେ ଆମ୍ଭେ ଯିବା ଅପସରି
 ମାରିବେ ଆମ୍ଭକୁ କରୁରବ ବସ୍ତ୍ରଧାସ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ଦେବ ନ ସହବା ଏହା
 ଚରିବ ବୋର ସମର ଶ୍ରୀମେ ରଥବାହା ।
 ଅର୍ଜୁନ ବଚନ ଶୁଣି ଦେବ ଶିଖରକ
 ବାହୁନ୍ତ ଅଶ୍ୱମାନଙ୍କୁ ପବନହୁଁ ଦେବ ।
 ରଣ ଭିତରେ ବାହୁଲେ ରଥ ନନ୍ଦବୋଷ
 କପିକେତନ ଦେଖିଣ ସବେ କଲେ ହାସ ।
 ଶୁଭର ଗାଣ୍ଡୀବ ଶୁଣବୋଷ ବୋରନାବ
 ଯୁଧିଷ୍ଠ ଶୁଣିଲେ ଶୁଣ ଟକାରର ଶବ୍ଦ ।

ସାନନ୍ଦେ ଶୁଣି ଦ୍ରୁପଦ ବରଷର ମୁଖ
 ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ପୁଚ୍ଛିଲେ କ୍ଷେମେ ଅଛି ନା ବଦସ୍ତ ।
 ଶୁଣିଲ ମୁଁ ଗାନ୍ଧୀବର ଗୁଣବୋଧ ବାଣୀ
 ହୃଦୟ ବିଶ୍ବାସ ମୋର ଗୁଡ଼ିଲ ସେକ୍ଷଣି ।
 ରଣରଙ୍ଗ ହାୟୋଳାରେ ପଶିଛି କଣ୍ଠଟି
 ଏହି ନିଶାକାଳେ ଯାଇ ପାରିବ କି ଭେଟି ।
 ଏକାକର ମୁହିଁ ଯେବେ ଭେଟିବି ପାର୍ଥକୁ
 ତ୍ରାନ୍ତ ପିଟିବି ମୋହର ବେଶିଲେ ତାହାକୁ ।
 ଏକସ କରାଇଣ ସେ ତଳାଇଲେ ଆଟ
 ବଣ୍ଡକେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ସମର ନିକଟ ।
 ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରୀମଦେବର ମୁଖରୁ ଧ୍ବଜ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ତାହା ଶୁଣି ।
 ଶ୍ରୀମଦେବ ବର୍ଣ୍ଣିଅଛି ମୋହର କୁଶଳେ
 ଯୁଧିଷ୍ଠି କହନ୍ତି ଏତେ ବାକ୍ୟ ମହାଶ୍ରେଣେ ।
 ନିଶାରେ ପ୍ରମତ୍ତ ହୋଇ ଅସୁର ସରନ
 ପ୍ରହାର କରନ୍ତି ରଣେ ଶାଳ ଶିଳ ବେଳ ।
 ଏକକୁ ଆରୋକ ଦୈତ୍ୟଘର ମହାବଳୀ
 ମନୁଷ୍ୟ ସେନାକୁ ସେ ଯେ ଦେଉଛନ୍ତି ଗିଳି ।
 ଅସୁରା ଗଜ ସରନ ସ୍ୟନ୍ଦନ ସହଚେ
 କୁଣ୍ଡ ବିସ୍ତାରି ଭରନ୍ତି ନେଇ ଗର୍ଭଗତେ ।
 ଛେଲ ଚନ୍ଦ୍ର ଶର ବିରୁଦ୍ଧ ଯେତେ ବାଣ
 ସମସ୍ତ ପଶର ଯାଇ ଅସୁର ଗର୍ଭେଣ ।
 ହେ ଚୈତନ୍ୟ ବୃନ୍ଦାବନ ସୁଜା ଅଂଶୁମାଳ
 ବହୁପାଟ ବେନ ଗଠୋଜ୍ଜ୍ୱଳକୁ ଉଠାଳି ।
 ଚକ୍ରାକା ବେଶର ସୁଜା ନାମ କୃତକେଶୀ
 ନବଲକ୍ଷ ରଥୀ ବେନ ଘଟକୁ ଆସୋଷି ।
 ଯାଉଛନ୍ତି କରଣପେ କୋପେ ଗଜପାଳ
 ଯେ ମୁଖେ ପଡ଼ନ୍ତି ତାକୁ ଗିଳନ୍ତି ଗରଜି ।
 ବୋଇଲ କର୍ଣ୍ଣ ସାରଥ୍ୟ ନାମ ସୁରସେନ
 ଗଠୋଜ୍ଜ୍ୱଳ ସହରଲ କରୁଛନ୍ତି ସୈନ୍ୟ ।
 ତୋତେ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେଲ ଯେଉଁ ବନ୍ଦୁର ଶକତି
 ତାହା ବେନ ଗଠୋଜ୍ଜ୍ୱଳେ ମାରୁକନା ଧାଡ଼ି ।
 ସାରଥ୍ୟର ମୁଖୁ ଶୁଣି ବୋଇଲେ ଶୈବସୁ
 ବେଳେକ ପେଶିବ କହିଛନ୍ତି ଶବ୍ଦସୁ ।
 ତାହାଙ୍କ ଗୁମ୍ଫାରେ ମୁଁ ଯେ କରିଅଛି ସତ୍ୟ
 ଏ ଶକତିରେ ମାରିବି ମୁହିଁ କୁଷ୍ଠ ପାର୍ଥ ।

କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲ ସାରଥ୍ୟ ରଥ ଆଡ଼ କର
 ଅସୁରର ଯୁଦ୍ଧେ କିଏ ପ୍ରୟୋଜନ ମୋର ।
 ସାରଥ୍ୟ ରଥ ତାହାର ନେଲ ଆଡ଼କର
 ବେଶିଲ ଆସର ଶ୍ରୀମ ତେଣେ ସୈନ୍ୟ ମାର ।
 ସାରଥ୍ୟ ବୋଇଲ ଆସେ ରଣରଙ୍ଗା ଶ୍ରୀମା
 ଏହାର ଗୁମ୍ଫାକୁ କିଏ ଅଛଇ ଗାନ୍ଧୀମା ।
 ଏହା କହି ରଥ ଆଡ଼ କରିଲ ସାରଥ୍ୟ
 ଶ୍ରୀମ ମାଇଲକ ତେଣେ ପାଞ୍ଚଗତ ରଥୀ ।
 ସହସ୍ରେକ କୁରୁଜମ ପାଞ୍ଚଗତ ନାଗ
 ମାରି କୁଡ଼ କୁଡ଼ କଲ କରି ରଣରଙ୍ଗ ।
 ମରୁତ ବେଶ ସୁଜାର ଯୁଗଳ କୁମର
 ବେନଲକ୍ଷ ଶ୍ରେତପଶୁ କୁଲେଣ ତାହାର ।
 ମହାସମରରେ ପଶି ମନ୍ତ୍ର ଲେକ ଘାଟ
 କେ କେଣେ ସୂଚୁଛି ତହିଁ ନ ପାଇଲେ ବାଟ
 ବସିଣ କୋଶଳ ସୁଜା ଯା ନାମ ଭୂମନ୍ତ୍ୟ
 ରକ୍ଷ ରକ୍ଷ ବୋଲିକରି ତାର ବେନସୁନୁ ।
 ଦୁହିଙ୍କର କୁଲେ ପଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ର ତେଜ ନାଗ
 ସମରେ ହୋଇଲ ଯାଇ ଦୁର୍ବିକ୍ଷର ଆଗ ।
 ଭୀମସଖର ଅଟନ୍ତି ସେହି ବେନଭ୍ରାତ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ଏ ଶାଳା ମହା ବଳବନ୍ତ ।
 ବେନ ତୋମର ଗୁରୁଜ ଅସିଂହ ନାତି
 ଦୁର୍ବିକ୍ଷର ଉପରକୁ ଏକମୁଖେ ଉଠ ।
 ଦୁର୍ବିକ୍ଷର ସରନ ଏକମୁଖ ହୋଇ
 ରକ୍ଷ ରକ୍ଷକୁ ଦେହଲେ ଅତଦେଶେ ଯାଇ ।
 ବାଣ ବିରୁଦ୍ଧେ ପଡ଼ଇ ଯେହ୍ନେ ବର୍ଣ୍ଣାଧାର
 ଲଭିଲକ ଗଜହୁଳା ହୋଇଲ ଅନ୍ଧାର ।
 ଅନ୍ଧାର ହୋଇଲ ଯହୁଁ କଲେ ମହାଶୋଳ
 ଗାନ୍ଧୀସୁ ସୁତ ଦୁର୍ବିକ୍ଷ ଅସିମିତ ବଳ ।
 ହିଂଶାଶା ଅସୁକୁ ସେହୁ କରିଣ ପ୍ରହାର
 ଭୂମନ୍ତ୍ୟ ଦୁରପୁଷ୍ପକୁ କରିଲେ ସଂହାର ।
 ପୁଣି ପ୍ରହାର କଲକ କରେ ଖଣ୍ଡା ବେନ
 ବୁଲଇ ନାଗ କରିଲ ବହୁତ ସରନ ।
 ଗାନ୍ଧୀସର ନନ୍ଦନ ଯେ ରଣେ ଅନର୍ଗଳ
 ସହସ୍ର ଶର ବିରଲ ସହି ସୁ ଶାବିଲ ।
 ପୁଣି ଗୋଡ଼ାଇ ହାଣଇ ଧରିଣ କୃପାଶେ
 ବିଗଦଂଶ ତରିଣ ଯେ ପଡ଼ଇନ୍ତି ରଣେ ।

ସ୍ତ୍ରୀ ଦେଖି କୋଶଳ ସୁନା ସୈନ୍ୟବଳ ସେନ
 ଚଳାଇଲ ଥାଟକୁ ସେ କରି ରେରେଧୁନି ।
 ଥାଟ ଆସିବା ଦେଖିଣ ଶର କୃତକୋବର
 ରଣଭଙ୍ଗେ ମାତଲ ସେ ସାତ୍ୟକ ସଙ୍ଗର ।
 ଗଦାବରକୁ ଦୁଇର ପଶିଲ ସମରେ
 ନ ଚିହ୍ନିଣ ଗୋଳ କଲ ଆପଣା ଥାଟରେ ।
 ଶ୍ରୀମ ରତ୍ନଶର ଶୁଣି ସହଦେବ ବୋଲେ
 ଶ୍ରୀମ ଠାକୁର ଆସିଣ ରଣେ ବିଜେ କଲେ ।
 ସହଦେବ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଦୁର୍ଭସ
 ଅଶ୍ୱ ଚଢ଼ି ବାହାରିଲେ ଶ୍ରୀମଧେନ ପାଶ ।
 ଦୁଇ ଡାକକହଲେକ ମନ୍ତ୍ରୀ ଚୂଡ଼ାମଣ
 ଗଦା ସଂହାରକା ଦେବ କାଳବର ପାଶ ।
 ଭଜେ ଡାକ ଦେଉ ଦେଉ ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ
 ମାଇଲ ପଥାଳ ଦେଖ ପଞ୍ଚଦଶ ରଥୀ ।
 ସାତ୍ୟକ କହଲ ରୁଦ୍ର ସହଦେବ ମୁଖ
 ଆସୁର ଆଡ଼େ କରଣ ସୈନ୍ୟବଳ ରଖ ।
 ବିରାଜଇ ବିଧିବାସ ଉଚ୍ଚ, ଧନୁଧ୍ୱଜ
 ପୁଣି ଏହାକୁ ମାଇଲେ ପବନ ଆମ୍ବୁଜ ।
 ହେ ଚେତନ୍ୟ ଏଧନକ ରୁଦ୍ରଧ୍ୱଜ କଥା
 ମାଇଲ ନିଜର ବଳ ଶ୍ରୀମ ବଳକଳା ।
 ଶତସଂଖ୍ୟକ ଯେ ଯୋଦ୍ଧା କେନିଶତ ହସ୍ତୀ
 ବାଆନ୍ତସ ପାଶବନ୍ତ ଅକୁବେ ପକାତ ।
 ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଡାକୁ ଡାକୁ ଶ୍ରୀମ ଶିଖକରେ
 ଏତେ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ମାଇଣ ପିଙ୍ଗ ଲ ମନ୍ତ୍ରରେ ।
 ସାତ୍ୟକ ତା ପାଶେ ଯାଇ ବୋଲେ ରୁଦ୍ର ଶ୍ରୀମ
 ଯୁଦ୍ଧସ୍ତ୍ରବେ କହଲେ ନ କରି ସହାମ ।
 ଅକାରଣେ ନିଜ ସୈନ୍ୟ କରିଲ ବିନାଶ
 ରାଜ ଭେଜି ଯୁଦ୍ଧସ୍ତ୍ର ନିକଟକୁ ଆସ ।
 ଏହା ଶୁଣି ବ୍ୟାଧ ହୋଇ ପାଣ୍ଡବସୁନ୍ଦର
 ଯୁଦ୍ଧସ୍ତ୍ର ପାଶକୁ ଯାଉ କଲେ ନମସ୍କାର ।
 ଯୁଦ୍ଧସ୍ତ୍ର କହଲେକ ଶ୍ରୀମକୁ କୁଣ୍ଡାଳ
 ନ ଦେଖି କୁହୁକୁ ମୋର ମନ ପୁଣି ନାହିଁ ।
 ଆରେ ବାକୁ ଶ୍ରୀମ ମୋତେ ଭେଟାଅ ଅତୁଳ
 ହୃଦୟ ବେକୁଳି ଯାଉ ସୁଧୁ ହେଉ ମନ ।
 ଶ୍ରୀମ ଶୁଣି ଆଗେ ଗଲେ ପଛରେ ଯୁଦ୍ଧସ୍ତ୍ର
 ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଆଡ଼ କରିଣ ଭେଟିଲେ କପଟ ।

ସନ୍ନିଧେ ପ୍ରବେଶ ହୁନ୍ତେ ଧର୍ମକ ନନ୍ଦନ
 ରଥେ ଥାଇ ପ୍ରଣିପାତ କଲେ କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ।
 ଲଗିଲ ଅନ୍ୟାୟ ରାତି ଗୋଳଧ୍ୱଜ
 ରଥୀ ପକାତ ଅସଂଖ୍ୟ ଦେଲେ ତହିଁ ବଧ ।
 ରଥୀ ଗଜାବେଶ୍ୱ ଅଶ୍ୱ ଆବର ପକାତ
 ଗୋଳ ଯୁଦ୍ଧରେ ପଡ଼ିଣ ମଲେ ବହୁସନ୍ଧୀ ।
 ପର କି ଆପଣା ବୋଲି ନ ଯାଇ କାରଣ
 ଦ୍ରୁପଦ ଆସନ୍ତେ ତହିଁ ଦେଖିଲେ ଯେ ଦ୍ରୋଣ
 ପଞ୍ଚଦଶ ପାରିଦନ୍ତି ଦ୍ରୁପଦର କୁଲେ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଗୁମ୍ଫରେ ଯଦୁ ସେ ଆସି ମିଳିଲେ ।
 ଶ୍ରେକଲ ବ୍ୟାଘ୍ର ଯେପରି କିଛି ନ ବିଚ୍ଚରେ
 ପାଇଲେ ନିଶ୍ଚୟ ମାଇର ଯେ ପଡ଼େ ଆଗରେ
 ସେହିପରି ଦ୍ରୁପଦକୁ ସେନାପତି ଦ୍ରୋଣ
 ବାଛି ବାଛି ବିଛଲେକ ପଞ୍ଚକ୍ଷତି ବାଣ ।
 ତାର ସେ ବାଣ ପଡ଼ନ୍ତେ ଯୋଦ୍ଧା ପଞ୍ଚକ୍ଷତି
 ଖଡ୍ଗ ଗେ ସେମାନଙ୍କ ଶିର ଦ୍ରୋଣ ଦେଲେକାଟି
 ପୁଣି ନାଗର ପୁରୁର ବିଛନ୍ତେ ସଇନ
 ଗଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ି ବହୁ ପଡ଼ିଲେ ଅବନ ।
 ସୈନ୍ୟଙ୍କ ବିନାଶ ଦେଖି ଦ୍ରୁପଦ ଶିଖର
 ବହୁ ନାଗର ବିଛନ୍ତେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଉପର ।
 ଅଭେଦ୍ୟ ସେନା ଅଛଇ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଶରୀରେ
 ଶର ନ ଭେଦି ଖସିଣ ପଡ଼ଇ ତୁମ୍ଭରେ ।
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ଯା ବିଛନ୍ତି ଅବ୍ୟର୍ଥ ସେ ଶର
 ଯାକାପରେ ପଡ଼େ ସେହି ନ ପାଏ ନିନ୍ଦାର ।
 ପଞ୍ଚାଳର ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ହୋଇଯାନ୍ତେ ଶେଷ
 ଗଜ ଆବେଶ୍ୱ ଦ୍ରୁପଦ ସମରେ ପ୍ରବେଶ ।
 ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଶିଖଣ୍ଡୀ ତେଣେ ଯୁଦ୍ଧ ହୁଡ଼ି
 ଦ୍ରୋଣ ଦ୍ରୁପଦଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧ କେହି ନ ଜାଣନ୍ତି ।
 ଗଜ କନ୍ଧରେ ବସିଣ ସେ ପଞ୍ଚାଳେଶ୍ୱର
 ଧନୁ ଘରି ମହାଶୋଧେ କରଇ ସମର ।
 ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରହାର କରିଲେ ଶର ପଞ୍ଚମୁନା
 ସେ ଶର ଭେଦିଲ ଯାଇ ପଞ୍ଚାଳର ସେନା ।
 ହୁମୁର ନାଗର ଦେନ ବିଛଇ ଦ୍ରୁପଦ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଧାରସ୍ତର ମୁଣ୍ଡ କଲ ଛେଦ ।
 ବରଦ ଚଢ଼ାଇ ଦ୍ରୋଣ ରୁଦ୍ଧଇ ତରଣି
 ଧନୁ ଧରି ନାହିଁ ଭେଜି ସେ ରଥଟି ।

ଧାମନ୍ତ ଯେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ହୋଇ କୋପମୁଖି
 ବିଜୟ କର୍ଣ୍ଣ ନିଧାର ମାଇଲେ ତଡ଼ିତ ।
 ମହାଗଜ ଗଡ଼ିଥିଲା ଦ୍ରୁପଦ ଭୃଷାଳ
 ଦ୍ରୋଣ ଖଡ୍ଗଗବାତେ ହୁଡ଼େ ହସ୍ତୀ କୁମୁସ୍ଥଳ
 ବାହନ ବିହୀନ ହୋଇ ପଥାଳ ଶିଖର
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ପ୍ରହାର କଲ ବେନ ଅସିବର ।
 ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରହାର କରିଲେ ଖଡ୍ଗମେକ ବେନ
 ବେନ ଖଡ୍ଗ ପରିତାଳେ ଉଠିଲ ବହନ ।
 ଦ୍ରୁପଦ ସଜାର ଯଦୁ ଖଣ୍ଡାଗଲ ଶଳ
 ଉରଦ୍ଵାଳକ ନନ୍ଦନ ଧାଏଁ ଗଲଗାଳ ।
 ପଳାଇ ଯାଉଣ ଥିଲା ଦ୍ରୁପଦ ଭୃଷାଳ
 ଆକର୍ଷି ଧଇଲେ ପଡ଼ି ଦ୍ରୁପଦର କାଳ ।
 ଖଡ୍ଗ ବୁଲଇ ପ୍ରହାର କଲ ଯଦୁ ଦ୍ରୋଣ
 ଦ୍ଵିଖଣ୍ଡ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ଦ୍ରୁପଦ ସଜନ ।
 ସମରେ ନିଧନ ହୁଡ଼େ ପଥାଳୀର ପିତା
 ମୁଣ୍ଡ ଦେଖିଣ ଚିହ୍ନିଲେ ଦ୍ରୋଣ ବଳବଦ୍ଧା ।
 ଦ୍ରୁପଦର ମୁଖ ଦେଖି ବିରସ ହୋଇଣ
 ଶିରେ କରମାରି ବହୁ କରିଲେ ସନ୍ଦନ ।
 ଶ୍ରେ ଦରବ ଏତେକାଳେ କଲୁ ମୋତେ ଏକା
 ମରଣକୁ ବଧୁଲି ମୁଁ ଅଜ୍ଞାନ କୋରେକା ।
 ପ୍ରାଣରୁ ଅଧିକ କରି ପାଳିଥିଲି ତୋତେ
 ରକ୍ଷା କରିଲି ଚରବ ବରଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ।
 ପୋଡ଼ୁ ପୋଡ଼ୁ ସଖୀ କୃତ୍ତି ମୋହର ସୁଗ୍ରାମ
 ସଶକରେ ନାଶଗଲ ବହୁକାଳ ଧର୍ମ ।
 କୃପାଗୁର୍ଯ୍ୟ ବୋଇଲେକ ଆହେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
 ରଣ ଉପେକ୍ଷଣ କର୍ପା ସନ୍ଦନ କୁ କରୁ ।
 ଦ୍ରୋଣ ତଦୁଁ ବୋଇଲେକ ଶୁଣ କୃପାଗୁର୍ଯ୍ୟ
 ମିତ୍ରକୁ ବଧ କଲି ମୁଁ ସୁଗ୍ରାମରେ ଆଜ ।
 କୃପ ତାଙ୍କୁ ବୋଇଲେକ ଶୋକ ପରିହର
 ବିବାଦ କରି ଶୁଭୁଷ କି ବରୁ ସୋବର ।
 ଶାମ ମନ୍ଦନ କରିଣ ଆସୁଅଛୁ ଥାଟ
 ତୋତେ ଭେଟିଲେ ଏକ୍ଷଣି ହେବ ମୁଣ୍ଡକାଟ
 ଯେ ମଲ ତାହାର କଥା ଶୁଣିଲେ କି ହେବ
 କୃପ ବାକ୍ୟେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ହେଲେ ଶାନ୍ତଭବ
 ସଞ୍ଜୟକୁ ପ୍ରଜ୍ଞାକଲେ ଧତବସ୍ତୁ ଘର
 ବସି ସୁତ କଥା ମନ୍ତ୍ରୀ କହ ମୋ ଆଗର ।

ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଅମ୍ଭିକାର ସୁତ
 ଆଜି ସୁତେ ଦ୍ରୋଣ କଲେ ଦ୍ରୁପଦକୁ ହତ ।
 ମିତ୍ରକୁ ମାରି କରିଲେ ବହୁତ ସନ୍ତାପ
 ଶାନ୍ତ ହୋଇଲେ କୃପାଲ କହକାରୁ କୃପ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ କହ ଏଥିର କାରଣ
 କେଉଁ ହେତୁରୁ ବିଳାପ କଲେ ଗୁରୁଦ୍ରୋଣ ।
 ସଞ୍ଜୟ କହଲ ଏକ କିସତ ଶିଖର
 ଦ୍ରୁପଦକୁ ଶଣି ନେଲ ତାହାର ନଗର ।
 ସଜ୍ୟ ଗୁଡ଼ି ପଲାଇଲ ସେ ଦ୍ରୁପଦ ସସ୍ତ୍ର
 ଶାପବାସୀ ହୋଇଥିଲେ କିସତର ଭୟେ ।
 ବାଣୀନଗରରେ ଥିଲେ ସେ ଦ୍ରୋଣ ଆଗୁର୍ଯ୍ୟ
 ସେଠାକୁ ଯାଇଁ ଭେଟିଲେ ଦ୍ରୁପଦର ସଜ ।
 ଦ୍ରୋଣକୁ ପ୍ରଣାମ କରି ସଜା ଉଭୟ ଦେଲେ
 କେଉଁ ବଶେ ଘର ତୋର ଦ୍ରୋଣ ପରୁରଲେ
 ଦ୍ରୁପଦ ବୋଇଲ ମୁଁ ଯେ ପଥାଳ ନରେନ୍ଦ୍ର
 ନେଲ ମୋ ସମ୍ପଦ କଲେ ସେ କିସତଭୟ ।
 ହତଭାଗ୍ୟ ହୋଇଣ ମୁଁ ଭ୍ରମୁଅଛୁ ଶାପ
 ମୋ ନାମ ଦ୍ରୁପଦ ମୁଣ୍ଡେ ପଥାଳର ନାଥ ।
 ଆମ୍ଭ ନାମ ଦ୍ରୋଣ ଭ୍ରମୁ ନାମ ଯେ ଦ୍ରୁପଦ
 ଏକାକ୍ଷର ହେଲ ଯେଣୁ ହୋଇଲ ସୁଦୃବ ।
 ଦ୍ରୋଣ ଦ୍ରୁପଦ ଦୁହିଙ୍କ ବଢ଼ିଲ ପୀରତ
 ଧକୁ ସରନ୍ୟଙ୍କୁ ଦ୍ରୋଣ ନିତ ଅନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତ ।
 ଯେତେକ ଯୋଗାଡ଼ମାନ ଲଗେ ସଜବଧୁ
 ବଧୁ ଅନୁସାରେ ଦ୍ରୋଣ ବେଉଥାନ୍ତି ସଜ ।
 ସଜା ରହିଲ ଚରବ ବର୍ଷ ପରିଯନ୍ତେ
 ଭିକ୍ଷାମାଗି ବେଉଥାନ୍ତି ଆଣି ଦ୍ରୋଣ ନିତ୍ୟେ
 କିସତ ସଜ୍ୟକୁ କଲିକ ସଜା ଯେ ବାହଲ
 ପଥାଳ ଗୁଡ଼ି କିସତ ନିଜ ସଜ୍ୟେ ଗଲ ।
 ପଥଳ ବେଶରୁ କେହି ଲୋକ ଦେଖେ ଯାଇ
 କୁଶଳ ବାରତା ଦେଲ ଦ୍ରୁପଦକୁ କହି ।
 ହସ୍ତ ଯୋଡ଼ଣ ଦ୍ରୁପଦ ଦ୍ରୋଣକୁ କହଲ
 ପଥାଳ ଗୁଡ଼ି କିସତ ସୁଦେଶକୁ ଗଲ ।
 ଶ୍ରେ ମରଣ ମୋ ସଜ୍ୟକୁ ଏବେ ଚାଲି ଯିବା
 କିସତ ଗୁଡ଼ି ଗଲଣି ସେଠାରେ ରହିବା ।
 ସମୟେକ ମୋ ସଜ୍ୟରେ ଶୁଞ୍ଚି ଅଭାଗୁର୍ଯ୍ୟ
 ବାସ ହୋଇ ଗତିଥିବ ଚାଲି ମିତ୍ର ଆଜ ।

ଦ୍ରୋଣ ବୋଇଲେକ ଏବେ ଯାଅ ହୋ ମରଣ
 ରାଜ୍ୟ ସୁବିଧାନେ ପାଳ ସେନ ପରଜାନ୍ତ ।
 ଅବଶ୍ୟ ଯିବି ମରଣ ଭୁସର ରାଜ୍ୟକୁ
 ନୟଣ ଦେ ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ପାସୋର ଆତ୍ମକୁ ।
 ଦ୍ରୁପଦ ବୋଇଲେ କୁହେ ମୋର ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ
 ତୋ ଅଳ୍ପ ଖାଇ ଚରିଲ ଏ ବିପଦ ସିନ୍ଧୁ ।
 ଏପରି ବନସ୍ତେ କହ ଦ୍ରୋଣକୁ ଭୁପାଳ
 ନିଜ ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲ ଚକ୍ରାଳ ।
 ଦେ ନରେଶ ଦ୍ରୋଣ ଶ୍ରୀଯ୍ୟା କୃପା ମହାସଖା
 ସାତମାସ ହୋଇଥିଲ ସେହୁ ଗର୍ଭବତୀ ।
 ମଳକଣ୍ଠକ ବ୍ୟାଧି ଯେ ତାହାକୁ ହୋଇଲ
 ତେଣୁ ଗର୍ଭସ୍ଥ କୃପା ସହ ନ ପାରିଲ ।
 ସେହୁ ବ୍ୟାଧି ଯୋଗେ ସଖା ତେଜଲ ପରାଣ
 ନଖେ କୃପା ସଞ୍ଜକର ପେଟ ଚରି ଦ୍ରୋଣ ।
 ପେଟ ମଧ୍ୟରୁ ପୁଅକୁ ଯତନେ କାଢ଼ିଲେ
 ମୃତପିଣ୍ଡ ଗୋଟି ନେଇ ଗଙ୍ଗାରେ ମେଲିଲେ
 ପୁଅକୁ କାଢ଼ିବାବେଳେ ମାତା ଅସ୍ତ୍ର ଥିଲେ
 ଅଶ୍ରୁସାମା ନାମ ତାର ଦ୍ରୋଣ ତେଣୁ ଦେଲେ
 ବରୁରଲେ ମାତୃହନ ସେ ଶିଶୁକୁ ଦେଖି
 ଅଳ୍ପ ନ ଯୋଗାଏ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବଞ୍ଚକ କି ଭକ୍ଷି ।
 ଯାହାକୁ ରଖନ୍ତି ହରି ମାରିପାରେ କିଏ
 ଦ୍ରୋଣ ବଞ୍ଚାଇଲେ ତାକୁ କୌଣସି ଉପାୟେ
 ହନେ ଦ୍ରୋଣ ବରୁରଲେ ଦ୍ରୁପଦ ମୋ ମିତ୍ର
 ଏ ବିପଦ କାଳେ ଯିବି ତାହାର ଅଗ୍ରତ ।
 ଆସନ ଗୋଟିଏ ଦୁର୍ଭୟବତୀ ଗାଣ୍ଡିଏ
 ମାଣି ବେନିଲେ ପୋଷିବ ଏ କାଳ ତନୟେ
 ଏହା ଭଳି ପୁତ୍ର ନେଇ ଦ୍ରୋଣ ଗଲେ ଖରେ
 କେତେକ ହନେ ପ୍ରବେଶ ଦ୍ରୁପଦ ରାଜ୍ୟରେ
 ଦ୍ରୁପଦଙ୍କ ପୁତ୍ରଦ୍ଵାରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ
 ସଜାକୁ କହ ବୋଲଣ ଦାସକ କହିଲେ ।
 ଶଞ୍ଜାଳ ନରେଶଙ୍କର ଅଟୁ ଆମ୍ଭେ ମିତ୍ର
 ଆହେ ଦାସ ଜଣାଅ ତୁ ସଜାକୁ ଭରିତ ।
 ଶୁଭେ ଧନପୁତ୍ର ତୋତେ ବେବେକ ଶ୍ରାବଣ
 ମୋ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉ ସଜାକୁ ଜଣା ବେଗକର
 ଦ୍ରୋଣ ବ୍ୟାକୁଳ ବଚନେ ଦ୍ଵାରପାଳ ଗଲ
 ଦ୍ରୁପଦଙ୍କ ଶ୍ରୀ ସ୍ତମ୍ଭରେ ରହି ଜଣାଇଲ ।

ଦେ ସଜା ଦ୍ଵିଜେକ ଦ୍ଵାରେ ଆସିଣ କହୁଛି
 ଭୁସର ମରଣ ସେହୁ ବର୍ଜନ ଲେଖୁଛି ।
 ଶୁଣିଣ ଦ୍ରୁପଦ ତାକୁ ବୋଇଲେ ଏମନ୍ତେ
 ମରଣଙ୍କ ଗଜ ଅଶ୍ଵ ସୈନ୍ୟ ଅଛି କେତେ ।
 ଦାସ ବୋଲେ ଶିଶୁଟିଏ କୋଳେ ଧରିଅଛି
 ଗଜ ଅଶ୍ଵ ସୈନ୍ୟ ତାର ସଙ୍ଗେ ନାହିଁ କହି ।
 କୋଷ କରିଲକ ଏହା ଦ୍ରୁପଦ ଶୁଣିଲେ
 ବୋଇଲ ମୋ ପୁତ୍ରଗଣ ନିଦବେଦ ମୋତେ
 ବୋଲିବେ ସଜାର ମିତ୍ର ଭକ୍ଷକ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଏହା କପରି କହିଲୁ ମୋର ସନ୍ଧିଧାନ ।
 ଆରେ କଟୁଆଳ ନିଅ ସ୍ତ୍ରୀର କାଳ ଧରି
 ନଗର ବାହାରେ ଶିର ପକାଅ ଭକ୍ଷି ।
 ସଜାବାକ୍ୟେ କଟୁଆଳ ଦେଇ ତାକୁ ଶାସ୍ତ୍ର
 ପୁଣି ବେଢ଼ିଲେ ଯାଇଣ ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି ।
 ଆରେ ରେ ମୁଡ଼ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତୋହର ପ୍ରସାଦେ
 କହିବାକୁ ଯାଇ ଆମ୍ଭେ ପଡ଼ିଲୁ ପ୍ରମାଦେ ।
 ଏହା କହି କିଏ ଯାଇ ବିଧାଏ ମାଇଲ
 କିଏ ତାଙ୍କ ଉତ୍ତରକ ଧରି ଛୁଣ୍ଡାଇଲ ।
 କେହି କୁରୁଳ ବେଶିଣ ଧୁଳିକ ପିଞ୍ଜିଲ
 କେ ଟେକା ମାଇଲ କେହୁ କେଶକୁ ଧଇଲ ।
 ହୁବେ ଯାକଛନ୍ତି ଦ୍ରୋଣ କାଳଶିଶୁ ଗୋଟି
 ଟେକା ମାରନ୍ତେଣ ଦ୍ରୋଣ ପାକୁଛନ୍ତି ପିଠ ।
 ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲ ଶୁଣ ସଜା ଧୃତବ୍ରହ୍ମ
 ଦ୍ରୁପଦ ହେବୁ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ଦେଲ ଏତେ କଷ୍ଟ ।
 ଚରକ ବର୍ଷ ଗୋଷିଲେ ତାହା କାହିଁ ଗଲ
 ବେଶା କରିବାକୁ ଯାନ୍ତେ ଏତେ ଶାସ୍ତ୍ର ଦେଲ
 ଧନେକ ଶାସ୍ତ୍ର ପାଆନ୍ତେ ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି
 ଶୋଧେ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଣ ବନସ୍ତେ ପଶନ୍ତି ।
 ସିଂହଦାନ୍ତ ପାଞ୍ଚଶୋଖ ହରଣ୍ୟକ ଗିରି
 ତେତେଦୂର ଦ୍ରୋଣକୁ ସେ ନେଲେଟେକାମାରି
 ବାହୁଡ଼ିଲେ ଅବଶ୍ୟକ କରୁ ସର୍ବ ଲେକେ
 ହସ୍ତନା ପୁରକୁ ଦ୍ରୋଣ ଗଲେ ମହାଶୋକେ
 ଦ୍ରୋଣ ବୋଲେ ବନ୍ଧୁମଧ୍ୟେ ଶଳାହିଁ ଯେ ସାମି
 ଦେହକୁ ସୁସ୍ଥ କରିବା ଯାଇଁ ତାଙ୍କ ବର ।
 ଅଶ୍ରୁସାମାକୁ ବେଶଣ ତହୁଁ ଦ୍ରୋଣାଭ୍ୟାସ
 କୃପକ ବରେ ପ୍ରବେଶ ଗୁଡ଼ି ସର୍ବ ଲବ ।

ଶିଳେ ସକଳେ ଚର୍ଚ୍ଚି କୃପା ହତବାଣୀ
 ଶ୍ରେଣୀକ କୃପ କଲେ ତାହା ମନେ ଶୁଣି ।
 ପ୍ରକ ସଜାରେ ସବୁ ହିଂସାଭବଧର
 ପ୍ରକ ପ୍ରକ ଦ୍ରୋଣାବୃତ୍ତି ହେଲେ ଅସୁଧାସୀ ।
 ଶାନ୍ତ କୌରବଙ୍କର ଗୁରୁ ହେଲେ ଯାଇ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦ୍ଵାରା ଶାପିବେ ପଞ୍ଚାନନ ସାଇଁ ।
 ଶୁଣି ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଆତ୍ମ୍ୟ ଦ୍ରୋଣ ଶର୍ପକାସୀ
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମାରିବାକୁ ହସ୍ତିନାରେ ପଶି ।
 ସେ ମହାବୈଷ୍ଣବ କାରେ ନୁହଇ ବିଦାୟ
 ପରଶ୍ରମପଙ୍କଠାରୁ ଥିଲେ ବିଦ୍ୟା ସାଧୁ ।
 ଧର୍ମପୀ ବାହୁଣ ସେହୁ ପୁଣି ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ଧୃତ କମଳେ ଶୁଣେ ହେଲେ ଅସୁଧାସୀ ।
 ଧର୍ମା ପ୍ରକାରରେ ଶୁଣ ସଂହାର ନ ପାରି
 ଦ୍ରୋଣ ରହିଲେକ ଯାଇ ହସ୍ତିନା ନଗରୀ ।
 ଧୃତ ପ୍ରକଯୋଗେ ଦ୍ରୋଣକୁ ଏତେ ପରମାଦ
 ସେ ଶୁଣେ ଦ୍ରୋଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଶିର କଲେ ଶ୍ରେକ
 ଆହେ ହନନାଥ ତୁମ୍ଭେ ବୋଲଅ ମାର୍ଗଶ୍ରୀ
 ତୁମ୍ଭେ ଜ୍ୟୋତି ବିକାଶର ସକଳ ବୁଝାଣୁ ।
 ହସ୍ତିନା ଅମଳ ଚଳ ଯଦୁ ଅର୍ଜୁନବିଦ୍ୟା
 ତାହାର ଉପେ ସଂସାର ଜନେ ଆଚକ୍ଷିତ ।
 ଦେଖିଲେ ଦରଦ୍ୟ ଚକ୍ରୋଧନ ଶର୍ପକାସୀ
 ଅସ୍ତି ତମ ସହଚରେ ପକାଏ ଗରସି ।
 ହେ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବୋପଦେଶ ତା ଅମଳ ଦେଖି
 ମହାକୋପ କରି ନାଥ ଗମନ ଉପେକ୍ଷି ।
 ଅର୍ଜୁନ ଦରଦ୍ୟକୁ ମାରି ଚକ୍ରପାଶରେ
 ହସ୍ତିନା କଲ ଆସନ କୋଣାର୍କ ମନ୍ଦିରେ ।
 ସର୍ବୋପଦେଶ ଗବାବର ଧରପକ୍ଷ କରେ
 ଚନ୍ଦ୍ରାବଳ ଧନୁତେଜ ଅନଳର ଶିରେ ।
 କାମ୍ୟକଳେ ଉର୍ଜ୍ଜ୍ଵାବାହୁ ଚର୍ଚ୍ଚିକୁ ବିନାଶ
 କରି ଦେବ୍ୟ ଉତ୍ତମ ତାଙ୍କ କଲ ନାଶ ।
 ନିରାକଳ ନାଗପୁଣ୍ୟ ସବଜନ ଚିତ୍ରା
 ନିରାକର ନିର୍ଦ୍ଦାର ସ୍ଵପ୍ନ ଉଦାରତା ।
 ସ୍ଵାମୀ ହବାଶେଷେ ଯଦୁ ବୋଟର ଚମ୍ପିର
 ସବେ ଶୟନଗତ ହୋଇ ନିଜ ଜ୍ଞାନହାରି ।
 ତୋହର ଭେଦ ପ୍ରକାଶ ହୁଏ ସେତେବେଳେ
 ନିରାଶ ସ୍ଵାନନ୍ଦରେ ଶୁଣିବୁ ଶୁଣୁଲେ ।

ସୁଧା ଯତି ଚକ୍ରୋଧନ ଆଦି ଏ ସମୟେ
 ଶକ୍ତି ହୋଇଣ ପୁରା ଭରତ ତୋ ପାଶେ ।
 ଅନନ୍ତ ସଂସାର ଏହି ଲୋକ ମୋହପାଶି
 ଏଥିରୁ ଉଦ୍ଧର ନାଥ ଚକ୍ରପାଶ ପ୍ରକାଶି ।
 ନାଶକର ପ୍ରାୟ ମୋତେ ଉଦ୍ଧର ଗୋସାଇଁ
 ପୂର୍ଣ୍ଣଚର ଶ୍ରୀ ଶାରିତା ଦାସ ସେ କହଇ ।

ଦାକ୍ଷିଣ୍ୟ ଦ୍ଵାରା ଅଳାୟୁଧର ମୃତ୍ୟୁ ଓ ଅଳାୟୁଧ ଦ୍ଵାରା ଦାକ୍ଷିଣ୍ୟର ମୃତ୍ୟୁ

ଶୁଣ ଆହେ କୃପଜନ ଅଗସ୍ତି ବକତା
 ମୃକତିକୁ ଲଜ୍ଜାକର ମନୁ ହେଲେ ଶ୍ରୋତା ।
 ଧୃଷ୍ଣୟମ୍ଭ ନ ଜାଣନ୍ତି ପିତା ମୃତ୍ୟୁ କଥା
 ଏ ଉଦ୍ଧରେ ଯାହା ହେଲ ଶୁଣ ଆହେ ଶ୍ରୋତା
 ବଡ଼ ଶୋକ କଲେ ଦ୍ରୋଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମାରି
 ରଥରେ ରଖିଲେ ପିଣ୍ଡ ମଧୁ ବୁଝେ ଭର ।
 ସଂଗ୍ରାମ ଶେଷେ ପ୍ରସାଦ ଶର୍ପକାସୀ ସେ ପିତା
 ଶ୍ରୀରାମ ଗଙ୍ଗାମରେ ଏହାକୁ ମେଲିବା ।
 ଏପରି କରି ଶଶିବା ମିତ୍ରତୋହ ଦୋଷ
 ଆଦର ଲୋକେ ପାଇବା ବଡ଼ ପରାଧିନ ।
 ଏଥିପ୍ରକ୍ତେ ଶୁଣ ଶୁଣ ଯଦୁ ବିବରଣ
 ଦୁର୍ଜୟ ଗୁମ୍ଫାରେ ଆସି ହେଲ ଦୁଃଖାସନ ।
 ବେଳ ସହୋବର ପୁଣି ଅଟନ୍ତି ଅଭେଦ
 ଶ୍ରୀପତ୍ନୀ ରଖିବାକୁ କଲେ ଦୁହେଁ ଯୁଦ୍ଧ ।
 ବଡ଼ ରଥେକ ଆବେଶହୀନ ଦୁଃଖାସନ
 ସମ୍ବଳ ଧନୁର କଳକ ଆହ୍ଵାନ ।
 ଦୁଃଖାସନ ବୋଲଇକ ଦୁର୍ଜୟକୁ ଶୁଣି
 କାହିଁପାଇଁ କୁ ରହିଲୁ ମରିବାର ପାଇଁ ।
 ଏହିକ୍ଷଣି ତୋର ପ୍ରାଣ କରିପାରେ ନଷ୍ଟ
 କେ ସହପାରିକ ଆରେ ଗାନ୍ଧାରୀର କଷ୍ଟ ।
 ତୋହର ପ୍ରାଣ ରହିଲ ନିନାସକ ପାଇଁ
 ମହାସର୍ପ କୁଲେ କାହିଁ ମଣ୍ଡୁକ ଯୁଦ୍ଧେ ।
 ଦୁର୍ଜୟ ବୋଲେ ତୋ ମୃତ୍ୟୁ ନିକଟ ହେଲଣି
 ଯମ ତୋ ନାମ ଧାଉଁଛୁ ଆଜି ପୋଛୁଲଣି ।
 ଏହା ଶୁଣି ଶୁଣେ ଦୁଃଖା ଧର ଗବାବର
 ଦୁର୍ଜୟ ରଥ ଉପରେ ପିଟିଲ ସଭର ।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ପ୍ରଭାକର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ରଥ ହେଲ ଚୂର୍ଣ୍ଣ
 ଭାବସର୍ପ ପ୍ରାୟେ ଗର୍ଜେ ଥର ଦୁଃଖାସନ ।
 ପାବପ୍ରତି ହୋଇ ଗଦା ଧଳଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ
 ମହାନାମ ପ୍ରାୟ ଦଶେ ଯୁକ୍ତ ମହାବଳ ।
 ଶାଠିଏ ଭରଇ ଗଦା କୁଳଲଣ କୋପେ
 ପିଠିଲକ ଦୁଃଖାସନ ରଥେ ଗୁରୁତାପେ ।
 ମହାବାହୁ ବରଇବ ଶରବର ଶଶି ।
 ଦୁଃଖାସନ ରଥ ଶୁଭି କରବେଲ ଗୁଣ୍ଡା ।
 ତଳେ ପଡ଼ି ଦୁଃଖାସନ ଧଡ଼ପଡ଼େ ଉଠି
 ଗଦାବର ପ୍ରହାରଲ ସେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ପିଠି ।
 ପ୍ରମଦାଶା ନେଇ ଗଦା ବଞ୍ଚାଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ
 ବୋଲେ ମୋ ଗଦାର ବାତ ଶୁଭ କୁଣ୍ଡେ ଦେଖ
 ଶବ୍ଦ ପ୍ରାୟ ମୂର୍ତ୍ତି ଧରି ଗରଜଣ ଶର
 ଦୁଃଖାସନ ପରେ ଗଦା ବରଇ ପ୍ରହାର ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଗଦା ପଡ଼ିଲେ ଦୁଃଖାସନ ଶିରେ
 ମୁଣ୍ଡପାଟି ରକ୍ତବହେ ଶରୀର ଯାକରେ ।
 ସେ ଆବାତ ଦୁଃଖାସନ ନ ପାରିଲ ସହ
 ତାଏ ମହାରେ ଶୋଇଲ ଅସାଧୁମ ହୋଇ ।
 ବହେ ଛୁପଇ ନାସିକା କର୍ଣ୍ଣ ମୁଖପୁଣି
 ପଡ଼ିଅଛି ଦୁଃଖାସନ ଗତଆତ୍ମା ଜାଣି ।
 ଏହା ଦେଖି କୋଳକର ଧରଇ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ
 କହଇ ଯୁଦ୍ଧରେ ଶର ଲଭିଲୁ କି ଦୁଃଖ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀ କେଶ ଧରିଲୁ ପଶାଖେଳ କାଳେ
 ବକସନ କଲୁ ଆଣି ବୁରୁସଘଟଳେ ।
 ଦ୍ରୌପଦୀ କେଶ ମୁକୁଳା ଅଛି ସେହୁଦିନୁ
 ତରବ କରସି ହେଲ ଅଶକତ ତନୁ ।
 ପଶାଳବେ ତୋ ଥୁନର ରକ୍ତେ କୃଷ୍ଣାବାଳ
 ଏ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି ଶ୍ରୀମ ମହାବଳ ।
 ମୁଖବୁଦ୍ଧ ଶୁଦ୍ଧି କୁହ ଏହା ନ ବସନ୍ତ
 କାହା ଭରସାରେ ପୁଣି ଯୁଦ୍ଧେ ଗୋଳକରୁ ।
 ତେଜ ଦୁଃଖାସନ ବୋଲେ ଶୁଣରେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ
 କୁ ଯାହା କହିଲୁ ତାହା ଅଟଇ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ତୋହର ଶରଣ ଆଜି ପଶିଲଇ ଶୁଭ
 ଶତ୍ରୁ ଶରଣବଦ୍ଧ ଅଟୁ କିନ୍ତୁ କୁହ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ବୋଲଇ ଆଉ ରଣେ ନ ପଶିବ
 ଯଦନ କରିଣ ପ୍ରିୟ ପ୍ରାଣକୁ ରଖିବ ।

ଶ୍ରୀମଦ୍ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦେବେ ନୋହିବ ହସନ
 ରଣେ ପଶିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବ ତା ପଳ ।
 ଶ୍ରୀମାତା କାଳ୍ୟାଣ ଯେବେ ରଣେ ପଶିବ ନିଶ୍ଚୟ
 ମଳେ କୁଣ୍ଡେ ପ୍ରେତକାର୍ଯ୍ୟ କରବ ସମାପ୍ତ ।
 ଶ୍ରୀବୋଲି ହୋଇ ସଙ୍ଗେ ଦେଲି ଏହି କଥା
 ପ୍ରାଣବେ ଜାଣିଲେ ମୋତେ କରବେ ଅହତା
 ଏତେ ବୋଲଣ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ତହୁଁ ବେଗେ ଉଠି
 ଯାଇ ଦେଖେ ଦ୍ରୋଣୀସଙ୍ଗେ ଶିଖଣ୍ଡୀ ଯେତେ
 ନ ଶକ୍ତିଣ ଅଶୁଭାମା କରେ ଶର ବୃଷ୍ଟି
 ଅନୁସଙ୍ଗେ ତାର ବାଣ ତରୁଣ ବୋଟି ।
 ମଲ ମେଷରେ ଯେସନେ ଦଶେ ଉଲ୍ଲ କାପଡ଼ି
 ତେସନ ବୋଇ ଅକାରେ ନାଗତେ ଦଶନ୍ଧି ।
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ପେଶିଲ ପାଞ୍ଚସରଣୀ ନାଗତ
 ଦେଖି ପ୍ରଶଂସା କରଇ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ବସ୍ତ୍ର ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ବେନ ଧାର ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ
 ଯୁଦ୍ଧେତେ ଭେଟିଲେ ଯାଇ ଶଲ୍ୟ ସନ୍ନିଧାନ ।
 ସତପ୍ତେକ ପାରିବନ୍ତୁ ଦେବ ରଜା ଶଲ୍ୟ
 ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ କୁଲେ ରଣ କଲେ ମହାମଲ୍ଲ ।
 ଶଲ୍ୟ ପୁରୁର ଅଛନ୍ତି ଶର ପଞ୍ଚସରଣ
 ନାଗତେ ତେଜେ କଦା ଅଗ୍ନି ଜଳ ଉଠି ।
 ଗୁଣରେ ପୁରୁରଣ ଯେ ପଞ୍ଚସରଣ ଶର
 ପେଶିଲେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଶଲ୍ୟର ଉପର ।
 ବନ୍ଧିବା ହସ୍ତ ବ୍ୟଗ୍ରତା ଦେଖି ତା ନ ପାରି
 ଶଲ୍ୟ ନାଗତ ପେଶିଲେ ହବ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର ଚୁରି ।
 ଯେସନେକ ଜଳଧାର ବର୍ଷେ ଗଗନରୁ
 ତେସନେକ ଶରମାନ ପଡ଼ୁଛି ଶୂନ୍ୟରୁ ।
 ବ୍ରାହ୍ମବର ନନ୍ଦନ ଯେ ରଣେ ମହାଯୋଦ୍ଧି
 ଏକାକେଲେ ପାଞ୍ଚଗୋଟି ନାଗତ ସେ ବନ୍ଧି ।
 ଶଲ୍ୟଙ୍କର ଅସ୍ତ୍ରମାନ ଛେଦିଲ ସେ ଦୂରେ
 ପୁଣି ଶର ବନ୍ଧିଲ ସେ ଶଲ୍ୟ ରଥପରେ ।
 ଶର ଯାଇ ଶଲ୍ୟ ରଥ ଶୁଭି କଲ ତୁନା
 ସେ ଶର ଛେଦିଲ ପୁଣି ଶଲ୍ୟଙ୍କର ସେହା ।
 ଛୁପଇରେ ଜର ଜର ଶଲ୍ୟଙ୍କର ଅଙ୍ଗ
 ଶେମେ ଶେମେ ଝରି ଦେବ ଦଶରଥ ପୁରୁଷ ।
 ସେ ଶାସ୍ତ୍ରୋପମଲ ଶଲ୍ୟ ପଡ଼ୁ ମୋହ ହୋଇ
 ଦେଖି ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଜୟ ଶଙ୍ଖକୁ ବଜାଇ ।

ରଣେ ନନ୍ଦିବୋଷ ରଥ ବାହାନ୍ତି ଶୁଭର
 ଯେହେ ପମେ ଶ୍ୟେନପକ୍ଷୀ ପକ୍ଷକୁ ଭବର ।
 ନନ୍ଦିବୋଷ ରଥ ବେଶି ରାଧାର ନନ୍ଦନ
 ସତ୍ୟବତ ସାରଥ୍ୟକ ଚକ୍ରମ ଏସନ ।
 ପରାଜ ସଭର ବାହା ମୋହର ସ୍ୟନ୍ଦନ
 ଆନର ସୁଦେ ମାରିବ କୃଷ୍ଣ ଅରଜନ ।
 ସତ୍ୟବତ ସାରଥ୍ୟ ଯେ ବାହନ କୁରଙ୍ଗ
 ପବନହୁଁ ରହୁବର ତଳେ ଅତିବେଗ ।
 ସତସ୍ତ୍ର ଶର ବନ୍ଧନ ଶରବର କର୍ଣ୍ଣ
 ଶାଞ୍ଜର ବନ୍ଧ ତାହା ହେଉଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ପୁଣି ନବଶତ ତାଣ ପୁରାଣ ଗୁଣେ
 ବେଷେ ବନ୍ଧନତ କର୍ଣ୍ଣ ପାର୍ଥ ନାବପୁଣେ ।
 ପଞ୍ଚତରଣ ନାସତ ଅରଜନ ବନ୍ଧ
 କର୍ଣ୍ଣର ନାସତମାନ ପକାଇଲେ ହେଉ ।
 ଖର୍ଣ୍ଣଶର ଗୁଣେ ଯୋଗି ବନ୍ଧନ କସ୍ତୁଟି
 କର୍ଣ୍ଣର ହସ୍ତ ସାରଥ୍ୟ ପକାଇଲ ତାଟି ।
 ବଜ୍ରଶର ପେଶୁ କର୍ଣ୍ଣ ରଥ ଗଲ ଶୁଭ
 ଶାତପଥରେ ସପେୟ ଧାମେ ଗରପାଳ ।
 ସୁତମୁନା ନାସତ ଯେ ବନ୍ଧନ କସ୍ତୁଟି
 ପୁଣି ହେଉଲ କର୍ଣ୍ଣର କହ୍ ଶୋଣଗୋଟି ।
 ଅସୁଗ୍ରହ ହୋଇ ଦୁଃସ୍ତଗଲ ମହାମଲ୍ଲ
 ପ୍ରଜାତା ରଥ ଚଢ଼ି ଆସୁଥିଲେ ଶଲ୍ଲ ।
 ଧାତକାରେ କର୍ଣ୍ଣ ଯାଇ ଶଲ୍ଲତପେ ଉଠି
 ନନ୍ଦିବୋଷ ରଥପାଶେ ପୁନରପି ଭେଟି ।
 ଆଶ୍ୱେତଶ ଶଲ୍ଲ କର୍ଣ୍ଣ ଦୁହେଁ ଏକରଥ
 ଆସନ୍ତେ ତାକୁ ବନ୍ଧଲେ ଶର ପୁଣି ପାର୍ଥ ।
 ଶଲ୍ଲ ବୋଇଲେ ଆଉ କି ଦେଖୁଅଛ କର୍ଣ୍ଣ
 କେତେ ଦେନ ପ୍ରହାର କର କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ।
 ଶଲ୍ଲର ବଚନ ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ମହାରଥୀ
 ସୁତ କରଣ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ମାଗିଲ ଶକତି ।
 କିନ୍ତୁ ଆସନ କର୍ଣ୍ଣେ ତାଣି ମବବାନ
 ବୃହସ୍ପତିଙ୍କୁ ପୂଜନ୍ତି ପାଖକୁ ତାକଣ
 କର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନକରି ମୋତେ ମାଗୁଛି ଶକତି
 ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଲେଟ ପାଇଛି ପାର୍ଥ ଯଦୁପତି ।
 ବୃହସ୍ପତି ସୁନାରୀରେ ବଚନ ବୋଇଲେ
 ଅମରେ କେହ୍ନେ ବସିବୁ ଶକତି କୁ ଦେଲେ ।

କପାର୍ଦ୍ଦ ଶକତି ମାଗେ କେବଣ ପ୍ରସାଦେ
 ମୁହିଁ ତ ନ ଜାଣେ ମୋତେ ତାହା କିଏ ଏବେ
 ବାସବ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଶୁଣ ଆଦେ ଶୁଭ
 ତୋଷେ ତାକୁ ବେରଅଛି ବର ମୁଁ ପ୍ରସନ୍ନ ।
 ଯେତାଳେ ତେଲ ଶୁଭତ ସୁଭର ପ୍ରସାଦ
 ସୁଧସିରଞ୍ଜ କରଲେ ଦେବ ବାସୁଦେବ ।
 ଅଭେଦ କବଚ ବଜ୍ରହସ୍ୟ କୃଷ୍ଣକ
 ସତ୍ୟ ପରାଜ ଆଶନ୍ତି କରି ଆଶନ୍ତିକ ।
 ଏହା ଶୁଣି ପାର୍ଥ ତହୁଁ ସୁଭଲେ ଆମକୁ
 ତାହା ବାଦ୍ୟ ଗଲ୍ ଆମେ କର୍ଣ୍ଣ ଭୁବନକୁ ।
 ତଳତସ୍ତ କର ଆମେ ମାଗନ୍ତେଣ ବାନ
 ଶଙ୍ଖେ ମର ଭରି ସତ୍ୟ କଲ ବାମକର୍ଣ୍ଣ ।
 ଭବନ ତୋଳ ହସନେ ମାଗିଲ ସେବେଲେ
 ଅଭେଦ କବଚ ବଜ୍ରହସ୍ୟ ବୁଣ୍ଡଲେ ।
 ଶୁଣ ଆଦେ ବୃହସ୍ପତି କର୍ଣ୍ଣର ସେ ସତ୍ୟ
 ଦେହ ଚିତ୍ତ ବନ୍ଧୁ ଲୌଗ୍ୟ କାଢ଼ିଲ ଭବିତ ।
 ତାକୁ ବଦାରି କାଢ଼ିଲ କବଚକ ମଣି
 କର୍ଣ୍ଣ ଅମୃତ ବୁଣ୍ଡଲ କାଢ଼ିଲ ସେକ୍ଷଣି ।
 ଶରର ବଦାରି କର୍ଣ୍ଣ ଚକ୍ରବାନ ଦେଲ
 ବାନ ଶରରେ ମୋହର ଯାନ ନ ଚଳିଲ ।
 ମାତଳ ବୋଇଲ ରଥ ନ ପାରିବ ଯାଇ
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ଏଥୁରୁ କିଛି ହସ୍ତ ଲେଉଟାଇ ।
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ପ୍ରସନ୍ନେ ଯହୁଁ ଯାତଲ ମୁଁ ବର
 ସେ ବୋଇଲ ସେବେ ବର ଯାତଲ ପିଅର
 ତେବେ ଏହି ବର ମୋତେ ହସ୍ତ ସୁରପତି
 ଭୁବର ଯେଉଁ ଭବନ ଅଛି ବାରସୁଖ ।
 ମୁଁ ନାସ୍ତିକଲ ଦୁଃସ୍ୱଦ କଥା ତାର ଶୁଣି
 ଆଶ୍ୱବତ ଗରକୁ ସେ ମାଗିଲୁକ ପୁଣି ।
 ଏହା ମାଗନ୍ତେ ତାହାକୁ ନାସ୍ତିକଲ ମୁହିଁ
 ପୁଣି ରସା ଅପସରା ମାଗିଲୁକ ସେହି ।
 ତାହା ଦେଇ ନ ପାରିଲ କଲ ମୁହିଁ ନାସ୍ତି
 ତତ୍ତ୍ୱର୍ଥେ ମାଗିଲ ମୋତେ ଏ ବଜ୍ରଶକତି ।
 ମାତଳ ବୋଲେ ଏବେ କି ଦେବ ସତ୍ୟଭଞ୍ଜ
 ବଜ୍ରଶକତିକ କୁହେ କର୍ଣ୍ଣେ ହସ୍ତ ଦେବା ।
 ଏ ବଚନେ ସତ୍ୟ କଲ ଦେବାକୁ ଶକତି
 ବୋଇଲ ମୁଁ କର୍ଣ୍ଣ ତୋତେ ଦେବ ଏକବାକ୍ତି

ସଦ୍ୟ କରାଣୀ କର୍ଣ୍ଣ କହିଲୁକ ମୋତେ
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନେ ମାରିବ କହେ ପିତା ତୋତେ ।
 ବାସବ ବନ୍ଧୁଲେ ଏହା ମନେ ଅଛି ଭାବ
 ତେଣୁ ବଜ୍ରକ୍ରେ ମାଗେ କପରି ମୁଁ ଦେବ ।
 ବୃହସ୍ପତି ବୋଇଲେକ ଶୁଣ ଶରୀରତ
 ଏକାପାତେ ମାରିବାକୁ ନ ମାଗେ ଶକତି ।
 ପାର୍ଥକୁ ମାରିବ ପାଇଁ ମ.ଗନ୍ଧା ସେ ଯେବେ
 ଅକାର୍ଯ୍ୟ ଦୁଅନ୍ତା ତୋର ଜାଣି ମନେ ତେବେ
 ଯଦ୍ୟପି ପ୍ରମାଦ କର୍ଣ୍ଣ ଚିହ୍ନ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ
 ତାଙ୍କୁ କେ ମାରିବ ହେବ ରଖିବେ ପାର୍ଥକୁ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ବଜ୍ର କେତକି ଶ୍ରୀକର୍ଣ୍ଣେ ଘେନିଲେ
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ପ୍ରାପତ ହୁଅ ବୋଲଣ ଘେନିଲେ ।
 ବଜ୍ର ସ୍ଵର୍ଗରୁ ଆସିଣ ମିଳିଲ ସେକ୍ଷଣ
 ଶ୍ରୀକରେ ଧଇଲ ତାକୁ କର୍ଣ୍ଣ ଶରମଣି ।
 ଉଲ୍‌ତାପାତ ହେଲ ପ୍ରାୟ ଦଶିଲ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ
 ଦଳଦଳ କମ୍ପିଲ ନ ମହା ନବସନ୍ତ ।
 ଶପେୟ ଘେନଣ ବଜ୍ର ଶକତିକ ହସ୍ତେ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସୁମରି ବନେ କରିଲକ ରଥେ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ହସ୍ତେ ଦେଖନ୍ତେ ବଜ୍ରର ଶକତି
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ଆଡ଼କରି ନେଲେ ଶିଖଣ୍ଡେ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଗୁମର
 ତହୁଁ ସନ୍ତାପ ଦଢିଲ ଦ୍ରୋଣ ଅର୍ଜୁନର ।
 ବିଚିତ୍ର ନାଗର ଗରୁ ଶାନ୍ତ ଫଣ୍ଡ ବାଛି
 ଦୁଇଟି ଦେଖି ତାହାକୁ ଛେଦିଲେ ବିଦହ୍ନି ।
 ଶର ବିକାବିକ ହେଲେ ଯଥା ବର୍ଷାଧାର
 ବେଜୁ ବେଳ ସମର ଯେ ହେଲ ଗୁରୁତର ।
 ଅନର୍ଯ୍ୟାଶ ଶର ଦ୍ରୋଣ ବିକି ଅନୁସଣ
 ସେ ସବୁଅସ୍ତ୍ର ବିନାଶ କଲେ ଅରଜନ ।
 ଏପରି ଅସ୍ତ୍ର ବନ୍ଧିଲେ ଶର ପାଲଗୁଡ଼
 ସେ ଶରପାସେ କମ୍ପିଲ ଏହି ପୁର ତଳ ।
 ଦୈତ୍ୟକ ଶର ବନ୍ଧିଲେ ଗୁରୁ ଅତିବେଶେ
 କାଳାନଳ ପ୍ରାୟ ଘୋଟି ଆସେ ସେ ଆକାଶେ
 ଜଳ ତରଙ୍ଗ ନାମରେ ପଥାଣ ମାରଣ
 ମହାକୋପରର ହୋଇ ବନ୍ଧିଲେ ଅର୍ଜୁନ ।
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ସାରଥ୍ୟ ଆଉ ଅଶ୍ଵକୁ ଛେଦିଲ
 ବଜ୍ରବିଦାତ ପରାୟେ ରଥ ଘାଟିଗଲ ।

ବିରଥ ହୋଇଣ ଆଉ ହୋଇଗଲେ ଦ୍ରୋଣ
 ଅଶ୍ଵଥୀମା ରଥେ ବନେ କଲେ ତତକ୍ଷଣ ।
 ପିତାପୁତ୍ର ଦେନକଣ ବନେ ଏକରଥେ
 ଦୁହେଁ ବନ୍ଧିଲେ ନାଗର ବେଶେ ଅସ୍ତ୍ରମିତେ ।
 ଅଶୀସସ୍ତ୍ର ବଳ ଧନୁ ଦୁହିତର ହସ୍ତ
 ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ନାଗର ସେ ବନ୍ଧି ପିତା ପୁତ୍ର ।
 ପିତାପୁତ୍ର ଦେନ ଯୋଦ୍ଧା ଅତୁଳିତ ମଲ୍ଲ
 ଭରତେ ଭାବେଇଲେ କ୍ଷଣି ଅନର୍ଗଳ ।
 କ୍ଷଣିପୁଙ୍କୁ ଅସମ୍ଭବ ତଥା ଯାହାଙ୍କର
 ଶୁଣନ୍ତେ ତମକ ଉଠେ ହୃତୟ ତାଙ୍କର ।
 ବେଶେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଏତେ ଏତେ କାଣ ମାରି
 ପୃଥ୍ଵୀଦାକ ଘୋଟାଇଲେ ପ୍ରଳୟ ତମିର ।
 ଆକାଶରେ ଥାଇ ଯାସ କଲେ ଦେବତାଏ
 ନାଗର ଶୂନ୍ୟ ଶେଷେ ଶୂନ୍ୟତମିପ୍ପେ
 ଅଶ୍ଵକୁ ଚଣ୍ଡାଳେ ଯେ ଦେବ ଶିଖଣ୍ଡ
 କର ଲକ୍ଷରେ ସେ ଉଠି ଗଗନେ ଲକ୍ଷେ ।
 ପାର୍ଥ ବୋଇଲ ତେଜଲ ଦେବ ରଣଭୂମି
 ପଶ୍ଚାତକୁ ମୋତେ ବୋଧୀ ନ କରିବ ସ୍ଵାମି ।
 କ୍ଷଣିପୁମାନଙ୍କ ନୁହେଁ ଏ ଉଚିତ କର୍ମ
 ସନ୍ତାପ ତେଜ ଅଇଲ ହୋଇଲ ଅଧର୍ମ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉତ୍ତର କଲେ ପାର୍ଥର ବଚନେ
 ନ ଦଶିଲ ଶର ପୁଣି ଏହି ଅଶ୍ଵମାନେ ।
 ହସ୍ତେ ବଣ୍ଡେନ୍ତେ ଅଶ୍ଵ ଦେଲେ ଶୂନ୍ୟଗାମୀ
 ତେଣୁକରି ଉପେକ୍ଷିଲେ ଜାଣ ରଣଭୂମି ।
 ନାଗଦଣ୍ଡ କଟନେ ସୁରଦ୍ରାର ନାହା
 ବୋଇଲେ ରଣଭୂମିକ ରଥ ମୋର ବାହା ।
 ଶୁଣି ରଥ ତଳାଇଲେ ପ୍ରଭୁ ସେ ଗହରେ
 ସେକ୍ଷଣି ପ୍ରବେଶି ପାର୍ଥ ମାତଲେ ସମରେ ।
 ହେ ତୈତନ୍ୟ ଶ୍ରୀମୟକ କଳିତ କ ପାରି
 କୃତାନ୍ତକ ବିଜୟ କ କାଳବନ୍ଧୁ ଧରି ।
 କେ ରଥେ କେ ଗଲ ଅଶ୍ଵେ ତଡ଼ି ଯୁଦ୍ଧଭୂମି
 ଶ୍ରୀମସେନ ପ୍ରହାରନ୍ତେ ସମସ୍ତେ ପଡ଼ନ୍ତି ।
 ନବେୟ ପିଟନ୍ତେ ସବେ ହେଉଛନ୍ତି ତୁନା
 ସମରରେ ମହାଗୋଳ କରେ ପାରଥମା ।
 ରଥପରେ ଅନ୍ୟ ରଥ କରୁଡ଼ର ନେଇ
 ତାହା ସବୁ ଘାଟିଯାଏ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ।

ଶ୍ରୀମଦେବମନ୍ତ ନନ୍ଦନ ଘଟୋକ୍ତର ଯେହୁ
 ରଣ ରଙ୍ଗରେ ଅସୁର କପଟ କରଇ ।
 କୋଟିଏ ଯୋଦ୍ଧା ବେନ ସେ ହୃଦୟକୁ ସୁତ
 ବଚନ ବସ୍ତ୍ରର କର ଗିଳେ ରସାରସ ।
 ଗଜ ଅଶ୍ବ ସହଚରେ ଗିଳନ୍ତି କୌଶଳେ
 ବହୁ ସୈନ୍ୟ ନାଶଗଲ ଘଟୋକ୍ତର କେ ।
 ଘଟୋକ୍ତର ଘଟୁକା ନାମେ ସେ କୁମାର
 ତାହାର ମାୟା ଦେବଙ୍କୁ ଅଟେ ଅଗୋଚର ।
 ସରଳ ସହଚର ଗଜ ଅଶ୍ବ ଆହବର
 ବଶୁରସ ବଳାଶିଷ ଗର୍ଭେ ସବୁ ରଇ ।
 ଏକମୁଖ ହେଲ କାଶ ବରନ୍ତି କୌତବେ
 ସେ କାଶ ପଶର ଯାଇ ଘଟୁକାର ଗର୍ଭେ ।
 ଦେଖିଣ ଶୁକଳେ କହୁଁ ସମସ୍ତ ସରଳ
 ଅଳାୟୁଧେ ରଇବର ଦେଇଲେ ଶକୁନ ।
 ଘଟୁକା ସମସ୍ତ ସୈନ୍ୟ କରୁଅଛୁ ବଧ
 ତାହାର ସଙ୍ଗରେ କୁମ୍ଭେ କର ଯାଇଁ ଯୁଦ୍ଧ ।
 ଶୁଣସେ ଶୁଣସେ କୁମ୍ଭେ ହୁଅ ଅନ୍ୟୋପନ
 କୁହୁ ସମର କରିଣ ବଞ୍ଚାଅ ସରଳ ।
 ମନ୍ତ୍ରର ବଚନ ଶୁଣି ଅଳାୟୁଧ ମଲ୍ଲ
 ଧାର୍ଯ୍ୟ ସେ ଦେବକରେ ପରାଣ କୋଦାଳ ।
 ସଙ୍ଗେ ପଶୁଣ ହଜାର ଗଜବେଘାଛନ୍ତି
 ସବୁର କରେ କୋଦାଳ କୁଠର ଶକତି ।
 ଘଟୁକା ଦେଖି ରୁଗିଲେ କରେ ଶସ୍ତ୍ର ଧରି
 ସମର ସମ୍ଭାଳେ କଳିକଳା ନ ଦକର ।
 କୋଦାଳ ବୁଲଇ ଦେଶେ ଅଳାୟୁଧ ଉଠି
 ଘଟୁକାର ଉପରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ପିଟି ।
 ଘଟୋକ୍ତର ନନ୍ଦନ ବଡ଼ାଇଣ ହସ୍ତ
 ଛଡ଼ାଇ ନେଲ କୋଦାଳ ତା ହସ୍ତ କୁରିତ ।
 ସେହୁ କେ ଦାଳ ଅୟୁଧ ସବୁଲେ ବୁଲଇ
 ଅଳାୟୁଧର ଉପରେ ପିଟିଲକ ନେଇ ।
 ପିଟନ୍ତେ ଶିର ମଧ୍ୟରେ କୋଦାଳ ପଶିଲ
 ଅଳାୟୁଧର ନନ୍ଦନ ଦିପାଳ ହୋଇଲ ।
 ରଣ ପ୍ରାଙ୍ଗଣେ ନ୍ୟନ ହୁଏ ଅଳାୟୁଧ
 ବହୁ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ଘଟୁକା ପ୍ରାଣେ କଲ ବଧ ।
 ଅଳାୟୁଧ ପଡ଼ନ୍ତେଣ ଶୁକଳେ ସରଳ
 ଘଟୁକାବଳ ଉଠିଲେ ଶାଳ ଶିଳ ବେନ ।

ଅଳାୟୁଧର ଅର୍ଦ୍ଧ ଦେ ଥିଲେ ସୈନ୍ୟକଳ
 ଘଟୁକା ବଦାଦେ ନାଶଗଲେ ସେ ସକଳ ।
 ସମରେ ନିଶ୍ଚିତ ହେଲେ ଯହୁଁ କରଣସେ
 ଘଟୁକାବଳ ଧୂସିଲେ ଦେଖାଇ ପ୍ରତାପେ ।
 ଘଟୁକାବଳ ଉଠିଲେ ଯହୁଁ ଗଲଗାଳ
 ଅଳାୟୁଧ ବଳ ସବୁ ପଳାଇଲେ ଶୁଳ ।
 ଦେଖଣ ଦୁର୍ବଳ ପୁଣି ଅମାସ କୌଶଳେ
 ଧୂସିଲେ ଦାନବବଳ ଯୁଦ୍ଧେ ନିଶ୍ଚାରସେ ।
 ସୈନ୍ୟକଳ ପକାବନ୍ତେ ଦେଖିଣ ଶକୁନ
 ରହ ରହ ବୋଲି ଡାକ ସମ୍ଭାଳେ ସରଳ ।
 ବକଟ ମୁରତି ପୁଣି ମୁଖ ବକଟାଳ
 ଲହ କହ୍ନା ଖାଙ୍କର ସେ ପୁରୁଷରୁ ବାଳ ।
 ଏସନକ ରୂପ ଦେଖି ସେମାନେ ପଳାନ୍ତି
 ଦାନବବଳ ଗୋଡ଼ାଇ ପଛରୁ ଗିଳନ୍ତି ।
 ତା ଦେଖି ଶକୁନ ବୋଲେ ଡାକ ଅଳାୟୁଧ
 ବହୁତ ସୈନ୍ୟ ମାଇଲ ଘଟୁକା ଶରସ ।
 ପୁଅ ତୋର ଅଳାୟୁଧ ସମରେ ମଲ୍ଲଣି
 ଅର୍ଦ୍ଧ ଦେବ ଯୋଦ୍ଧା ତୋର ମରିଲେଣି ପୁଣି ।
 ରକ୍ତର ମରସ ରୁହି ଅଟୁ ଯେ ବଶାସ
 ତୋହର ଦେଖନ୍ତେ ଏତେ ସୈନ୍ୟ ଗଲେ ନାଶ
 କି ଦୁଃଖ କରିବୁ ଆଉ ଏ ବସବ ଦେଲେ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସହାୟ କି ନ ହେବୁ ଏକାଲେ
 ପୁରବଧ ଶୁଣିଣ ସେ ବିଜିତାର ନାଚ
 ଚଳଇ କଟାସ ବେନ ଚଢ଼ି ମହାହସ୍ତୀ ।
 କୋପେ କରବାଳ ବେନ ଗମନ୍ତେ ଶରସ
 ବୃହତ ସଦାକ ଜଣି ଶରୀର ସକାଶ ।
 ଜାକୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବିଛି ତାର ଦେନବାହୁ
 ନିଶ କାଳେ ଯେହ୍ନେ ଚନ୍ଦ୍ରଗବସର ବହୁ ।
 ଧୂଆଗତ ଯୋଦ୍ଧା ସଙ୍ଗେ ବେନଣି ଶରସ
 ଘଟୁକା ବଳ ଓଗାଳେ ହୋଇ ମହାବେଶ ।
 ରଣଧନ୍ଦୋଳ ଘଟୁକା ବଳକୁ ନିରୋଧ
 ଧାର୍ଯ୍ୟଯାଉ ଓଗାଳିଲେ ସେ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଯେ କି ।
 ଆହେ ଚେତନ ସେ ମହାବଳିଷ୍ଠ ସମରେ
 ସହସ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ମାଇଲ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ।
 ନିଜ ସରଳ ପଡ଼ନ୍ତେ ଦେଖିଲ ଘଟୁକା
 ଦେଶେ ଆଟ ପରିକରି ଓଗାଳିଲ ଏକା ।

ଦେଖିଣ କୋପାଳରେ ସିନଟାର ନାତି
 ଖଡ୍ଗ ଧରି ଘଟୁକାକୁ ପ୍ରହାରଣ ଧାତି ।
 ହୃଦୟୀ ଅସୁଷ ନାତି ବନ୍ଧାଉଣ ଗାଧ
 ପରଦା ଘେନି ପିଟିଲ ତାହାକୁ ଭୁବିତ ।
 ଅଳମୁଷ ଚଢ଼ିଥିଲ ଏକ ମଉଦ୍ରା
 ଘଟୁକା ପ୍ରହାର ଘାତେ ପଡ଼ିଲ ସେ ଧାତି ।
 ବାହନ ବନସ୍ତ ହେବୁ ହେଲ ପାଦଗତି
 ସିଂହଗତି ପରାୟେକ କରି ଦେଖଗତି ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠେଷ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଗାର ଧରି ଗବାବର
 ଲୁହାର ସେ ଦୁଇଗବା ଶତେ ଶତେ ଘର ।
 ଘଟୁକାକୁ ପ୍ରହାରଣ ଅଳମୁଷ ଦୈତ୍ୟ
 ଘଟୁକା ଆଶେଷ ଥିଲ ଏକ ଲୌହ ରଥ ।
 ଅଳମୁଷ ଗବାଘାତେ ତାହା ଭଗ୍ନ ହେଲ
 ରଥ ଭଙ୍ଗନ୍ତେ ସେ ଗାର ଗାରୀ ହୋଇଲ ।
 ପାଦଗତି ହୋଇ ସେହି ହୃଦୟୀ ନାତି
 ବଜ୍ରାବଳ ଗବା ନେଇ ପିଟିଲକ ଧାତି ।
 ଦେଖି ଅଳମୁଷ ବାମଦୁର୍ଗକୁ ପାତିଲ
 ଭୁଜେ ବାଜି ଲୌହଗବା ଚୁଣ୍ଡି ହୋଇଗଲ ।
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହେଲ ସହୁ ହୃଦୟୀ ନାତି
 କୁଠାର ଘେନି ପିଟିଲ ଅଳମୁଷ ଧାତି ।
 ଆହେ ତେଜନୀ ତାଳୁରେ ପଡ଼ି ସେ କୁଠାର
 ବେନପାଳ କଲ ସେହୁ ଘଟୁକାର ଶିର ।
 ଦେଖି ସେନା ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ସାଧୁ ସାଧୁ ବୋଲ
 ଶୁଭେ ଅଳମୁଷ ଗାର ପ୍ରହାର ବୋବାଳି ।
 ହୃଦୟୀ ନନ୍ଦନ ଯେ କନ୍ଧା ଜଗଜ୍ଜେତି
 ବୃକୋବର ସମ ଜଣିପାରେ ନବସୃଷ୍ଟି
 ଅନ୍ତଃସ୍ଥେ ବୁଲଇ ସେ ନବଜଣି କୁନ୍ତ
 ଅଳମୁଷର ଉପରେ ମାଇଲ ଭୁବିତ ।
 ପୁନଃ ପୁନଃ ମାଇଲ ସେ ତୋଳି କରକାଳ
 ତାହା ପଡ଼େ ଅଳମୁଷ ଦୈତ୍ୟ ବକ୍ଷସ୍ଥଳ ।
 ଶିବ ବରେ ତା ଶରୀର ଅଟେ ବଜ୍ରସେହା
 କୁନ୍ତ କରକାଳ ପଡ଼ି ସବୁ ହେଲ ରୁନା ।
 ଶସ୍ତ୍ରର ବିଘାତ ପାଇ ଅଳମୁଷ ଉଠି
 ଘଟାକ୍ଷତକୁ ମାଇଲ ବଜ୍ରମୁନା ଯାତି ।
 ହୃଦୟୀ ଶର ନନ୍ଦନ ଧରି ବାମବରେ
 ଶିବ ପ୍ରହାରଣ ତାହା ପାଦ ପ୍ରହାରରେ ।

ପୁଣି କୁନ୍ତ ବୁଲଇଣ ପ୍ରହାରଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠେ
 ବେନଖଣ୍ଡ କରି ତାହା ଭଙ୍ଗି ଅଳମୁଷେ ।
 ଧାମର୍ତ୍ତ ଅସୁରେଶ୍ବର କି ସେ ମେଘମାଳା
 ହସ୍ତରେ ଧରିଲ ପୁଣି ଖଡ୍ଗ ବେନପାଳ ।
 ଅନ୍ତଃସ୍ଥରେ ବୁଲଇ ପିଙ୍ଗେ ଖଡ୍ଗ ବବର
 ପୁଣି ଆକର୍ଷି ବନ୍ଧିଲ ପଳା ତା ଉପର ।
 ବୃକୋବର ନନ୍ଦନର ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ ପଡ଼ି
 ବେନଖଣ୍ଡ ହୋଇଣ ସେ ପଡ଼ିଲକ ହେ ।
 କୋଷେ ଅଳମୁଷ ଧରି ଲୁହାର ମୁଷଳେ
 ଘଟାକ୍ଷତ ବକ୍ଷସ୍ଥଳେ ପିଟିଲ ସବଳେ ।
 ବେଶି ଘଟାକ୍ଷତ ବେଗେ ପାତି ଭୁଜବନ୍ତ
 ଶୁଳ ଶକତିକୁ ଧରି କଲ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ।
 ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହୋଇଣ ଯେ ରହେ ବେନଯୋଧୀ
 ମୁଥେ ମୁଥ ମରମରି ନରଭୟଶ୍ୟା ।
 ବଜ୍ରମୁଥ ଶବ୍ଦରେ କମ୍ପଇ ଆକାଶ
 ଏହି ଯୁଦ୍ଧେ ଘଟାକ୍ଷତେ ଧରି ଅଳମୁଷ ।
 ତାହାର ବକ୍ଷ ଉପରେ ମାଡ଼ିଣ ବସିଲ
 ଶ୍ୱାମପୁଷ୍ପ ପୁଣି ତାକୁ ଲେଉଟାଇ ବେଲ ।
 ଭୁଜେ ଭୁଜ ରତ୍ନାବର ହୋଇଛନ୍ତି ସେହି
 ବେନ ମଉଷଣ୍ଡ ପ୍ରାୟ ସେ ଛବି ଦଶର ।
 ଶିରେ ଶିର ପିଟାପିଟି ହେଉଛନ୍ତି ବେନ
 ଲେହେ ଲେହେ ଦର୍ଶଣରେ ଯଥା ଉଠେ ବହି
 ଶ୍ୱପୋଡ଼ାମାନ ମାରନ୍ତି ଓଷ୍ଠ ବନ୍ତ ଶୁପି
 ଛୁଧର ବହର ବେହୁ ରୁମେ ରୁମେ ବ୍ୟାପି ।
 ଛୁଧରରେ ଜର ଜର ଦୁହିଙ୍କର କାୟ
 ଦଶନ୍ତ ବେନ ଯାମଳା ଦୃଷ୍ଟର ପରାୟ ।
 ପଡ଼ିଲେ ଉଠନ୍ତେ ଉଠେ ଗଗନରେ ଧୁଳି
 ବେନଙ୍କ ପଡ଼ିବାଘାତେ କମ୍ପେ ମହାସ୍ଥଳୀ ।
 ଘଟାକ୍ଷତ ଅଳମୁଷ ବେନ ଯୁଦ୍ଧ କଥା
 ବେଶିଣ ହୁଦ୍ଦ କମ୍ପଇ ଯେ ଯୁଦ୍ଧ ଶକତା ।
 ଗଡ଼ନ୍ତେ ପଡ଼ନ୍ତେ ଦୁହେଁ କମ୍ପଇ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ
 ପାଦଭରେ ବଲ ବଲ ମହା ନବଖଣ୍ଡ ।
 ଧୂସହ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳି ତାହା ନ ସରେ କହନ୍ତେ ।
 ଧୂସେପି ଲେଖିଲେ ତାହା ନ ସରେ କହନ୍ତେ
 ସମରେ ବସର୍ଥ ହୋଇ ହୃଦୟୀ ସୁନୁ
 ଉଶରଲେ ମାତି ହେଲ ଅସକଳ କରୁ ।

ଅଳମୁଷ ଦୈତ୍ୟ ତାକୁ ବସିଲକ ମାଡ଼ି
 ନଦୀ କର ଧରିଲ ବେନକରେ ଭୃତ ।
 ତା ବସପ୍ରଳେ ପ୍ରହାର କଲ ଗରମଣି
 ଗର୍ଜଇ ଯେ ଘଟୋଜ୍ଜିତ ମଉନାଗ ଜଣି ।
 ଅଳମୁଷକୁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି କୌରବେ
 ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା କରେ କୁରୁସଜ ବେଦେ ।
 ଘଟୋଜ୍ଜିତର ନିଧନେ ନ ବର୍ଣ୍ଣିବ ଶ୍ରୀମା
 ଏବେ ମରଣ ମୋହର ରଖିଲୁ ଗାରମା ।
 ଏପରି ବହୁ ପ୍ରଶଂସା କରେ କୁରୁସାର୍ଯ୍ୟ
 ଘଟୋଜ୍ଜିତ ସବୁ ଶୁଣେ ତଳେ ପଡ଼ି ରହି ।
 ହୁଁକାର ଶବ୍ଦ କରି ଶ୍ରୀମଙ୍କ ଆମ୍ବଜ
 କ୍ଷେପରି ଉଠି ବନ କନ୍ଦରର ଗଜ ।
 ଧାତକାରେ ଲେଉଟାଇ ସେ ଅଳମୁଷକୁ
 ସିଂହ ପରିସ୍ଥେ ମାଡ଼ିଣ ବସିଲ ତାହାକୁ ।
 ନକହାରି ବଦାରିଲ ତାର ବୁକୁ ଶଗେ
 ମୁଥମାନ ପ୍ରହାରିଲ ତା ତୋଟିକ ବେଗେ ।
 ରେ ରେ ଅସୁର ମହମା ଅଟେ ତୋର ଧନ୍ୟ
 ଆଜ ବୁକୁ ବଦାରିବି ରଖୁ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ।
 ଏ କୁରୁସାଗରେ ଛନ୍ଦି ବହୁ ମହାଯୋଧୀ
 ଅଳମୁଷ ଦୈତ୍ୟକୁ କେ ରଖୁ କରି ବୁଦ୍ଧି ।
 ମାଧବୋଦଧି ରାଜାର ଅଟୁ ପ୍ରାଣଧନ୍ୟ
 ଦ୍ରୋଣ କଣ୍ଠି ଶଲ୍ୟ ଆର୍ତ୍ତ ହେଲୁ କୁ ନରେଶା ।
 ଏପରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଶୁଣି କଣ୍ଠେ ବୋଲେ ଶଲ୍ୟ
 କି ଦେଖୁ କଣ୍ଠି ଏ ରାଜା ମିତ୍ର ମହାମଲି ।
 ଶତାଧିକ ଦେଲ ତୋତେ ଯେ କିନ୍ତୁ ଶକତ
 କୋଟିଏ କରଣ ଯାଇ ସୂର୍ଯ୍ୟସ୍ତମ ଜ୍ୟୋତି ।
 କ୍ଷମ ପଣ ନ ରଖୁ କୁ ଦୈତ୍ୟ ଆର୍ତ୍ତ
 ଅଳମୁଷେ ରକ୍ଷା କର ତୋ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ରହୁ ।
 ଘଟୋଜ୍ଜିତେ ମାରି ଅଳମୁଷେ କର ରକ୍ଷା
 ବେଶକୁ ସରକ ଜନେ ଏ ତୋହର କକ୍ଷା ।
 ଶଲ୍ୟ ସୁରୁଷାଥ କରି କହନ୍ତେଣ ବାଣୀ
 ରାଧେୟେ ଯେ ପ୍ରତିବାକ୍ୟ ନ ଦେଲ ତା ଶୁଣି
 ଗଟ ବୋଲେ ନାହିଁ କେହି ତୋତେ ରଖିବାକୁ
 କାହଲ ତା ଅନ୍ତ ବନ୍ଦେ କାମୁଡ଼ିଣ ବୁଦ୍ଧି ।
 ଭୁଜ ମୋଡ଼ି ମାଡ଼ିବସି ରପାଡ଼ିଲ ଶିର
 ଶିରୁ ବହୁଲ ପ୍ରାୟ ବହୁଲ ରୁଧିର ।

ଶିରସମ ଦେଖାଯାଏ ତାର ମୃତ୍ୟୁକାୟ
 ଧନ୍ୟ ଘଟୋଜ୍ଜିତ ଆଟେ ଶୁଭ ଜୟ ଜୟ ।
 ଆହେ ପ୍ରଭୁ ବିଲେତନ କଲମାସବାସୀ
 ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ହୁଅ ମୋଠାରେ କରୁଣା ପ୍ରକାଶି ।
 କୁହେ ପ୍ରଭୁ ହୋଇଥା ଯାଠାରେ ସବୁ
 ତାକୁ ଏ ସଂସାର ମଧ୍ୟେ ନାହିଁ କିଛି ଭୟ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଶଶଙ୍କ ଅନଳ ଭୁସର ନୟନ
 ଅନଳ ନେତ୍ରେ କାମକୁ କଲ ଯେ ବହନ ।
 ଉନ୍ମୁକ୍ତ କୁନ୍ଦ ହସ୍ତରେ ସଦା ଆଏ ରହି
 ନାମାମୃତ ପାନେ ଆସ ମନକୁ ମଜ୍ଜଇ ।
 ହେ ଭୂତେଶ ଭବ୍ୟ ହେ ଭୂତ ବର୍ଣ୍ଣମାନ
 ଏହାସବୁ ଜାଣି କର ଆସଦ ଭଜନ ।
 ବସ୍ତ୍ର ପ୍ରିୟା କୁନ୍ଦ କଟିବେଶେ ବ୍ୟାଘ୍ରାମ୍ବର
 ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଧରିଣ ନାମ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ।
 ନ ବଧେ ଭୁବକୁ କେବେ କାଳ କାମ ଭୟ
 ଲଭନ୍ତି ପରମତେ କଲେ ତୋ ଆଶ୍ରୟ ।
 ଭକତବସ୍ତ୍ର କୁହେ ପରଦୁଃଖେ ଦୁଃଖୀ
 ତୋ ଭକ୍ତ ଯେ ଜନ ସେହି ଲବେ ସଦାୟାଶୀ
 କୁହେ ବେଦବେଦ ପ୍ରଭୁ ବେଦବାକ୍ ଶୁଭ
 ତାଣ୍ଡବରୁଣୀ ନାଟୁଆ ରୂପକୁ କୁ ଧରୁ ।
 ତୋହର ମହମା ମୁଖେ କେ କହି ପାରିବ
 ଭୁସର ଚରିତ ସବୁ ବେଦକୁ ବୁଝିଉ ।
 କୁନ୍ଦ କମଳ ଚରଣେ ସଦା ରହୁ ଆଶ
 ଶାରଳା ବାସର ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ଅଭିଳାଷ ।

କଣ୍ଠି ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ମୁଦି ଓ
 ହନୁମାନଙ୍କର ବଜ୍ରାଞ୍ଜ ହେବାରି
 କାରଣ

ବଦନ୍ତି ଅସ୍ତ୍ରି ଶୁଣ ବେଦପୁତ ମଦୁ
 ଅଳମୁଷେ ମାରି ବଶୁରୁଣୀ ଶ୍ରୀମସୁରୁ ।
 ବେନପାଟି ବସ୍ତ୍ରାରିଣ ସମର ପ୍ରାଞ୍ଜଣେ
 ବେଶି ରାଧେ ପଳାଇଲେ ରକ୍ଷକମାନେ ।
 ପାଞ୍ଚଶତ ଯୋଦ୍ଧା ତହିଁ ସ୍ଥଳେ କରଣସେ
 ଶ୍ରୀମସୁରୁ ନାଶ କଲ ସେ ସବୁକୁ ବର୍ଣ୍ଣେ ।
 ପାଟି ବସ୍ତ୍ରାରି ହୋଇଲ ମହା ବଶୁରୁଣୀ
 ଶରଣେ ରାଧା ଶିଳବେଲ କାମରୁଣୀ ।

ଏହିପରି ସୈନ୍ୟବଳ କରନ୍ତେଣ ହସ୍ତ
 ତା ଆଗେ କେ ନ ରହିଲେ ପାଇ ମହାରାୟ ।
 ବଟିକା ପ୍ରମୁଦ ରଥ କର୍ଣ୍ଣ ଅତି କଳ
 ଯାନ୍ତେ ନନ୍ଦବୋଧ ରଥ ବାଟରେ ଭେଟିଲ ।
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ଦେଖି ଅନନ୍ଦ ସାର ପାଲଗୁଡି
 ମାଇଲେକ ଅଭିଚନ୍ଦ୍ର ବାଣ କରେ ବେନ ।
 ଶ୍ୟାମନନ୍ଦ ବସାର ଗୁଣେ ପାଞ୍ଚବାଣ
 ପ୍ରଥମରେ ବନ୍ଧଇ ସେ ସାରଥୀକ ପୁଣ ।
 ପୁଣି ପାଞ୍ଚବାଣ ଭେଦକରି ବ୍ୟାସୁତ
 ଥରଜନ ଉପରକୁ ବନ୍ଧଇ ଭୁବିତ ।
 ପୁଣି ବାଣବାଣ କର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣରେ ବସାଇ
 ଅକ୍ଷିବନ୍ଧଇ ଶୁଭଅଶୁଭ ନଠାଇ ।
 ପାଞ୍ଚବାଣ ମାଇଲ ସେ କପିକେତନକୁ
 ପୁଣି ପାଞ୍ଚବାଣ ନନ୍ଦବୋଧ ଉପରକୁ ।
 ଶୁଣ ଅହେ ଚରଚନ କର୍ଣ୍ଣର ମହିମା
 ଗରୁଡ ସୁଦେ ତାହାର ଏସନ ଗାରିମା ।
 ପୁଣି ଧନୁର୍ବୀର ଯେହୁ ଆକର୍ଣ୍ଣ ଓଟାର
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନକୁ ଦଶ ଦଶ ବାଟ ମାର ।
 ଏହା ଦେଖି ତୋପ ବହୁ ପାର୍ଥ ମହାସାର
 ଧାତକାରେ ଧଇଲେ ସେ ଗାଣ୍ଡୀବକୁ କର ।
 ବୁଦେ ମନ୍ତ୍ର ସୁରି ପଞ୍ଚବାଣ ବାଣ ମାର
 ଧାତକାରେ ଶେଷ ବେଳେ କର୍ଣ୍ଣ ହସ୍ତ ଶୁଭ
 ବାବଲ ଶରେକ ମାର ସାରବର ପାର୍ଥ
 ଶତଶତ୍ରୁ କରି ଶଙ୍ଖବାନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣ ରଥ ।
 ରଥ ଶଙ୍ଖନେ ବରଷ ବ୍ୟାସୁତ ଦେଲ
 ଆରେକ ରଥେ ଚଢ଼ଇ କ୍ଷମୀ ଅନର୍ଗଳ ।
 ଅଶ୍ୱ ପିତୃତ୍ୱା ମାତେ ରଥ ଧାତକାରେ
 ଭେଟାଇଲ ନେଇ ନନ୍ଦବୋଧର ପ୍ରମୁଦେ ।
 ଗୁଣରେ ବସାଇ ଏକଶତ ଶର କର୍ଣ୍ଣ
 ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଉପରକୁ ଶେଷ ବହନ ।
 କୋପେ ଅର୍ଜୁନ ପେଶନ୍ତେ ବ୍ୟାସୁମୁନାଶର
 ହେଉ ପକାଇଲ ସବୁ ନାସତ କର୍ଣ୍ଣର ।
 ପୁଣି ବନ୍ଧଇ ନାସତ ଅଶ୍ୱବାଣ ଜାଣି
 ଭାବି ପକାଇଲେ କର୍ଣ୍ଣ ରଥ ସେହିକ୍ଷଣି ।
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ବିରଥ ଦେଖି ସାରବର ଶଲ
 ପ୍ରମାଣ ବାଣ ମାଇଲ ଅର୍ଜୁନ ତଳାଇ ।

ଏହା ଦେଖିଣ ବାବଲ ଶର ମାରେ ପର୍ଥ
 ଶଲ ରଥ ବଳିଗଲ ପାଇ ସେ ଆବାତ ।
 ବିରଥ ମହାରଣ ତହୁ ଶଲ ମହାଶୟ
 ମଦମର ବସ୍ତ୍ରୀ ପୃଷ୍ଠେ କଲେକ ବେସୁ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଆଗେହଲ ଏକ ମଞ୍ଜୁଗଳ ପିଠି
 ସଙ୍ଗ ହୋଇ ବେନିଯୋଇ କଲେ ଶର ବୃଷ୍ଟି
 ଶଲ ବୋଇଲେ କେ କର୍ଣ୍ଣ ବଢ଼ିଲେ ବେନ
 ତୋତେ ଦେଇଥିଲେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି ଅଶଶୁଳ
 କେତେବେଳକୁ ସମାଧି ଅଛୁ ସେ ଶକ୍ତି
 କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ଦୁହେଁ ମାର ତୁ ହେତ ।
 ଶଲର ବଚନ ଶୁଣି ସ୍ୱର୍ଗର ନନ୍ଦନ
 ସୁମର ବସ୍ତ୍ରବାସନ ଆଉ ମରୁଛାନ ।
 ବାହାର କରି ଧଇଲ ସେ ବନ୍ତ ଶକତି
 ଆଗତ୍ୟ ବେଦତା ପ୍ରାୟ ଦିଶେ ତର ଜ୍ୟୋତି
 କର୍ଣ୍ଣର ହସ୍ତରେ ଦେଖି ବନ୍ତ ଶକ୍ତି ଶର
 କର୍ଣ୍ଣ ପାଶୁଁ ଯେ ହରି କରିଣ ଅନ୍ତର
 ବୋଇଲେକ ମୋର କଥା ଶୁଣ ହୋ କର୍ଣ୍ଣ
 ଏ ଶକ୍ତି ପ୍ରତିକାର କର କୁ ହେତ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ପ୍ରଭୁ କଥା ଏହା ଭଲ
 କି ପ୍ରଭୁ ଏ ଶକ୍ତି ତୁମ୍ଭ କଲୁ ଶକ୍ତି ମୁକ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ପ୍ରମୁଦ ରଥ ବାହା ବେଗ କରି
 କ୍ଷମିସୁମାନେ ନିରାକ ମାତେ ହେ ଶ୍ରୀହରି ।
 ଭଲିଲେ କେବେ ତହୁ ତହକୂଟ ବୁଦି
 କପରି ଏ ଶକ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକ ସିଦ୍ଧି ।
 ବିରୁର କରି ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ବାମୋଦର
 ସୁର୍ଗେ ଆସନ ଜ୍ୟୋତି ପୁରନ୍ଦରକର ।
 ଧାନରେ ବସି ଜାଣିଲେ ହରିକର ମନ
 ପୁଷ୍ପକେ ବସି ପ୍ରବେଶ ହରି ସନ୍ନିଧାନ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ହରି ସେଠାରେ କଲେ ସନ୍ନିଧାନ
 ନିଜପ୍ରାଣ ହୋଇ ଚନ୍ଦ୍ର କଲେକ ପ୍ରଣାମ ।
 ଶେଷ ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଆହେ ପୁରପତି
 କେମନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣକୁ ବେନ ଏ ବନ୍ତ ଶକତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ବେଇଲେକ ଆଗେ ସତ୍ୟ କବଲ
 ପଶୁତେ କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ମାରବ ବୋଇଲ ।
 ମୁଁ ବୋଇଲି ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବେ ରଣମୟେ
 ଥରେ ମାତ୍ର ଯାକୁ ଲଜା ଦେଖିବୁ କୁ ସୁଦେ ।

ହେଁମେକ୍ୟ ନାଥ ଏଥକୁ ନ କରନ୍ତୁ ଚିନ୍ତା ।
 ଏଥୁ କରବଦା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୁ ଅଟେ ଶକ୍ତି ।
 ଅପାଳିତ ଏହି କଳ୍ପଶକ୍ତି ଯେ ଅଟଇ
 ଶରୀର ଯାହାକୁ ଜଣେ ଦେବତା ଗୋ ପାଇଁ ।
 ଧରେ ମାତ୍ର ପେଟିଲେ ଏ ତା ହସ୍ତରୁ ଯିବ
 ପୁଣି କର୍ଣ୍ଣର ହସ୍ତକୁ ଆସି ନ ଆସିବ ।
 ତାହାର ହସ୍ତରେ ଥିଲେ ଏ କଳ୍ପ ଶକ୍ତି
 ପ୍ରସନ୍ନତ ନ ହୋଇବ କର୍ଣ୍ଣ ମହାରଥୀ ।
 କର୍ଣ୍ଣକୁ ନ ଜିଣିଲେ ନ ମରେ କୁରୁବଂଶ
 ଶକ୍ତି ପେଟିଲେ ବଞ୍ଚାଇ ରଖ ନନ୍ଦିଘୋଷ ।
 ଏ ତ ଗୋଟିଏ ପୁଣି ଅନିଚାର ସତ
 ଏହିଗୋଲେ ପ୍ରାପ୍ତେ ଶୋକର ହେ ଶ୍ରୀପତି ।
 ଏହାତରୁ ଅନିଚାର ହେଲେ ସହସ୍ରାକ୍ଷ
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପୂଜାକଲେ ପାଣ୍ଡବ ବିଦହ ।
 କେଉଁକଥା ଭକ୍ତଅନ୍ତ କହ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ
 ତାହା ଉପରକୁ ଦେବ ଏଡ଼େକ ପ୍ରମାଦ ।
 ଏହି ନନ୍ଦିଘୋଷ ଅନୁ ଆମ୍ଭେ ତିନିଜଣ
 ଏଥୁମଧ୍ୟ କାରେ ଦେବ ଭାବୁଛ ଆପଣ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କୁହ ମୋର ପ୍ରାଣସଖା
 ଯେପରି ହେଉ ତୋତେ ମୁଁ କରିବି ରକ୍ଷା ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ଧ୍ବଜେ ଅଛି ହନୁମନ୍ତ
 ତାହାକୁ ଦେବ କି ପ୍ରଭୁ ଭବିଷ୍ୟ ଏମନ୍ତ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ କୁହ ଶୁଣ ଧନଞ୍ଜୟ
 କଳ୍ପଅଙ୍ଗ ଅଟଇ ଯେ ପବନ ତନୟ ।
 ପୁଣି ତାକୁ ବର ଦେଇ ଅଛନ୍ତି ଦ ସବ
 ଏ କଳ୍ପ ଶକ୍ତି ତାର କି କରି ପାରିବ ।
 ପାର୍ଥ ପୂଜାକଲେ କହ ଆହେ କାମୋତର
 କଳ୍ପାଙ୍ଗ ଉପରି ଫେଲ କହ ମୋ ଆଗର ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଇଲେ ହନୁ ଯେବେ ଜନ୍ମ ଦେଲ
 ଶରଦା ପାଇଁକ ତ ର ମାତାକୁ ମାଗିଲ ।
 ତାହାର ମାତା ଦେଖାଇ ଦିଅନ୍ତେ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ
 ଲେଖିବ ବରନ ଦେଖି ଯାନ୍ତେ ଭକ୍ଷକାକୁ ।
 ଦେବ୍ୟ ମନେକରି ଇନ୍ଦ୍ର କଳ୍ପ ପ୍ରଦାନିଲ
 ବଳାବାତେ ହନୁମାନ ମୁଞ୍ଚିତେ ପଡ଼ିଲ ।
 ବାୟୁପୁତ୍ର ଜାଣି ଲେଉଟେ ଗୋଷେ ଦେଲେ ବର
 କଳ୍ପ ମାଗିଲ ବଳାଙ୍ଗ ହେଉ ତୋ ଶରୀର ।

ସେହିବୁ କଳ୍ପେ ନିର୍ମିତ ହନୁମାନ କାୟ
 ତାର ହୃଦେ ଶକ୍ତି ପଡ଼ୁ କରତା ଉଗାୟ ।
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଇଲେ ହରି ଦୁର୍ଜୟ ଏ କଥା
 ହସ୍ତକୁ କପା ପ୍ରମାଦ ଦେବ ଭାବୁ କଥା ।
 ବନ୍ଦଇ ସେ ଶୈବପୁତ୍ରା ପୁତ୍ର ଦେବଜା
 ପ୍ରସନ୍ନ ପରୁଷ ହୋଇ ଅଗ୍ନେ ପାଉ ପୂଜା ।
 ଚକ୍ଷୁଶଦ୍ଵାରେ ରକ୍ଷଣେ ଥିଲ ଅଧିକାରୀ
 ଅଳତ ବଧୁ ଆସନ୍ତେ ଦେବ ଶିପୁରୀ ।
 ଦୁଆରେ ରକ୍ଷଣ ତାଙ୍କୁ ପଥ ନିଶ୍ଚେୟଲୁ
 କିଏ ବୋଲି ଭବରକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ନ ଦେଲୁ ।
 ଶାଠିସପ୍ତ ବର୍ଷ ଯୁଦ୍ଧ କରି ମହେଶ୍ଵର
 ମହାଦୁଃଖ ଆସୁଥିଲେ ପୁରକୁ ମଇଲ ।
 କୁହ ଯଦୁ ନିଶ୍ଚେୟଲୁ ପଥ ରହି ହାତରେ
 ତୋହର ମନ୍ତ୍ରତେ ଶିବ ଛେଦିଲେ କୁଠାରେ
 ମଣିଭଦ୍ର ନାମେ କହି ଥିଲକ ଶ୍ରୀମତ
 ତୋହର ମନ୍ତ୍ରକ ଶୋଟି କରିଲ ସେ ଗ୍ରାସ ।
 କୁଠାରେ ସଜ ରକ୍ତକ ଦେଖି ଗିରିପୁତ୍ରା
 ପୂଜନ୍ତେ ଶିବ କହିଲେ ଫେଡ଼ି ସବ କଥା ।
 ଶୁଣି ବହୁ ଶୋକ କରି କହିଲେ ପାଦଶ୍ରୀ
 ବିଭୁତିରୁ କରିଥିଲି ତାକୁ ଉତପତ୍ତି ।
 କୁହେ ଗଲ ଅନିଚକୁ ବଧୂର ପାଇଁ
 ଦକ୍ଷିଣ ହାତେ ତାକୁ ମୁଁ ଥିଲି ଜଗଇ ।
 ସେ ସେଣୁ ପୁଅକୁ ମୋର ବିନାଶ କରିଲ
 ମହାଶୋକେ ମେ ହୃଦକୁ ଜଳକଲ କଲ ।
 ଉମା ବାବ୍ୟ ଶୁଣିବେ ବୋଇଲେକ ଶୁଣି
 କୁହୁ ପୁଅ ବୋଲି ମୁହିଁ ଜାଣି ତ ନ ଥିଲି ।
 ଥିଲି କୁହେ ଦେବ ଭବନା ନ କରି
 ବଞ୍ଚାଇ ଦେବ ନିଶ୍ଚୟ କୁହୁର କୁମର ।
 ଏହା କହୁ ପଶ୍ଚିମରେ ହାର ରକ୍ଷାତାଣ
 ଶରତମୌନକୁ ତ କି କହିଲେ ଏପରି ।
 ଯିବବତ ବଂଶେ ପୁଷ୍ପବତ ନାମେ ନାଗ
 ତାହାର ମନ୍ତ୍ରକ ଛେଦ ଆଣ ଯାଇ ଦେଖ ।
 ସ ମୁଣ୍ଡ ଆଣି ଦିଅନ୍ତେ ଯୋଡ଼ି କୁହ କହି
 ଶାଆଲେ ଶାବନୀସ ମନ୍ତେ ସଦାନନ୍ଦେ ।
 ଏମନ୍ତ ଚରିତ ପ୍ରଭୁ କୁହୁର ଅଟଇ
 କି ବର୍ଣ୍ଣିବ କୁହୁ ଗୁଣ ମୁଖ ଅଟେ ମୁହିଁ ।

ହେ ବେଦ ଗଣେଶ କୁମ୍ଭ ପାଦେ କର ଆଶ
ଦ୍ରୋଣ ପଦକୁ ଲେଖଇ ଶ୍ରୀ ଶାରଳା ବାସ ।

ଗୌତମରକ୍ଷ ଅହଲ୍ୟାଙ୍କୁ ଶାପ

ଓ ହନୁମନ୍ତ ଜନ୍ମ ବିବରଣ

ମନୁଜନା ପୁତ୍ରକଲେ ତବ ତପୋବନ୍ତ
ଶୁଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହନୁମନ୍ତର ଦୁଷ୍ଟତ ।
ବାନର ହୋଇ କଳଷୁ କପଳ ସେ ହେଲ
ଏ କଥା ଶୁଣି ମନରେ ସନ୍ଦେହ ଜନ୍ମିଲ ।
ଅପ୍ତି କଣ୍ଠରେ ଶୁଭା ତୁ କର ଶ୍ରବଣ
କହନ୍ତୁ ତୋ ଆଗେ ହନୁ ଜନ୍ମ ବିବରଣ ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଆଦିତ୍ୟ ଦେବତା କପଟ ଶ୍ରବଣ
ଗୌତମ ସ୍ତ୍ରୀ ଅହଲ୍ୟାକୁ କହିଲେ ବିବରଣ ।
ତାହାଙ୍କର ଶର୍ପ୍ୟ ବେଳ ପୁଅ ଜାତ ହେଲେ
ସୋମଶୀଳ ଯବଶୀଳ ପୁଅ ନାମ ବେଲେ ।
ଗୌତମଙ୍କ ହୋଇଥିଲ ଗୋଟିଏ ନନ୍ଦନ
କଣ୍ଠବନ୍ଧର କନ୍ୟା ତା ନାମ ଅଞ୍ଜନା ।
ଇନ୍ଦ୍ର ଆଦିତ୍ୟ ଦେଲେ ଯେଉଁ ବେଳପୁଅ
ସେ ବେଳଙ୍କ ବସୁଧ ଯେ ଅଟେ ସାତ ସାତ
ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳ ଅଷ୍ଟମୀ ଦିନପୁର ତଥୁ
ସେହିଶ୍ରୀ ରକ୍ଷ ସେ ଦିନ ବାର ବୃହସ୍ପତି ।
ତେଜଳ ନାମେ କରଣ ଯୋଗ ଶ୍ରେଣ ତଥୁ
ବାସନ୍ତଧନ ଗୌତମୀ ସ୍ନାନ କରିଯାନ୍ତୁ ।
ବେଳ ପୁଅ ଦୁଷ୍ଟତାକୁ ସଜତତେ ନେଇ
ଚନ୍ଦ୍ରଶରା ଶର୍ପକୁ ସେ ଗଲେ ସ୍ନାନ ପାଇଁ ।
ସ୍ନାନକରି ଚନ୍ଦ୍ରଶରା ଶର୍ପେ କରି ଧନ
ବେଳ ସାତଦିନ ଯନ୍ତ୍ର ହେଲ ଅବସାନ ।
ବାହୁଡ଼ିଲେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ତପୋବନ୍ତ
ଆଦିତ୍ୟ ରଶ୍ମିରେ ବାଲି ହେଇଲ ତପତ ।
ଗୋଡ଼ ଶୋଡ଼ବାନ୍ତୁ କାଶ ବେଳପୁତ୍ର କଲେ
ଦୁଷ୍ଟତାକୁ ଗଉଡ଼ମ ଚଳାଇ ଆଣିବେ ।
ଅଞ୍ଜନା ବୋଇଲ ପିତା ତପୁ ହୁଏ ବାଲି
ଗୋଡ଼ ଶୋଡ଼ଯାଏ ମୋର ନ ପାରିଲ ବୁଲି
ଗୌତମ ବୋଇଲେ ତହୁଁ ଅଞ୍ଜନାକୁ ବୁଝି
ବେଳପୁତ୍ର କାଶେ ତୋତେ ବସାଇବ କାହିଁ ।

ଅଞ୍ଜନା ବୋଇଲ ପିତା ତୋତପସ ରକ୍ଷ
ହୁଡ଼ି ପରର ପୁଅକୁ କାଶକରୁ ବସି ।
ପର ଭିରସେ ଏହାକୁ ଜାତକଲ ମାତା
ସ୍ବାହୁ ଏଡ଼େ ସ୍ନେହ କୁମ୍ଭେ କରୁଅଛ ପିତା ।
ମୁଣି ସବଦର୍ପ୍ୟ ଜାତ ହେ'ଇଲ କୁମ୍ଭର
ମୋତେ କାହିଁପାଇଁ କୁମ୍ଭେ କର ଅନାବର ।
ଅଞ୍ଜନା ମୁଖରୁ ଏହି ବଚନକୁ ଶୁଣି
ତୋପରରେ ଶତତମ ତହେ ଶିରଫ ଶି ।
ମୁଣି ବାହା ଚଣିଆଏ ତାର ଗପିଆମ୍ବା
କେମନ୍ତେ ହରିସ ତାକୁ ଦେବଣ ଦୁସମ୍ବା ।
କହଇ ଅଞ୍ଜନାବାଳୀ ଶଶ କୁମ୍ଭେ ତାତ
ଆକାଶ ବେଳ ପୁତ୍ରସ ଖସିଲେ ଭଗିତ ।
ହାରରେ ଜଗିବର ଯେ ବସିଥିଲ ମୁଣି
ତାହାଙ୍କର ତେଜକୁ ମୁଁ କି ଶାରିଲ ସହ ।
ଦୁଆର ଗୁଡ଼ିଶ ମୁଁ ଯେ ଗଲ ଆଡ଼ ହୋଇ
ଜନମ ଆମ୍ଭକୁ ଯାଇ କି କି ତାଙ୍କୁ କହ ।
ତାହାଙ୍କର ଯୋଗ ଜାତ ଏ କୁମ୍ଭର ଦୁଇ
କୁମ୍ଭେ ଯୋଗେଶ୍ବର କଷ ଶ୍ରବ ମନେ ରହ ।
ରାଗେ ଅଧର ଉଷାବ ତହୁଁ ଉଗବନ୍ତ
ବେଳକୁମ୍ଭରବନ୍ତ ଯେ ଧରି ବେଳ ହସ୍ତ ।
ବୋଇଲେଯେବେମୋ ସର୍ପ୍ୟ ଜାତହୋଇଥିବ
ତେବେ ମକର ପଦସ୍ତେ ପଡ଼ିବ ଆସିବ ।
ଯେବେ ହୋଇଥିବ ଦୁହେଁ ଜାରିଜ କୁମ୍ଭର
ତେବେ ଏ ରୂପକୁ ଗୁଡ଼ି ହୋଇବ ବାନର ।
ଏତେକ ବୋଲଣ ତହୁଁ ଗଉଡ଼ମ ଯୋଗୀ
ଅଗାଧ ବାସନ୍ତଧନୁ ତାଙ୍କୁ ଦେଲେ ପିଙ୍ଗ ।
ଦୁହେଁ ପଡ଼ିଲେ ଯେ ତରୁବଂଶ ଯୁଗ ଗୁଡ଼ି
ଖାଠିଏ ସପ୍ତ ଗଣ୍ଡର ଜଳେ ଗଲେ ବୁଡ଼ି ।
ତହୁଁ ଉକୁର ଅଇଲେ ଗୌତମ ବଚନେ
କପିମୁଖ ହୋଇଲେ ସେ ଭ୍ରାତା ବେଳ ଜନେ
ବାନର କର ଚରଣ ପୁଣି ହେଲ ଲଞ୍ଜି
କଟି କଟି ଶବ୍ଦ କଲେ ସେ ବେଳ ଅନୁନ ।
ତାହା ବେଶିଣ ବସୁଧ ହେଲେ ତପୋବନ୍ତ
ଅଞ୍ଜନାର ବଚନଟି ବୁଝିଲେ ସେ ସତ ।
ତହୁଁ ଶରଣ ବେଳ ପୁତ୍ର ମୁନକଲେ ତେଜ୍ୟା
କାଶେ ବସାଇଲେ ତହୁଁ ଆପଣା ତନୁନା ।

ଚନ୍ଦ୍ରର ହୋଇବି କେବେ ତପୋଧନ
 ପଛ ଗୋଡ଼ାବନ୍ଧୁ କରି ପୁଅ ବେନ ଜନ ।
 ମୁହଁପିଣ୍ଡେ ସେ ଅବଳା ଅଛନ୍ତି ଯେ ଗୋର
 ଗରୁଡ଼ମ ପରବେଶ ହେଲେ ତହିଁ ଯାଇ ।
 ମୁତସଞ୍ଜୀବନା ପଡ଼ି ବଞ୍ଚାଇଲେ ନାସ
 ବୋଇଲେ ଅନ୍ୟାୟାଶୁରୀ ହେଲୁଲେ ପାମରୀ
 ଯମବନ୍ଧୁ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଧାର୍ଯ୍ୟ ଦେହ ପରେ ବେଲୁ
 ଅଜ୍ଞାନ ପ୍ରସ୍ତର ପ୍ରାୟ ତୋ ବେଦୁ କରିଲୁ ।
 ଅଜ୍ଞାନରେ ବୋଧ ତଲୁ ହୁଏ କୁ ପଥର
 ନିଜ ବୋଧ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶ୍ରେୟ ନିରନ୍ତର ।
 ଅବଳା ବୋଇଲେ ଯଦୁଁ ଅଜ୍ଞାନକୁ ସୃଷ୍ଟି
 କୁ ଅଛନ୍ତି ବେନପୁତ୍ର ମୋର ଧରେ କାହିଁ ।
 ଗୌତମ ବୋଇଲେ କୁହ କଲୁ ଶ୍ରେୟ ଶ୍ରୀତି
 କରି ରୁପ ବେଲେ ତେଣୁ ତୋ ବେନ ସବୁତ
 ଏକ ଇନ୍ଦ୍ରପୁରେ କୁହ ନ ବେଲୁ ଦ୍ରୁପଦ
 ଗଙ୍ଗାକୂଳେ ପଦ ଲକ୍ଷେ ଇନ୍ଦ୍ର ଦେଖ ନିତି ।
 ନାସ ବୋଲେ ଦୁରାସନ ଶାସ୍ତ୍ର ବେଲେ ମୋତେ
 ପଥର ହୋଇବି ବେତେକାଳ ପରିସନ୍ତେ ।
 ଶୁଣିଣ ଗୌତମ ରୁଷି ବୋଲେ ମହାଶୟେ
 ମୁକତ ହୋଇବୁ କୁହ ଯେ ବେତୟାୟୁରେ ।
 ସେବା ସୁଖରେ ଶ୍ରୀରାମ ହେବେ ଉତ୍ତମନ୍
 କରୁଣିକ ବନେ ଯଶ୍ବ ରୁଷିବେ ଯାଇଣ ।
 ପୁଣି ଶ୍ରୀରାମାୟାମେ ତାଙ୍କୁ ନେବେ ରୁଷି
 ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରିବେ ସେ ତୋ ଇଷ୍ଟରେ ବସି
 ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଲଗି ହୋଇବୁ କୁ ପାରି
 ତେବେ ମୁକତ ହୋଇବୁ ଜାଣିଲେ ବୋଧୁଣୀ
 ଅବଳ୍ୟା ବୋଇଲ ଏହା କଲୁଲେ ଅଜ୍ଞାନା
 ତୋହ ଲଗି ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ହେଲେ ରୁଷି ସିନା ।
 ବେନରଜଟି ପୁତ୍ର ମୋର ବାନର ହୋଇଲେ
 ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ପଦ୍ମ ମୁହିଁ ତୋର ମାତା ଥିଲେ ।
 ତୋର ଗର୍ଭ ଯେଉଁ ପୁତ୍ର ହୋଇବଟି ଜାତ
 ସେହି ବାନର ହୋଇବ ଏ କଥା ନିଶ୍ଚିତ ।
 ଅଜ୍ଞାନା ବୋଇଲ ମୁଁ ଯେ ବାହୁ ନୋହିବ
 ସ୍ବାମୀ ନ କରିବି କବା ରତି ନ ଇଚ୍ଛିବ ।
 ମାତାର ବଚନେ ସେହି ଅତିଶୟ କୋଷେ
 ସକଳ ତ୍ୟକ୍ତ କରି ବସିଲୁକ ତପେ ।

ଗୌତମ ମହର୍ଷି ଦେଖି କନ୍ୟାର ଅବସ୍ଥା
 ପ୍ରତସ୍ତ ପବନେ ଭାବ କଲେ ଏ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ମୋ କନ୍ୟା ତହୁଁ କରିବ ପବନ ଉପରେ
 ଦୁର୍ବାସତ ବେଦପୁତ୍ର ଏହା ସନ୍ଧି ସରେ ।
 ଗୌତମ ବଚନେ ହେଲୁ ପବନ ଆହାର
 ନୟନ ବୁଜଣ ଆ ଏ କରକୁ ପ୍ରସାର ।
 ପୁରୁଷଙ୍କ ବଚନକୁ ନ ଗୁଣିବା ପାଇଁ
 ତହା ଶୁଣି ନୟନକୁ ସେବୁ ବୁଜିଥାଇ ।
 ନିରଞ୍ଜନ ଶ୍ରୀରାମ ନିବସସ୍ଥ ବର୍ଷସ୍ବର୍ଣ୍ଣ
 ସତ୍ୟସୁତେ ନିବସଦ ତପ କଲ ସେହି ।
 ସତ୍ୟସୁତା ଶୁଭମଣ ସର୍ବୋବଶୀ ଦନ
 ଚନ୍ଦ୍ରବାହୁ ଅଭ୍ୟାସୀ ନିବସଟି ଜାଣ ।
 ବର୍ଣ୍ଣନାମରେ ବେଦ ଶ୍ରୀତି ନାମେ ଯୋଗ
 ହରି ପାଶେ ଶ୍ରୀହାରେ ଗବେ ବନମାର୍ଗ ।
 ବାକ ରୁଷି ତହୁଁ ଗୌତମ ଉଦ୍ଦାସନ କଲେ
 ସେ ଶ୍ରୀହାକୁ ଗାତମାତେ ଜନମ ଲଭିଲେ ।
 ତହିଁ ଉତ୍ତାମେ ଦେଖିଲେ ଗରବଂସ ପଦ୍ମ
 ସେହି ରୁପକୁ ଧରିଲେ ଶିରୁର ପାଦପା ।
 ତାହାଙ୍କର ମେଲେ ହର ବଡ଼ାଇଲେ ରତି
 ତହିଁରୁ ତେ ସୂର୍ଯ୍ୟମୁଖୀ ହେଲେ ଉତ୍ତପତ୍ତି ।
 ପୁଣି ବନରେ ମିଳିଲେ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ମେଲେ
 ତାଙ୍କୁ ରୁପକୁ ଧରିଲେ ଅତି କୁତୁହଳେ ।
 ତହୁଁ ଶ୍ରୀହାତରଙ୍ଗ ବେନ କରିବୁ ସୁରତି
 ତହିଁରୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ହେଲେ ଜାୟବାନ ମନ୍ଦୀ ।
 ମନୋହର ଜାନନରେ ବେଶ କରିପଲେ
 ହର ସେ ରୁପ ଧରିଲେ ତାହାଙ୍କର କୁଟଳ ।
 ସ୍ବାମୀ ବ.କ୍ୟ ଅଭିତ ବେଶଣ ପାଦପା
 ଧର୍ମଶ୍ରୀରୁପ ଧରିଲେ ତହୁଁ ମହାସଖା ।
 ଶୁଖାରେ ଅଧର୍ମ ଅଟେ ଶୁଳ ଶୁଳଧାୟୀ
 ଧର୍ମ ଧର୍ମଶ୍ରୀରୁପେ ରସ ଶ୍ରୀହା କରି ।
 ମହାତେଜ ବେଦ ଶୁଳ ପ୍ରତିକ୍ଷେପ ରେତ
 ପାଦପା ବୋଇଲେ ରହ ସ୍ବାମୀ ବସୁନାଥ ।
 ଏ ବାସ୍ୟକୁ ନାଥ ଧରି ନ ପାରଇ ଗର୍ଭେ
 ଅବଶ୍ୟ କରିବ ହେବ ସମ୍ଭାଳ ତୁ ଏବେ ।
 ଶୁକତେ ସେବାସ୍ୟ ଦେବ ଧନ୍ତ ପ୍ରଥମରେ
 ମନ୍ଦାଏ ଶ୍ରୀଶିବ ତହୁଁ ପଡ଼ିଲ ସିତରେ ।

ପୁଟିକ ଲଞ୍ଜନା ଗଳ-ମେଘମାଳ ପର
 ମୁକୁତା ଖେଳ କରନ୍ତି ମେଘମାଳେ ଭର ।
 ଆରେକ ମନ୍ଦା ଏ ବନ୍ଧୁ ପଡ଼ନ୍ତେ ଶିତରେ
 ପୃଥ୍ବୀରେ ପୁରୁଷ ଯେତେ ଖାଲ ଠିକରରେ ।
 ଆରେକ ମନ୍ଦା ଏ ଗିରି କନ୍ଦରରେ ଛେପି
 ଅସୁରକୁ ଲୁହା ଆଦି ଉପୁଜେ ଅବ୍ୟାପି ।
 ଆଦୁର ସୁବନ୍ଧେ ଶାନ୍ତି ନ ସନ୍ଧିଲ ମନ୍ତ୍ର
 ଶୁଭରେ ଥିଲେ ତହୁଁ ଜଗନ୍ନାଥ ରି ।
 ମର୍ଦ୍ଦିକାକୁ ବେଳେ ଅଧମନ୍ଦା ଗାଳ
 ତହୁଁ ଜାତ ହେଲ କପି ଘର ଶତାବଳୀ ।
 ଆଦୁର ମନ୍ଦା ଏ ପ୍ରଭୁ ଶେଷନ୍ତ୍ର ହସ୍ତେ
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷପଦ ହାତେ ବେଳେ ତ କୁରିତେ ।
 ବୋଇଲେ ଦେବଙ୍କ ମଧ୍ୟେ ଅଟୁ ଅପୁଷ୍ପିକ
 ଏଣୁ ଏଥିରେ କାରଣ ପାଇବୁ ଅନେକ ।
 ପବନ ମନରେ ପାଶେ ହୋଇଣ ବିସ୍ମୟ
 ତାହା ଗର୍ଭେ ଏହା ନେଇ କରିବି ଅପୁ ।
 ମାତା ଶାପରେ ତପସ୍ୟା କରଇ ଅଞ୍ଜନା
 ପ୍ରତ୍ୟହ ପବନ ଖାଇ ବଞ୍ଚଇ ଅଞ୍ଜନା ।
 ଶେଷିକରି ମନେ ମନେ କରଣ ବିରୁଦ୍ଧ
 ପବନ ନେଇ ବେଳକ କରେ ଅଞ୍ଜନାର ।
 ପ୍ରତିଦିନ ସେ ସୁନ୍ଦର ଶାପ ତାର ବଢ଼
 କରେ ପଡ଼ିବା ମାତ୍ରେ କଲ ଗର୍ଭଗତ ।
 ଉତ୍ତରଙ୍କ ମହାଶୟ୍ୟ ପଡ଼ନ୍ତେ ଉଦର
 ଗର୍ଭେ ବିକାଶି ହୋଇଲ ତେଜସ୍ବୀ କୁମର ।
 ଗର୍ଭର ଭିତରେ କ୍ଷଣେ ରହିଣ କୁମର
 ନିମିଷ ମାତ୍ରେ ହେଲ ସୁବରୁ ଶରୀର ।
 ଗର୍ଭ ଭାର ବହୁ ସେ ଯେ ଆକୁଳତା ସଖା
 ବୋଇଲ ପବନ ଦେବ କଲ ଏ ଅମଳ ।
 ଗର୍ଭ ବାହାର ହେବାକୁ ଲେଖେ ପୁଣ୍ୟମଣି
 ମନ୍ଦର ପଦ୍ମରେ ଉଠି ଗଲକ ତରୁଣୀ ।
 ମନ୍ଦର ବୋଇଲ ମାତା ଯେଉଁ ପୁଅ ତୋର
 ଗର୍ଭ ବାହାର ହେବାକୁ କରଇ ବିରୁଦ୍ଧ ।
 ସେ ପୁଅ ଗର୍ଭରୁ ତୋର ହୋଇଲେକ ଜାତ
 ମୋ ପରି ମନ୍ଦର ଗିରି ହେବ ରସାଗତ ।
 ଗିରିର ବୃକଳେ ବସୁ କଲକ କୁମାରୀ
 ମେରୁ ପଦ୍ମକୁ ତହୁଁ ଗଲ ଅପସର ।

ଆଶ୍ବିନ ଶୁକଳପକ୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀର ତପ୍ତ
 ଅଶ୍ବିନ ଅନ୍ତରେ ଦିନା ନକ୍ଷତ୍ର ପାହାନ୍ତି ।
 ବାଳକ ନାମେ କରଣ ଶୁଭ ନାମେ ଘୋଷ
 ମାହେନ୍ଦ୍ରବେଳେ କୁମର ଭଜନ୍ତି ଯୋଗ ।
 ମର୍ଦ୍ଦିକ ବଦନ ଆଉ ମର୍ଦ୍ଦିକ ଲଞ୍ଜନ
 କଟିରେ ବନ୍ତ ତାହୁଁ କର୍ଣ୍ଣରେ କୁଣ୍ଡଳ ।
 ପୁଣ୍ୟ ବେଶି ଦଶାବ ହୋଇଲ ଅଞ୍ଜନା
 ଏସନକ ଶାପ ମୋତେ ମାତା ଦେଲ ସିନା ।
 ଗୁରୁଜନ ବଚନ କି ହୁଅଇ ଅନ୍ୟଥା
 ଶାପ ନାଶିବାକୁ ମୁଣ୍ଡି ନ ଦେଲ ଶକତା ।
 ଶହେ ଶୁଭବର୍ଷ ମୁଣ୍ଡି ତପେ ଦେଲ ମନ
 ତଥାତ ମାତାର ଶାପ ନ ହୋଇଲ ଆନ ।
 ବିମୁଖେ ପୁଣ୍ୟ ଗୁଣ ତହୁଁ ଗଲ ଉଠି
 ଦୈବଗୋପ ଯେ ନ ଶୁଣିଲ ତାହାକୁ ଲେଖି
 ପୁଅ ବୋଲେ ମାତା ଶ୍ରୀର ନ ଦେଇ କପାଳ
 ଶରୀର ବଢ଼ିବ କାହୁଁ କି ପ୍ରବାସ ଖାଇ ।
 ରଞ୍ଜିତଳ ଶାପ ବୋଲି ମାତା ଦେଲ କହି
 ମୋର ଶାପ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବୁ ବୁଦ୍ଧି ।
 ପ୍ରମର ହୋଇଣ କୁହୁ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଥିବୁ
 କିଛି ନ୍ୟା ପଦ୍ମରେ ରାମ ସନ୍ତତେ ଭେଟିବୁ
 ଏହା କହି ନନ୍ଦନକୁ ତେଜସ୍ବିନେ ମାଏ
 ଦେଖେ ପୁଅ ଦିନକର ହେଉଛି ଭବସ୍ବେ ।
 ଶ୍ରୀର ସମୁଦ୍ର ବିକାଶି ହେଲ ରଞ୍ଜିତଳ
 ସେ ଶୋଭାକୁ ପଟାନ୍ତର ନାହିଁ ତ ବିଷୟ ।
 ଆଦିତ୍ୟଙ୍କର ରଥକୁ ଶୁଣିଲ ବାନର
 ଏହି ରଞ୍ଜିତଳ ବୋଲି ବିରୁଦ୍ଧ ମନର ।
 ମେରୁକୁ ଉଦୟଗିରି ତରୁଣି ପୁଣ୍ୟ
 ଅତ୍ୟନ୍ତ କ୍ଷୁଧାରେ ଯେହୁ ଆକୁଳ ହୋଇଣ ।
 ନିମିଷେକ ଡେଇଁଗଲ ଖାଇବାର ପାଇଁ
 ଜନମର ବଚନକୁ ମନରେ ଚିତୋଇ ।
 ରଥ ଆକର୍ଷଣ କଲ ପବନ ଦୁଲ୍ଲଭ
 ଭସେ ପଲ୍ଲୀୟନ କଲେ ଦେବ ଅଂଶୁମାଳ ।
 ସୁରନାଥଙ୍କୁ ଯାଇଣ କଲେକ ଗୁହାରି
 ଆଜି କାହିଁପାଇଁ ମୋତେ ଶୁଣୁ ଆସେ ଧର ।
 ଆଜି ଶୁଣୁ ଗ୍ରାସିବାକୁ ନାହିଁ ମୋର ତପ୍ତ
 କପାଳ ଏ କୃତ୍ୟ ହେଲ ବୁଦ୍ଧ ସୁରପତ ।

ଆଦିତ୍ୟ ଦିନସ୍ତୁ ଶୁଣି ଦେବ ଆଶଶ୍ରୁଳ
ବଜ୍ର ଧରି ବାହାରିଲେ ହୋଇ କୋପାଳନଳ
ଇନ୍ଦ୍ର ପାରିଜାତ ପୁଷ୍ପେ ଅଛନ୍ତି ଭୂଷିତ
ବଜ୍ରତେଜ ବିକାଶର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲେଖିତ ।
ଆଦିତ୍ୟ ରଥେ ଥିବାର ଦେଖିଲ କୁମର
ଏହି ରଥ ଫଳ ବୋଲି କ୍ଷେପିଲ ସଭର ।
ଗିଳିବା ନିମନ୍ତେ ତହୁଁ କରନ୍ତେ ଉଦ୍ୟମ
ଇନ୍ଦ୍ର ବଜ୍ର ପ୍ରହାରିଲେ ହେଲ ଅଧାଷ୍ଟମ ।
ହନୁ ହାଡ଼ ଗୁଡ଼େ ତାର ରଥ ତଳେ ପଡ଼ି
ପ୍ରାବେଶୁ ଶୂନ୍ୟ ଶିଶୁ ଦେବ ଗୁଡ଼ି ।
ମରୁତ ବୋଇଲେ ମୋତେ ବେଇଥିଲେ ହର
ତାଙ୍କର ଦେବା ପୁତ୍ରକୁ ନାଶେ ପୁରନ୍ଦର ।
ପୁତ୍ର ବିଚ୍ଛେଦେ ମରୁତ ବାୟୁ କଲ ମନ୍ଦ
ଚରଚର ଜୀବଜନ୍ତୁ ହେଲେ ଶ୍ଵାସରୁତ ।
ବଶିଷ୍ଠପ୍ରସାଦ ଘେନି ବିଜେ କୁଶପାଣି
ବୋଲ କରଣ ଧଇଲେ ହନୁମନ୍ତ ଆଣି ।
ପ୍ରବନକୁ ବୋଇଲେ କୁ ଦିଅ ଜୀବନ୍ୟାସ
ଆହର ଆୟୁଷ ଘେନି ବଞ୍ଚି ତୋର ଶିଷ୍ୟ ।
ସ୍ଥାନ ସ୍ଥାନକେ ଧଇଲେ ତାକୁ ଦେବମାନେ
ବଜ୍ର ଅଙ୍ଗ ହେଉ ତୋର ବୋଇଲେ ସେମାନେ
ବେଦବିଦ୍ୟାମାନଙ୍କ ଆୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ତୋତେ
ଶତ କଲ୍ପ କଲ୍ପାନନ୍ଦ ବଞ୍ଚି କୁ ଜଗତେ ।
ମରବା ବୋଇଲେ ମୁଁ ମାଲି ଶକତି
ବଜ୍ର ଅଙ୍ଗ ହେଉ ତୋର ଆରେ କପିପତି ।
ବାୟୁକ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇ ବସିଲ ଲଞ୍ଜରେ
ବୋଇଲ ମନସ୍ତବନେ ଚଢ଼ିବୁ ସଭରେ ।
ହନୁହାଡ଼ ଗୁଡ଼ି କାରୁ ସର୍ବ ଦେବଗଣ
ହନୁମାନ ବୋଲି ନାମ କରଲେ ଅପିଣ ।
ଶୁଣି ଆହେ ଅରଜୁନ ବଦନ୍ତି ମାଧବ
ବିଜ୍ର ଶକତିର ଗୁଣ ସେ ହନୁ ସହିବ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବଚନ ଶୁଣି ବୋଲନ୍ତି ଅର୍ଜୁନ
ଏମନ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ର ସହିବ କର୍ପା ହନୁମାନ ।
ମୋର ଉପେ ଥାଇ ଏହି ପାଇବ ଆବାଚ
ସ୍ତବିପ୍ରଶକୁ ମୋହର ହୋଇବ ଧବ ତ ।
ହେ ବେବ ବାହା ମୋ ରଥ କର୍ଣ୍ଣର ଗୁମୁକୁ
ମାଲୁ ତାହାର ଶକତି ସହିବ ତାହାକୁ ।

ଅର୍ଜୁନ ବଚନେ ବେବ ବାହାଲେ ଭୁରଜ
ନିଦିଘୋଷ ରଥ କଲେ ଶ୍ଵେଦପୁର ଆଗ ।
କର୍ଣ୍ଣ ଅଛୁ ନ ଦୁହେଁ ଯେ ହେଲେ ଅନାଥକ
ବିଚାର ବୋର ନାସତ ଗାର ପାଲଟୁନ ।
ବହୁତ ନାସତ ଯଦୁ ହୋଇଲକ ଦୃଷ୍ଟି
ଏକ ବାଣକରେ କର୍ଣ୍ଣ ପକ ଇଲେ କାଟି ।
ପଛେ ଥାଇ ଦ୍ରୋଣେରୁ ଚଳାବନ୍ତୁ ଥାଟ
ନବସ୍ତ୍ର ନୟ କୁଲେ ଓଗାଳିଲେ କାଟି ।
ବିସ୍ଫଟ ଶଙ୍ଖ ଉତ୍ତର ଦେନପୁତ୍ର ଘେନି
ହସ୍ତୀ ଭୁରଜ ପବାତି ବେନ ଅସୌହର୍ଣୀ ।
ଦ୍ରୋଣ ବିସ୍ଫଟର ସୈନ୍ୟ ଆସି କଲେ ମେଲ
ବାଜିଲ ସମରସିଂହା ହେଲ ମହାଶୈଳ ।
ରଥୀକ ରଥୀ ସମରେ ଓଗାଳିଲେ ଆସି
ହସ୍ତୀଯୋଦ୍ଧା ହସ୍ତୀଯୋଦ୍ଧା ହେଲେ କଷାକ୍ଷି
ପବାତି ପବାତି ବିରାବିନ ହେଲେ ବାଣ
ଧର୍ମକ ଆଗରେ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ଗୁରୁ ଦ୍ରୋଣ ।
ନିମିଷେକ ଅବକାଶ ନ ପାଇଲେ ରଥୀ
ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ବେଗେ ପଡ଼ିଲେ ସେ ଶିତି
ବେନବଳ ପ୍ରହାରେଣ ବଜ୍ର ନାବ ଶୁଭ
ରକତରେ ରଜବର୍ଣ୍ଣ ହେଲ ମହାବେଗ ।
ଯମଭୁବନ ଦୁଇକୁ ନାହିଁ ଅବକାଶ
ମୃତ୍ୟୁଜନମାନଙ୍କର ଉପେକ୍ଷିଲେ ଦୋଷ ।
ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚଣ୍ଡାଳ ଆଦି ପଡ଼ିଛନ୍ତି ରଣେ
ପୁଷ୍ପକରଥେ ବସାଇ ନେଲେ ଦୁଇଗଣେ ।
ମହାବୀରକ୍ତ ଅଟେ ରତ୍ନହୀନ ବହୁ
ନିରାଶ୍ରାଧ ନିଜସ୍ଵ ସେ ବସୁ ନାହିଁ କରୁ ।
ପଳାଇବା ସରମକୁ ଗୋଡ଼ାଇଣ ମାରି
ଶରଣ ବୋଇଲେ ମଧ୍ୟ ଉଗ୍ରୋଧ ନ କରୁ ।
ଗର୍ବେ ଦିନସ୍ତୁ ହୋଇଲେ ଯୋଦ୍ଧା ଅନର୍ଥ୍ୟାସ
ବାରି ବୁହେ କେ ପିତା କେ ଶତ୍ରୁ ମିତ୍ର ନୁହ ।
କିଏ କାହା କୁଲେ ତହିଁ ରଣ କରୁଅଛୁ
ମହାଗୋଳ ସେ ସଂଗ୍ରାମ ବାରି ବୁହେ କରୁ ।
ବିସ୍ଫଟର କୁଲେ ନବସ୍ତ୍ର ଯୋଦ୍ଧା ପୁଲେ
ଦ୍ରୋଣକ ସମରେ ପାଞ୍ଚସହସ୍ର ପଡ଼ିଲେ ।
ଶଲ୍ୟୁ ଯେ ସହବେଦ କଶିଲକ ରଣେ
ଦୁଃଶାସନକୁ ଦୁର୍ବିକ୍ଷ ଶିଖେ ଏକାକିଣେ ।

ଦ୍ରାବଣମୁଖୀ ଶକତି ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରହାରଲେ
 ଶରବାତେ ଅମୃତେନ ନୃପତି ପଡ଼ିଲେ ।
 ନୈର୍ଭୀତ ଦେଶର ରାଜା ନାମ ନଳସେନ
 ସେ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଲ ରଣେ ତେଜଶ ଶାବନ ।
 ହସ୍ତୀଙ୍କର ଗହଳରେ ନ ଦଶେ ପ୍ରକାତି
 ହାବୁଡ଼ାର ଆଘାତରେ ମଲେ ଚେତେ ହସ୍ତୀ
 କାର କୁମୁଦ୍ଧଳ କାନ୍ଦ ଛୁଡ଼େ ଘୋରଦ୍ରୁ
 କାହାର ଚରଣ ଛୁଡ଼ି ହୁଏ ଭୂମିଗତ ।
 କରନ୍ତେ ଶାସ୍ତ୍ର ନାଶର ଅଶ୍ରୁ ଢେଙ୍କେ ଖଳେ
 ଅଶ୍ରୁସେବେ ସେହୁ ପୁଟି ପୃଷ୍ଠାପଟେ ଚଳେ ।
 କାର ଜାନୁ ପୁଟି ଦେହ ଦଶେ ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ
 ରକ୍ତନୟା ଦେହ ମୃତ୍ୟୁ ପିଣ୍ଡର କର୍ମମ ।
 ଜ୍ୟୋତିପୁରେ ଶରତସେନ ମହାପତି
 ବସନ୍ତ ଉତ୍ତର ରଣେ ହୋଇଲ କଳୋତ ।
 ପଞ୍ଚବଣ ଯୋଦ୍ଧାକୁଲେ ଥିଲ ଯେ ଶି ବର୍ଣ୍ଣ
 ଖଣି ଉତ୍ତର ସମରେ ହୋଇଲ ନିସାତ ।
 ଶାନ୍ତି ମଣ୍ଡଳର ରାଜା ସାର ବରବ୍ରହ୍ମ
 ତାହାର ଶର ହେଉଲ ନୃପତି ବସନ୍ତ ।
 କାମିନୀବନ୍ଧ୍ୟ ହୋଇ ହେଲଦେଶ ପତି
 ପଞ୍ଚବାଣରେ ମାଇଲେ ବସନ୍ତ ନୃପତି ।
 କୁବ୍ଜଦେଶ ଅଧିକାରୀ ରାଜା ଦୁର୍ବଳନ
 ନକୁଳ କୁଲେ ସେ ଯାଇ ସମର କଲକ ।
 ନକୁଳ ଶରେ ପଡ଼ିଲେ ନବସ୍ତ୍ର ରଥୀ
 ସହସ୍ରେ ଭୁବନ ଆଉ ପଡ଼ିଗଲୁ ହାତ ।
 ପ୍ରକାତିକ ବଳ କେହି ପାରବ କି ଗଣି
 ଯେମନ୍ତେ ଗଙ୍ଗାର ବାଲି କୁହେ ପରିମାଣି ।
 ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ସମର ଅଟେ ନିଶି ଯୁଦ୍ଧକଥା
 ସୁଧେପିଣ କହବାକୁ କେହି ସାମର୍ଥ୍ୟା ।
 ହେ ଦୁଧଧନେ ଜଗଜନାଥ ନାମ ଗୋଟି
 ହୁବେ ବାନ୍ଧ ଅନୁଷ୍ଠାନେ ଗଲେ କର ଗଣ୍ଡି ।
 ସ୍ଥାନ ଭେଜନ ଶପ୍ତନ ଅବା କାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଥାନେ
 ନରକାର ନାମ ଗୋଟି ତନ୍ତ ସଦାମନେ ।
 ଜପ ନତ୍ୟ ନରକାର ଶୁଚିମନ୍ତ ହୋଇ
 ଦୁଃଖୀଜନ ରକ୍ତାରଣ ସେହି ଉଦ୍ଧାରୀ ।
 ସବୁ ପରମାନନ୍ଦ ନିରଞ୍ଜନ ଯୋଗୀ
 ଦୁଃଖଜନ ନିସ୍ବନ୍ଦ କୁରୁବଳ ଗଣି ।

ବସୁଧା ଶୁଭ ନ ସହ କରନ୍ତେ ଗୁହାର
 କୌତୁକେ ଶରତସୁଦ୍ଧ କଲ ଚନ୍ଦ୍ରଧାର ।
 ଆହେ ଚରତନ କହ୍ନା ଅବତାର ଦେଲେ
 ଭରତସାକ ଆଶିଲେ ଏ ମଣ୍ଡମଣ୍ଡଳେ ।
 ଭୈରବୀ ହୋଇଲ ଉଡ଼ି ନ ପାରଇ ମଞ୍ଚେ
 ଯଶୋବନ୍ତ ଗର୍ଭେ ଥିବ ପାଞ୍ଚମାସ ଯାକେ ।
 କୃଷ୍ଣ ହୋଇଲେ ଜନ୍ମିବ ଦେବଶ ଉଦ୍ଧରେ
 ବସୁଦେବ ପାଲଟିବ ମୋତେ ଗୋପପୁରେ ।
 ଦେବଶ ଶୋଭନ୍ତୁ ତୋତେ ନେବ କଂସାପୁର
 କରୁଡ଼ ଉଆଇବ ସେ ପଥର ଉପର ।
 ତୋର ପିଣ୍ଡ ସ୍ବପିପିକ ଗଗନର ପଥେ
 ଭୈରବୀ ହୋଇଲ ମୋତେ କି ଦେବୁ ଶୁଦ୍ଧେ
 ପଞ୍ଚାଶ ସପ୍ତ କବର ଯେବେ କେବୁ ବଳ
 ଢେଙ୍କେ ଗୋ ସଙ୍ଗେ ସବଦା ଶୁଦ୍ଧ ବନମାଳୀ ।
 ଏତେକ ଦୈବ୍ୟ ଯେବେ ନଦେବୁ ଶ୍ରୀହର
 ସତେ ଖାଇବ ତୋର ଦଶ ଆଦିକରି ।
 ଦେଶକ ହୋଇଲେ ମୋର ହେଲ ସନମତ
 ସନ୍ଧ୍ୟା ମନ୍ଦାର ତାହାକୁ ଆଶିଲେ ଅଚ୍ୟୁତ ।
 ଯଶୋବନ୍ତ ଗର୍ଭେ ଭୈରବୀ ଜନ୍ମେ ଗୋପପୁରେ
 କୃଷ୍ଣ ଜନମ ଲଭିଲେ ମଧୁସୂନଗରେ ।
 ବସୁଦେବ ନିଶାକାଳେ ପାଲଟାଇ ନେଲେ
 କେହି ନ ଜାଣିଲେ ତାକୁ ବେଗେ ବେନଗଲେ
 ଯଶୋବନ୍ତୀଙ୍କ କୋଳରେ କୃଷ୍ଣକୁ ଶୁଆଇ
 ଭରତସାକ ଆଶିଲେ ତନ୍ତୁ ପାଲଟାଇ
 କୁମର ଜାତ ଶୁଣିଣ ଧାଏଁ କଂସାପୁର
 ଭେରସାକ କରୁଥିଲ ପଥର ଉପର ।
 ବିଲୁପ୍ତପ୍ରାୟ ହୋଇଣ ଗଲ ଅନ୍ତସ୍ତେ
 ହୋଇଲ ଗୋବିନ୍ଦ ଶହ ଗୋଷ୍ଠରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ
 ଏତେକ କହଣ ତହିଁ ଅରଲ ବିଜୁଳ
 ଗୋପପୁରେ ରହିଲେ ସୁଖେ ବନମାଳୀ ।
 ପ୍ରତନା ଶକତି ସର୍ବ ଆଉ ବକାପୁର
 ମାରି ଭୈରବୀକ ବେଲେ ରକ୍ତ ପାନକର ।
 ଶୁଣୁର ମୁଣ୍ଡିକ କେଶୀ କୁବଳୟା ବ୍ୟୋମା
 ଶତମୁଖ ବ୍ୟାଘ୍ରମୁଖ ଶ୍ବାମୁଖାଦ ନାମା ।
 ମାଇଲେ ସେ କଂସ କେଶୀ ମୂଳେ ବହୁଦେବ୍ୟ
 ଦେଲେକ କବନ ତାହା କୁଲେ କୋଟି ସାତ

କଂସ ନିସୁଦନେ କଲ ଜିହ୍ଵାସନ ଯୁଦ୍ଧ
ଗୋମତ ଯୁଦ୍ଧରେ ବେଳେ ଲକ୍ଷେକ କବଚ ।
ଲହ ଲହ ଜହ୍ନା ଭରତରା ପ୍ରହାରଣ
ସେ ଯୁଦ୍ଧେ ପଡ଼ନ୍ତି ତାଙ୍କ ରକ୍ତ କରେ ପାନ
ବହୁ ରୁଧିର ପାଇଲେ ବାଣୀପୁର ଯୁଦ୍ଧେ
ଦୈତ୍ୟ ମାରି ଦେଲେ କୃଷ୍ଣ ଆଶିଷ କବଚେ
କୁଶମଣ୍ଡଳେ ନିକୁମ୍ଭ ସମରର କାଳେ
କୃତକେଶୀ ଦନ୍ତବତ୍ ସୁବତ୍ କଥିଲେ ।
କାଳିନ୍ଦୀବନେ ସେ କାଳବର ଦୈତ୍ୟ ମାରି
ଦେବାଙ୍କି ଦେଲେ କବଚ ତହିଁ ଶତଗୁଣ ।
ଗୋସିଂହ ଶମ୍ଭୁସିଂହ ସେ ବସିଂହ ତନ
ଏହାଙ୍କ ଭୁଲେ କବଚ ଦେଲେ ଲକ୍ଷ ତନ ।
ମୁଡ଼ାପୁର ଅମ୍ବାପୁର କବଚ ଅସୁର
ବଧୁଣ କବଚ ଦେଲେ ଶତ ଯେ ପନ୍ଦର ।
କାଳନେମି ମହାରଥ ହରଣ ମାରିଣ
ଲକ୍ଷେ କବଚ ଦେଲେ ସେ ଏହାଙ୍କ ମଧ୍ୟେଣ ।
ମନ୍ତ୍ରଧେନୁ ଜଗସନଦୈତ୍ୟ ବଧ କଲେ
ଲକ୍ଷେକ କବଚ ମାରିଦେଲେ ସେତେବେଳେ
ପୁରୁଷ ପଣ୍ଡିତ ପୁଣି ଉତ୍ତର ଦକ୍ଷିଣ
ପାଣ୍ଡବେ ତଳିଲେ କଣି ସରାଜୁ କରଣ ।
ପଣ୍ଡିତ ଦଗନ୍ଧ ଶ୍ୟାମ ରାଗିଣୀ ମାରି
ଭୈରବୀଜୁ ପୁଣି କଲ ମନ ଗୋଷକର ।
ଉତ୍ତରଦିଗେ ଅର୍ଜୁନ କରି ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ
ସମର୍ପିଲେ ସେ ସବୁର ସହସ୍ର କବଚ ।
ନକୁଳ ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗେ ବିଜେ ହେବାକାଳେ
ପ୍ରହରଠି କବଚ ଯେ ବେଳ ସେ ମଣ୍ଡଳେ ।
ପୁତ୍ରଦଗ୍ଧକୁ ଗମିଲ ମନ୍ତ୍ରୀ ସହକେବ
ଦ୍ରାବିଂଶ କବଚ ତହିଁ ଦେଲ ଆହେ ବେଦ ।
ପୁଣିହିଁ କଟାଳ ଯହୁଁ କଲ ଭଦ୍ରକାଳୀ
ଏ ହେତୁ ଶରତ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ବନମାଳୀ ।
ଅନେକ ଯୁଦ୍ଧ ହୋଇଲ ମେରୁଗୁଳ ଭୁଲେ
ତରବଗତ କବଚ ତହିଁ ମାରି ଦେଲେ ।
ଆହେ ତରତନ ଯୁଦ୍ଧେ ଯେତେ ମୃତ୍ୟୁ ଲେଖି
ସକଳ କବଚ ନେଇ ଦେଲେ ଭୈରବୀକ ।
ଜଳଧର ବ୍ୟୁତ୍ତେ ଖଲେ ଶେନ ଅର୍ଜୁନକୁ
କିଶାଖିତେ ମେରୁ ମାରିଦେଲେ ଭୈରବୀଜୁ ।

ଶ୍ୟାମ ଶାଠିଏ କବଚ ତତ୍ତ୍ଵବ୍ୟୁତ ମାରି
ଶକଟବ୍ୟୁତ୍ତରେ ବେଳେ ଏକଶ ବାହୁର ।
ହେ ତେତନ୍ତ୍ୟ ରାବକାଳେ ହୋଇଲ ସମର
ତହିଁ ପଡ଼ିଲେ କବଚ ତନିଶ ପନ୍ଦର ।
ଅଶେଷ ପୁରୁଷ ବୁଦ୍ଧ ସଦ୍ କଲୁ ଜୟେ
ପୁଣି ନାଶ କରୁଅଛୁ ଭୈରବୀର ଭୟେ ।
ପୁରୁବର ନିରପସ ପୁରୁର ନିର୍ଭୟ
ଧୀରଜନ ଶ୍ରେ ତଙ୍କ ମନ କର ଅସୁ ।
ଅକାରଣେ ପ୍ରତିକୂଳ ହୋଇଲେ ମା କାଳୀ
ଜୟ ଜଗଜ୍ଜନନୀଥ ସତ୍ୟ ଏହି ଭଳି ।
ଏତେ ସୈନ୍ୟ ମଲେ ମହାଶରତ ସମରେ
ମୃତପିଣ୍ଡ ଉଦାହେଲ ଆକାଶ ଉତ୍ତରେ ।
ରକ୍ତ ମାଂସ ସବୁ ଖାଇ ସେହି ଭରତରା
ତେଣୁକରି ମୃତପିଣ୍ଡ ନ ରହଇ ଭୁବ ।
ଏମନ୍ତ ତରତ ଆଉ ଏମନ୍ତ ପୁରୁଷ
ମାନବ ଶରୀର ମୁହିଁ କହୁକର କଥ ।
କୁଳସୀବଲଭ ପାଇ ମମ ହୃଦଗତେ
ଶୁଦ୍ରମୁଖ ଶାରଳା ଯେ କବଚ ଶରତେ ।

ଘଟୋତ୍କଚ ବଧ ଓ ତାହାର ପୁର ଶାପ ବିବରଣ

ଅଗସ୍ତ୍ୟ ପ୍ରଭୃତିଲେ ମନୁ ନୃପବର
ଏଥୁଅନ୍ତେ କିସ କଲେ କର୍ଣ୍ଣ ମହାବୀର ।
ସେହି କଥା ଶୁଣିବାକୁ ବଳଇ ମାନସ
କହନ୍ତୁ ଆସ୍ତ୍ର ଧ୍ଵଜ ଶୁଭେ ହେ ନରେଶ ।
ଆହେ ତେତନ୍ତ୍ୟ ହସ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣ ଦେଲେ ଭେଟ
ଅନେକ ସମର ତହୁଁ କଲେ ବିରାଟ ।
ହାବୋଡ଼ାଗଉ ଗୋଟିଏ ମାଇଲକ କର୍ଣ୍ଣ
ବିରାଟର ରଥ ଭଳି ହୋଇଗଲ ତୁଣ୍ଡ ।
ଗଜେକ ଆସେହି ପୁଣି ମହ୍ୟ ଅଧିପତି
କର୍ଣ୍ଣକୁ ମାଇଲ ହେଁ ତୁମ୍ଭରୁ ଶକତି ।
ନିର୍ଦ୍ଦାତ ବାଣରେ ତାକୁ ନିବାର ସଧେୟ
ପୁଣି ଧନୁକୁ ଯେଦଲ ମାରି ଶରତସୁ ।
ବିରାଟର ହସ୍ତୀ ଛଇଛୁଡ଼େ ବେଳ ବଳ
ପୁରୁଷଣ ବାଣ ସେଣିଶ ନାମ ନୁଳାବଳୀ ।

ମରତ ପଡ଼ନ୍ତେ ସେ ଆସେହଲ ବସୁ
 ପରିବ ଦେଖ ଧାମର୍ଥ ମହାବିରତ ବସୁ ।
 ବୁଲଇଣ କର୍ଣ୍ଣକୁ ସେ ମାଇଲ ପଡ଼େ
 ହେଉଲ ବାବଲଗର ପେଶି ତାହା ବେଗ ।
 ବୁଲୁଛୁ ରେ ମାଇଲ କର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତିମାନ
 ପ୍ରଳୟରେ ନିକଳିଲ ପଡ଼ି ତାର ପ୍ରେତା ।
 ପୁଣିଶ ନାଗର ଆସି ପଶିଲ ତା ଦୃବେ
 ବସଟ ସେ ଅସାଧୁମେ ପଡ଼ିଲକ ହାବେ ।
 ପୁଣି ଅର୍ଜୁନକୁ ବାଣ ବନ୍ଧି ଗାରମଣି
 ବସଟ ଶିର କମଳ ପକାଇଲେ ହାଣି ।
 ସଗ୍ରାମେ ପତନ ଯଦୁ ହୋଇଲ ବସଟ
 ଗୋଡ଼ାଇ ମାଇଲ କର୍ଣ୍ଣ ମହାବିରତ ଆଟ ।
 ଗଜଶ ସରଳ ଚକ୍ର ଗଜାଇଲେ ଡରେ
 ନନ୍ଦବୋଷ ନେଇ କୃଷ୍ଣ ରଖିଲେ ଗୁମୁରେ ।
 ବସଟ ନନ୍ଦ ବାଣୀ ଶୁଣି ଗାର ଶାପି
 ଦୁର୍ଜୟ ନାଗର ବେଶ ବନ୍ଧିଲେ ଭରତ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗତରେ ଥିଲେ ଅପୁତେକ ରଥୀ
 ଅର୍ଜୁନ ଶର ଗାତରେ ପଡ଼ି ମଲ ସେହୁ ।
 କାଶ୍ୟପବେଶର କର୍ଣ୍ଣା ରଜା ଜୁଜୁପାଶ
 ତାହାର ଭୁଲେ ପଡ଼ିଲେ ଯୋଦ୍ଧା ତନୁଲକ୍ଷ ।
 ଶଲ୍ୟ ବୋଇଲ ହେ କର୍ଣ୍ଣ ବୁଦ୍ଧାନ ଲେଉଟି
 ତୋର ଦେଖନ୍ତେ ସଖାଏ ମଲେ ତୋଟି କୋଟି
 ତୋହର ବଳେ ପାଣ୍ଡବେ ରଜ୍ୟ ଗୁଡ଼ଗଲେ
 କୁ ଦେଖୁ ଅଠଶୁଳିଶ ସସ୍ର ରଜା ମଲେ ।
 ହେ କର୍ଣ୍ଣ ବରୁ ମରଇ ନଜେ ହେଉ ସୁଖୀ
 ଶୁଭାଳ ସଙ୍ଗତେ ତେଣୁ ତୋତେ ମୁହିଁ ଲେଖି
 କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ମାରିବାକୁ ଦେଖନ୍ତୁ ଶକତ
 ସେ ଦୁହେଁ ମଲେ ନକ୍ଷତ୍ରୀ ହୋଇପିବ ପୃଥ୍ବୀ
 କର୍ଣ୍ଣ ଶଲ୍ୟ କଥାବାଣୀ ହୋଡ଼ି ପରସ୍ପରେ
 ଗଟୋକ୍ରତ ମିଳେ ନନ୍ଦବୋଷର ଆଗରେ ।
 ଦୁପଦ କର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ଘୋର ଯୁଦ୍ଧ
 ଦୁର୍ବକ୍ଷ ରାମ ମାଇଲେ ତନ ସେ ରୋଷ ।
 ଶକୁନ ବୋଇଲ ଶୁଣ ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ଏକକ୍ଷଣି ସୈନ୍ୟ ତୋର ଦେବ ବିନଶ୍ୟକ ।

କର୍ଣ୍ଣ ଆଗେ ନନ୍ଦବୋଷ ପୁଣି ଘଟେକ୍ରତ
 ବାମପାଶେ ଦୁକୋବର ତାହାଣେ ଦୁର୍ବକ୍ଷ ।
 ବନ୍ଧଣ ସହସ୍ର ରଜା ତନସସ୍ର ହାଣ
 ଦୁଇକୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ସାତ ଅର୍ବୁଦ ପଦାତ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଶୁଭାତପାଦ ଦେଇଲେଣି ଆଟ
 ଏକକ୍ଷଣି କର୍ଣ୍ଣଗାର ପ୍ରାଣେ ହେବ ନଷ୍ଟ ।
 ଶକୁନ ବଚନେ ରଜା ମାନଚନ୍ଦ୍ରବର୍ତ୍ତୀ
 ସିଂଶଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଦେଖ ଧାମର୍ଥ ଚକ୍ରତ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ସଙ୍ଗତେ ଆସି ହୋଇଲେକ ସଖା
 ପଡ଼ିଛନ୍ତି ସୈନ୍ୟ ଯେତେ କେ କରିବ ଲେଖା
 ଏତେ ମୃତଶବ ଦେଖି ରଜା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ଶେ ଦେବ ବୋଲି କଥାଲେ ମାରେ କରମାନ
 ଶେ ମରଣ ଯୋଦ୍ଧାକୁ ବଡ଼ାଇଲୁ ରଜ୍ୟ
 ତୋ ପର ହସିବୁ ଆଉ ମୁଁ ହେଲି ଅକାର୍ଯ୍ୟ
 ଆଦ୍ୟରୁ ତୋର ବାହୁକୁ ମୁହିଁ କରି ଆଶ
 କଲୁଛୁ ଆଶେ କରି ହୋଇଲ ନରାଶ ।
 ରଜାର ବଚନ ଶୁଣି କର୍ଣ୍ଣ ମହାରଥୀ
 କୋପରେ ଦେଖିଲ ଚକ୍ର ବଜ୍ରର କେତ ।
 ଶେ ପିତା ବାସକ ମୋତେ ଦେଲୁ ସତ୍ୟକର
 ମାରିବ କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନ ପ୍ରସାଦେ ତୋବର ।
 କୋପର ହୋଇ ଚକ୍ର ବୁଲିବ ଶକତ
 ଆକାଶ କମିତ ହେଲ କମିତ ବସୁମତ ।
 ନାଗପୁଣ୍ୟ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଗଟୋକ୍ରତ ରାଜ
 କର୍ଣ୍ଣ ଆସୁଅଛୁ ବଜ୍ରଶକତ ବୁଲଇ ।
 ଏକକ୍ଷଣି କୋପିତ ତୋତେ ଶକ୍ତିଶ ବଜ୍ରଶର
 ନନ୍ଦବୋଷ ପଡ଼ିବତ ଲୁଗୁ ତୋ ଶରୀର ।
 ନାଗପୁଣ୍ୟ ବଚନେ ହୃଦୟୀର ସୁତ
 ନନ୍ଦବୋଷ ପଡ଼ିବତ ଲୁଗୁ ଲୁଗୁ ।
 କପିକେତନ ଧୂଳରେ ଥିଲ ହନୁମନ୍ତ
 ତାକୁ ରାଜ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦେବ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ଦେଖୁଅଛୁ ଯୋଧେ ଅଶନ କେତ
 ଯାକୁ ରଜା ବଧକର ଯାଉ ସେ ସଂପ୍ରତ ।
 କୋପରେ ବଜ୍ର ଶକତ ବୁଲଇଣ କର୍ଣ୍ଣ
 ବୋଲେ କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ନାଶ କର କୁ ବଦନ ।
 ହନୁମନ୍ତ ସ୍ୟନ୍ଦନକୁ ବସୁ ବୁରୁବଲେ
 ମହାବୀରରେ ସେ ରଥ ପଶିଲ ପାତାଳେ ।

ହୃଦୟର ନନ୍ଦନ ରଥ ପଛେ ଥିଲ
 ତାହାର ହୃଦରେ ଯାଇ ସେ ବଳ ପ୍ରଦାନ ।
 ବୃକ୍ଷେ ପଡ଼ିଲେ ତୁମ୍ଭିରେ ପଡ଼େ ମୋହ ହୋଇ
 ଶରମ୍ଭନ ଶକଳିଲ ଶତେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଯାଇ ।
 ହୃଦୟର ସେ ରଥକୁ ପୁଣି ଆଣେ ତୋଳି
 ପ୍ରାଣନୟ ଶଙ୍ଖ ନାଦ କଲେ ବନମାଳୀ ।
 ଅନେକ ଆନନ୍ଦେ କୃତକୃତ୍ୟ ହେଲେ ହରି
 ଉପାୟେ ବେଶବ କର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣକୁ ଫତାରି ।
 ଇନ୍ଦ୍ରବେଦନାଙ୍କ ମନୁ କୁଟିଗଲ ଶ୍ରାନ୍ତ
 ବେଦନାମାନଙ୍କୁ ବେଳ ଆନନ୍ଦ ହୁଅନ୍ତୁ ।
 ଉପାୟେକ ଜଗନ୍ନାଥ କଲେ ଚନ୍ଦ୍ରକୂଟ
 କୌରବ ବଳଧ୍ୟାସନ ଜଗଜ୍ଜନ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ସେ ଦେବଙ୍କ କେଉଁମାୟା ତାର ଅତି ନାହିଁ
 କେ ତାହା କୁହିପାରିବ ନରଦେବ ବହି ।
 ସଞ୍ଜୟକୁ ଡକାଇଣ କହେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ପ୍ରାଣନୟ ଶଙ୍ଖନାଦ ବଡ଼ର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ।
 ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲ ଆଦେଶ ଶୁଣ କୁରୁପତି
 କର୍ଣ୍ଣ କୁଣ୍ଡଳ ବଦନ ନେଲେ ସୁରସଜ ।
 ବାନ ଶରରେ ତାଙ୍କର ନ ଚଳିଲ ରଥ
 ପ୍ରତିଗ୍ରହେ ବଳ ଶକ୍ତି ଦେଲେ ସୁରନାଥ ।
 ମସକା ବୋଇଲେ କାର୍ଯ୍ୟକାଳେ ସୁମରକୁ
 ଏହି ବଳ ଶର ଥରେ ମାରିବ ପେଷିକୁ ।
 ସାମାନ୍ୟ ସମୟେ ଏହା ନ ପାରିବୁ ବେଳ
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲ ମାରବ କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନ ଦେବ ।
 କୃଷ୍ଣାର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଦେଖିଣ କର୍ଣ୍ଣେ କହେ ଶଲ୍ୟ
 ଏ ଦୁହିତୁ ବଳ ଶକ୍ତି ମାର ମହାମଲ୍ଲ ।
 ଶଲ୍ୟ ବଚନେ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ମାଗିଲ ଶକତି
 ଦେଖି ରଥ ପାତାଳକୁ ନେଇ ଶିଖପତି ।
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଦିଙ୍ଗାସ କରନ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣକୁ
 ଶୁଣେ ଶକତି ପେଷିଲ କୃଷ୍ଣଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ।
 ବେଗେ ବଞ୍ଚାଇଲେ କୃଷ୍ଣ ନନ୍ଦଦୋଷ ରଥ
 ଘଟୋକ୍ତ ପରେ ପଡ଼ି ସେ ହେଲ ନପାତ ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଲେ ବଡ଼ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଏ କଥା
 ବେଦନା ବାକ୍ୟ କେମନ୍ତେ ହୋଇଲ ଅନ୍ୟଥା
 ଘଟୋକ୍ତର ଆଦର ଥିଲ କେଉଁ ଦୋଷ
 ସେଥିପାଇଁ ବଳ ଘାତେ ହୋଇଲ ବିନାଶ ।

ଗାଲବ ନନ୍ଦନ ବୋଲେ ଶୁଣ ନୃପମଣି
 ଶରସ୍ପୟ ଯାଗରେ ମୁଁ ଯାହା ଅଛି ଶୁଣି ।
 ବ୍ୟାସ ଯେତେବେଳେ ବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦେଶ
 ଅଗ୍ନି ଶିଖ ନ ବେଳଣ ଦଶର ଅର୍ଘ୍ୟ ।
 ମାରକଣ୍ଡ ବୋଇଲେ ହୋ ତୋରପ୍ରସ୍ତମୁଖ
 ପୂର୍ଣ୍ଣାଦୃତ ଦେଲେ ସୁଦ୍ଧା ନ ବେଳଲ ବହି ।
 ନ.ରବ ବୋଲେ ବ୍ୟାସଙ୍କ ନାହିଁ କହୁ ବୋଧ
 ସୁଧୃଷ୍ଠି ଅପୂର୍ବ ହେବୁ ଅଗ୍ନି ନୁହେଁ ତୋଷ ।
 ମାର୍କଣ୍ଡ ବୋଇଲେ କୁହେ ନ ଜାଣିବ କହୁ
 ଆମ୍ଭେ ଜାଣୁ ସୁଧୃଷ୍ଠିଙ୍କ ତରସ୍ତ ଯେ ଅଛି ।
 ପ୍ରଥ ପାଣ୍ଡବେ ଅଟନ୍ତି ଯେଣୁ ଏକଆୟା
 ହୃଦୟର ପୁରେ ପୁର ଜାତ କଲ ଶାପା ।
 ନାରବ ବୋଇଲେ ତାକୁ ବେଗେ ଅଣାଇଣ
 ସୁଧୃଷ୍ଠି ଦ୍ରୌପଦୀ କୋଳେ କର ଆଶ୍ରେଣ ।
 ଆଜ୍ଞା ପାଇ କୃତବାଦର ତାକୁ ସୁମରଲ
 ଘଟୋକ୍ତର ଆଦର ଅତିରେ କମିଲ ।
 ଗୋଟିଏ ରଥ ବେଳଣ ହୃଦୟର ସୁତ
 ଶରସ୍ପୟ ଯଜ୍ଞକୁ ସେ ହୋଇଲ ପ୍ରସ୍ତୁତ ।
 ହୃଦୟର ବୋଲେ ବାବୁ ଶରସ୍ପୟେ ଯିବୁ
 ମୋର ବଚନ ସବଦା ମନେ ରଖିବୁ ।
 ଆଗେ ପ୍ରଣମିବୁ ପିତା ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ
 ତବପରେ ପ୍ରଣମିବୁ ବ୍ୟାସ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ।
 ପୁଣି ପ୍ରଣମିବୁ ରଖି ଯେତେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଆଉ ନିନ୍ଦାର କାରେ ନ ହୋଇବୁ ଜାଣ ।
 ଘଟୋକ୍ତ କହେ ମାତା କହିଲୁ ଅମଳ
 ସଞ୍ଜୟେ ଥିବେ କେତେ ମାନ୍ୟଜନ ବ୍ୟକ୍ତି ।
 ପୁଣି ସୁଧୃଷ୍ଠିଙ୍କ କୋଳେ ଥିବେ ଯାଜ୍ଞସେନ
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶର ର ଦିଅ ସାକ୍ଷାତ ଜନମ ।
 ଯଦ୍ୟପି ତାହାଙ୍କୁ ମୁଣି ପ୍ରଣାମ ନୋହବ
 ତାହାଙ୍କ କୋପରେ ମାତ ନଷ୍ଟେ ରସୁ ବେଦ
 ହୃଦୟର ବୋଇଲ କୁ ପାଟ ଅଭିଶେକ
 ତୋର ନମସ୍କାର ବାବୁ ନୁହଇ ପ୍ରିୟକି ।
 ଯୁକତେ ଦ୍ରୁପଦ ଦିଅ ଅଟଇ ଅସଞ୍ଜ
 ଗୋଟିଏ ପ୍ରିୟର କାହିଁ ଅଛି ପାଞ୍ଚପତି ।
 ଯେଣୁ ଯେବେ ଦ୍ରୌପଦୀକୁ ଡରିଲୁ କୁ ବାବୁ
 ଆମ୍ଭେ ତୋର ସ.ଜ ଶରସ୍ପୟକୁ ତ ଯିବୁ ।

ଦୃଶ୍ୟ ଘେନି କରୁ କବଚର ବାଜୀ
 କୋଟିଏ ରଥ ସଙ୍ଗରେ ଯଶେ ଘେନି ତଳି ।
 ରତ୍ନମୟ ହୃଦୟ ସୈନ୍ୟସହ ସଙ୍ଗତାରେ
 ଏକା ଘଟାକ୍ରାନ୍ତ ଗଲ ସଙ୍ଗର ଭିତରେ ।
 ଆଗେ ନମସ୍କାର ଦଲ ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦେବକୁ
 ପରେ ପ୍ରଣାମିତ ହେଲ ବ୍ୟାସ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣକୁ ।
 ଏହିପରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରି
 ଅଗ୍ନେ ଉଷ୍ମ ହେଲ ବେଳ ଦ୍ରୁତ କାଶେ ଉଠି
 ଦ୍ରୌପଦଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ନୋହିବାକୁ ପୁଣି
 ଅମୋନରେ ତାଙ୍କର ଦହିବେଲ ଗାଧ ।
 ନୋପରେବୋଇଲେ ଆରେ ମୁଣି ତୋରମାଏ
 ଅସୁର ଜାତି କୁ ମୁଣି ଅଟୁ ମରୁଣେ ।
 ଲକ୍ଷେଗଜା ସମ୍ମୁଖରେ ମୋତେ ବେଲ ଲଜ୍ଜା
 ସାବକ ହଂସାରେ କୁହ ମୋତେ କଲୁ ତ୍ୟକ୍ତ ।
 ମୁଣି ଯେବେ ତୋରମାତା ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ
 ଦନାୟକେ ହୃଦେ ତୋର ପଡ଼ୁ ବଳୁ ବାଣ
 ସଞ୍ଜୟ ବୋଇଲେ କୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର
 ଘଟୋକ୍ରାନ୍ତ ଦ୍ରୌପଦର ଶାପେ ହେଲେ ନଷ୍ଟ ।
 ଗୁରୁଜନ ବଚନ କି କେବେ ହୁଏ ଆନ
 ତେଣୁ ଦନାୟକେ ଶକ୍ତି ହୋଇଲ ପତନ ।
 ଏଥୁଅନ୍ତେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ପରୁଷଲେ ପୁଣି
 ତା ମାତା କସ କହିଲ ଏହି କଥା ଶୁଣି ।
 ହୃଦୟୀ ବେଲଲ ତୋର ଅଟେ ପାଞ୍ଚପଦ
 ପ୍ରିୟମାନଙ୍କରେ କୁହ ଅଟୁ ଯେ ଅସଙ୍ଗ ।
 କୋଟିପାଟେ ଅଭିଶେଖ ଅଟେ ମୋର ସ୍ଵତ
 ପ୍ରିୟଙ୍କୁ ତା ନମସ୍କାର ନୁହଇ ସୁବଚ ।
 ତୁ ମୁଣି ଆଶୁ କୁଡ଼ି ଲେ ଅଟୁ ଅସୁରଜା
 ପୁଣିର ସ୍ଵେଦ କେମନ୍ତେ କାହୁଁ ଜାଣିବୁ କି ।
 ପରପୁଅ ମଣି କୁହ ତେଲୁ ଗୁରୁଚକ୍ର
 ବଂଶ ବୁଢ଼ାଇଲୁ ନିଷ୍ଠେ ବୁଢ଼ଲ ତୋ ପିଣ୍ଡ ।
 ଅବଶ୍ୟ ଲେ ପାଞ୍ଚପଦ ହେବେ ତୋର ଗର୍ଭେ
 ସ ତବର୍ଷେ ଶିରକ୍ଷେବ ସେମାନେ ହୋଇବେ
 ଶୁଣି ଦଶାସିତ ହେଲେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ନୟ
 ବେ ଲେ ଦୁଇବୋହୁ କୋଟେବଂଶବଂଶ ଲେପ
 ନମର୍ଦ୍ଦ ଶ୍ରୀମଳଗିରି ନାଥ କଲୋଥ
 ବରଦରୂପେ ହୋଇବ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ହସ୍ତ ।

ଆହେ ପ୍ରଭୁ କଳିକାଳ ବଡ଼ର ଦୁସ୍ତର
 କୁଟିଳନା ପ୍ରବଞ୍ଚନା ମିଥ୍ୟାକଥା ଘର ।
 ପରଦର ବୁଢ଼ା ଯେହୁ ଅଟଇ ନନ୍ଦନ
 ହାତୀ ଘୋଡ଼ା ଚଢ଼ି ଅର୍ଥେ ଭରିଲେ ସିନ୍ଦୂର ।
 ସତ୍ୟ ଆଇ ତୋତେ ଧାୟୀ ସେ ହେଲମଉର
 ସଂସାରେ କହିଲେ ତାରୁ ନବୋଧ ଅଜ୍ଞର ।
 ଏହିପରି ନରକର ଦେଖି ହସ୍ତମିତା
 ମନ ମଧ୍ୟରେ ହେଲଣି ସଦା ତାଟକା ।
 ଯେହୁ ଯାହା ଚକ୍ର ଚର୍ଚ୍ଚି ମୋର କସ ପଲ
 କେବଳ ମାଗୁଛୁ ନାଶ ହୁଅ ଏହି ବର ।
 କୁବସୁ ସିଂହାସନରେ କରେ ଅଧିଷ୍ଠାନ
 ଜୟ ମୋ ରସନା କୁଷ୍ଠ ଶ୍ରୀମଧୁସୂଦନ ।
 ଗତି ଅଗତି ବୋଲଣ ସେ ଦୁଇ ଦିଗ୍ଘସୁ
 ଯାହା କୁ କହିବୁ ଯେଣୁ ଅଟୁ ଲଜ୍ଜାମୟ ।
 ସେଥିପାଇଁ ତଳେ ମାତ୍ର ନ କରେ ଶ୍ରବଣ
 ଶାରଳା ଦାସର କଥା ତୋତେ ଲାଗେ ସିନା

ଭୀମହେନ ଅଶ୍ଵଥାମା ରଥ
 ପିଙ୍ଗିଦେବା ଅଶ୍ଵଥାମା ହସ୍ତୀର
 ନିଧନ ଓ ତାହାର ବଂଶାବଳୀ
 ଶୁଣ ବୈକସ୍ଵତ ମନୁ ଏ ଅନ୍ତେ ଯା ହେଲ
 ଅତୀତ ପ୍ରହର ଶେଷ ଘଟୋକ୍ରାନ୍ତ ମଲ ।
 ପୁଣିର ନିଧନେ ଶ୍ରୀମ ହୋଇ ମହାଶୋଷ
 ନିଉପୋଷ ହୋଇ ଗର କରଲକ ଯୁଦ୍ଧ ।
 ମହା ବାତରେ ଯେସବେ ଦୁଷ୍ଟ ତଳେ ଲେଟେ
 ଗଦା ବୁଲଇ ତେସନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପିଟେ ।
 ଅପାର ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ତାର ରଣରଙ୍ଗେ
 ରକ୍ତ ବଳେପନ ହେଲ ସବୁଙ୍କର ଅଙ୍ଗେ ।
 ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିଲେ ପାବନ ହିଗୁଣ କଳିଷ୍ଠ
 ଶ୍ରୀମ ଅଶ୍ଵଥାମା ଦୁର୍ଦ୍ଦେ ଆସି ହେଲେ ଭେଟ ।
 ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଣ କୋପେ ବୋଲେ ଅଶ୍ଵଥାମା
 ଆଜି ତୋ କାଳ ପୁରଲ ଜାଣ ଆରେ ଶ୍ରୀମା
 ଏତେ ବୋଲି କୋପେ ଗର ହୋଇଣ ଅଗ୍ନିର
 କୋବନ୍ଧ ଧରି ଗୁଣରେ କହିଲ ଟଙ୍କାର ।
 ଲୁହା ପାଞ୍ଚଗର ଯେହୁ ଅତି ଶାନ୍ତ ମୁନୀ
 ତାକୁ ଘେନଣ ବିକଳ ନ ଯାଇ ରଣନା ।

ମହା ଧନୁ ଏବ ଧର ଶର ବୃକୋବର
 ପୁଣି ବକ୍ଷସପୁକୁ ଲୁହା ପ୍ରସ୍ତର ।
 ତାକୁ ଧରି ଦିନେ ଶ୍ରୀମ ଅତି ଯୋଧ ହୋଇ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କ କୁମର ରଣେ ନିର୍ଭୟ ଅଟଇ ।
 ଶରେ ଶର ପରିତାଳ ହୁଅନ୍ତେଣ ବେଳ
 ରୁଣୁଝୁଣୁ ଶବଦରେ ଉଠିଲ ବହଳ ।
 ତେଣୁ କାହାକୁ ଯେ ଦୃଢ଼େ ନୁହନ୍ତି ନା ଓଢ଼
 ଯୁଦ୍ଧେ ସମରେ ବେଳ ଶର ସମଚକ୍ର ।
 ପୁଣି ବଂଶବାଣ ହୋଧେ ଧରଲଲ ଦ୍ରୋଣୀ
 ଶ୍ରୀମସେନ ଉପରକୁ ଦିଗଲଲ ଟାଣି ।
 ଯେସନେ ପ୍ରଳୟତାଳେ ମେଘମାନେ ଘୋଷି
 ସେହିମତି ଆକାଶରୁ ହେବ ଶରଦୁଷ୍ଟି ।
 ମାଲଲେବ ଚକ୍ରଷଠ ଶର ଶୁଭସୁତ
 ଯେସନେବ ଆକାଶରୁ ପଡ଼ଇ ନିର୍ବାଚ ।
 ଶ୍ରୀମସେନ ରଥ ଶତଖଣ୍ଡ ହୋଇ ଭଜ
 ପାବନତ ହୋଇ ଶ୍ରୀମସେନ ଗତଗାଜ ।
 ଗବାକ ବୁଲଇଣ ଯେ ଧାଇଁଲ ପାବନ
 ଅଶ୍ୱଥାମା ପ୍ରହାରିଲ ଶର ଶତ ଚକ୍ର ।
 ଗିରି ସମାନ ପଡ଼ଇ ଶ୍ରୀମ ବାମସଙ୍ଗ
 ତନୁଶତ ବାଣ ପଡ଼ି ହେଲ ସବୁ ଭଙ୍ଗ ।
 ପୁଣି ନାଶିତ ଦିଗଲ ଦ୍ରୋଣୀ ତନୁଶତ
 ଶେମେ ଶେମେ ନିକଳିଲ ଶ୍ରୀମବେଦୁ ଇକ୍ର ।
 ଯେଉଁରୂପେ ସର୍ପମାନେ ପ୍ରଶନ୍ନ ଦିବରେ
 ତେମନ୍ତ ଶର ଚଳିଲ ଶ୍ରୀମର ଶସ୍ତ୍ରରେ ।
 ଯି ପ୍ରଣୁ ଗଳିତ ଗଳୁ ଶ୍ରୀମସେନ ନାୟେ
 ତୋପଇରେ ଗର୍ଜିତ ସେ ତାଳସର୍ପ ପ୍ରାୟେ ।
 ତଦ୍ୱ ବୃକୋବର ରୂପ ଧରଲ ପାବନ
 ଶୂନ୍ୟ ଭୁବନେ ଦିବାଣେ ଜମ୍ବେ ପୁଅୀ ତନ
 ରେ ରେ କାର କର କୋପେ ଧାଇଁଣ ପ୍ରଚଣ୍ଡ
 ଧରଲ ଅଶ୍ୱଥାମାର ଯାଇ ରଥବନ୍ତ ।
 ଶସ୍ତ୍ରର ଜମ୍ବେ କବଳୀ ପଡ଼ଇ ପରସ୍ତେ
 ରଥକୁ ଶୂନ୍ୟ ବୁଲଏ କରି ଚପସାୟେ ।
 ଯେହେବାଳପୋଏ ଟେକାଫିଜିଦ୍ୟନ୍ତ୍ରଣେରେ
 ତେହେ ଦ୍ରୋଣୀରଥ ଫିଙ୍ଗେ ସବନର ବାଳେ
 ଶରତ ଭୂମିକୁ ଜଣି ବାରୁଣୀର ବନେ
 ଯମୁନା ସେପାରେ ପଡ଼େ ବଡ଼ିଶ ଯୋଜନେ

ରଥ ଅଖ ଚକ ଭଞ୍ଜି ମଲେ ଅଶ୍ୱଶୁଭ
 ସାରଥ ମରିଲ ମଧ୍ୟ ତଳେ ପଡ଼ିବ ।
 ରଥ ପଡ଼ିବାର ଦେଖି ଦିଏ ଅଶ୍ୱଥାମା
 ଯୋଜନ ଅନ୍ତରେ ଯାଇ ପଡ଼ଇ ମହାୟା ।
 କର ଚରଣ ତାହାର ଚଣ୍ଡି ଭଞ୍ଜି ଗଦ
 ରୁଧିରରେ ଦିନେପନ ଶସ୍ତ୍ରର ହୋଇଲ ।
 ମୁଖ ନାସିକା ବାଟରୁ ବୋହଇ ଶୋଣିତ
 ଶତାୟା ପ୍ରାୟ ପଡ଼ଇ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ସୁତ ।
 ମାଳବ ଦେଶର ଶରୀ ଅଟେ କୃତବର୍ମ
 ତାହାର ବସ୍ତ୍ରୀର ନାମ ପୁଣି ଅଶ୍ୱଥାମା ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଯୋଦ୍ଧା ଦେଖ ସେହି ନୃପବର
 କୋପାନଳେ ହାସବେଲ ଶ୍ରୀମର ଆଗର ।
 ସେହି ମହାମନ୍ତ ଅଶ୍ୱଥାମା ବସ୍ତ୍ରୀ ଚଢ଼ି
 ଶ୍ରୀମସେନ ଓଗାଳିଲ ବଳ ସେହୁା ଭବି ।
 ପରିବ କୋକ ଲଞ୍ଜିଆ ପୁଣି କରବାଳ
 ଦିନିକ ତେଜରୁ ବଳ ଦିଶଇ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ।
 ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ୍ୟ ଯୋଦ୍ଧା ଏକମୁଖ ହୋଇ ଉଠି
 ଶ୍ରୀମସେନକୁ ମାଲଲେ ନବନି ଯାଠି ।
 କୋପେ ଶ୍ରୀମସେନ ବେଲ ବାମସଙ୍ଗ ପାତ
 ପଡ଼ିଣ ଚୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଲ ମୁଦ୍ଗର ଶକତି ।
 ବାମ ସଙ୍ଗ ପାତ ପାତ ଶୁଭର ପାବନ
 ଗୋଡ଼ାଇ ମାରେ ମାଳବ ଦେଶର ସରଳ ।
 ରଥକୁ ରଥ ଚକ୍ର କରଦିଏ ବୁଦ
 ଗଜକୁ ଗଜ ଦିଗାତେ କରଇ ସହାର ।
 ଅସ୍ତ୍ରାଣ୍ୟ ସସ୍ତ୍ର ସୈନ୍ୟକୁ ତିଳେ ନାହିଁ ଶଙ୍କା
 ସମରେ ନିହାର ସେହି ଅଟେ ରଣଚକ୍ର ।
 ରଣରେ ଦମ୍ଭୁଖ ହୋଇ ରହଲେ ସରଳ
 କେବା ବନ୍ଦେ କୁଟା ଧରି କରିଲେ ବରଲ ।
 ନିଜସ୍ୱରେ ନିରପସ୍ତ ଅଟେ ଯାର ବାନା
 ଶରଣେ ବୋଇଲେ ମାରେ ଆଗକରି କନା ।
 ତନୁଲକ୍ଷ୍ୟ ଯୋଦ୍ଧା ରଥୀ ଆଉ ଅଶ୍ୱ ବସ୍ତ୍ରୀ
 ବେନଯୋଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ପଡ଼ିଲେ ପବାତି ।
 ଅସ୍ତ୍ରାଣ୍ୟ ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିବା ଦେଖି କୃତବର୍ମ
 ଆପଣେ ଟେକିଲ ମହାନାଗ ଅଶ୍ୱଥାମା ।
 ତନ ଯୋଜନ ଉତ୍ତର ଅଶ୍ୱଥାମା ବସ୍ତ୍ରୀ
 ତା ଉପରେ ଚଢ଼ି ଶର ବିନିର ନପତା

ଦୈବସୂତ ମନୁ ପୁତ୍ରେ ଆଦେ ବ୍ରହ୍ମବେଷ୍ଟ
 ଏକ ନାଗର ଅସଂଖ୍ୟ ଅଟଇ ଯେ କଥା ।
 ଏଥିରେ ଚକ୍ର ମୋତେ କହ ମହାମୁନି
 ତବ ମଣ୍ଡ ଶୁଣି ମୁଁ ହୋଇବି ଜ୍ଞାନ ।
 କବଳ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ବଳଙ୍ଗା ସୁଦନ
 ଏ ବ୍ରହ୍ମାନ୍ତ ବଂଶାବଳୀ ଚରୁଛୁ ଗାୟନ ।
 ପିଠ ମନ୍ତ୍ରମରୁ ଜାତ ଆଶ୍ରବକ ବ୍ରହ୍ମା
 ବୈଶବକ ନାଗ ଅଟେ ଏହାର ସନ୍ତତ ।
 ବୈଶବକର ନନ୍ଦନ ନାମ ମହାନାବ
 ଏହାର ନନ୍ଦନ ନାମ ମରତ ଅନାବ ।
 ମରତ ଅନାବ ପୁତ୍ର ମହାନବ ବ୍ରହ୍ମା
 ମହାମେରୁ ବୋଲଇ ଏହାର ସନ୍ତତ ।
 ମହାମେରୁର ନନ୍ଦନ ଶୟ ବଳ ବ୍ରହ୍ମା
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ଅଟେ ଗଜ ପୁଷ୍ପବର୍ଣ୍ଣ ।
 ଗଣପତିଙ୍କର ଶିର ପୁଷ୍ପବର୍ଣ୍ଣ ମଣ୍ଡ
 ପୁଷ୍ପେ ଶିବ କରୁଥିଲେ ଯାକୁ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ।
 ପୁଷ୍ପବର୍ଣ୍ଣର ନନ୍ଦନ ଗଜ ଅଶ୍ୱତ୍ଥ
 ତାହାର ନନ୍ଦନ ବାଣନଧ ପିଠବସ ।
 ପିଠବସର ନନ୍ଦନ ଗିରିଜା ଚତୁର୍ମା
 ଗିରିଜା ନନ୍ଦନ ନାମ ଅଟେ ଅଶ୍ୱଥାମା ।
 ଏହାର ପୁତ୍ର ସୁବ୍ରହ୍ମା ନାମ ଅଟେ ତାର
 ଭଗବତଙ୍କେ ଦେଖିଲେ ଏ ଦୁଇ କୁଞ୍ଜର ।
 ଚଣ୍ଡରୂପକୁ ଧରିଲେ ପୃଥ୍ୱୀ ସଙ୍ଗେ ସର
 ମହାରୂପ ହେଲେ ପୁଣି ହୁଏ ମେରୁଗିର ।
 ଉପରଦକ୍ଷ ମହିମା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଜାଣୁ
 ତେରହୋଣ ବ୍ୟାପିଅଛୁ ସେ ବ୍ରହ୍ମାନ୍ତ ତରୁ ।
 ଭରତର ସୁବ୍ରହ୍ମାନ୍ତ ବାବୟୁ ଶୁଳୀ
 ଥୋର ବସ୍ତ୍ରେ ଜମ୍ବୁଦୀପ ପାରର ସେ ତେଜ
 ଶୁଣି ନୃପତି ବୋଇଲ ମନୁ ନମସ୍କର
 ଅଶ୍ୱଥାମା ବ୍ରହ୍ମାୟୁକ ଏବେ ମୋତେ କହ ।
 କଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତି ଶୁଣ ବଳଙ୍ଗାଧିପତି
 ସେ ବ୍ରହ୍ମାନ୍ତ ପିନା ଯୋଦ୍ଧା ପବନ ସନ୍ତତ ।
 ଅଶ୍ୱଥାମା ବ୍ରହ୍ମା ଯେହ୍ନେ ମନ୍ତର ପରା
 ଦିଶ ମନ୍ତର ଜାଣିଣ ଶ୍ରୀମସେନ ବାସୁ ।
 ବୃକେ ବର ସୁବ୍ରହ୍ମାନ୍ତ ଶ୍ରୀମ ପରଜାଣି
 ଅଶ୍ୱଥାମା କୁଞ୍ଜରୁ ମନରେ ଆଶାଣି ।

ବାଈନ ବାଈନ ଭାର ଗବା ବେନକରେ
 ପୃଥ୍ୱୀ କର୍ମିଲ ଶ୍ରୀମସେନ ରତ୍ନରେ ।
 ବୃକ୍ଷର ଗବାବର କରି ଅତ୍ୟନ୍ତ
 ଅଶ୍ୱଥାମା କୁସୁପ୍ତଲେ ପିଟେ କରି ମେ ।
 ଶରଣେ ହେଲ ଅସ୍ତି କୁସୁପ୍ତଲ ଶୁକ
 ଶାଏ ମନ୍ତ୍ରନାଗ ପଡେ ହୋଇ ପଲପାଳ ।
 ରଣ ଭୂମିରେ ପଡ଼ିଲ କହୁ ସୈନ୍ୟମାତ୍ର
 ଆଦାଶେ ଶୁଭିଲ ଶ୍ରୀମସେନ ଘୋର ରତ୍ନ ।
 ଆଦାଶରେ ତେଣୁଥିଲେ ଆଇଣ ସିଦ୍ଧି
 ଅଶ୍ୱଥାମା ହତ ବୋଲି ଶୁଭେ ଚଉପାଶେ ।
 ଥାନ୍ତି ଯାତ ଉଦ୍ଧବର ଶୁଭେ ଏ ଶବଦ
 ଶୁଣିଠଇ ସର୍ବଜନ ହୋଇଲେ ପ୍ରବଧ ।
 ନୟ ଗରୁଡ଼ାଧ ନୟ ନୟ ଚନ୍ଦ୍ରଧର
 ଚନ୍ଦ୍ରକ ଭବନନାଥ ମହିମା ଅପାର ।
 ଦୁଷ୍ଟନନ୍ଦଙ୍କ ନିବାସ ଯନ୍ତ୍ରଜନ ପାତ୍ର
 ତୋ ବାତାରେ ଅଛୁ କିଏ ପରମ ବୟାଳୁ ।
 ତୋ ନାମକ ଭୁଲ ନରେ ମନ୍ତ୍ରକର୍ମେ ମାତ୍ର
 ନାନାଦ ଅନ୍ୱିୟା କରି ବଲୁଥାନ୍ତି ନିତ ।
 ଶନେ ଭ୍ରମନ୍ତମେ ତୋର ନାମ ଦେଲେ ଧର
 ସତତ ପ୍ରାୟୋଗ ତାକୁ ନେଉ ବୋଲକରି ।
 ମୁଁ କି ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଟଇ ନିତାନ୍ତ
 ତାକ ତାକ ପ୍ରାଣ ମୋର ହେଲ ଓଷ୍ଠାଗତ
 ଜାଣିଲି ହେ ନାଥ ମୋତେ ନାହିଁ କୁ ନିର୍ମଣି
 ତେଣୁ ଶୁଭନାହିଁ ଚଣ୍ଡେ ମୋ ତାକବା ବାଣୀ
 ଶୁଣ ବା ନ ଶୁଣ ମୋର ତାକବାର ମୂଳ
 ଶାରଳା ବାସ ମାଗଇ ମକତି କେବଳ ।

ଦ୍ରୋଣାଶ୍ରମୀୟ ବଧ

ଏଥିଅନ୍ତେ ସବୁବନ୍ଧ ମନୁ ମହାରଥା
 ହେ ଅଗସ୍ତି ମୁଁ କହ ଦ୍ରୋଣାୟୁକ କଥା ।
 ସେହି କଥାକୁ ଶୁଣାଇ ପ୍ରସନ୍ନ ମାନସ
 ତବ ମୁଖ ଶୁଣି ମୁଁ ହୋଇବି ସନ୍ତୋଷ ।
 ତାହା ଶୁଣି ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତ କୁସୁମନ ପୁତ୍ର
 ମନଦେଇ ଶୁଣ ତେବେ ତାହାର ଚରିତ ।
 ଦ୍ରୋଣାଶ୍ରମ ଏହିରୂପେ ସମର କରିବୁ
 ଯେହ୍ନେ ଅଗ୍ନିର ସମ୍ମୁଖେ କେହି ନ ରହନ୍ତି ।

କାଶୀଦେଶରେ ନପତି ନାମ କାଶୀଶ୍ଵର
ତାର ସଙ୍ଗେ ଅଛୁ ପାଞ୍ଚସଦସ୍ୟ କୁଞ୍ଜର ।
ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଆସି ମିଳେ ନିଶାକାଳେ
ଦୁଃସଦ୍‌ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦ୍ରୋଣ ଆକର୍ଷକେଲେ ।
ଧାମନ୍ତ୍ର ଯେ ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ କାଶୀଶ୍ଵର ଦେଖି
ବନ୍ଧୁ ନାଶତ ଦୁରୁଁ ଧର୍ମକୁ ଉପେକ୍ଷି ।
ଯେଉଁପରି ପଦ୍ମଫଳ ବାତାବାତେ ପଡ଼େ
ଶରବାତେ ସେହୁରୂପେ ଯୋଦ୍ଧା ଶିର ଛୁଡ଼େ
ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଶର ମାର ସମର କରନ୍ତୁ
କୋଟି କୋଟି ମୁଣ୍ଡ ଛୁଡ଼ି କବଳ ନାଚନ୍ତୁ ।
ଦ୍ରୋଣଶରେ କାଶୀଶ୍ଵର ହେଲେ ସୈନ୍ୟଦତ
ତିଳକକ୍ଷ ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ବଡ଼କେ ନିପାତ ।
ହାବୋଡ଼ା ଶରରେ କାଶୀ ପଡ଼ିଲ ଗଜରୁ
ମହାକ୍ଷଣୀ ଅଟଇ ସେ ଆନ ଯୋଦ୍ଧାଠାରୁ ।
ଉତ୍ତନଶାସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଣ ପଡ଼ିଲକ୍ଷ ଶତ
କୁନ୍ତରେ ମାଇଲେ ପୁଣି ଦ୍ରୋଣ ସେନାପତି
ହୃଦୟରେ ବାଜି କୁନ୍ତ ପିଠି ଗଲ ପୁଟି
ପୁଣି କଣ୍ଠ କଟାରିରେ ଶିର ବେଲେ କାଟି ।
ପାଞ୍ଚ ଅଭିବ୍ରତ ଯୋଦ୍ଧାମାନଙ୍କର କୁଳେ
ଦ୍ରୋଣ ବିବାହରେ କାଶୀଶ୍ଵର ପଡ଼ି ମଲେ ।
ସ୍ଵଟଦେଶର ନପତି ନାମ ମନସିଂହ
ନବସପ୍ତ ରାଜା କୁଳେ ଗଲ ଯମରାଜ୍ୟ ।
କୌଶିକ ଦେଶର ରାଜା ଶର ଜୁଳୁପାଶ
ତିନସପ୍ତ ରାଜା କୁଳେ ଦ୍ରୋଣ କାଟେ ବକ୍ଷ ।
କନାଉଜ ଦେଶ ରାଜା ନାମ ସତ୍ୟମରୁ
ତିରଣ ପରସ୍ତେ କାଟେ ଦ୍ରୋଣ ତାର ଚରୁ ।
ବିସମ ଦେଶର ରାଜା ଅଟେ ବିଦ୍ୟୁନ୍ମାଳୀ
ତିନଶତ ପାରିଦଶ୍ଵ ସଙ୍ଗେ ମଲ ବଳୀ ।
ଯେଉଁରୂପେ ପଶୁରାମ ହୋଇ ଅବତାର
ପରଶୁ ବାତେ ନକ୍ଷତ୍ରୀ କରିଲେ ସଂସାର ।
ଅବା ପକ୍ଷୀଯୁଦ୍ଧେ ଖେଦେ ଯେହ୍ନେ ପକ୍ଷୀସେଣା
ଭରତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଦ୍ରୋଣ ତେହ୍ନେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
ହାନ ବାହନ ଆଦି ସେ ସଙ୍ଗେ କରୁ ନାହିଁ
ଧାମନ୍ତ୍ର ସେ ମହାଯତି ପ୍ରାବରଣ ହୋଇ ।
ଶକଳ ବସନ ପିନ୍ଧି ସିଂହ ବସଠାଣି
। ପୁଣି କି ଶୁଦ୍ର ହେଉ ଅବସ୍ଥାରେ ବାଣି ।

ନବସପ୍ତ ରାଜା ପାଞ୍ଚସପ୍ତ ପାରିଦଶ୍ଵ
ତିନଦଶ ମଧ୍ୟେ ଦ୍ରୋଣ କାଟିଦେଲେ ମୁଣ୍ଡ ।
ସୈନ୍ୟ ପଡ଼ିବ ର ଦେଖି କୋପରେ ମାରୁତି
ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଯାଇ ମିଳଇ ଚତୁର୍ଥ ।
ରଥେକ ଆଶ୍ଵେନୁ ଯୁଦ୍ଧେ ବାହାରେ ନକୁଳ
କଣ୍ଠ ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ହୋଇଣ ପ୍ରବଳ ।
ତା ଦେଖି ରାଧାନନ୍ଦନ କୁଲର ପରିବେ
ନକୁଳ ରଥରେ ନେଇ ପିଟିଲକ ଦେଗେ ।
କଣ୍ଠ ବିବାତେ ନକୁଳ ରଥ ଯାଏ ଗଜ
କୁନ୍ତ କୁଲରଣ ତଡ଼ି ଧାଏ ଗଜଗାଜ ।
ସେ କୁନ୍ତ ନେଇ ପିଟିଲ କଣ୍ଠସାର ରଥେ
ପ୍ରହାରକେ ପୁଟେ ରଥ ସାରଥ ସହଚେ ।
ପାବଗତି ହୋଇ ତଡ଼ି ଧାମେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଳା
ଯେଉଁରୂପେ ମଉଗଜ ଦଉଡ଼େ ମୁକୁଳା ।
କୁନ୍ତ କୁଲର ନକୁଳ ପୁଣି ପ୍ରହାରର
ଆରେ ରହ ବୋଲି କଣ୍ଠ କୁନ୍ତକୁ ଧରଇ ।
କୁନ୍ତ ଧରନ୍ତେ ନକୁଳ ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ ହେଲେ
କାଳତପ ପ୍ରାୟେ କଣ୍ଠ ନେସ କୁଲରଲେ ।
ବାମନରରେ ନକୁଳ ତାହାଣେ ଖଡ଼ଗ
ବଡ଼େ ଅଧର ଗୁପିଣ ହୋଇ ଅତିରାଗ ।
ବୋଲଇ ରେ ରେ ପାଣ୍ଡବା ପକାଇବ ବାଣି
ପଡ଼ିବୁ ମୋ ହାତେ ଆଉ ନ ବଢ଼ିବୁ ଧୂଷି ।
ଆଜି ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଲୁ କୁହୁ ନିରମାଣ
ସେ ଲୋକ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ତୋତେ କେ ପାରିବରଣି
ଏମନ୍ତ ସମୟେ ଆସି ଦୁକ୍ଷ କୁମର
ଲୁହାଗବା ଦେନ ମିଳେ କଣ୍ଠର ପକ୍ଷର ।
ଗବା କୁଲରଣ ଦେଗ ଗାନ୍ଧାର ଧୁଲର
କଣ୍ଠ ଉପରେ ପ୍ରହାର କରିଲ ପ୍ରବଳ ।
ରାଜାର ନୟନ ତଡ଼ି ପଡ଼େ ମୁଖ । ହୋଇ
ମାତ୍ରାର ନୟନ ଦେଗ ଗଲକ ପଲାର ।
କଣ୍ଠ ଅଧାଶ୍ଵମ ଦେଖି ଗାର ଧସୁ ଗଲ
ଧାତକାରେ ଉଦ୍ଧା ହେଲେ ରଣ ମହାମଲ୍ଲ ।
ନକୁଳ ଦୁର୍ଘ୍ଵକ୍ଷ ଧୁହେ କଣ୍ଠ ଧୁଲେ ଘୋଟି
ଶଲ୍ୟକରକୁ ଦେଖିଣ ରହଲେ ପାଲଟି ।
ଶଲ୍ୟକ ସଙ୍ଗେ ଦୁର୍ଘ୍ଵକ୍ଷ କରିଲ ସମର
ମୋହ ଗୁଡ଼ିଣ ଉଠଇ କଣ୍ଠ ମହାସର ।

ଦେଶେ ଆସେହିଲ ପୁଣି ମହା ମଉଦ୍ରା
 ଅସୁକୁ ଧରଣୀ ସେହୁ ଆମଣ୍ଡ କରନ୍ତି ।
 ଧନୁରେ ଶର ପୁରାଇ ମହାପାର କର୍ଣ୍ଣ
 ଆସନ୍ତେ ଭେଟିଲ ତାକୁ ଗାର ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲନ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ମୁଖ ବୁଝି
 କୁହୁ ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତୁ ରେ ତୋର ପିତା କାହିଁ ।
 ଶୁଣି ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ବୋଲେ ଶୁଣରେ ଶୁଣେୟ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସଙ୍ଗେ ଛନ୍ତି ପଥାଳର ସପ୍ତ ।
 ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନର ବଚନେ ଶୁଣେୟ ବୋଲଲ
 ଶରଶ୍ରେଣୀ ସହ ସାତବତ୍ସରରେ ବେଲ ।
 ଭରଦ୍ବାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ ଦ୍ରୋଣ ମହାରଥୀ
 ତୋ ପିତାକୁ ସମରରେ କଲେ ବିନଶ୍ୟତ ।
 ତା ଶୁଣି ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ଶର ବେଶେ ବନ୍ଧି
 କର୍ଣ୍ଣର ଗଜ ବାହନ ଧରାଇଲ ଛେଦି ।
 ବିରଥ ହୋଇଲ ଯଦୁ ସେନାପତି କର୍ଣ୍ଣ
 ଅଡ଼ ହୋଇଗଲ ତାହା ବେଶି ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ।
 ସମରେ ତନୁପ୍ରହର ସହ ହେଲ ଗତ
 ଯୁଦ୍ଧରେ ମକର ମାସ ଶୀତେ ଅସକତ ।
 କର'ତରଣ ଯୋଡ଼ଣ ହେଲେ ଅରହର
 ଅସୁ ଧରି ନ ପାରନ୍ତି ତେଣୁ ଯେ ଯାହାର ।
 ସେନାଙ୍କ ଆକୁଳ ବେଶି ଗାର ଫାଳଗୁନ
 ତୋପରେ ବନ୍ଧିଲ ଏକ ଅଗ୍ରବାଣ ବେଳ ।
 ହୁକୁଳତ ହୋଇ ଅଗ୍ର ଉଠେ ବାବାନଲ
 ସେନାଙ୍କୁ ଛୁଡ଼ିଲ ଶୀତ ତେଜିଲେ ବକଳ ।
 ଅଗ୍ର ତାପରେ ସାଷ୍ଟାମ ହେଲେ ସର୍ବଯୋଧୀ
 ଧନୁ ଧରି ଶରକୁ ସେ ପାରିଲେକ ବନ୍ଧି ।
 ସେହାକାଟି ରଥାମାନେ ରଥ ତେଜ୍ୟାକଲେ
 ପବାତ ଅଗ୍ର ଆକର୍ଷି ଉଠି ନ ଭଲଲେ ।
 ଭରସୁ ଥାତ ମଧ୍ୟରେ ଶୁଭେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ
 ବୋଇଲେ ଗାନ୍ଧାରୀ ହୋଇ ବଢ଼ି ହେ ଅର୍ଜୁନ
 କଣ୍ଠିଲେକଙ୍କର ଜାଣି ପାରିଲୁ କୁ ମନ
 ଶହ ମାରି ପଞ୍ଚବଳ୍ୟେ ହୁଅ କୁ ସଜନ ।
 ଜନଙ୍କ ମୁଖରୁ ସାଧୁ ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶଙ୍ଖନାଦ କଲେ ତପପାଣି ।
 ବୋଇଲେ ଧନ୍ୟ ଶବନ ତୋର ରେ ଅର୍ଜୁନ
 ଶହମୁଖେ ଧନ୍ୟବାଦ ଶୁଣିଲ ମୋ କାନ ।

ଅଗ୍ନିର ତାପ ଲଗନ୍ତେ ନଦ୍ରା ଆସକତେ
 ଅସାଷ୍ଟମ ହୋଇ ସର୍ବେ ପଡ଼ିଲେ ସମସ୍ତେ ।
 ପିତା ହତ ଶୁଣି ମନେ ହୋଇ ଖେଦାନ୍ବିତ
 ଦ୍ରୋଣେ ଭେଟିଲେ ଦ୍ରୁପଦ ରଜା ବେନିସୁତ
 ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ବୋଲେ ଦ୍ରୋଣ କେଉଁ କର୍ମ କଲୁ
 ଧର୍ମ କେମନ୍ତେ ଗଢ଼ିବ ମିତ୍ରଦ୍ରୋଣ ହେଲୁ ।
 ଅନେକ ଥର ସମରେ ତୋତେ ମୁଁ ଛୁଡ଼ିଲି
 ପିତାର ମରଣ ଯେଣୁ ମାନ୍ୟସ୍ଥଳ ବୋଲି ।
 ଏବେ ମୁଁ ଶୁଣିଲି ମୋତେ କହିଲକ କର୍ଣ୍ଣ
 ଆଜ ମୋର ହାତେ ତୋର ରହିଲ ଶବନ
 ସମରେ ନ ନିଏ ଯେବେ ତୋହର ପ୍ରାଣକୁ
 ବାହୁଡ଼ି କି ଯିବି ମୁହିଁ ପଥାଳ ବେଶକୁ ।
 ଦ୍ରୋଣ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ରଣେ ପଡ଼ିଲକ ରୋଳ
 ଶର ବିନାବନ୍ଧି ତହିଁ ହେଲେ ଦୁଇକୁଳ ।
 ରଥୀ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ରଥେ ପଡ଼ି ନଦ୍ରା ଗଲେ
 ସାରଥ୍ୟମାନେ ଘୋଟକ କୁଣ୍ଡାଲ ଶୋଇଲେ ।
 ଗଜାବେଶ୍ମ ଗଜକୁହେ ପଡ଼ି ହେଲେ ଘାରି
 ପବାତମାନେ ପଡ଼ିଲେ ଶରକୁ ଆବୋରି ।
 ଅଶ୍ୱପୁଷ୍ପେ ନଦ୍ରା ଗଲେ ଅଶ୍ୱାବେଶ୍ମମାନେ
 ଯାହାକୁ ନଦ୍ରା ଘାରିଲ ଶୋଇଲେ ସେମାନେ
 ଭଜାଣ ବେଶର ରଜା ନାମ ସତ୍ୟବ୍ରତ
 ତାହାକୁ କରିଲ ବଧ ଶଲ୍ୟ ମହାସାର ।
 ନେରୁତ ବେଶର ନୃପ ତାର ନାମ ଶିବ
 ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀ ତାହାକୁ ଦେଲ ପରାଉଦ ।
 ଉଡ଼ିଲ ଦେଶର ଅଟେ ନମସେନ ରଜ
 ତାହାକୁ କରିଲ ବଧ ବିଷଟ ଆମ୍ବନ ।
 ବଜ୍ରବେଶର ନୃପତି ଶ୍ମଶ୍ରୁଷ୍ଠ କେଶସ୍ତ
 ତାକୁ ବଧିଲ ଶିଖଣ୍ଡୀ ନାମେ ବଣ୍ଡିଧାରୀ ।
 ତିବ୍ରହ ବେଶର ରଜା ଅନଙ୍ଗଭୟନ
 ତାହାକୁ କରିଲ ବଧ ସାଧାର ନନ୍ଦନ ।
 ବିରଥା ବେଶର ରଜା ସୁରଥ ନୃପତି
 ତାହାକୁ ବଧ କରିଲ ସହଦେବ ମନ୍ତ୍ରୀ ।
 କାର୍ତ୍ତିଷ୍ଠ ବେଶର ରଜା ଅଟେ କାମସାଳ
 ତାହାକୁ କରିଲ ବଧ କୁମାର ନକୁଳ ।
 ବଜ୍ରା ବେଶର ରଜା ଶ୍ୟାମକ ନୃପତି
 ତାହାକୁ ବଧ କଲକ ଦୁଃଶାସକ ଶର୍ମା ।

କୁଞ୍ଜରାଜ ଦେଶ ଗଜା ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରାକଳ
 ଉତ୍ତର କୁମର ଦ୍ଵାରା ସେହୁ ହେଲ ହତ ।
 ଶତ୍ରୁପୁରର ଗଜା ଅଙ୍ଗନାଦୁଷମ
 ସେ ପଡ଼େ ଶିଖଣ୍ଡୀ ସଙ୍ଗେ କରଣ ସଂଗ୍ରାମ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ନାମେ ଗଜା ଗଜ୍ୟ ତା ସୌରସ୍ଥ
 ଶ୍ରୀମଦେନ ମୁଖ ପଡ଼ି ମଲେ ତାର ଆଟ ।
 ନନ୍ଦସେନ ଗଜା ବୋଲି ଏକ ନୃପସମ୍ବ
 ଉତ୍ତର କୁମର ମୁଖେ ପଡ଼ି ହେଲ ଶୟ ।
 ଯମୁନାପୁରର ଗଜା ନାମ ସରକାସ
 ଶିଖଣ୍ଡୀ ସମରେ ପଡ଼ି ହେଲ ସେ ବିନାଶ ।
 ପାଣିମଣ୍ଡଳର ଗଜା ଅଟେ ରଣଦକ୍ଷ
 ତାହାକୁ କରଲ ବଧ କୁମାର ଦୁର୍ଜୟ ।
 କୁଶମଣ୍ଡଳର ଗଜା ସେହୁ ଜୟଦ୍ରୋଣୀ
 ନକୁଳ ହସ୍ତରେ ସେହୁ ହେଲ ସ୍ଵେଦିବାସୀ ।
 କାମିନୀମଣ୍ଡଳ ଗଜା ଗାର ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଅର୍ଜୁନ ସମରେ ସେହୁ ହେଲ ବିନଶ୍ୟତ ।
 ଦୁରନ୍ତର ଦେଶ ଗଜା ନାମ ଦୁଷ୍ଟନଳ
 ତାହାକୁ କରଲ ବଧ ଗାର ଶ୍ରୀମଦେନ ।
 ତାହାଲ ଦେଶର ଗଜା ଅଟେ ଚନ୍ଦ୍ରମାଳ
 ସାତ୍ୟକିର ଶରଣାତେ ପଡ଼ିଲ ସେ ଦଳ ।
 ପିତର ଦେଶର ଗଜା ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ଣ୍ଣୀ
 ଦୁର୍ଜୟର ଶରଣାତେ ପଡ଼େ ସେ ନୃପତି ।
 ଯମଅନଳ ଦେଶର ଗଜା କଜସେନ
 ତାହାକୁ କରଲ ବଧ ଗାର ଧୃଷ୍ଣୁଦ୍ରୁମ ।
 ପାରଳ ଦେଶର ଗଜା ନାମ ଗାରଭଞ୍ଜ
 ସମରେ ଦୁର୍ଜୟର ବିଦାରେ ତା ଅଙ୍ଗ ।
 ଜେନାବଳ ପାଟଣାର ବଳସିଂହ ଗୟ
 ସମରେ ନାଶିଲ ତାକୁ ଗାର ଧନଞ୍ଜୟ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ମଣ୍ଡଳର ଗଜା ଅଟେ ବ୍ରହ୍ମନାଥ
 ତାକୁ ବଧିଲ ସାତ୍ୟକ ଯେହୁ ମହାକ୍ଷଣୀ ।
 ବଳସ୍ତ୍ରୀ ଦେଶର ଗଜା ନାମ ବିଭୀଷଣ
 ସମରେ ମାରିଲ ତାକୁ ଗାର ଦୁଃଶାସନ ।
 କଷ୍ଟର ଦେଶର ଗଜା ଯେହୁ ବଳରାମ
 ତାହାକୁ ମରା ଆବାତେ ନାଗକଲ ଶ୍ରୀମ ।
 ବ୍ରହ୍ମଦେଶର ନୃପତି ସହଦେବ ଗୟେ
 ସେ ଗଜା ନାଶ ହୋଇଲ ଶରଣର ଗାଏ ।

ତେହ ଦେଶର ନୃପତି ନାମ ମହାବଳୀ
 ସମରେ ସହଦେବ ତାକୁ କଲେ ଧୁଳି ।
 ଶାଳ୍ୟ ଦେଶର ଗଜା ଯେହୁ ବରହର
 ସେ ଗଜା ବଧ ହୋଇଲ ଦୁରନ୍ତକ କର ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀବନ ଦେଶ ଗଜା ନାମ ଲକ୍ଷ୍ମୀମାଳ
 ସହଦେବ ଶରେ ସେହୁ ଗଲ ଯମଆଳ ।
 ଶବର ଦେଶର ଗଜା ଶୋଣ ନାଗପୁଣ
 ତାହାକୁ କରଲ ନାଶ ଗାର ଦୁଃଶାସନ ।
 ସଞ୍ଜୟ ବଞ୍ଚିଲ ଶୁଣ ଗୟ ଧୃତଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଗୁଣଦୁର୍ଭରେ ପଡ଼ିଲେ ତୋର ଏତେ ଆଟ ।
 ଶୁଣ ବେଦସ୍ଵତ ମନୁ ବଦନ୍ତ ଅଗସ୍ତ୍ୟ
 ରଣ କରୁ କରୁ ଆସି ହୋଇଲ ପାହାନ୍ତି ।
 ଶୋର ପଡ଼ିବାରୁ ସବେ ହୋଇଲେ ନିସ୍ତବ୍ଧ
 ଅର୍ଜୁନ ବୋଲିଲେ ତହୁଁ ରଣକର ବନ୍ଦ ।
 ଶାମାନ୍ୟ ଗୋପେ ଦଶିଲ ଆସି ଶୁଣତାଣ
 ନବ ଶୋଭାର ଶୋଭିତ ହୋଇଲେ ଧର ।
 ଉଷା ଆଗମନ ହେବା ତାମ୍ରରୁତ ନାଶି
 ରଟିଲ ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ରେରକ ଗୁଣିଣୀ ।
 କାକ କେକିଲ ତାକିଲେ ତାହା ତାକ ଦେଶ
 କାକିଲ କରଲେ ସମେ ଆଉ ଆଉ ପକ୍ଷୀ ।
 ବେକାଳପୁରେ ହୋଇଲ ମଙ୍ଗଳ ଆଳତି
 ଗଣ ଗଣା ଶଙ୍ଖନାଦେ କର୍ମ ଲବ ଯତି ।
 ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅନ୍ତେ ବହେ ଶୀତଳ ପବନ
 ପୁଷ୍ପ ଆକାଶ ଦଶିଲ ଲେହନ କରନ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ବିକାଶିଲେ ରଜ୍ଜ ତଳପର
 ମାନବଗଣ ଉଠିଲେ ଶୟ୍ୟା ପରିହର ।
 ଅଶ୍ଵଥାମା ହତ ବୋଲି ଶୁଭିଲ ଶବଦେ
 ଅନୁସର ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ପୁଣି ଖୋଜେ ହାବେ ।
 ଲେଡ଼ି ଲେଡ଼ି ଖୋଜନ୍ତୁ ସେ ଆଟଥାବେ କୁଲି
 ବୋଲନ୍ତୁ ଅର୍ଦ୍ଧଗୁଣରୁ ପୁଣି ନ ଦେଖିଲ ।
 ସେ ପୁଣି ବଧ କରିବା କିଏ ଅଛି କ୍ଷମ
 ଚନ୍ଦ୍ରକୂଟେ ମାରିଲେ ବା ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
 ତହିଁରେ ଭ୍ରାନ୍ତି ମୋହର ଅନ୍ଧର ଅଳପ
 ତହୁଁ ଶବ ଖୋଜିବାକୁ କରଲେ ସକଳ ।
 ଖୋଜି ନ ପାଇଲେ ପୁଣି ଗାର ତତ୍ତ୍ଵାମଣି
 ଅଶ୍ଵଥାମା ହତବୋଲି ପୁଣି ଶୁଭେ ବାଣୀ ।

ଚକ୍ର କର୍ଣ୍ଣ ଅଗ୍ରତରେ ପରାବଳେ ଗୁରୁ
 ଅଶ୍ୱଥାମା କେଶେ ଲେ ତୋହର ସଙ୍ଗରୁ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଇଲେ ଗୁରୁହେ ନ କହୁକ ମିଥ୍ୟା ।
 ଶର ନବ ଘଡ଼ିରୁ ସେ ହୋଇଲେ ଶିଳ୍ପି ।
 ସମରୁ ରହୁକ ବୋଲି ନ କହୁ ତୋ ଆଗେ ।
 ରଥ ଭଗ୍ନବେଳେ ସେହୁ ଥିଲ ମୋର ସଙ୍ଗେ ।
 ପୁଣି ପରାବଳେ ଶଲ୍ୟ ନିକଟକୁ ଯାଇ
 ଅଶ୍ୱଥାମା ହତ କଥା ସତ୍ୟ କି ଅଟଇ ।
 ଦ୍ରୋଣ ବଚନେ କହନ୍ତି ରାୟଗୁରୁ ଶଲ୍ୟ
 ପୁଣର ବାରତା ତୋର କାହିଁ ଅଛି ଭଲ ।
 ସବୁକୁ ପୁଛନ୍ତି ଦ୍ରୋଣ କିଏ ଅଛ ବେଶି
 ଏକମତ ପୁଣ ମୋର ହୋଇଲେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶୀ ।
 ଦ୍ରୋଣ ପରାବଳେ ପୁଣି ଶକୁନି ମନ୍ତ୍ରୀକ
 ଅଶ୍ୱଥାମାକୁ ବେଶିଛ ଗଲ ସେ କେଶିକ ।
 ଦ୍ରୋଣ ଆଗରେ ନିରାଶ କରି କହେ ଶଲ୍ୟ
 ଅଶ୍ୱଥାମା ମଲ୍ଲ ଶକ୍ତି ନବଦତ୍ତ ବେଳ ।
 ଅଶ୍ୱଥାମାକୁ ତୁ କାହୁଁ ପାଇବୁ ଆବର
 ବାସ ଗାଈଁ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ମରିଲ କୁମର ।
 କୁଳସପ୍ତ ମନ୍ତ୍ରୀ କହେ ହିଙ୍ଗାସ କରିଣ
 ଏମନ୍ତ ପୁଣ ମରିଲ ତୁ ଅଛୁ ବହୁଣ ।
 ସମର ରହୁକା ବେଶି କୃଷ୍ଣ ଅରଜ ନ
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ନିକଟକୁ କରିଣ ଗମନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ପୁତ୍ରଲେ ଶୁଣ ସହବେଦ
 କେତେ ଆତ୍ମର ପଡ଼ିଲେ ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁଶବ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ଅଗ୍ରତେ ସହବେଦ ଯା କହିଲା
 ଦ୍ରୋଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସମରେ ଦ୍ରୁପଦ ମରିଲ ।
 କର୍ଣ୍ଣର ମାଲିକ ମଦବେଶ ଆଟ
 ପାତ୍ର ଅସୌକ୍ଷ୍ମଣୀ କୁଲେ ନୃପତି ବସଟ ।
 ରଥ ଗଜ ଯୋଦ୍ଧା ବୋଲି କେ କରିବ ଲେଖା
 ଅଗାଧ ସମୁଦ୍ରେ କାହିଁ କାଠ ହେବ ଯୋଧା
 ଶରର ଯୁଦ୍ଧେ ପଡ଼ିଲେ ପରର ମର୍ତ୍ତ୍ୟୁତ
 ଦୁଇ ସହସ୍ର ରଥୀ ଯେ ତନୁସପ୍ତ ରଥ ।
 ଗଜ ଯୋଦ୍ଧାଏ ପଡ଼ିଲେ ତେର ଯେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟୁତ
 ପଶୁ ଯେ ଏଗାର କୋଟି ହୋଇଲେ ନିପାତ
 ରୁରୁଦ୍ର ପକାତକ ପଡ଼ିଲେ ଆତ୍ମର
 ଏତେ ସୈନ୍ୟ ଶକ୍ତିବାକୁ ଶକ୍ତି ହେବ ବାର ।

ପୁଣି ପୁତ୍ରଲେ ମନ୍ତ୍ରୀକ ଧର୍ମ ମହାଶାଳ
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନର ପଡ଼ିଲେ କେତେ କେତେ ବଳ
 ମନ୍ତ୍ରୀ ବୋଲେ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶୁଣୁର ଭ୍ରମରୁ
 ଶିଖିଣୀ ରଣେ ଛେଦନ ହେଲା ତାର ଚରୁ ।
 ସଜା ମିତ୍ର ଅଳମୁଖ ଚକ୍ର ନାଶଗଲା
 ତା ନୟନ ଅଳାପୁଷ ସେ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଲା ।
 ମାଳବ ଦେଶର ସଜା ନାମ କୃତବର୍ମ
 ତାହା ସହଚରେ ନାଶଗଲା ଅଶ୍ୱଥାମା ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ପୁତ୍ରଲେ ପୁଣି କହ ସହବେଦ
 ଅଶ୍ୱଥାମାକୁ କିଏ ସେ କଲା ପରାବର ।
 ସହବେଦ କହିଲାକି ଗାର ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
 ରଥକ୍ରନ୍ତ ଧରି ପିଙ୍ଗଦେଲା ବହୁଦର ।
 ସରସ୍ୱତୀ ନଦୀରେ ବାରୁଣୀର ବନ
 ଭାରତ ଭୂମିକ ଅଟେ ବସି ଶ ଯୋଜନ ।
 ରଥ ସହଚରେ ଯାଇ ପଡ଼େ ଅଶ୍ୱଥାମା
 ଏତେଦୂରେ ପଡ଼ି ମଧ୍ୟ ନ ମଲା ମହାତ୍ମା ।
 ଗୋବନ୍ଦ ବୋଇଲେ ବେଦ ଶୁଣ ଧର୍ମପୁତ୍ର
 ଦ୍ରୋଣ କୁହୁଛୁ ପରାବ ଆସିବେଟି ଏଥ ।
 ଅଶ୍ୱଥାମା ହତବୋଲି କହିଲେକ ବାଣୀ
 ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ ହେବ ସେହୁ କଥା ଶୁଣି
 ଶୁଣିବି କେଶବ ଆହେ ବହନ୍ତି ଯୁଧିଷ୍ଠି
 କେମନ୍ତେ କହୁକ ମିଥ୍ୟା କରିନାହିଁ ଦୃଷ୍ଟି ।
 ଦ୍ରୋଣ ପୁତ୍ର ଲେ କି ଧର୍ମ ନ କରିବା ରକ୍ଷା
 ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥରେ କେମନ୍ତେ କହିବାକ ମିଥ୍ୟା ।
 ଶିବ ଦେବତାଙ୍କଠାରେ ଯେ ମିଥ୍ୟା କହିଲ
 ଗଲତ କୁଷ୍ଠବ୍ୟାଧି ତା ଦେହରେ ହୁଅଇ ।
 ମାତା ପିତାଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଯେ କହିବ ମିଥ୍ୟା
 ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଜନଙ୍କର ବଂଶ ନୁହେଁ ରକ୍ଷା ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ମିଥ୍ୟା କହେ ଯେଉଁ ଜନ
 ଭବଲୋକେ କଷ୍ଟ ମଲେ ନରକେ ପଡ଼ନ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠି ବେଦକ ଏହିପରି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି
 ପ୍ରଣତ ହୋଇ କହିଲେ ପ୍ରଭୁ ତପସାଶି ।
 ଉପାୟ ପ୍ରକାରେ ଯେବେ ଶର କର ବଧ
 ଧର୍ମ ବର୍ଜିତ ହୁଅଇ ସବକାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ।
 ନ.ସପ୍ତଶତ ବଚନେ କହନ୍ତି କୌତେୟ
 ମୋର କଲେ ମିଥ୍ୟା କହୁ ନୁହଇ ନିଶ୍ଚୟ ।

ମୋତେ ପଛକେ ପ୍ରାପ୍ତ ନୋହୁଁ ସନ୍ଧ୍ୟାବର
ମିଥ୍ୟା ନ କହିବି ମୁହିଁ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଆଗର ।
ଶୁକ୍ର ଶୁକ୍ର ବୋଲିଲେ ତହିଁ ଶୁଣି ଧର୍ମପୁରୁ
ଅଶ୍ୱଥାମା ହସ୍ତୀ ହତ ଶୁଣିବି ନିଶ୍ଚୟ ।
ନର ନ ଗୁଞ୍ଜର ଅଶ୍ୱଥାମାର ମରଣ
କରିବି ଧୀରେ କୁଞ୍ଜର ଶକ୍ତ ଉଦାତ୍ତ ।
ଅନେକ ବାଣେ ତଥାପି ଚଳିଲେ ଶୀଘ୍ର
ଯୁଧିଷ୍ଠି ଶୁଣି ସମସ୍ୟା ନ ଦେଲେ ତାହାନ୍ତି ।
ଅତି ଶୋକରେ ଆଦିତ୍ୟ ତୋର ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ
ଦୃଷ୍ଟିଆଧିକ କୋଇଲେ ଶୋକ ଭରୁ ଭରୁ
ବାବୁ କରମଣ୍ଡଳ କୁ ମାନବତାବର୍ଣ୍ଣୀ
ଅଶ୍ୱଥାମାର ବିଷୟେ ଜାଣ ନେଉଁ ଶୁଣ ।
ମାନଶୋଭିତ ହୋଇଲି ଧୂଳି ତଣ ମଧ୍ୟେ
ନିଶ୍ଚୟ ଅଶ୍ୱଥାମା ତୋର ନାଶ ହେଲେ ତାବେ
ଶୁଣି ଧନୁରୁଣ ପିଞ୍ଜି ଶତ୍ରୁ ଶତ୍ରୁ ଏକ ସେନ
ଅରୁଣ ଉଲ୍ଲେଖ ପ୍ରାୟେ ବୁଲେ ତପ୍ତ ଦେବ ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ଗ୍ରମରେ ପ୍ରବେଶିଲେ ଦ୍ରୋଣ
ପ୍ରଣାମ ଦେଲେ ପାଣ୍ଡବ ଶାର ପାଞ୍ଚଜଣ ।
ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ବୋଲିଲେ ବିଦ୍ୟା ଦେଉ ପ୍ରାପ୍ତ
ମୋକର ଅସୁଷ୍ଟ ବେନ ବର୍ଣ୍ଣ ପାଞ୍ଚଜଣ ।
ପ୍ରଥମ କଟକରେ ହୁଅ କୁହେ ନୃପଶାସନ
ଏମନ୍ତ ପ୍ରକାରେ ଦ୍ରୋଣ କରିଣ କଲ୍ୟାଣ ।
ବୋଲିଲେ କୁ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଥିଲି ରେ ଯୁଧିଷ୍ଠି
ମୋର ଅଶ୍ୱଥାମାକୁ ନ ହୋଇଲି ଅରଣ୍ଧ୍ର ।
ଏ ମହାସମରେ ତାକୁ ଦେ କଲ ସହାର
ବେଶିଥିଲେ ଶୁଣିଥିଲେ କହ ମୋ ଆଗର ।
ଯୁଧିଷ୍ଠି ବୋଲିଲେ କୁହେ ଶୁଣ ଗୁରୁପିତା
କହି ନ ପାରିବି ମୁହିଁ ତାର ତଥ୍ୟ କଥା ।
ନର ବା କୁଞ୍ଜର ଦେଉ ଅଶ୍ୱଥାମା ହତ
ଇତି କୁଞ୍ଜର ମରବା ଅଟଇ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ।
ଏହି କଥାକୁ କହିଲେ ଭର ଅତି ଧୀର
ଏକାକୀ ପୂଜିଲେ ଶଙ୍ଖ ବେଦ ତପଧର ।
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ଗୁରୁଦ୍ରୋଣ
ମୁହାଁମତ ହୋଇ ହସ୍ତ ଗ୍ରହଣେ କୁପାଣ ।
ଧୃଷ୍ଣୟମ୍ନ ଯୁଧିଷ୍ଠି କୁ ଧୂଳି ପଛକଡ଼ି
ନୟନ ଠାରିଣ ବେଳେ ତାକୁ ଶିଖପତ ।

ତୋର ପିତାଶତ୍ରୁ ଅଟେ ତାବେ ଗୁରୁଦ୍ରୋଣ
ନ ସ୍ୱର୍ଗ ଶତ୍ରୁ ବେନ ସ୍ୱାକୁ ଦେଖେ ହାଣ ।
କୃଷ୍ଣଙ୍କ ବଚନେ ଦେଖେ ସେ ଧୃଷ୍ଣୟମ୍ନ
ଦ୍ରୋଣ ବନସ୍ଥରେ ଶତ୍ରୁ ଶତ୍ରୁ ଶତ୍ରୁ
ଦେଖିଣି ହୋଇଲେ ଶୁଭଗଳ କାୟେ
ରକ୍ତ ଉଠିଲ ଆକାଶୁଁ ବୁଡ଼ିଲେ ଯାଏ ।
ରଥ ସଜକରି ଆସୁଥିବ ଅଶ୍ୱଥାମା
ସମୁଦା ଶରେ ତାରତା କହେ କୃପକର୍ମ ।
ଆଗ ମନ କାହିଁପାଇଁ କରୁ ନଟ କୃଷ୍ଣ
ନ ଜାଣୁ କି ଯମ ତୋର ହୋଇଛି ନିକଟ ।
ଯାହାକୁ ଧରଇ ଅରେ ନ ପ୍ରତିରୋଧକୁ
ରହିଥାଏ ସେହୁ ଭର ପାଟି ପାକୁପାକୁ ।
ତେଜେଦେଲେ କିଏ ତୋତେ ହୋଇବ ସହାୟ
ବେନଥାଉଁ ଥାଉଁ ତାର ନ କରୁ ଉପାୟ ।
ନିଶ୍ଚୟ ଶରୀରପ୍ରତି କେତେ ତୋ ଯତନ
ଶାରବାକୁ ସୁଧାବେଲ ବିଷ କରେ ବାନ ।
ମନ ମୁଖ ସ୍ୱେଦରୁଣେ ହୁଅଇ ସେ ଜାତ
କାହାରି ନ ଗଲେ ତୋତେ କରଇ ସେ ଶାତ
ଅତିଏକ କହେ କୁହୁ ହୁଅ ସାବଧାନ
ହରେ ଗମ କୃଷ୍ଣ ରଟ ଶ୍ରୀମଧୁସୂଦନ ।
ପଥକୁ ସମ୍ମାନ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇବ ସେ ତୋର
କୋଟିଏ ଯମ ଯାହାର ଅଟଇ କନ୍ଦର ।
ଶାବେ ବସ୍ତ୍ର ନାମେ ସଦା କର ରେ ବିଶ୍ୱାସ
ଦ୍ରୋଣପର୍ବରେ କହଇ ଶ୍ରୀ ଶାରଦା ଦାସ ।

ଆଜ୍ଞା ନିଜର କୋପ ଓ ଅଜ୍ଞତର
ପିତୃରଣ ପରିଶୋଧ

ଏଥୁପରେ ବୈଦସ୍ତକ ମନୁ ମହାଶୟା
ଅଗସ୍ତିଙ୍କ ପାଦେ କରି ନାନାବିଧ ପୂଜା ।
ସହସ୍ର ପ୍ରଣାମ କରି ହୋଇ କୃତକୃତ୍ୟ
ବୋଲିଲେ ହେ ମହାଶୟା କରିଲି ମୁକତ ।
ଦ୍ରୋଣ ବଧ କଥା ମୋତେ କହିଲ ବସ୍ତ୍ରର
ଗୁରୁବଧ ଦେଖି ପଥ ରହିଲେ କପର ।
ସେହିବଧା ଶୁଣିବାକୁ ବଳେ ମୋ ମାନସ
ଅଗସ୍ତି ମୁନି କହନ୍ତି ଶୁଣ ହେ ନରେଶ ।
ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ନିଧନ ଦେଖି ପାର୍ଥ ପରିତାପି
କରେ ଶତ୍ରୁ ବେନ ଧୃଷ୍ଣୟମ୍ନ ମହାକୋଶୀ

ଗୁରୁ ମୋର ଅଚେତନ ପୁତ୍ରନଷ୍ଟ ଶୁଣି
 ଅବୋଷେ ଅସୁରେ କପାଳ ପକାଇଲୁ ହାଣି ।
 ଅଧରେ ଚକ୍ରକୁ ଶୁଣି ଧାମନ୍ତେ କଣ୍ଠଟି
 ଶୁଭର ଧଇଲେ ତହୁଁ ପାର୍ଥ ଶତ ଗମୁଷ୍ଠି ।
 ଆରେ ଅର୍ଜୁନ ତାହାକୁ ବୁଡ଼ି ବୋପ କରୁ
 କବାବେ ପଣିଲ କପାଳ ତୋ ପିଅର ଗୁରୁ ।
 ଏ ମହାଭାରତେ ପୁଣି କି ଏଡ଼େ ସତପୁ
 ସେ ଦ୍ରୋଣ ଥିଲେ କୁମର କୁମରା କି କପୁ ।
 ଆବର ଧୂଷୁଦ୍ରମୁର ଅଟେ ପିତାବେଶ
 ମୈତ୍ର ଦ୍ରୋଣ କଲେ ଦ୍ରୋଣ ଧର୍ମ ନ ଭଲୁ
 ଦ୍ରୋଣେରୁ ତହେ ଅସୁ ଥିବା ପରିପନ୍ତେ
 ହରି କୁହା ଇନ୍ଦ୍ର ସରି ନୁହନ୍ତି ଜଗତେ ।
 ଅଶ୍ୱଥାମା ହସ୍ତୀ ହତ ବୋଇଲେ ସୁଧର୍ମ
 ସେ ପତକ ଶୁଣିଥିଲେ ଧରି କୃପାଶଠି ।
 ପଥ ପାଣ୍ଡବ କୁମରୁ ପକାନ୍ତା ସେ ହାଣି
 ମୋର ବଳେ ରକ୍ଷାକରି ନ ପାରିନ୍ତି ପୁଣି ।
 ଇଲକଥା କରିନିତ କାର ଧୂଷୁଦ୍ରମୁ
 ତା ପିତାଶତ୍ରୁ ଦ୍ରୋଣକୁ କରିନି ନିଧନ ।
 ପୁତ୍ର ହୋଇଣ ଯଦ୍ୟୁ ପିତାତାପ୍ୟ କରି
 ଏତାବନ ପୁରୁଷକୁ ସ୍ୱର୍ଗେ ନିଏ ତାର ।
 ଯୋଗ୍ୟପୁତ୍ର ହେଇ ପିତା ନ କଲେ ତାରଣ
 ପିତୃଲୋକ ଘେନି ପଡ଼େ କର୍ମରେ ଯାଇଣ ।
 ଶୁଣ କୁ ଅର୍ଜୁନ ତୋର ମନୁ ଗୁଡ଼ି ବ୍ୟଥା
 ସାବଧାନେ ଶୁଣ ସେତାପୁରର କାରତା ।
 କାଳକୁ ବଧ କରିଲେ ଦେବ ରଘୁପତି
 ତାହାର ପୁତ୍ର ଅଙ୍ଗଦ ଆଟେ ସେନାପତି ।
 ହରିସଖା ସେନଶ ଯେ ନାମ୍ବଦ କୁଳି
 ମନ୍ଦର ଗିରି ଉପାଡ଼ି ବାନ୍ଧିଲେ ବାରିଧି ।
 ଶତେ ଚଉବିଂଶ ଯୁଣ ବନ୍ଧର ଶରତା
 ବସିଣୟଣ ହୋଇଲ ତାର ପ୍ରସାରିତା ।
 ଚଉବିଂଶ ହୋଇଲ ଉତ୍ତର ତାହାର
 ସମତନ୍ତ୍ର ବନ୍ଧିଲେ ବନ୍ଧ ଏ ପ୍ରକାର ।
 ପଦ୍ମ ସାଗର ବନ୍ଧା ଶୁଣି ଲଙ୍କାଧୀ
 ମନରେ ହୋଇଲ ତାର ଆଶଙ୍କା ବହୁତ ।
 ଅସୁର ସେନାଙ୍କୁ ସର ବୋଲେ ଲଙ୍କେଶ୍ୱର
 ବାହାର କବାଟ ବେଗେ ପାଡ଼ିଦିଅ ମୋର ।

ଏହୋଇଣ ବନ୍ଧବାର ଯେହୁ ସେନାପତି
 ଲଙ୍କା ଗଡ଼ବାର ସବୁ ନିବେଧ ପଡ଼ି ।
 ବିଶ୍ୱାସଣ ବୋଇଲେକ ଶୁଣ ବାଣରସୁ
 କବାଟ ପାଡ଼େ ସବଣ ରଣେ କରି ଶକ୍ତ ।
 ବିଶ୍ୱାସଣ ତାଣି ଶୁଣି ଶ୍ରୀମତ ପ୍ରତପ୍ତ
 ବୋପଇରରେ ଶ୍ରୀମତ ଧଇଲେ କୋକଣ୍ଡ ।
 ବିଶ୍ୱାସଣ ବୋଇଲେକ ଶୁଣ ବାଣରସୁ
 ଲଙ୍କା ଗଡ଼େ ଶିତଶ୍ରେକ କରି ଇକପତି ।
 ଶ୍ରୀମତ ପାଡ଼େ ଲଙ୍କା ତୋର ପରଶାମି
 ଶବ୍ଦକୁ ଶୋଷ କପାଳ ଏଡ଼େ ଦେବ ସ୍ୱାମି ।
 ଆଗେ ଶ୍ରୀମତକୁ ଦେଇ ଲଙ୍କା ବରଗିବା
 ନ ଦେବେ ସବଣ ତାହା ପ୍ରଥମେ କୁହିବା ।
 ଶ୍ରୀମତ ଶୁଣି ଯଦ୍ୟୁ ପିତା ଦେବ ଫେରି
 ଦୈତ୍ୟକୁ ମାରିବା କପାଳ ରୁଦ୍ର ଶବ୍ଦ ଧରି ।
 ଲଙ୍କା ବନ୍ଦେ ଶୁଣି ହସିଲେ ସୁବଦ
 ଶ୍ରୀମତ ଲଙ୍କାଶ୍ରମ ମୁଦ କରିଲେ ନାମ୍ବଦ ।
 ଶ୍ରୀମତ ବନ୍ଦେ ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀ ରୂତାମଣି
 ଆଦ୍ୟେ ବୋଲିଲେ ଦେଇ ଶ୍ରୀମତ ନିର୍ମଣ ।
 ଶ୍ରୀପତ୍ର ମୁକ୍ତିବା ମୁଦ ଦେଇ ରଘୁଶି
 ଅଙ୍ଗଦକୁ ବୋଲଣ ଆଜ୍ଞାଦେଲେ ପୁଣି ।
 ଶ୍ରୀମତ ଘେନଣ ତଳେ ତହୁଁ ବାଳସୁତ
 ଚନ୍ଦ୍ରମ ଲଙ୍କାର ଦାରେ ପ୍ରବେଶିଲ ଦୁତ ।
 ପ୍ରଥମ ଦାରେ ସୁଚର୍ଣ୍ଣ ସିଂହ ଘାଟି ଦେଇ
 ଭିତରେ ପଶେ ଅଙ୍ଗଦ ପକବାଜି ହୋଇ ।
 ପୁଣି ଚଉବିଂଶୀ ଗଡ଼ ଘାଟିଣ ଅଙ୍ଗଦ
 ଜଗଣ ତଳେ ମିଳିଲ କରି ବାହାନାଦ ।
 ରେ ରେ ସବଣ ବୋଲଣ ଡାକଦେଲ ସଗେ
 ଜଗଣରୁ ଆସି କୁଡ଼ି ପ୍ରଥମରେ ଦେଖେ ।
 ତବରେ ଶ୍ରୀମତକୁ ବେନ ନାସ୍ତବେର
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୁଡ଼ଗଲ ତୋତେ ଜନ୍ମ ଯେ ପ୍ରକାର ।
 ସବଣ ବୋଲଲ କୁଡ଼ି ଅଛୁ କାହାବତ
 ଅଙ୍ଗଦ ବୋଲେ ଶ୍ରୀମତଦ୍ର ଦୁତପତି ।
 ସବଣ ବୋଲେ କୁ ଆଉ ଶ୍ରୀମତ ଆଟରେ
 ଲଙ୍କାପୋଡ଼ା ବୋଲି ଏତେ ନାଶୁ କି ଦାନରେ
 ସବଣ ବାଦ୍ୟେ ଅଙ୍ଗଦ ହୋଇ ଉର୍ଜ୍ଜ୍ୱଳେତା
 ବୋଲେ ବହୁ ସମଦୁତ କେ କରେ ଗଣିତା ।

ଅଙ୍ଗଦ ବଚନ ଶୁଣି ଶୁବଣ ବୋଇଲ
 ବହୁସୈନ୍ୟ ମାରି ମୋର ଲଙ୍କା ପୋଡ଼ିଦେଲ
 ଅଙ୍ଗଦ ବୋଲେ ଜାଣିଲ ତାର ତଥ୍ୟ ଏବେ
 ମାଲବଳେ ସମତନ୍ତ୍ର ରହୁଥିଲେ ଯେବେ ।
 ଏକ ବାନର ଗୁମୁରେ ବହୁଲକ କାନ୍ଦ
 ଶୁବଣେଶ୍ୱର ମାଲଲ ବେଦ ମୋତେ ବାନ୍ଧ ।
 ବାନର ସୈନ୍ୟ ତା ଶୁଣି ବୋଇଲେ ହିଙ୍ଗାସି
 ଲଙ୍କାର ଅସୁରବଳ ନ ପାରିଲୁ ଧୂସି ।
 ଏତେବୋଲି ଗଜିମାରି ଧାର୍ଯ୍ୟରେ ସକଳେ
 ଦେଖା ନାହିଁ ପଳାଇଲ ଗାବନ ବକଳେ ।
 ଏ କଥା ଶୁଣି ଶୁବଣ ବୋଇଲ ପ୍ରବଧ
 ଶ୍ରୀମୁଖ ହସ୍ତ ବୋଲଣ ବଢ଼ାଇଣ ପାଦ ।
 ଅଙ୍ଗଦ ବସେ ଗୁଡ଼ାର ଆସଣାର ପୂଜ
 ଜଗନ୍ନାଥ ଅଧିକ ସେ ହୋଇଲକ ଭଜ ।
 ତାହା ବେଶିଣ ବସୁଣ ହେଲ ଦଶାନନ
 ବାମକରେ ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଘେନି କୋପମନ ।
 ମନ୍ତ୍ରକୁ ବ୍ୟକ୍ତେ ପଢ଼ିଲ ଲେଖା ହବରଣୀ
 ପୁଣି ଶୁବଣ ପ୍ରତଜ୍ଞା କରେ ଶିରଝୁଣି ।
 ତା ବେଶି ଅଙ୍ଗଦ ଗଗନ ମାରେ ବଳମୁଖ
 ଭଜି ଚୁଣ୍ଡି ହୋଇଗଲ ବ୍ରହ୍ମା ବେଦା ରଥ ।
 ଶୁବଣ ଶିର ମୁକୁଟ ବସଣି ଧରିଲ
 ଜଗନ୍ନାଥ ଶୁଲକୁ ଗର୍ଜି କାଶରେ ଯାକଲ ।
 ପୁଣି ଶୁବଣ ହୃଦରେ ପ୍ରହାରିଲ ପାଦ
 ଦେଖନ୍ତି ଅସୁରକୁଳ ଶ୍ରେଣିଲ ଅଙ୍ଗଦ ।
 ରାମ ବନେ କରଛନ୍ତି ଯାଇ ବେଲବନ
 ସେଠାରେ ବାଳ ନନ୍ଦନ କଲକ ବର୍ଣନ ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ଶୁଲ ମୁକୁଟ ତଳେ ଥୋଇଦେଇ
 ସହସ୍ରେକ ପ୍ରଣିପାତ ହେଲ ପାଦେ ଯାଇ ।
 ତାହା ବେଶିଣ ଅଶ୍ରୁଧୀ ହେଲେ ରଘୁନାଥ
 ବର ମାଗରେ ଅଙ୍ଗଦ ସିବାର ମୋ ସତ୍ୟ ।
 ଅଙ୍ଗଦ ବୋଇଲ କୁମ୍ଭେ ପିତାବେର ମୋର
 ମୋର ହସ୍ତେ ବଧ ହେବ ହସ୍ତ ଏହି ବର ।
 ଏହା ଶୁଣି କୋପଭର ହୋଇ ହନୁମନ୍ତ
 ମାଡ଼ି ବସିଲ ଅଙ୍ଗଦ ଗାରିକୁ ଭରିତ ।
 ରହ ରହ ବୋଲି ରାମ ଧରିଲେ ହନୁକୁ
 ଗୁଡ଼ ବାବୁ ଯା ଭରିତ ମାଗିଲ ଆସୁଛୁ ।

ଆସୁଛୁ ସରି ନୋହୁବ କରଲେ ଯେ ରଣ
 ଦେଖିରୁପେ ଉଦ୍ଧରକ ତାର ପିତୁରଣ ।
 ଏଥିରେ ଅଛଇ ବାବୁ ତାକୁ ବହୁ ଧର୍ମ
 ନ ଜାଣି କପାରି କରୁ ଏହିପରି ଧର୍ମ ।
 ବବନ୍ତ ବେଶବ କୁହ ଶୁଣ ସବ୍ୟସାଚି
 ସେତୟା ପୁଣେ ଏରୁପେ ଚରିତ ହୋଇଛା ।
 କୁହ କପା କୋପକରୁ ଏ ଧୂସୁଦ୍ୟୁମକୁ
 ପିତା କର୍ମ କଲ ବହୁଧର୍ମ ହେଲ ତାକୁ ।
 ଜୟ ଜୟ ରାମଚନ୍ଦ୍ର କୌଶଲ୍ୟା ନନ୍ଦନ
 ଶୁଭମୁଖି ହୋଇ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ହେଲେ ଅବଶଣ୍ଡ ।
 ମହାବୀର ଉଦ୍ଧାପିତ ଶୁବଣକୁ ମାରି
 ତେଣୁ ନାମ ବହୁଅଛ ପ୍ରଭୁ ଶୁବଣାରି ।
 ମହା ମହା ଗିରି ଧରି ବାଲିଲ ସାଗର
 ସେ ଗିରି କହୁତ ମାସେ ନ ପାରିଲ ଭର ।
 ଜଳରେ ଭସିଲ ସେହୁ ହୋଇ ସୋଲବତ
 କୁସ ନାମର ମହମା ଅଟଇ ଏମନ୍ତ ।
 ମୋର ହୃଦୟ ବେଦନା ଗିରିଠାରୁ ଗରି
 ତେଣୁ ରହୁଅଛି ପ୍ରଭୁ ଭୟେ ଅପସରି ।
 ମର ମର ଜପିଥିଲ ଦୟା ରହାକର
 ଆହେ ରଘୁନାଥ ତାକୁ କରିଲ ଉଦ୍ଧାର ।
 ବାଣ୍ଟି କୋବଣ୍ଡେ ଛେଦିଲ ତାର ପାପପୟ
 ବାଲମୀକି ନାମେ କଲ ତାର ପରିଚୟ ।
 ମୋ ଦୁରିତ ଛେଦିବାକୁ ନାହିଁ ଶରାସନ
 ତେଣୁ ରହୁଅଛ ଅବା ହୋଇଣ ମରନ ।
 ଶୁଣ ବା ନ ଶୁଣ ପଦ୍ମପାଦେ ନ ହୁଡ଼ିବ
 ଶାରଳା ବାସ କହଇ ଜଡ଼ ରହୁଥିବ ।

ଅଶ୍ରୁଥାମାର ବ୍ରହ୍ମଅସ୍ତ୍ର ପ୍ରୟୋଗ,
 ଦ୍ରୋଣରମୃତପିଣ୍ଡଦାହ, ଅଶ୍ରୁଥାମାର
 ଶୋକ ଓ ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଦାନ
 ବବନ୍ତ ଅପସ୍ତି ଶୁଣ ହେ ମନୁ ଗଜନ
 ରଥ ସଜକରି ଆସେ ଦ୍ରୋଣର ନନ୍ଦନ ।
 ଘମୁନାକୁ ପାରିହୋଇ ବାଟେ ଆସୁଥିଲ ।
 କୃଷକର୍ମୀ ଶୋକକରି ଏଣୁ ଯାଉଥିଲ ।
 ଅଶ୍ରୁଥାମାକୁ ବେଶିଣ ଘମୁନାର କୂଳେ
 ଭେଦନ କରିଲ ଭଜେ ଭିଶୋଇ ବକଳେ ।

କାହିଁ ଯାଇଥିଲୁ ଆରେ ବାବୁ ଅଶ୍ୱଥାମା
 ତୋର ବଧ ଶୁଣି ମଲ୍ଲ ଦ୍ରୋଣ ମହାତମା ।
 ଅଶ୍ୱଥାମା ହତ ତୋଲି ଯହୁଁ ଶୁଭେ ବାଣୀ
 ଦ୍ରୋଣ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଲେ ତହୁଁ ତୋର ହତ ଶୁଣି ।
 କ୍ରମେ ଶକ୍ତି ନନ୍ଦନ ସେ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ
 ଦ୍ରୋଣ ଶିର ଶ୍ରେବ କଲ ତୋଇ କୋପମନ ।
 ଦ୍ରୋଣ ନାଶଲେ କୋଲି ଯହୁଁ କହେ କୃପ
 ଶୁଣି ଦ୍ରୋଣି ବଢ଼ିଲକ ପାଇ ମହାତାପ ।
 ପୁଣି ତୋପେ ଅଶ୍ୱଥାମା ବ୍ରହ୍ମସ୍ଥ ଧରି
 ପ୍ରାଣବଦ୍ଧ ମାତ କୋଲି ଦେଲକ ତଥାପି ।
 ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମ୍ନ ସହଚରେ ପକାଇଲ ମାରି
 ଅସୁକୁ ଗୁଣିଲ ତହୁଁ ମହାତୋଷ କରି ।
 ମହାବ୍ରହ୍ମଣରକ ସେ ପ୍ରେଷିଲକ ଦ୍ରୋଣି
 ତୋପରେ ଗର୍ଜନ ତଳେ କାଳସର୍ପ ଜଣି ।
 ଆକାଶକୁ ଘୋଷିଣ ସେ ଆସେ ବ୍ରହ୍ମଣର
 ପ୍ରାଣବ ବନାଶ ପାଇଁ ତୋଇ ତତପର ।
 ସ୍ୱର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପ୍ରାଚୀନରେ ଉତପାତ ତୋଇ
 ଭରସୁ କୁଳର ସୈନ୍ୟ ନ ପାରିଲେ ରହି ।
 ସହଦେବଙ୍କୁ ପୁଲିଲେ ଦେବ ନାଗପୁଣ
 ଉତପାତ ହୁଏ କପାଳି କହ ତା କାରଣ ।
 କସ ଆଗୋଚର ପ୍ରଭୁ କହିବ ତୋ ଆଗ
 ଅଶ୍ୱଥାମା ଆସୁଥିଲ ତୋର ଅତିବେଶ ।
 ବାଟରେ କହିଲ ତାକୁ ଯାଇ କୃପାଭୀର୍ଯ୍ୟ
 ଶୁଣିଣ କରିଲ କୋପ ଦ୍ରୋଣର ଅମ୍ବନ ।
 ସ୍ୱାମି ମହାବ୍ରହ୍ମଣର ଏବେ ଅଛୁ ପ୍ରେଷି
 ଏକକ୍ଷଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବ ମେହ ନାଶି ।
 ଅର୍ଜୁନକୁ ଶର ଆଞ୍ଜିତେଲେ ଦୁର୍ଗାବେଶ
 ନାଗପୁଣ ଅସୁକୁ ତୁ ଏବେ ନେଇ ପ୍ରେଷ ।
 ସହଦେବର ବାକ୍ୟରେ ନାଗପୁଣ ସୁର
 ନାଗପୁଣୀସୁକୁ ପାର୍ଥ ମନରେ ସୁମର ।
 ପାତାଳ ବେଲୁଶୁସ୍ତରେ ଥିଲେ ବସ୍ତ୍ର ବାଣ
 ଅର୍ଜୁନ ପାଶେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ତକ୍ଷଣ ।
 ବ୍ରହ୍ମାସୁକୁ ନାଗପୁଣ ଅସୁ ବେଶେ ସନ୍ଧ
 ବାସବସୁତ ଆକର୍ଷି ଶର ଦେଲ ସନ୍ଧ ।
 ବ୍ରହ୍ମସର ବସ୍ତ୍ର ଶର ଦୁହେଁ ହେଲେ ଭେଟ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ କର୍ମିଲ ଦେବ ପାଇଲେକ କଷ୍ଟ ।

ଅକାଶେ ରହି ନ ପାରି ଦୁର୍ଯ୍ୟାଦକଗଣ
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୁମରେ ଯାଇ ପଶିଲେ ଶରଣ ।
 ଦୁଇ ଅସୁଜର ତେଜ ଆବାତେ ଶାଏ
 ହସ୍ତିନାକୁ ପକାଇଲ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଗପେ ।
 ସହସ୍ତିର ଆଜ ସବେ ଗଲେ ଅପସରି
 କେତେ ସୈନ୍ୟ ପୋଡ଼ିମଲେ ପକାଇ ନ ପାରି
 ଏକା ସେ ପ୍ରାଣେ ରହିଲେ କୃଷ୍ଣ ପାଳଶୁକ
 ଆବର ରହିଲେ କୃଷ୍ଣ ଅଶ୍ୱଥାମା ବେଶ ।
 ଚକ୍ରଣ ଯୋଜନ ଯାଏ ଘୁଞ୍ଚିଗଲେ ବଳ
 କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରେ ବୃକ୍ଷଜଣ ରହିଲେ କେବଳ ।
 ମୁନେ ମନେ ପରିଚାଳ ଦେଲ ବେଶ ଅସ୍ତେ
 ପୃଥିବୀ କର୍ମିଲ ସେହି ଦୁଇବାଣ ଘାତେ ।
 ବହନା ପୁରୁଷ ଯାଇ ବସିଲେ ହେ ବ୍ରହ୍ମା
 ମଧ୍ୟସ୍ୱର୍ଗକୁ ତୋହର ନାଶେ ଅଶ୍ୱଥାମା ।
 ଶୁଣି ମଲ୍ଲ କାହନେ ଯାଇ ବେଦପତି
 ଅଶ୍ୱଥାମାକୁ ବୁଝାଇ କଲେ ଶାନ୍ତମୂର୍ତ୍ତି ।
 ବ୍ରହ୍ମାସୁକୁ ବ୍ରହ୍ମା ଜନେ ଦେଖିଲେ ହସ୍ତରେ
 ନାଗପୁଣୀସୁକୁ କୃଷ୍ଣନେଲେ ଅତୀକ୍ଷରେ ।
 ରଣକ୍ଷେତ୍ରେ ପଡ଼ିଥିଲ ଦ୍ରୋଣଙ୍କର ଶବ
 ତାକୁ ନେଇଗଲେ ଦ୍ରୋଣି ଆବର ମାଧବ ।
 ଗଙ୍ଗାକୁଳରେ ଅଟଇ ସପ୍ତବଟୀ ବଟ
 ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ବହନ କଲେ ତାହାର ନିକଟ ।
 ପୁଣି ଜାହାନ୍ନାରେ ସ୍ନାନକରି ଦୁରକ୍ଷଣୀ
 ସେ ଯାହା ପ୍ରାଣକୁ ଦୁହେଁ ଚଳିଲେ ତଡ଼ିତ ।
 ଅଶ୍ୱଥାମାର ବଚନ କୁରୁଗପୁ ଦେଖି
 ଅଶ୍ରୁଜଳ ବହେ ରଜବସ୍ତ୍ର ବେଶ ଆଖି ।
 ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଦୁଃଶାସନ ଲେ କର୍ଣ୍ଣପାର
 ଶୋକ କରିଣ ସକଳେ ହସନ୍ତ କାତର ।
 ଶକାପାଶେ ଅପାଶୁମେ ପଡ଼େ ଅଶ୍ୱଥାମା
 କୋଳେ ଧରି ମୁଖେ ମର ସିଞ୍ଚେ କୃପକର୍ମ ।
 ଅପାଶୁମେ ବହୁଶୋକ କରିଲକ ଦ୍ରୋଣି
 ସକଳେ ହୋଇଲେ ଦୁଃଖୀ ତାର କର୍ମ ଶୁଣି ।
 ଶୋକ ଅବସ୍ଥାରେ ଦ୍ରୋଣି ବଚନ ଶୁଣଇ
 ମୋତେ ସେନାପତି କର ଆହେ କୁରୁସାର୍ଥ ।
 ପାଣ୍ଡବକଳ ନାଶିବ ମୋର ପିତା କଷ୍ଟେ
 ଏକାକ୍ଷଣୀ କରିବ ତୋତେ ପଞ୍ଚସଖେ ।

ତୋର ପରସ୍ତ ପୁରୁଷ ଆଶ୍ରା କରିଥିଲୁ
 ତଳୁତଳୁ ସେବ ଏବେ ନିରାଶ ହୋଇଲୁ ।
 ପିତାଭାଣ ଶୁଣି ମୋର ମାନ ଉଦ୍ଧାରଣ
 ପାଣ୍ଡବ ଧୃଷ୍ଣଦ୍ୟୁମନ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମାରିବ ।
 ରାଜା ବୋଇଲେ କୁ ଶ୍ରମକୁଳେ ଅବତର
 ବିଶାଖ ବର ମାଗିଲୁ ମରଣକୁ ଡରି ।
 ଆତ୍ମହତ୍ୟାବୋଲେ ନ କରିବ ତୋତେ ସେନାପତି
 ବାକ୍ୟ ଦେଲେ ପୁଂସ ହୋଇ ଅଧୋଗତି ।
 ଯେତେବେଳେ ପରିସନ୍ତେ ପିଣ୍ଡେ ଥିବ ପ୍ରାଣ
 ସତ୍ୟ ଲାଭିଲେ ଶାବନ ହେବ ଅକାରଣ ।
 ପୃଥ୍ବୀ ତଳବର୍ତ୍ତିକ ହେଲେ ଦେଲେ
 ହାରିବା ଜିଣିବା କଥା ଅଟେ ଅନ୍ୟମତ ।
 ଦ୍ରୋଣି ବୋଲେ ମୋରବୋଲ ନ କରିଲୁଦାକୁ
 ପଛେ ସୁମରଲେ ଆଉ ତଳେ ନ ପାଇବୁ ।
 ଅଧରକୁ ପୃଷ୍ଠ କରି ବୋଲେ କୁରୁରାଜ
 ଆରେ ଅଶ୍ୱଥାମା ମୋତେ ଏ ସବୁ ନ କୁହ
 ପୁଣି ଗୁଡ଼ି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେ ହୋଇଲେ ପଶ୍ଚିମ
 ତରତର ଶବ ଚିତ୍ତା ଗୁଡ଼ ଦେବ ଧର୍ମ ।
 ଜଳ ଗୁଡ଼ି ପବନରେ ପୁଟିବ କମଳ
 ସ୍ଥାନ ଗୁଡ଼ି ସିନ୍ଧୁ ଯେବେ ଲାଭିବଟି କୁଳ ।
 ଅମାବାସ୍ୟା ଗ୍ରହେ ଯେବେ ଉଦେ ଶଶଧର
 ତନ୍ମନସ୍ତ ହେବ ଯେବେ ପଶ୍ଚିମା ନିଶିର ।
 ସ୍ୱର୍ଗ ଗୁଡ଼ି ଯେବେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ଯିବେ ବୃନ୍ଦାବନ
 ତଥାତ ଆନ ନୋହିବ ମହତଙ୍କ ବାକ୍ୟ ।
 କହୁ କହୁ ମହାବେଶ କୁରୁରାଜ ହେଲେ
 ଅଶ୍ୱଥାମାକୁ ବୋଇଲେ ଥିଲେ ଅବା ଗଲେ
 ନିଷ୍ଠୁର କରି କହିଲ ଯହୁ ଧାର୍ମିକ
 ତହୁ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ କୁମର ଶାନ୍ତ ଗଲ ଉଠି ।
 ମନେ ବସୁରିଲ ହେବ ଅସୁଖସ୍ତ ଧ୍ୟାନୀ
 ଶର୍ପକାସୀ ହୋଇ ମୁଣ୍ଡି ହେବ ମହାଯୋଗୀ ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଯାଇଣ ଶଲ୍ୟ ଜଣାଇଲ
 ଅଶ୍ୱଥାମାର ତରତ ଏମନ୍ତ ହୋଇଲ ।
 ଶୁଣି ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶୋକେ ଆକୁଳ ହୋଇଲ
 ଅଳମୁଷ ଅଳାପୁଅ ଜୟଦ୍ରଥ ମଲ ।
 ଶୁଣୁ ଶରଣସ୍ୟା କଲେ ନାଶଗଲେ ଦ୍ରୋଣ
 କି ବୁଦ୍ଧି କରିଣ ଏବେ ହେବ ପରିଶାଣ ।

ଏମନ୍ତ ବାବୁଳ ହେଲେ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ଅମ୍ବର
 ଆଉ କି ସମର କରି ଲଭିବ ମୁଁ କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ଦ୍ରୋଣ ମହାପାର ଭରଦ୍ୱାଜଙ୍କ ନନ୍ଦନ
 ଏମନ୍ତ କ୍ଷତ୍ରୀର ହେଲ ମନ୍ତ୍ରକ ହେବନ ।
 ମସବା କରିବ ଶଙ୍ଖା ଦ୍ରୋଣ କଲେ ରଣ
 କାଳେ ଶିରଶ୍ଚେତ ହେଲ ଏ ଅସୁ ଧରଣ ।
 ଆହେ ଜନେ ଶ୍ରମିତୁଣି ଅଟେ ମହାମତ
 କାଳେ ସବୁ ଯୋଗମନ୍ତ ଦ୍ରୁପ ଦମଣ୍ୟୁତ ।
 ଅସୁଦତ୍ୟାର ଅଟଇ ବହୁତ ଦୁରୁଣ
 ମହା ମହା ଦୁର୍ବ ଆଣି କରେ ବ୍ୟବହାର ।
 ଦ୍ରୋଣଗୁରୁ ଥିଲେ ସବୁ ଗୁଣରେ ପଣ୍ଡିତ
 ମନ୍ତ୍ର ପାଠକଲେ ବ୍ରହ୍ମା ହୁଅନ୍ତି ଶକ୍ତିତ ।
 କୃପଙ୍କ ଆଗରେ ଦ୍ରୋଣି ଯାଇଣ କହିଲ
 ରାଜା ମୋତେ ସେନାପତି ସତ୍ୟପି ନ କଲ ।
 ତେଣୁ ପିତାଙ୍କର ଶତ୍ରୁ ନ ପାରିଲ ସାଧୁ
 ଅସୁ ଥିଲେ ପୁଣି କୁହା ହୋଇବ ବିବାହ ।
 ଅତଏବ ଅସୁ ଶସ୍ତ୍ର କରିଦେବ ବାନ
 ନାନାଦି ଶର୍ପକୁ ଯାଇ କରିବ ସାହାନ ।
 ସହଦେବ ଜଣାଇଲ ଶୁଣ ତପସାଣି
 ପିତା ବିଯୋଗେ ବହୁତ ଶୋକକଲ ଦ୍ରୋଣି ।
 ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ସେନାପତି ନ କରିଲ ଯହୁ
 ଅସୁମାନ ବାନଦେବ କହିଲକ ତହୁ ।
 ଭଲ ବସ୍ତ୍ର ପାଇଲେ ସେ ଦେବ ଅସୁବାନ
 ତାହା ବେନବାକୁ ଦେବ ଅଟୁକୁ ଶକ୍ତିନ ।
 ଗଙ୍ଗାକୁଳେ ଅଛୁ ଦେବ ଜଟିବଟ ତଳେ
 ସମସ୍ତ ଦାନ ଦେବାକୁ ରହିଛୁ ସେ ସ୍ଥଳେ ।
 ମାନଗୋବନ୍ଦ ଦ୍ରୋଣିକୁ ସେନାପତି କଲେ
 ରଣ ନ ପାଇବୁ ନାଥ ଆମ୍ଭଙ୍କୁ କୁ ଭଲେ ।
 ଏତେବେଳେ ଭଲବେଳ ହୋଇଅଛି ହରି
 ନିନ୍ତୁ ନି ହୋଇଣ କୁମ୍ଭେ ଯାଅ ଦେଉଳର ।
 ସହଦେବର ବଚନେ ସାନନ୍ଦ ଗୋବନ୍ଦ
 ବୋଇଲେ ବେନବା ଦାନ ତାକୁ କରି ମନ୍ତ୍ର
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇଲେ ଦେବ ଉତ୍ତମ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ଲମ୍ବିତ କରିଣ ଜୁଡ଼ା ସିବନ୍ତ ବସନ ।
 ଦାବଣ ତତା ଶୁଅଙ୍ଗେ ଶୁବସ୍ତ୍ର ଲଞ୍ଜନ
 ଯଜ୍ଞେପିତା କରିରେ ଦଶେ ଶୋଭାବନ ।

ଚନ୍ଦ୍ରକୂଟ କୁଶବତ୍ସ ହସ୍ତେ ଛନ୍ଦ୍ର ଧରି
 ହ୍ରାସର ଜପାମାଳ ଦୃଢ଼ପୁରେ ଭରି ।
 ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଛଳେ ନିଜ ରୂପ କଲେ ଗୋପ୍ୟ
 ଦ୍ରୋଣ ନିକଟକୁ ଗଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସ୍ଵରୂପ ।
 ଗଙ୍ଗାଘର ଗଞ୍ଜିବଟ ତଳେ ଅଛି ବସି
 ଛମ୍ପୁରେ ପଡ଼ିଲେ ଦେବ ଦେବ ବ୍ରହ୍ମସିଂହୀ ।
 ଗାୟତ୍ରୀ ଧନୁବେଦକୁ ପଢ଼ିଲେ ସେ ବାହୁ
 ଶୁଣି ଦ୍ରୋଣନନ୍ଦନର ନ ଫୁଲିଲ କିନ୍ତୁ ।
 ଅଶ୍ଵଥାମା ବୋଲେ ବସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଦେଇ ଗୋଡ଼େ
 ଧନୁ ଅସ୍ତ୍ର ଦମା ଆନ ନ ମିଳିବ ମୋତେ ।
 ଗୋଡ଼େ ବୋଇଲେ ବାବୁ କରକୁ କି ନାହିଁ
 କୁହ ବୋଧକଲେ ମୁହିଁ ପାରିବ କି ବଞ୍ଚି ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଣ ଯେବେ ପଶଇ ବାନର
 ଯେ ଯାହା ହସଇ ତାହା ସେଇର ଦେହରେ
 ଭୟର ହସ୍ତରେ ହସ ଦ୍ରୋଣଙ୍କ ସନ୍ତତି
 ତଳହସ୍ତ ପାତ ନେଲେ ଦେବ ଶିଶୁପତି ।
 ଯେତେ ଅବା ଅଙ୍ଗେ ରହୁଥିଲ ତା ଭୁଷଣ
 ରଥ ଅଶ୍ଵ ଆଦିକରି ଦେଇଲ ବାନେଶ ।
 ସେଇଲେ ସେ ମହାବାନ ଦେବ ଦରଦ୍ୟାଦି
 ଶସ୍ତ୍ରମାନ ରଥେ ରଖି ତଳିଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ
 ଇନ୍ଦ୍ରପ୍ରସ୍ଥରେ ପ୍ରବେଶ ହେଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଭୀମସେନର ଗୋଡ଼ରେ ଦେଲେ ଧନୁ ରଥ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ଦେଇଣ ସେ ତମୋଧନ ଦେଶେ
 ଜଗାବତ୍ସ ପରିଧାନେ ନାନା ଶୀର୍ଷେ ପଶେ ।
 ପିତୃକର୍ଯ୍ୟ ସାରିଲ ସେ ଗନ୍ତୁ ଶାର ଶୀର୍ଷେ
 ବସ୍ତ୍ର କମଣ୍ଡଳୁ ସେନ ମିଳି ଗଙ୍ଗାଗ୍ରତେ ।
 ବିଜୟ ମାନଗୋବିନ୍ଦ ଭଞ୍ଜନ ଆସନେ
 ଦ୍ରୋଣ ପ୍ରବେଶିଲ କୁରୁନାଥ ସନ୍ଧ୍ୟାଧାନେ ।
 ତମୋଧନ ଦେଶ ଦେଖି ଦେଇଲା ଶକୁନ
 ଏତେକାଳେ ଦ୍ରୋଣି ତୋର ଶାବ ଦେଲାଧନ
 କ୍ଷତିହୋଇ ପିତୃକର୍ଯ୍ୟ କରି ନ ପାରିଲୁ
 ସିନ୍ଧାଶା ହୋଇଣ ନିଜ ଶାବନ ରଖିଲୁ ।
 ସିନ୍ଧାଶା ହୋଇଣ ଯେଣୁ ମରଣକୁ ଡରି
 ପିତାଶୟ ନ ମାଇଲେ କେଉଁ ଧର୍ମେ ସରି ।
 ଦ୍ରୋଣି ବୋଲେ ବ୍ରହ୍ମଣର କଲି ମୁଁ ସେପଣ
 ଭସାୟୁରେ ବଞ୍ଚାଇଲେ ତାକୁ ନାରାୟଣ ।

ଶକୁନ ବୋଇଲା ବସ୍ତ୍ରକୁଳେ କୁ ଜନମ
 ତୋଠାରୁ ବାନ ସେନବା କେ ହେଲା ସସମ
 ଅଶ୍ଵଥାମା ବୋଲେ ଏକ ଦିନେ ଦେଲି ବାନ
 ଶକୁନ ବୋଇଲା ଏବେ ବିଶ୍ଵର ତୋ ମନ ।
 ତୋଠାରୁ ସବୁ ଶସ୍ତ୍ର କୃଷ୍ଣ ନେଲେ ହରି
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାଥ ସେହୁ ଗଲେ ମାୟାବଣି ।
 ପାଣ୍ଡବ ରଥଣେ ବସି ନୂଟ ଭିଆଇଲେ
 ତାହାଙ୍କ ଉପଟ ଜାଣି ନ ପାରିଲୁ ହେଲେ ।
 ଅଶ୍ଵଥାମା ବୋଲେ ମୁହିଁ ଶସ୍ତ୍ର ଦେଲି ବାନ
 କୃଷ୍ଣ ସେନରେ ଯଦ୍ୟପି ହେଲା ବହୁ ପୁଣ୍ୟ ।
 ପଶୁଁ ଗମ ଅବତାରେ ଅସ୍ତ୍ର ଦେଇଥିଲେ
 କହା ଅବତାରେ ତାହା ବାହୁଡ଼ାଇ ନେଲେ
 ଯେ ଆତ୍ମଜ୍ଞ ଦେଇଥିଲା ସେହୁ ସେନଗଣ
 ମଧ୍ୟ ଦେବର ମୋ ପିତା ଶିରଶ୍ଚେଦ ହେଲା
 ଅଶ୍ଵଥାମା ବୋଇଲ ହୋ ମାନବହର୍ଷୀ
 ମୋ ବଚନ ଶୁଣିବୁ କି ଭୁବି ନା ଏ ଦାନ୍ତ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କୁହ ସବୁଙ୍କୁ ନାଶିବେ ଉପାୟେ
 ଗ୍ରାମ ଦେଇ ପାଣ୍ଡବଙ୍କୁ ଥୁଅ କୁରୁଗୟେ ।
 ଶ୍ଵଶୁ ଶରଣ୍ୟା କଲେ ଦ୍ରୋଣ ହେଲେ ବ୍ରତ
 ଆସ୍ତେ ଅସ୍ତ୍ର ତ୍ୟାଗୀ ହୋଇ ହେଲୁ ତମୋବନ
 ଶର ସହିତରେ ଜାଣ ନାଶଯିବ କର୍ଣ୍ଣ
 ଶକୁନ ମନ୍ତ୍ରୀର କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇବ ସାଧନ ।
 ଅଶ୍ଵଥାମାର ଏମନ୍ତ ବଚନକୁ ଶୁଣି
 ରଥେସ୍ତ୍ର ସନ୍ଧ୍ୟାଧନୁ ଉଠେ ଶିରଃଶୁଣି ।
 ରହ ରହ ଅଶ୍ଵଥାମା ବେଝିକୁ ମୋ ଯୁଦ୍ଧ
 ଆଜିଦିନ ଅନ୍ତେ ନିଶ୍ଚୟ ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ବଧ ।
 ଆଜେ ଅଶ୍ଵଥାମା ଆମ୍ଭ ଗୁରୁ ଯେବେ ଦ୍ରୋଣ
 ମାରିବ ଦ୍ରୁପଦ ପୁଅ କରି ଘୋର ରଣ ।
 ଅଶ୍ଵଥାମା ବୋଲେ ତୋ କଥାରେ ଆଶ୍ଚେକଲେ
 ମାନଗୋବିନ୍ଦ ସକଳ ବୁଢ଼ାଇ ବସିଲେ ।
 ଯାଇଛୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ତହିଁ ଥିବଦିନ ଗୁରୁ
 ଜାଣିବ କ୍ଷତି ସୁପଣ କେମନ୍ତ କୁହଇ ।
 କର୍ଣ୍ଣ ବୋଲେ ଶିରେ ବାନ୍ଧ ମୁକୁଟ କୁରିତେ
 ହେଲା ଯୁଦ୍ଧ କରି ଶ୍ଵଶୁ ଦ୍ରୋଣଙ୍କୁ ବେଶନ୍ତେ

ଶିବ ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଅବା ଆୟୁ ପୁରନ୍ଦର
ପାଣ୍ଡବ ରଖିବା କ୍ଷମ ନୋହୁବ କାହାର ।
ସ୍ବର୍ଣ୍ଣେଷୁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଦେଖି ମାନବନୁବର୍ତ୍ତୀ
କର୍ଣ୍ଣ ଶିରରେ ମୁକୁଟ ବାନ୍ଧିଲକ ଧାତ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଦଶଦିନ ଯୁଦ୍ଧ କରେ ଶରଣ୍ୟା
ଦ୍ରୋଣ ସମରେ ପଡ଼ିଲେ ନବସ୍ବସ୍ତ୍ର ଗୁଣା ।
ଦ୍ରୋଣ ଦ୍ବିଶସ୍ତ୍ର ଯୁଦ୍ଧରେ ପଡ଼େ ଅଭିମନ୍ୟୁ
ତୃଣସ୍ତ୍ର ଯୁଦ୍ଧେ ପଡ଼ିଲ ସିନ୍ଧୁ ଗୁଣା ସୁଦୁ ।
ଜରୁର୍ଥ ଗୁଣ ଯୁଦ୍ଧରେ ବହୁସେନା ବଧ
ପ୍ରଥମ ଦିବସେ ହେଲ ଦ୍ରୋଣ ଶିରଶ୍ଚେତ ।
ଦ୍ରୋଣ ଅନ୍ତେ ସେନାପତି ହୋଇଲେ ଯେ କର୍ଣ୍ଣ
ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ରଥସବୁ ଅଟଇ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ।
ନବଲକ୍ଷ ହସ୍ତୀ ସବେ ମହାମର୍ଦ୍ଦ ବଳା
ଅର୍ଜୁନେ ଅଶ୍ବ ପଦାତ ଅଟେ ଅଗଣିତା ।
ତାତ ତୋଡ଼ର ବାହୁଟି ପୁଣି ଜଗଦ୍‌ବଳା
ମଣିମୁକୁଟ କୁଣ୍ଡଳ ଗଳେ ରତ୍ନମାଳା ।
ବିଶ୍ବସ୍ବରଥେ ବେଶସ୍ବ ଲଙ୍କୁଡ଼ର ଧୂଳୀ
ବେନକୋଟି କଣ୍ଠସ୍ବକୁ କୃଷ୍ଣ କଲ ଗୁଣା ।
ସ୍ବର୍ଣ୍ଣେଷୁ ସୁରଣ କଲ ବେଶା ତାତ୍ୟାୟନା
ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ମାତ ବାମାକ୍ଷୀ ଜନମା ।

ଜୟ କୁ ଜୟ ମାତା ଗୋ ଅଭିଷ୍ଟ ନବାରୁ
ତୋର ନାମ ସୁମରନ୍ତେ ସର୍ବଦା କୁ ତାରୁ ।
ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ମାଗୋ ଅଟୁ କୁ ପିଙ୍ଗଳା
ଜୟ କୁ ମହାମାୟୀ କୁ ସର୍ବମଙ୍ଗଳା ।
ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ମାତ ଅଟୁ ବିଶ୍ବରୂପୀ
ସକଳ ଜନଙ୍କୁ ସବା ରଖ କୁ ଅବ୍ୟାପି ।
କୁହି ମାତ ମାତଙ୍ଗେନା କୁହି ଗୋ ଶାରଳା
ଧାନ ଧାରଣା ଜନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ତୋର ଖେଳା
ଜୟ କୁ ଜୟ କୁ ମାତ କୁହି ନାଗସୁଖୀ
ବେବ ଦାନବ ମାନବ ଶରଣ ରକ୍ଷଣୀ ।
କୁହି ମାତ ରୂପାକ୍ଷରେ ଅଟୁ ଗୋ ହଞ୍ଜଳା
କାତ୍ୟାୟନରୂପେ ମାଗୋ ହେଉ ମତିଭେଳା
କୁହି ମାତ ମହାମନ୍ଦରୂପୀ ଗୋ ଗାୟତ୍ରୀ
ଜଗତଜନ ମାତାଙ୍କ ଅଟୁ ଜନସୁଖୀ ।
କୁ ମାତ ଅଟୁ ପ୍ରବସୁକାଳ ରକ୍ଷାକାରୀ
ତୋ ପାଦେ ଶରଣ ପଶେ ରଖ ଶାକମ୍ବରୀ ।
ଶୁଦ୍ରମୁନି ଶାରଳାର ଘେନ ଏ ବିନତି
ସର୍ବଦା ମୋ ହୃଦେ ଥାଇ କର କୁ ବସତି ।
ଆହେ ବିଜ୍ଞାନମାନେ ନ ଧରିବ ବୋଷ
ଦ୍ରୋଣପର୍ବ ହେଲ ଏବେ ଏହିଠାରେ ଶେଷ ।

* ଦ୍ରୋଣପର୍ବ ସମାପ୍ତ *

ବିଜ୍ଞାପନ

ନିମ୍ନଲିଖିତ ପୁସ୍ତକ ସବୁ ସରସ କାଗଜରେ ସୁନ୍ଦର ଛପା ହୋଇ ବିକ୍ରି ପ୍ରମିତ ଗଢ଼ିତ
ଅଛି । ଅନ୍ତ୍ରୀମସହ ଅର୍ଡର ପାଇଲେ ଉଚିତ କମିଶନ ସହ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଏ ।

ମହାଭାରତ	ସେଟ	ଟ ୯୦-୦୦	
ବାଲ୍ମୀକି ରାମାୟଣ	"	ଟ ୫୦-୦୦	
ହରିବଂଶ	"	ଟ ୪୯-୦୦	
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପୁରାଣ	"	ଟ ୪୯-୦୦	
ଭଗବତ	"	ଟ ୪୦-୦୦	
ବିଷ୍ଣୁବିବର୍ତ୍ତ ପୁରାଣ	"	ଟ ୩୭-୦୦	
ଶିବ ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୦-୦୦	
ବାୟୁ ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୫-୦୦	
ବ୍ରହ୍ମ ପୁରାଣ	"	ଟ ୨୨-୦୦	
ସୁନ୍ଦ ପୁରାଣ (ମାହେଶ୍ୱର ଖଣ୍ଡ)	"	ଟ ୧୮-୦୦	
" (ବିଷ୍ଣୁ ଖଣ୍ଡ ପ୍ରଥମାର୍ଦ୍ଧ)	"	ଟ ୧୪-୫୦	
" (ବିଷ୍ଣୁ ଖଣ୍ଡ ଦ୍ୱିତୀୟାର୍ଦ୍ଧ)	"	ଟ ୧୫-୫୦	
ବୈଦେହୀଶ ବିଳାସ	"	ଟ ୨୦-୦୦	
ଦାତ୍ର୍ୟତାଭକ୍ତି	"	ଟ ୯-୦୦	
" ବନ୍ଦେଇ	"	ଟ ୧୦-୦୦	
ଉତ୍ତରନୋଦ	"	ଟ ୨୨-୦୦	
ଅବୋଲକର କାହାଣୀ	"	ଟ ୧୨-୦୦	
ପଦ୍ମପୁରାଣ	ଟ ୨-୦୦	ବିଲକା ରାମାୟଣ ୧ ସେଟ୍	ଟ ୯-୫୦
ନାମରତ୍ନ ଗୀତା	ଟ ୨-୦୦	ଉଦ୍ଦିଷ୍ୟତ ପୁରାଣ	ଟ ୪-୫୦
ଗରୁଡ଼ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୦୦	ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୁରାଣ	ଟ ୪-୨୫
ଜଗନ୍ନାଥ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୦୦	କୃଷ୍ଣଲୀଳା	ଟ ୨-୫୦
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୫୦	ଗୀତା ବନ୍ଦେଇ	ଟ ୫-୫୦
ଲଙ୍ଗ ପୁରାଣ	ଟ ୧୨-୦୦	ଜାତକ ଦର୍ପଣ	ଟ ୩୦-୦୦
ନାରାୟଣ ପୁରାଣ	ଟ ୨-୫୦	ମାଧବକର ନିଦାନ	ଟ ୮-୦୦
ବାମନ ପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୦୦	ଗଦାଧର ପଞ୍ଚକ	ଟ ୧୫-୦୦
ଶିବା ମହାଭାରତ	ଟ ୧୦-୦୦	ଅଧ୍ୟାତ୍ମ୍ୟ ରାମାୟଣ	ଟ ୧୨-୦୦
ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ପୁରାଣ	ଟ ୧୦-୦୦	ଅମରକୋଷ (ବନ୍ଦେଇ)	ଟ ୧୦-୦୦

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ :—

ଶ୍ରୀ ରାଧାରମଣ ପୁସ୍ତକାଳୟ

ନିମତୋଡ଼ି, କଟକ—୭୫୩୦୦୨